

Ellen G. White Estate

Z POKLADU SVEDECTIEV

I 1.

ELLEN G. WHITE

Z pokladu svedectiev I.

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Obsah

Information about this Book	i
Úvodom	xiii
Viera v Boha	xviii
Priprav sa na stretnutie s Pánom	xx
Anjel s váhou	xxi
Náš sprievodca	xxii
Náš jediný vzor	xxii
Rodičovská zodpovednosť	xxiv
Strážny svojho brata	xxvi
Putá pozemských statkov	xxvii
Dve cesty	xxix
Nedocenené požehnanie	xxx
Manželky kazateľov	xxxii
Ženy ako spolupracovníčky	xxxiii
Rozhorli sa a kajaj sa!	xxxv
Láska k svetu	xxxvi
Zdanlivé ťažkosti	xxxvii
Poriadok pri bohoslužbe	xxxviii
Mladí svätitelia soboty	xl
Jednota rodičovskej výchovy	xli
Potreba pravého obrátenia	xliii
Ježiš žiada všetko	xliv
Poklad v nebi	xlviii
Očistný proces	l
Božia skúška	liv
Modlitebne	lvi
Naučenie z podobenstiev	lviii
Zodpovednosť pred Bohom	lix
Záruka za neveriacich	lxi
Prisahanie	lxii
Povinnosť voči deťom	lxv
Výsledky rodičovskej nedbalosti	lxvi
Naše pomenovanie	lxviii
Úplné posvätenie	lxx

Rozdelené záujmy	lxxi
Vyjdite a oddeľte sa!	lxxii
Prichádza čas ťažkostí	lxxv
Je čas konať	lxxvi
Pred nami sú veľké udalosti	lxxvii
Povinnosť voči chudobným	lxxix
Vdovy, siroty a chorí ľudia	lxxx
Moderný špiritizmus	lxxxii
Na nepriateľskej pôde	lxxxiii
Jediná istota	lxxxiii
Náboženstvo v rodine	lxxxvi
Ohľaduplný manžel	lxxxviii
Radostná žena	lxxxix
Satanove útoky na domov	xc
Chod'te vo viere	xcii
Nesprávne názory o posvätení	xciii
Jeho ovocie	xciv
Neposlušní nebudú posvätení	xcv
Ustavičný vzrast	xcvii
Satanova moc	xcviii
Satanský podvod	xcix
Boj o ľudí	ci
Dve koruny	civ
Satanský podvod	cv
Pravé a falošné bohatstvo	cvi
Satanovi pomocníci	cvii
Budúcnosť	cix
Rodičia a deti	cxii
Zodpovednosť rodičov	cxii
Kritický čas detí	cxiii
Porozumenie u rodičov	cxiv
Nebezpečenstvá mládeže	cxvi
Rozmaznané deti	cxviii
Hriech lenivosti	cxx
Obrátenie detí	cxxi
Primeraná výchova a disciplína	cxxii
Vplyv domova	cxxiv
Prílišná zhovievavosť	cxxv

Svetské radosti	cxxvii
Chod' te vo svetle	cxxix
Čaká nás boj	cxxx
Falošné dary ducha	cxxxii
Pravda povznáša	cxxxiv
Malé skupiny nespokojencov	cxxxvi
Spupní vodcovia	cxxxvii
Dávidova modlitba	cxl
Správne svätenie soboty	cxlii
Poisťovanie	cxliv
Zdravie a náboženstvo	cxlvi
Kresťanská striednosť	cxlix
Záverečné hodiny času milosti	cxlix
Príčina utrpenia iných	cl
Beh o nebeskú cenu	cli
Rodičovská zodpovednosť	cliii
Nemierne jedenie	cliii
Prvoradá práca matky	cliv
Nedostatočná strava	clv
Mäso, mlieko a cukor	clv
Matky a dcéry	clvi
Náboženstvo v kuchyni	clvii
Protest proti začiatočníkom	clvii
Mäsité pokrmy a dráždidlá	clix
Väčšia náchylnosť na choroby	clx
Čaj a káva	clx
Poškvrlené srdce	clxii
Šťastie alebo nešťastie	clxiii
Odluka od sveta	clxvi
Žiadajme vo viere	clxvii
Mor sebeckta	clxviii
Pravá láska	clxx
Moc lásky	clxxi
Modlitba za chorých	clxxiii
Ako sa modliť	clxxiv
Satanské zvody	clxxvii
Kristovo utrpenie	clxxix
Božsko-l'udská podstata Spasiteľ'a	clxxx

Náš Vzor	clxxx
V Getsemane	clxxxi
Bdejte a modlite sa	clxxxii
Nevysloviteľná úzkosť	clxxxiii
Nepochopiteľná láska	clxxxiv
Na kríži	clxxxv
Do hlbín	clxxxvi
„Dokonané!„	clxxxvii
Láska silnejšia než smrť	clxxxviii
Slabé predstavy o vykúpení	clxxxix
Cena človeka	cxc
Kresťanská horlivosť	cxcii
Zodpovednosti mladých	cxci
List k narodeninám	cxcv
Rozhodný vplyv	cxcvi
Duchovní trpaslíci	cxcvii
Vyššie duchovné ciele	cxcviii
Klamlivosť bohatstva	cci
Skúška v blahobyte	cci
Nebezpečné časy	ccii
Možnosť návratu	cciv
Pravé obrátenie	ccvi
Osobná výzva	ccvi
Mravná porušenosť	ccviii
Odstup od nepravosti	ccix
Žiadosť o modlitbu	ccx
Vplyv stravy na mravnosť	ccxii
Prečo Pán karhá svoj ľud?	ccxiv
Výzva na sebaovládanie	ccxvi
Nesprávne chápanie lásky	ccxvii
Ovocie nemiernosti	ccxviii
Sebazaprenie a striedmosť	ccxx
Modlitebné zhromaždenia	ccxxii
Stručné a výstižné modlitby	ccxxii
Ježišove zhromaždenia	ccxxiv
Verejná modlitba	ccxxv
Ako máme svätiť sobotu	ccxxvii
Kniha prírody	ccxxvii

Kresťanská rekreácia	ccxxx
Po Kristovom príchode nebude času milosti	ccxxxii
Zodpovednosť za svetlo	ccxxxiii
Zanedbávanie právd	ccxxxiv
Posvätnosť soboty	ccxxxvi
Zodpovednosť kazateľov	ccxxxvii
Spánok v sobotu	ccxxxvii
Nevyrovnaná myseľ	ccxxxix
Vernosť v domácich povinnostiach	ccxlili
Neužitočné mylienky	ccxlv
Ohľaduplnosť k blúdiacim	ccxlvii
Podobenstvá o stratenom a nájdenom	ccxlviii
Stratená ovca	ccxlviii
Stratený peniaz	ccxlviii
Stratený syn	ccxlix
Otcova láska	ccl
Žiarlivý brat	ccli
Pšenica a kúkol'	ccliii
Požehnanie skúšok	ccliv
Správna výchova	cclvi
Výchova k samostatnosti	cclvii
Zdravotná reforma	cclx
Nebezpečenstvo lichotivých pochvál	cclxi
Pomoc blúdiacim	cclxii
Láska a povinnosť	cclxiv
Cirkev Laodicejská	cclxvi
Príčina duchovnej slepoty	cclxviii
Ostré svedectvá v cirkvi	cclxix
Nebezpečenstvá posledných dní	cclxxi
Povinnosť karhať hriech	cclxxii
Prípady Achána	cclxxiv
Vyznávanie alebo zapieranie Krista	cclxxvi
Naučenie z prírody	cclxxvii
O tých, čo pohrdajú napomenutím	cclxxix
Jednota činu a úsudku	cclxxx
Napomenutie mládeži	cclxxxii
Túžba po lesku a zábavách	cclxxxiv
Ozdoba pokorného a tichého ducha	cclxxxvi

Verný Abrahám	cclxxxvii
Naučenie z predobrazu	cclxxxvii
Skúška charakteru	cclxxxviii
Moc modlitby v pokušení	ccxc
Desiatky a obeť	ccxcii
Svetské záujmy a nebeské poklady	ccxciv
Mučivé jarmo sebecka	ccxcv
Podobenstvo o hrivnách	ccxcvi
Sebazaprenie a obeť	ccxcvii
Desiatkový systém	ccxcviii
Boží spolupracovníci	ccc
Od Adama	cccii
Desatina príjmu	cccii
Nijaké ťažké bremeno	ccciv
Pozemský poklad	cccvi
Na úžitok človeka	cccvi
Zodpovednosť chudobných	cccvii
Varovanie bohatým	cccix
Nerozdelená vernosť	cccxi
Požehnanie štedrosť	cccxi
Do celého sveta	cccxiii
Autorita cirkvi	cccxvi
K cirkvi po radu	cccxvii
Nezávislosť sa neschvaľuje	cccxix
Stav sveta	cccxxi
Príklad čistoty	cccxxi
Čas bdieť	cccxxii
Stav cirkvi	cccxxiv
Žite vo svetle	cccxxv
Milovanie sveta	cccxxvii
Služobníci mamony	cccxxviii
Kristus vyslobodzuje	cccxxix
Trúfalosť	cccxxxii
Dôležitosť práce ženy	cccxxxiii
Rovnosť muža a ženy	cccxxxiv
Napomenutie kazateľom	cccxxxiv
Moc chuti	cccxxxvi
Nestriednosť v jedení	cccxxxvii

Jediná istota	cccxxxviii
Úžitok telesnej činnosti	cccxxxix
Kazatelia majú byť príkladom	cccxl
Vláda osvieteného svedomia	cccxl
Škola skúšok	cccxliv
Postupná skúsenosť	cccxlv
„Nemôžem zísť“	cccxlvi
Nehemiášov príklad	cccxlviii
Protivenstvá prídu	cccclix
Dôvera v Boha	ccccl
Biblické životopisy	ccccli
Skúsenosť Izraela varuje	ccccli
Nezúfat	cccclvii
Zodpovednosť členov v cirkvi	cccclviii
Boh zhromažďuje ľud	cccclix
Ochotní podporovatelia diela	cccclx
Svedectvo jednotnej cirkvi	cccclxi
Postupujte dopredu!	cccclxiv
Vierou vpred!	cccclxv
Kristovi spolupracovníci	cccclxvii
Povzbudenie nových členov	cccclxviii
Záujem o deti	cccclxix
Živé modlitebné zhromaždenia	cccclxx
Moc dobrej hudby	cccclxx
Súcitnosť a družnosť	cccclxxi
Senzačné náboženské oživenie	cccclxxiii
Potreba zásadovosti	cccclxxiv
Služba iným	cccclxxv
Nedostatok obetavosti	cccclxxvi
Kríž zjavuje podstatu obete	cccclxxviii
Kliatba sebeckva	cccclxxix
„Varujte sa lakomstva,“	cccclxxx
Skúška	cccclxxxii
Ježiš vedie	cccclxxxiii
Posolstvo v Laodicei	cccclxxxiv
Boží liek	cccclxxxv
Niektorí budú preosiati	cccclxxxvi
Potreba ustavičného napredovania	cccclxxxvii

Účinnosť Kristovej krvi	ccclxxxix
Ochotná poslušnosť	cccxcii
Bezpodmienečná poslušnosť	cccxciii
Nebezpečenstvo váhavosti	cccxciv
Kritizovanie predstaviteľov cirkvi	cccxcvi
Ovocie kritiky	cccxcvii
Svätosť Božích prikázaní	cd
Čiastočná poslušnosť nestačí	cdi
Viera a poslušnosť	cdiii
Okolnosti neospravedľujú	cdiv
Ani vek neospravedľuje	cdv
Božia ustavičná starostlivosť	cdvi
Príprava na Kristov príchod	cdviii
Vplyv určovania času	cdix
Viera a usilovnosť	cdxi
Poznáme po ovocí	cdxi
Písmo je neomylným vodcom	cdxiii
Spojenie s Kristom	cdxv
Naučenie o pokore	cdxvii
Súd	cdxix
Prekážka na zemi	cdxx
„Zistilo sa, že ste ľahkí,“	cdxxi
Kristovi vyslanci	cdxxiii
Kážte Krista	cdxxiii
Poučajte o praktickej zbožnosti	cdxxv
Prebúdzajte ľudí	cdxxvi
Konatelia slova	cdxxvi
Dokonalosť v Kristovi	cdxxvii
Uprite myseľ na Ježiša	cdxxviii
Živí predstavitelia Krista	cdxxix
Obrátení kazatelia	cdxxx
Svätá zodpovednosť strážcu	cdxxxi
Povinnosti rodičov voči škole	cdxxxiii
Žiaci našich ústavov	cdxxxv
Svätosť sľubov	cdxxxvii
Podpora Božieho diela	cdxxxviii
Jákovova skúsenosť	cdxxxix
Dodržanie sľubu	cdxli

Božie požehnanie	cdxl
Nezanedbávajúce svoje povinnosti	cdxli
Rovnosť v prispievaní	cdxlii
Svätosť záväzkov	cdxliii
Človek ako Boží nástroj	cdxlvi
Testamenty	cdxlvii
Šafárenie starých ľudí	cdxlviii
Nerozvážnosť nepripravenosti	cdl
Rozdeľte ujte rozvážne!	cdlii
Dávajte štedro!	cdliii
Vzájomné vzťahy medzi veriacimi	cdlv
Duševný pokoj a sebaovládanie	cdlv
Dôsledná poctivosť	cdlvi
Ježišova zhovievavosť	cdlvii
Čo oslabuje ducha	cdlix
Ovocie neúčinného čítania	cdlx
Nebiblické sobášy	cdlxii
Vplyv svetských záväzkov	cdlxii
Poctivé konanie	cdlxiv
Nemôžu ísť spolu	cdlxv
Verní pracovníci	cdlxvii
Do zmätku pochybností	cdlxx
Vplyv spoločníkov	cdlxxii
Stráž si myseľ	cdlxxiii
Spoločnosť rozhoduje o našom osude	cdlxxiii
Zušíľachtime svoju prácu	cdlxxiv
Vít'azná cirkev	cdlxxvi
Istota pravdy	cdlxxvi
Jednoduchosť v odievaní	cdlxxviii
Obrúčky	cdlxxxvi
Formovanie charakteru	cdlxxxvii

Úvodom*

Ellen Gould Harmonová sa narodila 26. novembra 1827 v Gorhame, blízko Portlandu (Maine) na severe New Englandu. Keď mala deväť rokov, jedna zo spolužiačok jej pri istej príležitosti hodila do tváre kameň. Tento ťažký úraz ju telesne nielen veľmi oslabil, ale stál ju takmer život. Čoskoro sa ukázalo, že pre telesnú slabosť sa so školou bude musieť rozlúčiť.

Keď ako jedenásťročná spolu s matkou Eunikou a otcom Robertom Harmonom navštívila metodistické stanové zhromaždenie, odovzdala svoje srdce Bohu. Krátko nato bola pokrstená v mori biblickým krstom ponorením a prijatá za členku metodistickej cirkvi. V roku 1840 začala spolu s členmi rodiny Harmonovcov navštevovať zhromaždenia adventne veriacich kresťanov v Portlande. S dôverou prijímala posolstvá Williama Millera a jeho spolupracovníkov o blízkom príchode Krista a dychtivo očakávala jeho skorý advent. Hoci bola mladá, trpkosť veľkého sklamania po 22. októbri 1844 doľahla na ňu veľmi skl' učujúco. V nasledujúcich dňoch zmätku spolu s ostatnými veriacimi úpenlivo prosila Pána, aby im osvecoval cestu a viedol ich. Keď sa jedného decembrového rána roku 1844 so štyrmi ženami modlila, mimoriadne ju prenikla Božia moc. Najprv strácala z dohľadu všetko pozemské a potom v obraznom videní pozorovala putovanie adventného ľudu do Božieho mesta, i odmenu verných. Toto sedemnásťročné dievča rozochvene vyrozprávalo svoju prvú skúsenosť, ako aj nasledujúce videnia spoluveriacim v Portlande. Neskôr s nimi oboznámila ďalšie skupiny adventistov v Maine i v ostatných štátoch severnej Ameriky.

V auguste 1846 sa Ellen Harmonová vydala za Jamesa Whitea, mladého adventne veriaceho kazateľa. Ďalších 35 rokov ich spoločného života uplynulo v úzkej spolupráci a v namáhavom evangelizačnom úsilí, ktoré 6. augusta 1881 ukončila smrť Elleninho manžela. Spolu cestovali po Spojených štátoch; kázali, písali, zakladali, budovali, organizovali a viedli mladé adventné hnutie. Čas a

*Životopisná črta

[8] skúšky ukázali, aké rozsiahle a pevné základy položili, ako rozvážne a spoľahlivo budovali. Medzi adventistami siedmeho dňa založili v rokoch 1849-1850 edičné dielo a koncom päťdesiatych rokov minulého storočia cirkevnú organizáciu so zdravým podporným systémom. Toto úsilie vyvrcholilo v roku 1863 zriadením Generálnej konferencie adventistov siedmeho dňa. Začiatkom šesťdesiatych rokov rozvinula cirkev rozsiahlu výchovnú činnosť a v polovici šesťdesiatych rokov sa zrodilo lekárske dielo. Plán stanových zhromaždení vznikol roku 1868 a roku 1874 vyslali adventisti s.d. svojho prvého misionára zo Spojených štátov do Európy.

Vo všetkom tomto plánovaní, podnikaní, budovaní a rozmachu patrí iniciatíva posolstvám, radám, pokynom a povzbudzovaniu, ktoré cirkev dostala z ústnych prejavov a z neúnavného pera E. G. Whiteovej. Posolstvá určené cirkvi mali spočiatku formu osobných listov a článkov v časopise *Present Truth* (Prítomná pravda). Ellen Whiteová vydala roku 1851 svoju prvú 64-stránkovú knihu „*A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*„ (Náčrt kresťanskej skúsenosti a videní E. G. Whiteovej). V roku 1855 začala vychádzať celá séria číslovaných brožúr s nadpisom „*Testimony for the Church*„ (Svedectvo pre cirkev). Týmto sa cirkvi z času na čas sprístupnili odkazy a napomenutia, ktoré Pán posielal na požehnanie a usmernenie svojho ľudu. Stály záujem veriacich o tieto posolstvá viedol k tomu, že Svedectvá vyšli roku 1855 v štyroch knihách s dodatkom tých zväzkov, ktoré vyšli od roku 1889 a 1909. To všetko tvorí deväť zväzkovú sériu „*Svedectiev pre cirkev*„

Hoci Whiteovci strávili mnoho času cestovaním a verejnou činnosťou, do roku 1885 bývali na východe Spojených štátov. Na ďalších sedemnásť rokov sa usadili v štáte Michigan. Od r. 1872 až do smrti Jamesa Whitea (1881) bývali zväčša v Kalifornii. Hoci E. G. Whiteová nebola fyzicky nikdy príliš silná, od polovice svojho života sa však tešila dobrému zdraviu.

Whiteovcom sa narodili štyri deti. Najstarší syn Henri žil 16 rokov, najmladší Herbert zomrel trojmesačný. Dvaja prostrední chlapci, Edson a William sa dožili vysokého veku a obaja sa aktívne zapojili do diela adventistov siedmeho dňa.

V roku 1885 odišla E. G. Whiteová do Európy. Bolo to na návrh Generálnej konferencie. Počas svojho dvojročného európskeho pobytu podporovala rozvíjajúce sa dielo. Bývala v Bazileji vo

Švajčiarsku, mnoho cestovala po južnej, strednej a severnej Európe, zúčastnila sa na veľkých zhromaždeniach cirkvi a zborovom živote veriacich v jednotlivých úniách. Ďalšie štyri roky strávila v Spojených štátoch. V roku 1891 z rozhodnutia Generálnej konferencie odcestovala do Austrálie. V rozsiahlom austrálskom misijnom poli pôsobila deväť rokov a pomáhala zakladať a budovať dielo, najmä výchovné a lekárske odvetvie. E. G. Whiteová sa vrátila do Spojených štátov roku 1900 a usadila sa v blízkosti mesta St. Helene v Kalifornii, kde bývala až do svojej smrti roku 1915. [9]

Požehnaný vplyv E. G. Whiteovej cítili adventisti s.d. po celý jej život. Navštevovala zbory, zasadnutia Generálnej konferencie a podľa možnosti aj stanové zhromaždenia. Táto činnosť ju často viedla z jedného zhromaždenia do druhého. Niektoré návštevy vyžadovali aj dlhší pobyt na jednom mieste. Vtedy prednášala nielen členom cirkvi, ale aj veľkým všeobecným zhromaždeniam.

Desiatky rokov pravidelne prispievala do cirkevných časopisov. Tieto každý týždeň nové inšpirované posolstvá pôsobili tichým, ale požehnaným vplyvom. Občas vychádzali jej knihy, ktoré záujemcovia vždy dychtivo čítali. Náplňou jej požehnaného diela bola snaha podať cirkvi a svetu poučenia a rady, ktoré sama dostala v duchovných videniach. Videnia dostávala po celý život. Jedno z prvých z roku 1858 sa stalo základom diela „Veľký spor vekov,“. Zjavenia, ktoré dostala počas šiestich mesiacov, vyšli v malom zväzku „Duchovné dary, zv. 1,“. V mnohých nasledujúcich videniach sa udalosti veľkého sporu vyjavovali stále podrobnejšie, takže E. G. Whiteová v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch minulého storočia celé dielo prepracovala a vydala v štyroch knihách pod názvom „Duch proroctva,“, čo neskôr rozšírila na päť zväzkovú sériu „Veľkej drámy vekov,,: Patriarchovia a proroci, Proroci a králi, Túžba vekov, Skutky apoštolov, Veľký spor vekov. Napísala ešte ďalšie veľmi pôsobivé diela, ako sú Služba zdraviu, Kristove podobenstvá, Výchova, Myšlienky z vrchu blahoslavenstiev a asi desať zväzkov venovaných zvláštnym radám: Služobníci evanjelia, Knižný evanjelista, Rady rodičom, učiteľom a študentom a iné. Známe dielo Cesta ku Kristovi čítali milióny ľudí; vyšlo vo viac ako šesťdesiatich jazykoch.

Vyššie osemdesiatročná E. G. Whiteová navštívila roku 1909 zasadnutie Generálnej konferencie vo Washingtone D.C. Bola to jej posledná dlhšia cesta. V nasledujúcich piatich rokoch písala články

do cirkevných časopisov a svoje diela pripravovala na vydanie. Na sklonku svojho života povedala: „Či budem ďalej žiť, alebo nie, moje spisy budú stále oslovovať ľudí a neprestanú svedčiť až do konca času.,, (Writing and Sending Out of the [Testimonies For The Church](#), zv. 12, s. 13) Hoci E. G. Whiteová zostala literárne činná až do začiatku r. 1915, posledné tri roky života už nepracovala v takej časovej tiesni, akou sa vyznačovali dlhé roky jej života. S neochvejnou odvahou a v plnej dôvere svojmu Spasiteľovi zosnula vo svojom dome 16. júla 1915 a odpočíva vedľa svojho manžela a detí v oakhillskom cintoríne v Battle Creeku (Michigan).

[10] Adventisti s.d. hľadeli a dodnes hľadajú na dielo E. G. Whiteovej ako na službu Božieho posla z prorockej predpovede [Zjavenie Jána 12,17](#) a [Zjavenie Jána 19,10](#), podľa ktorej cirkev ostatkov, zachovávajúca Božie prikázania, mala mať „svedectvo Ježišovo,, ktorým je duch proroctva. Adventisti s.d. vidia v diele E. G. Whiteovej prejav prorockého daru, o ktorom píše apoštol Pavel [Efezským 4,9-13](#) a zaraduje ho medzi ostatné dary cirkvi, ktoré majú pripraviť „svätých na dielo služby, budovať telo Kristovo, až všetci dospejeme k jednote vo viere,,.

Zjavenia, ktoré E. G. Whiteová dostávala počas svojho dlhého života, zodpovedajú podmienkam, ktoré Boh určil Izraelcom: „Ak budete mať medzi sebou proroka, dám sa mu poznať vo videní, prehovorím vo sne k nemu.,, [4. Mojžišova 12,6](#). Jej dielo má skôr vodcovský ráz, o akom hovorí prorok Hozeáš: „Hospodin prostredníctvom proroka vyviedol Izrael z Egypta a skrze proroka ho aj chránil.,, [Hozeáš 12,13](#).

E. G. Whiteová poznala jej okolie, susedia a priatelia ako vážnu, zbožnú kresťanku. O tom, ako sa jej život a dielo javili tým, čo ju poznali, napísal redaktor diela „American Biographical History,, roku 1878 toto:

„Pani Whiteová je žena mimoriadne duševne vyrovnaná. Výrazné črty jej povahy sú dobrotivosť, duchovnosť, svedomitosť a idealizmus. Jej osobné vlastnosti sú také podmanivé, že by jej za najoddanejšieho priateľa získali každého, s kým sa stretne. V ľuďoch prebúdza priam bezvýhradnú dôveru vo svoju úprimnosť... Napriek mnohoročnej verejnej činnosti nič nestratila zo svojej jednoduchosti predchádzajúcich rokov svojho života.

Ako rečník je pani Whiteová jednou z najúspešnejších z mála žien, ktoré u nás za posledných dvadsať rokov vynikli ako prednášateľky. Jej hlasivky stálym používaním tak zosilneli, že jej hlas má zriedkavú hĺbku a mohutnosť. Jej artikulačná jasnosť a sila je taká výrazná, že pri prejave na voľnom priestranstve ju často bolo zreteľne počuť do vzdialenosti jednej míle. Jej jednoduchá reč je vznešená a pôsobivá. Keď sa pre niečo oduševňuje, často je priam zázračne výrečná a na celé hodiny vie upútať najširšie obecnstvo bez známky netrpezlivosti alebo únavy.

Všetky témy jej prednášok sú praktické, týkajú sa povinností v rodine, náboženskej výchovy detí, striedmosti atď. V náboženských zhromaždeniach je vždy najpôsobivejším rečníkom. Často oslovovala davu poslucháčov veľkomiest, keď prednášala svoje obľúbené témy, a vždy bola veľmi nadšene prijímaná. Pri istej príležitosti ju v štáte Massachusetts s napätou pozornosťou vyše hodiny počúvalo dvadsať tisíc poslucháčov.

Pani Whiteová napísala mnoho kníh, ktoré sa rýchlo šírili. Jej spisy majú ten istý jednoduchý a praktický ráz, aký charakterizuje jej prednesy. V domácom kruhu pútajú pozornosť úprimného čitateľa a poučujú ho o vznešených povinnostiach praktického života.,, [11] (American Biographical History of Eminent and Self-Made Men of the state of Michigan, Third Congressional District, str. 108)

Jej spolupracovníci, cirkev a členovia rodiny si vážili a ctili E. G. Whiteovú ako starostlivú matku a horlivú, veľkorysú, neúnavnú kresťanku. Oficiálne nezastávala v cirkvi nijaký úrad. Voči sebe nikdy neočakávala nijakú zvláštnu pozornosť a nikdy svoj dar nezneužila na vlastné obohatenie či vlastnú slávu. Svoj život so všetkým, čo mala, posvätila Božiemu dielu.

Keď zomrela, redaktor známeho týždenníka končil svoje poznámky o jej požehnanom živote takto: „Navýsosť poctivo verila vo videnia, ktoré dostala; jej život ich dôstojne zvýrazňoval. Nejavila nijakú duchovnú pýchu a nehľadala nijaký zisk. Jej život a dielo boli dôstojné prorokyne.,, (The Independent, 23. augusta 1915)

Podrobnejší životopis E. G. Whiteovej nájde láskavý čitateľ v knihe „The Christian Experience and Teachings of Ellen G. White.,,

Výbor pre vydávanie spisov E. G. Whiteovej.

Viera v Boha*

Ked' som bola 5. mája 1855 v Battle Creeku (Michigan), spozorovala som, že Boží služobníci, ako aj členovia zboru, trpia veľkým nedostatkom viery v Boha. L'ahko malomysel'neli a zapochybovali o Bohu; podliehali predstave, že ich životný údel je príliš tvrdý a že Pán ich opustil. Uvedomila som si hrôzu tohto stavu. Boh ich predsa tak miloval, že za nich vydal na smrť svojho milovaného Syna. Okrem toho sa o ich spásu zaujíma celé nebo. No napriek všetkému, čo sa pre nich vykonalo, len ťažko sa odvažovali dôverovať láskavému, dobrotivému Otcovi a bezvýhradne sa spoľahnúť naňho. On povedal, že tým, čo ho budú prosiť, dá Svätého Ducha ochotnejšie, než rodičia obdarúvajú svoje deti. Videla som, že Boží služobníci i členovia cirkvi ľahko strácajú odvahu. Ked' po prosbách vysielaných k nebeskému Otcovi nedostávali to, čo pokladali za potrebné, ich viera zakolísala, odvaha slabla a začínali reptat'. Videla som, že to nie je Božia vôľa.

Každý, kto úprimne prichádza k Pánovi a s dôverou ho pokorne prosí, dostane odpoveď. No ak Božia odpoveď na vaše modlitby neprichádza okamžite, nesmiete prestať veriť Božím sľubom. Neprestaňte dôverovať Bohu. Spoľahnite sa na jeho vierohodný prísľub: „Proste teda, a dostanete.,, [Ján 16,24](#). Boh je príliš múdry, než aby sa mýlil, a príliš dobrotivý, než aby čokoľvek dobré odoprel tým, čo mu úprimne dôverujú. Človek je omylný, a hoc aj úprimne prosí, nežiada vždy to, čo by mu prospelo alebo oslávilo Boha. Preto náš múdry a láskavý Otec počuje naše modlitby a niekedy na ne odpovie aj okamžite. Dáva nám však to, čo je pre naše dobro a na jeho slávu. Boh nás požehnáva. Keby sme mohli poznať jeho pohnútky, presvedčili by sme sa, že dobre vie, čo je pre nás najlepšie a že naše modlitby počuje. Nedáva nám nič, z čoho by sme mali škodu, ale obdarúva nás tým, čo potrebujeme viac než to, o čo nerozvážne prosíme a čo by nám neprospelo.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 120.121.

Videla som, že aj keď odpoveď na naše modlitby nie je okamžite zjavná, máme dôverovať. Nesmieme dopustiť, aby sa do srdca vkrádala nedôvera, ktorá by nás odlučovala od Boha. Ak naša viera váha, nedostaneme nič. Neochvejne by sme sa mali spoľahnúť na Pána, a keď budeme Božie požehnanie najviac potrebovať, spočinie na nás ako dážď.

Keď Boží služobníci prosia o dar Ducha a požehnanie, niekedy prichádza odpoveď okamžite; no nie vždy. V týchto prípadoch netreba malomysel'nieť. Pevne verte, že prísľub sa splní. Bezvýhradne dôverujte Bohu a požehnanie príde vtedy, keď ho budete najviac potrebovať. Božia pomoc sa pri zvestovaní pravdy neveriacim prejaví celkom neočakávane, takže budete môcť prehovoriť jasne a presvedčivo.

[13]

Pán mi to objasnil na príklade detí, ktoré prosia o niečo svojich milujúcich rodičov. Rodičia vedia, že to, čo deti najčastejšie chcú, by im mohlo len uškodiť, a preto im dávajú iba to, čo im je prospešné a dobré, nie to, čo deti nerozvážne žiadajú. Videla som, že Boh vypočúva každú úprimnú prosbu, a ten, kto prosí, dostáva požehnanie v čase najväčšej potreby. Toto požehnanie prevyšuje všetko očakávanie. Ani jediná prosba posväteného Božieho dieťaťa nevyznie naprázdno, ak pramení z úprimného veriaceho srdca.

Priprav sa na stretnutie s Pánom*

Videla som, že Pánov príchod nemáme strácať zo zreteľa. Anjel povedal: „Pripravte sa, pripravte sa na to, čo príde na svet. Nech vaše skutky súhlasia s vašou vierou!„ Videla som, že myseľ máme upierať k Bohu a náš vplyv má svedčiť o ňom a o jeho pravde. Boha nemôžeme uctievať, ak sme nedbalí a ľahostajní. Nemôžeme ho oslavovať, ak malomysel'nieme. Musíme sa vážne usilovať o istotu svojho spasenia a o záchranu iných. Na to by sme mali zamerať všetko svoje úsilie a to ostatné by malo byť druhoradé.

Smela som zahliadnuť nádheru neba. Počula som úchvatné melódie anjelských spevov, ktoré chválili, velebili a oslavovali Ježiša. Vtedy som si aspoň čiastočne uvedomila obdivuhodnú lásku Božieho Syna. Opustil nebeské počty a slávu. Natoľko mu šlo o našu spásu, že trpezlivo a pokorne znášal všetko pohanenie a posmech, aké mu mohol pripraviť len človek. Bol ranený, bitý, mučený a pribitý na golgotský kríž. Vytrpel najstrašnejšiu smrť, aby nás zachránil pred večnou smrťou tým, že nás umyl svojou krvou a vzkriesi nás, aby sme mohli žiť s ním v príbytkoch, ktoré nám pripravuje, a radovať sa zo svetla a slávy neba, aby sme anjelské melódie nielen počuli, ale ich mohli aj spievať.

Videla som, že celé nebo sa zaujíma o našu spásu, a my by sme mali byť k nej ľahostajní? Zostaneme nedbalí, akoby naša spása či zahynutie boli len maličkosti? Natoľko podceníme obeť prinesenú za nás? Niektorí to urobili. Vysmiali sa ponúknutej milosti a stíha ich Boží hnev. Božieho Ducha nemožno ustavične zarmucovať. Tých, čo ho budú ďalej znevažovať, opustí. Ak po všetkom tom, čo Boh na záchranu ľudstva urobil, svojím životom prejavujú, že si Ježišovu ponúkanú milosť nevážia, ich údelom bude draho zaplatená smrť. Bude to strašná smrť, pretože budú musieť prežiť také hrozné muky, aké prežíval Kristus, keď im na kríži získaval spásu, ktorú zavrhl. Vtedy si uvedomia, že stratili večný život a nesmrteľné dedičstvo.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 123-126.

Táto veľká obeť na záchranu ľuďí nám vyjavuje cenu týchto darov. Ak je drahocenný človek stratený, potom je stratený navždy.

Anjel s váhou

[15]

Videla som anjela s váhou v ruke, ktorý zvažoval zmýšľanie a záujmy Božieho ľudu, najmä mládeže. Na jednej miske boli záujmy a zmýšľanie zacielené k nebu, na druhej prízemné myšlienky a túžby. Na túto miskú prišlo všetko prázdne, márnomyseľné a svetské správanie, márnivosť a pýcha. Aký to vážny okamih! Boží anjeli zvažujú zmýšľanie tých, čo vyznávajú, že zomreli svetu a žijú Bohu. Miska plná svetského zmýšľania, márnivosti a pýchy rýchlo poklesla, hoci z nej padalo jedno závažie za druhým. Miska s nebeskými záujmami a myšlienkami bola príliš ľahká a vystupovala tak rýchlo, ako druhá klesala. Svedčím o tom, ako som to videla, no nikdy nebudem môcť opísať vážny a hlboký dojem, ktorý oslovil moju myseľ pri pohľade na anjela zvažujúceho myšlienky a záujmy Božieho ľudu. Nebeský posol povedal: „Môžu títo vojsť do Božieho kráľovstva? Nie, nikdy nie! Povedz im, že taká nádej je márna. Ak sa čím skôr nebudú kajat' a neprijmú dar spásy, zahynú..“

Číra forma zbožnosti nikoho nespasí. Všetci musia mať opravdivú a živú skúsenosť. V čase skúšok ich zachráni len to. Ich dielo musí prejsť skúškou ohňa. Ak ide o zlato, striebro a drahé kamene, Pán ich ukryje vo svojom príbytku. Ak ste však dom stavali len z dreva, sena a slamy, potom pred ohňom Božieho hnevu nič z toho nezostane.

Mladí a starí budú musieť vydat' počet zo svojej nádeje. Mysleť, ktorá sa podľa Božieho zámeru mala zaujímať o trvalé hodnoty a slúžiť Bohu, starala sa len o pominuteľné veci a zanedbala záujmy večné. Mysleť, ktorá sa vie zaujímať o módu, vzhľad a svetské záležitosti, je rovnako spôsobilá chápať pravdu Božieho slova o zachovávaní soboty a poznať skutočný základ kresťanskej nádeje. Tí, čo si mysleť sýtia naivnými príbehmi a prázdnyimi bájkami, svoju fantáziu síce podnecujú, ale vznešenosť Božieho slova im uniká. Takáto myseľ je odvrátená od Boha. Záujem o jeho drahocenné Slovo je umŕtvený.

Náš sprievodca

Dostali sme Knihu, ktorá nás má cez nebezpečenstvá tohto temného sveta uviesť na cestu k nebesiam tým, že hovorí, ako môžeme uniknúť Božiemu hnevu, že rozpráva o Kristových utrpeniach za nás a svedčí o veľkej Obeti prinesenej za našu záchranu a večnú radosť v Božej prítomnosti. Ak niektorí v tejto zemi svetla svojvoľne zanedbávajú Božiu pravdu, bude to ich vina, zostanú bez výhovorky. Božie slovo nám hovorí, ako sa môžeme stať skutočnými kresťanmi a uniknúť siedmim posledným ranám. Ich to však nezaujíma. Iné [16] veci púťali ich myseľ, milovali modly, zanedbávali a podceňovali Božie slovo. Povrchní kresťania si zahrávali s Bohom. Keď ich však v posledný deň bude jeho sväté Slovo súdiť, spoznajú svoju nerozvážnosť. Božia reč, ktorú im nahrádzalo čítanie bezvýznamných príbehov, preosieva ich život. Meradlom písaného Božieho slova sú porovnávané ich pohnútky, slová, skutky a spôsoby, ako zužitkujú svoj čas. Ak v tomto ohľade neobstoja, o ich živote je navždy rozhodnuté.

Náš jediný vzor

Videla som, že mnohí kresťania sa porovnávajú medzi sebou a svoj život porovnávajú so životom iných. To nie je správne. Okrem Krista sme nedostali nijaký iný príklad. On je náš jediný Vzor a každý veriaci by sa mal snažiť vyniknúť v jeho napodobňovaní. Bud' spolupracujeme s Kristom, alebo s nepriateľom. Bud' s Kristom zhromažd'ujeme, alebo rozptyľujeme. Bud' sme rozhodnými, celými kresťanmi, alebo kresťanmi vôbec nie sme. Kristus hovorí: „Kiežby si bol studený, alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, vypl'ujem ťa zo svojich úst., [Zjavenie Jána 3,15.16](#).

Videla som, že niektorí si vôbec nevedia predstaviť, čo znamená sebazaprenie, obeť či utrpenie pre vieru. Bez obete však nikto nevojde do nebeského kráľovstva. Musíme byť obetavejší a viac sa zapierať. Niektorí sa neobetovali telom i dušou na Boží oltár. Povahovo sú nestáli, náladoví, povoľujú chuťkam a starajú sa len o svoje sebecké záujmy bez ohľadu na Božie dielo. Večný život získajú len tí, čo sú ochotní priniesť akúkoľvek obeť. Oplatí sa

trpieť, ukrižovať vlastné ja a vzdať sa každej modly. Prenesmierna hojnosť večnej slávy prevýši a zatieni každú svetskú radosť.

Rodičovská zodpovednosť*

Videla som, že na rodičoch spočíva veľká zodpovednosť. Nesmú sa dať viesť svojimi deťmi, ale sami ich musia usmerňovať. Bola som upozornená na Abraháma. Bol to bohobojný muž. Zbožne spravoval svoju rodinu a Boh na to pamätal.

Potom mi bol ukázaný prípad Éliho, ktorý nekarhal svoje deti, a preto podľa hli nerestiam, hanebnosti a do neprávostí zviadli aj Izrael. Keď Boh zjavil Samuelovi ich hriechy a súčasne aj strašné zlorečenie, ktoré ich pre Éliho nedbalosť stihne, upozornil ho aj na to, že viny z nich nezmyjú ani obeť, ani obetná služba. Keď Samuel oznámil Élimu Božie rozhodnutie, Éli pokorne povedal: „On je Hospodin, nech urobí, čo uzná za dobré.“, [1. Samuelova 3,18](#). Boží trest prišiel náhle. Bezbožní kňazi boli zavraždení a spolu s nimi zahynulo tridsať tisíc Izraelcov. Božiu truhlu zmluvy vzali nepriatelia. Keď Éli počul, že nepriateľ odniesol Božiu truhlu, padol na zem a zomrel. Všetko toto nešťastie bolo následkom Éliho ľahostajnej výchovy vlastných synov. Videla som, že ak Boh takto trestal nedbalosť v minulosti, rovnako prísne ju potrestá aj v týchto posledných dňoch.

Rodičia musia usmerňovať svoje deti, naučiť ich ovládať sa a krotiť ich vášne, inak v deň Božieho hnevu určite zahynú. Rodičia, ktorí zanedbali výchovu svojich detí, nebudú bez viny. Najmä Boží služobníci by mali rozvážne viesť svoje rodiny. Videla som, že nie sú dosť spôsobilí správne posúdiť záležitosti cirkvi a rozhodovať o nich, kým nevedia náležito spravovať vlastný domov. Predovšetkým musia mať poriadok doma; len potom ich úsudok a vplyv zavážia aj v cirkvi.

Videla som, že príčina, prečo dnes videní ubúda, čo predtým nebolo, spočíva v tom, že cirkev ich nedoceňuje. Z cirkvi sa takmer vytratila zbožnosť aj živá viera a varovné posolstvá majú na ňu len nepatrný vplyv. Aj mnohí z tých, čo v cirkvi prejavovali vieru vo Svedectvá, príliš o ne nedbali.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 118-120.

Poniektorí sa pri rozhovore s neveriacimi nesprávali rozvážne, keď svoju vieru obhajovali odkazom na niektoré z videní, namiesto toho, aby uviedli dôkazy z Písma. Videla som, že tento spôsob nie je správny a v neveriacich budí predsudky voči pravde. Videnia nemôžu mať nijakú závažnosť u tých, čo nevedia, o čo vlastne ide, a nechápu ducha týchto svedeckých posolstiev. V podobných prípadoch by sme sa nemali na ne odvolávať. [18]

Strážny svojho brata*

20. novembra 1885 som pri modlitbe náhle pocítila mocné pôsobenie Božieho Ducha a dostala som videnie.

Videla som, že Boží Duch v cirkvi pomaly zmlka. Pánovi služobníci sa príliš odvolávali na moc dôkazov a na Boha sa nespoliehali tak bezvýhradne, ako by sa mali. Videla som, že dôkazy pravdy samy osebe neprivedú ľuďi k tomu, aby pristúpili k ostatkom Božieho ľudu, lebo pravda nie je populárna. Boží služobníci musia mať pravdu v srdci. Anjel povedal: „Pravda ich musí zapáliť svojou vznešenosťou; musia ju nosiť v srdci a horlivo, s celou vážnosťou ju zvestovať ľuďom ochotným počuť ju., Len málo je tých, ktorých presvedčia iba závažné dôkazy. Väčšinu ľudí však teoretická pravda nepresvedčí. Účinne ich môže osloviť len pravda umocnená živým svedectvom.

Videla som, že nepriateľ chce ľudí všemožne zničiť. Do radov cirkvi preniklo povýšenectvo; preto potrebujeme viac pokory. Božích poslov ovláda do istej miery túžba po nezávislosti. Tú treba zavrhnúť a snažiť sa o zjednotenie Božích služobníkov. Zdá sa, že otázka: „Či som ja strážcom svojho brata?“, je všadeprítomná. Anjel odpovedal: „Áno, si strážcom svojho brata! Živo sa máš zaujímať o jeho potreby a blaho, máš byť k nemu prívetivý a láskavý. Zomknite sa! Zomknite sa!, Človek podľa Božieho určenia má byť úprimný, poctivý, bez pretváranky, nežný, pokorný a jednoduchý. Toto je nebeská zásada, Boh to tak ustanovil. No úbohý, porušený človek vymyslel niečo iné: rozhodol sa ísť vlastnou cestou a starostlivo dbať len o sebecké záujmy.

Spýtala som sa anjela, prečo z cirkvi vymizla jednoduchosť a votrela sa pýcha a povýšenectvo. Videla som, že práve to je príčinou, prečo sme sa takmer všetci dostali do rúk nepriateľa. Anjel povedal: „Pozoruj a uvidíš, že prevláda postoj: Či som ja strážcom svojho brata?“, a dodal: „Ty si strážcom svojho brata. Tvoje vyznanie a tvoja viera ťa zaväzujú odovzdať sa Bohu a žiť sebazapieravo, inak

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 113-115.

nezískaš večný život. Milovaný Boží Syn ho totiž draho zaplatil smrteľnou úzkosťou, utrpením a krvou.,,

Putá pozemských statkov

Videla som, že mnohí na rôznych miestach Východu i Západu hromadia majetok, pozemky a domy s odôvodnením, aby mohli lepšie podporovať Božie dielo. Týmto sa však zotročujú a dielu pomôžu len veľmi málo. Niektorí kupujú pozemky a do úmoru lopotia, aby sa zbavili dlhu. Prácou sú potom natoľko zaujatí, že im zostáva iba veľmi málo času, aby sa mohli modliť, slúžiť Bohu a získať silu premôcť hriešne návyky. Sú takí zadlžení, že keď dielo potrebuje ich pomoc, nevedia ničím prispieť, pretože sa musia čím skôr zbaviť dlhov. Keď sa však z nich vymania, bývajú k dielu ešte skúpejší než kedykoľvek predtým. Znova začínajú hromadiť majetok v presvedčení, že je to správne. Utešujú sa, že zisk použijú na Božie dielo, ale v skutočnosti hromadia majetok len kvôli pozemskému bohatstvu. Pravdu milujú len slovom, nie skutkom. Lásku k dielu cirkvi popierajú ich skutky. Viac milujú svet než Božie dielo. Zvody sveta sú lákavejšie a záujem o nebo ochabuje. Srdcia majú pripútané k pokladu. Svojím príkladom dávajú najavo, že chcú zostať len na zemi a že na svete sú doma. Anjel opakoval: „Si strážcom svojho brata.,,

[20]

Mnohí upadajú do zbytočných výdavkov len preto, aby upokojili svoje márnivé túžby, záľuby a žiadosť očí, zatiaľ čo dielo potrebuje takto nerozvážne premrhané peniaze. Niektorí Boží služobníci nemajú ani na slušný odev a pre nedostatok prostriedkov nemôžu dôstojne vykonávať svoje povolanie. Anjel povedal: „Čas ich seby sa čoskoro pominie.,, Ich skutky svedčia o tom, že modlou im je vlastné ja, ktorému oddane slúžia. Najskôr musia uspokojiť svoje ja. Celým svojím správaním vravia: „Či som ja strážcom svojho brata?,, Mnohí boli často napomínaní, ale varovným výzvam nevenovali pozornosť. Tým najhlavnejším je ich ja; jemu treba podriadiť všetko.

Videla som, že z cirkvi sa takmer vytratilo sebazaprenie a obeťnosť; na prvom mieste je vlastné ja, sebecké záujmy a len potom je ochota vykonať niečo pre Božie dielo, ak sa to vôbec uzná za potrebné. Videla som, že takúto chatrnú obeť Boh nemôže prijať.

Všetci členovia by mali mať záujem o to, aby pre rozmach diela urobili všetko, čo môžu. Videla som, že tí, čo nemajú majetok, ale telesne sú zdatní, sú Bohu zodpovední práve za svoju silu. V zamestnaní by mali byť usilovní a duchovne horliví. Starostlivosť o podporu diela by nemali prenechať len zámožnejším. Videla som, že aj oni môžu obetovať, ba že je to ich povinnosťou práve tak, ako ľudí majetných. Tí však, čo neoplývajú bohatstvom, si často neuvedomujú, že ušetriť na Božie dielo a odkladať si poklad v nebi môžu tým, že budú menej utrácať na uspokojovanie svojich žiadostí, chůťok a záľub. Videla som, že pravda je vznešená a krásna, no ak ju zbavíme Božej sily, bude bezmocná.

Na konferencii v Battle Creeku mi boli 27. mája 1856 vo videní ukázané niektoré okolnosti, týkajúce sa cirkvi všeobecne. Videla som Božiu slávu a majestátnosť. Anjel povedal: „Hrozný je vo svojej velebnosti, a predsa si to neuvedomujete; hrozný vo svojom hneve, a predsa ho denne urážate!., „Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú., [Matúš 7,13.14](#). Tieto cesty sú rozdielne, oddelené, opačných smerov. Jedna vedie do večného života, druhá do večnej smrti. Videla som rozdiel medzi týmito dvoma cestami, ako aj medzi tými, čo šli po nich. Cesty sa líšia, jedna je široká a rovná, druhá je úzka a hrboľatá. Aj skupiny pútnikov sa líšia od seba povahou, životom, zovňajškom i rečou.

Pútnici na úzkej ceste hovoria o radosti a šťastí, ktoré ich čaká na konci cesty. Ich tváre bývajú často smutné, ale predsa z nich vyžaruje posvätná radosť. Neodievajú sa tak, ako ľudia na širokej ceste. Aj ich reč je iná a odlišné sú aj ich skutky. Nasledujú nebeský Vzor. Muž bolesti, ktorý poznal útrapy, im ukázal túto cestu a sám šiel po nej. Nasledovníci Krista vidia jeho stopy, ktoré ich posilňujú a povzbudzujú. On bezpečne prešiel, a prejsť môžu aj oni, ak pôjdu v jeho šľapajach.

Na širokej ceste sa každý stará len o seba, čím sa zaodeje a ako sa zabaví. Naplno sa oddáva svojim žiadostiam a záľubám. Nemyslí na to, v akom nešťastí sa cesta skončí. Každý deň je bližšie k zahynutiu, a predsa sa nerozvážne ženie vpred. Aký to strašný pohľad!

Širokou cestou som videla ísť mnohých, ktorí mali na svojich šatoch nápis: „Zomreli svetu. Čoskoro sa všetko skončí. Buďte hotoví.,, Vyzerali práve tak, ako ostatní okolo nich, okrem smútku, ktorý som pozorovala na ich tvárach. V rozhovoroch sa podobali veselým a bezstarostným spolucestujúcim. Občas však sebaisto upozorňovali na uvedený nápis, ktorý sa zhodoval s nápisom iných. Šli

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 127-131.

[22] širokou cestou, hoci sa pokladali za pútnikov na úzkej ceste. Tí, čo boli nablízku, naznačovali: „Nie je medzi nami nijaký rozdiel. Zovňajškom, slovami i skutkami sme si rovní.,,

Nedocenené požehnanie

Potom som sa vrátila do roku 1843 a 1844. Vtedy boli veriaci bezvýhradne odovzdaní Bohu, kým dnes to tak nie je. Čo sa stalo s týmto zvláštnym Božím ľuďom? Videla som, že členovia cirkvi sa prispôsobili svetu a nechceli trpieť pre Božiu pravdu. Pozorovala som veľkú neochotu podriať sa Božej vôli. Bola som upozornená na Izraelcov pri odchode z Egypta. Boh ich milostivo vyviedol z otroctva, aby mu mohli slobodne, bez prekážok slúžiť. Chránil ich svojimi zázrakmi, navštevoval ich a skúšal v rôznych útrapách. Oni však aj po takom obdivuhodnom Božom konaní a mnohonásobnom vyslobodení zo skúšok a príkorí reptali. Vraveli: „Keby sme boli pomreli rukou nášho Boha v egyptskej krajine.,, Zatúžili po tamojšom cesnaku a cibuli.

Videla som, že mnohí vyznávači prítomnej pravdy sa divia reptaniu Izraelcov. Že by ich po takom predivnom Božom zaobchádzaní s nimi mohla ovládnuť toľká nevd'áčnosť a zábudlivosť? Anjel povedal: „Vy ste konali ešte horšie.,, Videla som, že Boh dal svojim služobníkom pravdu takú jasnú a zjavnú, že jej nemožno odporovať. Kamkoľvek idú, všade víťazia. Ich nepriatelia nemôžu prehlušiť presvedčajúcu pravdu. Svetlo tak zažiarilo, že Boží služobníci sa môžu kdekoľvek postaviť a jasnú, zrozumiteľnú pravdu nechať víťazne pôsobiť. Toto veľké požehnanie zostalo nepoznané a nedocenené. V skúškach sa niektorí začínajú utvrdzovať v názore, že majú mimoriadne ťažký život. Poniektorí z Božích služobníkov naozaj nevedia, čo sú očistné skúšky. Sami si občas pripravujú nejaké trápenie a potom strácajú odvahu, ľahko sú zraniteľní a ich sebaúcta je urazená. Tým trpia nielen sami, ale rania aj iných a poškodzujú i dielo. Satan zveličuje ich skúšky a prebúdza v nich myšlienky, ktoré by mohli ochromiť ich vplyv a zmariť ich službu, keby im venovali plnú pozornosť.

Niektorí boli v pokušení opustiť dielo a pracovať manuálne. Videla som, že keby ich Božia ruka prestala chrániť a postihla by ich nejaká smrteľná choroba, vtedy by pochopili, čo je utrpenie.

Strašné je reptat' proti Bohu. Takí ľudia nechápu, že cesta, ktorou idú, je cesta hrboľatá, krížová a plná sebazapierania. Preto nesmú očakávať, že všetko pôjde hladko, akoby šli širokou cestou.

Videla som, že niektorí Boží služobníci, ba i kazatelia, veľmi ľahko malomyselneli. Tak rýchlo sa rozhorlia, že podceňovanie a urážky cítia aj vtedy, keď o to vôbec nejde. Svoj životný údel pokladajú za príliš ťažký. Neuvedomujú si, ako by sa cítili, keby ich Boh prestal chrániť a zovrela by ich hlboká duševná tieseň. Život by im pripadal desaťkrát ťažší, než predtým, keď boli v Božom diele a mali prejsť skúškami a odriekaním pod Božím dohľadom. Niektorí pracovníci v Božom diele si vôbec neuvedomujú, kedy vlastne majú ľahký život. Hoci zažili tak málo odriekania, nedostatku a namáhavej práce či duševnej trýzne, že o tom nevedia ani v čase pohody, keď sú na výslní Božej lásky, a takmer bez akýchkoľvek úzkostí, predsa si myslia, že bremeno skúšok je príliš ťažké. Videla som, že ak títo ľudia nebudú obetaví, pracovití a sebazapieraví, Pán ich zavrhne. Neuzná ich za svojich verných služobníkov a povolá tých, čo budú pracovať horlivo, usilovne a úprimne, teda ľudí, ktorí rozpoznajú naliehavosť času. Boží služobníci musia cítiť zodpovednosť za ľudí a, obrazne povedané, plakať medzi sieňou a oltárom s prosbou: „Ušetri, Pane, svoj ľud.“

[23]

Niektorí Boží služobníci sa službe odovzdali tak bezvýhradne, že duševná práca, ustavičná starostlivosť a odriekanie ich celkom vyčerpávajú. Iní takého bremeno neskúsili niest' a ani ho nechceli na seba vziať. No práve tí si myslia, že majú tvrdý život, hoci nikdy nijaké ťažkosti nezažili. Nikdy neprešli krstom utrpenia a ani v budúcnosti ním neprejdú, dokiaľ budú prejavovať takú slabosť a nedostatok duchovnej sily a kým si budú hovieť v pohode. Pán mi ukázal, že kazateľov musí prebudiť bič, ktorý zasiahne lenivých, nedbalých, váhavých a ustarostených len o seba. Zostanú len očistení, verní a sebaobetaví, čo sa nebudú starať o vlastné pohodlie, ale verne budú slúžiť slovom i učením a pre Krista ochotne podstúpia a vytrpia všetko v záujme záchrany tých, za ktorých zomrel. Týmto služobníkom by určite pomohlo, keby si uvedomili, aké zlorečenie ich stihne, ak nebudú plniť svoje evanjelijné poslanie. Všetci si to však neuvedomujú.

Manželky kazateľov*

Vo videní som pozorovala manželky kazateľov. Niektoré z nich nepomáhajú svojim mužom, hoci vyznávajú posolstvo tretieho anjela. Viac však myslia na vlastné záujmy a záľuby než na Božiu vôľu, aby úprimnými modlitbami a ohľaduplným konaním podpierali ruky svojich manželov. Videla som, že niektoré z nich sa správajú tak svojvoľne a sebecky, že satan ich používa za svoje nástroje a prostredníctvom nich marí vplyv a prácu ich manželov. Radšej nariekajú a repcú, než aby určité ťažkosti vedeli ochotne zniesť. Zabúdajú na to, čo pre pravdu vytrpeli prví kresťania. Myslia si, že musia uspokojiť každé svoje prianie a žiť, ako sa im páči. Zabúdajú na svojho učiteľa Ježiša. Zabúdajú na Muža bolestí, ktorý poznal útrapy a nemal, kde by hlavu sklonil. Ani ich nenapadne pomyslieť na jeho sväté čelo dopichané ostňami trňovej koruny. Zabúdajú na toho, ktorý cestou na Golgotu padal pod ťarchou kríža. Nešlo len o ťarchu dreva, ale o tiaž hriechov celého sveta, ktorá doľahla na neho. Zabúdajú na ostré klince, ktorými mu ľudia popre-
rážali ruky i nohy a nepomyslia na výkrik smrteľnej úzkosti: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil,.. [Matúš 27,46](#); [Marek 15,34](#). Pri všetkom tomto utrpení, ktoré Kristus znášal pre nich, prejavujú veľkú neochotu trpieť preňho.

Videla som, že títo ľudia žijú v sebaklame. Nijako sa nezúčastňujú na diele evanjelia. Pravda sa im síce stala oporou, ale táto pravda nemá oporu v nich. Keď ich raz táto slávna a dôležitá pravda uchváti, vtedy odumrie vlastné ja a vtedy už nebudú vraviť: „Chcem ísť niekde inde, nechcem zostať tu.,, Vtedy si položia vážnu otázku: „Kde ma chce mať Boh? Kde ho môžem najlepšie osláviť a kde možno spoločným úsilím vykonať čo najviac dobra?,, Ich vôľa by sa mala podriaďovať Božej vôli. Svojvoľnosť niektorých manželiek kazateľov bude prekážkou hriešnikom na ceste k obráteniu, a krv hynúcich bude svedčiť proti nim. Niektorí kazatelia prinášali vážne svedectvo o povinnostiach a chybách v cirkvi, no nemalo to žiaducu ozvenu,

*[Testimonies For The Church, zv. 1, s. 137-140.](#)

lebo všetky tieto prenikavé svedectvá potrebovali ich manželky. Výčitky sa teda veľkou mierou týkali vlastne ich samých. Nechávajú sa silne ovplyvniť a strhnúť manželkami na úkor svojho úsudku, čím sa oslabuje ich úsilie a podlamuje ich vplyv. Malomyselnejú, ochabujú a neuvedomujú si skutočnú príčinu svojho neúspechu, hoci je celkom blízko, v ich vlastnej domácnosti. [25]

Ženy ako spolupracovníčky

Tieto sestry sú úzko späté s Božím dielom, pretože ich manželov povolal Boh zvestovať prítomnú pravdu. Ak ich skutočne povolal Pán, potom si tieto služobníci uvedomia dôležitosť pravdy. Stoja medzi živými a mŕtvymi; a musia bdieť nad tými, ktorí im boli zverení, lebo raz budú za nich vydávať počet. Ich povolanie je vznešené a ich manželky im môžu byť buď veľkým požehnaním, alebo veľkou kliatbou. Môžu ich v ochabnutí povzbudiť, v tiesni potešiť a dodať im odvahy, aby sa bezvýhradne spojili na Pána a pri oslabení viery, mu predsa úplne dôverovali. Môžu však konať celkom opačne a na všetko sa mračiť, trápiť sa nad ťažkosťami, strácať dôveru v Boha a svojim manželom rozprávať o svojich pokušeniach a nedôvere, nariekať a reptáť. Takto sa svojim mužom stanú mŕtvou príťažou, ak nie vyslovene kliatbou.

Videla som, že manželky kazateľov by mali svojim mužom pomáhať v ich úsilí, a pritom dbať o to, aký vplyv šíria, pretože ľudia ich pozorujú a očakávajú od nich viac, než od iných, hoci aj v odievaní. Príklad ich života a reči by mal byť vôňou života nie pachom smrti. Videla som, že by mali zaujať pokorný, mierny, no predsa vznešený postoj a neviest rozhovory o tom, čo myseľ nepovznáša k nebu. Mali by sa vážne spýtať: „Ako zachrániť seba a ako pomáhať pri záchrane iných?“, Videla som, že v tomto ohľade Boh neprijíma nijaké polovičaté snahy. Buď celé srdce a záujem, alebo nič. Buď ich vplyv svedčí jednoznačne a neomylné o pravde, alebo proti nej. Buď s Ježišom zhromažďujú, alebo rozptyľujú. Neposvätená žena je najväčšou kliatbou, aká môže kazateľ a postihnúť. Boží služobníci, ktorí boli a dosiaľ sú takí nešťastní, že majú tento ničivý vplyv vo svojej domácnosti, mali by svoju modlitebnú bdelosť zdvojnásobiť, zaujať pevné a rozhodné stanovisko a nedovoliť, aby ich toto nešťastie premohlo. Mali by sa ešte užšie primknúť k Bohu s

pevným rozhodnutím príkladne viesť vlastnú domácnosť. Mali by žiť tak, aby sa mohli tešiť z Božej priazne a z prítomnosti anjelov. No ak povolíjú vrtochom svojich neposvätených manželiek, Boží hnev stíha celú domácnosť. Truhla Božej zmluvy nemôže zostávať v takom dome, pretože tam kazateľ schvaľuje svoje nesprávne skutky a zotráva v nich.

Náš Boh je Boh žiarlivý. Neradno si s ním zahrávať. Achan kedysi zatúžil po prúte zlata a babylonskom plášti. Pretože si zakázanú korisť skryl, musel trpieť celý Izrael. Nepriatelia ho prenasledovali. [26] Keď Józua pátral po príčine, Pán povedal: „Vstaň, posväť ľud a povedz: Posväť te sa na zajtra, lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Kliatba je uprostred teba, Izrael, nemôžeš obstáť pred nepriateľmi, kým neodstránite zo svojho stredu to, čo je pod kliatbou...“ [Józua 7,13](#). Achan zhrešil a Boh ho zahubil s celou jeho domácnosťou a so všetkým, čo mal, a tak zmyl túto kliatbu z Izraela.

Videla som, že Boží ľud sa musí prebudíť, od Boha prijať novú silu a svoj zmluvný sľub Bohu obnoviť a dodržať. V radoch zachovávatel'ov soboty je zahniezdená žiadostivosť, sebeckosť, milovanie peňazí a sveta. Pod vplyvom tohto zla sa spomedzi Božieho ľudu vytráca sebazapieranie. Tí, ktorých ovláda žiadostivosť, si to ani neuvedomujú. Zmocnila sa ich nepozorovane, a keď nebude vykorenená, neodvratne zahynú tak ako Achan. Mnohí vzali obeť z Božieho oltára. Majú radi svet, ženú sa za ziskom, no ak sa úplne neobrátia, zahynú so svetom. Boh im zveril prostriedky, ktoré nie sú ich vlastníctvom. Pán ich len povolal za správcov. Oni to však neprávom nazývajú svojím majetkom a hromadia ho. Ako rýchlo sa to všetko môže rozplynúť, ak sa Božia ochranná ruka od nich odvráti. Bohu máme prinášať obeť sebazaprenia pre pravdu. Aký slabý a krehký je človek! Aké slabé sú jeho ruky! Videla som že namyslenosť človeka bude zahanbená a jeho pýcha pokorená. Králi a šľachtici, bohatí i chudobní sa rovnako sklonia a postihnú ich Božie ničivé rany.

Rozhorli sa a kajaj sa!*

[27]

Drahí bratia a sestry, Pán mi vo videní ukázal niečo, čo sa týka terajšieho vlašného stavu cirkvi; o tom vám chcem podať správu. Vo videní šlo o cirkev. Anjel povedal cirkvi: „Ježiš ti hovorí: Rozhorli sa a kajaj sa!„ Ako som videla, cirkev by to mala brať vážne. Máme sa z čoho kajat'. Svetské zmýšľanie, sebecko a lakomstvo umŕtvili duchovný život Božieho ľudu.

Tento ľud už niekoľko rokov ohrozuje láska k svetu. Z toho pochádza hriech sebecka a lakomstva. Čím viac vecí veriaci od sveta prijímajú, tým viac ich svet vábi a viac po ňom túžia. Anjel povedal: „Zaiste ľahšie je ťave prejsť uhom ihly ako bohatému vojsť do kráľovstva Božieho.,, [Lukáš 18,25](#). No mnohí z tých, čo veria, že máme pre svet posledné varovné posolstvo, sa všemožne snažia dostať sa ta, kde je ľahšie ťave prejsť uhom ihly, ako im vojsť do Božieho kráľovstva.

Pozemský majetok môže byť požehnaním, ak sa správne používa. Vlastníci by si mali uvedomiť, že im ho prepožičal Boh, a mali by ochotne poskytnúť prostriedky na šírenie jeho diela. O odmenu neprídu ani tu na zemi. Bude ich sprevádzať priazeň nebeských anjelov a v nebi odložený poklad im zostane.

Videla som, že satan pozorne sleduje svojráznu sebeckú a lakomú povahu niektorých z tých, čo sa hlásia k pravde. Bude ich podnecovať do úsilia o dosahovanie stále väčších úspechov v podnikaní a ponúkne im pozemské bohatstvo. Vie, že ak svoju prirodzenú povahu nepremôžu kvôli mamone, ktorú si povýšili na božstvo, nakoniec sa potknú a padnú. Neraz sa plní satanov zámer. Prílišná láska k svetu prevažuje a nakoniec umŕtvuje lásku k pravde. Ponúkajú sa im kráľovstvá tohto sveta a oni dychtivo idú za jeho pokladmi v predstave, že sa im obdivuhodne darí. Satan jasá, lebo plán sa mu splnil. Prestali milovať Boha a obľúbili si svet.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 141-146.

Láska k svetu

[28] Videla som, že tí, čo takto dosiahli hmotný úspech, môžu tento satanov plán zmarit', ak svoje sebecko a lakomstvo premôžu a ak celý svoj majetok položia na Boží oltár. Keď vidia, kde je potrebná peňažná podpora na šírenie pravdy, kde treba pomôcť vdovám, sirotám a inak trpiacim, mali by radostne prispievať a takto si ukladať poklad v nebi.

Dbajte na radu Verného Svedka. Kúpte si ohňom prepálené zlato, aby ste zbohatli, biele rúcho, aby ste sa odiali, a masť na oči, aby ste videli. Robte niečo! Tieto vzácne poklady nám nespadnú do náručia bez úsilia z našej strany. Musíme kupovať, horliť a kajateľ sa zo svojho vlašného stavu. Musíme sa zobudiť, aby sme videli svoje nepravosti, spoznali svoje hriechy a úprimne ich ľutovali.

Videla som, že bratia, ktorí vlastnia určité majetky, majú čo robiť, aby sa od pozemských pokladov odpúťali a premohli lásku k svetu. Mnohí z nich milujú hriechy svet, lipnú na majetku, len sa k tomu nechcú priznať. Musia sa rozhorliť a kajateľ zo svojho sebecka a lakomstva, aby láska k pravde pohltila všetko ostatné. Videla som, že mnohí z majetných si nestihnú „kúpiť zlato, biele rúcho a očnú masť“, „Ich horlivosť nemá patričnú silu a vážnosť zodpovedajúcu cene Božieho kráľovstva, ktoré chcú dosiahnuť“.

Pozorovala som týchto mužov pri ich snahe získať pozemské bohatstvo. Ako len horlivo pracovali, s akým vypätím sa hnali za svetským pokladom, ktorý čoskoro musí zhynúť! Ako chladnokrvne vyratúvali! Plánujú, lopotia sa od rána do večera a kvôli pozemskému majetku obetujú svoje pohodlie a spokojnosť. Keby podobnú horlivosť vynaložili na dosiahnutie nebeského „zlata, bieleho rúcha a očnej masti“, tieto vytúžené poklady by dostali a k tomu večný život v Božom kráľovstve. Videla som, že ak niekto potrebuje nebeskú masť na oči, potom sú to majitelia pozemského bohatstva. Mnohí z nich sú takí zaslepení, že svoj stav si neuvedomujú a nechápu, ako lipnú na tomto svete. Kiežby sa spamätali!

„Ajhľ a, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou.,, [Zjavenie Jána 3,20](#). Videla som, že mnohí majú pred dvermi svojho srdca toľko odpadkov, že pre ne nemôžu dvere otvoriť. Niektorí musia odstrániť nezrovnalosti medzi sebou a svojimi bratmi. Iní

musia premáhať svoju zlú povahu, sebecko a lakomstvo, aby mohli dvere otvoriť. Ďalší majú pred dvermi svojho srdca celý svet, ktorý im uzavrel vchod. Všetky tieto „smeti“, treba odpratať a potom možno dvere srdca otvoriť a privítať v ňom Spasiteľa.

V duchovnom videní som bola upozornená na prevzácne zasľúbenie: „Vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou.,, Aká predivná je tá Božia láska! Napriek všetkej našej vlačnosti a hriechom nám hovorí: „Navráťte sa ku mne a ja sa navrátim k vám a uzdravím všetku vašu neveru.,, Anjelský sprievodca to niekoľkokrát opakoval: „Navráťte sa ku mne a ja sa navrátim k vám a uzdravím všetku vašu neveru.,,

Videla som, že niektorí by sa radi vrátili. Iní nechcú uznať, že sa [29] záväznosť posolstva adresovaného laodicejskému zboru vzťahuje na nich. Ako dosiaľ, budú aj ďalej živiť, kým ich Pán neodstráni zo svojich úst. U Boha nájdú milosť len tí, čo sa horlivo kajajú.

„Kto zvíťazí, tomu umožním sedieť so mnou na mojom tróne, tak ako aj ja som zvíťazil a sedím so svojím Otcom na jeho tróne.,, [Zjavenie Jána 3,21](#). My môžeme zvíťaziť, áno, môžeme úplne zvíťaziť. Ježiš zomrel, aby nám ukázal východisko, aby sme mohli premôcť každú nevhodnú črtu svojej povahy, každý hriech, každé pokušenie a nakoniec prísť k nemu.

Prednostne sme pozvaní veriť a získať spasenie. Božia moc sa nezmenila. Videla som, že Pán nám dá svoju moc tak ochotne, ako kedysi iným. Božia cirkev stratila neochvejnú vieru, stratila bojovnú silu a nevie volať ako Jákob: „Nepustím ťa, iba ak ma požehnáš.,, [1. Mojžišova 32,27](#). Vytrvalá viera odumiera. Musí však znova ožiť v srdciach Božieho ľudu. Treba sa odvolávať na Božie požehnania. Viera, živá viera vedie vždy k Bohu a k sláve; nevera strháva do temnoty a smrti.

Zdanlivé ťažkosti

Videla som, že určití členovia cirkvi neuvažovali správne. Niektorí svojrázni jednotlivci sa správali podľa vlastných predstáv a podľa nich posudzovali aj svojich bratov. Ak niekto s nimi nesúhlasil, hneď bol medzi nimi nepokoj. Poniektorí „cedili komára a prežierali ťavu.,,

Tieto zdomácnené predstavy sa trpeli príliš dlho. Vyhl'adávali sa malichernosti. Ak v zbore neboli žiadne závažné ťažkosti, nejaké bolo treba vymyslieť. Členovia zboru i Boží služobníci sa odvrátili od Boha, jeho pravdy, nebeskej vlasti a zblúdili v temnote. Satan sa z toho raduje a jasá. To však nie sú skúšky, ktoré majú očistiť cirkev a ktoré nakoniec znásobia silu Božieho ľudu.

Videla som, že poniektorí členovia cirkvi duchovne slabnú. Istý čas pozorovali svojich bratov, bedlivo sledovali každú chybu, aby im ju mohli pripomenúť a zatiahnuť ich do sporu. Pritom neuvažovali o Bohu ani o nebi, ani o pravde, ale práve o tom, čím chcel ich myseľ upútať satan. Duchovne sú zanedbaní. Zriedkakedy spozorujú a uvedomujú si vlastné chyby, pretože sa príliš starajú o nedostatky iných, zanedbávajú svoj duchovný stav a neskúmajú vlastné srdce. Ich pozornosť púta zovňajšok iných ľudí. Cítia potrebu rozprávať o tom kde-komu a s tým vystačia na dlhé týždne. Videla som, že celá zbožnosť týchto úbohých ľudí spočíva v pozorovaní, čo si kto oblieka a ako sa správa, aby mohli nájsť chyby ostatných. Ak spôsob svojho života nezmenia, nebudú mať miesto v nebi, lebo aj na samom Spasiteľovi by hľadali len chyby.

[30] Anjel povedal: „Súlad s Bohom je osobnou záležitosťou každého veriaceho.,, Ide o náš osobný vzťah s Bohom. Keď sa však ľudia príliš starajú o chyby iných, zanedbávajú seba. Často by sa takíto chorobne horliví lovci chýb z tohto zlozvyku vyliečili, keby sa rozhodli ísť za tým, o kom si myslia, že nekoná správne. Bolo by to také ťažké, že by radšej odvolali svoj úsudok, než aby sa zoči-voči stretli s tým, koho sa ich mienka týka. Je veľmi ľahké povoliť uzdu jazyku a hovoriť o dotyčnom človekovi v jeho neprítomnosti.

Poriadok pri bohoslužbe

Niektorí sa nazdávajú, že dodržiavať pri bohoslužbe poriadok nie je správne. Videla som však, že v snahách o určitý poriadok v spoločenstve Božieho ľudu sa neskrýva nijaké nebezpečenstvo. Viem, že zmätok sa Pánovi nepáči a že pri modlitbách a speve má byť určitý poriadok. Pre naše rodiny bude lepšie, ak sa v Božom dome budeme za svoje rodiny modliť iba na popud hlbokej súcitnej túžby, pričom bude na rodinu mocne pôsobiť aj Boží Duch. Len rodinný oltár je tým pravým modlitebným miestom za naše rodiny. Ak

tí, za ktorých sa modlíme, sú ďaleko, potom najvhodnejším miestom pre vrúcnu príhovornú modlitbu za nich je modlitebné súkromie. V Božom dome by sme mali prosiť o prítomné požehnanie v očakávaní, že Pán naše modlitby vypočuje. Také zhromaždenia budú živé a zaujímavé.

Naše piesne by sme mali všetci spievať oduševnene. Rozladným spevom a nesprávnou výslovnosťou Pána neoslávime. Náležitý prednes mu je vždy milší, než nedbalý. Čím je spev Božieho ľudu harmonickejší, tým dôstojnejšie je Pán zvelebený, cirkev cíti Božie požehnanie a neveriaci sú príjemne oslovení.

V duchovnom videní som smela zahliadnuť vznešený poriadok neba a dokonalosť nebeskej hudby ma uchvátila. Po skončení tohto videnia mi pozemská hudba znela rozladene a neprijemne. Videla som zástupy anjelov, z ktorých každý mal zlatú harfu. Na jednom konci harfy bol určitý prístroj, ktorý harfu rozozvučal a iný mechanizmus menil tóny. Prsty anjelov sa pozorne dotýkali strún, pričom zaznievali stále nové melódie. Jeden anjel to stále vedie, prvý sa dotýka harfy a udáva tón, a pod jeho vedením spoločná hra tvorí dokonalú hudbu neba. Tá sa nedá opísať. Je to naozaj nebeský súlad. Pritom z každej tváre vyžaruje Ježišov obraz nevýslovnej slávy.

* * * * *

Boží ľud by nemal byť zmätený, nemal by zanedbávať poriadok a súlad, dôslednosť a krásu. Nejednota Božieho ľudu veľmi zneuctieva Pána. Pravda zjednocuje. Ak sa má pri nás splniť Kristova modlitba, potom požadovanú jednotu treba pestovať deň čo deň. Vkrádajúca sa nejednota nemôže mať miesto medzi tými, čo hovoria, že svetu zvestujú posledné posolstvo milosti. To by totiž bolo veľkou prekážkou pokroku Božieho diela. Boží služobníci majú byť jednotní, ako je zjednotený Kristus so svojím Otcom. Osvietené, inšpirované a posvätené sily musia veriaci spojiť, aby vznikol dokonalý celok. Všetci, čo milujú Boha a zachovávajú jeho prikázania, sa majú zomknúť, nie rozptyľovať. ([Testimonies For The Church](#), zv. 8, s. 174,175)

[31]

Mladí svätitelia soboty*

V modlitebni v Monterey mi Pán 22. augusta 1857 ukázal, že mnohí ešte nepočuli Ježišov hlas a že zachraňujúce posolstvo ich neoslovilo a nezmenilo ich život. Viacerí mladí ľudia nie sú spojení s Ježišom. Božia láska nemá miesto v ich srdci; preto sú pod vplyvom svojich prirodzených sklonov a nepoznajú moc Božieho Ducha ani moc spasenia.

Tí, čo skutočne majú Ježišovu vieru, nebudú sa hanbiť ani báť niest' kríž pred skúsenejšími ľuďmi. Ak sa úprimne rozhodnú ísť cestou spravodlivosti, potom radi prijmú každú pomoc, ktorú im môžu poskytnúť starší kresťania. Tí im ochotne pomôžu. Srdcia preteplené láskou k Bohu sa nedajú zdržiavať maličkosťami vo svojom kresťanskom živote. Budú svedčiť o pôsobení Božieho Ducha v nich, o tom budú spievať a to bude témou ich modlitieb. Prekážkou mládeže je povrchná zbožnosť a neposvätenosť. Ich vlastný spôsob života ich odsudzuje. Vedia, že nežijú tak, ako sa na kresťanov patrí, a preto strácajú dôveru v Boha i v cirkev.

Prečo sa mladí ľudia cítia voľnejšie, keď nie sú medzi nimi starší? Vtedy sú v spoločnosti seberovných. Každý je presvedčený, že je taký dobrý ako ten druhý. Ani jeden z nich ešte nedosiahol cieľ. Porovnávajú sa jeden s druhým a zabúdajú sa porovnávať s tým jediným dokonalým a pravým Vzorom. Skutočným vzorom je len Ježiš. Jeho sebaobetavý život je nám príkladom.

V duchu som videla, ako málo sa mládež o tento Vzor zaujíma a ako málo sa jej zdôrazňuje. Mladí ľudia vedia len málo trpieť a zapierať sa pre svoju vieru. Na obeť sotvako z nich pomyslí. V tomto ohľade celkom prestali nasledovať svoj Vzor. Videla som, že z ich spôsobu života bolo zrejmé, že im ide najmä o vlastné ja a uspokojenie vlastných záujmov. Zabúdajú na Muža bolesti, ktorý poznal útrapy. Ježišovo utrpenie v Getsemane, jeho krvavý pot v záhrade, trňová koruna na jeho svätej hlave – to všetko im nič nehovorí. Sú ochromení. Ich citlivosť otupela, stratili všetok zmysel

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 154-164.

pre tú veľkú obeť, ktorú za nich priniesol Kristus. Môžu počúvať o kríži a o klincoch, ktoré prebodli ruky a nohy Božieho Syna, ale v ich srdci to zostáva bez ozveny.

Anjel povedal: „Keby títo vošli do svätého mesta a smeli sa [33] tešiť z jeho krásy a slávy, vôbec by nechápali, ako draho bolo toto dedičstvo zaplatené. Nikdy by sa nezamysleli nad hĺbkou čistej Spasiteľovej lásky. Nepili z kalicha, z ktorého pil on, a neboli pokrstení jeho krstom. Takto otupení ľudia by boli poškrvnou neba. Len tí, čo mali podiel na Kristovom utrpení, čo prišli z veľkého súženia a v Baránkovej krvi si umyli rúcha, sa môžu tešiť z neopísateľnej slávy neba a jeho nevystihnuteľnej krásy.,,

Nedostatok tejto nutnej prípravy vylúči väčšinu mladých vyznávačov, pretože sa nechcú opravdivo a horlivo usilovať o to, aby dosiahli pokoj, ktorý je sľúbený Božiemu ľudu. Nechcú úprimne vyznať svoje hriechy, aby im mohli byť odpustené a vymazané. Tieto hriechy budú v krátkom čase zjavné v celej svojej oškľivosti. Božie oko nedrieme. Pán vie o každom hriechu, ktorý uniká smrteľnému pohľadu. Vinníci vedia, ktoré hriechy majú vyznať, aby srdce každého z nich mohlo byť pred Bohom čisté. Ježiš im teraz dáva príležitosť, aby svoje hriechy mohli vyznať, v hlbokkej pokore ich oľutovať a usilovať sa o čistotu života podľa pravdy. Teraz je čas kajúceho zrieknutia sa nepravostí a vyznania hriechov, inak sa hriešnik s nimi stretne v deň Božieho súdu.

Jednota rodičovskej výchovy

Rodičia obyčajne priveľmi dôverujú svojim deťom, ktoré však práve pre nadmernú dôveru rodičov zotrávajú vo svojom skrytom hriechu. Rodičia, starostlivo bdejte nad svojimi deťmi. Napomínajte a upozorňujte ich, rad'te im, či vstávajú, alebo líhate, keď prichádzate alebo odchádzate, „príkaz na príkaz, úprava na úpravu, trochu tu a trochu tam,, [Izaiáš 28,10](#). Deti treba napomínať i karhať, kým sú malé. Žiaľ, že mnohí rodičia na to zabúdajú. Voči svojim deťom nezaujímajú správne, rozhodné a náležité stanovisko. Dovoľujú im napodobňovať svetské spôsoby správania, obliekania a priateľstva s tými, čo pravdu nenávidia a šíria zhubný vplyv. Tým vo svojich deťoch podnecujú náklonnosť k svetu.

Videla som, že kresťanskí rodičia by mali svoje deti vychovávať jednotne. V tomto ohľade niektorí rodičia robia chybu. Niekedy je na vine otec, častejšie však matka. Citlivá matka príliš rozmaznáva svoje deti. Pracovné povinnosti príliš často odvolávajú otca z domova a zo spoločenstva detí. Vtedy pôsobí vplyv matky.

[34] Niektoré láskavé matky prehliadajú chyby, zlozvyky a priestupky svojich detí, ktoré by nemali trpieť ani na chvíľu. Často sa to snažia zatajiť pred otcom. Keď ide o rozmary v obliekaní či o iné záľuby, matka to zariadi tak, aby sa otec o ničom nedozvedel a nemusel deti karhať.

Deti tým dostávajú pôsobivý návod ako klamať. Keď otec odhalí tieto prehrešky, všetko sa začne zl'ahčovať a utiekať sa k polopravdám. Matka nie je úprimná. Neuvažuje o tom, že otec má ten istý záujem o deti ako ona a že by mu nemala zatajovať, čo treba naprávať, kým sú deti ešte malé. Všetko sa však zakrýva. Deti postrehli nejednotnosť rodičovských názorov a vedia to pohotovo zneužívať. Čoskoro začnú klamať a utajovať svoje správanie a otec alebo matka sa pravdu nedozvedia. Zvykom sa stáva nadsádzka a čoskoro prejde aj hrubá lož bez akejkol'vek výčitky svedomia.

Všetko sa začalo tým, že matka zakrývala mnohé neprístojnosti pred otcom, ktorý má predsa ten istý záujem na vytváraní povahy svojich detí ako ona. Matka by sa mala s otcom otvorene poradiť a všetko mu vyrozprávať. Keď sa však chyby a zlozvyky detí zakrývajú, podnecuje sa v nich sklon ku klamstvu, nepravdivosti a nepoctivosti.

Jedinou nádejou takých detí – či veria, alebo nie – je dôkladné obrátenie. Ich povaha sa musí celkom zmeniť. Milá matka, vieš, že celý náboženský život tvojich detí bude poznačený tým, čo si ich naučila v mladosti? Zavčas ich uč a napomínaj, aby sa podriadili a ochotne sa učili poslúchať Božie požiadavky a žiť podľa nich. Rodičia, povzbudzujte v deťoch správne a žiaduce sklony. Nech nikdy nemajú príležitosť zapochybovať o vašej úprimnosti a opravdivosti.

Videla som, že mladí ľudia javia vieru v Božiu spásnu moc, ale málo sa z nej tešia. Chýba im istota viery a spasenia. Koľko len prázdnych a bezvýznamných slov nahovoria! Vedie sa o nich neomylné žalostné záznamy a ľudia budú súdení podľa svojich skutkov. Mladí priatelia, vaše skutky a vaše prázdne slová sú zaznamenané v nebeských knihách. Vaše hovory sa netýkali večných záujmov,

ale všeličoho iného: boli to len obvyklé svetské reči, do ktorých by sa kresťan nemal zapájať. To všetko je zaznamenané v nebeských knihách.

Potreba pravého obrátenia

Videla som, že ak sa mladí ľudia úprimne a bezvýhradne neobrátia, môžu sa neba vzdať. Podľa toho, čo mi bolo ukázané, nie je ani polovica mladých veriacich ľudí skutočne obrátených. Keby boli obrátení, niesli by ovocie na Božiu slávu. Mnohí sa spoliehajú na neistú nádej, ktorá nemá pevný základ pravdy. Prameň nebol očistený, a preto ani prúd, čo z neho vyteká, nie je čistý. Keď očistíte prameň, aj prúd bude čistý. Keď bude srdce čisté, budú všetky vaše slová, skutky a celé správanie podľa Božej vôle. Chýba pravá zbožnosť. Svojho Pána by som veľmi zarmútila, keby som pripustila, že aj človek nedbalý a modlitbu zanedbávajúci je kresťan. Nie, kresťan víťazí nad svojimi zvykmi a vášňami. Pre hriešnika existuje liek; je ním drahý Spasiteľ, Ježiš Kristus! Jeho milosť stačí aj tomu najslabšiemu, a jeho milosť potrebuje aj ten najsilnejší, ak nechce zahynúť.

[35]

Videla som, ako možno túto milosť získať. Choďte do svojej izby a tam sa zhovárajte so svojím Pánom. „Srdce čisté stvor mi, ó Bože, a obnov vo mne ducha pevného.“, [Žalm 51,12](#). Modlite sa vrúcne a úprimne. Vrúcna modlitba zmôže veľmi mnoho. Na modlitbách zápaste ako patriarcha Jákob. Nepovoľte! Ježiš sa v Getsemane potil krvou a aj vy musíte vynaložiť určité úsilie. Neopúšťajte svoju izbu, kým nepocítite, že ste silní v Bohu, a potom bdejte! Keď budete bdieť a modliť sa, budete môcť potlačiť staré návyky a Božia milosť môže byť a bude vo vás zjavná.

Nech mi Pán pomôže, aby som vás neprestala varovať. Mladí priatelia, hľadajte Pána celým srdcom! Prichádzajte k nemu s nadšením, a keď pocítite, že bez jeho pomoci zahyniete a budete po ňom túžiť ako jeleň po tečúcich vodách, vtedy vás Pán náhle a nad očakávania posilní. Vtedy Boží pokoj prevýši všetko vaše chápanie. Ak chcete byť zachránení, musíte sa modliť. Nájdite si na to čas, nenáhlite sa a modlite sa uvažlivo. Proste Boha o takú premenu vášho života, aby ste mohli prinášať zjavné ovocie jeho Ducha a byť svetlom svetu. Nebuďte prekážkou ani zlorečenstvom Božiemu

dielu, keď môžete byť pomocou a požehnaním. Ak vám satan našepkáva, že sa nemôžete úplne a slobodne radovať zo spásy, neverte mu!

Videla som, že každý kresťan sa prednostne smie radovať z mocného pôsobenia Ducha Svätého. Prenikne vás blahodarný nebeský pokoj a budete s láskou uvažovať o Bohu a o nebi. Spočiniete na vzácnych sľuboch jeho Slova. Najprv si však uvedomte, že svoj kresťanský boj ste ešte len začali. Nezabúdajte, že prvé kroky k večnému životu ste už urobili. Nedajte sa pomýliť! Obávam sa, ba som presvedčená, že mnohí z vás nevedia, čo skutočná viera vlastne znamená. Pocítili ste určité nadšenie, nejaký pocit, ale nikdy ste nepoznali hriech v celej jeho ohavnosti. Ešte nikdy ste si neuvedomili svoju nepripravenosť a neodvrátili ste sa s trpkým zármutkom od svojho doterajšieho spôsobu života. Ešte ste nezomreli svetu. Ešte stále podliehate jeho zvodom a radšej sa zapájate do svetských debát, než by ste vydali svedectvo o Božej pravde. Prečo mlčíte? O svetských záujmoch máte vždy čo povedať, ale o tom, čo by sa vás malo najviac dotýkať, mlčíte. Zmlknúťe pri tom, čo by malo zaujať celú vašu myseľ. Božiu pravdu nemáte v srdci.

[36] Videla som, že mnohí pohotovo vyznávajú, ako je ich srdce plné nepravostí. Neúprimní vyznávači, neklamte sa! Boh pozná vaše srdce! „Lebo z plnosti srdca hovoria ústa.,, [Matúš 12,34](#). Videla som, že srdce takých ľudí ovláda svet, nie Ježišova zbožnosť. Keď kresťania viac milujú Ježiša než svet, radi o ňom hovoria ako o svojom najmilšom priateľovi, ktorého nadovšetko milujú. On im pomohol, keď si uvedomili, že sú stratení. Keď ich tiesnili vlastné hriechy a boli unavení, obrátili sa k nemu, on ich zbavil bremena vín a prestúpení, starostí a utrpenia a ich náklonnostiam dal nový smer. To, čo kedysi milovali, teraz nenávidia, a čo nenávideli, teraz milujú.

Ježiš žiada všetko

Nastala táto veľká zmena vo vás? Neklamte sa! Bud' by som nikdy nevzývala Kristovo meno, alebo mu odovzdala celé srdce a svoju bezvýhradnú náklonnosť. Ježišovi by sme mali byť hlboko vd' ační, že túto obeť chce prijať. On žiada všetko. Ak vyhovieme jeho požiadavkám a všetkého sa vzdáme, potom – nikdy nie skôr

– nás objíme svojím láskyplným ramenom. Čo mu však dáme, ak sa rozhodneme dať mu všetko? Hriechmi zaťažené srdce, aby ho mohol očistiť svojím milosrdenstvom a aby ho svojou čistou láskou zbavil večnej smrti. Videla som však, že mnohým sa zrieknutie všetkého javilo ako príliš ťažké. Hanbím sa, keď počujem, ako sa o tom hovorí, a hanbím sa to aj napísať.

Hovoríte o sebazapieraní? Čo dal Kristus za nás? Keď sa nazdávate, že Kristova požiadavka vzdať sa všetkého je príliš tvrdá, potom choďte na Golgotu a tam plačte nad takýmto zmýšľaním. Pozorujte ruky a nohy svojho Spasiteľa, prebodnuté hrubými klincami preto, aby vaše hriechy zmyla jeho krv. Tí, čo cítia podnety Božej lásky, sa nepýtajú, koľko majú obetovať, aby získali nebeskú odmenu. Nehľadajú tú najnižšiu mieru, ale snažia sa o dokonalý súlad s vôľou svojho Vykupiteľa. Úprimne túžia vzdať sa všetkého a horlivo prinášajú obeť primeranú tej, za ktorou idú. Za čím sa ženú? Za nesmrteľnosťou, za večným životom.

Mladí priatelia, mnohí z vás žijú v žalostnom sebaklame. Uspokojili ste sa s niečím, čo ani zd'aleka nemožno nazvať „čistou a nepoškvrnenou zbožnosťou,, [Jakoba 1,27](#). Chcem vás zobudiť. Boží anjeli sa vás snažia prebrať zo spánku. Kiežby vás vytrhli z ospalosti dôležité pravdy Božieho slova, aby ste si uvedomili nebezpečenstvo a začali si dôkladne spytovať svedomie. Ešte stále zmýšľate telesne. Nemáte v srdci Boží zákon, lebo v ňom ani byť nemôže. Keď sa vaše zmýšľanie zmení, potom v svätosti uvidíte takú krásu, že po nej zatúžite ako jeleň po čerstvej vode. Potom budete milovať Boha i jeho zákon. Potom vám bude Kristovo jarmo ľahké a jeho bremeno rozkošné. Prídu aj skúšky, no ak ich budete trpezlivo znášať, stanú sa ozdobou vášho života. Sebazapieraví kresťania majú pripravené nehnúce dedičstvo.

Videla som, že kresťan by si nemal príliš zakladať na svojich pocitoch a nemal by sa na ne spoliehať. Pocity nie sú totiž vždy spoľahlivým vodcom. Každý kresťan by sa mal usilovať o to, aby slúžil Bohu zo zásady a nedal sa viesť pocitmi. Takto sa vypestuje viera, ktorá bude silnieť. Videla som, že kresťan vedie pokorný sebaobetavý život, výsledkom je pokoj a radosť v Pánovi. Najväčšie šťastie, aké môžeme dosiahnuť, spočíva v tom, že slúžime blíznym a obšťastňujeme ich.

[37]

Mnohí z mladých ľudí neslúžia Bohu podľa pevných zásad. Necvičia sa vo viere. Každý mráčik ich vie znechutiť. Nie sú vytrvalí. Nerastú v milosti. Navonok zachovávajú Božie prikázania, občas sa formálne pomodlia a nazývajú sa kresťanmi. Ich rodičia sú o nich tak úzkostlivo ustarostení, že súhlasia s čímkoľvek, čo sa im javí ako priaznivé, a nesnažia sa poučiť ich a presvedčiť, že telesné zmýšľanie musí odumrieť. Nabádajú ich, aby prijali ich vyznanie a zúčastnili sa na zborovom živote, no nevedli ich k tomu, aby si dôkladne skúmali srdce a skúsenostne poznali hodnotu pravého kresťanského života. Tak sa stáva, že mladí kresťania sa hlásia ku kresťanstvu aj bez toho, aby svoje pohnútky náležite preskúmali.

Verný Svedok hovorí: „Kiežby si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, vypl'ujem ťa z úst., [Zjavenie Jána 3,15.16](#). Satan chce, aby ste boli kresťanmi podľa mena, lebo tak lepšie vyhovujete jeho zámerom. Keď máte len formu, no nie pravú zbožnosť, nepriateľ vás môže použiť na to, aby ste zvedli iných do podobného sebaklamu. Niektoré úbohé duše si budú viac všímať vás než biblické stanovisko a duchovne neporastú. Sú takí dobrí ako vy, a s tým sa uspokojia.

Mladí ľudia sú neraz vyzvaní niečo povedať alebo sa v zhromaždení pomodliť; treba ich nabádať, aby nepodľahli pýche. Takmer na každom kroku ich treba o nejakú službu priam nástojčivo žiadať. Také náboženstvo nemá cenu. Lahostajní vyznávači, vaše svetské zmýšľanie sa musí zmeniť, potom vám služba Bohu nebude nijakým otroctvom. Ak sa zmení vaše telesné srdce, vytratí sa z neho všetka pýcha či neprimeraný záujem o vlastný zovňajšok. Čas, premárnený pred zrkadlom kvôli páčivému účesu, možno použiť na modlitbu a rozvážne skúmanie srdca. Namiesto vonkajšieho prizdobovania bude v posvätenom srdci úprimná túžba získať vnútornú ozdobu kresťanských darov milosti – ovocia Ducha Svätého.

Apoštol hovorí: „Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: zapletené vlasy, navešané zlato, naobliekané šaty, ale skrytý človek srdca, to jest neporušiteľný a pred Bohom veľmi vzácny duch krotkosti a tichosti.,, [1. Petra 3,3.4](#).

[38] Krot'te svoje telesné zmýšľanie, zmeňte svoj život a nebudete zbožňovať to úbohé smrteľné lešenie. Keď je srdce obnovené, bude to zjavné aj navonok. Keď je v nás Kristus, tá nádej slávy, odhalíme v ňom taký čistý vzor, ktorý nás bezvýhradne upúta. Úprimne sa k

nemu privinieme, budeme ho milovať. Takýto obdiv nám pomôže zabudnúť na vlastné ja. Ježiš bude vyvýšený a oslavovaný, pričom sa vlastné ja umenší a pokorí. Vyznávanie bez tejto hlbkej lásky je však len prázdna reč, suchá forma a ťažké bremeno. Mnohí z vás môžu rozumovo prijať určitú predstavu náboženstva, formálnu zbožnosť, ale vnútro nebolo očistené. Boh hľadá do srdca: „Nieto tvora skrytého pred ním, všetko je obnažené a odkryté očiam toho, ktorému sa budeme zodpovedať.„ [Židom 4,13](#). Uspokojí sa Pán s niečím iným namiesto pravdy zakotvanej v srdci? Každý skutočne obrátený človek bude mať určité neomylné znaky, že telesné zmýšľanie je pod kontrolou.

Hovorím otvorene a verím, že to úprimného kresťana nemôže zmalomysel'nieť. Nechcem, aby niekoho z vás zastihla doba súženia bez nádeje pevne zakotvanej v Spasiteľovi. Odhodlajte sa spoznať tie najslabšie stránky svojho terajšieho stavu. Presvedčte sa, či svoje dedičstvo máte v nebi. Bud'te voči sebe čestní. Pamätajte, že Ježiš chce predstaviť svojmu Otcovi cirkev bez poškvŕny, vrásky a ostatných nedostatkov.

Ako poznáte, že vás Boh prijal? Modlitebne skúmajte jeho Slovo. Nezanedbávajte ho kvôli inej knihe. Kniha kníh usvedčuje čitateľa z hriechu, no jasne ukazuje cestu spásy. Upozorňuje na slávnú odmenu. Dokonale vám zjavuje Spasiteľ a poučá vás, že môžete očakávať spasenie len na základe jeho nesmiernej milosti.

Nezanedbávajte tichú modlitbu, lebo ona je dušou zbožnosti. Vručne a úprimne sa modlite o čistotu srdca. Proste tak vážne a horlivo, akoby vám šlo o terajší život. Modlite sa k Bohu dotiaľ, kým sa vo vás nezobudí nevýslovná túžba po spasení a kým nedosiahnete istotu, že vaše hriechy sú odpustené.

Nádej večného života nemôže spočívať na slabom základe. Je to záležitosť, ktorá musí byť urovnaná medzi Bohom a vami a vyriešená pre večnosť. Len neurčitá nádej bude pre vás znamenať zahynutie. Pretože Božím slovom stojíte a padáte, vo vlastnom záujme si musíte všímať jeho svedectvá. V ňom poznáte, čo sa od vás žiada, aby ste sa stali kresťanmi. Neodkladajte svoju výzbroj a neopúšťajte bojisko, kým nedosiahnete víťazstvo a nebudete jasat' vo svojom Spasiteľovi.

Poklad v nebi*

Niektorí veriaci nekonali celkom úprimne a čestne. Dôkladne musia zmeniť svoje doterajšie správanie a usilovne zužitkovať čas. Mnohí svätitelia soboty v tomto ohľade zlyhávajú. Na svojich chudobných bratoch zarábajú tí, čo majú priam nadbytok. Za to či ono požadujú niekedy viac, než je skutočná cena; viac, než by boli za to sami ochotní toľko zaplatiť. Pritom ich bratia, tiesnení nedostatkom, trpia biedu. Boh o tom vie. Každý sebecký čin, každé vydieranie prinesie spravodlivú odplatu.

Videla som, že bezohľadnosť a nevšímavosť voči bratovi v tiesni sú nespravodlivé a kruté. Ak sa náš brat snaží pracovať zo všetkých síl, a predsa je v núdzi a v ťažkostiach, mali by sa mu poskytnúť úľavy a nežiadať od neho to, čo sa požaduje od zámožného. Mali by sme byť k nemu plní súcitu. Boh schvaľuje také skutky lásky a dobrodinec nepríde o svoju odmenu. Strašná obžaloba však stojí proti mnohým svätiteľom soboty pre ich ziskuchtivé, lakomé správanie.

Bola som upozornená na minulé obdobie; vtedy bolo len málo tých, ktorí vyznávali pravdu a prejavovali o ňu záujem. Veriaci nemali mnoho pozemských statkov a len málokto sa staral o potreby diela. Vtedy boli niektorí bratia nútení predať svoje domy a pozemky a kúpiť si lacnejšie prístrešie, aby takto získané peniaze mohli dobrovoľne a veľkoryso dať Pánovi na šírenie prítomnej pravdy a všestranný rozvoj Božieho diela. Pri pohľade na týchto sebaobetavých jednotlivcov mi bolo zrejmé, že kvôli dielu sa vedeli zapierať. V duchu som videla stáť pri nich anjela, ktorý ukazoval smerom hore a vravel: „Poklad máte v nebi! V nebi máte nehynúcu hodnotu! Vytrvajte do konca a odplata bude hojná!,,

Boh pôsobil na mnohé srdcia. Pravda, pre ktorú niektorí toľko obetovali, aby ju získali iní, víťazila a mnohí v nej zakotvili. Boh prozreteľne oslovil tých, čo mali prostriedky, dal im poznať pravdu, aby podporovali šírenie diela. Svätitelia soboty dostali mnoho prostriedkov. Videla som, že Boh dnes nežiada domy, v ktorých má jeho

*[Testimonies For The Church, zv. 1, s. 176.177](#): Bohatý mládenec.

Ľud svoj potrebný príbytok, iba ak by niektorí z nich svoje drahé domy vymenili za lacnejšie. No, ak tí, čo žijú v hojnosti, nepočujú jeho hlas, nezrieknu sa sveta a časť svojho majetku a pozemkov neprenehajú ako obeť Bohu, obíde ich a povolá tých, čo sú ochotní pre Ježiša vykonať čokoľvek, predať aj svoje domy, len aby mohli kryť potreby diela. Boh si opatrí dobrovoľné dary. Kto obetuje, má to pokladať za česť, že smie obetovať. [40]

Očistný proces*

20. novembra 1857 mi bol ukázaný rozsiahly očistný proces medzi Božím ľuďom. Niektorí jednotlivci pevnej viery sa úzkostlivo a nástojčivo utiekali k Bohu. Vyzerali bledí a veľmi stiesnení, čo naznačovalo ich vnútorný zápas. Ich tváre prezrádzali rozhodnosť a hlbokú vážnosť. Z čela im padali veľké kvapky potu. Tváre sa im občas vyjasnili istotou Božej priazne a znova sa objavil predošlý vážny a úzkostlivý vzhľad.1)

Padlí anjeli sa hromadili okolo nich, šírili temnotu a zakrývali im výhľad na Ježiša. Svojou tiesnivou prítomnosťou chceli zastrašiť veriacich, aby prestali dôverovať Bohu a začali proti nemu reptáť. Jediné útočisko spočívalo v pohľade k nebu. Svätí anjeli chránili Boží ľud, keď otrávené ovzdušie padlých anjelov ťažko doliehalo na týchto prestrašených jednotlivcov, a ustavične rozprestierali nad nimi svoje krídla, aby rozohnali hustú tmu.

Videla som, že niektorí neprežívali túto úzkosť a nástojčivý modlitebný zápas. Boli ľahostajní a bezstarostní, nebojovali proti temnote, ktorá ich obklopovala ako desivý mrak. Boží anjeli ich opustili. Videla som, že sa ponáhľali na pomoc tým, čo zo všetkých síl odvážne bojovali proti padlým anjelom a snažili sa pomôcť si vytrvalým volaním k Bohu. Boží anjeli však opustili tých, čo o pomoc nestáli; tí sa mi stratili z dohľadu. Keď veriaci pokračovali vo svojich vrúcnych modlitbách, občas im zažiaril lúč Ježišovho svetla, povzbudil ich a osvietil im tvár.

Keď som sa opýtala na význam tohto očistného procesu, dozvedela som sa, že ho spôsobí priame svedectvo, ktoré vyvolala rada Verného Svedka adresovaná Laodicejčanom. Osloví srdce príjemcu a povedie ho k rozhodnutiu zodvihnúť zástavu a zvestovať čistú pravdu. Niektorí neznesú takéto priame svedectvo. Postavia sa proti nemu a to vyvolá očistný proces medzi Božím ľuďom.

Cirkev ani spolovice nebrala do úvahy rady a svedectvo Verného Svedka. Slávnostné svedectvo, od ktorého závisí osud cirkvi, bolo

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 179-184.

podcenené, ak nie celkom zanedbané. Práve ono má viesť k hlbokému pokániu a všetci, čo ho skutočne prijmu a poslúchnu, budú očistení.

Anjel povedal: „Počúvaj!,, Hned' nato som počula hlas, ktorý [42] znel ako hudba dokonale a harmonicky zohratých nástrojov. Prekonalo to všetko, čo som z hudobných prednesov kedy počula. Z tejto hudby zaznievala milosť, neha, vznešená a posvätná radosť. Tóny hudby rozochvievali celú moju bytosť. Anjel povedal: „Pozri sa!,, Spozorovala som predošlú skupinu veriacich dôkladne očistenú. Zahliadla som tých, ktorých som už predtým videla plakať a úpenlivo sa modliť. Počet strážnych anjelov okolo nich sa zdvojnásobil a boli od hlavy až k päte obrnení. V ich pohyboch bol dokonalý poriadok a rozhodnosť ako vo vojenskom útvare. Ich tváre svedčili o prudkom boji, ktorým prešli. No z týchto predtým stiesnených tvárí žiarilo teraz nebeské svetlo a sláva. Zvíťazili, a to v nich vyvolalo najhlbšiu vd'áčnosť a svätú radosť.

Z počtu stúpcov tejto skupiny ubudlo. Niektorí z očistného postupu vypadli a zostali vedľa cesty.2) Tí bezstarostní a ľahostajní, ktorí sa nepripojili k tým, čo slávili spásne víťazstvo, a vytrvalo a úzkostlivo sa nemodlili, nezískali ho a zostali v temnote. Ich počet však ihneď doplnili iní, čo sa postavili za pravdu a zaradili sa. Padlí anjeli sa tiesnili okolo nich, ale moc nad nimi už nemali.3)

Počula som hlas tých, čo boli obrnení a mocne šírili pravdu. To pôsobilo. Videla som ľuď rozmanito navzájom spojených – niektoré ženy sa pridržali manželov a deti rodičov. O pravdu sa teraz zaujímali tí úprimní jednotlivci, čo boli dosiaľ zdržiavaní a z rôznych príčin ju nemohli počuť. Príbuzní sa prestali báť. Pravdu si začali cenit' nadovšetko. Bola im drahšia a vzácnejšia než život. Mali hlad a smäd po pravde. Pýtala som sa, čo spôsobilo v nich túto veľkú zmenu. Anjel povedal: „Je to neskorý dážd', osvieženie od Pána, hlasité volanie tretieho anjela.,,

Týchto vyvolených sprevádzala veľká moc. Anjel povedal: „Pozri!,, Spozorovala som bezbožných a neveriacich. Všetci boli v pohybe. Vyburcovala a rozzúrila ich horlivosť a moc Božieho ľudu. Všade zavládol zmätok. Videla som rôzne snahy namierené proti skupine, ktorá dostala od Boha moc a svetlo. Hoci tma okolo nich hustla, predsa stáli pevne v istote Božej priazne a v dôvere v neho.

Videla som, že aj oni boli zmätení. Hned' nato som ich počula vrúcne volať k Bohu. Toto volanie neprestávalo ani cez deň, ani v noci.4)

Počula som tieto slová: „Staň sa, Bože, tvoja vôľa. Ak to oslávi tvoje meno, pomôž svojmu ľudu uniknúť. Oslobod' nás od okolitých pohanov. Oni nás určili na smrť, ale tvoja ruka nás môže zachrániť.„ To sú všetky slová, na ktoré sa pamätám.

Akoby si všetci hlboko uvedomili svoju nehodnosť a prejavovali úplnú odovzdanosť do Božej vôle. A predsa všetci bez výnimky prosili o vyslobodenie ako kedysi Jákob.

[43] Čoskoro nato, ako začali vrúcne volať, chceli ich súcitní anjeli vyslobodiť. Jeden vysoký veliaci anjel to však nedovolil. Povedal: „Ešte sa nevyplnila Božia vôľa. Musia piť z tohto kalicha. Musia prejsť týmto krstom.„

O chvíľu som počula Boží hlas, ktorý otriasol nebom a zemou.5)

* * * * *

1) „Zatrúbte na roh na Sione! Zasväťte pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie! Zhromaždite ľud, posväťte zbor, zvolajte starších... Medzi predsieňou a oltárom nech plačú kňazi, služobníci Hospodinovi a nech prosia: Ušetri svoj ľud, Hospodine, a nevydaj na potupu svoj dedičný podiel, aby sa pohania z neho nevysmievali. Prečo majú vravieť medzi sebou: Kde je ich Boh?„ [Joel 2,15-17](#). „Podďajte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablove – a utečie od vás. Priblížte sa Bohu a priblíži sa vám. Očistite si ruky, hriešnici, a vy, duševne rozpoltení, posväťte si srdcia; uvedomte si svoju biedu, žalostite a plačte! Nech sa váš smiech obráti na žalosť a radosť na žiaľ! Pokorte sa pred Pánom a povýši vás.„ [Jakoba 4,7-10](#). „Zhromaždite sa a zíd'te, vy, národ bez hanby! Skôr ako sa stane, čo je určené, a váš deň odletí ako pleva; skôr ako príde na vás páľava hnevu Hospodinovho, skôr ako príde na vás deň hnevu Hospodinovho, hl'adajte Hospodina, všetci pokorní zeme, ktorí plníte jeho nariadenia. Hl'adajte spravodlivosť, hl'adajte pokoru, azda sa ukryjete v deň hnevu Hospodinovho.„ [Sofoniáš 2,1-3](#).

2) „Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiežby si bol studený, alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, vypl'ujem ťa z úst. Keď hovoríš: Som bohatý, zbohatol

som, nič nepotrebujem, nevieš, že si biedny, aj úbohý, aj chudobný, aj slepý, aj nahý., [Zjavenie Jána 3,15-17](#).

3) „Ved' náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám a mocnostiam, proti pánom sveta tejto temnosti, proti zlým duchom v nebesiach. Preto vezmite na seba celú výzbroj Božiu, aby ste mohli odolať v zlý deň, všetko prekonať a obstáť. Stojte teda: bedrá si opášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti a obujte si pohotovosť k evanjeliu pokoja. Nadovšetko vezmite si štít viery, aby ste ním mohli uhasiť všetky ohnivé šípy tohto nešľachetníka. Vezmite si aj prilbu spasenia a meč Ducha, ktorým je Božie slovo. V každom čase všetkých modlitieb a prosieb modliedajte sa v duchu; dbajte pritom vytrvalo a proste za všetkých svätých., [Efezským 6,12-18](#).

4) „Či by sa Boh nezastal svojich vyvolených, ktorí dňom i nocou volajú k nemu, i keď mešká s ich vyslyšaním? Hovorím vám: Čoskoro sa ich zastane. Ale keď príde Syn človeka, či nájde vieru na zemi?, [Lukáš 18,7.8](#); pozri tiež [Zjavenie Jána 14,14.15](#).

5) „Hospodin skríkne na Sione a z Jeruzalema vydá svoj hlas, takže sa zachvejú nebesá i zem. Ale Hospodin je útočiskom pre svoj ľud a pevnosťou pre Izraelcov., [Joel 3,16](#) (ROH); [Joel 4,16](#) (ECAV); pozri tiež [Židom 12,26](#); [Zjavenie Jána 16,17](#).

Božia skúška*

Boh vyskúša svoj ľud. Ježiš je k nemu trpezlivý, dlhohovievavý a hneď ho nezavrhuje. Anjel oznámil: „Boh spoľahlivo hodnotí svoj ľud., Keby hlásanie posolstva malo trvať len krátky čas, ako si mnohí z nás mysleli, Boží ľud by nemal dost času, aby rozvinul svoj charakter. Keďže mnohých unášal cit a nedržala ich pevná zásada a neochvejná viera, toto slávne a mocné posolstvo ich otriaslo. Vzrušilo ich pocity, vzbudilo obavy, ale nesplnilo Boží zámer. Pán číta v srdci. Aby jeho ľud nežil v sebaklame, dáva mu čas, aby opadol každý vzruch, a potom ho skúša, či poslúchne radu Verného Svedka.

Boh vedie svoj ľud krok za krokom. Veriacich uvádza do rôznych situácií, v ktorých sa ukáže, čo je v srdci každého z nich. Niektorí obstoja v jednom ohľade, no upadajú v inom. V každej ďalšej situácii je skúška prísnejšia. Ak veriaci človek zistí, že jeho srdce odporuje Božej vôli, malo by ho to presvedčiť, že ešte má nad čím zvíťaziť, ak nechce, aby ho Pán zavrhol.

Anjel povedal: „Boh bude stále dôkladnejšie skúmať každého spomedzi svojho ľudu., Niektorí sú ochotní prijať skúšku, ale keď sa v nej ocitnú, cúvajú a ustupujú, lebo vidia, že ide o niektorú z ich obľúbených modiel. Tu majú príležitosť poznať, čo je v nich a čo bráni Ježišovi bývať v srdci každého z nich. Niečo si cenia viac ako pravdu a srdce nie je pripravené bezvýhradne prijať Ježiša. Jednotlivci sú po istý čas skúšaní, aby sa ukázalo, či sa chcú zriecť svojich modiel a prijmú radu Verného Svedka. Keď sa niekto nechce dať očistiť tým, že bude žiť podľa pravdy a že zvíťazí nad svojím sebecstvom, pýchou a zlými žiadosťami, Boží anjeli majú príkaz takého človeka opustiť, pretože miluje modly. Anjeli potom ďalej plnia svoje poslanie a opustených nechávajú v otroctve hriешných sklonov a v moci padlých anjelov. Tí, čo v každej skúške obstáli a zvíťazili, riadili sa svedectvom Verného Svedka, dostanú z neskorého dažďa, ktorý ich pripraví na premenenie...

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 186-190: Laodicejská cirkev.

Kiežby si každý vlašný vyznávač uvedomil význam diela, ktoré Boh hodlá vykonať pre očistu svojho ľudu. Drahí priatelia, nežite vo falošných predstavách o svojom duchovnom stave. Boha nemožno [46] oklamať. Verný Svedok hovorí: „Poznám tvoje skutky.“, Tretí anjel vedie veriacich krok za krokom, stále vyššie a vyššie. Budú však skúšaní na každom kroku.

Videla som, že mnohí, ktorým Boh zveril prostriedky, sa domnievajú, že ich môžu ľubovoľne použiť a tu na zemi si za ne stavať domy. Keď sa však stavia príbytok, v ktorom majú veriaci uctievať večného Pána, nechcú dovoliť, aby on použil časť prostriedkov, ktoré im zapožičal. Nikto sa nesnaží predstihnúť toho druhého vďačnosťou Bohu za zjavenú pravdu tým, že urobí všetko na prípravu vhodného a dôstojného bohoslužobného domu. Skôr naopak, niektorí chcú prispieť čo najmenej, pretože peniaze vynaložené na prípravu príbytku, v ktorom má s nimi bývať Najvyšší, pokladajú za stratené. Boh nemôže prijať takúto skúpu obeť. Videla som, že by Pánovi bolo oveľa milšie, keby veriaci prejavili toľko múdrosti a starostlivosti príprave jeho domu, koľko venujú výstavbe svojich príbytkov.

Rôzne obete a dary Izraelcov museli byť bez chyby a poškvrný, teda to najlepšie zo stáda. Od každého Izraelca sa očakávala účasť na spoločnom diele. Perspektívy Božieho diela sú dnes rozsiahle. Ak staviate dom pre Pána, neurážajte ho a neobmedzujte prinášaním skúpych obetí. Na výstavbu Božieho domu prineste tú najlepšiu obeť. Má to byť to najlepšie, čo môžete priniesť. Prejavte úprimný záujem, aby sa všetko uskutočnilo čo najdôstojnejšie. Niektorí si myslia, že je to bezvýznamné, pretože sa blíži koniec času milosti. Podľa toho sa teda riadte aj pri výstavbe svojich príbytkov, ako aj v ostatných svetských záležitostiach!

Videla som, že Boh by mohol šíriť svoje dielo bez akejkoľvek ľudskej pomoci, ale to nechcel. Prítomný svet je určený za javisko skúšky človeka. Človek má na ňom vytvoriť charakter pre večnosť. Jeho budúcnosť závisí od toho, ako sa rozhodne pri voľbe medzi dobrom a zlom. Kristus prišiel zmeniť prirodzené zmysľanie a sklony človeka. Jeho srdce nesmie lipnúť na hmotných statkoch tohto sveta: má sa zamerať na nehynúci poklad v nebeskom kráľovstve. Ľudia môžu osláviť Boha sebazaprením. Na ich záchranu bola

*[Testimonies For The Church, zv. 1, s. 196.197.](#)

prinesená veľká obeť a každý je teraz v skúške, či bude nasledovať Ježišov príklad a pre svojho blížneho prinesie určitú obeť.

Satan a jeho anjeli sa spojili proti Božiemu ľudu. Ježiš si chce svojich nasledovníkov očistiť. Očakáva, že budú podporovať rozmach jeho diela. Boh vložil do rúk svojho ľudu na tomto svete dostatok prostriedkov, aby sa dielo mohlo šíriť bez ťažkostí. Chce, aby sa prostriedky, ktoré cirkvi zveril, používali rozvážne. Príkaz „Predajte, čo máte, a rozdajte ako almužnu,“ ([Lukáš 12,33](#)) je časťou svätého Božieho slova. Pánovi služobníci sa musia prebudiť, hlasno volať, nešetriť. „Oznám môjmu ľudu jeho priestupok i domu Jákovmu jeho hriechy,“ ([Izaiáš 58,1](#)). Božie dielo sa musí rozmáhať, a ak veriaci poslúchnu Božiu radu, potom pri poslednom pustošení neutrpia veľkú stratu. Všetci budú mať poklad tam, kde ho mole ani hrdza nezničia a srdce nebude ničím pripútané k zemi.

[48]

Naučenie z podobenstiev*

Videla som, že podobenstvo o hrivnách nebolo úplne pochopené. Toto dôležité naučenie dostali učeníci, aby poslúžilo zvlášť kresťanom žijúcim v posledných dňoch. Hrivny nepredstavujú len možnosť kázať Božie slovo a vyučovať z neho. Podobenstvo sa vzťahuje na časné prostriedky, ktoré Boh zveril svojmu ľudu. Tí, čo dostali päť hrivien alebo len dve, hospodárili s nimi tak, že prijatý obnos sa zdvojnásobil. Od zámožných ľudí Boh žiada, aby s prostriedkami zaobchádzali rozvážne. Majú ich vložiť do diela a takto šíriť Božiu pravdu. Ak pravda žije v srdci, potom človek aj svojimi prostriedkami pomôže, aby sa o nej dozvedeli iní. Úsilím, vplyvom a obetavosťou jedného prijímú pravdu ďalší, ktorí tiež začnú pracovať pre Pána.

Videla som, že niektorí veriaci sa podobajú mužovi, ktorý svoju hrivnu zakopal. Lipnú na majetku a pre Božie dielo nerobia nič. To, čo vlastnia, pokladajú za svoje v predstave, že majú právo naložiť s tým, ako to vyhovuje im. Svojomocným zaobchádzaním s prostriedkami, ktoré patria vlastne Pánovi, strácajú príležitosť zachraňovať hynúcich. Anjeli verne zaznamenávajú dielo každého človeka a pri súde nad Božím domom bude pri ich mene zaznamenaný rozsudok. Pán pošle svojho anjela a neverný sluha pred Božím súdom neobstojí. Čo im bolo zverené, to sa im vezme. Pozemské statky im vypadnú z rúk, a prídu o všetko. Korunu slávy, ktorú v prípade vernosti mohli dostať, dostanú tí, ktorých verní služobníci pomohli zachrániť svojimi prostriedkami zasvätenými Božej službe. Každý, kto sa stal takýmto nástrojom záchrany iných, získava do svojej koruny slávy hviezdnu výzdobu, ktorá je znamením jeho večnej odmeny.

Videla som, že podobenstvo o nevernom hospodárovi nám chce pripomenúť: „Robte si priateľov z nespravodlivej mamony, aby keď sa pominie, prijali vás do večných stanov.,, [Lukáš 16,9](#). Ak svoje pozemské prostriedky používame na Božiu slávu, odkladáme

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 197-200.

si poklad v nebi, a keď raz všetky pozemské statky vyjdú nazmar, verný sluha bude mať Ježiša za priateľa, ktorý ho prijme do svojich večných príbytkov.

Zodpovednosť pred Bohom

[50]

„Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom., [Lukáš 16,10](#). Kto rozvážne hospodári so svojím akokoľvek nepatrným pozemským vlastníctvom, ktoré mu na zemi zveril Pán, ten verne splní svoje poslanie: „Kto je nespravodlivý v najmenšom, je nespravodlivý aj vo veľkom., [Lukáš 16,10](#). Kto nedáva na Božie dielo to, čo mu Boh zveril, ten v Božích veciach zostane neverným v každom ohľade. „Keď ste neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo?., [Lukáš 16,11](#). Ak teda neverne zaobchádzame s tým, čo nám Boh zveril na zemi, nikdy nám nedá nesmrteľné dedičstvo. „Keď ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše?., [Lukáš 16,12](#)

Ježiš nám získal vykúpenie. Je naše, sme tu však na skúšku, aby sa ukázalo, ako osvedčíme svoju spôsobilosť pre večný život. Boh nás skúša tým, že nám zveruje pozemské statky. Ak z toho, čo nám zveril, verne a štedro podporujeme jeho dielo, Boh nám môže zveriť aj nesmrteľné dedičstvo. „Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone., [Lukáš 16,13](#); [Matúš 6,24](#). „Ak niekto miluje svet, nieto v ňom lásky k Otcovi., [1. Jána 2,15](#).

Nie je to podľa Božej vôle, ak sú niektorí veriaci vo svojich svetských záležitostiach povrchní a neporiadni. Akoby celkom zabudli, že to, čo používajú, patrí vlastne Bohu a že mu zo svojho hospodárenia musia vydať počet. Niektorí veriaci majú vo svojich svetských záležitostiach veľký neporiadok. Satan to všetko pozoruje a pri najvhodnejšej príležitosti zasiahne. Svojou zákernou taktikou pripraví svätiteľov soboty o veľké hodnoty. Tie potom zneužije pre svoje zámyery. Mnohí starí ľudia nechotne urovnávajú svoje pozemské záležitosti, kým ich nečakane nezastihne choroba a smrť. Majetok potom zdedia deti, ktoré nemajú nijaký záujem o pravdu. V takomto prípade sa to satanovi podarilo. „Keďže ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo? A keď ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše?., [Lukáš 16,11.12](#).

Zhrozila som sa nad tým, že satan a jeho anjeli rozhodovali o majetku Božieho ľudu viac, než sám Pán. Šafári sú v tejto poslednej dobe často nerozvážni. Satanovi dovoľujú, aby kontroloval ich záležitosti, čím ich pripravuje o to, čo patrí Božiemu dielu a malo by sa mu aj odovzdať. Boh vie o vás, neverní služobníci, a povolá vás na zodpovednosť. Videla som, že Boží služobníci môžu svoje hmotné záležitosti na svete spravovať verne, svedomito, rozumne, poctivo, presne a zjavne. Zostarnutí, slabí a bezdetní veriaci majú zvláštnu prednosť, ba povinnosť uložiť si prostriedky tak, aby sa v prípade náhlej smrti vlastníka dali použiť v Božom diele. Videla som však, že v tomto ohľade satan a jeho anjeli mávajú úspech a jasajú. Tí, čo by mali byť múdrymi dedičmi spasenia, prenechávajú prostriedky svojho Pána takmer dobrovoľne nepriateľovi. Tým posilňujú satanovo kráľovstvo, a navyše sú s tým spokojní.

Videla som, že Bohu sa nepáči, keď sa jeho ľud zaručuje za neveriacich. Bola som upozornená na tieto výroky Písma: „Nepatri k tým, čo dávajú ruku, čo sa zaručujú za dlhy!“, [Príslovia 22,26](#). „Kto sa zaručuje za iného, tomu sa zle povodí, kto však nenávidí ručiteľstvo, býva bezpečný.“, [Príslovia 11,15](#). Neverní šafári! Zaručujú sa tým, čo patrí inému – ich nebeskému Otcovi – a satan pohotovo čaká, aby svojim stúpencom pomohol vyrvať z rúk veriacich ľudí určité hodnoty. Zachovávatelia soboty by sa nemali spŕochovať s neveriacimi. Božie deti príliš dôverujú slovám cudzích ľudí a utiekajú sa k nim o radu s tým, s čím by nemali. Nepriateľ ich používa za svoje nástroje a prostredníctvom týchto ľudí chce veriacich zmiast' a odviesť od Božieho ľudu.

Niektorí nevedia rozvážne spravovať svoje svetské záležitosti. Chýbajú im potrebné schopnosti a satan to využíva. V takom prípade by sa mali snažiť nadobudnúť potrebné vedomosti. Mali by byť natoľko pokorní, aby sa, skôr než svoje plány uskutočnia, poradili s dôveryhodnými bratmi. Bola som upozornená na tento výrok Písma: „Jedni druhých bremená znášajte, a tak naplníte zákon Kristov.“, [Galat'anom 6,2](#). Niektorým chýba pokora, aby za seba nechali konať rozvážnejších, skôr ako sa sami pustia do práce a prídu do ťažkostí. Len neskoro poznávajú potrebu poradiť sa s bratmi. O čo ťažšie je však bremeno teraz, než bolo na začiatku. Pokiaľ je to možné, veriaci by sa nemali súdiť, lebo tým dávajú nepriateľovi veľkú príležitosť, aby ich zmiatol a chytil do osídla. Lepšie by bolo urovnať záležitosti, aj keby to malo byť s určitou stratou.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 200.201.

Prisahanie*

Videla som, že niektorí veriaci urobili chybu v otázke prísahy, čo využil satan, zmiatol ich a olúpil o peniaze, ktoré patrili Bohu. Videla som, že slová nášho Pána: „Vôbec neprisahajte!“, sa netýkajú súdnej prísahy. „Vaša reč nech je: Áno-áno, nie-nie. Čo je navyše, pochádza od zlého.“, [Matúš 5,36.37](#). To sa týka obyčajných rozhovorov. Niektorí ľudia radi zdôrazňujú svoju reč. Prisahajú na svoj život, iní na svoju hlavu: „Ako že žijem. Ako že mám hlavu.“, Niektorí zvolávajú nebo i zem za svedkov, že hovoria pravdu. Iní si myslia, že Boh ich zabije, ak pravdou nie je to, čo vravia. A práve pred takýmto nerozvážnym prisahaním varuje Ježiš svojich učeníkov.

Máme nad sebou vládcov a zákony, ktoré usmerňujú život ľudí. Bez týchto zábran by boli pomery na svete oveľa horšie, než sú teraz. Niektoré z týchto zákonov sú dobré, iné zlé. Tých zlých pribudlo a my sa dostávame do tiesnivej situácie. Boh však pomôže svojmu ľudu, aby neochvejne žil podľa zásad jeho Slova. Keď sa ľudské zákony dostávajú do rozporu s Božím slovom a Božím zákonom, musíme poslúchať Boží zákon bez ohľadu na následky. Zákon našej krajiny žiada, aby sme otroka vydali jeho pánovi; my to nemôžeme poslúchnuť a musíme niesť dôsledky prestúpenia tohto zákona. Otrok nie je majetkom žiadneho človeka. Jeho právoplatným Pánom je Boh; človek nemá právo zmocniť sa Božieho diela a pokladať ho za svoje vlastníctvo. Videla som, že Boh má čo povedať o pozemských zákonoch. Kým je Ježiš vo svätyni, panovníci i ľud môžu cítiť zmiernujúci vplyv Božieho Ducha. Satan však veľkou mierou ovláda väčšinu tohto sveta a bez zákonitých zábran by sme veľa vytrpeli. Bolo mi ukázané, že keď je to skutočne nevyhnutné a veriaci sú predvolaní, aby podľa zákona svedčili, nejde o prestúpenie Božieho zákona, ak slávnostne volajú Boha za svedka, že to, čo hovoria, je pravda a len pravda.

Človek je taký porušený, že bolo treba ustanoviť zákony, ktoré ho majú za spáchané skutky volať na zodpovednosť. Niektorí ľudia

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 201-204.

sa neboja klamať svojich blížnych; boli však poučení a obviňujúci Duch Boží ich upozorňoval, že je strašné klamať Boha. Ako výstražný príklad sa uvádza prípad Ananiáša a jeho ženy Zafíry. Celá záležitosť prechádza z človeka na Boha, a ak teda niekto falošne prisahá, neklame človeka, ale všemocného Boha, ktorý číta v srdci a pozná, čo je v danom prípade pravda. Naše zákony pokladajú falošnú prísahu za veľký priestupok. Boh svojím súdom neraz zasiahol krivoprísazníka skôr, než stačil falošne prisahať. Toto by malo priestupníkov zobudiť. Videla som, že ak niekto môže na svete prísazne svedčiť, je to práve kresťan. Žije vo svetle Božej tváre a Božia moc ho posilňuje. Ak v nejakej dôležitej veci musí rozhodnúť zákon, nikto sa tak oprávnene nemôže odvolať na Boha ako kresťan. Anjel ma upozornil, že Boh zaprisaháva sám seba. (1. Mojžišova 22,16; Židom 6,13.17) Prisahal Abrahámovi (1. Mojžišova 26,3), Izákovi (Žalm 105,9; Jeremiáš 11,5) a Dávidovi. (Žalm 132,11; Skutky apoštolov 2,30). Boh požadoval od Izraelcov, aby muž prisahal mužovi. (2. Mojžišova 22,10.11). Ježiš pri výsluchu odpovedal prísahou. Veľkňaz mu povedal: „Zaprisahávam ťa na živého Boha, aby si nám povedal, či si ty Kristus, Syn Boží?“, Ježiš mu odvetil: „Ty si to povedal.“ (Matúš 26,63.64) Keby bol Ježiš svojím učením poukazoval učeníkom na súdnu prísahu, bol by pokarhal veľkňaza, a tak potvrdil vlastné učenie kvôli svojim prítomným nasledovníkom. Satan mal radosť, že niektorí videli prísahu v nesprávnom svetle, lebo tým ich získal a mohol ich pripraviť o peniaze patriace Pánovi. Boží služobníci majú byť múdrejší, musia plánovať a pripravovať sa, aby mohli odolať satanovým zvodom; ten totiž vyvinie väčšie úsilie, než kedykoľvek predtým.

Ako som videla, niektorí s nedôverou hľadajú vládu a jej zákony. Bez týchto zákonov, by bol však svet v strašnom položení. Boh obmedzuje moc našich vládcov, lebo srdce každého človeka je v jeho ruke. Sú dané medze, za ktoré nemôžu ísť. Mnohých panovníkov ovláda satan. Videla som však, že Boh má svoje povolné nástroje i medzi vladármi. Aj z nich niektorí prijímajú pravdu. Teraz plnia úlohu, ktorú im určil Boh. Satanovi pomocníci pripravujú plány, ktorých zámerom je brániť rozmachu Božieho diela a spôsobiť mu veľké škody. Nebeskí anjeli ovplyvňujú týchto Božích služobníkov, aby proti takým návrhom postavili mocné dôvody, ktorým satanovi pomocníci neodolajú. Niekoľko Božích služobníkov

bude mať možnosť zabrániť mnohému zlu. Dielo bude pokračovať, kým tretie posolstvo nesplní svoje poslanie a pri hlasitom volaní tretieho anjela budú mať títo zvláštni Boží služobníci príležitosť prijať pravdu. Niektorí z nich sa obrátia, vytrvajú a so svätými prejdú časom súženia. Keď Pán Ježiš vyjde z nebeskej svätyne svätých, jeho Duch opustí vládcov i ľud, takže zostanú pod vplyvom padlých anjelov. Vtedy zo satanovho podnetu a pod jeho vedením vyjdú také zákony, pre ktoré by nemohol byť nikto zachránený, keby čas nebol skrátенý.

Vo videní som pozorovala, že rodičia všeobecne nemajú správny postoj k svojim deťom. Náležite ich neusmerňujú a znášajú ich samolúbosť a sebecké sklony. V dávnych časoch si deti vážili rodičov, podriad'ovali sa im, rešpektovali ich a ctili, no v poslednej dobe je poriadok zvrátený. Mnohí rodičia sa podriad'ujú deťom. Boja sa odporovať ich svojvôli, a preto sú k nim príliš povol'ní. Dokiaľ sú deti pod strechou rodičov a závisia od nich, dovtedy sa im majú podriad'ovať. Rodičia sa majú správať rozhodne, aby deti rešpektovali ich názor.

Éli mal krotiť svojich zlých synov. On sa však obával, že by sa im znepáčil. Trpel teda ich odbojnosť do tej miery, že nakoniec sa stali kliatbou Izraela. Od rodičov sa žiada, aby voči svojim deťom neboli príliš ústupčiví. Spása detí veľkou mierou závisí od spôsobu života rodičov. Mnohí rodičia sú vo svojej pomýlenej láske a nežnosti nadmieru povol'ní, čím škodia svojim deťom. Podporujú v nich samolúbosť a vešajú na ne najrôznejšie ozdoby. Deti to vedie k márnivosti a k presvedčeniu, že šaty naozaj robia človeka. Stačí ich však len krátko pozorovať a zistí sa, že zovňajšok nestačí zakryť porušenosť srdca, v ktorom chýbajú kresťanské cnosti a ktoré je plné sebeckva, povýšenosti a neovládaných pudov. Tí, čo milujú nehu, pokoru a cnosť, mali by sa podobných spoločníkov zriecť, aj keby šlo o deti zachovávateľ'ov soboty. Spoločenstvo s nimi škodí a vedie do záhuby. Rodičia si neuvedomujú ničivý vplyv svojej sejby. Kúkoľ vyklíči, vyrastie a prinesie plody, ktoré znevážia všetko rodičovské úsilie.

Od detí, hoc aj starších, sa vyžaduje úcta a ohľaduplnosť voči rodičom. Mali by poslúchať rady svojich zbožných rodičov a nemyslieť si, že voči nim už v dospelosti nemajú nijaké povinnosti. Tým, čo si svojich rodičov ctia, patrí prikázanie s prísľubom. V týchto posledných časoch sa deti priam vyžívajú v neposlušnosti a neúcte k rodičom. Sám Pán sa o tom zmienil a tento jav zahrnul me-

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 216-220.

[56] dzi znamenia blízkeho konca. Svedčí to o zvodnom vplyve satana, ktorý takmer úplne ovláda myseľ mladých ľudí. Mnohí už vôbec nerešpektujú vek. Úctu k starším pokladajú za prežitok z čias Abraháma. Boh hovorí: „Lebo ho znám, pretože prikáže svojim synom a svojmu domu po sebe.,, 1. Mojžišova 18,19. Za starých čias sa synovia a dcéry bez súhlasu rodičov nesmeli ženit' či vydávať'. O voľbe životných partnerov svojich detí značnou mierou rozhodovali rodičia. Sobáš na vlastnú zodpovednosť detí sa pokladal za hriech. Záležitosť sa najprv predložila rodičom a oni mali uvážiť, či ten, kto mal vstúpiť do takého úzkeho príbuzenského vzťahu, je vôbec toho hoden a či sa títo mladí ľudia budú môcť obojstranne postarať o rodinu. Dbalo sa najmä o to, aby sa ctitelia pravého Boha nemiešali s modlármi, a pod ich vplyvom neopúšťali Boha. A keď už deti mali vlastné rodiny, aj vtedy mali byť vd'áční svojim rodičom. Úsudok detí sa bez rady rodičov nepokladal za dostačujúci; od detí sa žiadalo, aby rešpektovali a poslúchali prianie rodičov dotiaľ, kým to nebolo proti Božím požiadavkám.

Znova som bola upozornená na mládež poslednej doby. Deti rastú bez usmernenia. Rodičia, mali by ste začať s výchovou svojich detí už vtedy, keď ich máte ako novorodeniatka v náručí. Učte ich, aby svoju vôľu podriadovali vašej vôli. To môže vykonať nápomocná ruka a rozhodnosť. Rodičia by sa mali sami ovládať a ohľaduplne, no predsa rozhodne, ohýbať vôľu dieťaťa, kým samo nespozná, že niet inej možnosti, než sa podriaďiť praniu rodičov.

Výsledky rodičovskej nedbalosti

Rodičia nezačínajú s výchovou v pravý čas. Ak sa prvý prejav hnevu nepotlačí, silnie tvrdohlavosť, ktorá sa dospievaním len umocňuje. Niektoré deti v období dospievania pokladajú presadenie svojho záujmu na úkor rodičov za samozrejmé. Očakávajú, že im rodičia budú slúžiť. Neznášajú obmedzovanie, a keď dospeli do tej miery, že by rodičom mohli pomôcť, nie sú ochotní znášať časť zodpovedností. Rodičia ich k tomu neviedli a oni dospievali bez toho, aby sa stali užitočnými ľuďmi pre domov i spoločnosť. Nie sú vytrvalí; rodičia vždy všetko znášali sami a strpeli, aby ich deti rástli bez usmernenia, v záhaľke; nenabádali ich k usilovnosti a šetrnosti. Rodičia ich neviedli k sebazapieraniu, rozmaznávali ich,

povoľovali ich chúť kam, čím sa podlamovalo ich zdravie. Deti sa správajú nevychované, čo nie je nijako príjemné. Samy sú nešťastné a zarmucujú všetkých okolo seba. Deti treba usmerňovať, kým sú malé. Rodičia im však často dovoľujú ísť do takej spoločnosti, kde jeden škodlivo ovplyvňuje druhého.

Nesvedomitých rodičov určite stihne Božia odplata. Nielenže pestujú trnie, ktoré ich bude zraňovať tu na zemi, ale so svojou nezodpovednosťou sa stretnú aj pri Božom súde. Mnoho detí povstane a bude obžalúvať svojich rodičov za svoju nedisciplinovanosť a svoju záhubu pripočítajú im. Falošný súcit a slepá láska rodičov vedia nerozvážne ospravedlňovať chyby detí, zhovievavo ich prehliaďať bez snahy o nápravu. To vedie deti do záhuby a ich krv zostane na ľahostajných rodičoch.

[57]

Takto povrchno vychovávané deti sa musia znova učiť všetkému, aby mohli byť Kristovými nasledovníkmi. Celý ich náboženský život je narušený zanedbanou výchovou v detstve. Tá istá svojvoľnosť, ten istý nedostatok sebazaprenia, tá istá urážlivosť pri karhaní, to isté sebecko a neochota prijať radu alebo úsudok iných, rovnaká ľahostajnosť, lenivosť a nezodpovednosť. To všetko sa prejavuje v ich vzťahu k cirkvi. Títo ľudia môžu síce nad všetkým tým zvíťaziť, ale boj bude príliš tvrdý a vôbec nie ľahký! Ako ťažko sa prechádza dôkladnou, tvrdou disciplínou, ktorá sa vyžaduje na dosiahnutie pravého kresťanského charakteru! Ak ho však nakoniec aj dosiahnu, budú sa pred konečnou premenou smieť poďakovať, ako nebezpečne šli popri priepasti večného zatratenia len preto, že v mladosti nedostali správnu výchovu a že sa v detstve nenaučili poslušnosti a pokore.

V duchovnom videní som smela pozorovať, ako ostatky Božieho ľudu dostali svoje pomenovanie. Videla som dve skupiny ľudí. Prvú z nich tvorili veľké kresťanské organizácie. Ich členovia prestupovali Boží zákon a skláňali sa pred ustanovením cirkevnej vrchnosti. Zachovávali prvý deň týždňa ako deň Božieho odpočinku. Druhá skupina, počtom malá, uctievala nebeského Zákonodarcu. Jej členovia zachovávali aj štvrté prikázanie. Zvláštnym a charakteristickým znakom ich viery bolo svätenie siedmeho dňa a očakávanie druhého príchodu nášho Pána z neba. Medzi Božími požiadavkami a nariadeniami šelmy prebieha boj. Prvý deň týždňa ako ustanovenie cirkevnej vrchnosti odporuje štvrtému prikázaniu a dvojrohá šelma to urobí skúšobným kameňom. Hrozná Božia výstraha oznamuje odplatu tým, čo sa klaňajú šelme a jej obrazu. Budú piť z čistého vína Božieho hnevu, naliateho do kalicha jeho hnevu. Spomedzi všetkých názvov nám vyhovuje len ten, ktorý úplne zodpovedá nášmu vyznaniu, vyjadruje našu vieru a označuje nás za zvláštny ľud. Názov „adventisti siedmeho dňa,“ je stálou výčitkou protestantskému svetu. Zdôrazňuje rozdiel medzi ctiteľmi pravého Boha a medzi tými, ktorí sa klaňajú šelme a prijímajú jej znamenie. Medzi Božími príkazmi a požiadavkami šelmy je veľký boj. Drak bojuje proti svätým, pretože zachováva všetkých desať Božích prikázaní. Keby povolili a ustúpili zo zvláštností svojej viery, vtedy by sa drak uspokojil. Oni však podnecujú jeho hnev tým, že sa odvážili zodvihnúť a rozvinúť zástavu proti protestantskému svetu, ktorý sa klania tomu, čo ustanovila cirkevná vrchnosť. Názov „adventisti siedmeho dňa,“ už sám osebe zvýrazňuje základné body našej viery a skúmvajú myseľ presvedčí. Ako šíp z Božieho luku zasahuje priestupníkov Božieho zákona, prebúdza pokánie a vieru v nášho Pána, Ježiša Krista.

Smela som vidieť, že takmer každý fanatik, ktorý chce zakryť svoj úmysel zviest' iných, tvrdí, že patrí k „Božej cirkvi,“. Takýto názov by ihneď budil podozrenie, pretože sa používa na zakrytie

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 223.224.

najnehoráznejších bludov. Pre ostatky Božieho ľudu je príliš neurčitý. Mohol by viesť k predstave, že máme nejakú vieru, ktorú sa snažíme zakryť.

Úplné posvätenie*

Drahý brat a sestra K. V poslednom videní mi bolo ukázané niečo o vašej rodine. Boh je k vám milosrdný. Nechce vás opustiť, ak ho neopustíte vy. L. a M. sú duchovne vlažní. Musia sa prebudiť a dbať o svoje spasenie, inak prídu o večný život. Musia si uvedomiť svoju osobnú zodpovednosť a nadobudnúť vlastnú skúsenosť. Potrebujú, aby v ich srdci pôsobil Boží Duch, vtedy budú nadovšetko milovať a vyhl'adávať spoločenstvo Božieho ľudu. Oddelia sa od tých, čo sú k duchovným veciam ľahostajní. Ježiš žiada úplnú obeť, celostné posvätenie.

L. a M., vy ste si dosiaľ neuvedomili, že Boh od vás chce nerozdelenú lásku. Napriek svojmu peknému vyznaniu ste klesli na nízku úroveň ostatných vyznávačov. Obľubujete spoločnosť mladých ľudí, ktorí nemajú úctu k posvätným pravdám, ktoré vy uznávate. Pripodobnili ste sa svojim spoločníkom a uspokojujú sa s takým náboženstvom, ktoré vás všade predstavuje v príjemnom svetle, aby vám nikto nemohol nič vyčítať.

Kristus žiada všetko. Keby totiž žiadal menej, potom by nízka úroveň znižovala cenu jeho príliš veľkej a drahej obete. Naša svätá viera vyžaduje odluku od sveta! Nemáme sa pripodobňovať svetu ani formálnym a ľahostajným vyznávaním. „Premeňte sa obnovením mysle., (Rimanom 12,2) Toto je cesta sebazaprenia, a ak si myslíte, že je to cesta príliš tesná, že vyžaduje veľké odriekanie, a podľ a vás zriecť sa všetkého je veľmi ťažké, potom sa spýtajte sami seba: Čoho sa vzdal pre mňa Kristus? Táto otázka zatieniť všetko, čo môžeme nazvať sebazaprením.

Hľad' te naňho, ako mu v Getsemanskej záhrade stekajú z tváre kvapky krvavého potu. Len jediný anjel prichádza z neba posilniť Božieho Syna. Nasledujte ho do súdnej siene, kde sa mu rozzúrený dav posmieva, tupí ho a uráža. Hľad' te, akým starým purpurovým „kráľovským rúchom, ho priodeli. Vypočujte si tie hrubé, posmešné a potupné reči. Dívajte sa, ako mu na hlavu vtláčajú trňovú korunu,

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 240-243.

ako ho bijú, ako mu trne rania hlavu a z rán vyteká krv. Počúvajte ten vražedný zástup ľudí, ktorí žiadajú smrť Božieho Syna. Bol im vydaný a oni odvádzajú tohto šľachetného, teraz vyblednutého a zoslabnutého Trpiteľa, aby ho ukrižovali. Kladú ho na drevený kríž a klincami prerážajú jeho láskavé ruky a nohy. Nezabudnite na to, ako visí na kríži a ako si v tých strašných chvíľach jeho smrteľného zápasu nad týmto hrozným výjavom aj anjeli zakrývajú tvár. Slnko sa tiež skrýva za mrak a nechce na to hľadiet'. Uvažujte nad tým, a potom sa spýtajte: „Je naša cesta naozaj príliš tesná?“, Nie, nie je!

[60]

Rozdelené záujmy

V rozdelenom, polovičatom živote nájdete len pochybnosti a temnotu. Nemôžete sa naraz radovať aj z útechy, ktorú dáva viera, i z toho, čo dáva svet. Neseďte v satanovej leňoške; vstaňte a snažte sa dosiahnuť vyššiu úroveň, na ktorú smiete vystúpiť. Je to naozaj požehnaná prednosť môcť sa pre Krista všetkého vzdať. Nehľadajte na to, ako žijú iní ľudia. Nenapodobňujte ich v tupej ľahostajnosti. Máte len jeden neomylný Vzor. Najbezpečnejšie je nasledovať Krista. Rozhodnite sa opustiť tých, čo duchovne zleniveli a usilujte sa dosiahnuť úroveň Kristovej povahy. Stvárnajte svoj charakter podľa nebeských kritérií. Nespíte, keď treba konať. Buďte k sebe úprimní a čestní.

Zahrávate si so zlom, ktoré ohrozuje váš duchovný život. To vám zatieni všetok pôvab Písma a záujem oň. Zál'uba v románoch, rozprávkach a v inom napínavom čítaní nemá blahodarný vplyv na myseľ toho, kto sa rozhodol slúžiť Bohu. Vyvoláva klamnú, nezdravú ovzdušie, roznečuje obrazotvornosť, olupuje myseľ o hodnoty a podlamuje duchovný život človeka. Ochromuje modlitebnú bdelosť a zál'ubu v duchovných veciach. Čítanie, ktoré osvetľuje Knihu kníh a podporuje vašu túžbu a snahu študovať Božie slovo, nielenže neškodí, ale je užitočné a blahodarné.

Videla som vás v duchovnom videní, ako sa odvraciate od Písma a dychtivo čítate vzrušujúce diela, ktoré ubíjajú zbožnosť. Čím častejšie a usilovnejšie budete skúmať Písmo, tým viac vás bude pútať a tým menej vás budú zaujímať svetské knihy. Každodenné štúdium Písma bude mať posväcujúci vplyv na vašu myseľ. Budete vdychovať nebeské ovzdušie. Pripútajte si k srdcu túto drahocennú Knihu.

V spleti a chaose života sa vám stane priateľom a sprievodcom. Vo svojom živote ste sledovali rôzne ciele neúnavne a vytrvalo ste sa snažili dosiahnuť ich. Počítali ste a plánovali, až kým sa vám pred-savzatia nesplnili. Teraz máte pred sebou cieľ, ktorý stojí za to, aby ste na jeho dosiahnutie vynaložili neúnavné, vytrvalé celoživotné úsilie. Tým cieľom je vaše spasenie – večný život. To vyžaduje sebazaprenie, obeť a dôkladné štúdium. Musíte byť očistení a zušľachtení. Chýba vám vplyv Božieho Ducha. Chodíte do spoločnosti svojich priateľov a zabúdate, že ste prijali a nosíte Kristovo meno. Správate sa a odievate ako oni.

Vyjdite a oddeľte sa!

Sestra K., videla som, že máš čo robiť. Musíš umŕtvovať svoju samol'ubosť a bezvýhradne žiť pravdou. Tvoj večný údel záleží na tvojom terajšom rozhodovaní. Ak chceš získať večný život, musíš preň žiť a zapierať sa. Vyjdi zo sveta a oddeľ sa od neho. Tvoj život sa musí vyznačovať striednosťou, bdelosťou a modlitbou. Anjeli pozorujú rozvoj charakteru a zvažujú jeho mravnú hodnotu. Pán vie o každom našom slove a skutku. Žijeme vo vážnej a slávnej dobe. Nádej na večný život nesmie spočívať na slabom základe, ale na pevnom vzťahu medzi Bohom a vami. Niektorí sa namiesto dôkladného sebaskúmania radšej spoliehajú na úsudok a skúsenosti iných. Celé mesiace i roky vedia byť bez svedectva Ducha Svätého či zrejmého dôkazu o istote, že sú prijatí. Žijú v sebaklame; zdanlivú nádej síce majú, ale chýbajú im základné kresťanské vlastnosti. Predovšetkým musí byť obrátené ich srdce a len potom ich správanie dostane tú posvätenú, zušľachtenú povahu, ktorou sa vyznačujú Kristovi nasledovníci. Vyžiada si to úsilie a morálnu odvahu. Ak máte v živote osvedčiť svoju vieru, potrebná je na to určitá snaha a mravná rozhodnosť.

Boží ľud je ľud zvláštny. Duch tohto ľudu nemôže podliehať duchu a vplyvu sveta. Myslím, že nechcete, aby vás ľudia nezaslúžene nazývali kresťanmi. Na stretnutie s Kristom predsa nestačí iba ústne vyznanie viery. V takej vážnej záležitosti vari len nechcete podliehať sebaklamu. Dôkladne preskúmajte základy svojej nádeje. Buďte k sebe čestní! Domnelá nádej vás nezachráni. Viete, o akú cenu ide? Obávam sa, že nie. Teraz sa rozhodnite, či budete nasledo-

vat' Krista, nech by vás to stálo čokoľvek. Nemôžete slúžiť dvom pánom – na jednej strane byť kresťanom a súčasne sa spolčovať s tými, čo nestoja o Božie veci. Taká podvojnosc' nie je možná práve tak, ako sa nedá zlúčiť voda s ohňom. Je skvelé byť Božím dieťat'om a Kristovým spoludedičom. Ak aj vy máte túto prednosť, oboznámite sa s Kristovým utrpením. Boh hl'adá do srdca. Videla som, že ho musíte hl'adať úprimne a s celou vážnosťou, aby sa vaša zbožnosť dostala na vyššiu úroveň, inak určite stratíte večný život. Môžete si položiť otázku: Skutočne to sestra Whiteová videla? Áno, a snažila sa vám to oznámiť a dojmy opísať tak, ako ich videla. Nech vám Pán pomôže vziať si to k srdcu!

Drahý brat a sestra, starostlivo bdejte nad svojimi deťmi. Duch a vplyv sveta ničia v nich každú túžbu byť dobrými kresťanmi. Vymaňte ich svojím vplyvom zo spoločnosti mladých priateľov, ktorí nemajú záujem o duchovné veci. Ak chcú získať nebo, musia priniest' aj obeť.

[62]

* * * * *

Kristus sa pýta: Čo si zvolíte, mňa alebo svet? Boh požaduje bezpodmienečné odovzdanie celého srdca. Z jeho slov adresovaných učeníkom vyplýva: „Ak milujete priateľov, bratov a sestry, otca či matku, domy alebo polia viac než mňa – nie ste ma hodni.“ Viera znamená pre človeka tie najt'ažšie záväzky: má totiž žiť podľa vyznávaných zásad. Ako magnetická ihla ukazuje sever, tak požiadavky viery ukazujú na Božiu slávu. Sľubmi v krstnej zmluve ste zaviazaní ctíť svojho Stvoriteľa, zapierať sa, ukrižovať sebecké túžby a vášne, a svoje myšlienky ochotne podriaďovať Kristovej vôli ([Testimonies For The Church, zv. 3, str. 45](#)).

* * * * *

Vaše svetské zmýšľanie vám nedovoľuje doširoka roztvoriť dvere svojho srdca, keď na ne klope Ježiš a chce vojsť. Pán slávy, ktorý vás svojou krvou vykúpil, stál pri vašich dverách a čakal, že ho vpustíte dnu. Vy ste ich však neotvorili a neuvítali ho. Poniektorí ich pootvorili len nepatrne a vpustili iba trochu svetla jeho prítomnosti, ale nebeského Host'a samého neprivítali. Pre Ježiša nemali

vo svojom srdci miesto; a to, ktoré mu malo patriť, bolo pozakladané všeličím iným. Ježiš vás prosil: „Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou.,, ([Zjavenie Jána 3,20](#)) Vašou povinnosťou bolo otvoriť dvere. Svojho času ste boli ochotní počuť jeho hlas a otvoriť mu, no len čo tento pocit ochabol, prerušili ste spojenie s nebeským Hostom, ktorého ste smeli prednostne privítať. Poniektorí sa však rozhodli dvere otvoriť a svojho Spasiteľa srdečne prijať ([Testimonies For The Church, zv. 2, s. 216.217](#)).

V našej krajine som videla biedu a utrpenie, čo sme tu dosiaľ nemali. Počula som vzdychanie a výkriky úzkosti. Pozorovala som veľké zástupy ľuďí strhnutých do boja. Počula som dunenie diel, rinčanie zbraní a v boji muža proti mužovi vzdychy a modlitby zomierajúcich. Zem pokrývali telá ranených a mŕtvych. Videla som zúfale rozvrátené rodiny a v mnohých príbytkoch strašnú biedu. Už aj teraz mnoho rodín trpí nedostatkom, ale bieda sa bude stupňovať. Tváre mnohých boli bledé, vycivené, vyhladnuté.

Bolo mi ukázané, že Boží ľud má spájať družná kresťanská láska. Len Boh nám môže byť útočiskom a silou v tomto čase národného nešťastia. Boží ľud by sa mal zobudiť a využiť túto príležitosť na šírenie pravdy, pretože možnosť dlho nepotrvá. V krajine som pozorovala úzkosť, zmätok a hlad. Satan sa teraz snaží držať Boží ľud v nečinnosti a prekážať mu v šírení pravdy, aby na Božej váhe bol nájdený ako ľahký.

Boží ľud musí bdieť a chápať znamenia doby. Znamenia Kristovho príchodu sú príliš jasné a nemožno o nich pochybovať. Práve preto má byť každý vyznávač pravdy horlivým kazateľom. Boh vyzýva všetkých kazateľov i ľud, aby bdeli. Celé nebo bdie. Udalosti svetových dejín dostávajú rýchly spád. Žijeme v posledných dňoch. Čakajú nás ešte väčšie nebezpečenstvá, a my nebdieme. Naša nečinnosť a ľahostajnosť v Božom diele desí. Túto smrteľnú strnulosť pôsobí satan. On ovláda zmýšľanie neposvätených zachovávateľov soboty, roznečuje v nich podozrievavosť, nedôveru a kritiku. Veľmi rád rozdeľuje srdcia, aby sa vplyv, moc a úsilie Božích služobníkov vyčerpávalo spomi medzi neposvätenými obhajcami soboty a aby svoj drahocenný čas márnili urovnávaním malicherných hádok namiesto toho, aby ho použili na šírenie pravdy medzi neveriacimi.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 260-264.

Je čas konať

[64] Videla som, ako Boží ľud čaká, že ho nejaká moc donúti konať. Pre svoju nesprávnu predstavu bude však sklamaný. Členovia sa musia sami pustiť do práce, musia konať a úprimne prosiť Pána o skutočné sebazpoznanie. Udalosti sa pred nami odohrávajú dost výrazne, aby nás prebudili a pravdu uviedli do srdc všetkých poslucháčov. Úroda zeme je takmer zrelá.

Je dôležité, aby kazatelia v tomto slávnom a zodpovednom diele zvestovania posolstva tretieho anjela boli čestní muži. Pán nemá nedostatok prostriedkov a nástrojov na dosiahnutie svojho cieľa. Môže prehovoriť kedykoľvek a prostredníctvom kohokoľvek; jeho Slovo je mocné a plní svoje poslanie. No ak pravda neposväcuje a neočisťuje srdce a ruky toho, kto tú svätú službu koná, potom je človek odkázaný len na svoju nedokonalú skúsenosť. Vtedy hovorí podľa svojho neposväteného úsudku, jeho rada nie je od Boha, ale je to jeho vlastný názor. Ten, koho povolal Boh, má byť svätý, a každý od sveta oddelený jednotlivec musí dokazovať svoje sväté povolanie slovami i skutkami a osvedčovať, že je verný tomu, ktorý ho povolal.

Hrozný tresty sú určené tým, čo pravdu síce kážu, no sami ňou nie sú posvätení; nevyhnú sa im ani tí, čo súhlasia a dovoľujú, aby im neposvätení ľudia slúžili slovom a učením. Mám obavy o Boží ľud, ktorý vyznáva, že verí dôležitej, vznešenej pravde, lebo viem, že mnohých z nich pravda neobrátila ani neposvätila. Ľudia môžu počúvať a priznávať sa k celej pravde, a predsa nič nevedieť o jej moci. Mnohých, ktorí ju zvestujú, nezachráni. Anjel povedal: „Očistite sa, vy, ktorí nosíte náčinie Hospodinovo.,, [Izaiáš 52,11](#).

Nadišiel čas, aby sa tí, čo sa pre časnosť i večnosť rozhodli slúžiť Pánovi, s dôverou spojili len na neho. Každý veriaci potrebuje vlastnú skúsenosť. Anjel verne zaznamenáva slová i skutky Božieho ľudu. Anjeli pozorujú rozvoj charakteru a zvažujú jeho mravnú hodnotu. Tí, čo vyznávajú pravdu, majú byť sami spravodliví. Majú sa bezvýhradne usilovať o to, aby iným priniesli svetlo a získali ich pre pravdu. Ich slová a skutky sú ako nádoby, v ktorých sa ľudom podávajú čisté zásady pravdy a svätosti. Sú soľou zeme a svetlom sveta.

Viem, že pohl'adom k nebu získavame svetlo a pokoj, kým pri pohl'ade na svet poznávame, že každé útočisko čoskoro sklame a všetko príjemné pominie. Potrebnú pomoc nájdeme len v Bohu. V tomto zmätenom svete nás môže posilniť a ubezpečiť len sila živej viery. Aj pokoj nájdeme, keď spočinieme v Bohu a len od neho budeme očakávať spásu. Nám svieti jasnejšie svetlo než našim otcom viery. Boh nás nemôže prijať a poctiť, ak robíme iba to, čo robili oni. Ak nás má Pán prijať a požehnať ako kedysi ich, musíme sa vierou a horlivosťou podobat' im, zužitkovať svetlo, ako ho zužitkovali oni a konať tak, akoby konali oni, keby žili dnes. Musíme chodiť vo svetle, ktoré nás osvecuje, inak zostaneme v tme. Boh od nás žiada, aby sme svojou povahou a skutkami ukázali svetu takú mieru zjednotenia, aká zodpovedá svätým pravdám, ktoré vyznávame, a tým prorockým, ktoré sa naplňajú v týchto posledných dňoch. Pravda, ktorá oslovila našu myseľ, a svetlo, ktoré nám osvietilo ducha, nás bude súdiť a odsúdi nás, ak sa od svetla pravdy odvrátíme a nedáme sa ním viesť.

[65]

Pred nami sú veľké udalosti

Čo povedať, aby som vyburcovala ostatky Božieho ľudu? Viem, že nás očakávajú strašné udalosti. Satan a jeho anjeli sústred'ujú všetko svoje úsilie proti Božiemu ľudu. Ak si tento ľud ešte trochu pospí, majú ho vo svojej moci a jeho záhuba je istá. Napomínam všetkých, čo vyznávajú Krista, aby sa pozorne skúmali, úplne a dôkladne vyznali svoje neprávosti, aby už tu prešli súdom a aby anjel mohol k ich menu uviesť záznam o odpustení. Moji bratia a sestry, ak náležite nevyužijete tieto drahocenné okamihy času milosti, zostanete bez výhovorky. Ak nevynaložíte mimoriadne úsilie, aby ste sa prebudili, a ak neprejavíte kajúcnu horlivosť, tieto vzácne chvíle sa rýchlo pominú a vy budete na nebeskej váhe nájdení ako ľahký. Vaše výkriky smrteľnej úzkosti budú márne. Vtedy sa splnia slová Božej múdrosti: „Pretože ste sa zdráhali, keď som volala, nik si nevšimol, keď som vystierala ruku; nedbali ste na moju radu a na moje karhanie ste nič nedali, ja sa tiež budem smiať z vášho nešťastia, posmievať sa budem, keď vás zachvátí hrôza, keď sa príznenie hrôza ako príval a privalí nešťastie ako víchrica, keď doľahne na vás úzkosť a súženie. Vtedy ma budú volať, ale sa neohlásim,

hl'adat' ma budú, ale nenájdu. Pretože nenávideli poznanie, nevyvolili si bázeň pred Hospodinom, moju radu nechceli, zavrhlí všetko moje karhanie: Teraz budú jesť z ovocia svojich ciest a nasýtia sa svojimi zámermi. Lebo odpadlivosť zabíja neskúsených a bezstarostnosť hubí bláznov. Kto však mňa počúva, bude bezpečne bývať, bez starosti, bez strachu pred nešťastím., [Príslovia 1,24-33](#).

Povinnosť voči chudobným*

[66]

Často dostávame otázky, týkajúce sa našej povinnosti voči tým chudobným, ktorí prijímajú posolstvo tretieho anjela. My sami sme často v rozpakoch, ako to zariadiť v prípade, keď sa chudobné rodiny rozhodnú zachovávať sobotu. Za svojho pobytu v Roosevelte (New York) mi bolo 3. augusta 1861 ukázané niečo, čo sa týka chudobných.

Boh od našich bratov a sestier nežiada, aby sa hmotne postarali o každú chudobnú rodinu, ktorá sa rozhodne prijať posolstvo. Inak by kazatelia museli prestať šíriť zvesť v nových poliach, lebo prostriedky by sa rýchlo vyčerpali na sociálnu pomoc. Mnohí sú v biede len pre svoju nečinnosť a nešetrnosť. Prostriedky nevedia správne použiť a pomoc by pokladali za urážku.

Niektorí ľudia stále zostanú chudobní. Aj keby mali tie najlepšie príležitosti, ani tie by nezužitkovali. Nevedia správne hospodáriť a pomíňali by všetko, či by dostali veľa, alebo málo. Niektorí si nechcú nič odoprieť a nevedia šetriť, aby neuviazli v dlhoch a pamätali trochu aj na horšie časy. Keby cirkev mala týmto ľuďom neuvážene pomáhať, namiesto toho, aby ich učila, ako si môžu pomôcť sami, len by im uškodila, pretože by sa spojili na cirkev a od nej by stále očakávali pomoc. Nenaučili by sa skromnosti a šetrnosti, lebo by boli dobre zaopatrení. Keby nedostali pomoc vždy, satan by ich podnecoval k tomu, aby podozrievali bratov a nedôverovali im, lebo zanedbávajú svoju povinnosť voči nim. Títo ľudia sú oklamaní. Nie sú to „Pánovi chudobní,“. Pokyny Božieho slova o pomoci chudobným sa netýkajú týchto prípadov, ale nešťastne postihnutých. Boh prozreteľne navštevuje jednotlivcov, aby skúšal iných. Vdovy a mrzáci sú cirkvi na požehnanie. Boh prostredníctvom nich rozvíja charakter Kristových nasledovníkov. Chce v nich vypestovať tie vzácne povahové črty, ktoré vlastnil náš súcitný Spasiteľ.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 272-274.

Vdovy, siroty a chorí ľudia

[67] Mnohí sa sotva užívajú sami, no rozhodnú sa vstúpiť do manželstva a založiť rodinu, hoci dobre vedia, že budú len živorit'. Ešte horšie je to, že rodinu nevedia viesť. V rodinnom živote sú nedbalí a leniví. Nevedia sa ovládať, sú vášniví, netrpezliví a mrzutí. Keď prijmú posolstvo, myslia si, že si celkom oprávnene môžu nárokovať pomoc od svojich zámožnejších bratov. Keď sa však ich očakávanie nesplní, obviňujú cirkev, bratov a sestry, že nežijú podľa svojej viery. Kto bude v tomto prípade trpieť? Musí Božie dielo odčerpávať prostriedky zo zborových pokladníc, aby mohlo poskytnúť pomoc týmto početným rodinám chudobných? To nie! Toto bremeno musia vziať na seba rodičia. Je všeobecne známe, že tieto rodiny po prijatí pravdy o sobote nebudú trpieť viac než trpeli predtým.

Medzi niektorými chudobnými je rozšírená mienka, ktorá ich privedie do záhuby, ak sa jej nezbavia. Títo ľudia prijali pravdu, no všetky ich hrubé, nepríjemné a neprijateľné zlozvyky im zostali. Určitý čas to potrvá, kým si uvedomia, že ich správanie sa nezhoduje s Kristovou povahou. Títo ľudia hľadajú na svojich vzdelanejších bratov a sestry ako na pyšných a povýšených ľudí. Vrávia, že „Božia pravda nás všetkých uvádza na rovnakú úroveň,“. Je však veľký omyl myslieť si, že pravda veriacich ľudí znižuje. Naopak, pravda človeka povznáša, zjemňuje mu vkus, posväcuje jeho zmysľanie; kto ňou žije, toho pripravuje pre spoločnosť svätých anjelov v Božom meste. Pravda nás má všetkých povznášať na vysokú úroveň.

Zámožnejší by sa mali správať k svojim chudobnejším spoluvieriacim ušľachtilo a veľkoryso. Mali by im dobromyselne poradiť, ako sa majú životom správne prebýjať. Videla som však, že najvznešenejšou povinnosťou cirkvi je postarať sa najmä o osamelé vdovy, siroty a chorých ľudí.

* * * * *

Mnohí z tých, čo vyznávajú pravdu, nie sú ňou posvätení. Keď majú pred sebou núdzneho brata, nie je ich srdce ochotné poskytnúť mu ani tú najmenšiu zľavu pri nákupe tovaru. Skôr uprednostnia zámožného neveriaceho. Svojich blízkych nemilujú ako samých seba. Bohu by bolo milšie, keby videl menej sebeckva a viac štedrej dobročinnosti. ([Testimonies For The Church, zv. 2, s. 51](#))

Bola som upozornená, že slová listu Kolosanom sú zvlášť prilihavé na moderný špiritizmus: „Dajte pozor, aby vás nikto nezviedol filozofovaním a prázdny kľamom podľa ľudského podania, podľa živlov sveta, a nie podľa Krista.,, Videla som, že filozofia frenológie a živočíšneho magnetizmu duševne otrávil tisíce ľudí, ktorí skončili v nevere. Keď sa ľudská myseľ púšťa touto cestou, je takmer isté, že stratí rovnováhu a ovládne ju satan. Myseľ úbohých smrteľníkov ovládol „prázdny kľam.,, Nazdávajú sa, že majú v sebe moc konať veľké činy, a vôbec si neuvedomujú potrebu vyššej moci. Ich zásady a viera sú „podľa ľudského podania, podľa živlov sveta, a nie podľa Krista.,, [Kološanom 2,8](#).

Ježiš im túto filozofiu nedal. Nič také nenájdeme v jeho odkaze. Nikdy neučil úbohých smrteľníkov, aby sa spoliehali na svoje vrodené sily a schopnosti. Myseľ im vždy usmerňoval k Bohu, Stvoriteľovi vesmíru ako zdroju sily a múdrosti. Zvláštne napomenutie je v 18. verši: „Nech vás nikto nepripraví vedome o odmenu samolúbou poníženosťou a uctievaním anjelov, keď sa bude zaoberať tým, čo videl, nemiestne sa nadúvať telesným zmýšľaním.,,

Učítelia špiritizmu prichádzajú milo a pôvabne, aby vás oklamali. Keď počúvate ich výmysly, nepriateľ spravodlivosti vás zvedie a určite prídete o svoju večnú odmenu. Keď sa vás zmocní očarujúci vplyv zvodcu a nepriateľa spasenia, budete otrávení a jeho smrtonosný vplyv ochromí a zničí vašu vieru v Krista ako Božieho Syna a vy sa prestanete opierať o zásluhy jeho krvi. Oklamaných touto „múdrostou,, satan pripravil o ich večnú odmenu. Takí ľudia sa opierajú o vlastné zásluhy a samolúbu pokoru. Sú ochotní prinášať aj určité obete, ponížujú sa, ochotne uveria aj najväčšiemu nezmyslu a prijmú najabsurdnejšie názory tých, o ktorých si myslia, že sú ich mŕtvymi priateľmi. Satan ich tak oslepil a zatemnil im súdnosť, že toto zlo ani nezbadajú. Riadia sa týmito pokynmi v uistení, že

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 297-302: Filozofia a prázdne mámenie.

pochádzajú od ich zosnulých priateľov, teraz anjelov vo vyšších sférach.

[69] Satan si vybral najistejší a najpútavejší podvod so zámerom vyvolať súcit tých, čo svojich milých uložili do hrobu. Padlí anjeli berú na seba podobu milovaných zosnulých a uvádzajú príznačné udalosti a správanie z ich pozemského života. Tým klamú pozostalých a privádzajú ich k viere, že ich zosnutí priatelia sú anjelmi, ktorí sa vznášajú nad nimi a môžu sa s nimi zhovárať. Hľadajú na nich s akousi posvätnou úctou a čo sa od nich dozvedia, má na nich väčší vplyv než Božie slovo. Títo padlí anjeli, ktorí sa predstavujú ako mŕtvi príbuzní, buď úplne zavrhnú Božie slovo ako bájky, alebo, ak to lepšie poslúži ich zámeru, vyberú si dôležité texty Písma, ktoré svedčia o Kristovi a ukazujú cestu do neba, a jasné výroky Božieho slova vysvetľujú tak, aby vyhovovali ich zvrátenej povahe. Takto vedú ľudí do záhuby. Pri pozornom skúmaní Božieho slova sa môže každý, kto chce, presvedčiť o tomto zhubnom podvode. Božie slovo hovorí jasne: „Živí vedia, že umrú, ale mŕtvi nič nevedia, a nemôžu očakávať odmenu, lebo ich pamiatka je zabudnutá. Aj ich láska, aj ich nenávisť a žiarlivosť zanikla, a nemajú už podiel na ničom, čo sa deje pod slnkom.,, [Kazateľ 9,5.6.](#)

Na nepriateľskej pôde

Zvedení smrteľníci uctievali padlých anjelov v predstave, že ide o duše zomrelých priateľov. Božie slovo zjavne hovorí, že mŕtvi už nemajú nijakú účasť na ničom pozemskom. Špiritisti tvrdia, že mŕtvi vedia o všetkom, čo sa deje pod slnkom, že môžu byť spojení so svojimi priateľmi na zemi, že ich môžu poučat' a robiť divy: „Mŕtvi nechvália Hospodina, ani nikto z tých, čo zostupujú do miesta umĺknutia.,, [Žalm 115,17.](#) Satan, premenený na anjela svetla, pracuje s každým zvodom nepravosti. On, ktorý Božieho Syna, v ľudskej prirodzenosti len o niečo menšieho od anjelov, vedel vyviesť na vrchol chrámu, doviest' aj na najvyšší vrch a ponúknuť mu pozemské kráľovstvá, môže pôsobiť svojou mocou aj na človeka, ktorý sa silou ani múdrosťou nijako nemôže porovnávať s vteleným Božím Synom.

V tomto zvrhlom veku satan ovláda tých, čo opúšťajú pravdu a odvažujú sa ísť na jeho pôdu. Jeho moc pôsobí na takých ľuďoch nad-

mieru zničujúco. Bola som upozornená na slová: „Nech vás nikto nepripraví o odmenu... tým, že sa nemiestne nadúva svojím telesným zmýšľaním.,, [Kološanom 2,18](#). Videla som, že niektorí uspokojujú svoju zvedavosť a zahrávajú si s diablom. Špiritizmu skutočne neveria a zhrozili by sa pri pomyslení, že by mali byť médiami. Predsa sa však odvažujú ísť ta, kde ich satan môže ovládnuť. Pôvodne nehodlajú skúmať toto dielo, no aj tak nevedia, čo robia. Odvažujú sa ísť na diablove územie a pokúšajú zvodcu, aby ich zotročil. Tento mocný zhubca ich pokladá za svoju zákonitú korisť a podrobuje si ich aj proti ich vôli. Keď chcú znova získať vládu nad sebou, už sa im to nedarí. Svoju myseľ poddali satanovi a ten neodstúpi od svojich nárokov a udrží ich v zajatí. Okrem Božej moci nijaká iná sila nemôže človeka vyslobodiť zo satanových osídliel. Božia moc je odpoveďou na vrúcne prosby verných Božích nasledovníkov.

[70]

Jediná istota

Jediná istota spočíva v hľadani pravdy, ktorá je zjavená v Božom slove. Pravda o sobote, ľudskej prirodzenosti a Ježišovom svedectve – to sú dôležité pravdy, ktoré musíme pochopiť. Sú to spoločné pravdy, ktoré v týchto nebezpečných časoch udržia Boží ľud ako kotva. Veľká väčšina ľudstva však pohŕda pravdami Božieho slova a dáva prednosť všelijakým výmyslom „pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení, a preto dopúšťajú Boh na nich silu zvodu, aby verili ľži.,, [2. Tesaloničanom 2,10.11](#).

Démonskí duchovia najviac lichotia najskazenejším ľuďom. Tí pokladajú zvodných duchov za duchov svojich mŕtvych priateľov. Nadarmo sa však táto skupina ľudí pýši svojím telesným zmýšľaním a „nedrží sa Hlavy, z ktorej celé telo, vystrojené a pospájané kĺbmi a šľachami, rastie Božím vzrastom.,, [Kološanom 2,19](#). Tým títo ľudia popierajú toho, ktorý dáva telu silu, aby každý úd mohol rásť Božím vzrastom.

Márne filozofovanie. Hlava ovláda údy. Špiritisti nechávajú túto Hlavu bokom a veria, že všetky údy tela musia konať samy, pričom na základe určitejšej zákonitosti môžu prísť do stavu „dokonalosti bez Hlavy.,, „Ja som pravý vínny kmeň a môj Otec je vinohradník. Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia... Zostaňte vo

mne a ja vo vás. Ako ani ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, len ak ostáva na vínnom kmeni, tak ani vy, len ak zostávate vo mne. Ja som vínný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôže konať. Ak niekto nezostáva vo mne, vyhodia ho ako odlomenú ratolesť, a uschne; také zozbierajú, uvrhnú na oheň a zhoria.,, [Ján 15,1.2.4-6](#).

Zdrojom našej sily je Kristus. On je vínný kmeň – my sme ratolesti. Potravu musíme prijímať zo živého Kmeňa. Bez jeho sily a výživy z neho sme ako údy bez hlavy. Tak to chce aj satan, aby nás mohol svojvoľne ovládať. Pristupuje „so všetkým zvodom neprávosti k tým, čo hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení. A preto dopúšťa Boh na nich silu zvodu, aby verili lži.,, [2. Tesaloničanom 2,10.11](#). Špiritizmus je podvod. Zakladá sa na pôvodnej veľkej lži: „Vôbec nezomriete.,, [1. Mojžišova 3,4](#). Tisíce ľudí sa odtrhlo od Hlavy, čoho výsledkom je konanie údov bez Ježiša ako Hlavy. Celé telo potom ovláda satan. Videla som, že on predsa len nemôže ovládať ich myseľ, ak sa mu sami nepoddajú.

[71] Tí, čo sa zriekajú spravodlivosti, sú vo vážnom nebezpečenstve. Odľučujú sa od Boha a zbavujú sa ochrany Božích anjelov. Satan stále bdelo vyčkáva a ľstivo ich chce zviest' do záhuby. Sú teda v krajnom nebezpečenstve. Ak to však spoznajú a vynasnažia sa odolať mocnostiam temna, môžu sa vyslobodiť zo satanových osídíel, no nie je to ľahké, pretože sa odvážili vstúpiť na satanovu pôdu a on si robí na nich nárok. Nebude váhať a všetkými prostriedkami sa za pomoci svojich anjelov vynasnaží vytrhnúť z Kristovej ruky hoci aj jediného človeka.

Tí, čo dávali diablove príležitosť, aby ich pokúšal, musia sa chcieť s vypätím všetkých síl vymaniť z jeho moci. Pri tomto úsilí im prídu na pomoc služobníci toho Boha, ktorého zarmucovali. Satan a jeho anjeli len neradi strácajú svoju korisť. Bojujú o ňu v krutom zápase. No ak aj poblúdili, ale v hlbokkej pokore neprestávajú úpenlivo prosiť a vyznávať svoje neprávosti, Boží anjeli ich víťazne vyslobodia z moci padlých anjelov.

Keď sa zodvihla opona a uvidela som skazenosť tohto veku, ochabovalo mi srdce a duch zomdlieval. Pozorovala som, že obyvatelia zeme dopĺňajú mieru kalicha svojich neprávostí, Boží hnev sa zapálil a neuhasne, kým hriešnici nebudú zo zeme odstránení. Satan je osobný nepriateľ Krista; je strojcom a vodcom každej vzbury na

nebi i na zemi. Jeho hnev vzrastá a jeho moc si ani neuvedomujeme. Keby naše oči mohli vidieť padlých anjelov, ako ovplyvňujú samol'úbych ľuďí a ľstivo ich držia v sebaklame, necítili by sme sa takí bezpeční. Padlí anjeli sú v každej chvíli pri nás. Očakávame určitú úskočnosť od zlých ľuďí, konajúcich podľa satanovho návodu, ale nemôžeme postihnúť satanových neviditeľných pomocníkov, ktorí získavajú nové pole pôsobnosti a ohromujú nás divmi a zázrakmi. Sme pripravení čeliť im Božím slovom, jedinou zbraňou, ktorú môžeme úspešne použiť?

Niektorí budú v pokušení pokladať tieto špiritistické divy za Božie. Satan bude pred nami uzdravovať chorých a konať iné zázraky. Sme pripravení na prichádzajúcu skúšku, keď budú satanove falošné divy ešte ohromujúcejšie? Nebudú mnohí zvedení? Tí, čo opúšťajú jasné Božie ustanovenia a príkazy a namiesto toho počúvajú výmysly, ktorých pôvodcom je satan, pripravujú sa uznať a prijať tieto podvodné zázraky. Teraz sa všetci musíme pripraviť na prichádzajúci boj. Našou ochranou pred satanskou mocou bude viera v Božie slovo, modlitebné skúmanie Písma a tomu zodpovedajúci život; to nám prostredníctvom Kristovej krvi pomôže zvíťaziť.

Bolo mi ukázané, aké vznešené a zodpovedné stanovisko by mal zaujať Boží ľud. Veriaci sú soľou zeme a svetlom sveta, a preto majú žiť tak, ako by na ich mieste žil Kristus. Prejdú veľkým utrpením. Prítomnosť je časom zápasov a skúšok. Náš Spasiteľ hovorí: „Kto zvíťazí, tomu umožním sedieť so mnou na mojom tróne, tak ako aj ja som zvíťazil a sedím so svojím Otcom na jeho tróne.,, [Zjavenie Jána 3,21](#). Túto odmenu nedostanú všetci, čo sa vydávajú za Kristových nasledovníkov, ale iba tí, čo zvíťazia, ako on zvíťazil. Musíme študovať Kristov život a učiť sa, čo znamená vyznávať ho pred svetom.

Aby sme mohli Krista vyznávať, musí v nás toto vyznanie podnietiť on sám. Nikto nemôže o Kristovi dôveryhodne svedčiť, kým v sebe nemá jeho zmýšľanie a jeho ducha. Keby na vyznanie Krista stačila len vonkajšia zbožnosť alebo uznanie pravdy, potom by sme mohli povedať, že je široká cesta, čo vedie do života a mnohí ju nachádzajú. Musíme pochopiť, čo znamená vyznávať Krista a čím ho možno zapierať. Tým pravým vyznaním Krista je len ovocie Ducha, zrodené v našom živote. Ak sme sa pre Krista zriekli všetkého, náš život bude krotký, reč preniknutá Božím Duchom a naše správanie bez úhony. Mocný, očisťujúci vplyv pravdy v duši a výraz Kristovej povahy v príkladnom živote – to je vyznávanie Krista. Ak sú v našom srdci zasiate slová večného života, vyklíči z nich spravodlivosť a pokoj.

Krista môžeme vo svojom živote zapierať aj svojím pohodlím, sebeckvom, výsmechom, nemiestnym žartovaním a ctibažnosťou. Môžeme ho zapierať aj napodobňovaním sveta, povýšeneckým správaním a prepychovým zovňajškom. Prejaviť vo svojom živote Kristovu povahu alebo posväcujúci vplyv pravdy budeme môcť len stálou bdelosťou a takmer neprestajnou modlitbou. Mnohí vyhávajú Krista zo svojich rodín netrpezlivým a vášnivým duchom. V tomto ohľade musia ešte nad mnohým zvíťaziť. Videla som, v akom bied-

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 303-310.

nom stave sa ľudstvo nachádza. Postupom generácií ľudia slabnú a trápia ich najrôznejšie choroby. Na svete sú tisíce úbohých, zmrzačených a inak telesne postihnutých, psychicky otrasených smrteľníkov mrzuto dožívajúcich svoju žalostnú existenciu. Satanova moc nad ľudstvom silnie. Keby Pán čoskoro neprišiel a jeho vládu nezlomil, zem by sa čoskoro vyľudnila. Viem, že satan bojuje najmä proti Božiemu ľudu. V duchu som videla, ako mnohých zmietajú pochybnosti a zúfalstvo. Choroby tela ovplyvňujú ducha. Mocný a zákerný nepriateľ striehne na každý krok a používa všetku svoju moc a leť, aby nás odvrátil od správnej cesty. Boží ľud všeobecne je príliš málo ostrážitý, a preto nepoznáva ani nepriateľove zvody. Satan používa také prostriedky, aby sa za ne mohol nepozorovane skryť, a často len tak dosahuje svoj cieľ.

[73]

Bratia investovali svoje prostriedky do podnikov s patentovým oprávnením alebo do iných akciových spoločností a naviedli na to aj takých, čo nevedia znášať podnikateľské starosti a prekážky. Ich úzkostlivá a preťažená myseľ vážne ohrozuje už aj tak zoslabnuté telo. Títo ľudia bývajú zvyčajne znechutení a končia v zúfalstve. Strácajú sebadôveru a myslia si, že Boh ich opustil; preto sa už neodvažujú ani veriť, že im bude milostivý. Tieto úbohé duše však nezostanú pod satanovou nadvládou. Prejdú obdobím tiesnivej temnoty, ale vzchopia sa a ich slabá viera v Božie sľuby zosilnie. Pán ich vyslobodí a zmení ich bolesť a smútok na pokoj a radosť. Videla som, že títo ľudia sa musia zo svojho utrpenia poučiť a podobného podnikania sa zriecť. Nemali by dovoliť ani svojim bratom, aby ich lichotením privádzali k rozhodnutiu zaplietť sa do takýchto podujatí, pretože ich očakávanie sa nesplní a na nepriateľské bojisko budú zatahnutí bez potrebnej prípravy na podobný zápas.

Prostriedky, ktoré mali prísť do Božej pokladnice na šírenie Pánovho diela a boli vložené do niektorého z týchto moderných podnikov, sú beznádejne stratené. Ak sa niektorý vyznávač pravdy cíti byť dosť odvážnym a schopným pustiť sa do podobných aktivít, nemal by chodiť medzi bratov a navádzať ich na spoluprácu; s tým by mal ísť medzi neveriacich. Nech vaše meno ako adventistu nezláka vašich bratov, ktorí chcú svoje prostriedky zasvätiť Bohu. Chod'te do sveta a tam si vyhl'adajte tých, čo svoje prostriedky chcú investovať do podobných podnikov a o šírenie Božieho diela sa nestarajú.

Videla som naliehavú potrebu, aby sme dvere svojich domovov a sŕdc otvorili Pánovi. Ak vynaložíme vážne úsilie v záujme seba i svojej rodiny, Pán nám pomôže. Videla som, že samotné svätenie soboty a večerné či ranné chvíle pobožnosti nie sú ešte spoľahlivým dôkazom, že sme kresťania. Túto vonkajšiu formu môžeme prísne dodržiavať, a predsa nám pravá zbožnosť môže chýbať. V Písme čítame o tom, ktorý „sa vydal za nás, aby nás vykúpil zo všetkej nepravosti a očistil vzácny ľud, horliaci za dobré skutky,„ **Títovi 2,14**. Tí, čo vyznávajú, že nasledujú Krista, mali by sa ovládať, aby nehovorili podráždene alebo netrpezlivo. Manžel a otec má zadržať každé netrpezlivé slovo, ktoré hodlá vyriechnuť. Mal by premýšľať o účinku svojich slov, aby nezarmucovali a nestrpčovali život.

Chorobami a vyčerpaním trpia najmä ženy. Šťastie celej rodiny závisí predovšetkým od ženy a matky. Ak je stále znervózňovaná a prepracováva sa, nutne sa unaví aj jej myseľ, lebo musí znášať únavu tela. Okrem toho sa často stretáva s chladnou zdržanlivosťou svojho manžela. Ak sa totiž nerobí všetko podľa jeho predstáv, karhá ženu a matku svojich detí. On totiž často vôbec nechápe jej starostlivosť a ťažkosti, a preto nevie mať s ňou súcit. Ani si neuvedomuje, ako veľmi pomáha nepriateľovi spasenia v jeho zákernom diele.

Ohľaduplný manžel

Manžel by sa mal svojou vierou v Boha vzoprieť satanovi. Zdá sa však, že je zaslepený a nevidí, že ide o záchranu jeho manželky, preto býva k nej ľahostajný. Nevie však, čo robí. Pracuje priam proti sebe a marí šťastie celej rodiny. Žena prestáva dúfať a stráca odvahu; je po nádeji a radosti. Mechanicky koná svoje denné povinnosti, lebo vie, že svoju prácu vykonať musí. Jej nechuť a malomyselnosť pociťuje celá rodina. Medzi zachovávateľmi soboty je veľa takých nešťastných rodín. Anjeli prinášajú tieto smutné správy do neba, kde sa to všetko zaznamenáva.

Manžel by mal prejavovať čo najväčší záujem o svoju rodinu. Mal by byť pozorný a nežný k duši svojej manželky. Môže zabrániť mnohým chorobám. Láskavé, potešujúce a povzbudzujúce slová majú väčší účinok než najlepšie lieky. Zúfalému a znechutenému srdcu dávajú odvahu. Láskavé slová, ktoré menia ovzdušie rodiny,

sú ako slnečné lúče, čo prinášajú radosť a úspech. Každé úsilie v tomto smere sa desať násobne zúročí.

Manžel by si mal uvedomiť, že väčšia časť bremena výchovy detí spočíva na matke, ona formuje ich duševný život. Toto by malo v ňom prebúdzat tie najjemnejšie city a veľmi starostlivo by mal spolu s ňou znášať túto záť až. Mal by ju povzbudzovať, aby sa opierala o jeho veľkú lásku; jej myseľ by mal obracať k nebu, odkiaľ prichádza sila, pokoj a pravý odpočinok pre všetkých unavených. Domov by nemal prichádzať zamračený, ale svojou prítomnosťou by mal vnášať do rodiny slnečný jas, a svoju manželku by mal povzbudzovať, aby očakávala pomoc zhora a verila v Boha. Spoločne sa môžu oprieť o Božie sľuby a do rodiny vnášať Božie požehnanie. Neláskavosť, obviňovanie a hnev vyháňajú Ježiša z domu. Videla som, že Boží anjeli utekajú z príbytku, kde počuť neláskavé slová, srší podráždenosť a podnecujú sa hádky.

Radostná žena

[75]

Viem, že často býva chyba aj na strane ženy. Nevie sa ovládnuť a urobiť domov šťastným. Neraz býva podráždená a zbytočne narieka. Manžel sa vracia z namáhavej práce unavený, utrápený a namiesto láskavých a povzbudivých slov ho víta zamračená tvár. On je tiež len človek. Jeho láska k manželke chladne, prestáva milovať svoj domov, životná cesta sa mu zatemňuje a odvaha slabne. Stráca sebaúctu a tú dôstojnosť, ktorú mu určil Boh. Manžel je hlavou rodiny, ako je Kristus hlavou cirkvi. Odporuje Božej vôli, ak žena čímkoľvek oslabuje vplyv svojho muža a znižuje jeho dôstojnosť. Žena má zosúladiť svoje pranie s vôľou muža. Obaja majú byť ochotní ustúpiť, aj keď Božie slovo dáva prednosť úsudku manžela. Žena nič nestratí zo svojej dôstojnosti, ak svoj úsudok podriadi tomu, koho si zvolila za svojho poradcu a ochrancu.

Manžel by si mal pokojne, no rozhodne udržiavať svoje postavenie v rodine. Poniektoré ženy sa ma pýtali: „Musíme byť stále podriadené a ustavične cítiť nad sebou nadvládu?“, Videla som, že musíme splniť dôležitú povinnosť: čo najpozornejšie si máme skúmať srdce a bdieť nad ním. Mali by sme vedieť, v čom klesáme, a v tom ohľade musíme byť stále obozretní. Musíme sa ovládať. „Ak

sa niekto neprehrešuje v reči, je dokonalý muž, schopný držať si na uzde aj celé telo.,, [Jakoba 3,2](#).

Svetlo, ktoré nám osvecuje cestu, a pravda, ktorá presviedča naše svedomie, oboje človeka buď súdi a zničí, alebo ho posväti a pretvorí. Žijeme príliš blízko konca času milosti, než aby sme sa uspokojili s povrchným dielom. S darom milosti, ktorý sme až dosiaľ pokladali za dostačujúci, nevystačíme. Naša viera musí zosilnieť a správaním i náklonnosťami sa musíme viac podobat' Kristovi, aby sme úspešne odolávali satanským zvodom. Len ustavične nová Božia milosť je dostačujúca pre každého Kristovho nasledovníka.

Satanove útoky na domov

Naše úsilie odolávať satanovým útokom musí byť opravdivé a vytrvalé. Nepriateľ využíva svoju silu a úskočnosť, aby nás odvrátil od pravej cesty. Bdie nad naším vchádzaním a vychádzaním, aby našiel príležitosť zraniť nás alebo zničiť. Najúspešnejšie pracuje v polotme a zraňuje tých, čo nepoznajú jeho nástrahy. Keby spôsob jeho útoku bol zjavný, nemal by prevahu. Za nástroje svojich zámerov a zákerných útokov často používa členov našich rodín.

[76] Tí, ktorých milujeme, môžu z neopatrnosti povedať alebo vykonať niečo, čo nás môže hlboko zraniť. Nebol v tom ich zlý úmysel, ale satan nám to tak zveličil a zacieliť, aby nás čo najbolestnejšie zasiahol. V snahe oponovať zdanlivému nepriateľovi sa ešte viac roznečujú satanove útoky. Namiesto toho, aby sme prosili Boha o silu potrebnú na odpor pokušiteľovi, radšej si v mene takzvaného „svojho práva,, necháme rozvracať svoje št'astie. Satanovi tým poskytujeme dvojité výhodu. Prejavom svojej urazenosti sa stávame jeho nástrojom proti tým, čo nám nechceli ublížiť. Mužove požiadavky sa niekedy môžu síce javiť žene ako nerozvážne, no keby sa vtedy snažila pochopiť situáciu jeho pohl'adom, spoznala by, že podriadením svojho názoru jeho úsudku – aj keby to nebolo celkom v súlade s jej vnútorným cítením – môže oboch ochrániť pred nešťastím a pomôcť zvíťaziť nad pokušeniami nepriateľa.

Videla som, že satan bude útočiť buď na úspech, alebo na život veriacich a vynasnaží sa znepokojovať ich, dokiaľ budú na svete. Jeho moc je však obmedzená. Môže dať rozpáliť ohnivú pec, ale Ježiš a jeho anjeli budú chrániť veriacich, aby na nich, okrem nepat-

ričností, nič nezohorelo. Satanov oheň nemôže zničiť ani poškodiť pravý kov. Je dôležité pozatvárať pred satanom všetky dvere. Každá rodina má prednosť žiť tak, aby satan nemohol poukázať na slová alebo skutky, ktorými by jeden poškodzoval druhého. Členovia rodiny by mali pamätať, že každý má toľko odolnosti, nakoľko sa snaží odporovať ľstivému nepriateľovi. Úprimnými modlitbami a neochvejnou vierou sa musí každý oprieť o zásluhy Kristovej krvi a odvolávať sa na jeho spásnu moc.

Chod'te vo viere

Moc temnosti obklopuje človeka a zastiera mu pohľad na Ježiša; vtedy zostáva len trpezlivo čakať, kým sa mračno nerozplynie. Tieto chvíle môžu byť občas veľmi sklúčujúce. Nádej akoby sklamávala a človeka sa zmocňuje zúfalstvo. V týchto strašných hodinách sa musíme učiť dôverovať, závisieť iba od zásluh vykúpenia a vo svojej bezmocnosti sa bezvýhradne spoľahnúť len na zásluhy ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Spasiteľa. Keď budeme toto robiť, nikdy nezahynieme, NIKDY! Keď nám na cestu svieti svetlo, nie je ťažké byť silným v moci milosti. No v nádeji trpezlivo očakávať, keď nás obklúčujú mraky a všetko okolo nás je zatahnuté, to si už vyžaduje vieru a pokornú odovzdanosť. Oboje prispieva k tomu, aby naša vôľa splynula s Božou vôľou. Príliš ľahko malomyselnieme a horlivo prosíme, aby skúšky už prestali, namiesto toho, aby sme prosili o trpezlivosť znášať ich a o milosť premôcť ich.

Bez viery sa nemožno páčiť Bohu. Božie spasenie môžeme mať vo svojich rodinách, ale musíme v toto spasenie veriť, žiť preň a mať ustavičnú, vytrvalú vieru a dôveru v Boha. Musíme ovládať svoju prudkú povahu a unáhlené slová; len tak zvíťazíme. Ak neovládame jazyk a náladu, potom sme satanovými otrokmi, sme mu podobní a má nás v zajatí. Všetky hašterivé, netrpezlivé a podráždené slová sú obeťou, ktorú prinášame jeho satanskému veličenstvu. Je to však veľká obeť, oveľa väčšia než ktorákoľvek iná, ktorú by sme mohli priniesť Bohu, pretože marí pokoj a šťastie celých rodín, ničí zdravie a vie pripraviť aj o život vo večnej blaženosti.

Rady Božieho slova majú na zreteli náš záujem. Rozhोjujú šťastie našich rodín i ľudí okolo nás. Zjemňujú vkus, posväcujú úsudok, pôsobia duševný pokoj a vedú k večnému životu. Tieto sväté

pokyny nám pomáhajú rásť v milosti a pokore; potom sa už ľahko nájdú tie pravé slová. Prirodzene výbušná povaha skrotne. Spasiteľ, ktorý býva v našom srdci, bude nás každú chvíľu posilňovať. Slúžiaci anjeli budú bývať s nami a do neba radostne oznámia, že v našom novom živote nastal pokrok; v nebeskej knihe bude o tom radostný záznam.

Boh skúša a pozoruje svoj ľud, pretože v pozemskom živote sa má rozvinúť jeho charakter. Anjeli zvažujú mravnú úroveň ľudí a verne zaznamenávajú všetky ich skutky. Aj medzi veriacimi sú takí, čo majú porušené srdce. Boh ich preskúma a vyskúša. Ten, ktorý číta v každom ľudskom srdci, vynesie na svetlo všetko, aby rôzne pohoršenia, ktoré bránili šíreniu pravdy, boli odstránené, pretože Boh tu chce mať čistý a svätý ľud, ktorý oznamuje ľudom jeho zákon a jeho súdy.

Pôvodca nášho spasenia vedie svoj ľud krok za krokom vpred, očistí uje ho a pripravuje na premenenie. Bokom však necháva tých, čo hodlajú opustiť cirkev a nie sú ochotní dať sa usmerniť, lebo sú spokojní s vlastnou spravodlivosťou. Hovorí: „Ak už aj svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, akáže je potom sama tma?“, [Matúš 6,23](#). Nijaký väčší klam by nemohol zviest ľudskú myseľ, ako je ten, ktorý v človeku živí falošnú sebadôveru a ktorý ho uistí, že má pravdu a svetlo, no predsa opúšťa Boží ľud a svoju obľúbenú tmu pokladá za svetlo... Brat J. prijal od brata K. pomýlený názor o posvätení, ktorý sa nezhoduje s posolstvom tretieho anjela. Tam, kde tento názor prijímú, uháša lásku k posolstvu. Bolo mi ukázané, že brat K. žije v nebezpečnom blude. Nie je spojený s posolstvom tretieho anjela. Kedysi sa tešil z Božieho požehnania, teraz sa však radosť z neho vytratila, lebo svetlo pravdy, ktoré mu osvecovalo cestu, si nevážil a netešil sa z neho. Priniesol si metodistický názor o posvätení, uprednostňuje ho a prisudzuje mu najväčšiu dôležitosť. Sväté pravdy určené pre tento čas majú preňho len malý význam. Šiel za vlastným svetlom, ktoré čím ďalej, tým viac pohasínalo. Stále viac sa vzdal oval od pravdy, až kým vplyv Božieho slova naňho celkom zoslabol. Satan ovládol jeho myseľ a prostredníctvom neho dielo pravdy v severnom Wisconsin značne utrpelo.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 332-340: Severný Wisconsin.

Jeho ovocie

[79] Toto učenie o posvätení, ktoré sestra G. prijala od brata a snažila sa podľa neho žiť, ju strhlo do strašného fanatizmu. Brat K. ním pomýlil a zvedol mnohých. Všetci, čo jeho názory prijali, strácajú veľkou mierou záujem o posolstvo tretieho anjela i lásku k nemu. Tento názor na posvätenie je zdanlivo veľmi pekná teória. Vybieluje obeť tápajúce v tme, blude a pýche. Dostávajú náter dobrých, posvätených kresťanov, aj keď ich srdce je porušené. Je to teória pokoja a bezpečnosti, ktorá neodhaľuje zlo a nekarhá nepravosť. Ranu Božieho ľudu lieči nezodpovedným odkazom na „pokoj, pokoj,, kým nijakého pokoja niet. Muži a ženy porušeného srdca si obliekajú rúcho posvätenia. Hľadá sa na nich ako na vzor pre celé stádo, pričom sú nástrojmi, ktoré používa satan, aby úprimných zvädzal na scestie, aby si nemohli uvedomiť moc a dôležitosť spásnych právd, ktoré zvestuje tretí anjel.

Na brata K. hľadeli členovia ako na vzor, no Božiemu dielu bol len na škodu. Jeho život nebol bezúhonný. Jeho cesty nezodpovedali svätému Božiemu zákonu ani Kristovmu nepoškvrnenému životu. Jeho skazená povaha nie je ovládnutá; mnohých zvädza tým, že zdôrazňuje posvätenie. Bola som upozornená na to, ako pracoval v minulosti. Nevedel získať ľudí pre pravdu ani ich utvrdiť v posolstve tretieho anjela. Náuku o posvätení predstavuje ako vrcholne dôležité učenie, kým ceste, ktorou prichádza Božie požehnanie, pripisuje len malý význam. „Posväť ich v pravde – tvoje slovo je pravda.,, [Ján 17,17](#). Prítomná pravda, ktorá je touto cestou, zostáva nepovšimnutá a navyše je pošliapovaná. Ľudia môžu volať: Svätosť, posvätenie, odovzdanosť, ale z toho, o čom hovoria, nemajú viac skúseností než hriešnik so svojimi zvrátenými sklonmi. Boh čoskoro strhne toto vybielené rúcho zdanlivého posvätenia, do ktorého sa zahalili niektorí telesne zmýšľajúci ľudia, aby zakryli svoju skazenosť. O skutkoch ľudí sa vedie verný záznam. Pred zrakom svätého, všemohúceho Boha sa nič neutají. Niektorí rozhodujú priam proti Božiemu zákonu a v snahe zakryť svoje hriešne správanie tvrdia, že sú posvätení. Takéto vyznávanie svätosti sa nijako neprejavuje v ich každodennom živote. To nesmeruje k pozdvihnutiu ich mysle a nevedie k plneniu príkazu: „Všetkého zlého sa vystríhajte.,, [1. Tesaloničanom 5,22](#). Sme divadlom svetu, anjelom i ľudom. Ľudia tupia

našu vieru pre pokrivený život telesne zmýšľajúcich jednotlivcov v cirkvi, ktorí vyznávajú časť pravdy, ktorá posilňuje ich vplyv, hoci nemajú nijaké spoločenstvo s tými, ktorých spája jednota viery v celú pravdu... Akým vplyvom pôsobil brat K.? Aké ovocie priniesla jeho práca? Koľko ľudí prišlo a zakotvilo v prítomnej pravde?

Bol mi ukázaný prípad pána L., ktorý veľa hovorí o posvätení, ale žije v pomýlenej predstave o sebe samom a jeho nasledovníci sú v podobnom omyle. Jeho posvätenie môže vystačiť len v zhromaždení, ale v skúške neobstojí. Biblická svätosť očisťuje život, a srdce pána L. nie je očistené. Zlo zostáva v srdci, preniká celú bytosť a nepriatelia našej viery majú potom príležitosť hanobiť zachovateľov soboty. Strom posudzujú podľa ovocia. „Zriekli sme sa zatajovaných hanebností, nepočíname si chytrácky, nefalšujeme slovo Božie, ale zjavujeme pravdu, a tak sa odporúčame každému ľudskému svedomiu pred Bohom.,, [2. Korint'anom 4,2](#).

[80]

Mnohí konajú priam v rozpore s uvedeným textom Písma. Počínajú si úskočne a falšujú Božie slovo. Ich život nezodpovedá pravde. Na posvätenie majú zvláštne duchovné cvičenia, pričom zavrhnú Božie slovo. Modlia sa o posvätenie, spievajú o posvätení a hlásajú posvätenie. Ľudia skazeného srdca berú na seba rúcho nevinnosti a vyznávajú, že sú posvätení, čo však nie je dôkazom, že majú pravdu. Ich skutky svedčia proti nim. Ich svedomie je umŕtvené. Prichádza však deň Božieho navštívenia, dielo každého človeka sa vyjaví a každý dostane odplatu podľa svojich skutkov.

V súvislosti s L. anjel povedal: „Akým právom odriekaš moje ustanovenia a berieš do úst moju zmluvu, keď nenávidíš napomenutie a moje slová hádžeš za seba? Keď vidíš zlodēja, držíš sa s ním a s cudzoložníkmi máš svoj podiel. Ústa si vydávaš na zlé; tvoj jazyk snuje zákernosť.,, [Žalm 50,16-19](#). Boh rozoženie a potrestá tieto rozptyľujúce vplyvy; on oslobodí svoj ľud, ak tí, čo vyznávajú celú pravdu, prídu k Pánovi s prosbou o pomoc.

Neposlušní nebudú posvätení

Nijaké biblické posvätenie neplatí pre tých, čo zavrhnú istú časť pravdy. V Božom slove je dost svetla, aby nikto nemusel blúdiť. Pravda je taká vznešená, že ju môžu obdivovať aj tí najväčší duchovia, a pritom taká jednoduchá, že aj to najpokornejšie, najslabšie

Božie dieťa ju môže pochopiť a dať sa ňou poučiť. Tí, čo v pravde nevidia nijakú krásu a posolstvu tretieho anjela neprisudzujú nijakú dôležitosť, zostanú bez výhovorky, lebo pravda je jasná.

„Ak je aj zakryté naše evanjelium, zakryté je tým, čo hynú. V nich zatemnil Boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.,, [2. Korint'anom 4,3.4.](#)

„Posväť ich v pravde – tvoje slovo je pravda... A ja sa pre nich posväčujem, aby aj oni boli posvätení v pravde.,, [Ján 17,17.19.](#)

„Keďže ste si očistili duše poslušnosťou pravde, aby ste mali bratskú lásku bez pokrytectva, z tej duše sa vždy navzájom milujte.,, [1. Petra 1,22.](#)

[81] „Milovaní, keďže teda máme také zaslúbenie, očist' me sa od všetkých poškvŕn tela i ducha a v bázni Božej dokonajme svoje posvätenie.,, [2. Korint'anom 7,1.](#) „Tak, moji milovaní, ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti, s bázňou a s chvením konajte svoje spasenie. Však Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli, aj konali nad svoju dobrú vôľu. Všetko robte bez reptania a bez pochybovania, aby ste boli bez úhony a úprimní, bezvadné dieťky Božie uprostred tohto prevráteného a skazeného pokolenia, v ktorom sa javíte ako jasné hviezdy vo vesmíre.,, [Filipským 2,12-15.](#)

„Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám hovoril.,, [Ján 15,3.](#)

„Mužovia, milujte si ženy, ako aj Kristus miloval cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistiac ju kúpeľom vody skrze slovo, a postavil si cirkev slávnou, bez poškvŕny, bez vrásky a bez čohokoľvek podobného, ale aby bola svätá a bez úhony.,, [Efezským 5,25-27.](#)

To je biblické posvätenie. Nejde o nijaký vonkajší vzhľad. Toto posvätenie plynie z prijatej pravdy. Znamená to prijať do srdca pravdu a podľa nej žiť.

Ježiš ako človek bol dokonalý, a predsa rástol v milosti. „Ježiš prospieval múdrosťou, vzrastom a bol milý Bohu aj ľuďom.,, [Lukáš 2,52.](#) Aj ten najdokonalejší kresťan môže rásť v poznávaní a v Božej láske. „Preto, milovaní, toto očakávajúc, usilujte sa, aby vás Pán našiel nepoškvŕnených a bez úhony v pokoji... ale vzrastajte v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Jemu sláva aj teraz, aj naveky.,, [2. Petra 3,14.18.](#)

Ustavičný vzrast

Posvätenie nie je dielom okamihu, hodiny alebo dňa. Je to ustavičný vzrast v milosti. Dnes nevieme, aký ťažký boj nás čaká zajtra. Satan žije a pracuje, preto musíme každodenne so všetkou vážnosťou volať k Bohu o pomoc a silu v boji proti nemu. Kým vládne satan, dovedy musíme vlastné ja ovládať a bez prestania premáhať zlé zvyky. Nieto tu výšiny, kde by sme si mohli povedať: „Som dokonalý..“

„Niežeby som už dosiahol, alebo bol už dokonalý, ale snažím sa, či ozaj uchvátim, pretože ma Ježiš Kristus uchvátil..“ [Filipským 3,12](#).

Život kresťana je ustavičné napredovanie. Ježiš očistí uje svojich nasledovníkov, a ak sa v nich úplne zrkadlí jeho obraz, vtedy sú dokonalí, svätí a hotoví na premenenie. Od kresťana sa žiada veľké úsilie. Písmo nás napomína, aby sme sa zbavili každej nečistoty tela i ducha a aby sme v Božej bázni zdokonalili svoje posvätenie. Tu vidíme, v čom spočíva toto veľké úsilie. Kresťan má stále čo robiť. Každá viničná ratolesť, ak má niest' ovocie, musí čerpať život a silu z kmeňa.

* * * * *

Na dosiahnutie večného života musíme vynaložiť potrebné úsilie. Zvíťazíme len dlhým a vytrvalým snažením, prísnou disciplínou a neochvejným bojom. Ak teda zápasíme trpezlivo, odhodlane v mene Vít'aza, ktorý na púšti pre nás zápasil a zvíťazil nad všetkými pokušeniami, dostaneme večnú odplatu. Naše úsilie, sebazaprenie a vytrvalosť musia byť primerané nekonečnej cene toho cieľa, za ktorým ideme. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 324.325](#))

[82]

Padlý človek zákonito patrí satanovi. Kristus prišiel, aby človeka vyslobodil z jeho moci. Človek je od prirodzenosti naklonený počúvať satanovo našepkávanie a nemôže úspešne odolávať takému strašnému nepriateľovi, kým Kristus, mocný Vít'az, v ňom neprebýva, neusmerňuje jeho túžby a nedáva mu silu. Satanovu moc môže obmedziť len Boh. Satan chodí po zemi sem i ta, z jedného konca na druhý. Nieto okamihu, aby nestriehol v obave, že stratí príležitosť strhnúť niekoho do záhuby. Je dôležité, aby to Boží ľud pochopil a mohol uniknúť jeho nástrahám.

Satan chystá svoje zvody tak, aby v poslednom útoku proti Božiemu ľudu zostal nepoznaný. „A nie div, veď aj sám satan premieňa sa na anjela svetla.,, [2. Korint'anom 11,14](#). Kým si niektorí oklamaní ľudia myslia, že satan vôbec neexistuje, sú v jeho zajatí, a on veľkou mierou pôsobí prostredníctvom nich. Satan pozná oveľa lepšie než Boží ľud tú moc, ktorú by nad ním mohli mať, keby Krista prijali za svoju posilu. Aj tí najslabší veriaci opretí o Krista môžu úspešne odraziť jeho útok, keď budú pokorne prosiť toho jediného mocného Vít'aza o pomoc. Satan je príliš skúsený, než aby so svojimi pokušeniami prichádzal otvorene a odvážne, lebo vtedy by sa driemajúce sily kresťana prebudili a on by sa utiekal k mocnému neporaziteľnému Osloboditeľovi. Satan však prichádza nepozorovane a pracuje skryte, prostredníctvom neposlušných, ktorí tvrdia, že sú bohabojní.

Satan vynaloží všetko svoje úsilie na to, aby znepokojoval, pokúšal a zvädzal Boží ľud. On, ktorý sa odvážil postaviť tvárou v tvár nášmu Pánovi, pokúšať ho a posmievať sa mu a ktorý mal moc uchvátiť ho a dovieť na najvyššiu chrámovú vežu a na vysoký vrch, obdivuhodne použije svoju moc proti terajšiemu pokoleniu, ktoré je v múdrosti ďaleko za svojím Pánom, a ktorému je satanova zákerná moc takmer neznáma. Priam neveriteľne bude pôsobiť na tých, čo sú prirodzene naklonení plniť jeho príkazy. Satan jasá, keď ho

*[Testimonies For The Church, zv. 1, s. 341-347.](#)

Ľudia pokladajú len za predstavu svojej fantázie. Vyhovuje mu, keď ho deťom zobrazujú v zvieracej podobe. Keďže ho majú za celkom bezvýznamného, vôbec nie sú pripravení na jeho zákerné plány, a preto takmer vždy víťazí. Keby ľudia správne chápali jeho moc a ľstivosť, mnohí by boli pripravení úspešne mu odolávať.

[84]

Každý by mal vedieť, že satan bol kedysi vznešený anjel. Svojím odbojom proti Bohu sa z neba síce vylúčil, ale moc mu zostala a nestal sa zvierat'om. Od svojho pádu obrátil všetko svoje úsilie proti vláde neba. Stal sa chytrejším a naučil sa veľmi úspešne zvädzať ľudí.

Satanský podvod

Satanove lži slúžia na podvádzanie ľudí. Satan už v nebi začal bojovať proti základom Božej vlády a od svojho pádu pokračoval vo vzbure proti Božiemu zákonu. Veľké zástupy kresťanov doviedol k pošliapavaniu štvrtého prikázania, ktoré svedčí o živom Bohu. Vytrhol pôvodný deň odpočinku z Desatora a nahradil ho jedným z pracovných dní týždňa. Prvá veľká lož, ktorú povedal Eve v raji: „Vôbec nezomriete,“ (1. Mojžišova 3,4), bola prvým kázaním o nesmrteľnosti duše. Tento výrok bol korunovaný úspechom a mal strašné následky. Satan viedol ľudí k tomu, aby jeho lživé kázanie pokladali za pravdu a Boží služobníci o tom dodnes kážu, spievajú a v tom zmysle sa aj modlia.

Názory, že diabol neexistuje a že po Kristovom príchode bude ešte čas milosti, stali sa takmer všeobecne rozšírenými bájkami. Písmo jasne hovorí, že osud každého človeka je pri Pánovom príchode navždy spečatený. „Kto pácha nepravosť, nech ju pácha ďalej! Kto je špinavý, nech sa špiní ďalej! Ale kto koná spravodlivosť, nech ju koná ďalej! A kto je svätý, nech sa posväcuje ďalej! Ajhľa, prídem skoro a moja odplata je so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov!“, [Zjavenie Jána 22,11.12](#).

Satan využíva všeobecne rozšírené lži, aby sa za ne skryl. Prichádza k úbohým, oklamaným smrteľníkom cestou moderného špiritizmu, ktorý telesne zmýšľajúcich ľudí nijako neobmedzuje, a ak mu podľa ahnú, rozdel'uje rodiny, vyvoláva nedôveru, nenávisť a dáva priechod najnižším pudom. Svet vie dosiaľ len veľmi málo o skazonosnom diele špiritizmu. Clona bola poodhalená a ja som

smela vidieť mnohé z jeho zhubného diela. Videla som niektorých, čo mali skúsenosti so špiritizmom, zriekli sa ho a teraz sa chvejú hrôzou pri pomyslení, ako blízko boli strašnej skaze. Stratili nad sebou vládu a satan konal cez nich to, čoho sa báli. No aj oni majú len slabú predstavu o tom, čo vlastne špiritizmus je. Ľudia, ktorých inšpiruje satan, vedia výrečne a presvedčivo predstavovať tento príznak ako pravdu a jeho skutočnú podstatu zaodiť tak, aby sa mnohým zapáčila. Špiritizmus však pochádza priamo od satana, ktorý chce ovládnuť každého, kto si s ním niečo začal, pretože sa odvážil na zakázanú pôdu a zbavil sa Stvoriteľovej ochrany.

[85] Niektorí úbohí jednotlivci, ktorí boli očarení výrečnosťou propagátorov špiritizmu a podľahli ich vplyvu, neskôr síce poznali jeho smrtonosnú povahu, no keď sa ho chceli zriecť, už sa nemohli od neho odpútať. Satan ich drží vo svojej moci a nechce ich prepustiť. Je si istý, že sú jeho, dokiaľ ich má pod svojím zvláštnym dohľadom. Keby sa však z jeho moci predsa len vymanili, nikdy by už nedosiahol, aby uverili špiritizmu a dali sa ním tak ľahko ovládnuť.

Jediný spôsob, ako môžu nad satanom zvíťaziť, spočíva v rozlišovaní čistých právd Písma od výmyslov. Ak prijmú pravdu, môžu byť zachránení. Mali by požiadať tých, čo už majú určité náboženské skúsenosti a veria Božím sľubom, aby za nich naliehavo prosili mocného Vysloboditeľa. Bude to veľmi tvrdý boj, lebo satan posilní rady svojich sluhov, ktorí ovládajú týchto ľudí. Keď sa však Boží svätí budú v hlbokej pokore postiť a modliť, ich prosby prevážia. Ježiš pošle svojich anjelov proti satanovi. Nepriateľ bude odrazený a jeho moc nad poddanými zlomená. „On im odpovedal: Tento rod démonov môže vyjsť len modlitbou a pôstom., [Marek 9,29](#).

Zvyčajná duchovenská služba nemôže úspešne čeliť špiritizmu. Nemá nič, čím by mohla veriaciach ochrániť pred jeho strašným vplyvom. Mnohí z dnešných duchovných sú zodpovední za smutné následky, pretože pošliapali pravdu a namiesto nej dali prednosť výmyslom. Satanovo kázanie o nesmrteľnosti duše – „vôbec nezomriete., – opakujú z kazateľníc a ľud to prijíma ako čistú biblickú pravdu. To je základ špiritizmu. Božie slovo nikde neučí, že duša človeka je nesmrteľná. Nesmrteľnosť je len Božia vlastnosť. „On jediný má nesmrteľnosť a prebýva v neprístupnom svetle, ktoré nikto z ľudí nevidel, ani nemôže vidieť. Jemu česť a večná moc., [1. Timoteovi 6,16](#).

Správne pochopené a uplatnené Božie slovo je obranou proti špiritizmu. Učenie o večne horiacom pekle, ktoré sa káže ľuďom, krivdí Božej dobrotivej povahe. Boha predstavuje ako najväčšieho tyrana vesmíru. Toto rozšírené učenie obrátilo tisíce ľudí k univerzalizmu (náuke, že nakoniec budú všetci spasení – pozn. prekl.), k nevere a ateizmu. Božie slovo je jasné. Je to pevná reťaz pravdy a kotva tým, čo ju ochotne prijímajú, aj keď musia obetovať svoje obľúbené bájky. Táto reťaz ich ochráni pred všetkými veľkými podvodmi týchto nebezpečných čias. Satan viedol duchovných z rozličných cirkví k tomu, aby sa zaťato pridržali svojich obvyklých a rozšírených omylov, ako kedysi, keď zaslepil Židov, že lipli na svojich obetiach a ukrižovali Krista. Keď ľudia zavrhnú svetlo a pravdu, stávajú sa satanovými zajatcami a otrokmi jeho klamstiev. Čím väčšie svetlo zavrhnú, tým väčšia bude moc podvodu a temnosti, ktorá ich zachváti.

Videla som, že verný Boží ľud je soľou zeme a svetlom sveta. Boh od nich požaduje ustavičný pokrok v poznávaní pravdy a na ceste svätosti. Potom pochopia satanovo vystúpenie a v Kristovej sile sa postaví proti nemu. Satan si zavolá na pomoc zástupy svojich anjelov, aby zabránili čo i jedinému človeku v pokroku a podľa možnosti ho vytrhli z Kristovej ruky. [86]

Boj o ľudí

V duchovnom videní som pozorovala padlých anjelov, ktorí bojovali o ľudí, a na druhej strane Božích anjelov, ktorí im v tom bránili. Boj bol urputný. Padlí anjeli zamorovali ovzdušie svojím otravným vplyvom, hrnuli sa okolo ľudí, aby im otupili citlivosť. Svätí anjeli ich úzkostlivo strážili a čakali na príležitosť, aby mohli zahnať satanove zástupy. Anjeli však nemajú moc ovládať myseľ človeka proti jeho vôli. Ak totiž ľudia povolia nepriateľovi a nijako sa mu nesnažia odolávať, Boží anjeli nemôžu urobiť viac, než brániť satanovým zástupom, aby nemohli vykonať dielo skazy, kým ľudia nachádzajúci sa v nebezpečenstve nedostanú ďalšie svetlo, aby sa vzchopili a čakali pomoc z neba. Svätí anjeli na Ježišov príkaz vytrhnú tých, čo sa o to snažia aj sami.

Keď satan vidí, že mu hrozí strata hoc jediného človeka, do krajnosti sa snaží držať ho. Keď si taký človek náhle uvedomí

nebezpečenstvo a úprimne sa utieka k Ježišovi s prosbou o silu, satan v obave o svojho zajatca povoláva posilu svojich anjelov, aby tohto úbožiaka obklopili temnotou, aby ho nemohlo osvietiť nebeské svetlo. Keď však ohrozený človek nepovolí a vo svojej bezmocnosti sa chopí zásluh Kristovej krvi, náš Spasiteľ vypočuje jeho úprimnú modlitbu viery a pošle mu posilu mocných anjelov, aby ho vyslobodili.

Satan neznáša, keď niekto žiada pomoc od jeho mocného súpera, lebo pred jeho mocou a majestátom sa chveje. Pri zvuku horlivej modlitby sa trasie celý satanov zástup. Privoláva celé légie padlých anjelov, aby dosiahol svoj cieľ. Keď však Boží anjeli prichádzajú v nebeskom brnení na pomoc prenasledovanému a zomdlievajúcemu človeku, satan a jeho zástup ustupujú, lebo vedia, že ich boj je márný. Tí, čo sa satanovi ochotne podriad'ujú, sledujú dôsledne horlivo a svorne jeden cieľ. Hoci sa navzájom nenávidia a proti sebe bojujú, predsa využijú každú príležitosť v záujme svojho spoločného cieľa. Satanovu moc však vládca neba i zeme obmedzil.

[87] Moja skúsenosť bola celkom mimoriadna, pretože som po dlhé roky prežívala zvláštne duševné boje. Stav Božieho ľudu a moje vlastné spojenie s Božím dielom často na mňa doľahli s takou záťažou smútku a malomysel'nosti, že to nemôžem ani vyjadriť. Celé roky som myslela na hrob ako na miesto príjemného odpočinku. Vo svojom poslednom videní som sa pýtala anjela, ktorý ma sprevádzal, prečo musím trpieť takou duševnou úzkosťou a prečo som tak často vrhnutá späť na satanovo bojisko. Úpenlivo som prosila, aby som bola zbavená týchto ťažkých skúšok, keď musím byť tak úzko spätá s dielom pravdy. Boží anjeli majú moc a silu, a ja som prosila o ich ochranu.

Vtedy mi bol premietnutý náš život v minulých rokoch a bolo mi ukázané, ako sa satan rozličným spôsobom pokúša mariť našu prácu. Častokrát mal v pláne odvieť nás od Božieho diela, prichádzal k nám rôznym spôsobom a prostriedkami, aby uskutočnil svoj zámer, ale svätí anjeli ho porážali. Videla som, že počas našich misijných ciest z jedného miesta na iné nám satan často posielal do cesty svojich sluhov, aby pôsobili nehody v snahe zničiť nás, ale svätí anjeli prišli a vyslobodzovali nás. V niekoľkých prípadoch som sa so svojím manželom dostala do veľkého nebezpečenstva, ale zázračne sme boli z neho zachránení. Videla som, že sme boli zvláštnym

terčom satanských útokov; príčinou bol náš záujem o Božie dielo a naše spojenie s ním. Keď som videla veľkú starostlivosť, ktorú Pán každú chvíľu preukazuje tým, čo ho milujú a boja sa ho, bola som naplnená novou dôverou a istotou viery v neho a cítila som sa zahanbená pre nedostatok viery.

* * * * *

Satanova nadprirodzená moc, ktorou použil hada ako médium, spôsobila v raji pád Adama a Evy. Pred skončením času bude satan konat' ešte väčšie divy. Jeho mocou sa budú diať veľké zázraky. „Obyvatel'ov zeme zvädza znameniami, ktoré jej bolo dovolené konat' pred očami šelmy, (Zjavenie Jána 13,14), teda nielen tými, ktoré predstiera. V týchto textoch ide o niečo viac než len o nejaké zvyčajné klamstvá. Existuje však hranica, ktorú satan nemôže prekročiť, a vtedy sa utieka k podvodu a predstiera dielo, ktoré uskutočniť nemôže. V posledných dňoch sa zjaví tak, že ľudia uveria, že ide o Krista, ktorý prišiel druhýkrát na svet. Naozaj sa pretvorí „na anjela svetla,“. Napodobením spôsobu Kristovho zjavenia zvedie len tých, čo sa budú stavať pravde na odpor, ako kedysi faraón. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 698](#))

Dve koruny*

Vo videní v Battle Creeku (Michigan) mi bola 25. októbra 1861 ukázaná naša zem zahalená tmou a závojom smútku. Anjel povedal: „Pozorne sa dívaj!„, Potom som na zemi uvidela ľudí. Okolo niektorých boli Boží anjeli, kým iní boli v úplnej tme obklopení zlými anjelmi. Videla som ruku z neba a v nej žezlo. Na konci žezla bola koruna vyložená diamantmi. Každý diamant vyžaroval svetlo, jas a krásu. Na korune bolo napísané: „Všetci, čo ma získajú, budú blahoslavení a dosiahnu večný život.“

Pod touto korunou bolo iné žezlo, na ktorom bola tiež koruna. Zdobili ju drahokamy, zlato a striebro; no žiarila len slabým svetlom. Na nej bol nápis: „Pozemské poklady. Bohatstvo je moc. Všetci, čo ma získavajú, dosiahnu slávu a česť.“, Videla som, ako sa neprehľadné zástupy hlučne ženú za touto korunou. Niektorí akoby vo svojom úsilí strácali rozum. Jeden by bol druhého najradšej prebodol. Slabší boli odstrčení a keď v zhone padli na zem, šliapalo sa po nich. Mnohí dravo vytrhávali z koruny drahokamy a pevne ich držali. Hlavy niektorých už pokrývala bieloba vlasov a ich tváre vyjadrovali strach a úzkosť. Neobzerali sa na svojich príbuzných – kosť z ich kosti a telo z ich tela, ale ešte krčvitejšie si držali poklady. Keď ich príbuzní obracali na nich svoje túžobné pohľady, akoby sa báli, že v nestráženom okamihu niečo z pokladu môžu stratiť, alebo sa budú musieť oň rozdeliť. Ich žiadostivé oči často pohliadali na pozemskú korunu, preratúvali a spočítavali jej drahokamy. Zo zástupu sa vynárali biedni, zúbožení ľudia a túžobne hľadeli na poklady. Beznádejne sa však museli prizerať na to, ako silnejší bezohľadne utláčali slabších. Keďže sa slabí nechceli ľahko vzdať, pokúšali sa raziť si cestu zástupom chromých, chorých a starcov, aby predsa dosiahli pozemskú korunu. Mnohí v tomto úsilí prišli o život. Niektorí padli vo chvíli, keď ju mali na dosah; ne jeden vtedy, keď sa jej už dotkol. Mŕtve telá pokrývali zem, ale dav sa hnal ďalej a šliapal po padlých a mŕtvych spoločníkoch. Kto korunu

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 347-353

dosiahol, získal z nej len časť; okolostojaci záujemcovia ho hlučne oslavovali.

Satanský podvod

[89]

Vo veľkom zástupe padlých anjelov bolo veľmi rušno. V ich strede bol sám satan a všetci víťazoslávne hľadeli na dav, ktorý zápasil o korunu. Zdalo sa, že satan očaril tých, čo po nej dychtivo túžili. Mnohí spomedzi záujemcov o pozemskú korunu boli formálni kresťania. Niektorí z nich akoby aj mali určité poznanie. Túžobne hľadeli na nebeskú korunu a občas sa zdalo, že jej nádhera ich uchvátila, hoci o jej cene a sláve nemali správnu predstavu. Kým jednu ruku ochabnuto vystierali za nebeskou korunou, druhou rukou dychtivo siahali po korune pozemskej. Rozhodne ju chceli dosiahnuť a vo svojej honbe za pozemskou korunou stratili z dohľadu nebeskú korunu. Zostávali v temnote, no napriek tomu sa neprestávali úzkostlivo usilovať o získanie pozemskej koruny. Niektorých znechutili tí, čo sa tak dravo za ňou hnali. Zdalo sa, že si uvedomujú nebezpečenstvo, odvrátili sa a úprimne hľadali nebeskú korunu. Ich zamračené tváre sa čoskoro vyjasnili a ich zúfalstvo sa zmenilo na jasot a svätú radosť.

Potom som videla skupinu ľudí, čo sa s pohľadom upretým na nebeskú korunu predierali zástupom. Keď sa snažili prejsť týmto neusporiadaným davom, stáli im po boku svätí anjeli a uvoľňovali im cestu, aby mohli napredovať. Keď sa blížili k nebeskej korune, svetlo, vyžarujúce z nej, ich osvecovalo a rozptyľovalo okolitú temnotu. Svetla stále pribúdalo, rozvidnelo sa a zažiaril plný jas, takže sa zdalo, že sú premenení a podobajú sa anjelom. Pozemskej korune nevenovali ani jediný pohľad. Tí však, čo sa hnali za ňou, sa im posmievali a hádzali na nich akési čierne gule, no tie im neublížili, kým svoj zrak upierali na nebeskú korunu. Tí, čo čiernym guliam venovali pozornosť, sa od nich zašpinili. V tejto súvislosti som bola upozornená na slová Písma:

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich molí a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich ani molí, ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce. Sviacou tela je oko. Preto ak je tvoje oko čisté, celé tvoje telo bude plné

svetla, ale ak je tvoje oko skazené, celé tvoje telo bude plné tmy. Ak už aj svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, akáže je potom sama tma? Nikto nemôže slúžiť dvom pánom; lebo buď to jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone.,, [Matúš 6,19-24](#).

[90] Čo som v duchu videla, na to som následne dostala vysvetlenie. Zástup, ktorý sa dychtivo hnal za pozemskou korunou, tvorili tí, čo milujú pozemské poklady, sú zvedení a očarení ich pomínelým pôvabom. Videla som, že niektorí zo zdanlivých Ježišových nasledovníkov sú natoľko ctibažní a žiadostiví pozemských pokladov, že prestávajú milovať nebeské hodnoty, konajú ako svet a Boh ich počíta medzi neveriacich. Vyznávajú síce, že hľadajú nesmrteľnú korunu, nebeský poklad, ale ich záujem upútavajú pozemské veci. Tí, čo majú poklady na tomto svete a milujú jeho bohatstvo, nemôžu milovať Ježiša. Môžu si myslieť, že konajú správne; na svojom majetku lipnú ako lakomec, ale vôbec si to neuvedomujú a necítia, že viac milujú peniaze než pravdu a nebeský poklad.

Pravé a falošné bohatstvo

„Ak už aj svetlo, ktoré je v tebe, je tmou, akáže je potom sama tma?.,, [Matúš 6,23](#). V živote týchto ľudí bolo obdobie, keď sa im svetlo, ktoré si nevážili, stalo tmou. Anjel povedal: „Nemôžete milovať a uctievať pozemské poklady a súčasne mať aj pravé bohatstvo.,, Keď prišiel mládenec k Pánu Ježišovi povedal: „Dobrý Majstre, čo dobrého robiť, aby som mohol mať večný život?.,, [Matúš 19,16](#). Pán Ježiš mu dal možnosť vybrať si: buď sa zriekne svojho majetku a prijme večný život, alebo si ponechá majetok a stratí večný život. Pozemské bohatstvo malo preňho väčšiu cenu než poklad v nebi. Podmienka, že sa musí zriecť svojho majetku a rozdať ho chudobným, aby sa mohol stať Kristovým nasledovníkom a získať večný život, schladila jeho pranie a on odišiel zarmútený.

Videla som, že tí, čo sa šialene hnali za pozemskou korunou, používali každý prostriedok, len aby získali bohatstvo. V tomto ohľade boli z toho až chorí. Všetky ich myšlienky a všetka ich energia sú zamerané na získanie pozemského bohatstva. Šliapu po právach iných, utláčajú chudobných a robotníkov okrádajú o mzdu. Ak môžu využívať chudobnejších a nie takých chytrých ako oni, a ak

si tým môžu rozhodnúť svoje bohatstvo, ani na okamih nezaváhajú, zdierajú úbožiacov, aj keby ich mali pripraviť o všetko.

Aj ľudia, ktorých hlavu pokrývali šediny a tvár zbrázdili starosti, chamtivo siahali po pokladoch a korune. Hoci boli takí starí, že mali pred sebou už len pár rokov života, predsa si chceli zabezpečiť pozemské poklady. Čím boli bližšie k hrobu, tým úzkostlivejšie lipli na bohatstve. Nepodporili ani svojich príbuzných. Členovia ich vlastnej rodiny museli často nadmerne pracovať, len aby ušetrili peniaze. Z takto ušetrených peňazí nemal nikto úžitok, ani oni sami. Im stačilo vedomie, že ich majú. Požiadavka, že by mali niekomu v núdzi pomôcť alebo podporiť Božie dielo, by ich zarmútila. Radi by síce prijali dar večného života, ale nechcú, aby ich to niečo stálo. Podmienky sú príliš ťažké. Abrahám by však nebol ušetril ani svojho jediného syna. V poslušnosti Bohu bol ochotnejší z toho najcennejšieho čo mal obetovať viac, než mnohí niečo zo svojho pozemského bohatstva. [91]

Bolo žalostné vidieť tých, čo mali dorastať k sláve a denne sa blížili k nesmrteľnosti, ako napínajú všetky svoje sily, len aby si zachovali svoje pozemské poklady. Videla som, že takí ľudia by si nebeské poklady nevedeli ani oceniť. Lipnutie na všetkom pozemskom prejavujú svojimi skutkami, ktoré svedčia, že si dostatočne nevážia nebeské dedičstvo, aby preň priniesli nejakú obeť. Mládenec prejavil ochotu zachovávať prikázania, a predsa mu Pán povedal, že mu niečo chýba. Prial si večný život, no viac miloval pozemský majetok. Mnohí sa klamú. Nehľadájú pravdu ako skrytý poklad. Ich sily nie sú dobre využité. Ich myseľ, ktorá by mala byť osvietená nebeským svetlom, je zmätená a znepokojená. „Prichádzajú starosti sveta, klam bohatstva a iné rozličné žiadosti a udusia slovo, takže zostáva bez úžitku.“, [Marek 4,19](#). Anjel povedal: „Takí nemajú výhovorku!“, Videla som, ako sa svetlo od nich odvrátilo. Nechceli porozumieť vznešeným a dôležitým pravdám pre tento čas; mysleli si, že sa im dobre darí aj bez nich. Svetlo poznania im úplne zhaslo a oni tápu v tme.

Satanovi pomocníci

Zástupy mrzákov a duchovne chorých, čo sa predierali k svetskej korune, predstavujú tých, ktorých záujmy a poklady sú na tomto

svete. Hoci sú na všetkých stranách sklamaní, nechcú svoju lásku usmerniť k nebesiam a tam si zabezpečiť poklad i domov. V pozemských záujmoch nemajú úspech a strácajú aj nebeské hodnoty. Napriek všetkému sklamaniu, nešťastnému životu ba aj smrti tých, čo sa celkom zamerali na získanie pozemských statkov, sa vždy nájdu takí, čo ich nerozvážne nasledujú. Šialene sa rútia dopredu bez ohľadu na úbohý koniec tých, ktorých nasledujú.

Tí, čo korunu dosiahli, získali z nej podiel a ľudia ich chválili, sú tí, čo získali jediný cieľ svojho života – bohatstvo. Majú pocty, ktorými svet zahŕňa bohatých. Na svete majú vplyv. Satan a jeho anjeli sú spokojní. Vedia, že títo ľudia sú na ich strane, lebo kým žijú v odboji proti Bohu, sú mocnými pomocníkmi satana.

Tí, čo pozorovali život a koniec tých, čo sa hnali za svetskou korunou, odvrátili sa od spoločnosti týchto lakomcov. Vidia, že títo ľudia nie sú nikdy spokojní, ale nešťastní. Preto sa rozhodli túto triedu ľudí opustiť a hľadať pravé a trvalé bohatstvo.

Videla som tých, čo si razili cestu k nebeskej korune v sprievode anjelov – bol to verný Boží ľud. Anjeli ich vedú a oni sa ponáhľajú vpred za nebeským pokladom.

[92] Čierne gule, ktoré dopadali na svätých, boli hanebné lži, ktoré o Božom ľude šíрили tí, čo milujú a vymýšľajú lož. Mali by sme sa sústredene usilovať o čistý život, aby sme sa vyhli každému zdaniu nepravosti; preto je našou povinnosťou ísť odhodlane vpred a nevšimáť si hrubé urážky zlých ľudí. Keď spravodliví upierajú svoj pohľad na neoceníteľný nebeský poklad, čím ďalej, tým viac sa budú podobáť Kristovi, čo je vlastne príprava na premenenie.

Pri premenení Otec oslávil Syna. Svedčia o tom Ježišove slová: „Teraz je oslávený Syn človeka a Boh je oslávený v ňom.,, [Ján 13,31](#). Skôr ako Ježiša zradili a ukrižovali, boli mu tieto slová posilou pred jeho posledným strašným utrpením. Čím viac sa „údy Kristovho tela,, blížia dobe svojho posledného zápasu, „času Jákovovho súženia,, tým viac porastú v Kristovi a dostanú hojnosť jeho Ducha. Ako bude posolstvo tretieho anjela prechádzať do hlasitého volania, záverečné dielo bude sprevádzať veľká moc a sláva a verný Boží ľud bude mať účasť na tejto sláve. Veriacich oživuje a posilňuje neskorý dážď, aby mohli prejsť časom súženia. Ich tváre budú žiariť slávou svetla, ktoré sprevádza tretieho anjela.

Videla som, že Boh predivným spôsobom zachováva svoj ľud v čase súženia. Podobne ako Ježiš v Getsemanskej záhrade v smrteľnej úzkosti vylieval svoju dušu, aj oni budú dňom i nocou volať o vyslobodenie. Nariadenia budú pod trestom smrti zakazovať svätenie soboty podľa štvrtého prikázania a prikázu zachovávať prvý deň týždňa. Oni však neustúpia, nezaprú Božiu sobotu a nebudú uctievať ustanovenie cirkevnej moci. Satanove zástupy a bezbožní ľudia ich obklúčia a budú nad nimi jasať, lebo sa bude zdať, že im už nemôžu uniknúť. No uprostred ich jasotu počuť dunenie najsilnejšieho hromobitia. Obloha sa zahalila tmou a osvetlí uje ju len ohnivé svetlo a ohromná sláva z neba, keď Boh prehovorí zo svojho svätého príbytku.

Zachievajú sa základy zeme, stavby sa nakláňajú a strašným rachotom sa zosypajú. More vrie ako voda v kotli a celá zem je v strašnom pohybe. Väznenie spravodlivých sa skončilo a jeden druhému vážne, no radostne vraví: „Sme vyslobodení. To je Boží hlas.,, Tomuto hlasu načúvajú s posvätnou bázňou. Hlas počujú aj bezbožní, ale slovám Božieho hlasu nerozumejú. Boja sa a chvejú, zatiaľ čo svätí sa radujú. Satan, jeho anjeli a bezbožní ľudia, ktorí už jasalí, že Boží ľud majú vo svojej moci a môžu ho odstrániť z

*[Testimonies For The Church, zv. 1, s. 353-354](#)

povrchu zeme, sú svedkami slávy, ktorá obklopuje tých, čo ctili svätý Boží zákon. Hľadia na rozjasnené tváre spravodlivých, z ktorých [94] vyžaruje Ježišov zjav. Tí, čo tak horlivo hubili svätých, nemôžu zničiť slávu, ktorá sprevádza vyslobodených, preto padajú na zem ako mŕtvi. Satan a jeho anjeli miznú z blízkosti oslávených svätých. Navždy stratili moc trápiť ich.

Videla som, že skôr než bohabojní rodičia odoprú svojim deťom niečo, mali by skúmať ich sklony a pohnútky a postarať sa o to, čo potrebujú. Niektorí rodičia sa úzkostlivo starajú o potreby svojich detí, láskavo a svedomito ich opatrujú počas choroby v predstave, že tým si už všetky svoje povinnosti splnili. To je však pomýlená predstava. Ich práca sa totiž len začala. Musia sa tiež starať o duševné potreby. Nájsť pravý liek a liečiť poranenú dušu si vyžaduje mnoho múdrosti.

Deti musia znášať skúšky života práve tak bolestne ako dospelí. Sami rodičia nie sú vždy v rovnako dobrej nálade. Častokrát nevedia, čo si počať. Stávajú sa hračkou nesprávnych názorov a nálad. Neraz na nich doráža satan a podliehajú jeho pokušeniam. Hovoria podráždene a podnecujú hnev detí. Inokedy sú prísni a mrzutí. Tieto nálady sa prenášajú aj na ich deti a rodičia im v tom nemôžu pomôcť, pretože im tieto ťažkosti spôsobili sami. Niekedy sa zdá, že všetko ide naopak. Všetci sú podráždení, nešťastní a mrzutí. Rodičia obviňujú deti a pokladajú ich za veľa mi neposlušné a svojvoľné, ak nie za najhoršie na svete. Pritom príčinou týchto útrap sú sami.

Niektorí rodičia sa nevedia ovládať a spôsobia mnoho nepokoja. Namiesto toho, aby svoje deti vládne požiadali urobiť to či ono, prísne im rozkazujú, a hneď nato sa na ne sypú výčitky, bez toho, žeby si to deti zaslúžili. Rodičia, takéto zaobchádzanie s deťmi ničí ich radosť a sebaistotu. Vaše rozkazy síce splnia, no nie z lásky, ale preto, že inak konať sa neodvažujú. Nerobia to však radi. Je im to utrpením, nie radosťou. Preto často zabúdajú konať podľa vašich rád, čím sa zas len zvyšuje vaše podráždenie a pre deti je to ešte horšie. Znova ich haníte a ich zlé správanie predstavujete v najodpornejších farbách, takže sú znechutené a už si nič nerobia z toho, či sa vám páčia, alebo nie. Nakoniec sa utvrdia v predstave, že je „všetko jedno“, a začnú vyhladávať potešenie a zábavu, ktoré nenašli doma,

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 384-389

d'aleko od rodičov, preč z domova. Idú medzi kamarátov na ulicu a po čase sú rovnako skazené ako tie najhoršie deti.

[96]

Zodpovednosť rodičov

Na kom spočíva najväčšia zodpovednosť za tento veľký hriech? Keby rodičia pripravili útulný domov, prejavovali lásku k svojim deťom a vl'údne by ich niečím zaujali, láskavo poučili, ako majú rodičov poslúchať, našlo by to v detských srdciach silnú ozvenu. Ochotné nohy, ruky a srdcia by rodičov pohotovo poslúchali. Rodičia môžu sebaovládaním, láskavým pohovorom a primeranou pochvalou dobrých snáh povzbudiť úsilie detí, obš'astniť ich a v rodinnom kruhu vytvoriť ovzdušie lásky, v ktorom sa rozplynie každý mrak a zažiarí radostný slnečný jas.

Rodičia niekedy ospravedlňujú svoje nesprávne počínanie zdravotným stavom. Sú nervózni a myslia si, že nemôžu byť trpezliví, pokojní a hovoriť prívetivo. V tomto sa však, na radosť satana, mýlia. Ten totiž jasá nad tým, že Božiu milosť nepokladajú za dostatočne účinnú na prekonanie prirodzených slabostí. Môžu a mali by sa však vždy ovládať. Boh to od nich požaduje. Mali by si uvedomiť, že netrpezlivosťou a podráždenosťou spôsobujú utrpenie iným. Ich zlá nálada sa zmocňuje všetkých, čo sú naokolo. Keď títo ľudia v d'alšom svojom konaní prejavujú toho istého ducha, zlo sa šíri a všetko ide nesprávnym smerom.

Rodičia, keď cítite, že ste podráždení, nedopúšťajte sa takého bezprávia, že svojou nebezpečnou podráždenosťou znepokojíte celú rodinu. V takých prípadoch buďte dvojnásobne pozorní a rozhodnite sa, že nebudete hrešiť jazykom a vyslovíte len prívetivé a potešujúce slová. Povedzte si: „Nebudem ničieť š'astie svojich detí nijakým podráždeným slovom!„ Takýmto sebaovládaním získate silu. Váš nervový systém nebude chorobne precitlivený. Princípy spravodlivosti vás budú posilňovať. Povzbudí vás vedomie, že ste verne splnili svoju povinnosť. Boží anjeli budú mať radosť nad vašim úsilím a pomôžu vám.

Keď ste netrpezliví, príčinu toho príliš často hľadáte vo svojich deťoch a haníte ich, aj keď si to nezaslúžia. Inokedy môžu urobiť to isté a všetko je v poriadku. Deti si všímajú a uvedomujú túto nedôslednosť a podľ'a toho sa ani vždy rovnako nesprávajú. Nie-

kedy sú pripravené na zmenu našej nálady, inokedy sú nervózne, podráždené a nemôžu zniesť nijaké pokarhanie. Búria sa proti nemu. Rodičia očakávajú, aby iní ohľaduplne pochopili ich duševný stav, no sami nie sú ochotní s porozumením sa skláňať k svojim deťom. Sebe ospravedlňujú to, čo určite nemilosrdne vyčítajú svojim deťom, ktoré nemajú nijakú dlhoročnú skúsenosť a výchovu.

Niektorí rodičia majú nervóznu povahu a keď sú prácou a starosťami preťažení, nevedia si zachovať duševnú rovnováhu a voči tým, čo by im mali byť na zemi najdrahší, bývajú rozladení a netrpezliví. To sa Bohu nepáči a zatieňujú celú rodinu. Keď deti majú nejaké problémy, treba ich mierniť láskavým porozumením. Vzájomná láskavosť a zdržanlivosť vytvorí z domácnosti raj a v rodinnom kruhu môžu byť hosťami aj svätí anjeli. Matka má vynaložiť všetko úsilie, aby aj napriek únave ovládala svoje nálady a zachovala si rozvahu. Ak o to dbá, môže byť vládna a príjemná aj v chorobe a môže zniesť viac hluku, než si vie predstaviť. Deťom by nemala dať pocítiť svoju únavu a ňou zatieňovať ich mladú citlivú dušu, aby im domov nepripadal ako hrob a matkina izba ako najsmutnejšie miesto na svete. Posilňovaním vôle získava pružnosť a silu celá nervová sústava. Sila vôle v mnohých prípadoch pôsobí ako účinný upokojujúci prostriedok.

[97]

Kritický čas detí

Svojim deťom neukazujte zachmúrenú tvár. Keď sa poddávajú pokušeniu a potom svoju chybu poznávajú a ľutujú, odpustite im previnenie tak ochotne, ako veríte, že nebeský Otec podobne odpúšťa aj vám. Vládne ich poučte a priviňte si ich k srdcu. Prežívajú totiž kritický čas. Budú vystavené vplyvom, ktoré vám ich odcudzujú, a tie treba mariť. Učte ich, aby vám dôverovali a rozpovedali svoje žiale a radosti. Keď ich k tomu povzbudíte, zachránite ich od mnohého osídla, ktoré satan nastavil ich neskúseným nohám. K svojim deťom sa nesprávajte len prísne. Nezabúdajte, že ste sami boli deťmi. Pamätajte, že aj ony sú len deti. Nečakajte, že budú dokonalé, a ani sa nesnažte mať z nich odrazu mužov a ženy. Takto by ste si k nim zamedzili prístup, a ten si chráňte, pretože deti by otvorili svoje mladé srdcia škodlivým vplyvom, skôr než zbadáte nebezpečenstvo.

Satan a jeho zástupy sa všemožne snažia ovládnuť detské srdcia. Treba s nimi zaobchádzať úprimne, kresťansky nežne a láskavo. Tým budete mať na ne veľký vplyv a ony si uvedomia, že vám môžu neobmedzene dôverovať. Vytvorte pre svoje deti skutočný domov plný pohody a buďte ich spoločníkmi. Ak toto vykonáte, nebudú tak túžiť po spoločnosti svojich rovesníkov. Satan totiž často pracuje prostredníctvom nich, takže vzájomne na seba pôsobia škodlivým vplyvom. Takto môže satan najúčinnejšie pracovať. Mladí ľudia sa navzájom silne ovplyvňujú. Ich rozhovory nie sú vždy najvyberanejšie a najušľachtilejšie. Šíria medzi sebou škodlivé správy, ktoré časom prinesú pochybné ovocie a narušia dobré mravy, ak sa im včas nezahatá vstup do srdca. Pre zlo, ktoré je vo svete, a potrebu disciplíny by rodičia mali dvojnásobne dbať o to, aby si svoje deti pripútali k srdcu a dali im poznať, že ich chcú urobiť šťastnými.

Porozumenie u rodičov

[98] Rodičia nemajú zabúdať na svoje detské roky, ako vtedy sami túžili po súcite a láske a akí boli nešťastní, keď ich niekto v hneve karhal a hanil. Znova by sa mali vžiť do svojej mladosti a snažiť sa pochopiť potreby svojich detí a porozumieť im. No nadovšetko by mali rozhodne a s láskou vyžadovať od svojich detí poslušnosť. Deti by mali rodičovské slovo bezodkladne poslúchnuť.

Boží anjeli s najväčším záujmom bdejú nad deťmi, aby videli, aký charakter stvárňujú. Keby Kristus zaobchádzal s nami tak, ako my zaobchádzame s inými ľuďmi, a často aj s vlastnými deťmi, museli by sme si zúfať. Videla som, že Ježiš pozná naše slabosti, ved' sám žil naším životom, bol nám podobný vo všetkom, okrem hriechu. Preto pripravil aj cestu primeranú našej sile a schopnostiam. Ako Jákob, ktorý chodil s deťmi tak, aby mu stačili, aj Kristus nás chce podporovať útechou svojho spoločenstva a ustavične nás viesť. On nezanedbáva a nenecháva mlád'atá stáda vzadu, nepohrda nimi. Nemáme sa ponáhľať tak, že ich necháme za sebou. Ani on sa tak neponáhľal, aby sme ho so svojimi deťmi nestačili nasledovať. Určite nie! On i deťom urovnával cestu k životu. Aj od rodičov žiada, aby v jeho mene viedli svoje deti úzkou cestou. Boh nám určil cestu, ktorá je primeraná aj sile a schopnostiam detí.

* * * * *

Láskavé zaobchádzanie s deťmi sa vyplatí. Neodpuďte ich svojím nezáujmom o ich detské hry, radosti a ťažkosti. Nemávajte zamračenú tvár a nehovorte nevrlo. Boh vie o každom mrzutom slove. Nevľúdne slová strpčujú život a rania detské srdce. V niektorých prípadoch sa tieto rany hoja len ťažko. Deti sú citlivé aj na najmenšiu nespravodlivosť a niektoré to tak znechutí, že nebudú dbať ani na panovačný tón nahnevaného hlasu, ba ani na hrozby a trest. Proti takejto prevrátenej rodičovskej disciplíne sa detské srdcia vzbúria príliš často. Naproti tomu správne zaobchádzanie s deťmi pomáha pri formovaní dobrej a vyrovnanej povahy. Matka, ktorá sa nevie ovládať, sa na výchovu detí nehodí. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 352.353](#))

* * * * *

Premôžte svoj sklon k prísnosti voči svojmu synovi, aby mu príliš časté hanenie nesprotivilo vašu prítomnosť a vaše rady. Pripútajte si ho k srdcu nie azda tým, že mu nerozumne budete všetko povoľovať, ale jemnými putami lásky. Môžete byť pevní, a predsa láskaví. Kristus musí byť vašim pomocníkom. Srdcia sa získavajú láskou. Váš vplyv môže deti utvrdiť v dobrom a udržať ich na správnej ceste.

Varovala som vás pred karhavým prístupom a rada by som vás znova upozornila aj na túto chybu. Kristus občas karhal prísne, a v niektorých prípadoch to môže byť nutné, aby sme aj my takto konali. Mali by sme si však uvedomiť, že kým Kristus dôkladne poznal duševný stav tých, ktorých karhal, poznal aj to, akú mieru výčitiek môžu karhaní ľudia zniesť. Vedel, čo nevyhnutne treba, aby ich priviedol na správnu cestu. Vedel aj to, ako sa zľutovať nad tými, ktorí robia chyby, ako potešiť nešťastných a povzbudiť slabých. Vedel ako zachraňovať ľudí od malomyselnosti a ako ich podoprieť nádejou, pretože poznal pravé pohnútky, ako aj zvláštne okolnosti a pokušenia každého človeka. Nemohol sa pomýliť. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 66](#))

[99]

Nebezpečenstvá mládeže*

6. júna 1863 mi boli ukázané určité nebezpečenstvá, ktoré ohrozujú mládež. Satan ovláda myseľ mladých ľudí a ich neskúsené nohy odvádza od pravdy. Mládež nevie o jeho zvodoch, a preto by rodičia v týchto nebezpečných časoch mali bdieť, vytrvalo a usilovne sa snažiť, aby znemožnili už prvý prístup nepriateľa. Mali by poučat' svoje deti, či už z domu vychádzajú alebo doň vchádzajú, či vstávajú alebo líhajú, a dávať im podľa rady Písma „príkaz na príkaz... pravidlo na pravidlo, tu trochu a tam trochu,.. [Izaiáš 28,10](#).

Výchovné dielo matky sa začína už v najútlejšom veku dieťaťa. Mala by usmerňovať vôľu a povahu svojho dieťaťa, podriaďovať si ho a vstúpiť mu poslušnosť. Ako dieťa rastie, výchova nesmie ochabovať. Každá matka by si mala nájsť čas na rozumný rozhovor so svojimi deťmi, na nápravu chýb a trpezlivé uvádzanie na správnu cestu. Kresťanskí rodičia by si mali uvedomiť, že pomocou ich výchovy a prípravy sa ich ratolesti majú stať Božími deťmi. Celý náboženský život detí spočíva na naučeníach a formovaní charakteru v detstve. Ak vôľa nie je ovládnutá a podriadená vôli rodičov v detstvom veku, bude ťažké naučiť ich to neskôr. Usmerniť nepoddajnú vôľu a podriaďiť ju Božím požiadavkám býva ťažké. Rodičia, ktorí túto dôležitú úlohu zanedbávajú, dopúšťajú sa veľkej chyby a hrešia proti svojim úbohým deťom i proti Bohu.

Deti prísne držané na uzde prejavia občas nespokojnosť. Budú netrpezlivé pri obmedzovaní ich vôle ísť vlastnou cestou, podľa vlastného priania. Najmä deti od desiateho do osemnásteho roku si často myslia, že im neuškodí zúčastniť sa na nejakých výletoch alebo iných spoločenských podujatiach mladých priateľov. Ich skúsenejší rodičia môžu však v tom oprávnene vidieť určité nebezpečenstvo. Poznajú totiž povahové črty svojich detí, vedia, ako to pôsobí na ich myseľ, a preto v záujme ich spásy sa snažia odradiť ich od podobných zábav.

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 390-405

Aké bremeno spadne zo srdca verných a starostlivých rodičov, keď sa ich deti samy rozhodujú zriekať sa svetských radostí a stať sa Kristovými učeníkmi! No ani vtedy úsilie rodičov nesmie poľaviť. Det'om by sa nemalo dovoliť konať svojvoľne a nechať ich, aby sa vo všetkom spoliehali len na svoj úsudok. Ved' ešte len začali vážny boj proti hriechu, pýche, žiadostiam, závisti, žiarlivosti, nenávisti a všetkým zlým vlastnostiam prirodzeného srdca. Rodičia musia bdieť nad svojimi deťmi a radiť im, často rozhodovať za ne a objasňovať im, že ak nebudú ochotne a s radosťou poslúchať svojich rodičov, nebudú vedieť ochotne poslúchať ani Boha; potom nie je možné, aby boli kresťanmi.

[101]

Rodičia by mali svoje deti povzbudzovať, aby im dôverovali. Mali by deťom pomôcť znášať ich zármutok, každodenné ťažkosti a skúšky. Tým sa rodičia naučia mať súciti so svojimi deťmi, modliť sa s nimi a prosiť, aby ich Pán chránil a viedol. Mali by ich uvádzať k jedinému neomylnému Priateľovi, Radcovi, ktorý má súciti s ich slabosťami a ktorý bol pokúšaný vo všetkom ako my, ale zostal bez hriechu.

Satan pokúša deti, aby sa uzatvárali pred vplyvom svojich rodičov a aby si za svojich dôverných priateľov vybrali mladých, neskúsených kamarátov. Tí im však nielen nemôžu pomôcť, ale dajú im veľmi pochybné rady. Chlapci a dievčatá sa schádzajú, aby si spolu pohovorili, zasmiali sa a zažartovali, pričom svojimi pochybnými a nerozvážnymi slovami vyhánajú Krista zo svojho srdca a Božích anjelov zo svojej blízkosti. Neužitočné rozhovory o správaní iných, poznámky o tom-ktorom mládencovi alebo dievčati potláča zbožné myšlienky a city, vyháňa posvätné túžby zo srdca, ktoré pozvoľna chladnú a strácajú vrúcnu lásku k Bohu a k jeho pravde.

Mnohé zlo by sa detí nedotklo, keby sa viac priblížili k svojim rodičom. Tí by mali povzbudzovať deti k otvorenosti a úprimnosti, aby so svojimi starosťami prichádzali k nim. Ak sa nevedia rozhodnúť a vybrať si správne riešenie, mali by celú záležitosť, ako sa im javí, predložiť rodičom a žiadať ich o radu. Ved' kto by im mohol úprimnejšie poradiť a lepšie poukázať na nebezpečenstvá než zbožní rodičia? Kto môže lepšie pochopiť povahové zvláštnosti detí ako vlastní rodičia? Najlepšie im môže pomôcť matka, ktorá od počiatku bdela nad duchovným vývojom svojich detí, a teda pozná

ich vrodené vlohy. Kto vie tak dobre ako otcom podoprená matka, ktoré povahové črty obmedzovať a uzdiť?

[102] Kresťanské deti dajú prednosť láske a priateľskosti svojich zbožných rodičov pred všetkými pozemskými hodnotami. Otázka, ako potešiť rodičov, by mala byť prvoradou starosťou detí. V tomto odbojnom veku majú deti, ktoré dostali správnu výchovu a disciplínu, len slabú predstavu o povinnostiach voči svojim rodičom. Často sa stáva, že čím viac rodičia pre nich konajú, tým sú nevd'ačnejšie a tým menej si ich ctia. Deti, ktoré rodičia rozmaznávali a obsluhovali, to budú vyžadovať vždy, a ak sa im nevyhoví, sú sklamané a znechutené. Tieto sklony sa budú prejavovať po celý ich život. Budú bezradní, odkázaní na pomoc iných ľudí, od ktorých budú očakávať podporu a povolenosť. Ak im niekto protirečí, potom si aj ako dospelí myslia, že sa im krivdí. Takto nazerajú na svet a pre svoju neschopnosť nevedia uniesť tú archu vlastného života. Často repcú a hnevajú sa, pretože všetko nejde podľa ich vôle.

Rozmaznané deti

Pomýlení rodičia dávajú svojim deťom škodlivé rady a príklad, preto býva aj cesta rodičov dláždená prekážkami. Lásku svojich detí si chcú získať tým, že im splnia každé prianie a dovoľia im žiť podľa ich vlastných sklonov. Aká to zvrátená predstava! Takto rozmazané deti bezuzdne rastú podľa vlastných túžob, sú neoblomné v náklonnostiach, sebecké a požadovačné, čím sa stávajú kliatbou sebe samým i celému okoliu. Rodičia veľkou mierou rozhodujú o budúcom šťastí svojich detí. Im pripadá dôležitá úloha stvárňovať ich povahu. Naučenia, ktoré dostanú v detstve, ich budú sprevádzať po celý život. Rodičia rozsievajú semeno, ktoré vyklíči a prinesie dobré alebo zlé plody. Oni usmerňujú svojich synov a dcéry k šťastiu alebo k biede.

Deti treba čím skôr poučať o tom, ako sa môžu stať užitočnými a ako pomôžu sebe aj iným. Mnoho dievčat v dnešnej dobe sa vie bez výčitky svedomia prizerať na námahu svojich matiek pri varení, praní, žehlení, alebo vedú celé hodiny presedieť pri čítaní vzrušujúcich príbehov, prípadne pri inom spôsobe utrácania času. Vedia byť bezohľadné a bezcitné. Kde sa však toto zlo začína a kto je zaň najviac zodpovedný? Poľutovaniahodní a sklamaní rodičia! Nedbajú

o budúce šťastie svojich detí a vo svojej pomýlenej láskavosti ich nechávajú zaháľat' alebo robiť to, čo nevyžaduje nijakú duševnú či telesnú námahu a potom ospravedlňujú svoje ľahostajné dcéry, že sú chúlостivé, málo odolné. Kde je príčina? V mnohých prípadoch to bola nesprávna výchova rodičov. Primerané množstvo práce v domácnosti by bolo na úžitok telu i duchu. Deťom v tom bránia nesprávne predstavy o práci, ktorú si časom zoškľivia. Práca sa im nepáči a nevyhovuje ich predstavám o šťastnom živote. Domáce práce sa pokladajú za niečo takmer ponižujúce, čo sa dievčatám robiť nehodí. Také je smerovanie modernej výchovy, ktorú dostávajú deti v tomto nešťastnom veku.

Boží ľud by sa mal riadiť vyššími zásadami, než aké usmerňujú neveriacich, ktorým ide len o to, aby celé ich správanie zodpovedalo vrtochom módy. Zbožní rodičia by mali vychovávať svoje deti pre užitočný život. Nemali by pripustiť, aby ich výchovné zásady podliehali predstavám tohto veku a riadili sa spôsobmi a názormi neveriacich. Výber spoločníkov by rodičia nemali prenechávať len svojim deťom. Poučte ich, že priateľov im pomôžete nájsť vy. [103] Pripravujte ich už v mladosti niest' zodpovednosti.

Ak vaše deti nie sú zvyknuté pracovať, čoskoro sa unavia. Bude ich bolieť chrbát, ruky, nohy a vy zo súcitu budete v pokušení prácu vykonať sami, namiesto toho, aby ste ich nechali trochu sa ponamáhať. Zát' až má byť spočiatku malá, no postupne sa jej znesie viac, takže časom budú môcť deti vykonať primerané množstvo práce bez veľkej námahy. Nečinnosť je hlavnou príčinou bolestí detského chrbta a rúk.

Niektoré z dnešných dievčat sú lenivé – vedia iba spať, jesť, obliekať sa, besedovať a hovoriť nezmysly. Pri niečom zvyknú pliesť alebo háčkovať. Len málo z dnešných mladých ľudí má skutočne správny úsudok a dobrý, zdravý rozum. Žijú bezcieľným životom – životom motýľov. Keď sa zide skupina takýchto priateľov, počujete ich nerozvážne besedovať o módných novinkách alebo iných bezvýznamných témach. Nad svojimi nápadmi sa vedia dlho smiať, pokladajú ich totiž za veľmi vtipné a duchaplné. Takto sa často správajú aj v prítomnosti starších, ktorí nad podobnou neúctou k veku a životným skúsenostiam môžu len zaplakať. Zdá sa, akoby títo mladí ľudia stratili všetok zmysel pre skromnosť a slušnosť. Zrejme žijú v predstave, že dostali výsostne ušľachtilú výchovu.

Také správanie sa podobá nákazlivej chorobe. Boží ľud by sa mal postarať o spoločnosť pre svoje deti a poučiť ich, aby sa vyhýbali takejto márnivej a svetsky zmýšľajúcej spoločnosti. Matky by mali svoje dcéry v kuchyni poučiť a umožniť im, aby sa zapájali do praktického života. Telesne im taká práca prospieje, ich svalstvo zosilnie a ich predstavy budú na sklonku dňa zdravšie a rozvážnejšie. Práca ich môže trochu unaviť, ale odpočinok po primeranej námahe býva veľmi príjemný. Spánok občerství unavené telo a pripraví ho na povinnosti ďalšieho dňa. Nevychovávajú deti v predstave, že na tom nezáleží, či pracujú, alebo nie. Učte ich, že ich pomoc potrebujete, že ich čas je drahý a že ste závislí od ich spolupráce.

Hriech lenivosti

Videla som, že veľá hriechov je následkom lenivosti. Pracovité ruky a mysle nemajú čas pozorovať každé pokušenie nepriateľa, no lenivé údy a mozgy sú pripravené dať sa ovládnuť satanovi. Keď myseľ nie je zapojená do práce, často sa zamestnáva neužitočnými myšlienkami. Rodičia by mali poučiť svoje deti, že lenivosť je hriech. Bola som upozornená na slová Písma: „Toto bola vina tvojej sestry Sodomy: mala pýchu, presýtenosť chlebom a bezprostredný pokoj i so svojimi dcérami, ale biednemu a chudobnému ruku nepodala.,, [Ezechiel 16,49](#).

[104] Deti si musia uvedomiť, že sú dlžníkmi svojim rodičom, ktorí v detstve bdeli nad nimi a v chorobe sa o nich starali. Mali by pamätať, že ich rodičia zažili kvôli nim mnoho úzkosti. Najmä svedomití veriaci rodičia sa všemožne snažili, aby si ich deti zvolili správnu cestu života. Ako ťažko znášali, keď u svojich detí spozorovali chyby. Keby deti, ktoré spôsobili bolesť rodičovským srdciam, mohli vidieť následky svojho správania, iste by boli citlivejšie. Keby mohli pozorovať matkine slzy a počuť, ako sa za ne v modlitbách utieka k Bohu, a vedieť o jej bolestných, utajených vzdychoch, ich srdcia by precitli a poponáhľali by sa vyznať svoje neprávosti a prosiť o odpustenie. V tomto ohľade majú čo robiť starí i mladí. Rodičia by mali byť pripravenejší na svoje povinnosti voči deťom. Niektorí rodičia nerozumejú svojim deťom a dostatočne ich nepoznajú. Často je medzi rodičmi a deťmi veľký odstup. Keby rodičia lepšie vnikli

do citového sveta svojich detí a pochopili by, čo je v nich, malo by to na ne požehnaný vplyv.

Obrátenie detí

Rodičia by mali svedomito zaobchádzať s pokladom, ktorý im bol zverený. Vo svojich deťoch by nemali podnecovať samolúbosť, výstrednosť a prepych. Nemali by ich učiť, ani pripustiť, aby si zvykali na to, čo pri malých deťoch vyzerá síce milo, ale čo sa neskôr budú musieť odúčať a za čo môžu byť aj v staršom veku karhaní. Zvyky nadobudnuté v prvých rokoch života sa tak ľahko nezabúdajú. Rodičia, mali by ste myseľ svojich detí od útleho detstva usmerňovať tak, aby sa mohli stať kresťanmi. Všetko svoje úsilie sústreďte na ich spásu. Zaobchádzajte s nimi a stvárnajte ich povahu tak, aby mohli byť ako žiarivé drahokamy pre Božie kráľovstvo. Bdejte, aby ste ich neuspávali nad priepasťou zahynutia v mylnej istote, že ešte nie sú dost' vyspelé pre zodpovednosť, nie dost' staré, aby mohli ľutovať svoje hriechy a vyznávať Krista.

Bola som upozornená na mnohé prevzácne zasľúbenia, týkajúce sa tých, čo svojho Spasiteľa hľadajú už v mladosti. „Pamätaj na svojho Stvoriteľa v dňoch svojej mladosti, skôr ako prídu zlé dni a priblížia sa roky, o ktorých povieš: Nemám v nich záľubu.,, **Kazateľ 12,1**. „Milujem tých, čo mňa milujú, a tí, čo ma hľadajú, nájdu ma.,, **Príslovia 8,17**. Veľký Pastier Izraela stále hovorí: „Dovoľte deťom prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takýchto je kráľovstvo Božie.,, **Lukáš 18,16**. Učte svoje deti, že mladosť je najvhodnejší čas, keď máme hľadať Pána. Vtedy ešte životné povinnosti nie sú také ťažké a ich mladú myseľ netrápia toľké starosti. Kým sú takto voľné, mali by svoje najlepšie sily posvätiť Bohu. Žijeme v časoch veľmi nepriaznivých pre deti. Silný prúd strháva do záhuby, čo sa dá. Odolať mu a nedat' sa ním odniesť, na to treba viac než len detskú skúsenosť a silu. Zdá sa, že mladí ľudia všeobecne sú v

[105]

satanovom zajatí a on i so svojimi pomocníkmi ich vedie do istej záhuby. Zvodca a jeho zástupy bojujú proti Božej vláde a všetkých, čo chcú svoje srdce odovzdať Bohu a poslúchať jeho príkazy, sa vynasnažia pomýliť a premôcť svojím pokušením, aby ochabli a prestali bojovať.

Rodičia, pomáhajte svojim deťom! Prebud' te sa zo spánku, ktorý prišiel na vás! Ustavične bdejte, aby ste odrazili tento prúd. Nedo- vol' te, aby satan mohol vašim deťom ublížiť. Deti to nevedia urobiť, ale rodičia môžu veľa vykonať. Vážnou modlitbou a živou vierou možno dosiahnuť skvelé víťazstvo. Poniectorí rodičia si neuvedo- mili zodpovednosť, ktorá spočíva na nich, a zanedbali náboženskú výchovu svojich detí. Každé ráno by prvá myšlienka kresťana mala patriť Bohu. Svetské záležitosti a vlastné záujmy môžu prísť až potom. Deti treba poučiť, aby si vážili modlitebnú chvíľu a tešili sa na ňu. Skôr než sa členovia rodiny rozídu za svojimi povinnosťami, celá rodina by sa mala zísť a otec – v jeho neprítomnosti matka – by mali vrúcne prosiť Pána, aby ich po celý deň chránil. Predstupujte pred Boha pokorne so srdcom plným nehy a s vedomím, že vás i vaše deti čakajú pokušenia a nebezpečenstvá; vierou ich pripútajte k tomuto oltáru a proste za ne o Pánovu starostlivú ochranu. Takto Bohu posvätené deti budú strážiť Boží anjeli. Je povinnosťou kresťanských rodičov ráno i večer vrúcnou modlitbou a vytrvalou vierou ohraďiť svoje deti ako živým plotom. Rodičia by teda mali trpezlivo, láskavo a neúnavne viesť a napomínať svoje deti, ako majú žiť, aby to bol život milý Bohu.

Primeraná výchova a disciplína

Netrpezlivosť rodičov podnecuje v deťoch netrpezlivú ozvenu. Vášnivosť rodičov rozpútava aj v deťoch vášnivú odpoveď a prebúdza temné sily ich prirodzenosti. Niektorí rodičia karhajú svoje deti prísne, netrpezlivo a často podráždene. Takéto karhanie nevedie k dobrým výsledkom. Zo snahy o nápravu jedného zla vzniká zlo dvojaké. Ustavičné dohováranie a hanenie zatvrdzuje deti a rodičom ich odcudzuje.

Najprv by sa mali ovládať sami rodičia, potom budú môcť úspešnejšie usmerňovať svoje deti. Kedykoľvek strácajú nadvládu nad sebou a hovoria i konajú netrpezlivo, hrešia proti Bohu. So svojimi deťmi by si mali najprv rozumne pohovoriť, jasne ich upozorniť na chyby, či neprávosti a pripomenúť im, že sa neprehrešili len proti svojim rodičom, ale aj proti Bohu. Prv než svoje deti pokarháte, modlite sa s nimi s obmäkčeným srdcom plným súcitu a ľútosťou nad svojimi blúdiacimi deťmi. Vtedy vaše karhanie nevyvolá v deťoch

nenávisť voči vám. Budú vás milovať. Pochopia, že ich netrestáte zato, že vás vohnali do ťažkostí alebo preto, že sa im chcete pomstiť, ale z vedomia povinnosti, kvôli nim, aby nemuseli vyrastať v otroctve hriechu.

[106]

Niektorí rodičia nedokázali dať svojim deťom náboženskú výchovu a nevedeli im zabezpečiť ani tú školskú. Ani jedno z toho sa nemalo zanedbávať. Detská myseľ je aktívna, a ak sa nezapojí do telesnej práce alebo do štúdia, podľahne mocnému vplyvu zla. Rodičia, ktorí svoje deti nechávajú vyrastať v nevedomosti, hrešia. Mali by im opatrit' užitočné a zaujímavé knihy, naučiť ich pracovať, určiť im čas pre telesnú prácu a chvíle na štúdium. Rodičia by sa mali usilovať povzniesť myseľ svojich detí a rozvinúť ich duševné schopnosti. Myseľ ponechaná na seba a bez vzdelávania býva všeobecne na nízkej úrovni, ovláda ju zmyselnosť a je narušená. Satan využíva každú príležitosť, aby zamestnal lenivé ruky. Rodičia, Boží anjel zapisuje každé netrpezlivé a podráždené slovo, ktorým oslovujete svoje deti. Každý váš neúspech v úsilí dať im vhodné poučenie, ukázať im skutočnú démonickosť hriechu a konečný výsledok hriešneho konania sa pripisujú k vášmu menu. Každé slovo vyrieknuté pred nimi z neopatrnosti, nedbalosti alebo zo žartu, ako aj každý nesprávny a nevhodný výraz sú ako škvrna vášho kresťanského charakteru. Všetky vaše skutky sú v nebeských záznamoch, teda dobré i zlé.

Rodičia nemôžu úspešne radit' svojim deťom, kým sa sami neovládajú. Sami sa musia najprv zdisciplinovať, ovládať svoj jazyk, ba i výraz tváre. Nemali by strpieť, aby im hnev a podráždenosť vzrušili a rozochveli hlas. Potom môžu mať rozhodujúci vplyv na svoje deti. Deti si môžu priať správne konať, rozhodnúť sa, že budú poslušné, zdvorilé voči rodičom a vychovávateľom, ale na to potrebujú povzbudenie a pomoc. Môžu sa dobre rozhodovať, kým však ich zásady neposilní skutočná zbožnosť a ich život nie je ovplyvnený Božou obnovujúcou milosťou, nedosiahnu cieľ.

Rodičia by mali zdvojnásobiť svoje úsilie o spásu svojich detí. Svedomito by ich mali poučat' a nenechávať, aby sa deti samy starali o svoju výchovu, ako vedia. Nemalo by sa trpieť, aby sa mladí ľudia učili čokoľvek, bez ohľadu na to, či je to dobré, alebo zlé, v predstave, že dobro nakoniec zvíťazí a zlo stratí svoju pôsobnosť. Zlo sa množí rýchlejšie než dobro. Je možné, že zlý vplyv, ktorému

sú vystavení, sa dá po mnohých rokoch vykoreniť; kto sa však na to odváži? Čas je krátky. Ľahšie a oveľa bezpečnejšie je rozsievať čisté a dobré semeno do srdc vašich detí, než potom vytrhávať burinu. Rodičia sú povinní bdieť, aby na ich deti nepôsobili škodlivo okolité vplyvy. Rodičia sú povinní vybrať deťom spoločnosť a nenechávať to len na rozhodnutie detí. Kto má na to dohliadať, ak nie rodičia?

[107] Môžu mať iní ľudia taký záujem o vaše deti, aký máte mať vy? Kto sa môže o ne tak ustavične starať a obklopiť ich takou úprimnou láskou ako rodičia?

Deti rodičov svätiacich sobotu môžu netrpezlivo znášať určité napomínanie a svojich rodičov môžu pokladať za príliš prísnych. V ich srdci môžu vzniknúť pocity zatrpknutosti, nespokojnosti, mrzuté myšlienky proti rodičom, ktorí sa usilujú o ich prítomné, budúce a večné blaho. Po niekoľkých rokoch však budú svojim rodičom ďakovať za takúto prísnu starostlivosť a vernú bdelosť nad nimi v čase, keď ako deti nemali potrebné skúsenosti.

Rodičia by mali svojim deťom vysvetliť a sprístupniť plán spasenia tak, aby ho pochopila aj mladá detská myseľ. Osem-, desať- alebo dvanásťročné deti sú dosť rozumné na to, aby sa s nimi mohlo hovoriť o osobných náboženských otázkach. Neodkladajte to na čas, keď budú staršie, aby sa mohli kajať a uveriť pravde. Vhodným poučaním môžu už mladé deti správne chápať nielen svoj hriešny stav, ale aj cestu spásy prostredníctvom Krista. Kazatelia všeobecne bývajú k spásu deti dosť ľahostajní a nie sú im natoľko prístupní, ako by mali byť. Zlaté príležitosti ovplyvniť myseľ detí unikajú nevyužitú.

Vplyv domova

Zlý vplyv okolo našich detí je takmer všemocný, poškodzuje ich zmýšľanie a vedie do záhuby. Myšlienky mladých majú prirodzený sklon k nerozvážnostiam. Už v útlom veku, skôr ako je ich povaha ustálená a ich súdnosť dozrie, často prejavujú náklonnosť k takým spoločníkom, ktorí budú na ne škodlivo vplývať. Niektorí vyhládávajú známosť s iným pohlavím napriek prianiu a prosbám svojich rodičov. Touto neposlušnosťou voči rodičom prestupujú piate prikázanie. Rodičia sú povinní bdieť nad odchodom a príchodom svojich detí. Mali by ich povzbudiť a tak upútať ich pozornosť, aby sa deti

cítili doma dobre. Mali by im pomôcť pochopiť, že rodičia majú o ne úprimný záujem. Svoj domov by mali pripraviť tak, aby bol čo najpríjemnejší a najradostnejší.

Otcovia a matky, zhovárajte sa so svojimi deťmi prívetivo. Pamätajte, ako ste sami citliví, ako neradi znášate pokarhanie. Nezapudnite, že vaše deti sú ako vy. Čo sami neznášate, neprenášajte na ne. Ak neznášate dohováranie a hanenie, ani vaše deti to neznášajú, lebo sú slabšie než vy a toľko neunesú. Nech sú vaše prívetivé a povzbudivé slová vždy ako lúče slnka vo vašej rodine. Ovocie sebaovládania, pozornosti a usilovnosti z vašej strany prinesie stonásobný úžitok.

Vyhľadávaním chýb alebo prísny dohováraním za nepatrné chyby nemajú rodičia nijaké právo šíriť temné mračná nad št'astím svojich detí. Skutočnú nepravosť a hriech treba odhaľovať a pomenovať pravým menom. Pevné a rozhodné správanie by malo deťom zabrániť, aby sa niečo podobné opakovalo. Deti treba poučiť o následkoch ich priestupkov, no pritom všetkom by nemali zostať bez útechy, pretože potrebujú povzbudenie, aby sa mohli spamätať a získať našu dôveru a lásku.

[108]

Prílišná zhovievavosť

Niektorí rodičia si počínajú nesprávne, keď svojim deťom dávajú priveľ a voľnosti. Niekedy im tak dôverujú, že nevidia chyby. Nie je správne dovoliť deťom cestovať po návštevách bez sprievodu rodičov alebo vychovávateľov. Na deti to pôsobí škodlivo. Nadobúdajú falošný pocit nezávislosti a v prípade, že domnelé právo nemôžu presadiť, sú presvedčené, že im rodičia krivdia. Odvolávajú sa na deti, ktoré môžu voľne cestovať sem i tam a majú mnoho iných výhod, kým ony len málo.

Matka z obavy, aby si deti nemysleli, že je nespravodlivá, splňa ich pranie, čím svojim deťom nakoniec len uškodí. Mladí cestovatelia, na ktorých nedohliada starostlivé oko, čo vie rozpoznať a správne karhať ich chyby, často získajú dojmy, ktoré sa strácajú až po mesiacoch. Bola som upozornená na rodičov, ktorí mali dobré a poslušné deti. Títo rodičia poslali svoje deti na návštevu do rodiny dôveryhodných priateľov. V povahe a správaní ich detí nastala veľká zmena. Predtým boli doma št'astné, spokojné a príliš ani ne-

túžili po spoločnosti iných mladých ľudí. Keď sa však z návštevy vrátili k rodičom, javilo sa im každé napomenutie ako nespravodlivé a domov sa im stal väznením. Aj takéto nerozvážne kroky rodičov rozhodujú o povahe detí.

Pri podobných návštevách niektoré deti nadväzujú známosti, ktoré nakoniec vedú do záhuby. Rodičia, držte si deti, kým len môžete, pri sebe a čo najstarostlivejšie nad nimi bdejte. Keď im dovoľujete chodiť po návštevách, myslia si, že sú dosť vyspelé, aby sa postarali o seba a mohli sa rozhodovať. Keď sú mladí ľudia takto ponechaní na seba, zaoberajú sa všeličím, čo ich ani nevzdeláva ani nezušľachtuje, ani neprehlbuje ich lásku k zbožnému životu. Čím viac môžu chodiť po návštevách, tým silnejšie budú ich cestovateľské túžby a menej prít'azlivý im bude domov.

Deti a mládež, Boh uznal za dobré zverit' vás starostlivosti vašich rodičov, aby vás poučali a vychovávali, a tak sa zúčastnili na formovaní vášho charakteru pre nebeské kráľovstvo. Je na vás, aby ste sa rozhodli, či chcete dosiahnuť dobrý kresťanský charakter a čo najlepšie zužitkovať prednosti, ktoré máte pri svojich veriacich a modliacich sa rodičoch. Napriek všetkej vernosti a starostlivosti rodičia nemôžu svoje deti zachrániť sami. Tu musia aj deti splniť svoju povinnosť. Každé dieťa musí prispieť vlastným úsilím.

[109] Veriaci rodičia, máte pred sebou zodpovednú úlohu, musíte viesť svoje deti aj v náboženskom vývoji. Ak Boha naozaj milujú, budú vám vd'áčné a uctia si vás za vašu starostlivosť o ne, ako aj za rozhodnosť, že ste usmerňovali ich túžby a ovládali ich vôľu.

Vo svete je rozšírená mienka, že mládeži treba umožniť slobodne uplatniť jej prirodzené sklony. Ak sú deti vo svojom detskom veku príliš rozmazané, rodičia hovoria, že časom z toho vyrastú. Keď budú mať šesťnásť alebo osemnásť rokov, budú rozmýšľať samostatne, zlozvyky opustia a konečne sa z nich stanú užitoční ľudia. Aký to omyl! Po celé roky dovoľujú nepriateľovi zasievať zlé semeno do pôdy ich srdc. Nečinne prihliadajú, ako sa v nich rozmáhajú zvrátené zásady, takže v mnohých prípadoch všetko neskoršie úsilie o nápravu bude márne.

Satan je chytrý, vytrvalý a usilovný robotník, je to náš smrteľný nepriateľ. Kedykoľvek sa vysloví nejaké nepremyslené slovo na škodu mládeže, či už ide o lichotenie, alebo zľahčovanie nejakého hriechu, satan z toho ťaží a podporuje rast tohto zlého semena, aby

mohlo zapustiť korene a priniesť hojnú úrodu. Niektorí rodičia neb-
ránia deťom získavať zlé návyky, ktoré im trvalo poznačia život.
Zodpovednosť padá na rodičov. Tieto deti sa síce hlásia ku kresťan-
stvu, no bez zvláštneho sebaučobného úsilia a dôkladnej premeny
života ich budú minulé zvyky sprevádzať po celý život. To sa prejaví
aj v povahe, ktorú im rodičia pomáhali rozvíjať.

Svetské radosti

Medzi zdanlivými kresťanmi všeobecne je veľmi nízka úroveň
zbožnosti, takže tí, čo chcú úprimne nasledovať Krista, zistujú, že
je to namáhavejšie a ťažšie, než si mysleli. Vplyv svetsky zmýš-
ľajúcich kresťanov mládeži škodí. Veľká väčšina z nich zrušila
čiaru, ktorá ich oddeľuje od sveta. Zatiaľ čo vyznávajú, že žijú pre
Krista, milujú svet. Ich viera len nepatrne brzdí ich sklony. Zatiaľ
čo vyznávajú, že sú deťmi svetla, žijú v tme a sú deťmi noci a tmy.

Tí, čo žijú v temnote, nemôžu milovať Boha s úprimnou túžbou
osláviť ho. Nežijú vo svetle, aby mohli rozpoznať vznešenosť ne-
beských vecí, a preto ich ani nemôžu naozaj milovať. Nazývajú sa
síce kresťanmi, pretože sa to pokladá za určitú cnosť, ale nenesú
nijaký kríž. Ich pohnútky bývajú často sebecké. Niektorí z takýchto
vyznávačov chodia do tanečných miestností a spolu s ostatnými sa
vedia zabávať na tom, čo sa tam ponúka. Iní nejdú tak ďaleko, a
predsa vedia, v ktorých spoločenských podnikoch sa možno zaba-
viť a rozptýliť. Ani najpozornejšie oko by na týchto kresťanoch
nedokázalo postihnúť jedinú známku kresťanstva. Človek by v ich
zovňajšku nenašiel nijaký rozdiel medzi nimi a najväčšími never-
cami. Jednu rodinu tu tvoria zdanliví kresťania, márnokratní zhýralci,
posmievači i zjavní rúhači. Boh hľadá na nich ako na jednotu ducha
a skutku.

[110]

Hlásiť sa ku kresťanstvu bez viery a skutkov nemá nijakú cenu.
Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Diablove deti slúžia svojmu
pánovi. Komu sa vydávajú do služby, toho služobníkmi sú. Kým
sa nezrieknu diabla a všetkých jeho skutkov, nemôžu slúžiť Bohu.
Služobníci nebeského Kráľa sa nemôžu bez škody zúčastňovať na
zábavách a radovánkach sveta, kam chodia satanovi služobníci, hoc
by akokoľvek tvrdili, že také zábavy im predsa nemôžu ublížiť. Boh
zjavil sväté pravdy, ktoré majú oddeľovať jeho ľud od neveriacich

a očistiť ho preňho samého. Adventisti siedmeho dňa by mali žiť podľa svojej viery. Tí, čo zachovávajú desať Božích prikázaní, vidia svet a náboženské hodnoty z celkom iného hľadiska ako zdanliví vyznávači, ktorí milujú zábavy, vyhýbajú sa krížu a prestupujú štvrté prikázanie. V dnešnej spoločenskej situácii nie je pre rodičov ľahké brzdiť svoje deti a vychovávať ich podľa zásad Písma. Povrchní vyznávači zašli od Božieho slova príliš ďaleko. Keď sa totiž Boží ľud snaží žiť podľa svätého Slova a deti vychováva podľa zásad Písma, a keď rodinu vedie podľa svojho príkladu, ako kedysi Abrahám, úbohé deti obklúčené hriešnym vplyvom sveta si myslia, že ich rodičia sú zbytočne prísni a zbytočne ustarostení o ich spoločníkov. Prirodzene by najradšej šli za príkladom povrchných kresťanov, ktorí milujú svet a jeho záľuby.

V dnešných časoch len zriedka počuť niečo o prenasledovaní a pohanení pre Krista. K formálnej zbožnosti a k zápisu do zoznamu členov zboru stačí veľmi málo sebazaprenia a obetavosti. Žiť však tak, aby sa spôsob nášho života páčil Bohu a aby naše mená boli zapísané v knihe života, to od nás vyžaduje ostražitosť, modlitebnú vrúcnosť, sebazaprenie a obetavosť. Formálni kresťania nemôžu byť mládeži príkladom, kým nezačnú nasledovať Krista. Správne skutky sú neomylným ovocím pravej zbožnosti. Sudca celého sveta odplatí každému podľa jeho skutkov. Deti, ktoré nasledujú Krista, majú pred sebou boj; denne musia na seba brať kríž, zriekať sa svetského spôsobu života a napodobňovať Kristov život.

Chod'te vo svetle*

Videla som, že Božie deti zotrávajú príliš dlho pod mrakom. Nie je to Božia vôľa, aby žili v ovzduší nevery. Ježiš je svetlo, niet v ňom nijakej tmy. Jeho nasledovníci sú deťmi svetla. Obnovujú sa na jeho obraz a sú povolani z tmy do jeho predivného svetla. On je svetlom sveta a sú ním aj tí, čo ho nasledujú. Nemajú chodiť v tme, ale vo svetle života. Čím viac sa Boží ľud usiluje napodobniť Krista, tým vytrvalejšie ho bude nepriateľ prenasledovať. Čím bližšie budú Božie deti ku Kristovi, tým budú silnejšie a budú môcť odolávať snahám zákerného nepriateľa, ktorý ich chce odtrhnúť od Krista.

Bolo mi ukázané, že sme sa príliš často porovnávali jeden s druhým a brali si za vzor omylných smrteľníkov, napriek tomu, že máme istý, neomylný Vzor. Nemali by sme sa porovnávať so svetom, ani s mienkou ľudí alebo s tým, čím sme boli pred prijatím pravdy. Svoju vieru a poslanie vo svete musíme dnes porovnávať s tým, čo sme mohli dosiahnuť, keby sme odvtedy, čo sme vyznali, že sme Kristovými nasledovníkmi stále napredovali. Toto je jediné správne porovnávanie. V každom inom porovnávaní bude sebaklam. Ak mravnosť a duchovný stav Božieho ľudu nie sú v súlade s požehnaním, s prednosťami a svetlom, ktoré veriaci dostali, budú zvažení a anjel vyriekne: „Zistilo sa, že sú príliš ľahkí.,,

Zdá sa, akoby poniektorým zostával ich skutočný stav zahalený. Vidia pravdu, ale nechápu jej dôležitosť a jej požiadavky. Počúvajú pravdu, nechápu ju však celkom, pretože podľa nej nežijú a nie sú posvätení poslušnosťou pravde. Napriek tomu zostávajú takí ľahostajní a spokojní, akoby ich nesprevádzal ako znamenie Božej priazne oblakový stĺp cez deň a ohnivý v noci. Hovoria síce, že Boha poznajú, ale svojimi skutkami ho zapierajú. Počítajú sa k jeho zvláštnemu vyvolenému ľudu, no pritom medzi nimi zriedka pozorovať jeho prítomnosť a jeho zachraňujúcu moc. V akej to temnote žijú? To práve nevedia. Svetlo svieta, ale nevnímajú ho. Nijaký horší sebaklam nemôže ľudia zviest', než keď uveria, že žijú

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 405-409

[112] podľa pravdy a že Boh ich skutky prijíma aj napriek tomu, že proti nemu hrešia. Zamieňajú si formu zbožnosti za jej ducha a moc. Domnievajú sa, že sú bohatí a nič nepotrebujú, hoci sú chudobní, biedni, slepí, nahí a potrebujú všetko.

Niektorí síce tvrdia, že sú Kristovými nasledovníkmi, no na duchovných hodnotách im príliš nezáleží. V ktoromkoľvek svetskom podnikaní prejavujú ctižiadosť, aby dosiahli svoje predsavzatie a došli k žiaducemu cieľu, ale v úsilí o večný život, keď ide o všetko a ich večné blaho závisí od ich víťazstva, sa správajú tak ľahostajne, akoby neboli mravne zodpovední, akoby niekto iný hral za nich životnú rolu a im zostávalo iba čakať na výsledok. Aká to nerozvážnosť! Keby všetci prejavili len toľko horlivosti, vážnosti a úsilia o dosiahnutie večného života, ako prejavujú vo svojom svetskom podnikaní, zvíťazili by. Videla som, že potrebnú skúsenosť musí nadobudnúť každý sám; na scéne života má každý hrať svoju úlohu dobre a čestne. Satan čaká na príležitosť, aby nás v nečakanej chvíli pripravil o dary milosti. Budeme zväzdať ťažký boj proti mocnostiam temna, aby sme im odolali alebo znova získali nebeskú milosť, ktorú sme pre svoju nepozornosť stratili.

Čaká nás boj

Bolo mi ukázané, že kresťan má prednosť zachovať si s Božou pomocou každý vzácny dar. Horlivá a vrúcna modlitba bude v nebi prijatá. Keď si Kristovi služobníci vezmú na pomoc štít viery a do boja meč ducha, potom bude nepriateľský tábor ohrozený a niečo podnikne. Prenasledovaní a tupení budú len tí, čo sú vyzbrojení mocou zhora, aby mohli plniť svoju úlohu. Ak pravda vo svojej jednoduchosti a moci uchváti väčšinu veriacich a ocitne sa tvárou v tvár so svetlom, bude zjavné, že medzi Kristom a Beliálom nieto nijaké spojenie. Každý Kristov nasledovník musí byť živým príkladom života a zmýšľania svojho Pána.

Mladí i starí majú pred sebou boj. Ani na okamih by sa nemali dať uspať. Zákerný nepriateľ ustavične bdie, aby ich zvedol a premohol. Tí, čo veria prítomnej pravde, musia bdieť práve tak ako ich nepriateľ a čo najrozhodnejšie odolávať satanovi. Urobia to? Vytrvajú v tomto boji? Budú dbať na to, aby sa zbavili každej nepravosti? Krista možno zapierať rôznym spôsobom. Môžeme ho

zapierat' klamstvom, ohováraním, nerozvážnymi slovami, žartovaním alebo prázdny m rozprávaním. Vo všetkom tom prejavujeme len málo dôvtipu a múdrosti. To nás duchovne oslabuje a naše snahy odolať veľkému nepriateľovi sú chabé, takže mu podliehame. Totiž „z plnosti srdca hovoria ústa,, (Matúš 12,34) a pre nedostatok bdelosti dávame najavo, že Kristus v nás nebýva.

Tí, čo váhajú bezvýhradne sa odovzdať Bohu, nasledujú Krista len úboho. Idú za ním tak zd'aleka, že sotva môžu s určitosťou povedať, či idú v jeho šľapajach, alebo v stopách nepriateľa. Prečo tak váhame vzdať sa svetských záujmov a Krista si zvoliť za svoj jediný cieľ? Prečo sa máme priatelit' s nepriateľmi svojho Pána, napodobňovať ich zvyky a prijímať ich názory za smerodajné? Musíme sa bezvýhradne podriaďovať Bohu, odpútať sa od sveta a pozemských vecí, inak nemôžeme byť Kristovými učeníkmi.

[113]

Kristov život a jeho duch sú jedinou mierou vznešenosti a dokonalosti. Našou jedinou a spol'ahlivou cestou je cesta nasledovania jeho príkladu. Ak to urobíme, Pán nás povedie svojou radou a potom nás vezme do svojej slávy. Ak chceme kráčať v šľapajach nášho Vykupiteľa, musíme odvážne zápasit' a byť ochotní mnoho trpieť. Boh je pripravený pomáhať nám, chce nám dať dar svojho Ducha, ak budeme po tom túžiť, žit' pre to a ak budeme tomu veriť. Potom môžeme žit' vo svetle, ako je on vo svetle. Môžeme mať hody jeho lásky a čerpať z Božej prehojnej slávy.

* * * * *

Ak niekto dnes zanedbá osobnú modlitbu a čítanie Písma, zajtra to urobí s menšou výčitkou svedomia znova. Hojná bude žatva zanedbaných príležitostí – všetky jej klasy vyrástli zo semena zasiatého do pôdy srdca. Na druhej strane každý lúč prijatého svetla pripraví žatvu pre večný život. Každé odrazené pokušenie nás posilňuje, aby sme mu v ďalšom útoku mohli ešte ráznejšie odolávať. Každé nové víťazstvo nad sebou je úspechom v urovnávaní cesty k ešte väčšiemu a slávnejšiemu víťazstvu. Každé víťazstvo je semenom zasiatym pre večný život. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 120](#))

Falošné dary ducha*

Určitá skupina zachovávateľov soboty (na východe USA) upadla do fanatizmu. Jej členovia sa len povrchne napili zo zdroja pravdy a len čiastočne sa oboznámili s posolstvom tretieho anjela. Nemožno pre nich nič vykonať. Kým sa nezrieknu svojich fanatických názorov, dovtedy sa nedá pre nich nič urobiť. U niektorých z nich sa prejavilo to, čo pohotovo nazvali duchovnými darmi, ktoré, ako hovoria, dal cirkvi sám Pán. Ide o určitú bezobsažnú zmäť zvukov, ktorú nazývajú neznámym jazykom, čomu nemôže porozumieť nielen človek, ale ani Pán a celé nebo. Takéto dary vytvárajú ľudia za pomoci satana. Fanatizmus, nepravé nadšenie, falošné prejavy jazyka a hlučná aktivita sa tu pokladajú za dary, ktorými Boh obdaril cirkev. Niektorí sa dali zviest'. Ovocie všetkého toho nie je dobré. „Po ovocí ich poznáte.,, [Matúš 7,16](#). Fanatizmus a vzruch sa tu pokladajú za zvláštne dôkazy viery.

Niektorí nie sú spokojní so zhromaždením, kým sa dobre nezabavia. Usilujú sa o to a skutočne sa aj dostanú do vzrušenej nálady. Vplyv takýchto zhromaždení však nie je blahodarný. Len čo povznesená nálada pominie, upadajú nižšie, než boli pred začiatkom zhromaždenia, lebo ich šťastie nepochádza z pravého zdroja. Najžitečnejšie zhromaždenia pre duchovný pokrok sú tie, ktoré sa vyznačujú vážnosťou a pravdivým skúmaním srdca, kde sa každý snaží poznať sám seba a čo najopravdivejšie, v hlbokkej pokore sa chce učiť od Krista...

Mnoho nespokojných duchov nechce uznať poriadok a prijať napomenutie. Myslia si, že by ich svojvôľ a bola obmedzovaná, keby sa mali vzdať svojho úsudku a podriaďiť ho skúsenejším. Božie dielo nepokročí, kým členovia nebudú ochotní podriaďiť sa a zo svojich zhromaždení nevyľúčia bezohľadný a svojvoľný fanatizmus. Rôzne nápady a pocity nie sú nijakým dôkazom Pánovho vedenia. Aj satan nepozorovane podnecuje rôzne pocity a predstavy. Nie sú to teda bezpečné znamenia.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 1, s. 411-420, Dielo na východe)

Všetci by sme sa mali dôkladne oboznámiť s dôkazmi našej viery a čo najdôkladnejšie by sme mali hl'adat' spôsob, ako vyznávať a prinášať ovocie na Božiu slávu. Nikto by nemal konať tak, aby sa neveriacim sprotivil. Vo svojich rozhovoroch by sme mali byť jednoduchí, mierni, ušľachtilí a svojím životom bezúhonní. Malichernosť, ľahkovážnosť a bezohľadnosť treba karhať. Nie je nijakým dôkazom, že Božia milosť pôsobí v srdci toho, kto v zhromaždení hovorí alebo sa preosvietene modlí, a potom, mimo zhromaždenia, hovorí a koná pohoršujúco a ľahostajne. Títo ľudia sú úbohými predstaviteľmi našej viery a potupou Božieho diela. [115]

V (...) panuje medzi zachovávatel'mi soboty neobvyklý názorový zmätok. Niektorí veriaci sa odchyľili od zásad cirkvi a dokým budú obhajovať doterajšie stanovisko, dovtedy neprestanú byť terčom satanových pokušení, stanú sa obeťou fanatizmu a ducha bludu. Poniektorí majú fantastické názory, ktoré im natoľko zaslepujú oči, že nevidia životne dôležité pravdy. Fanatizmus ich privádza k tomu, že svoje čudácke závery kladú na rovnakú úroveň so životodarnou pravdou. Celý ich zjav a duch dávajú pravde o sobote, ktorú vyznávajú, veľmi pochybný náter pred citlivými neveriacimi. Pre pokrok a úspech tretieho anjelského posolstva by bolo oveľa lepšie, keby sa takí ľudia pravdy zriekli...

Služobníci Slova by mali starostlivo plniť svoje povinnosti a pravdu zvestovať čisto a jednoducho. Stádu by mali podávať čistý, dôkladne pripravený pokrm.

Existujú bludičky, ľudia, ktorí sa pokladajú za Božích služobníkov. Z miesta na miesto hlásajú sobotu, ale k pravde primiešali blud a ľudom prinášajú zmes svojich protichodných názorov. Týchto samozvaných kazateľov poslal satan, aby znepokojovali rozvážnych a vnímavých neveriacich. Mnohí z týchto kazateľov majú veľa čo povedať o daroch a často sú nimi mimoriadne ovládnutí. Oddávajú sa prudkému vzrušeniu a vydávajú zo seba nezrozumiteľné zvuky, ktoré nazývajú darom jazyka. Istá trieda ľudí akoby bola týmito neobvyklými prejavmi okúzlená. Túto skupinu vyznávačov ovláda zvláštny duch. Oni by každého, kto sa ich odvážil napomenúť, umlčali a ubili. Boží duch nie je v tomto diele a takýmto služobníkom nepomáha. Majú iného ducha. Títo hlásatelia majú úspech len pri určitej skupine ľudí. Toto však veľmi sťažuje prácu tým služobníkom, ktorých Boh posielala a ktorí sú pripravení zvestovať ľudom

pravdu o sobote a hovoriť o daroch v náležitom osvetlení, a ktorých vplyv a príklad hodno uznať i nasledovať.

[116] Pravda sa má zvestovať tak, že upúta rozumnú myseľ. Ako ľud nie sme vždy a všade pochopení. Ľudia na nás hľadajú ako na zaostalých, úbohých, slabomyseľných a menejcenných. Ako je teda dôležité, aby každý, kto učí a verí pravde, bol tak zasiahnutý jej posväcujúcim vplyvom, aby jeho dôsledný, zušľachtený život dosvedčoval, že o tomto ľude mali mylné predstavy. Ako je dôležité, aby sa dielo zbavilo všetkého falošného a fanatického nadšenia a aby pravda mohla stáť na vlastnom základe, aby sa zjavila vo svojej prirodzenej čistote a vznešenosti.

Videla som, že je veľmi dôležité, aby sa kazatelia pravdy správali dôstojne, vyhýbali sa zvláštnostiam a výstrednostiam a aby pravdu zvestovali v jej čistote a jasnosti. Bola som upozornená na slová Písma: „Musí sa pridržať pravého slova podľa učenia, aby bol schopný aj napomínať podľa zdravého učenia a podvracať tých, ktorí odporujú.,, [Títovi 1,9](#). V 16. verši hovorí Pavel o skupine tých, čo vyznávajú, že poznajú Boha, ale skutkami ho zapierajú „a ničoho dobrého nie sú schopní.,, Svojho spolupracovníka Títa napomína: „Ty však hovor, ako sa patrí na zdravé učenie: Starší mužovia nech sú trpezliví, čestní, mierni, zdraví vo viere, láske a trpezlivosti... Podobne napomínaj aj mladších mužov, aby boli vo všetkom mierni. Dávaj im seba za vzor dobrých skutkov; v učení dokazuj neporušenosť a dôstojnosť, poskytni im zdravé, bezúhonné slovo, aby sa protivník zahanbil, nemajúc čo zlého povedať o nás.,, [Títovi 2,1-8](#). Toto napomenutie patrí všetkým, ktorých Boh povolal kázat Slovo, aby bolo na úžitok aj jeho ľudu, ktorý Slovo počúva.

Pravda povznáša

Božia pravda nikdy neznižuje, ale povznáša každého, kto ju prijíma, očistí uje mu vkus, posväcuje zmýšľanie a zdokonalí uje ho pre spoločenstvo čistých a svätých anjelov v Božom kráľovstve. Pravda oslovuje aj ľudí hrubých, nevychovaných, vrtkavých a vystatovačných, ktorí sa kvôli zisku priživujú kde len môžu na úkor svojich blížnych. Títo ľudia mnohorako blúdžia. Keď však celým srdcom uveria pravde, potom v ich živote nastane úplná zmena. Bezprostredne začnú s nápravou.

Čistý vplyv pravdy povznesie celého človeka. Vo svojich obchodných záležitostiach sa bude k blíznym správať v Božej bázni, bude milovať svojho blížneho ako seba. Bude s ľuďmi zaobchádzať tak, ako si praje, aby ľudia zaobchádzali s ním. Bude pravdovravný, úprimný a takej šľachetnej povahy, že neveriaci nebudú mať dôvod využívať ho či o ňom zle hovoriť. Nebude ich odpudzovať nevhodným správaním ani nedôstojnou rečou. Vo svojej rodine bude šíriť posväcujúci vplyv pravdy a jeho svetlý príklad im tak posvieti, že pri pohľade na jeho dobré skutky budú môcť oslavovať Boha. V celom svojom živote bude spodobovať Kristov život. Boží zákon možno plniť len bezvýhradnou a úplnou poslušnosťou voči všetkým jeho požiadavkám. Plniť ich polovičato a nejaviť úplnú a dokonalú poslušnosť, nestojí za nič. Neveriaci ľudia obdivujú dôslednosť a vždy sú mocne presvedčení, že Boh je naozaj so svojím ľuďom, keď sa skutky zhodujú s vierou. „Po ovocí ich poznáte., [Matúš 7,20](#). Každý strom poznať po ovocí. Ovocím, ktoré prinášame, sú naše slová a skutky.

[117]

Mnohí počúvajú Kristove slová, ale neplnia ich. Vyznávajú síce, no ich ovocie len znechucuje neveriacich. Sami sa chvália. Modlia sa ako samospravodlivý farizej; vyvyšujú sa. Vyratúvajú svoje dobré skutky a záslužnícky ďakujú Bohu, že nie sú ako iní ľudia. Svojím správaním však klamú sami seba. Ich ovocie nie je dobré. Ich slová a skutky sú zvrátené, no oni sú ako slepí, neuvedomujú si svoj úbohý stav.

Bolo mi ukázané, že na tých, čo žijú v takomto sebaklame, sa hodia tieto slová: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do kráľovstva nebeského, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca nebeského. Mnohí mi povedia v onen deň: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene, či sme nevyháňali démonov v tvojom mene a či sme nerobili mnohé divy v tvojom mene? A vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa, páchatelia neprávosti!., [Matúš 7,21-23](#).

Tu je najvyšší sebaklam, ktorý môže zviest' ľudskú myseľ; títo ľudia si myslia, že žijú správne, no konajú prevrátene. Domnievajú sa, že vo svojom náboženskom živote robia nejaké veľké dielo. Ježiš však nakoniec strháva z nich plášť samospravodlivosti a živo im nastavuje pravý obraz samých seba so všetkými ich nepravosťami a zmrzačenou náboženskou povahou. Odvážení na nebeskej váhe budú

nájdení ľahkí, no vtedy bude už príliš neskoro naprávať nedostatky. Boh sa postaral o nápravu blúdiaceho, ak sa však blúdiaci predsa len rozhodnú žiť podľ a svojho úsudku a opovrhnú prostriedkami, ktoré im Pán poskytol na nápravu a život podľ a pravdy, zájdu tak ďaleko, že sa na nich splnia uvedené Pánove slová.

Boh vedie ľud a pripravuje ho ako jednoliaty celok, aby všetci, čo k nemu patria, hovorili to isté a takto splňali Kristovu modlitbu za učeníkov. „Nielen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa, aby všetci jedno boli; ako ty, Otče, si vo mne a ja som v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal.,, [Ján 17,20.21](#).

Malé skupiny nespokojencov

[118] Stále povstávajú malé skupiny, ktoré veria, že Boh je len s nepatrnou rozutekanou menšinou. Ich vplyv má búrať a rozptyľovať, čo Boží služobníci postavili. Tu a tam sa stále objavujú nespokojenci, ktorí chcú vždy vidieť a veriť niečo nové. Všetci konajú podvrátené dielo v záujme nepriateľa, aj keď tvrdia, že majú pravdu. Oddelili sa od ľudu, ktorý Boh vedie a požehnáva a prostredníctvom ktorého chce dokonat' svoje veľké dielo. Ustavične vyslovujú obavy, že organizácia zachovávateľov soboty sa pripodobňuje svetu. Sotva sa však nájdú dvaja takíto kritici, aby sa názorovo zhodli. Sú rozptýlení a zmätení. Vo svojom sebaklame si myslia, že Boh je len s nimi. Poniektorí z nich tvrdia, že majú zvláštne dary, no vplyvom týchto darov chcú zviest' do pochybností tých, na ktorých Pán vložil zvláštnu zodpovednosť za svoje dielo. Snažia sa odtrhnúť určitú skupinu od celku. Ľud, ktorý podľ a Božieho slova vynakladá všetko úsilie o jednotu a ktorý zakotvil v poslanstve tretieho anjela, je podozrievaný, pretože šíri zverené dielo a získava hynúcich pre pravdu. Pokladajú ho za zosvetáčený, pretože pôsobí vo svete. Tento ľud svojimi skutkami vyjadruje nádej, že Boh vykoná na zemi ešte zvláštne a väčšie dielo, aby viedol hynúcich a pripravil ich na Kristov príchod.

Táto skupina nespokojencov nevie, čomu vlastne verí, a na svoju vieru nemá ani dôvod. Títo ľudia sa stále učia a nikdy nemôžu prísť k poznaniu pravdy. Nieкто prináša podivuhodné, bludné názory a tvrdí, že ho poslal Boh s novým a slávnym svetlom; všetci majú teda

verit', čo im prináša. Niektorí nie sú vo viere utvrdení, nepodriad'ujú sa celku, ale prelietajú sem i ta bez pevného zakotvenia, hnaní vetrom mylného učenia. Svetlo takého jednotlivca svieti tak slabo, že svet sa musí od neho znechutene odvrátiť a znenávidieť ho. Potom sa rúhavo porovnáva s Kristom tvrdením, že svet ho nenávidí preto, prečo nenávidel Krista.

Iný povstáva s tvrdením, že ho vedie Boh; zastáva mylný názor, že bezbožní nebudú vzkriesení, čo je jeden z veľkých bludov satana. Ďalší pomýlený šíri nepravdivé názory o budúcom veku a iný horlivo propaguje americkú módu. Všetci títo samozvanci chcú úplnú náboženskú voľnosť, každý z nich koná nezávisle od ostatných, a predsa tvrdia, že Boh medzi nimi mocne pôsobí.

Spupní vodcovia

Poniekto sa tešia a vychvaľujú, že dostali dary, ktoré iní nemajú. Kiež Pán ochráni svoj ľud pred podobnými darmi. Načo sú im tieto dary? Zjednocujú ich vo viere? Keď sa títo jednotlivci s rozličnými názormi zídu a prejaví sa potrebné nadšenie a sprievodný neznámy jazyk, ich údajné svetlo pôsobí na neveriacich takým dojmom, že povedia: Tí ľudia sú duševne chorí, unáša ich nejaké falošné vzrušenie, čo, zrejme, nemá nič spoločné s pravdou. Títo ľudia priam stoja v ceste hriešnikom ako prekážka. Ich vplyv všemožne bráni iným prijať pravdu o sobote. Dostanú odplatu podľa svojich skutkov. Kiežby Pán dal, aby sa obrátili alebo sa zriekli soboty! Potom by neboli prekážkou na ceste spásy.

Boh povolal mužov, ktorí po celé roky namáhavo pracovali a boli ochotní priniesť každú obeť, zapierali sa a znášali príkoria, aby svetu mohli priniesť pravdu a svojím zásadným životom zmyť pohanu, ktorú fanatici uvalili na Božie dielo. Znášali rôzne protivienstvá, pracovali vo dne v noci, skúmali a pripravovali dôkazy našej viery, aby pravdu mohli zvestovať súvislo a čo najzrozumiteľnejšie, aby mohla obstáť v paľbe zo všetkých strán. Vytrvalé snahy a duševné úzkosti súvisiace s týmto dielom, zdolali už ne jeden organizmus a predčasne pokryli hlavy šedinami. Títo ľudia sa nevyčerpávali nadarmo. Boh si všímal ich úprimné, úzkostlivé a preslzené prosby, aby svetlo pravdy zažiarilo svojím jasom aj iným. Zaznamenal ich sebaobetavé úsilie a odplatí im podľa skutkov.

Na druhej strane sú tí, čo tieto zvláštne pravdy nešírili, len niektoré z nich prijali, ako je pravda o sobote. Dostali to teda hotové, nič ich to nestálo, kým iných to stálo mnoho sebazaprenia. Za všetko to sa odvd'áčujú Kórachovým, Dátanovým a Abíramovým odbojom a reptaním proti tým, na pleciah ktorých Boh položil bremeno svojho diela. Vravია: „Zašli ste prid'aleko! Ved' celý zbor, všetci sú svätia a uprostred nich je Hospodin!“, [4. Mojžišova 16,3](#). Vd'áčnosť im je cudzia. Majú neznášanlivého ducha, ktorý odoláva rozumu a nakoniec ich dovedie do záhuby.

Boh požehnal svoj ľud, ktorý šiel vpred pod jeho prozreteľným vedením. Vyviedol ľud z každej skupiny na pevný základ pravdy. Neveriaci sa presvedčili, že Boh bol so svojím ľudom a pokoril ich srdcia, aby poslušne prijali pravdu. Božie dielo stále napreduje. No napriek všetkým dôkazom, že Boh viedol celok, budú takí zachovávatelia soboty, čo sa vyčlenia z celku, a budú veriť a konať, ako sa im zachce. Ich názory sú zmätené. Ich roztrieštenosť je spoľahlivým svedectvom, že Boh nie je s nimi. Svet vidí sobotu a ich bludné názory na jednej úrovni a zavrhuje oboje spolu.

Boh sa hnevá na tých, čo svojím správaním priam privolávajú nenávisť sveta. Ak svet nenávidí kresťana pre jeho dobré skutky a nasledovanie Krista, takého kresťana neminie odmena. No ak svet nenávidí kresťana zato, že nekoná tak, aby bol obľúbený, ak ho neznáša pre jeho nekresťanské správanie a ak mu je pravda len zámienkou hádok s bližnými a ak sobotu predstaví ako bremeno, potom je pre hriešnikov kameňom úrazu, potupou svätej pravdy. Ak sa nebude kajat', potom „lepšie by bolo, keby mu oslí žarnov zavesili na šiju a hodili ho do mora,,“ [Marek 9,42](#).

Neveriacim by sme nemali dávať príležitosť, aby tupili pravdu. Pokladajú nás za ľudí čudáckych a výstredných, preto by sme si nemali počínať tak, aby nás pre niečo, čo s našou vierou nesúvisí, pokladali za ešte horších.

* * * * *

[120] Ľudská prirodzenosť sa rada vychyl'uje z jednej krajnosti do druhej, úplne opačnej. Je mnoho fanatikov. Stravuje ich pálčivá horlivosť, ktorá sa mylne pokladá za náboženstvo. Známkou učeníctva je však charakter. Majú títo ľudia Kristovu nehu? Majú jeho

pokoru a dobrosrdečnosť? Je ich duchovný chrám očistený od pýchy, hrubosti, sebeckta a tvrdosti? Ak nie, potom nevedia, aký duch ich ovláda. Neuvedomujú si, že kresťanstvo spočíva v prinášaní mnohého ovocia na Božiu slávu.

Iní zachádzajú do krajnosti svojím pripodobňovaním sa svetu. Medzi nimi a neveriacimi nie je nijaký rozdiel. Ak v jednom prípade ľuď od pravdy odrádza príkry, kritický, odsudzovačný duch, potom v druhom dochádzajú k záveru, že ten či onen vyznávač kresťanstva nemá nijaké zásady a nezažil zmenu srdca ani povahy. Podľa [Matúš 5,16](#) Kristus hovorí: „Tak sviet' vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli dobré skutky a velebili vášho Otca, ktorý je v nebesiach.“ ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 305.306](#))

* * * * *

Boh žiada, aby jeho ľud uvažoval a pred úsudkom nedal prednosť dojmom. Jeho dielo je zrozumiteľné všetkým jeho deťom. Jeho učenie sa do chápavej a rozvážnej mysli vštepuje samo a má ju povznášať. Božia moc nie je zjavná pri každej príležitosti, ale núdza človeka je Božia príležitosť. ([Testimonies For The Church, zv. 1, s. 230](#))

* * * * *

Keď tí, čo boli sami svedkami a z vlastnej skúsenosti poznali nepravú bohoslužbu, spoznávajú svoje poblúdenie, vtedy sa satan snaží ťažiť z ich predchádzajúcej skúsenosti a ustavične im ju pripomína, aby si znechutili každý duchovný záujem. Takto chce zničiť vieru v pravú zbožnosť. Pretože raz už boli oklamaní, boja sa úprimne a horlivo modliť a prosiť Boha o zvláštnu pomoc a víťazstvo. Nesmú dovoliť, aby satan dosiahol svoj cieľ; nesmú sa dať vohnať do chladnej formálnosti a nevery. Musia pamätať, že Boží základ stojí pevne. Nech sa ukáže, že Boh je pravdivý a každý človek luhár. ([Rimanom 3,4](#)). Jedinou istotou takýchto ľudí je postaviť sa na pevný základ, dôkladne poznať posolstvo tretieho anjela, porozumieť mu, oceniť pravdu, milovať ju a poslúchať. ([Testimonies For The Church, zv. 1, s. 323.324](#))

Dávidova modlitba*

Bola som upozornená na Dávida, ako prosí, aby ho Pán v starobe neopustil, a pochopila som, prečo sa tak vážne modlil. Videl totiž, že väčšina starcov okolo neho boli samí nešťastníci a že u nich s rokmi mimoriadne pribúdalo neradostných povahových črt. Ak boli niektorí od prirodzenosti uzavretí a lakomí, v starobe to boli ľudia veľmi neznesiteľní. Ak šlo o žiarlivosť, podráždenosť a netrpezlivosť, v starobe sa tieto zlé vlastnosti prejavili naplno.

Dávid bol zarmútený pri pohľade na kráľov a dvoranov, ktorí – ako sa zdalo – v mužnom veku pociťovali bázeň pred Bohom, no v starobe začali podozrievať svojich najlepších priateľov a príbuzných. Neprestajne sa báli, že títo ľudia sú im naklonení len zo sebeckých pohnútok. Boli ochotní počúvať narážky či podvrtné správy cudzincov o tých, ktorým mali dôverovať. Ich nespútaná podozrievavosť občas vzbĺkla bez kontroly, ak všetci nechceli súhlasiť s ich nesprávnym úsudkom. Ich lakomstvo bolo neznesiteľné. Často si mysleli, že vlastné deti a príbuzní ich chcú pripraviť o život, len aby mohli zaujať ich miesto a získať ich bohatstvo a slávu. Podozrievavosť a sebeckosť posadli niektorých natoľko, že boli ochotní dať pozabíjať aj svoje deti.

Dávid pozoroval, že aj keď poniektorí z nich boli v čase svojej mužnej sily spravodliví, v starobe akoby sa prestali ovládať. Podľa hli satanovi a on ich znepokojoval a trápil. Kráľ videl, že Hospodin akoby mnohých starších opustil a vydal ich nepriateľom na posmech a potupu. Dávid bol hlboko pohnutý a so smútkom hľadel do budúcnosti pri pomyslení na starobu. Predstava, že by ho Boh mal opustiť a mal by byť taký nešťastný, ako boli v starobe mnohí jeho známi, ho desila. Báľ sa pomyslenia, že by mal zostať Božím nepriateľom na posmech. Tiesnený bremenom svojich obáv čo najúprimnejšie prosí: „Nezavrhuj ma v čase staroby, keď mi ubúda síl, neopúšťaj ma!“, „Bože, učil si ma od mladosti a ja dosiaľ hlásam tvoje predivné skutky. Ani keď zostarnem a zošediviem, neopúšťaj

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 422-424

ma, Bože, kým neoboznámim s tvojím mocným ramenom všetky budúce pokolenia.,, [Žalm 71,9.17.18](#). Dávid veľ mi živo pocit' oval potrebu Božej ochrany pred príznakmi, ktoré sprevádzajú starobu. [122]

Často sa stáva, že starší ľudia nechcú priznať úbytok svojich rozumových síl. Krátia si dni detinskými starosťami. Satan si často zahráva s ich predstavivosťou a prebúdza v nich stálu obavu o ich peniaze. Tie sa im stali modlou, úzkostlivo ich hromadia a strážia. Často sa zriekajú životnej pohody, pracujú nad svoje sily, len aby nemuseli použiť peniaze, ktoré si našetrili. Z obavy pred prípadným budúcim nedostatkom žijú v ustavičnom nedostatku už v prítomnosti. Podnecovateľom všetkej tejto ustrašenosti je satan. Vyvoláva predstavy, ktoré vedú k zotročujúcej obave a podozrievavosti, mrzačí v ľuďoch ušľachtilosť a ničí ich vznešené myšlienky a city. Takto zotročení ľudia trpia chorobnou obavou o svoje úspory. Keby sa odhodlali úplne sa spoliehať na Boha, ich posledné dni života by mohli byť tie najlepšie a najšťastnejšie. Tí, čo môžu dôverovať poctivosti a rozvážnosti svojich detí, mali by dovoliť, aby ich obšťastňovali v starobe. Ak to neurobia, satan zneužije ich oslabenú duševnú silu a svojím spôsobom sa postará o nich sám. Mali by zahnať každú úzkosť i ustarostenosť a čo najšťastnejšie zužitkovať svoj čas dozrievaním pre nebesá.

Správne svätenie soboty*

25. decembra 1865 mi bolo ukázané, že v našom zachovávaní soboty je priveľ a ľahostajnosti. Chýba nám schopnosť vybaviť si každodenné povinnosti za šesť pracovných dní, ktoré Boh určil pre človeka, a nie sme dostatočne pozorní, aby sme predišli strate čo i jedinej hodiny posvätného času, ktorý si Pán vyhradil pre seba. Niká, ani tá najdôležitejšia práca nemôže ospravedlniť prestupovanie štvrtého Božieho prikázania.

Sú, pravda, prípady, pre ktoré Kristus dovolil určitú činnosť aj v sobotu, ako napríklad zachrániť život človeka alebo zvieratá. Ak však prestupujeme čo aj písmeno štvrtého prikázania pre vlastný prospech a finančný záujem, sme priestupníkmi soboty, prehrešujeme sa proti všetkým príkazom, pretože ak neuznávame jedno prikázanie, prestupujeme všetky.

Ak v snahe zachrániť majetok prestupujeme výslovný Boží príkaz, kde sa to skončí? Kde si potom postavíme medze? Keď určitý priestupok pokladáme za nepatrný hriech, citlivosť sa otupuje a svedomie zatvrdzuje. Ak v pracovnom zhone pokračujeme aj v posvätnom čase a pritom sa nazdávame, že sobotu svätíme, potom sme vlastne, podľa Kristových slov, priestupníkmi každého z Božích príkazov. V tomto ohľade sa svätitelia soboty dopúšťajú chyby; Boh je však veľmi pozorný. Každý, kto si myslí, že trochu času môže ušetriť alebo niečo získať na úkor Božieho času, skôr či neskôr na to doplatí. Nezáska Božie požehnanie, ako by chcel, pretože zneuctieva Božie meno a zľahčuje jeho prikázania. Spočítanie na ňom Božia kliatba a jeho strata môže byť desať či dvadsaťkrát väčšia než zisk. „Či smie človek podvádzať Boha, keď vy podvádzate mňa? ...vy, celý národ!,, [Malachiáš 3,8.9](#).

Boh dal človekovi šesť dní na prácu, pre seba si oddelil jeden deň, kedy ho máme obzvlášť ctieť. Máme ho oslavovať a jeho vôľu poslušne plniť. Človek však okráda Boha tým, že ho okráda o chvíle, ktoré si Stvoriteľ vyhradil pre seba. Boh určil siedmy deň ako odpo-

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 531-533

činok pre človeka, pre jeho blaho i pre svoju slávu. Videl, že človek potrebuje jeden deň odpočinku od námah a starostí, ak sa jeho zdravie a život nemá poškodiť pre nedostatok času na oddych od únavy a úzkosti šiestich dní.

Sobota bola ustanovená pre blaho človeka a vedomé porušovanie tohto svätého príkazu, zakazujúceho prácu v siedmy deň, pokladá Boh za zločin, ktorý za čias Mojžiša bol taký závažný, že priestupník zaň platil životom. To však nie je celý trest, ak Boh priestupníka svojho zákona nevezme do neba. Hriešnik bude musieť vytrpieť ešte druhú smrť, čo je plný a konečný trest za prestúpenie Božieho zákona. [124]

Poist'ovanie*

Videla som, že adventisti siedmeho dňa by sa nemali starať o životné poistenie. To je obchodovanie so svetom, čo nie je podľa Božej vôle. Kto sa dáva poist'ovať, spája sa so svetom a Písmo vyzýva Boží ľud, aby vyšiel spomedzi nich a oddelil sa. Anjel povedal: „Kristus vás vykúpil obet'ou svojho života., „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Ved' veľmi draho ste boli kúpení! Oslávte teda Boha svojím telom i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu., „Ved' ste umreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu. Keď sa zjaví Kristus, život náš, vtedy aj vy zjavíte sa s ním v sláve., [1. Korint'anom 6,19.20](#); [Kološanom 3,3.4](#). Toto je to jediné životné poistenie podľa Božej vôle.

Svetské poist'ovanie je čisto svetská záležitosť, ktorá má odvieť bratov a sestry od jednoduchosti a čistoty evanjelia. Každá takáto úchylka oslabuje našu vieru a duchovný život. Anjel pripomenul: „Vy ste vyvoleným rodom, kráľovským kňazstvom, svätým národom, ľuďom jemu vlastným, aby ste zvestovali cnostné skutky toho, ktorý vás povolal z tmy do svojho predivného svetla., [1. Petra 2,9](#). Ako ľud sme vo zvláštnom zmysle Božím vlastníctvom. Kristus nás vykúpil. Mocní anjeli sú okolo nás. Bez vedomia nebeského Otca nespadne na zem ani vrabec. Máme spočítané aj vlasy na hlave. Boh sa postaral o svoj ľud. Mimoriadne dbá o svoje deti; preto nemajú pochybovať o jeho prozreteľnosti a nemajú sa dávať svetsky poist'ovať. Boh určil, aby sme si v prostote a svätosti zachovali svoju zvláštnosť, že sme jeho povolaným ľuďom. Kto sa opiera o všelijaké svetské poistky, vkladá do nich prostriedky, ktoré patria Bohu; tie mu zveril on a sú určené na rozmach jeho diela.

Len málokto pocíti nejaký úžitok z takéhoto životného poistenia a bez Božieho požehnania aj v najlepšom prípade to môže byť viac na škodu než na osoh. Koho Pán ustanovil za svojho správcu, ten

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 549-551

nemá nijaké právo ukladať do nepriateľských rúk prostriedky, ktoré on určil pre svoje dielo.

Satan ustavične niečím odvracia pozornosť Božích vyvolených od prípravy na to, čo príde. V plnom zmysle slova je zvodcom, obratným kúzelníkom. Svoje plány a nástrahy halí do nebeského jasú. Evu zvedol, aby jedla zo zakázaného ovocia; našepkával jej, že z toho bude mať sama väčší zisk. Satan vedie svojich ľudí, aby predstavovali rôzne vynálezy, patentové práva a iné podnikateľské aktivity. Nimi chce zviest tých adventistov siedmeho dňa, ktorí túžia rýchlo zbohatnúť. Chce, aby sa potkli a on ich mohol zotročiť a spôsobiť im žiaľ. Bdelo a usilovne zotročuje svet a prostredníctvom neveriacich ľudí sa snaží udržať príjemné ovzdušie, ktorým by chcel odvieť nepozorných veriacich do zväzkov s neveriacimi. Žiadosť očí, túžba po vzrušení a príjemných zábavách sú pokušením a osíd-
lom Božiemu ľudu. Satan má mnoho jemne tkaných nebezpečných, no na vzhľad nevinných sietí, do ktorých chce zatiahnuť Boží ľud. Existujú príjemné divadlá, zábavy, frenologické prednášky a nekonečná rozmanitosť stále nových podujatí pripravených na zvädzanie Božieho ľudu, aby si zamiloval svet so všetkým, čo k nemu patrí. Takýmto spojením so svetom viera slabne a prostriedky, ktoré sa mali venovať Božiemu dielu, sa dostávajú do nepriateľových rúk. Týmito rozmanitými spôsobmi satan obratne odčerpáva prostriedky Božieho ľudu, a preto ich Pán nenávidí.

[126]

Sú ľudia s chorobnou predstavivosťou, pre ktorých je náboženstvo tyraniou, čo ich obmedzuje ako nejaký zverák. Ustavične sa žalujú na svoju skazenosť a vzdychajú nad všeličím, čo sa im nepáči. Nemajú v srdci lásku, stále sa mračia. Mrazí ich už pri nevinnom smiechu mladých či starých. Každé osvieženie a obveselenie pokladajú za hriech. Nazdávajú sa, že myseľ treba držať na uzde a ustavične karhať. Toto je jedna krajnosť. Iní sa nazdávajú, že myseľ musí kvôli zdraviu ustavične vynachádzať nové pobavenie a rozptýlenie. Navykajú si na vzrušenie a bez neho nevedia byť. To nie sú praví kresťania. Zachádzajú do druhej krajnosti.

Pravé kresťanské zásady otvárajú všetkým prameň šťastia, ktorého výšku a hĺbku, dĺžku a šírku nemožno zmerať. Kristus v nás je prameňom vody tečúcej k večnému životu. To je trvalé žriedlo, z ktorého kresťan môže piť koľko chce, a nikdy ho nevyčerpá.

To, čo je príčinou ochorenia tela i duše takmer všetkých ľudí, je nespokojnosť a ustavičné bedákanie. Sú bez Boha, nemajú nádej, ktorá „vchádza za oponu,, a je „pevnou a istou kotvou,,. Každý, kto má takú nádej, očistí uje sa, ako je on čistý. Títo ľudia sú zbavení ustavičných túžob, sťažností a nespokojnosti; nevetria ustavične zlo a nevyhládávajú domnelé ťažkosti. Vidíme však mnohých, ktorí vždy majú poruke „čas skúšok,, všade ich stíha samá úzkosť, nenachádzajú nijakú útechu, ale ustavične ich desí očakávanie nejakej pohromy.

Títo ľudia zneuctievajú Boha a znevažujú Kristovo náboženstvo. Nemajú pravú lásku k Bohu, blížnym a deťom; duševne sú chorí. Márne zábavy ich však nikdy neuzdravia. Ak majú byť šťastní, musí ich zmeniť sám Duch Svätý.

* * * * *

Súvis, ktorý existuje medzi ľudským duchom a telom je veľmi úzky. Keď trpí jedna časť, pociťuje to aj druhá. Duchovný stav

*Testimonies For The Church, zv. 1, s. 565.566

závisí od telesného zdravia. Ak je duch uvoľnený a šťastný vedomím správneho konania a ak človek prežíva uspokojenie z obšťastňovania iných, vzniká radosť, ktorá ovplyvní celý organizmus, rozprúdi krv a posilní celé telo. Božie požehnanie je liek, a tí, čo prekypujú dobročinnosťou k iným, pocíťia vo svojom srdci a živote zázračné požehnanie. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 60.61](#))

[128]

* * * * *

Náboženstvo Písma nepôsobí škodlivo na zdravie tela a ducha. Vplyv Božieho Ducha je tým najlepším liekom, aký môže chorý človek dostať. Nebesá prekypujú zdravím a čím účinnejšie zasiahnu nebeské vplyvy, tým istejšie bude uzdravenie veriaceho trpiteľa. (1872, [Testimonies For The Church, zv. 3, s. 172](#))

* * * * *

Pôvodcom choroby je satan, a lekár bojuje proti jeho zhubnému dielu a moci. Duševných chorôb stále pribúda. Deväť desiatín chorôb má svoj pôvod v duševnej oblasti. Možnože jednotlivca stravujú nejaké domáce ťažkosti a podlamujú jeho životnú silu. Výčitky svedomia ako následok hriechu niekedy nahlodávajú organizmus a vyvádzajú z rovnováhy celý duševný život. Na citlivých ľuďoch podobne pôsobia aj bludné náuky, ako je učenie o večne horiacom pekle a nekonečných mukách zatratencov, spolu s premrštenými a zvrátenými názormi na Božiu povahu. Neveriaci ľudia poukazujú na takéto nešťastné prípady, akoby príčinou choroby bolo náboženstvo. Toto je však krivé obvinenie, za ktoré sa budú v budúcnosti zodpovedať. Kristovo náboženstvo nielenže nie je príčinou chorôb, ale je jedným z najpôsobivejších liečebných spôsobov, pretože najúčinnejšie upokojuje nervovú sústavu. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 444](#))

* * * * *

Ťarcha hriechu s následným nepokojom a neukojiteľnými túžbami tvorí skutočný základ veľkého počtu chorôb, ktorými hriešnik

trpí. Kristus je mocným lekárom človeka chorého na následky hriechu. Títo úbohí trpitelia sa potrebujú viac dozvedieť o tomto Pomocníkovi, ktorého správne poznať znamená mať večný život. Treba ich teda trpezlivo, láskavo, no s celou vážnosťou poučiť, ako pootvárať okná duše a dovoliť slnku Božej lásky, aby osvietilo temné zákutia mysle. ([Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 579)

„Či neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Ved' veľ mi draho ste boli kúpení! Oslávte teda Boha svojím telom i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu.,, [1. Korint'anom 6,19.20](#).

Nie sme sami svoji. Boli sme veľ mi draho kúpení; trpel a zomrel za nás Boží Syn. Keby sme to mohli pochopiť a plne si to predstaviť, cítili by sme veľ kú zodpovednosť, ktorá spočíva na nás za to, aby sme si zdravie udržiavali v čo najlepšom stave a mohli obetavo slúžiť Bohu. Ak však svojím správaním plytváme energiou, oslabujeme svoje sily, alebo nejakým spôsobom si zatemňujeme rozum, hrešíme proti Bohu. V tom prípade ho neoslavujeme svojím telom a duchom, čo oboje náleží jemu, ale dopúšťame sa voči nemu veľkej neprávosti.

Obetoval sa Ježiš kvôli nám? Bolo za nás zaplatené veľké výkupné? Skutočne nie sme sami svoji? Je pravda, že naše telesné i duchovné sily so všetkým, čo sme a máme, náležia Bohu? Iste, je to tak! Keď si toto uvedomujeme, myslíme teda na to, ako nás to pred Bohom zaväzuje, aby sme si život zachovali v takom stave, aby sme mohli tu na zemi oslavovať Pána svojím telom i duchom, čo oboje patrí jemu.

Záverečné hodiny času milosti

Neochvejne veríme, že Kristus čoskoro príde. Pre nás to nie je nijaká bájka, ale skutočnosť. Nemáme a po celé roky sme nemali nijakých pochyb, že učenie, za ktorým stojíme, je prítomná pravda, a že sa blížime k poslednému súdu. Pripravujeme sa na stretnutie s tým, ktorý sa má v sprievode svätých anjelov zjaviť a svojim verným dať posledný dotyk nesmrteľnosti. Pri svojom príchode nás už nebude očisťovať od hriechov a odstraňovať porušenosť

*[Testimonies For The Church](#), zv. 2, s. 354-376, Posolstvo prednesené v Battle Creeku 6. 3. 1869)

charakteru, ani nás nebude liečiť z našich povahových chorôb a sklonov. Ak nám toto chýba, potom treba vykonať nápravu ešte pred jeho príchodom.

[130] Keď príde Pán, svätí zostanú svätými. Tí, čo zachovali svoje telo a ducha v svätosti, posvätení a cti, dostanú nesmrteľnosť. Nespravodliví, neposvätení a hriešni zostanú takí navždy. Vtedy už nič nezmyje ich hriechy a neudelí im svätú povahu. Vtedy ich už Orodovník nezbaví hriešnosti a porušenosti. Všetko to treba vykonať v týchto hodinách času milosti. Teraz je na to čas.

Božiu pravdu prijímame podľa rozmanitých schopností, a keď prichádzame pod jej vplyv, koná na nás potrebné dielo, aby sme boli morálne uspôsobení pre kráľovstvo slávy a pre spoločenstvo nebeských anjelov. Teraz sme v Božej dielni. Mnohí z nás sú ako hrubé, neopracované kamene z lomu. Keď však prijmeme Božiu pravdu, jej vplyv si nás podmaňuje, dvíha nás a zbavuje každej nedokonalosti a hriechu, nech by bol akejkol'vek povahy. Takto sme pripravení uvidieť Kráľa v jeho nádhere a hotoví sme aj pre spoločenstvo čistých nebeských anjelov v kráľovstve slávy. Toto dielo sa má pre nás vykonať práve tu; naše telo a duch sa musia práve tu prichystať na nesmrteľnosť.

Žijeme vo svete, ktorý sa stavia proti spravodlivosti, čistote charakteru a vzrastu v milosti. Kamkol'vek sa podívame, vidíme porušenosť a poškrvnenosť, ošklivosť a hriech. Do akého diela sa máme pustiť práve pred prijatím nesmrteľnosti? Máme si zachovať posvätené telo a čistého ducha, aby sme v týchto posledných dňoch mohli v porušenosti sveta obstáť bez poškrvny. A ak toto dielo má byť vykonané, musíme sa doň pustiť hneď rozvážne a celým srdcom. Sebeckto by nám nemalo v tom brániť. Vo všetkom, čo konáme, by nás mal úplne ovládnuť a viesť Boží Duch. Ak máme správnu predstavu o nebi a sme preniknutí mocou z výsosti, potom vo svojom srdci určite cítíme posväcujúci vplyv Božieho Ducha.

Príčina utrpenia iných

Keď sme sa pokúsili predložiť svojim bratom a sestrám zdravotnú reformu a hovorili sme im o dôležitosti jedena a pitia s upozornením, že všetko, čo konajú, majú robiť na Božiu slávu, mnohí

svojím správaním vraveli: „Nikoho do toho nič, či jem to, alebo ono. Čokoľvek robím, za to ponesiem následky len sám.,,

Drahí priatelia, veľmi sa mýlite. Za svoje nesprávne počínanie netrpíte len vy sami. Spoločnosť, v ktorej žijete, musí tiež veľkou mierou znášať následky vašich nesprávnych činov. Ak trpíte pre svoju nestriedmosť v jedení a pití, potom sa nás, čo žijeme s vami a okolo vás, vaše choroby tiež dotýkajú. Pre vaše nesprávne konanie musíme trpieť aj my. Ak sa tým všetkým ovplyvňujú a oslabujú vaše telesné alebo duševné schopnosti, potom to vo vašej spoločnosti cítime aj my a sme tým dotknutí. Ak ste namiesto duchovnej sviežosti mrzutí, potom zatieňujete aj duchovný život svojich najbližších. Ak sme smutní, skl'účení a mrzutí my, potom by ste vy pri svojom dobrom zdraví mohli mať jasnú myseľ, ukázať nám východisko a povedať povzbudivé slovo. No ak je váš mozog zvráteným spôsobom života zatemnený a nemôžete nám správne poradiť, či tým netrpíte aj vy? Či sa nás vážne nedotkne váš vplyv? Aj keď smiete do určitej miery dôverovať svojej súdnosti, predsa chceme mať dobrých radcov, pretože „v množstve radcov je záchrana.,, [Príslovia 11,14](#). Chceme, aby s naším správaním mohli súhlasiť tí, ktorých milujeme a ide nám o to, aby nám aj oni mohli rozvážne poradiť. Načo je nám však váš úsudok, ak sila vašej nervovej sústavy bola do krajnosti vyčerpaná a mozog zbavený pružnosti, takže ste nemohli postrehnúť, či žalúdok sýtite správnym pokrmom, alebo či sa nepredjedáte, hoc aj zdravým jedlom. Načo by nám bola rada ľuď, ktorí usudzujú cez množstvo nestráveného jedla. Spôsob vášho života sa nás teda dotýka. Nie je možné, aby ste svojím zvráteným konaním nepôsobili utrpenie iným.

[131]

Beh o nebeskú cenu

„Či neviete, že tí, čo bežia na závodisku, bežia síce všetci, ale iba jeden cenu dostáva? Tak bežte, aby ste ju dosiahli! A každý, kto závodí, zdržuje sa všetkého; oni preto, aby dostali porušiteľný veniec, my však neporušiteľný. Preto ja tak bežím, nie ako na neisto; tak zápasím, nie akoby som vzduch rozrážal, ale ukážňujem si telo a službu ho podrobujem, aby som sám nebol nehodný, keď iným kážem.,, [1. Korint'anom 9,24-29](#). Tí, čo chceli pretekať a získať veniec slávy, zdržali sa všetkého, len aby ich svaly, mozog a všetko

ostatné bolo na beh čo najlepšie pripravené. Keby neboli striedmi, nemali by tú pružnosť, ktorú zaručuje striedmosť. Ak žili striedmo, mohli bežať výkonnejšie a boli istejší, že veniec môžu získať.

No všetci, čo sa takto zdŕžali – so všetkým svojím úsilím podrobiť sa prísnej diéte kvôli najlepšej príprave – bežali na neisto. Aj pri najlepšom výkone vyznamenanie nemuseli dostať, veď stačilo, aby ich niekto hoci o málo predstihol a získal cenu. Dostával ju totiž len jeden. No v nebeskom behu môžeme cenu získať všetci. Nieto tu neistoty. Musíme si obliecť nebeské rúcho a zrakom upretým na veniec nesmrteľnosti ustavične mať pred sebou len jediný Vzor. On bol mužom bolesti, ktorý poznal útrapy. Pokorný, sebazapieravý život nášho Pána máme mať ustavične na zreteli. Keď potom ideme v jeho šľapajach so zrakom upretým na odmenu, cenu celkom určite dostaneme.

Ľudia sa zapierali a trénovali, len aby dobehli a získali porušiteľný veniec, ktorý za deň môže stratiť cenu a ktorý bol len znamením úcty od smrteľníkov. Nám však ide o taký beh, na konci ktorého víťaz dostane veniec nesmrteľnosti a večný život. Áno, dostaneme nesmiernu a večnú hojnosť slávy, ak dobehneme. Apoštol hovorí, že sa usilujeme „o neporušiteľné,, a ak tí, čo sa tu na zemi rozhodli zápasit' o časný veniec, museli zdŕžať všetkého, či sa nemôžeme zdŕžať my, ktorí myslíme na ten neporušiteľný veniec a večnú hojnosť slávy a života, ktorý sa dĺžkou rovná životu Božiemu? Keď na to všetko myslíme, či by sme nemali byť „vytrvalí v zápase, ktorý máme pred sebou,, a „hl'adiet' na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery,,? [Židom 12,1.2](#). Vyznačil nám cestu a všade na nej nám nechal svoje stopy. Je to cesta, ktorou šiel on, a my smieme s ním skúsiť sebazaprenie, utrpenie, a tak ísť cestou, ktorú skropil svojou krvou.

„Preto ja tak bežím, nie ako na neisto; tak zápasím, nie akoby som vzduch rozrážal, ale ukázňujem si telo a služby ho podrobujem,, [1. Korint'anom 9,26.27](#). Tu má čo robiť každý muž, žena i dieťa. Satan sa ustavične snaží ovládnuť vaše telo i ducha. Kristus vás však vykúpil, ste jeho vlastníctvom. Teraz máte pracovať s Kristom a jeho svätými anjelmi, ktorí vám slúžia. Svoje telo máte ovládať a podriaďovať si ho. Ak toto nedocielite, celkom určite stratíte večný život i veniec nesmrteľnosti. Niektorí však povedia: „Čo koho do toho, čo jem alebo pijem?,, Objasnila som vám, ako môže vaše správanie pôsobiť na iných. Videli ste, že vaša životospráva úzko

súvisí s vaším vplyvom na rodinu. To výrazne ovplyvňuje povahu vašich detí.

Rodičovská zodpovednosť

Ako som už povedala, žijeme v porušenom veku. Je to čas, keď satan akoby úplne ovládal myseľ, ktorá nie je celkom zasvätená Bohu. Na rodičoch a vychovávateľoch spočíva veľká zodpovednosť za výchovu detí. Rodičia vzali na seba zodpovednosť za ich zrod; aká je teda ich povinnosť? Stačí azda nechať ich rásť, ako vedia a chcú? Dovoľte mi znova vám pripomenúť, že na rodičoch spočíva veľká zodpovednosť. „Či teda jete, alebo pijete a čokoľvek robíte, všetko robte na slávu Božiu.,, 1. Korint'anom 10,31. Pamätáte na to, keď rodine pripravujete na stôl jedlo? Dávate svojim deťom len taký pokrm, o ktorom viete, že vytvára najlepšiu krv? Zachová tento pokrm ich systém aj od toho najmenšieho horúčkovitého ochorenia? Je to strava, ktorá poslúži zdraviu a životu najlepšie? Zamysleli ste sa nad týmto pokrmom, kým ste sa rozhodli dať ho deťom? Alebo ste im, bez ohľadu na ich budúcnosť, pripravili jedlo dráždivé a nezdravé?

Dovoľte mi pripomenúť vám, že deti majú od narodenia sklon k zlému. Satan akoby ich celkom ovládal. Zmocňuje sa ich mladej mysle a už sú narušené. Prečo otcovia a matky konajú tak nedbalo? Nechcú veriť, že satan v ich rodinách rozsieva zlé semeno. Sú zaslepení a tiež nedbalí a nevšímaví. Prečo sa nezobudia a o týchto veciach nečítajú a nepočúvajú? Apoštol hovorí: „Pridávajú k viere [133] cnosť, k cnosti poznávanie, k poznávaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť.,, 2. Petra 1,5.6. Každý vyznávač Krista má tu čo robiť; má totiž žiť podľa tohto zákona ustavičného vzrastu...

Nemierne jedenie

Mnohí, čo prijali zdravotnú reformu, vylúčili všetky škodliviny. Znamená to azda, že už môžu jesť, koľko sa im páči? Zasadnú si za stôl a namiesto toho, aby jedli s mierou, chuťou sa dajú zviest' do prejedania. Žalúdok potom musí vynaložiť veľkú námahu, aby vo zvyšku dňa znášal uloženú záť až. Všetko, čo vchádza do žalúdka a z čoho telo nemôže mať úžitok, bráni mu v jeho činnosti, brzdí tento

živý stroj. Telo je pret'ažené a nemôže dobre fungovať. Orgány sú zbytočne zat'ažené a mozgová energia musí prísť na pomoc tráviacemu traktu spracovať množstvo jedla, z ktorého telo nemá nijaký ošoh.

Nervová energia sa tým odčerpáva na trávenie nadmerného množstva potravy. Čo cíti človek po takom výkone a zbytočnej strate energie? Ochabnutosť, mdlobu a potrebu pokračovať v jedení. Možnože tento pocit prepadne človeka práve pred jedlom. V čom je príčina? Telo pracuje vytrvalo, kým nie je dôkladne vyčerpané, čoho dôkazom je práve prejav ochabnutia. Máme pocit, že žalúdok vraví: „Len pridaj,, a on svojou mdlobou jasne naznačuje: „Daj mi pokoj!,,

Žalúdok si potrebuje odpočinúť a nazbierať novú silu na ďalšiu činnosť. No namiesto toho, aby ste mu dali čas na oddych, nazdávate sa, že potrebujete viac pokrmu, a tak pridávate organizmu ďalší náklad a nedopriavate mu žiaduci odpočinok. Je to tak, ako keby niekto celé dopoludnie pracoval do úmoru a na obed by oznámil, že je krajne unavený a vyčerpaný, ale vy by ste ho prehovárali, aby len šiel robiť ďalej, že si pri tom odpočinie. Takto zaobchádzate so svojím žalúdkom, ktorý je úplne vysilený. Namiesto odpočinku mu dávate viac jedla. Musí si teda privolať na pomoc energiu z iných častí tela a tá mu pomôže tráviť ...

Prvoradá práca matky

Videla som matky veľkých rodín, ktoré neboli spokojné so svojimi rodinnými povinnosťami. Chceli byť misionárkami a konať veľké dielo. Túžili po nejakom vyššom poslaní a zanedbávali domáce povinnosti, ku ktorým ich povolal Pán. Ako je dôležité, aby myseľ bola jasná. Aké je dôležité, aby telo bolo v čo možno najlepšom stave a aby sme Pánom zverené dielo mohli konať tak, aby mohol povedať: „Správne, dobrý a verný sluha, nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím, vojdí do radosti svojho pána.,, **Matúš 25,21**. Moje sestry, nezanedbávajte tie drobné povinnosti, ku ktorým vás povolal Pán. Nech skutky každého dňa sú také, aby ste sa v deň posledného účtovania nemuseli hanbiť nad nebeským záznamom.

Nedostatočná strava

Čo povedať o nedostatočnej strave? Hovorila som o tom, aké dôležité je dbať o množstvo a kvalitu jedla, pretože to všetko úzko súvisí so zákonmi zdravia. No nijako by sme nemali odporúčať nedostatočnú stravu. Videla som, že mnohí nesprávne chápu zdravotnú reformu a uspokojia sa s chudobnou stravou. Živia sa lacnou, nevyživnou a nedbalo pripravenou stravou bez ohľadu na potrebnú výživu tela. Je dôležité, aby jedlo bolo svedomito pripravené, aby chuť, ak nie je narušená, mala z jedla radosť. Ak zásadne vynecháme mäso, zvieracie tuky, vrátane masla, koreniny a to, čo dráždi žalúdok a škodí zdraviu, nik by si nemal myslieť, že nám už málo záleží na tom, čo jeme.

Poniektorí zachádzajú do krajností. Musia jesť presne vymedzené množstvo jedla určitej kvality a obmedzujú sa na dve alebo tri zložky jedla. Jedia len málo. No z malého množstva nedostatočnej kvality ich telo nedostane potrebnú výživu. Ochudobnená strava telu nemôže prospieť, lebo ochudobní krv...

Niektorí ľudia neprijímajú zásadu, aby jedli a pili na Božiu slávu. Podliehanie chuti ovplyvňuje celý život. Vidieť to v ich rodine, v zbore, v modlitebnom zhromaždení a v živote detí. Stalo sa to kliatbou života. Nemôžete ich priviesť k tomu, aby chápali pravdy určené pre tieto posledné dni. Boh sa dôkladne postaral o výživu a šťastie všetkých svojich tvorov, a keby jeho zákony nikdy neboli prestúpené a všetci by konali podľa tejto Božej vôle, žili by sme v zdraví, pokoji, šťastí, nie v biede a v ustavičnom trápení.

Mäso, mlieko a cukor

Mäso znehodnocuje kvalitu krvi. Varte mäso s koreninami, najedzte sa ho a za ním požite nejaký výdatný múčnik a vašu krv to škodlivo ovplyvní. Telo je príliš zaťažené, keď má takýto pokrm spracovať. Určité druhy zákuskov a v octe nakladaná zelenina, ktoré by nikdy nemali prísť do žalúdka, rovnako poškodzujú krv. Úbohá strava, nesprávne pripravená a v malom množstve, nemôže vytvoriť zdravú krv. Mäso a príliš sýtiace jedlá na jednej strane a nedostatočná strava na druhej, majú rovnako škodlivý účinok.

[135] Teraz niečo o mlieku a cukre. Poznám niektorých ľudí, čo sa zľakli zdravotnej reformy a poznamenali, že s ňou nechcú mať nič spoločné, pretože obmedzuje práve tieto požívatiny. Zmenu by sme mali uskutočňovať veľmi pozorne a počínať si opatrne a rozvážne. Chceme konať tak, aby sa tento spôsob rozumným ľuďom našej krajiny odporúčal sám. Väčšie množstvo mlieka spolu s cukrom škodí. Poškodzuje celé telo. Dojnice nie sú vždy najzdravšie. Môžu byť výslovne choré. Ešte ráno môžu vyzerat' dobre a večer môžu hynúť. Keďže zvierá bolo už ráno choré, ani mlieko nie je zdravé; vy ste to však nevedeli. Zvieratá sú choré. Mäso nie je zdravé. Keby sme vedeli, že zvieratá sú dokonale zdravé, odporúčala by som, aby ľudia radšej jedli mäso než väčšie množstvo mlieka a cukru. Nespôsobilo by to toľko škody, koľko napácha mlieko spolu s cukrom. Cukor organizmu škodí. Brzdí chod tohto živého stroja...

Keď si pri častých návštevách sestier a bratov sadám u nich k stolu, vidím, že užívajú priveľa mlieka a cukru. Toto spojenie škodí telu, dráždi tráviace ústrojenstvo a ovplyvňuje aj mozog. Všetko, čo škodí vášmu telu, priamo a značne ochromuje aj myseľ. Podľa svetla, ktoré som dostala, cukor je vo väčšom množstve škodlivejší než mäso. Pri zmenách v životospráve by sme mali byť opatrní a konať tak, aby sme neznechucovali a netvorili predsudky u tých, ktorých chceme poučiť a ktorým chceme pomôcť.

Matky a dcéry

Naše sestry často nevedia variť. Rada by som im povedala, že by som šla k tej najlepšej kuchárke, akú možno nájsť, a podľa potreby by som u nej zostala aj celé týždne, kým by som nezvládla toto umenie a nestala sa uvážlivou, zručnou kuchárkou. Rozhodla by som sa pre to aj v štyridsiatke. Je vašou povinnosťou vedieť variť a naučiť variť aj vaše dcéry. Keď ich zasväťíte do kuchárskeho umenia, akoby ste okolo nich vystavali ohradu, ktorá ich ochráni pred mnohými nerozvážnymi krokmi a zlozvykmi, ktorých by sa inak dopustili. Cením si svoju krajčírku, vážim si pisárku, ale moja kuchárka, ktorá vie, ako pripraviť jedlo, ktoré správne vyživuje mozog, kosť a svalstvo, má najvýznamnejšie miesto medzi pomocníkmi v rodine...

Náboženstvo v kuchyni

Môžeme mať pestré, dobré, zdravé a vhodne pripravené jedlo, ktoré bude chutiť všetkým. Moje sestry, ak neviete variť, radím vám, učte sa. Vedieť variť je pre vás životne dôležité. Viac ľuďí hynie pre nesprávne varenie, ako si myslíte. Z toho bývajú choroby a nepríjemné nálady. Organizmus trpí a zo zreteľ a stráca nebeské veci. V bochníku dobrého chleba je viac náboženstva, než si mnohí z vás myslia. Viac náboženstva je v dobrom varení, než si to viete prestaviť. Boli by sme radi, keby ste pochopili, čo je pravé náboženstvo, a aby ste ho vnášali do svojich rodín. Keď som niekedy bola na cestách, spoznala som, že chlieb, a pokrm vôbec, ktorý mi bol ponúknutý, mi uškodí, ale niečo som musela zjesť. Na jedenie škodlivého jedla hľadá alebo ako na hriech. Trpela som nedostatkom zdravého pokrmu. Kto z vás má slabý žalúdok, môže jesť rôzne ovocie, nie však mnoho naraz. Môžete v tom mať určitú pestrosť, bude to chutné a po takomto jedle sa budete dobre cítiť...

[136]

Niektorí z vás si myslia, že by im predsa mal niekto poradiť, koľko by mali jedávať. Nemá to tak byť. Máme konať z mravného a náboženského presvedčenia. Vo všetkom máme byť striedmi, pretože nebeský poklad, neporušiteľný veniec slávy, je pred nami. Teraz chcem povedať svojim bratom a sestrám, že by som sa snažila mať toľko mravnej odvahy, aby som vedela zaujať rozhodné stanovisko a ovládať sa. Nenechávala by som to na nikoho. Jedávate príliš mnoho, potom sa trápíte a premýšľate o tom, čo jete a pijete. Jedzte to, čo je pre vás najlepšie; žite čestne a poctivo pred Pánom, bez výčitiek svedomia. Neveríme, že by sa deťom alebo dospelým mohli z cesty odstrániť všetky prekážky. Všetkých nás čaká boj a musíme byť pripravení, aby sme odolali satanským pokušeniam a uvedomili si, že na to máme aj určitú silu.

Protest proti začiatovníkom

Keď vás varujem pred prejedaním, hoc i hodnotným jedlom, chcem varovať aj extrémistov, aby nezavádzali falošné názory a nesnažili sa ich vnucovať iným. Mnohí vystupujú ako zdravotní reformátori, ktorí sa na nič nehodia a nie sú dostatočne schopní postarať sa o svoje vlastné rodiny alebo zastat dôležité miesto v cir-

kvi. Čím sa zamestnávajú? Chcú byť lekármi v zdravotnej reforme, akoby práve v tom hľadali úspech. Berú na seba zodpovednosť za svoju prax a zahrávajú si so životom ľudí, hoci sa v liečení vôbec nevyznajú.

Protestujem proti týmto nováčikom, ktorí sa snažia ľudí odborne liečiť podľa zásad zdravotnej reformy. Nech nás Pán chráni, aby sme sa stali ich pacientmi, aby sa na nás učili. Je nás príliš málo. Bol by to naozaj neslávny boj, ak by sme v ňom mali padnúť. Nech nás Pán chráni pred takým nešťastím. Nepotrebujeme takých učiteľov a lekárov. Nemocných nech liečia tí, čo o ľudskom tele niečo vedia. Nebeský lekár bol plný súcitu. Tohto ducha potrebujú tí, čo ošetrojú chorých. Poniektorí, čo chcú byť lekármi, sú bigotní, sebeckí a tvrdohlaví. Nemožno ich na nič upozorniť. Je možné, že ešte nič užitočné nevykonali a ich život bol celkom bezúspešný. Nevedia, čo by skutočne vedieť mali, a predsa začali propagovať zdravotnú reformu. Nemôžeme dovoliť, aby takíto ľudia škodili komukoľvek; nie, nemôžeme.

[137] Chceme si vždy a všade počínať správne. Chceme, aby náš ľud zastával k zdravotnej reforme správne stanovisko. Apoštol hovorí: „Očisťme sa od všetkých poškvŕn tela i ducha a v bázni Božej dokonajme svoje posvätenie.,, [2. Korint'anom 7,1](#). Musíme si počínať správne, aby sme obstáli v posledných dňoch. Potrebujeme zdravý mozog a jasnú myseľ v zdravom tele. Chopíme sa toho a zaujmeme správne stanovisko? Ježiš prichádza! Ak sme však nevšímaví, ba slepí voči večným pravdám týchto posledných dní, ako môžeme byť pravdou posvätení? Ako môžeme byť pripravení na prijatie nesmrteľnosti? Kiež nám Pán pomôže, aby sme v tomto ohľade začali pracovať ako nikdy predtým.

Drahý brat a sestra H.! Spomínam si, že som videla vaše tváre medzi tými, ktorí musia ešte mnoho vykonať pre seba, skôr než môžu byť posvätení pravdou. Prijali ste pravdu, pretože ste poznali, že je to pravda, ale dosiaľ vo vás neprejavila svoju moc. Doteraz ste nepoznali, ako posväcuje život. Na cestu vám žiarilo svetlo zdravotnej reformy a viete, aká povinnosť spočíva na Božom ľude, aby v týchto posledných dňoch bol vo všetkom striedmy. Videla som, že ste medzi tými, čo sa len veľmi pomaly dostávajú k plnému svetlu a podľa neho upravujú aj svoju životosprávu. Vo všetkých, čo toto svetlo pravdy prijímajú a budú podľa neho žiť, aby ich posvätilo, nastane úplná zmena života i povahy... Sestra H. je žena, ktorej telo a najmä krv sú následkom užívania mäsitých jedál presýtené škodlivými látkami. Jedenie bravčového mäsa vo vašej rodine znehodnocovalo kvalitu vašej krvi. Sestra H. by sa mala preorientovať na jedlá z obilnín, ovocia a zeleniny, pripravené bez mäsa a tuku. Vyžiada si to dlhší čas, kým sa pri tejto prísnej diéte jej zdravotný stav natoľko zlepší, aby nadobudla správny vzťah k životu. Nie je možné, aby tí, čo ľubovoľne užívajú mäso, mali jasnú myseľ a bystrého ducha.

Radíme vám, aby ste svoju životosprávu zmenili; pripomíname však, aby ste to urobili rozvážne. Poznám rodiny, ktoré mäsitú stravu zmenili za stravu veľmi chudobnú. Ich jedlo bolo tak nedostatočne pripravené, že sa to žalúdku protivilo, a tieto rodiny mi potom rozprávali, že zdravotná reforma im neslúži, že im ubúda telesných síl. Tu je jeden z dôvodov, prečo niektorí v snahe zjednodušiť si stravu, nemali úspech. Majú naozaj úbohú stravu. Pokrmy si pripravujú ledabolo a jednotvárne. Pri jednom jedle by sa nemalo jesť priveľa rôznych druhov, no na druhej strane by jedlo nemalo byť pripravené vždy z tých istých surovín. Pokrmy by sa mali pripravovať jednoducho, ale starostlivo, aby sa podporila chuť do jedla. Z prípravy

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 60-66

jedál by ste mali vynechať živočíšne tuky. Tie znehodnocujú každý pripravený pokrm. Jedzte mnoho ovocia a zeleniny.

[139]

Väčšia náchylnosť na choroby

Ak pre malé množstvo a menej hodnotnú stravu ubúda telesných síl, niektorí usudzujú, že ich predchádzajúca životospráva bola lepšia. Organizmus potrebuje výživu. Neváhame však povedať, že mäsité pokrmy nie sú potrebné na zachovanie zdravia a sily. Ak sa používajú, potom len preto, že to vyžaduje zvrátená chuť. Mäsité pokrmy podnecujú sklony k väčšej aktivite a posilňujú nízke pudy. Ak to podporujeme, oslabujeme si duchovnú a mravnú silu. Užívanie mäsa podporuje nadváhu a ochromuje jemnú citlivosť zmyslov.

Či tí, čo chcú dosiahnuť svätosť, čistotu a rýdzosť, aby mohli byť uvedení do spoločenstva anjelov, neprestanú brať život Božím tvorom a jesť ich mäso na ukojenie svojich chút'ok? Pán mi ukázal, že tu nastane zmena a vyvolený Boží ľud sa bude učiť striednosti vo všetkom. Tí, čo sa živia najmä mäsom, nezabránia tomu, aby ho nejedli viac-menej z chorých zvierat. Vykrmovanie zvierat kvôli predaju má za následok ich ochorenie. Aj pri tom najsprávnejšom vykrmovaní ochorejú pri prevoze na trh. Škodlivé látky z mäsa a jeho štiav sa dostávajú do krvného obehu ľudského tela a stávajú sa jeho zložkou. Tým sa dostávajú do nášho organizmu aj choroby. Ak niekto má znečistenú krv, potom ju jedením mäsa z takýchto zvierat ešte viac znečistí. Náchylnosť k chorobám sa užívaním mäsa zdesaťnásobí. Stálym jedením mäsa sa oslabujú rozumové, mravné i telesné sily. Jedenie mäsa poškodzuje organizmus, zatemňuje myseľ a otupuje mravnú citlivosť. Pripomíname vám, milý brat a milá sestra, že pre vás bude najbezpečnejšie vzdať sa mäsa úplne.

Čaj a káva

Pitie čaju a kávy tiež poškodzuje ľudský organizmus. Čaj má do určitej miery otravný účinok na telo. Škodlivé látky z neho vnikajú do krvi a postupne oslabujú telesné i duchovné sily. Dráždia, vzrušujú a zrýchľujú krvný obeh k nadmernej činnosti, čo vedie k názoru, že čaj človeka výdatne povzbudzuje. To je však omyl. Čaj poškodzuje nervy a zoslabuje ich. Keď pominie dráždivý úči-

nok čaju a vyvolaná aktivita doznie, následkom býva malátnosť a slabosť úmerná predošlému nadmernému vypätiu síl. Keď je organizmus už celkom vysilený a potrebuje odpočinok, čaj ho núti k neobvyklému úsiliu, čím sa jeho výkonnosť a vytrvalosť nakoniec oslabí. Organizmus teda vyčerpá svoje sily oveľ a skôr, než bol pôvodný Boží zámer. Čaj je pre ľudský organizmus jedom. Kresťania by ho nemali užívať. Káva pôsobí do určitej miery podobne ako čaj, no jej účinok na organizmus je ešte horší. Povzbudzuje činnosť, ale po takom povzbudení nasleduje ochabnutie a vysilenie. Znamky [140] toho môžeme pozorovať v tvári tých, čo používajú kávu a čaj. Ich pokožka býva bledá, vyzerajú ako bez života. Ich tváre nesvedčia o zdraví.

Čaj a káva nevyživujú telo. Pôsobia skôr, ako ich vie organizmus stráviť. Z toho vyplýva, že povzbudenie, o ktoré ide tým, čo užívajú tieto dráždidlá, je len podráždenie žalúdočných nervov, ktoré sa prenáša do mozgu a srdca. Toto chvíľkové povzbudenie preniklo do celého tela. Je to ale klamnú povzbudenie a bolo by lepšie, keby sme sa bez neho zaobišli. Čaj a káva nám nedávajú nijakú prirodzenú silu.

Druhoradým účinkom pitia čaju je bolesť hlavy, nespavosť, chorobný tlkot srdca, poruchy trávenia, nervová slabosť a mnoho iných škôd na zdraví...

Ak chcete správne pochopiť vznešenosť pravdy, hodnotu vykúpenia a náležite oceniť večné veci, potrebujete jasnú, bystrú myseľ. Ak budete konať prevrátené, jesť a piť podľa starých škodlivých zvykov, a tým zoslabovať rozumové schopnosti, nebudete vedieť správne oceniť spasenie a večný život, čo by inak mohlo váš život uviesť do súladu s Kristovým životom. Nerozhodnete sa k vážnemu, sebaobetavému úsiliu o úplnú zhodu s Božou vôľou, ako to vyžaduje Božie slovo a čo bezpodmienečne potrebujete, ak chcete byť mravne pripravení prijať nesmrteľnosť?

Poškrvené srdce*

Drahý brat N.! Cítim povinnosť napísať ti niekoľko riadkov. Bolo mi ukázané niečo, čo sa týka tvojho prípadu a čo sa neodvažujem zamlčať. Bolo mi ukázané, že satan zneužil proti tebe okolnosť, že tvoja manželka nie je v pravde. Dostal si sa do spoločnosti inej, porušenej ženy, ktorá je na ceste do zahynutia. Prejavila ti veľký súcit, akoby zato, že od svojej manželky trpíš určité príkorie. Podobne podmanivo ako had v raji prišla táto žena k tebe. Tvoju myseľ naplnila predstavou, že si znehodnotený muž, že tvoja žena si neváži tvoje city, neopätuje tvoju láskavosť a že si sa vo svojom manželstve určite pomýlil. Ty si začal pokladať svoje manželské sľuby doživotnej vernosti k svojej žene za mučivé okovy. Zašiel si si po súcit k tomuto „anjelovi-utešiteľovi,.. Tejto žene si sa zveril s tým, čo mala vedieť len tvoja manželka, ktorej si doživotne sľúbil lásku, úctu a vernosť. Zabudol si bdieť a vytrvalo sa modliť, aby si nevošiel do pokušenia. Poškrvenil si si dušu nepravosťou. Záznam svojho života v nebi si pošpinil strašnou škrvnou. Boh však prijíma hlbokú pokoru a ľútosť. Kristova krv môže zmyť aj tieto hriechy.

Padol si, hlboko si padol. Satan ťa chytil do svojho osídla a nechal ťa, aby si sa z neho vymotával, ako vieš. Ustavične si znepokojovaný a zmätený, hrozne pokúšaný. Poškrvené svedomie ťa prenasleduje. Nedôveruješ si a myslíš si, že všetci ostatní ti tiež nedôverujú. Sám sa podozrievaš a nazdávaš sa, že ťa aj iní podozrievajú. Neveríš si a domnievaš sa, že ti iní bratia neveria. Satan ti často predstavuje minulosť a našepkáva, že sa celkom zbytočne snažíš žiť podľa pravdy, lebo táto cesta je pre teba príliš úzka. Bol si premožený, satan teraz ťa až z tvojho hriechneho správania a našepkáva ti, že si prišiel o spasenie.

Nachádzaš sa v prudkom zápase na satanovom bojisku. Prerazil si ohradu, ktorá chráni každý rodinný kruh a posväcuje ho. Teraz ťa nepriateľ takmer ustavične znepokojuje. Nemáš odpočinku, nie si spokojný a za svoje rozbúrené pocity, pochybnosti a podozrievavosť

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 89-93

chceš robiť zodpovednými svojich bratov. Žiješ v predstave, že sa mýlia, ak si ťa nevšímajú. Prekážky sú na tvojej strane. Trváš na svojom, nekoríš svoje srdce pred Bohom a v skrúsenosti a ponížení sa ako zlomený, hriešny a poškvrený človek nespoliehaš len na jeho milosť. Ak zotrváš vo svojom úsilí zachrániť sa sám, celkom iste stroskotáš. [142]

Prestaň so svojou podozrievavosťou. Sústreď sa na svoj život a pokornou ľútosťou sa celkom spoľahni na Kristovu krv; len tak môžeš byť zachránený. Konaj dielo, ktoré obstojí vo večnosti. Keď raz boli strhnuté ohrady, chrániace svätosť súkromia a prednosti rodinného zväzku, ťažko ich možno znova postaviť, no v Božej moci a len s Božou pomocou to môžeš urobiť. Pravda, svätá pravda, je tvojou kotvou, ktorá ťa chráni pred pádom do prúdu zločinu a záhuby.

Poškvrené svedomie je veľmi oslabené. Potrebuje silu ustavičnej bdlosti a neprestajnej modlitby. Stojíš na klzkom mieste. Potrebuješ všetku silu, ktorú ti môže dať pravda, aby si sa posilnil, zachránil a celkom nestroskotal. Pred sebou máš život alebo smrť, čo si zvolíš? Keby si bol videl, že musíš byť pevný a stály v zásadách a keby si nebol konal náladovo, nedal sa ľahko znechutiť, alebo bol pripravený zniesť ťažkosti, nebol by si premožený. Správal si sa len podľa vlastných predstáv. Neriadil si sa naším nepoškvreným Vzorom, Ježišom Kristom, a nechcel si znášať odpor hriešnikov namierený proti tebe. Písmo nás napomína, aby sme pamätali na toho, ktorý ho znášal, aby sme nezoslabil a nezmalomyselneli. Bol si slabý ako dieťa, ktoré nemá nijakú silu, aby znášalo príkoria. Necítil si potrebu byť utvrdený, posilnený, zakotvený, presvedčený a dospelý vo viere.

Šťastie alebo nešťastie

Cítil si povinnosť poučiť iných o pravde, namiesto toho, aby si sa sám učil. Musíš byť ochotný stať sa žiakom, od iných prijímať zvesť pravdy a prestať s malicherným vyhládávaním chýb, s podozrievavosťou a nariekaním. Pokorne máš prijímať vstevované slovo, ktoré ťa môže zachrániť. Od teba závisí, či budeš šťastný, alebo nie. Podľa toho si pokušeniu a teraz nemôžeš v sebe nájsť nijakú oporu. Satan mocne ovláda tvoju myseľ a ak sa odtrhneš od záchranného

vplyvu pravdy, nič ti nezostane, čo by ťa zadržalo. Pravda ti bola štítom, ktorý ťa mal ochrániť pred zločinom a nepravosťou. Tvojou jedinou nádejou je úplné obrátenie a úsilie postaviť sa k minulosti usporiadaným životom a zbožným správaním.

Konal si náladovo. Lahodilo ti vzrušenie. Jedinou tvojou nádejou nad tvojimi minulými priestupkami Božieho zákona je úprimná ľútosť a očistenie duše poslušnosťou pravde. Božia milosť ti bude posilou a uzdou tvojich vášní a chŕťok. Úprimná modlitebná bdelosť ťa pripraví na prijatie Ducha Svätého ako pomocníka na dokonanie diela a sformuje ťa podľa dokonalého Vzoru.

[143] Ak sa rozhodneš zavrhnúť záchranný a posväcujúci vplyv pravdy, satan ťa zotročí, ako len bude chcieť. Hrozí ti nebezpečenstvo, že povolíš svojim záľubám a vášňam a uvoľníš uzdu rozkošiam, škodlivým a ohavným túžbam. Namiesto toho, aby tvoja tvár žiarila v skúškach a utrpení spokojnosťou, nádejou a pokojom, ktorý presahuje ľudský rozum, ako kedysi žiarila tvár verného Enocha, poškvŕňuješ svoj výzor telesným zmýšľaním a zmyselnými túžbami. Budeš niest' pečať satana, nie Božiu.

„Ako nám jeho božská moc v poznaní toho, ktorý nás povolal,... darovala všetko potrebné pre život a zbožnosť, obdarujúc nás vzácnymi a veľkými zaslúbeniami, aby sme nimi mali účasť na božskej prirodzenosti a ušli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť...“ [2. Petra 1,3.4](#). Teraz máš príležitosť pokorným vyznaním a úprimnou ľútosťou chopiť sa vierou týchto slov a vrátiť sa k Hospodinovi. Kristova prevzácna krv ťa môže očistiť od každej nečistoty, odstrániť každú poškvŕnu a zdokonaliť ťa v ňom. Kristova milosť je stále s tebou, ak ju chceš prijať. V záujme tvojej ukrivdenej ženy a svojich detí, ktoré sú ovocím tvojho tela, prestaň páchať zlo a uč sa konať dobro. Čo rozsievaš, to zožneš. Ak seješ telesné, zožneš porušenie. Ak rozsievaš duchovné, zožneš v Duchu večný život.

Musíš premôcť svoju precitlivosť a malicherné posudzovanie. Podozrievaš, že ti iní nevenujú pozornosť, aká ti podľa tvojho úsudku patrí. Nesmieš lipnúť na skúsenosti založenej na pocitoch a zaváňajúcej fanatizmom. Nie je to bezpečné. Konaj zásadne a na základe dôkladného poznania. Skúmaj Písmo a buď schopný v bázni a pokore vydať počet každému, kto sa ťa opýta na dôvod tvojej vyznávanej nádeje. Dovoľ, aby tvoje hriechy sebaavyvyšovanie zomrelo. „Očistite si ruky, hriešnici, a vy, duševne rozpoltení,

posväťte si srdcia, uvedomte si svoju biedu, žalostite a plačte! Nech sa váš smiech obráti na žalosť a radosť na žiaľ!., [Jakoba 4,8.9](#). Proti dotieravosti pokušení a zlých myšlienok je len Jeden, ku komu sa môžeš utiecť a prosiť o pomoc a útechu. Utekaj sa k nemu vo svojej slabosti. V jeho blízkosti sa lámu satanské šípy a nemôžu ti uškodiť. Tvoje skúšky a pokušenia znášané s Božou pomocou ťa nezničia ani ti neuškodia, ale očistia a spokornia.

Odluka od sveta*

Podľa napomenutia máme všetko upriamiť na Božiu slávu: či jeme, pijeme, alebo čokoľvek robíme. Koľkí sa podľa tejto rady správali zo zásady, nie pudovo, bez uváženia? Koľkí sa doslovne riadili týmto príkazom? Koľkí sa z mladých učeníkov v (...) rozhodli úplne dôverovať Bohu a v ňom mať záštitu? Koľkí sa horlivo usilovali poznať ho a nasledovať? Mnohí sú Kristovými služobníkmi len podľa mena, no v skutočnosti nimi nie sú.

Kde vládnu náboženské zásady, tam je nebezpečenstvo veľkých omylov menšie, pretože sebecko, ktoré vždy oslepuje a zvádza, nemá moc. Úprimná túžba preukazovať iným dobro prevláda natoľko, že človek na vlastné ja zabúda. Pevné zásady viery a zbožnosti sú nedoceníiteľným pokladom. Je to najčistejší, najvyšší a najvznešenejší vplyv, aký môžu smrteľníci mať. Kto ho vlastní, má bezpečnú kotvu. Každý čin je potom dobre zvážený, aby jeho účinok nijako nepoškodil iného a neodvádzal ho od Krista. Taký človek sa ustavične pýta: Pane, ako ti môžem čo najlepšie slúžiť a na zemi osláviť tvoje meno? Ako mám usmerniť svoj život, aby tvoje meno bolo na zemi zvelebené? Ako mám privádzať iných k rozhodnutiu, aby ťa milovali, slúžili ti a ctili ťa? Daj, aby som vždy túžil a rozhodoval sa konať len tvoju vôľu. Nech sú slová a príklad môjho Vykupiteľa svetlom a posilou môjmu srdcu. Dokiaľ ho budem nasledovať a dúfať v neho, nedá mi zahynúť. On bude korunou mojej radosti.

Ak si Božiu múdrosť zameníme za múdrosť človeka, bláznovstvo ľudskej múdrosti nás zvedie. V tom spočíva veľké nebezpečenstvo mnohých v (...) Chýbajú im vlastné skúsenosti. Nezvykli si, aby vo vlastnom záujme modlitebne bez predsudkov uvažovali o nových otázkach a záležitostiach, ktoré sa môžu vynoriť kedykoľvek. Čakajú na úsudok iných. Ak tí nesúhlasia, potom im to stačí na presvedčenie, že skúmaná záležitosť nestojí za reč. Aj keď je takých mnoho, nijako to nezmení skutočnosť, že sú neskúsení a trvalým povolením nepriateľovi rozumovo ochabli. Takí ľudia

* (Testimonies For The Church, zv. 2, s. 129-133)

budú slabí ako deti, pôjdu vo svetle iných, budú žiť zo skúsenosti iných, cítiť, ako cítia iní a konať ako iní. Správajú sa, akoby neboli samostatní. Ich osobnosť sa stráca v iných, sú ako tieň iných, o ktorých si myslia, že žijú správne. [145]

Ak si títo ľudia neuvedomia svoju povahovú nestálosť a nebudú sa usilovať o nápravu, všetci prídu o večný život. Nevystačia čeliť nebezpečenstvám posledných dní. Nebudú mať nijakej sily, aby odolali diablu, pretože ich ani nenapadne, že v pozadí je práve on. Niektorí iní ich musia poučovať, či sa k nim blíži priateľ, alebo nepriateľ. Nežijú duchovne, preto nezmýšľajú a nerozprávajú duchovne. Vo veciach Božieho kráľovstva nie sú múdri. Mladí ani starí nemajú výhovorku, ak sa spoliehajú na to, že duchovne vyžijú z kresťanskej skúsenosti iných. Anjel povedal: „Prekliaty je muž, ktorý dúfa v človeka a telo robí svojou oporou.“, [Jeremiáš 17,5](#). V kresťanskej skúsenosti a v kresťanskom boji je potrebná šľachetná sebadôvera.

Žiadajme vo viere

Muži, ženy a mládež, Boh žiada, aby ste vlastnili mravnú odvahu, rozhodnosť predsavzatia, pevnosť, vytrvalosť a myseľ, s ktorou si nezahrávajú mienky iných. Boh žiada takú myseľ, ktorá vo vlastnom záujme báda, skôr než niečo prijme alebo zavrhnú, ktorá skúma a zvažuje dôkazy a modlitebne ich predkladá Pánovi. „Ak sa niekomu z vás nedostáva múdrosť, nech si ju prosí od Boha, ktorý prosto a ochotne dáva všetkým, a dostane sa mu jej.“, Teraz podmienka: „Ale nech prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania. Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, ktorú vietor unáša a zmieta. Lebo nech si taký človek nemyslí, že dostane niečo od Pána.“, [Jakoba 1,5-7](#). Táto prosba o múdrosť nemá byť nejaká bezduhá modlitba, ktorá zaniká v zabudnutí, len čo odznela. Modlitba má vyjadrovať silnú opravdivú túžbu srdca, vyvierajúcu z vedomia nedostatku múdrosti, potrebnej na rozpoznanie Božej vôle.

Ak sa vám zdá, že na svoju modlitbu nedostávate hneď odpoveď, neochabujte v čakaní a vytrvalosti. Nepovoľujte! Držte sa prísľubu: „Verný je ten, ktorý vás povoláva; on to urobí.“, [1. Tesaloničanom 5,24](#). Dožadujte sa splnenia svojej prosby ako dotieravá vdova z podobenstva a vo svojom predsavzatí buďte vytrvalí. Ide vám predsa o niečo dôležité a významné! Potom nepovoľujte, pretože vaša

viera môže byť vystavená skúške. Ak vám v prosbe ide o skutočnú hodnotu, tá stojí za rozhodné, opravdivé úsilie. Máte prísľub, preto bdejte a modlite sa. Buďte vytrvalí a modlitba bude vypočutá. Či to Boh nesľúbil? Ak vás dosiahnutie toho, o čo ste prosili, bude stáť určitú námahu, po splnení prosby si to budete tým viac ceniť. Jasne čítate, že pochybovanie môže zmariť vaše očakávanie, že od Pána niečo dostanete. Tu platí napomenutie, aby sme neochabovali, ale pevne sa spoliehali na prísľub. Ak žiadate, Pán vám dá ochotne a bez výčitky.

[146] Práve tu sa mnohí mýlia. Ustupujú od svojho úmyslu a ich viera troskotá. Tu je príčina, prečo nič nedostávajú od Pána, ktorý je zdrojom našej sily. Nikto nemusí chodiť v tme a potkýnať sa ako slepý, pretože Pán pripravil ľuďom svetlo, ak ho budú chcieť prijímať, ako im ho ponúka on, a nie podľa ich predstáv. On žiada od všetkých svedomitých plnenie každodenných povinností. To sa vyžaduje najmä od tých, čo pracujú v dôležitom vydavateľskom odvetví, či už na niektorých spočívajú väčšie zodpovednosti, alebo nesú tie najmenšie. To môžu docieľiť myslou len sústredenou na Pána a prosbou o schopnosť, ktorá im umožní verne splniť to, čo Boh pokladá za správne, a konať všetko tak, akoby ich ovládala nebeská moc a akoby všetkým bolo zjavné, že Božie oko hľadá na všetkých a súdi ich skutky.

Mor sebeckva

Najrozšírenejším hriechom, ktorý nás oddeľuje od Boha a vytvára mnoho nákazlivého duchovného zmätku, je sebeckva. Bez sebazapierania nemôžeme prísť k Pánovi. Sami z vlastných síl nič nedokážeme. Ak nás však zmocní Boh, môžeme žiť požehnaným životom pre iných, a tak sa vyhnúť hriechu sebeckva. Nemusíme ísť do pohanských krajín, aby sme prejavili túžbu všetko odovzdať Bohu v užitočnej nesebeckej službe. Toto by sme mali konať v rodinnom kruhu, v zbore, medzi tými, s ktorými sa stýkame a schádzame. Práve v spoločnej ceste životom je náležité miesto, kde vlastné ja treba zaprieť a ovládať. Pavel mohol povedať: „Denne zomieram.., Práve toto každodenné zomieranie vlastného ja v nebadaných záležitostiach života nám pomáha k víťazstvu. V túžbe konať dobro iným by sme mali zabúdať na vlastné ja. Mnohí trpia úplným nedostatkom

lásky k iným ľuďom. Namiesto verného plnenia svojich povinností idú radšej za záľubami. Boh celkom určite uložil všetkým nasledovníkom povinnosť, aby svojím vplyvom a prostriedkami požehnané pôsobili na iných a usilovali sa získať múdrosť zhora, ktorá ich môže uspôsobiť, aby vykonali všetko, čo je v ich silách na povznesenie myšlienok a citov tých, s ktorými sa stretávajú. V službe iným možno zažiť to radostné uspokojenie, vnútorný pokoj, ktorý je dostatočnou odmenou. Keď nás poháňa vyššia, vznešená túžba konať iným dobre, nájdeme pravé št'astie vo vernom splňaní tých mnohonásobných životných povinností. Toto je viac než nejaká pozemská odmena, pretože každé verné, nesebecké splnenie povinností zaznamenávajú anjeli a zostane to ako životný záznam. V nebi nebude nikto myslieť na seba, ani vyhl'adávať vlastné záľuby, ale všetci z čistej, úprimnej lásky budú mať na zreteli št'astie nebeských bytostí, s ktorými budú žiť. Ak sa chceme tešiť z nebeského spoločenstva na obnovenej zemi, musia nás nebeské zásady ovládať už tu.

[147]

Každý skutok nášho života ovplyvňuje iných ľudí buď blahodarne, alebo škodlivo. Náš vplyv smeruje hore alebo dolu a usmerňuje tých, čo ho viac či menej napodobňujú. Ak svojím príkladom pomáhame ľuďom rozvíjať správne zásady, poskytujeme im pomoc a posilu konať dobro. Oni potom požehnané ovplyvnia iných a tento nepozorovaný vplyv sa šíri ďalej. No ak svojimi skutkami podnecujeme v našich blížnych temné sily zla, potom sme spolupáchateľmi ich nepravostí a budeme musieť vydat' počet za to, čo dobrého sme vykonať mohli, no nevykonali sme, lebo sme si Boha nezvolili za vodcu, radcu a jediný zdroj sily.

Pravá láska*

Pravá láska nie je nespútaná, ničivá, prudká vášeň. Naopak, svojou podstatou je mierna a hlboká. Nehľadá iba na zovňajšok; púta ju len skutočná hodnota. Pravá láska je múdra, bystrá a jej oddanosť je úprimná a trvalá. Boh nás skúša v každodenných udalostiach života. V nepatrných veciach sa ukáže, čo je v srdci. Malá pozornosť, mnohé drobné udalosti a láskavosti vytvárajú životné šťastie. Zanedbávanie srdečných, prívetivých, láskyplných slov a malých príležitostí v dennom živote pozvoľna pripravuje nedozerané životné nešťastie. Nakoniec sa ukáže, že sebazaprenie pre dobro a šťastie tých, čo sú okolo nás, tvorí najväčšiu časť dobrých záznamov o živote v nebeských knihách. Ukáže sa, že starosť iba o vlastné ja, bez ohľadu na dobro a šťastie iných, neuniká pozornosti nášho nebeského Otca.

Brat B., Pán ti pomáha, na ceste spravodlivosti ťa chce požehnať a posilniť. Oboznámil si sa s teóriou pravdy a mal by si sa všemožne usilovať o dosiahnutie všestranného poznania Pánovej vôle a jeho pôsobenia, aby si bol pripravený zaujať zodpovednejšie miesto, keď to bude Pán od teba požadovať, pretože vidí, že ho tak môžeš osláviť najlepšie. Musíš však nadobudnúť skúsenosti. Si príliš prchký a ľahko podliehaš vplyvu okolností. Boh ťa ochotne posilní, utvrdí a pripraví, ak budeš úprimne a pokorne hľadať múdrosť u toho, ktorý jediný sa nemýli. On sľúbil, že nebudeš hľadať nadarmo.

Pri zvestovaní pravdy blíznym ti hrozí nebezpečenstvo, že tvoj prejav vyznie príliš náročne, no neprímerane tvojimi malými skúsenosťami. Chápeš veci okamžite a hneď vidíš aj ich dosah. Všetci však nie sú obdarení ako ty, a preto všetko vnímajú pomalšie. Nevieš dost trpezlivo a pokojne vyčkať, aby tí, čo nevedia tak rýchlo postrehnúť tvoje dôkazy, mohli ich zväžiť. Hrozí ti nebezpečenstvo, že budeš od ľudí vyžadovať bystrý postreh, horlivosť a rozhodnosť k činu podľa svojich predstáv. Mysli na nebezpečenstvo, že v prí-

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 133-136

pade nesplnených očakávaní budeš zmalomysel'nený, znepokojený a zatúžiš po zmene.

Musíš ovládnuť sklony kritizovať a podceňovať iných. Chráň sa všetkého, čo zaváňa odsudzovaním. Bohu sa nepáči, keď takýto duch ovláda ktoréhokol'vek z jeho skúsených služobníkov. Mladíkovi sluší pokora a vnútorná príprava na zanietený a horlivý prejav. No ak jeho mladícke nadšenie prezrádza unáhlená horlivosť a odsudzovanie je to krajne neslušné a určite aj odporné. Nič tak rýchlo nemôže zničiť jeho vplyv ako toto. Miernosť, krotkosť, zhovievavosť, trpezlivosť, sebaovládanie, znášanlivosť, nádej, vytrvalosť – to je ovocie rastúce na vzácnom strome lásky nebeského pôvodu. Ak sa tento strom bude pestovať, bude sa večne zelenat'. Jeho lístie nezvädne a ratolesti neodpadnú. Je nepominuteľný, večný, stále zavlažovaný nebeskou rosou.

[149]

Moc lásky

Láska je moc. V nej sú zahrnuté rozumové a mravné sily, ktoré nemožno od seba oddel'ovať. Moc pozemského bohatstva má skazonosnú a zhubnú tendenciu; moc ľudskej sily má sklon k násiliu, no jedinečnosť a hodnota čistej lásky spočíva v konaní dobra a len dobra. Malý, a u ľudí možno bezvýznamný čin, vykonaný z čistej lásky, má veľkú hodnotu, pretože Boh si viac cení to, s akou láskou kto pracuje, než koľko vykoná. Láska je od Boha. Táto nebeská rastlina nemôže vyklíčiť a rásť v neobrátenom srdci, pretože žije a kvitne len tam, kde vládne Kristus.

Láska nemôže žiť nečinne, každým skutkom silnie, rozhojňuje sa a rozmáha. Láska víťazí tam, kde sú dôkazy a moc bezradné. Láska nekoná kvôli zisku či odmene, a predsa to Boh zariadil tak, že každý skutok lásky speje nakoniec k veľkému zisku ako k zaručenému cieľu. Láska je svojou podstatou prenikavá moc, aj keď pôsobí ticho; jej veľká sila a účinnosť sa prejavuje v úmysle premôcť mnoho zla. Svojím vplyvom obmäkčuje a premieňa, zasahuje srdcia hriešnikov, keď všetky ostatné prostriedky sklamali. Kdekoľvek použijeme rozumovú silu, prevahu alebo vplyv bez prejavu lásky, tam náklonnosť a dobrá vôľa tých, s ktorými sa chceme zblížiť, klesá a vyvoláva ich odpor. Ježiš bol kniežat'om pokoja. Prišiel na svet, aby zlomil každý odpor a podriadil si každú moc. Bol stelesnením múdrosti a sily, no

prostriedkom, ktorý používal, aby premohol zlo, bola múdrosť a sila lásky. Nedopušť, aby niečo zmarilo tvoj záujem o to, čo robíš teraz, kým Pán neuzná za vhodné dať ti iný úsek práce. Nehľadáj št'astie, pretože hľadaním ho nikdy nemožno nájsť. Konaj svoju povinnosť. Nech každý tvoj skutok nesie pečať vernosti a pokory.

[150] „Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im., [Matúš 7,12](#). Požehnané výsledky sa objavajú ako ovocie takéhoto počínania. „Akou mierou meriate, takou sa nameria vám., [Matúš 7,2](#). To sú mocné dôvody, ktoré by nás mali viesť k rozhodnutiu, že budeme milovať jeden druhého vrúcny a čistým srdcom. Kristus je náš príklad. Chodil a robil dobré skutky. Žil na požehnanie iných. Láska zdobila a šľachtila všetko, čo konal. Nemáme príkaz robiť sami sebe, čo chceme, aby nám robili iní, ale máme iným robiť, čo chceme, aby za podobných okolností oni robili nám. Ako iným meriame, tak namerajú aj nám. Čistá láska je vo svojich skutkoch jednoduchá a líši sa od každého iného dôvodu konania. Snaha získať vplyv a vážnosť u iných môže viesť k usporiadanému životu a k bezchybnému správaniu. Sebaúcta nás môže doviest' k tomu, že sa vyhneme pretvárke. Aj sebecké srdce môže vykonať ušľachtilé skutky, uznať prítomnú pravdu, javiť pokoru a zdanlivú náklonnosť, ale pohnútky môžu byť bez životodarnej vône a bez ovocia skutočnej zbožnosti, pretože im chýbajú zásady čistej lásky. Tú treba pestovať a šíriť, pretože jej vplyv je nebeský.

* * * * *

Nebo sa má začať už tu na zemi. Keď Božie deti, preniknuté pokorou a dobrotou, pocítia, že láska ich sprevádza ako víťazná zástava, potom z jej ovocia budú mať radosť. Vytvoria si nebo na zemi, v ktorom sa pripravujú pre nebo vo večnosti. ([Testimonies For The Church, zv. 7, s. 131](#))

Modlitba za chorých*

[151]

V prípade sestry F. bolo treba vykonať veľké dielo. Tí, čo sa rozhodli spoločne sa za ňu modliť, sami potrebovali, aby sa pre nich niečo vykonalo. Keby bol Boh vypočul ich modlitby, im samým by to bolo skôr na škodu. V takých prípadoch utrpenia, kde ovládne myseľ satan, by malo skôr, ako sa započne s modlitbou, predchádzať dôkladné sebaskúmanie, či nejde o hriechy, ktoré treba ľutovať, vyznať a opustiť. Nevyhnutná je hlboká pokora pred Bohom, pevné a pokorné spoľahnutie sa len na zásluhy Kristovej krvi.

Nič nezmôže modlitba ani pôst, kým zvrátené konanie vzd' aľuje srdce od Boha. „Toto, hľ'a, je pôst, ktorý ja mám rád: Rozviazať putá neprávosti, spretfhať povrazy jarma, prepustiť utláčaných na slobodu a polámať každé jarmo. Neznamená to lámať svoj chlieb hladnému a biednych, bezprístrešných voviesť do svojho domu? Keď vidíš nahého, priodej ho, a neskrývaj sa pred svojím príbuzným.,, „Potom budeš volať, a Hospodin ť'a vyslyší, ty budeš kričať o pomoc, a on odpovie: Tu som! Ak odstrániš jarmo zo svojho streda, ukazovanie prstom, zlomyseľné reči, ak poskytneš hladnému, po čom sám túžiš, a nasýtiš strápeného, potom zažiari tvoje svetlo v temnote a tvoja tma bude ako poludňajší jas. A Hospodin ť'a ustavične povedie, ukojí tvoju túžbu aj vo vyprahnutom kraji; posilní ti kosti a budeš ako zavlažovaná záhrada, ako vodný prameň, ktorého vody nesklamú.,, [Izaiáš 58,6.7.9-11](#).

Pán vyžaduje dielo celého srdca, dobré skutky prýštia zo srdca naplneného láskou. Všetci by mali pozorne a s modlitbou skúmať uvedené texty Písma a zvažovať svoje pohnútky a činy. Božie zasľúbenie je podmienené poslušnosťou a zachovávaním všetkých jeho požiadaviek. Prorok Izaiáš hovorí: „Volaj na plné hrdlo, nešetri, pozdvihni svoj hlas ako trúba a oznám môjmu ľudu jeho priestupok i domu Jákovovmu jeho hriechy. Oni ma, pravda, hľ'adajú deň čo deň, chceli by poznať moje cesty ako národ, čo uskutočňuje spravodlivosť a neopúšťa nariadenia svojho Boha. Pýtajú sa ma na

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 145-149

[152] spravodlivé nariadenia, túžia po Božej blízkosti: Prečo sa postíme, keď ty to nevidíš, kajáme sa, a ty to neberieš na vedomie. Hľa, v deň svojho pôstu uplatňujete svoju záľubu a naháňate všetkých svojich robotníkov.,, [Izaiáš 58,1-3](#).

Prorok sa obracia k ľudu, ktorý prejavuje horlivú zbožnosť, je zvyknutý modliť sa a teší sa zo života viery, no predsa aj tu je určitý nedostatok. Ľud pociťuje, že jeho modlitby nie sú vypočuté, ich horlivé a vážne snahy sú však v nebi bez ozveny. Tento ľud celkom úprimne skúma, prečo mu Hospodin neodpovedá. U Pána nejde o nevšímavosť. Príčina je v ľude. Aj keď prejavuje zbožnosť, neprináša ovocie na Božiu slávu, jeho skutky nie sú také, aké by mali byť. Vo svojom živote zanedbávajú niektoré jasné povinnosti. Kým nenastane zmena, Boh pre svoju česť nemôže ich modlitby vypočuť.

V prípade príhovornej modlitby za sestru F. šlo o zmät' pocitov. Niektorí sa správali fanaticky a nerozvážne. Horlivosť mali, no nebola rozumná. Očakávali veľké veci, ktoré sa v tomto prípade mali diať, ale, obrazne povedané, začali jasat' skôr, ako zvíťazili. Veľmi sa tu prejavoval duch Jehúa: „Pod' so mnou, aby si uvidel moju horlivosť za Hospodina!.,, [2. Kráľov 10,16](#). Namiesto tohto sebavedomého uist'ovania a spoliehania sa na seba, mali celý prípad pokorne a skrúšene predložiť Bohu.

Ako sa modliť

Bolo mi ukázané, že v prípade choroby, pri ktorej je zrejmé, že za chorého možno prosit', by celý prípad mali veriaci odovzdať Pánovi v pokojnej viere, nie v zápale falošného nadšenia. On sám pozná minulosť jednotlivca a vie aj o jeho budúcom živote. Ten, ktorý pozná srdce každého jednotlivca, vie, či chorý človek v prípade uzdravenia oslávi jeho meno, alebo ho zneuctí neverou a odpadnutím. Nám zostáva len prosit' Boha, aby nemocného uzdravil, ak je to v zhode s jeho vôľou, a veriť, že on počuje naše dôvody a vrúčne modlitby. Naliehať však na uzdravenie bez podriadenia sa jeho vôli nie je správne. Čo Boh sľubuje, to vie aj splniť, a dielo, ku ktorému povoláva veriacich, vie prostredníctvom nich aj dosiahnuť. Ak jeho verní budú žiť podľa jeho slov, potom každé dobré slovo a prísľub

sa pri nich splní. No ak nie sú úplne poslušní, veľké a vzácne sľuby im nepatria a nebudú splnené.

Všetko, čo možno pomocou modlitby vykonať pre chorých, vyjadrí len vrúcna prosba k Bohu za nich a bezvýhradné odovzdanie všetkého do jeho rúk. Ak v srdci tajíme nepravosť, Pán nás nevypočuje. On môže naložiť so svojím vlastníctvom, ako sám chce. On sa oslávi pôsobením v tých a prostredníctvom tých, čo ho poslušne nasledujú. Potom bude známe, že je to Hospodin a že ich skutky sú vykonané s Božou pomocou. Kristus povedal: „Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje, a kde som ja, tam bude i môj služobník. Ak mi niekto slúži, uctí ho Otec., [Ján 12,26](#). Keď prichádzame k nemu, [153] mali by sme prosiť, aby sme mohli plniť jeho vôľu, a aby sa naše túžby zhodovali s jeho záujmom. Vďačne by sme mali uznať a prijať jeho vôľu a nežiadať, aby ju prispôbil našej. Je pre nás lepšie, že Boh vždy neodpovedá na naše modlitby, kedy a ako chceme my. On nám dá viac a lepšie, než obsiahnu všetky naše priania, pretože naša múdrosť je pred ním vlastne bláznovstvo.

My sme sa vážne modlievali pri lôžkach mužov, žien a detí a videli sme, že nám boli vrátení zo smrti k životu ako odpoveď na úprimné modlitby. Verili sme, že v podobnom modlitebnom úsilí musíme byť rozhodní a že nemôžeme prosiť o nič menšie než o záchranu života. Neodvážili sme sa vyjadriť: „Ak to, Bože, oslávi teba,, z obavy, aby v tom nebol určitý náznak pochybnosti. Úzkostlivo sme očakávali tých, ktorí nám boli zo smrti naozaj vrátení. Boli sme svedkami toho, že poniektorí, najmä mladí, z tých, čo boli uzdravení, zabudli na Boha, žili spustnutým životom. Pôsobili zármutok a úzkosť rodičom i priateľom; hanbu tým, čo sa v Božej bázni za nich modlili. Nežili na Božiu česť a slávu, ale svojím hriešnym životom Boha len urážali.

Už ďalej nechceme Pánovi porúčať alebo sa snažiť, aby vyhovel nášmu prianiu. Ak ho život chorých môže osláviť, prosíme, aby žili; pravda, stať sa má Božia vôľa. Naša viera môže byť ešte pevnejšia a istejšia, ak svoju túžbu zveríme všemúdre mu Bohu a bez horúčkovitej ustaranosti v úplnej dôvere všetko odovzdáme jemu. Máme prísľub; vieme, že nás počuje, keď prosíme, ako chce on. Naše prosby nesmú byť príkazom, ale príhovorom, aby urobil, o čo prosíme. Keď je zbor jednotný, bude silný; no časť ide so svetom a mnohí sa oddali žiadostiam, ktoré Boh nenávidí, potom môže pre

nich vykonať len málo. Nevera a hriech ich odlučujú od Boha. Tak sme zoslabnutí, že nemôžeme zničiť mnoho duchovného požehnaní, aby nás neunášala sláva, a nezačali sme zdôvodňovať známky Božieho žehnania svojou domnelou spravodlivosťou a zbožnosťou, pretože všetko je len prejavom láskavosti nášho nebeského Otca, nie dôsledok nejakej našej dobroty.

* * * * *

[154] Videla som, že príčina, prečo Boh zjavnejšie neodpovedá na modlitby svojich služobníkov za našich chorých, spočíva v tom, že by tým nebol oslávený, pretože títo chorí prestupujú zdravotné zákony. Videla som tiež, že Pán určil zdravotnú reformu i náš zdravotný stav na to, aby modlitba viery našla plnšiu ozvenu. Viera a správna životospráva by mali ísť ruka v ruke pri pomáhaní trpiacim, aby boli pripravení oslavovať Boha tu a boli zachránení pri Kristovom príchode. Nech sa nestane, aby pracovníci nášho zdravotného ústavu pracovali len svetským spôsobom, namiesto toho, aby svoje zdravotnícke úkony preteplili požehnaním a cnosťami starostlivých otcov a matiek v Izraeli.

Nech si nikto nenamýšľa, že náš zdravotný ústav je miesto, kde sa uzdravuje modlitbou viery. Je to miesto, kde možno nájsť úľavu v chorobe liečbou a správnu životosprávou a kde sa možno naučiť, ako predchádzať chorobám. Ak však existuje pod nebom miesto, kde by sa zbožní a veriaci muži a ženy mali úprimne modliť, tak je to práve v tomto ústave. Tí, čo ošetrojú chorých, mali by vo svojom dôležitom diele napredovať s pevnou dôverou v Boha, aby on sám požehnal prostriedky, ktoré milostivo predurčil na liečbu a na ktoré nás upozornil ako ľud zas len zo svojej milosti. Sú to: čerstvý vzduch, čistota, zdravý pokrm, čas určený na prácu, náležitý odpočinok a vodoliečba. ([Testimonies For The Church, zv. 1, s. 561](#))

Satan má veľkú prevahu. Pôvodne ako anjel dostal obdivuhodnú rozumovú silu, o ktorej si vôbec nevieme urobiť predstavu. Satan si uvedomoval svoju moc, inak by sa nebol pustil do sporu s Bohom, večným Otcom a s Kniežat'om pokoja. Satan starostlivo pozoruje udalosti a keď nájde niekoho, kto mimoriadne zat'ato bojuje proti Božej pravde, poodhalí mu i dosiaľ nespĺnenú budúcnosť, aby ho ešte lepšie pripútal k sebe. Ten, ktorý sa odvážil pustiť do sporu s mocným Stvoriteľom všetkého, vie ľuďi neúnavne prenasledovať a zvädzať. Dosiaľ udržuje smrteľníkov vo svojom zajatí. Za svojej takmer šesťtisícročnej skúsenosti nestratil nič zo svojej lesti a zákernosti. Po celé veky bol skúmovým pozorovateľom všetkého, čo sa týka ľudstva.

Satan používa najväčších odporcov Božej pravdy za svoje médiá. Zjavuje sa im v domnelom tele a odeve nejakého priateľa. Budí dôveru tým, že používa slová týchto priateľov, príbuzenské okolnosti a udalosti, ktoré sa majú stať, alebo ktoré sa už aj udiali, no o ktorých médium nič nevie. Niekedy to býva pred smrťou, inokedy pred nejakou inou udalosťou navodí snové predstavy alebo zosobnenie niekoho iného, rozpráva sa s médiom a sugestívne mu oznamuje určité poznatky. Táto múdrosť je však zdola, nie zhora. Múdrosť, ktorú šíri satan, odporuje pravde, aj keď ju pre svoje ciele občas halí do svetla, ktoré obklopuje anjelov. K niektorým ľuďom prichádza s uznaním určitej časti toho, čo Kristovi nasledovníci pokladajú za pravdu, pričom ich nabáda, aby zavrhli inú časť ako nebezpečný omyl.

Satan je majstrom svojho remesla. Svoju „múdrosť“, používa úspešne. Je pohotový a schopný učiť tých, čo zavrhnú Božiu výstražnú radu, určenú práve im. Osídlo, v ktorom pevne drží svoje obeť, natiera mimoriadne vábivým lákadlom. Všetci, ktorých sa satan takto zmocnil, zaplatia veľkú cenu za poznanie, aké nerozvážne

* (Testimonies For The Church, zv. 2, s. 171-173)

je vymeniť nebo a nesmrteľnosť za podvod vo svojich dôsledkoch taký osudný.

[156] Náš protivník je mocný a chytrý. Obchádza ako lev a hľadá, koho by zničil. Bude pracovať „so všetkými prejavmi moci, znameniami a lživými zázrakmi, so všetkým zrodom nepravosti k tým, čo hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení,.. Pretože zavrhli pravdu, „dopúšťa Boh na nich silu zrodu, aby verili lži a boli odsúdení všetci, čo neverili pravde, ale obľúbili si nepravosť,.. [2. Tesaloničanom 2,9-12](#). Musíme bojovať proti zákernému nepriateľovi a naša istota spočíva v Pánovi, ktorý príde a zničí ho duchom svojich úst a jasom svojho príchodu.

Ak chceme plne pochopiť cenu spasenia, musíme si uvedomiť, čo stálo. Pre slabú predstavu o Kristovom utrpení si mnohí len málo cenia jeho veľké vykupiteľské dielo. Slávny plán spásy človeka pripravila nekonečná láska Boha, nášho Otca. V tomto božskom pláne sa zjavuje najobdivuhodnejší prejav Božej lásky k padlému ľudstvu. Láska zjavená v dare milovaného Božieho Syna uviedla do úžasu svätých anjelov. „Tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného syna, aby nik nezahynul, ale aby večný život mal každý, kto verí v neho.,, [Ján 3,16](#). Tento Spasiteľ bol odbleskom slávy Otcovej a obrazom jeho podstaty. Mal božský majestát, dokonalosť a prvenstvo slávy. Bol rovný s Bohom. „Lebo Boh za dobré uznal, aby v ňom prebývala všetka plnosť.,, [Kološanom 1,19](#). „Ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, a predsa vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži.,, [Filipským 2,6-8](#).

Kristus sa ochotne rozhodol zomrieť za hriešnika, aby človek mohol životom poslušnosti uniknúť odsúdeniu podľa Božieho zákona. Jeho smrť neoslabila zákon, nezrušila ho, neznížila jeho sväté požiadavky ani neubrala z jeho vážnosti. Kristova smrť potvrdila spravodlivosť Otcovho zákona, ktorá trestá priestupníka, a práve preto bol ochotný sám vytrpieť za prestúpenie tohto zákona, aby z jeho kliatby vyslobodil padlého človeka. Smrť milovaného Syna Božieho na kríži dokazuje nezmeniteľnosť Božieho zákona, jeho smrť ho vyvyšuje a zveľbuje, a človeka presviedča, že zákon ostáva v platnosti. Z jeho úst zazneli slová: „Nemyslíte si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov; neprišiel som zrušiť, ale naplniť.,, [Matúš 5,17](#). Kristova smrť ospravedlnila požiadavky Božieho zákona.

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 200-215

Božsko-ľudská podstata Spasiteľa

[158] V Kristovi bola spätá ľudská prirodzenosť s božskou. Jeho poslaním bolo zmieriť Boha s človekom, spojiť konečné s nekonečným. Toto bol jediný spôsob, ako sa pre zásluhy Kristovej krvi mohli padlí ľudia stať účastníkmi božskej prirodzenosti. Ľudská prirodzenosť umožnila Kristovi pochopiť ľudskú biedu, zármutok a všetky pokušenia, ktoré dorážajú na človeka. Anjeli, ktorí nepoznali hriech, nemohli plne spolucítiť s človekom v jeho zvláštnych ťažkostiach. Kristus zostúpil, vzal na seba ľudskú prirodzenosť a bol pokúšaný vo všetkom ako my, aby mohol pomôcť všetkým pokúšaným.

Kristus v ľudskom tele cítil, že potrebuje posilu od svojho Otca. Mal na to svoje modlitebné miesto. Miloval spoločenstvo so svojím Otcom v horskej samote. V modlitebných zápasoch dostávala jeho svätá, ľudská prirodzenosť silu na splňanie každodenných povinností a zdolávanie prekážok. Spasiteľ chápal naše potreby a slabosti; stal sa pokorným, bdelym modlitebníkom hl'adajúcim u Otca novú moc, ktorá by ho posilnila, osviežila a pripravila na povinnosti i pokušenia. Vo všetkom je nám príkladom. Poznal naše slabosti, no bez hriešnych vášní. Jeho bezhriešna prirodzenosť sa desila zla. Vo svete hriechu pretrpel boje a duševné úzkosti. Ako človek pokladal modlitbu za nutnosť a prednosť. Úpenlivo prosil o Božiu pomoc a útechu, ktorú Otec bol pripravený dať tomu, ktorý pre blaho človeka opustil nebeskú radosť a za príbytok si zvolil studený, nevďačný svet. Kristus nachádzal útechu a radosť v spoločenstve so svojím Otcom. Pri ňom mohol zložiť všetok zármutok svojho srdca, ktorý naňho doliehal. Bol mužom bolestí a poznal útrapy.

Náš Vzor

Cez deň usilovne pracoval pre dobro a záchranu hynúcich. Uzdravoval chorých, potešoval zarmútených, radosť a nádej rozdával zúfalým. Kriesil mŕtvych. Keď sa skončila jeho denná práca, večer odchádzal z ruchu mesta na modlitebný rozhovor so svojím Otcom. Niekedy osvecoval jeho sklonené telo jasný mesačný svit, inokedy mraky a temnota pohltili všetok jas. Raz ho skrápala rosa, inokedy mu mráz pri modlitbe chladil hlavu. Často sa modlil celú

noc. Je nám príkladom. Keby sme na to pamätali a nasledovali ho, boli by sme v živote viery v Boha silnejší.

Keď Spasiteľ sveta, vo svojej božskej sile, pocíťoval potrebu modlitby, o koľko viac by mali slabí hriešnici, smrteľníci, pocíťovať stále potrebu vrúcnej modlitby. Keď na Krista prudko dorážalo pokušenie, postil sa. Zo sústredenej modlitby k Bohu a z úplnej odovzdanosti do vôle svojho Otca odchádzal ako víťaz. Tí, čo vyznávajú pravdu pre tieto posledné dni, mali by viac než iní kresťania nasledovať svoj veľký modlitebný Vzor.

„Dost', keď je učeník ako jeho učiteľ a sluha ako jeho pán.,, [Matúš 10,25](#). Naše stoly sú často pokryté zbytočnými a nezdravými pochúťkami, pretože to máme radšej než sebazaprenie so zdravým telom a duchom. Ježiš úpenlivo prosil svojho Otca o silu. Toto si [159] Boží Syn cenil viac, než sedieť za bohato prikrytým stolom. Sám dokázal, že modlitba je podstatne dôležitá, že posilňuje človeka v zápase s mocou temna a pomáha mu pri plnení jeho povinností. Naša sila je nedostatočná. Boh nám však dáva moc; každý, kto ju prijíma, zvíťazí.

V Getsemane

Keď sa Kristus modlil v Getsemanskej záhrade, duševná úzkosť mu vyvolala kvapky krvavého potu. Tu ho skl'učovala hrôza temnoty. Doliehali naňho hriechy celého sveta. Trpel za človeka, na jeho mieste ako priestupník Otcovho zákona. Bol vo veľkom pokušení; Božie svetlo sa mu strácalo a obklopovala ho moc temna. V duševnej úzkosti ležal na chladnej zemi. Vedome prežíval Otcov hnev. Vzal kalich utrpenia od úst trpiaceho ľudstva a rozhodol sa vypit' ho sám. Namiesto neho dal ľuďom kalich požehnanja. Hnev, ktorý mal zasiahnuť človeka, dopadol teraz na Krista. Tajomný kalich sa mu teraz v rukách zachvel. Ježiš sa často utiekal do Getsemane, aby sa tu s učeníkmi modlil. Všetci dobre poznali toto posvätné zátišie. Aj Judáš vedel, kam má zaviest' vražedný zástup, aby mohol zradiť Ježiša a vydat' ho do bezbožných rúk. Nikdy predtým Spasiteľ nenavštívil toto miesto s takým zármutkom v srdci. Nebolo to telesné utrpenie, čo zvieralo srdce Božieho Syna a nútilo ho vysloviť v prítomnosti svojich učeníkov tie bôľne slová: „Veľmi smutná je mi duša až na smrť. Zostaňte tu a bdejte so mnou!,, [Matúš 26,38](#).

Odišiel na chvíľu od svojich učeníkov, padol na tvár a modlil sa. V smrteľnom zápase prosil: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. Avšak nie ako ja chcem, ale ako ty.,, [Matúš 26,39](#).

Hriechy hynúceho sveta spočívali na ňom a premáhali ho. Vedel, že jeho Otec sa pre hriech hnevá, a toto vedomie mu trhalo srdce v smrteľnom zápase. Z jeho čela vyvolalo krvavý pot, ktorý stekal po vyblednutej tvári, padal na zem a zvlažoval ju.

Bdejte a modlite sa

Keď Ježiš skončil modlitbu, prišiel k svojim učeníkom a našiel ich spať. Petrovi povedal: „Či ste nemohli bdieť so mnou ani hodinku? Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia; duch je síce hotový, ale telo slabé.,, [Matúš 26,40.41](#). V najvážnejšej chvíli, keď ich Ježiš naliehavo prosil, aby s ním bdeli, našiel ich spať. Vedel, že ich čakajú kruté boje a hrozné pokušenia. Vzal ich so sebou, aby ho povzbudzovali, a to, čoho budú v noci svedkami, spolu s naučením, ktoré tu dostanú, malo sa im natrvalo vryť do pamäti. Potrebovali to, ak ich viera nemala slabnúť, ale posilniť sa na nové skúšky.

[160] Učeníci však namiesto bdenia s Kristom podľahli únave, smútku a pospali. S ostatnými zaspal aj horlivý Peter, ktorý len pred niekoľkými hodinami uistoval svojho Pána, že v prípade potreby by zaňho ochotne trpel, ba aj zomrel. Týmto spánkom učeníci veľa stratili. Náš Spasiteľ ich chcel posilniť pre ťažké skúšky viery, ktoré čoskoro na nich doľahnú. Keby boli so Spasiteľom bdeli a modlili sa, Peter by sa v čase skúšky nebol stal obeťou zlyhania vlastných síl a nemusel zaprieť svojho Pána.

Syn Boží sa išiel znova modliť: „Otče môj, ak ma toto nemôže minúť, a musím ho vypiť, nech sa stane tvoja vôľa.,, [Matúš 26,42](#). Keď sa vrátil k svojim učeníkom, opäť ich našiel spať; ich oči boli unavené. Spiaci učeníci predstavujú spiacu cirkev pred blížiacim sa dňom Božieho navštívenia. Je to čas mrákavy a hustej tmy; spánok je vtedy nebezpečný.

Ježiš nás vo svojom odkaze napomína: „Tak aj vy bdejte, lebo neviete, kedy príde pán domu, či večer, či o polnoci, či keď kohút spieva a či ráno. Aby vás nenašiel spať, keď príde nečakane.,, [Marek 13,35.36](#). Božia cirkev má bdieť po celú noc, nech by bola

akokoľvek strašná, dlhá či krátka. Ochabnutú ostražitosť nemôže ospravedlniť nijaká bolesť. Utrpenie by nemalo viesť k nedbalosti, ale k dvojnásobnej bdlosti. Kristus svojím príkladom usmernil cirkiev k zdroju sily v čas potreby, zármutku a nebezpečenstva. Strážna bdlosť je skutočným znamením Božej cirkvi. Týmto znamením sa bdelí jednotlivci líšia od sveta; toto znamenie totiž svedčí o tom, že na zemi sú pútnikmi a cudzincami.

Zarmútený Spasiteľ musel znova odísť od svojich spiacich učeníkov. Šiel sa do samoty znova modliť a vysloviť tie isté slová. Potom prišiel a učeníkov sa spýtal: „Vy len spíte a odpočívate? Priblížila sa hodina! Syn človeka je vydaný hriešnikom do rúk.,, [Matúš 26,45](#). Hrozná je skutočnosť, že učeníci dovolili, aby im spánok zavrel oči a zmysly ovládla driemota, kým ich Pán prežíval takú nevýslovnú duševnú úzkosť. Keby boli bdeli, neboli by stratili vieru pri pohľade na Božieho Syna umierajúceho na kríži.

Toto dôležité nočné bdenie malo sa niest' v znamení opravdivého duševného zápasu a modlitieb, ktoré ich mali posilniť, aby mohli byť svedkami nevýslovného utrpenia Božieho Syna. Pripravení by mohli hl'adiet' na jeho muky na kríži a pochopiť niečo zo strašnej úzkosti, ktorú vytrpel v Getsemane. Lepšie by si boli pripomenuli, čo im hovoril o svojom utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní. V smútku onej hroznej skúšobnej hodiny by im niekoľko lúčov nádeje bolo osvietilo temnotu a utvrdilo ich vieru.

Kristus im vopred povedal, čo sa stane, ale nechápali to. Jeho utrpenia mali byť pre učeníkov skúškou ohňom, a preto bdlosť a modlitba boli nevyhnutné. Ich vieru mala udržiavať neviditeľná sila, kedykoľvek by pocítovali prevahu moci temna. [161]

Nevysloviteľná úzkosť

Len slabo si vieme predstaviť nevýslovnú úzkosť drahého Božieho Syna v Getsemane, keď prežíval odlúčenosť od svojho Otca, pretože sa rozhodol vziať na seba ľudský hriech. Za padlé ľudstvo sa stal hriechom. Vedomie odstupu Otcovej lásky vyrvalo z jeho stiesnenej duše tieto bolestné slová: „Veľmi smutná je mi duša až na smrť.,, „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich.,, Potom s celou odovzdanosťou do Otcovej vôle dodáva: „Avšak nie ako ja chcem, ale ako ty.,, [Matúš 26,38.39](#). Boží Syn slabol, zomieral.

Otec vyslal posla, aby posilnil tohto božského Trpiteľ'a a pripravil ho na cestu obetovania vlastného života. Keby smrteľ'níci mohli byť svedkami úžasu a zármutku anjelských zástupov, ako v tichom žiali bdeli, keď Otec tmlil líčce svojho svetla lásky a slávy pred svojím milovaným Synom, boli by lepšie chápali, aký odporný mu je hriech. Meč spravodlivosti mal teraz zasiahnuť jeho drahého Syna, ktorý sa zradným bozkom dostal do rúk svojich nepriateľ'ov. Odviedli ho do súdnej siene, aby ho tam tupili hriešni smrteľ'níci a odsúdili na smrť. Vznešený Boží Syn bol tu „prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše neprávosti,.. Niesol pohanu, posmech, potupu a „neľ'udsky bol znetvorený jeho výzor a jeho postava človeku nepodobná,.. [Izaiáš 53,5](#); [Izaiáš 52,14](#).

Nepochopiteľ'ná láska

Kto môže pochopiť túto lásku? Anjelské zástupy hľ'adeli v bolestnom úžase na toho, ktorý bol Majestátom neba, a ktorý niesol korunu slávy. Teraz však s trňovou korunou bol krvácajúcou obeť'ou zloby rozzúreného davu, podnecovaného k chorobnému šialenstvu satanovým hnevom. Hľ'ad' te na trpezlivého Trpiteľ'a! Na hlave má trňovú korunu. Krv mu vyteká z každej prepichnetej žilky. To všetko je následok hriechu! Nič by nebolo Krista prinútilo, aby opustil svoju nebeskú dôstojnosť a slávu a prišiel na hriešny svet, aby ho tu posmievali, tupili a zavrhli tí, ku ktorým sa láskyplne skláňal a aby trpiteľ'sky skončil na kríži. Bola to len večná, spásna láska, ktorá navždy zostane tajomstvom.

Obdivuj nebo, žasni zem! Pozrite: tyran a utýraný! Veľký dav obklopil Spasiteľ'a sveta. Všade výsmech a úškľ'abky s hlučnými kliatbami a rúhaním. Ježišov ponížený zrod a pokorný život sú predmetom posmešných poznámok bezcitných ničomníkov. Tvrdenie, že je Božím Synom, zosmiešňujú poprední kňazi a starší. Hrubé tupe-
nie a urážlivý výsmech idú z úst do úst. Satan úplne ovládol mysle svojich pomocníkov. Aby to bolo účinnejšie, začína od popredných
[162] kňazov a starších a vháňa ich do náboženského šialenstva. Pudí ich ten istý satanský duch, ktorý ovláda najzločinnejších a najzatvrdilejších lotrov. Pocity všetkých, od pokryteckých kňazov a starších až k tým najobľ'úbenejším, sa zákerne zhodujú. Kristus, drahý Boží Syn, bol vydaný, a na jeho pleciah doľ'ahol kríž. Každý jeho krok skrápala

krv tečúca z jeho rán. Tiesnený veľkým zástupom krutých nepriateľov a bezcitných divákov kráča na miesto ukrižovania. „Strápený pokorne trpel, a neotvoril ústa ako baránok vedený na zabitie, a neotvoril ústa ako ovca, ktorá umlkné pred svojimi strihačmi., [Izaiáš 53,7](#).

Na kríži

Jeho zarmútení učeníci idú zd'aleka za ním a zostávajú za rozúreným davom. Kristus je pribitý na kríž a visí medzi nebom a zemou. Srdcia učeníkov zvierajú úzkosť, keď ich milovaný Učiteľ trpí ako zločinec. Blízko kríža stoja zaslepení, úzkoprsí neveriaci kňazi a starší, plní uštípačnosti, posmechu a utrňania: „Hej, ty, čo boríš chrám a za tri dni ho vystavíš, zachráň sa, ak si Syn Boží, a zostúp z kríža! Podobne sa mu posmievali aj veľkňazi so zákonníkmi a staršími; vraveli: Iných zachraňoval, a seba nemôže zachrániť! Je izraelským kráľom, nech teda zostúpi teraz z kríža, a uveríme v neho! Dúfal v Boha, nech ho teraz vyslobodí, ak chce; ved' hovoril: Syn Boží som!., [Matúš 27,40-43](#).

Ježiš na to neodpovedal ani slovom. Zatiaľ čo mu klince prebodávali ruky a na čelo mu vystupovali kvapky smrteľného potu, pobledlé, chvejúce sa pery nevinného Trpitéľa šepkali modlitbu odpúšťajúcej lásky za jeho vrahov: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia., [Lukáš 23,34](#). Celé nebo s najväčším záujmom sledovalo túto scénu. Svätý Vykupiteľ hynúceho sveta tu namiesto ľudí znášal trest za prestúpenie Otcovho zákona. Rozhodol sa vykúpiť ľudstvo vlastnou krvou. Zaplatil cenu, ktorú vyžadoval svätý Boží zákon. Toto bol prostriedok, ktorý mal definitívne urobiť koniec hriechu, satanovi a poraziť jeho zástupy.

S čím porovnať bolesť a utrpenie, ktoré znášal umierajúci Spasiteľ? Kalich utrpenia mu strpčoval pocit Otcovho odporu k hriechu. Neboli to telesné útrapy, čo urýchlilo koniec jeho života na kríži. Bola to zdrvujúca ťarcha hriechov sveta a vedomie Božieho hnevu. Otcova láska a jeho posilňujúca prítomnosť ho opustili. Pociť zúfalstva doľahol naňho váhou svojej temnoty a z jeho bledých a rozochvených úst vyrval výkrik úzkosti: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?., [Matúš 27,46](#).

[163]

Ježiš bol s Otcom pri stvorení sveta. Tvárou v tvár smrteľným úzkostiam Božieho Syna mohli zostať bez súcitu len zaslepení a oklamaní ľudia. Veľkňazi a starší tupili jednorodeného Syna Božieho v jeho poslednom smrteľnom zápase. Práve vtedy sa neživá príroda súcitne zúčastnila na utrpení jej krvácajúceho a zomierajúceho Stvoriteľa. Zem sa chvela, slnko stratilo lesk. Nebo stemnelo. Anjeli boli svedkami tejto scény utrpenia, a keď sa už ďalej nemohli dívať, zakrývali si tvár pred týmto hrozným pohľadom. Kristus zomiera! Prechádza náporom zúfalstva! Láskavý úsmev Otca sa stráca a anjeli nesmú osvecovať temnotu tejto hroznej hodiny. Len dívať sa môžu v úžase, ako ich milovaný Pán a Majestát neba musí trpieť zato, že vzal na seba trest, ktorý patril ľuďom za prestúpenie Otcovho zákona.

Do hlbín

Ešte aj pochybnosti zaútočili na zomierajúceho Božieho Syna. Nemohol dovidieť za bránu hrobu. Nijaká jasná nádej ho neutešovala, že z hrobu vyjde ako víťaz a že Otec prijme jeho obeť. Boží Syn musel čo najbolestnejšie precítiť hriech sveta so všetkou svojou hrôzou. Jediné, čo si v tejto strašnej temnote uvedomoval, bola Otcova nenávisť k hriechu a odplata zaň – smrť. Zmocňovala sa ho obava, že pre hriech, ktorý je taký odporný, nebude môcť byť Otec zmierený so svojím Synom. Prudké pokušenie, že ho Otec opustil, mu vyrvalo z úst prenikavý výkrik na kríži: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“, [Matúš 27,46](#).

Kristus v mnohom ohľade cítil to, čo pocítila hriešnici, keď sa na nich vylejú čaše Božieho hnevu. Strašné zúfalstvo ako plášť smrti zahalí ich hriešne duše, a vtedy si uvedomia plný rozsah démonickosti hriechu. Utrpenie a smrť Božieho Syna im opatrili spásu. Mohli byť zachránení, keby ju boli ochotne a radostne prijali; nik však nie je nútený poslúchať Boží zákon. Ak odmietajú nebeské požehnanie a rozhodujú sa pre pôžitok a klam hriechu, už tým si vybrali a na konci dostanú odplatu – Boží hnev a večnú smrť. Navždy budú odlúčení od prítomnosti Ježiša, ktorého obeťou pohrdli. Kvôli hriešnym a dočasným pôžitkom stratili šťastný život a obetovali večnú slávu.

Kristove posledné smrteľné boje mocne dorážali na jeho vieru a nádej. Boh akoby bol zrušil doterajšie uistenie, ktoré dal milovanému Synovi o svojej záľube v ňom a o jeho prijatí. Vykupiteľ sveta sa spoliehal na dôkazy, ktoré ho až dosiaľ posilňovali a uist'ovali, že Otec prijal jeho dielo a našiel v ňom zaľúbenie. V smrteľnom boji, keď obetoval svoj drahý život, mohol sa len vierou spoľahnúť na toho, ktorého vždy rád poslúchal. Ani sprava ani zľava ho nepovzbudzovali jasné lúče nádeje. Všetko bolo zahalené nepreniknuteľnou hmlou. V desivej tme, ktorú pociťovala sama príroda, Vykupiteľ dopíja obsah tajomného kalicha do dna. Zbavený jasnej nádeje a dôvery vo svoje budúce víťazstvo volá: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.,, [Lukáš 23,46](#). Boží Syn pozná povahu svojho Otca, jeho spravodlivosť, milosrdenstvo i veľkú lásku a odovzdáva sa do jeho rúk. Pri záchvevoch prírody počujú ohromení diváci posledné slová tohto golgotského muža.

[164]

Príroda mala súčiť s utrpením svojho Stvoriteľa. Otrasy zeme a puknuté skaly zvestovali, že zomrel Boží Syn. Nastalo mocné zemetrasenie. Chránová opona sa roztrhla na dvoje, hrôza sa zmocnila katov a divákov, keď spozorovali tmou zastreté slnko, keď pod nohami pocítili chvenie zeme a videli i počuli praskot skál. Posmech a urážky starších stíchli, keď Kristus poručil svojho ducha Otcovi. Ohromený zástup sa začal vytrácať a v tme hľadať cestu do mesta. Bili sa do prs, keď v hrôze odchádzali a len šeptom vraveli: „Nevinný bol zavraždený. Čo ak je naozaj Božím Synom, ako sám tvrdil?,,

„Dokonané!,,

Ježiš žil, kým nesplnil dielo, ktoré prišiel konať, a kým posledným dychom lúčenia nezvolal: „Dokonané!,, [Ján 19,30](#). Vtedy bol satan porazený. Vedel, že prišiel o svoje kráľovstvo. Anjeli sa radovali, keď počuli slová: „Dokonané!,, Veľký vykupiteľský plán, ktorý závisel od Kristovej smrti, bol splnený. V nebi bola radosť, že Adamovi potomkovia môžu byť cestou poslušnosti konečne uvedení k Božiemu trónu. Aká to láska! Aká obdivuhodná láska, ktorá priviedla Božieho Syna na zem, aby sa stal hriechom za nás, aby sme mohli byť zmierení s Bohom a s ním mohli žiť v jeho príbytkoch slávy! Čo je človek, že jeho vykúpenie si vyžiadalo takú cenu?

Keď budú môcť ľudia plnšie pochopiť veľkosť obete, ktorú priniesol Majestáť neba tým, že za človeka zomrel, potom bude plán spasenia zvelebený a premýšľanie o Golgote prebudí v kresťanských srdciach čisté, sväté a živé pohnútky. Oslava Boha a Baránka bude v srdci i na perách každého z vykúpených. V srdci, ktoré si pripomína golgotské udalosti, nemôže vládnuť pýcha a sebecko. Hodnoty tohto sveta budú mať zanedbateľnú cenu pre tých, čo si vážia veľké výkupné za človeka – drahú krv Božieho Syna. Všetky bohatstvá sveta by nemohli vyvážiť cenu výkupného jediného hynúceho človeka. Kto môže zmerať Kristovu lásku, ktorú cítil k stratenému svetu, keď visel na kríži a trpel za viny hriešnych ľudí? Táto láska bola nezmerná a nekonečná.

Láska silnejšia než smrť

[165] Kristus ukázal, že jeho láska je silnejšia než smrť. On zachraňoval človeka, a hoci mal najt'ažší boj s mocnosťami temnosti, jeho láska bola stále silnejšia. Vytrpel skrytosť tváre svojho Otca, takže v úzkosti musel zvolať: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“, [Matúš 27,46](#). Jeho moc nám pripravila spásu. Cena za vykúpenie človeka bola zaplatená, keď v poslednom duševnom zápase zazneli požehnané slová, ktoré sa akoby ozvenou niesli celým vesmírom: „Dokonané.“

Mnohí vlažní kresťania sa púšťajú do svetského podnikania a svoj záujem roznečujú novými a vzrušujúcimi zábavami, kým v Božom diele sú chladní, ba až zmrazení. Úbohý formalista, to je dostatočne dôležitá téma, aby ťa povzbudila a nadchla. Tu ide o večné záujmy. Nad touto témou je priam hriechom pokojne zostať nezaujatým divákom. Golgotské udalosti hýbu najhlbšími citmi. Prejav nadšenia nad touto témou možno ospravedlniť. Naše myšlienky a predstavy nikdy celkom nepochopia, že by nevinný Kristus mal vytrpieť takú strašnú smrť a znášať ťarchu hriechov sveta. Dĺžka a šírka, výška a hĺbka tejto obdivuhodnej lásky nám zostanú skryté. Obdiv k tejto nevystihnuteľnej láske Spasiteľa by mal naplňovať myseľ, preniknúť a formovať dušu, očistiť a zušľachtiť city a úplne pretvoriť celú povahu. Apoštol hovorí: „Lebo som si umienil, že medzi vami nebudem vedieť nič iné, jedine Ježiša Krista, a to ukrižovaného.“, [1. Korint'anom 2,2](#) Môžeme tiež hľadiť na Golgotu a

volat': „Bože, chráň, aby som sa aj ja vychvaľoval, ak len nie krížom nášho Pána Ježiša Krista, ktorým je mi svet ukrižovaný a ja svetu.,, Galat'anom 6,14.

Pri uvažovaní nad veľkosťou ceny nášho vykúpenia sa vtiere otázka: „Čo stihne tých, ktorí zanedbávajú toto slávne spasenie? Ako budú potrestaní tí, čo vyznávajú, že nasledujú Krista, a predsa sa nechcú poslušne skloniť nad požiadavkami svojho Vykupiteľa, vziať svoj kríž ako pokorní učeníci Krista a nechcú ho nasledovať od jaslí po Golgotu?., Kristus hovorí: „Kto nezhrmažd'uje so mnou, rozptyľuje.,, Matúš 12,30.

Slabé predstavy o vykúpení

Poniektorí vidia dielo vykúpenia veľmi obmedzene. Myslia si, že Kristus vytrpel len nejakú malú časť odplaty za prestúpenie Božieho zákona. Nazdávajú sa, že v Božom hneve, ktorý musel jeho drahý Syn znášať vo všetkých svojich strašných útrapách, predsa len mal dôkaz Otcovej lásky a náklonnosti, že bránu hrobu mu osvecovala jasná nádej a že mal trvalý dôkaz o svojej budúcej sláve. To je veľký omyl. Najväčšiu úzkosť pôsobil Kristovi pocit Otcovho hnevu. Jeho duševný boj bol taký tiesnivý, že človek môže mať o ňom len slabú predstavu.

Príbeh vtelenia, poníženia a obete nášho Pána u mnohých ľudí neprebúda nijaký hlbší záujem, nehýbe ich vnútro a nezasahuje život o nič viac, než dejiny mučeníckej smrti Kristových nasledovníkov. Mnohí museli zomierať pomaly, v mukách; aj iní ľudia boli ukrižovaní. V čom sa líši smrť drahého Božieho Syna od smrti týchto trpiteľov? Je pravda, že zomrel na kríži najkrutejšou smrťou, a predsa iní vytrpeli preňho podobné telesné muky. Prečo teda bolo Kristovo utrpenie hroznejšie než muky kohokoľvek, kto pre jeho vec obetoval svoj život? Keby Kristovo utrpenie spočívalo len v telesných mukách, potom by jeho smrť nebola o nič strašnejšia než smrť niektorých martýrov.

Kristova telesná bolesť bola len nepatrnou časťou múk Božieho Syna. Doliehali naňho hriechy sveta spolu s pocitom, že Otec sa hnevá, pretože znášal následky za prestúpenie zákona. To tiesnilo jeho dušu. Otcova skrývajúca sa tvár – pocit, že ho jeho drahý Otec opustil – privádzala zúfalstvo. Nevinný Trpiteľ plne prežíval

Golgotu a čo najbolestnejšie pociťoval priepastnú odlúčenosť, ktorú medzi Bohom a človekom vytvára hriech. Skľučovali ho mocnosti temna. Budúcnosť mu neosvecoval ani jediný lúč svetla. Zápasil s mocou satana, ktorý vyhlasoval, že Krista má v moci, že svojou silou prevyšuje Božieho Syna, že Otec zaprel svojho Syna a že Boží Syn stratil Božiu priazeň práve tak ako on – satan. Keby ho Boh ešte miloval, prečo potom musí zomrieť? Boh nemusel dopustiť, aby jeho Syn zomrel.

Kristus však aj v najväčšej úzkosti v ničom nepovolil tomuto strašnému tyranovi. Všetky zástupy padlých anjelov boli okolo Božieho Syna, a predsa Boží anjeli nesmeli opustiť svoje miesta a púšťať sa do boja s rúhavým a posmešným nepriateľom. Nebeskí anjeli nesmeli potešiť stiesneného Božieho Syna. V tejto strašnej hodine temna a skrytosti Otcovej tváre, v obklúčení zlých anjelov a pod ťarchou hriechov sveta, Spasiteľ povedal: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“, [Matúš 27,46](#).

Cena človeka

Smrť mučeníkov neznesie porovnanie s utrpením Božieho Syna. Hlbšie by sme mali nahliadnuť do života, utrpenia a smrti Božieho Syna. Správny pohľad na dielo vykúpenia pomôže pochopiť nekonečnú cenu za spásu ľudstva. V porovnaní s úsilím o večný život je každá iná námaha bezvýznamná. Ako nedocenené zostávajú rady tohto milujúceho Spasiteľa! Srdce je zaľúbené do sveta a sebecké záujmy zatvorili dvere pred Božím Synom. Pokrytectvo a pýcha, sebeckosť a ziskuchtivosť, závišť, zlomyseľnosť a vášne tak preplnili srdcia mnohých, že pre Krista v nich nielo miesta.

On bol večne bohatý, a predsa pre nás schudobnel, aby sme jeho chudobou zbohatli. Odieval sa svetlom a slávou a bol medzi zástupmi nebešťanov pripravených plniť jeho príkazy, a predsa vzal na seba našu prirodzenosť a prišiel medzi hriešnych smrteľníkov. To je láska, ktorú nevyjadří žiaden jazyk. Presahuje každú múdrosť. Tajomstvo zbožnosti je naozaj veľké. Uvažovanie o láske Otca a Syna by nás malo duchovne oživiť, povzniesť a uchvátiť. Kristovi nasledovníci sa majú naučiť odzrkadľovať túto tajomnú lásku a už teraz sa spájať so všetkými vykúpenými a volať: „Sediacemu na

tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva i vláda na veky vekov!.,
[Zjavenie Jána 5,13.](#)

* * * * *

Kristus dal sám seba ako výkupnú obeť za spásu strateného sveta. S ním bolo naložené, ako sme si zaslúžili my, aby sa s nami mohlo nakladať, ako si zaslúžil on. Bol odsúdený pre naše hriechy, na ktorých nemal podiel, aby sme my mohli byť ospravedlnení jeho spravodlivosťou, na ktorej sme my nemali nijakú účasť. Vytrpel smrť, ktorá patrila nám, aby sme my mohli dostať život, ktorý patril jemu. „Jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.,, [Izaiáš 53,5. Testimonies For The Church, zv. 8, s. 208.209](#)

* * * * *

Kristus rád rozprával o Otcovej povahe a o Božej štedrej láske. Takýmto poznaním Boha obdaroval Kristus ľudstvo, a toto obdarovanie zveril svojmu ľudu, ktorý ho má šíriť po celom svete. ([Testimonies For The Church, zv. 6, s. 55](#))

Kresťanská horlivosť*

Existuje hlučná, bezcieľna, nerozvážna, slepá a vo svojich dôsledkoch ničivá horlivosť. To však nie je kresťanská horlivosť. Kresťanské horlenie nie je krčovité; usmerňujú ho zásady. Pravá horlivosť je vážna, opravdivá a silná; zapaluje celého človeka a prebúda morálne vedomie. Spása ľudí a záujmy Božieho kráľovstva sú prvoradou záležitosťou. Čo inšie môže podnieť väčšiu vážnosť než záchrana ľudí a Božia sláva? Je o čom uvažovať, a to nemožno ľahko prehliadnuť. Ide o záležitosť takú závažnú, ako je večnosť. Ide práve o ňu. Ľudia sa rozhodujú buď pre blaho, alebo pre utrpenie. Kresťanská horlivosť sa nevyčerpáva len slovami, ona odvážne a účinne koná. Táto aktivita kresťanského horlenia nie je však nejaká činnosť vyrátaná na obdiv. Každá snaha a každé dielo sa majú vyznačovať pokorou. Kresťanská horlivosť povedie k vážnym modlitbám, k pokore a vernosti v domácich povinnostiach. V rodinnom kruhu pokvitne neha a láska, dobrotivosť a súcitiť, čo vždy bolo ovocím kresťanskej horlivosti...

Ako málo kresťanov si uvedomuje cenu človeka. Ako málo je tých, čo sú ochotní obetavo privádzať hynúcich k poznaniu Krista. Medzi nami sa priveľa hovorí, je veľa slovnej lásky k hynúcim, no reč môže byť len lacnou náhradou. Svet potrebuje pravé kresťanské nadšenie, horlivosť, ktorá sa prejaví skutkami. Všetci musia teraz pracovať vo vlastnom záujme, a keď budú mať Ježiša v srdci, predstavia ho iným. Nijaká prekážka nezastaví vyznávačské úsilie toho, kto prijal Krista; rovnako nemožno zastaviť spád vody Niagarských vodopádov.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 2, s. 232.233: Napomenutie cirkvi

Keby mládež dovidela, ako požehnane by mohla pôsobiť, ak by svoju silu a múdrosť čerpala z Boha, nešla by cestou bezstarostnej ľahostajnosti voči nemu, nedala by sa strhávať vplyvom neveriacich. Namiesto toho, aby mladí ľudia cítili zodpovednosť, ktorá na nich spočíva za rozhodnutie vplývať na iných a privádzať ich k spravodlivosti, oddávajú sa svetským zábavám. Sú neužitočnými členmi spoločnosti a žijú bezcieľným životom motýľov. Mladí ľudia môžu poznať pravdu, môžu s ňou aj súhlasiť, no nemusia ju ešte vyznávať životom. Majú mŕtvu vieru. Ich srdce nie je tak zasiahnuté, aby mohlo ovplyvniť správanie i povahu a Božiu vôľu plnia takmer ako neveriaci. Ich srdcia sa nepodriaďujú Božej vôli a voči Bohu sú nepriateľskí. Tí, čo chodia po zábavách a majú záľubu v spoločnosti, ktorá vyhladáva svetské zábavy, majú odpor k životu viery. Povie azda Majster aj takto vyznávajúcej mládeži: „Dobre, služobníci dobrí a verní,, ak skutočne dobrí a verní nebudú?

Mládež je vo veľkom nebezpečenstve. Škodlivo na ňu pôsobí čítanie nevhodných kníh. Tým stráca veľak času, ktorý by sa mal rozvážne zužitkovať. Niektorí sa okrádajú aj o spánok, len aby mohli dočítať nejaký ľúbostný príbeh. Svet zaplavuje románová literatúra. Niektoré knihy nie sú síce také nebezpečné ako iné, no mnohé sú výslovne nemravné a vulgárne, iné sú rafinovanejšie. Všetky však šíria škodlivý vplyv. Mládež by sa mala zamyslieť nad tým, ako na ňu pôsobia takéto vzrušujúce diela. Môžete azda po takomto čítaní otvoriť Písmo a so záujmom čítať slová života? Zdá sa vám ešte Božia kniha zaujímavá? Kúzlo toho či onoho milostného príbehu pôsobí predsa na myseľ, ruší jej zdravý rozlet a bráni vám premýšľať o dôležitých a vznešených pravdách, ktoré sa týkajú vašich večných záujmov. Hrešíte voči svojim rodičom, keď čas, ktorý patrí aj im, venujete takej záľube. Hrešíte však aj proti Bohu, keď takto márnite čas, ktorý by sa mal zužitkovať na jeho slávu.

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 235-237: Napomenutie cirkvi)

[170] Mladí ľudia sú povinní podporovať a šíriť striedmosť. L'ahkomysel'nosť, žartovanie a nezmyselné reči končievajú duševnou prázdnotou a stratou Božej priazne. Mnohí z vás si myslia, že medzi ľud' mi nešíria nijaký zlý vplyv, a preto sú do istej miery spokojní. Šírite však dobrý vplyv? Zamýšľ'ate svojím rozhovorom a správaním priviesť iných k Spasiteľ'ovi, alebo ak už v neho veria, chcete ich upozorniť, aby ich vzť'ah k nemu bol ešte úprimnejší?

Mládež sa má cvičiť v zbožnosti. Boha neoslávi inak, iba ak sa bude ustavične usilovať o dosiahnutie plnosti Kristovej postavy – dokonalosti v Ježišovi Kristovi. Kiež sú vo vás kresť'anské cnosti a kiež sa rozhojňujú! Zasväť'te Spasiteľ'ovi tie najlepšie a najsvätejšie city svojho srdca. Úplne a poslušne sa podriad'te jeho vôli. Nič menej totiž neprijme. Vašu rozhodnosť' nech nepodlomia úškl'abky a posmech tých, čo sa oddali márnosti. Nasledujte svojho Spasiteľ'a, či sa už o vás hovorí dobre alebo zle. Za radosť' a svätú česť' si pokladajte možnosť' niesť' Kristov kríž. Ježiš vás miluje. Zomrel za vás. Ak sa nevynasnažíte slúžiť' mu nerozdeleným srdcom, nedosiahnete svätosť' v jeho bázni, a budete musieť' počuť' nakoniec to hrozné slovo: Odíd'te!

Drahý syn! Tento list ti píšem k tvojim devätnástim narodeninám. Boli sme radi, že si tých niekoľko týždňov mohol byť s nami. Znova odchádzaš, ale naše modlitby ťa budú sprevádzať. Dnes opäť uzatváraš ďalší rok svojho života. Ako naň hľadáš? Pokročil si v duchovnom živote? Porástol si duchovne? Ukrižoval si vlastné ja, svoje žiadosti a vášne? Rozšíril sa tvoj záujem o Božie slovo? Zvíťazil si nad svojimi pocitmi a vrtkavosťou? Aký je záznam v tvojom živote za rok, ktorý sa vliat do večnosti a nikdy sa nevráti?

Teraz, keď vstupuješ do nového roka, urob to s vážnym rozhodnutím ísť stále vpred a vyššie. Nech je tvoj život šľachetnejší, než bol dosiaľ. Rozhodni sa nehládať vlastné záujmy a záľuby, ale uprednostniť dielo svojho Vykupiteľa. Nezotrávaj v stave, v ktorom by si sám vyžadoval pomoc, a kde by iní museli dávať pozor, aby si nezišiel z úzkej cesty. Môžeš získať dostatok sily, aby si posväteným vplyvom pôsobil na iných. Môžeš byť tam, kde ťa tvoj spásny záujem bude nabádať dobre robiť iným, potešovať zarmútených, podopierať slabých a vydávať svedectvo o Kristovi všade tam, kde sa ti naskytne príležitosť. Snaž sa uctiť Boha vo všetkom, vždy a všade. Vnášaj svoje náboženstvo do všetkého. Buď dôkladný vo všetkom, čo podnikáš. Nezažil si ešte Božiu spásnu moc, ako máš k tomu prednosť, pretože najvyšším cieľom tvojho života nebolo oslavovať Krista.

Nech každé tvoje predsavzatie, každé dielo, do ktorého sa púšťaš a každá radosť, ktorú prežívaš, sú zamerané na Božiu slávu. Rečou tvojho srdca má byť vyznanie: Tvoj som, Bože, chcem žiť pre teba, pracovať i trpieť pre teba.

Mnohí hovoria, že sú na Pánovej strane, ale nie je to tak; celá váha ich skutkov sa nakláňa na satanovu stranu. Ako spoznáme, na koho strane sme? Kto je vlastníkom nášho srdca? Komu patria naše myšlienky? O čom radi uvažujeme? Komu patria naše najvrúcnejšie city a najlepšie sily? Ak sme na Božej strane, naše myšlienky

* (Testimonies For The Church, zv. 2, s. 261-268.)

smerujú k nemu, a naše najkrajšie úvahy sú o ňom. Nemáme priateľstvo so svetom; všetko čo sme a čo máme, sme posvätili Bohu. Túžime vyžarovať jeho obraz, šíriť jeho ducha, plniť jeho vôľu a vo všetkom sa mu ľúbiť.

[172]

Rozhodný vplyv

Na svojej ceste by si mal byť taký rozhodný, aby sa nikto nemohol v tebe pomýliť. Bez rozhodnosti nebudeš mať na svet nijaký vplyv. Tvoje rozhodnutia môžu byť dobré a úprimné, ale rozplynú sa, ak útočisko s pevným životným zacielením nebudeš mať v Božej sile. Celé svoje srdce by si mal vložiť do Božieho diela. Mal by si sa so všetkou vážnosťou usilovať o skúsenosť pravého kresťanského života. Mal by si v svojom živote príkladne nasledovať Krista.

Nemôžeš slúžiť Bohu a mamone. Buď si úplne na strane Boha, alebo nepriateľ a. „Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmazďuje so mnou, rozptýľuje.., [Matúš 12,30](#). Poniectorí troskotajú vo svojom náboženskom živote, pretože stále váhajú a nevedia sa rozhodnúť. Často sú presvedčení, ba idú tak ďaleko, že skoro sa i poddávajú Božej vôli, ale nedosahujú cieľ a upadajú späť. V takomto stave sa im zatvrdzuje svedomie a čím ďalej, tým menej je citlivé na Boží hlas. Boží Duch ich napomínal, presviedčal, ale zostal nepovšimnutý, až naňho takmer celkom zabudli. S Bohom si nemožno zahrávať. On nám jasne vyznačuje povinnosť, a ak niekto nie je ochotný žiť v tomto svetle, zmení sa mu na tmu.

Boh ťa vyzýva, aby si šiel pracovať na jeho vinicu. Začni tam, kde si. Chod' ku krížu a vzdaj sa seba, sveta a každej modly. Bezvýhradne prijmi Ježiša do svojho srdca. Tam, kde si, ti bude ťažko žiť posväteným životom a pôsobiť takým vplyvom, ktorý by iných odvádza od hriechu, zábav a nerozvážností na úzku cestu, ktorú pripravil Pán svojim vykúpeným.

Úplne sa podriad' Bohu. Bezvýhradne sa vzdaj všetkého a usiluj sa dosiahnuť pokoj, ktorý prevyšuje ľudský rozum. Nemôžeš žiť z Krista, ak nie si v ňom. Ak nebudeš v ňom, vyschneš ako suchá vetva. Neuvedomuješ si svoj nedostatok čistoty a skutočnej svätosti. Mal by si pocítiť vážnu túžbu po Svätom Duchu a čo najväčšie sa modliť, aby si ho dostal. Nemôžeš očakávať Božie požehnanie,

ak ho nebudeš vyhl'adávať. Ak použiješ prostriedky, ktoré máš na dosah, porastieš v milosti k vyššej úrovni života.

Nemáš prirodzenú túžbu po duchovných veciach, ale lásku k nim si môžeš vypestovať, ak myseľ a všetky svoje schopnosti usmerníš na tento cieľ. Potrebuješ silu k činu. Pravá výchova je moc, ktorá nám pomáha používať schopnosti tak, aby sme dosiahli požehnané výsledky. Prečo duchovným veciam venujeme vo svojom živote tak málo pozornosti, kým svetu patria všetky naše telesné i rozumové sily? Je to preto, že všetko naše úsilie je zamerané práve sem. Naučili sme sa bezvýhradne a všemožne zapájať sa do svetských záležitostí a myseľ si na to zvykla. Preto kresťania vidia náboženský život taký ťažký a svetský život ako ľahký. Schopnosti boli takto usmerňované. V náboženskom živote stačil určitý súhlas s pravdami Božieho slova, no chýbalo uvedenie jeho zásad do života.

[173]

Pestovať náboženské zmýšľanie a zbožné city nebolo súčasťou výchovy. Toto by však malo ovplyvniť a zaujať celú bytosť. Chýba nám návyk robiť dobre. Existuje akási krčovitá činnosť za priaznivých okolností, no prirodzene a pohotovo premýšľať o Božích veciach nebýva hlavnou zásadou mysle.

Duchovní trpaslíci

Ak sa myseľ bude ustavične zaoberať duchovnými vecami, nemúsime zostať duchovnými trpaslíkmi. Samotná modlitba o to nestačí. Svoju myseľ musíš cvikom sústredovať na duchovné veci; cvik dáva silu. Mnohí kresťania sú priam na ceste, ktorou možno stratiť oba svety. Byť polovičným kresťanom a spolovice svetským človekom znamená, že len stotinou budeš kresťanom a zvyškom budeš svetákom.

Boh požaduje duchovný život, a predsa tisíce ľudí hovoria: „Neviem, prečo je to, že nemám nijakú duchovnú silu, neviem sa tešiť z Božieho Ducha.,, No o chvíľu, keď ide o svetské záležitosti, tí istí ľudia ožijú, sú zhovorčiví, ba nadmieru výreční. Len sa započúvajte do svedectiev takých ľudí v zhromaždení. sotva sa zmôžu na tucet polohlasných slov. Sú to muži a ženy sveta. Zaoberali sa svetskými záujmami natoľko, že ich schopnosti sú vycvičené uvažovať len v tomto smere. V duchovných veciach sú však slabí ako deti, hoci by mohli byť silní a rozumní. Neradi premýšľajú o tajomstve

zbožnosti, nepoznajú nebeskú reč a nevychovávajú si myseľ, aby boli pripravení spievať nebeské piesne alebo sa tešiť z duchovného úsilia, ktoré tam upúta pozornosť všetkých.

Svetskí kresťania nepoznajú nebeské veci. Nikdy nebudú privedení k bránam nebeského Jeruzalema, aby smeli budovať to, čo ich dosiaľ príliš nezaujímalo. Necvičili si myseľ, aby sa tešila zo zbožnosti a z premýšľania o Božích veciach. Ako teda môžu vstúpiť do služieb neba? Ako sa budú radovať z duchovného života, zo svätosti neba, keď v tom nenachádzali záľubu na zemi? Nebeskú atmosféru bude tvoriť samá čistota. Oni sa však s ňou neoboznámili. Tu na svete sledovali len svoje prízemné záujmy a vedeli len to, kde sa niečoho zmocniť a čo robiť. Ustavičným cvikom sa rozvinuli nižšie sily, kým vyššie, vznešenejšie duševné schopnosti sa nedostatkom cviku nerozvinuli a nie sú schopné prebrať sa k duchovnému životu. Duchovné veci zostávajú nepovšimnuté, pretože sa na ne hľadajú očami, ktoré milujú svet a ktoré nemôžu oceniť hodnotu a slávu nebeských vecí, lebo ich nevedia rozoznať od vecí pozemských.

[174] Myseľ treba vychovávať a cvičiť, aby milovala čistotu. Mal by si rozvíjať lásku k duchovným veciam. Musíš ju rozhojňovať, ak máš rásť v milosti a v poznaní pravdy. Túžby po dobrej a pravej svätosti budú iba na takej úrovni, na akú sa dostanú. Ak sa však zastavíš, nič nedosiahaš. Dobré úmysly sú správne, nebudú však nič platné, ak sa nebudú plniť dôsledne. Mnohí zahynú, hoci dúfajú, že sú kresťanmi a chcú sa nimi stať, no nijako sa nesnažia vynaložiť rozhodné úsilie, a preto budú na nebeskej váhe ľahkí. Vôľu treba správne usmerniť cvičením. Ja budem kresťanom celým srdcom; budem poznávať dĺžku a šírku, výšku a hĺbku dokonalej lásky. Počúvaj Ježišove slová: „Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.“, Kristus sa celkom postará, aby uspokojil dušu hladnú a smädnú po spravodlivosti.

Vyššie duchovné ciele

Čistá láska povzbudzuje, povznáša k vyšším cieľom, k rozsiahlejšiemu pozorovaniu Božích vecí; neuspokojí sa s polovičatosťou. Väčšina kresťanov ani netuší, akú veľkú duchovnú silu by mohli získať, keby boli tak túžili, horlili a vytrvalo sa snažili o dosiahnutie poznania Božích hodnôt, ako sa usilujú dosiahnuť pomimutelné

veci tohto života. Veľká väčšina kresťanov chce spokojne zostať na úrovni duchovných trpaslíkov. Nemajú nijakú chuť celým svojím úsilím hľadať najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, a preto im je zbožnosť nepochopiteľným tajomstvom. Z vlastnej skúsenosti Krista vôbec nepoznajú.

Nech by títo ľudia, spokojní so svojím slabým a okypteným záujmom o Božie veci, boli náhle vzatí do neba a na chvíľu by sa stali svedkami tej vznešenej a svätej dokonalosti, ktorá tam vládne – kde z každej tváre vyžaruje láska a radosť, kde znejú úchvatné melódie na počesť Boha i Baránka v ustavičnom prúde svetla, ktoré osvecuje svätých a vychádza z toho, ktorý sedí na tróne a od Baránka, kde si spasení uvedomujú, že existuje radosť najvyššia a najväčšia, pretože čím viac z tejto Božej radosti čerpajú, tým spôsobilejší sú prijímať jej nový a väčší prílív z nekonečného zdroja nevýslovnej slávy a poznania – pýtam sa, či by sa títo ľudia mohli pridať k nebeskému zástupu, spolu s ním spievať a vydržať tú čistú, úžasnú slávu, ktorá vyžaruje z Boha a Baránka? Určite nie! Čas milosti sa im po celé roky predlžoval, aby „mali účasť na božskej prirodzenosti a ušli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť“, [2. Petra 1,4](#). Oni však majú svoje osobné záujmy, ktorým sa venujú celou myslou a zo všetkých síl. Nevedeli by bezvýhradne slúžiť jedine Bohu. Svetské podnikanie je u nich na prvom mieste, jemu venujú svoje najlepšie sily, kým Bohu patrí len letmá myšlienka. Majú byť títo ľudia po konečnom rozhodnutí premenení? „Kto je svätý, nech sa posväť ešte, kto je čistý, nech sa očistí ešte!“, Tento čas prichádza. [175] Tí, čo svoju myseľ cvičili v láske k duchovným veciam, sú tí, čo budú premenení a znesú čistotu a nepredstaviteľnosť nebeskej slávy. Môžeš byť znalcom umenia, môžeš sa oboznámiť s vedou, vyniknúť v hudbe, v literatúre, môžeš byť miláčikom spoločnosti – čo to však má spoločné s prípravou pre nebo? Pomôže ti to pripraviť sa na Boží súd? Nedaj sa oklamať. Bohu sa nebude nikto posmievať. Len svätosť ťa pripraví pre nebo. Len úprimná, prežívaná zbožnosť ti pomôže sformovať čistú, vznešenú povahu a umožní ti vstup do prítomnosti Boha, ktorý prebýva v neprístupnom svetle. Nebeskú povahu treba vytvoriť na zemi, inak ju nemožno získať. Začni teda hneď. Nenavrávaj si, že príde čas, keď sa ti vážne úsilia podaria ľahšie ako teraz. Každým dňom sa zväčšuje priepasť, ktorá ťa delí od Boha. Pripravuj sa pre večnosť s takou horlivosťou, akú si dosiaľ

neprejavil. Vychovávaj svoju myseľ, aby milovala Písmo, milovala modlitebné zhromaždenia, chvíle rozjímania, a nadovšetko, chvíle spoločenstva s Bohom. Zmýšľaj nebesky, ak chceš mať účasť v nebeskom zástupe v Božích príbytkoch.

Začína sa nový rok tvojho života. V knihe Božích záznamov sa obracia nová stránka. Aké záznamy budú na nej? Budú poškrvrnené nedbalosťou voči Bohu, nesplnenými povinnosťami? Kiež to Pán nedopustí! Nech je tam záznam, za ktorý sa nebudeš musieť hanbiť pred pátravými pohľadmi ľudí ani anjelov.

Greenwille, Michigan, 27. júl 1868

Drahá sestra M.! Keď mi Pán ukázal tvoj prípad, bola som upozornená na čas, keď si uverila v blízky príchod Pána. Očakávala a milovala si jeho príchod...

Videla som ťa, ako si vtedy zápasila s chudobou v snahe uživiť deti a seba. Často si nevedela, čo robiť, a budúcnosť sa zdala byť temná a neistá. Vo svojom zármutku si volala k Pánovi a on ťa potešil a pomohol ti. Okolo teba zažiarili lúče svetla. Aký vzácny ti bol vtedy Pán! Ako ťa hriala jeho potešujúca láska! Mala si pocit, že si odkladáš vzácny poklad v nebi. Keď si hľadela na odmenu zarmútených Božích detí, aké potešujúce bolo pomyslenie, že si ho vedela mať za Otca...!

Bola som upozornená na tvoju túžbu po hmotných prostriedkoch. Tvoje srdce akoby vyjadrovalo: Mat' tak peniaze, nepremárnila by som ich! Dala by som príklad lakomcom. Ukázala by som im, aké požehnanie spočíva v dobročinnnej službe. Protivilo sa ti lakomstvo. Keď si videla tých, čo oplývali pozemským bohatstvom a zatvárali si srdcia pred krikom biednych, vravela si: Boh ich navštívi, odplatí im podľa ich skutkov. Keď si videla bohatých pyšne kráčať, ich srdcia zavreté sebestvom ako železnými závorami cítila si, že sú chudobnejší než ty, hoci si trpela nedostatok. Keď si ich videla, akí namyslení sú na svoje bohatstvo, ako sa vyvyšujú, pretože „peniaze majú moc,, cítila si nad nimi ľútosť, a za nič by si si nebola s nimi vymenila miesto. Predsa si však túžila po prostriedkoch, aby si ich mohla tak užiť, žeby to bolo výčitkou lakomcom.

Skúška v blahobyte

Pán povedal svojmu anjelovi, ktorý ti dosiaľ slúžil: „Vyskúšal som ju v chudobe a utrpení, a neopúšťala ma, ani nereptala proti mne. Teraz ju vyskúšam v blahobyte. Zjavím jej tú stránku ľudského

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 268-288

srdca, ktorú ešte nepozná. Ukážem jej, že peniaze sú najnebezpečnejším nepriateľom, s akým sa kedy stretla. Ukážem jej klamlivosť bohatstva, akým je osídлом aj pre tých, čo si myslia, že sú istí pred sebecktom, bezpeční pred povýšenosťou, pýchou a túžbou po ľudskej chvále.,,

[177]

Bolo mi ukázané, že sa ti otvorila cesta, aby si si mohla zlepšiť svoje postavenie v živote a konečne získať aj prostriedky, ktoré si chcela použiť rozvážne na Božiu slávu. Tvoj strážny anjel starostlivo pozoroval, ako obstojíš v tejto novej skúške. Keď ti hmotných prostriedkov pribúdalo, videla som, ako sa pomaly a takmer nepozorovane vzd' al' uješ od Boha. Prostriedky, ktoré ti boli zverené, si použila na to, aby si si nahromadila dobré veci tohto života. Videla som, ako Boží anjeli hľadia na teba, ich tváre boli odvrátené a chceli ťa opustiť. Ty si si však nevedomovala ich prítomnosť a šla si svojou cestou bez ohľadu na strážnu službu Božích poslov...

Vo svojom blahobyte si neuskutočnila svoje predsavzatie, ktoré ťa nadchýnalo v ťažkostiach. Zvodnosť bohatstva zvrátila tvoje zámery. Pribúdalo ti starostí. Tvoj vplyv sa rozšíril. Keď trpiaci pocítili pomoc vo svojom utrpení, chválili ťa, a ty si si obľúbila chválu z úst úbohých smrteľníkov. Bola si v známom meste a kvôli úspechu svojho podniku i udržaniu jeho vplyvu si pokladala za nutné nejako reprezentovať tento podnik vo svojom okolí. Zašla si však prid' aleko. Až príliš ťa usmerňovali názory a úsudky iných. Zbytočne si utrácala peniaze, len aby si ukojila žiadosť očí a pýchu života. Zabudla si, že zaobchádzaš s Pánovým majetkom. Keď si mienala peniaze, čo len podporovalo tvoju márnivosť, nevedomovala si si, že Boží anjel robí záznamy, ktoré by ťa zahanbovali, ak by si sa mala s nimi znova stretnúť. Anjel o tebe povedal: „Oslavovala seba, nevelebila Boha., V tvojej pripomienke, že tieto veci si si opatrla vlastným pričinením, šlo tiež len o samochválu.

Nebezpečné časy

Viera a jednoduchá dôvera v Boha sa začali vytrácať, len čo pribudlo majetku. Neodišla si od Boha naraz. Opúšťala si ho pozvoľna. Prestala si s rannými a večernými pobožnosťami, pretože ti to vždy nevyhovovalo. Tvoja nevesta ti v tom veľmi prekážala, čo ti podlamovalo vôľu vytrvať v rodinných pobožnostiach. Tvoj dom

prestal byť domom modlitby. Na prvom mieste bol podnik a len potom Pán a jeho pravda. Pozri sa späť na skúsenosť svojich prvých rokov. Mohli by vtedy podobné ťažkosti pripraviť tvoju rodinu o modlitbu?

Zanedbávaním spoločnej modlitby si stratila vplyv vo svojom dome, ktorý ti mohol zostať. Bola to tvoja prednostná povinnosť slúžiť Bohu vo svojej rodine bez ohľadu na následky. Ráno a večer si mala predkladať svoje prosby Bohu. Mala si byť kňazom v domácnosti a vyznávať hriechy svoje i svojich detí. Keby si bola zostala verná Bohu, ktorý ťa viedol, nebol by ťa nechal spoliehať sa len na vlastnú múdrosť.

Prostriedky si zbytočne utrácala na to, čo lahodí oku. Podobný hriech u iných ľudí ťa kedysi hlboko zarmucoval. Ty si takýmto mýňaním prostriedkov olupovala Boha. Nato Pán povedal: „Rozptýlim to. Na určitý čas jej dovoľím ísť vlastnou cestou. Oslepím jej súdnosť a zatemním jej myseľ. Ukážem jej, že jej sila je slabosťou a jej múdrosť bláznovstvom. Pokorím ju a otvorím jej oči, aby videla, ako ďaleko odo mňa zašla. Ak sa ku mne celým srdcom nevráti a vo všetkom ma nebude uznávať, moja ruka to všetko rozptýli; opadne pýcha matky a detí a ich údelom bude znova chudoba. Moje meno bude vyvýšené. Nadutosť človeka opadne a ľudská pýcha bude pokorená.,,

[178]

V minulosti ti Pán zveril hrivnu požehnaného vplyvu, ale neobdaroval ťa hmotnými prostriedkami, a preto nežiadal, aby si vo svojej chudobe dávala to, čo si nedostala. Ako vdova z Písma si aj ty obetovala, čo si mohla, hoci pri zvážení svojich okolností si nemusela ani to urobiť, čo si vykonala. Pri tvojej chorobe Boh od teba nežiadal silu, o ktorú ťa choroba olúpila. Aj keď si mala skromný vplyv a málo prostriedkov, Boh predsa prijal tvoju snahu o dobročinnosť a šírenie jeho diela podľa tvojich možností, nie podľa toho, čo si nemala. Pán nepohrdá ani najskromnejším darom, ktorý je prinesený ochotne a úprimne.

Máš horlivú povahu. Horlivosť v dobrom je chvályhodná. Vo svojich dávnejších skúškach a ťažkostiach si získala skúsenosť, ktorá mala byť poučením pre iných. V Božej službe si bola horlivá, s láskou si hlásala naše zásady tým, ktorí neveria prítomnej pravde. Vedela si hovoriť s istotou, lebo taká bola tvoja skúsenosť. Pravda sa stala časťou tvojej bytosti a tí, čo tvoje vážne svedectvo počúvali,

nepochybovali o tvojej úprimnosti, lebo boli presvedčení, že čo vravíš, je pravda.

Z Božej vôle sa tvoj vplyv rozšíril a Boh uznal za potrebné vyskúšať ťa v hospodárení. Preto ti dal hmotné prostriedky, čím doľahla na teba dvojnásobná zodpovednosť. Keď sa ti začalo dariť, povedala si si: „Len čo si opatrím nejaký dom, potom budem podporovať Božie dielo.“, Keď si však mala dom, videla si toľko potrieb, ako najlepšie si to všetko zariadiť, že si zabudla na Pána i na jeho požiadavky voči tebe a bola si menej ochotná podporiť Božie dielo než v čase svojej chudoby a utrpenia.

Vyhľadávala si priateľstvo so svetom a čím ďalej, tým viac si sa vzdala od Boha. Zabudla si na Kristovo napomenutie: „Dbajte, aby vaše srdcia neboli obťažované obžerstvom a opilstvom a starosťami o živobytie, a znenazdania prikvačil by vás ten deň.“, [Lukáš 21,34](#). „Kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol.“, [1. Korint'anom 10,12](#).

[179] V kresťanskom živote treba pamätať na tri varovné slová, ak nechceme, aby nás satan oklamal. Sú to: Bdej, modli sa, pracuj. Modlitba a bdelosť sú nevyhnutné pre pokrok v duchovnom živote. Nikdy v tvojom živote nebol významnejší čas, než je ten prítomný. Tvojím jediným bezpečím je bdelá pripravenosť. Bdej a modli sa! To je ochrana pred pokušením a pádom do osídíel sveta! Ako horlivo si mala pracovať počas minulých rokov, keď tvoj vplyv rástol! Drahá sestra, ľudská chvála a lichotenie, vo svete také bežné, ťa silne ovplyvnili a ani si si to neuvedomovala. Svoje hrivny si nezúročovala – nedala si ich, podľa Písma, „peňazomencom.“. Od prirodzenosti si láskavá a štedrá. Tieto povahové rysy sa rozvinuli do určitého stupňa, no nie tak, ako to žiada Boh. Len vlastniť tieto ušľachtilé dary nestačí, Boh žiada, aby boli ustavične uplatňované, pretože nimi žehná tých, čo potrebujú pomoc, a šíri svoje dielo záchranu ľudí...

Možnosť návratu

Tebe, moja sestra, sú zverené hrivny požehnaného vplyvu a prostriedky; tvoja zodpovednosť je veľká. Mala by si postupovať rozvážne a v Božej bázni. Tvoja múdrosť sama osebe je slabosťou a silou sa stáva len pomocou zhora. Pán ťa chce osvietiť a znova

t'a upozorniť na nebeský poklad, aby si mohla porovnať hodnoty oboch svetov a vedela sa rozhodnúť medzi týmto svetom a večným dedičstvom. Videla som, že sa ešte môžeš vrátiť k stádu. Ježiš t'a svojou krvou vykúpil a chce, aby si svoje hrivny použila v jeho službe. Nezatvrdila si sa voči vplyvu Ducha Svätého. Zvest' Božej pravdy nachádza v tvojom srdci ozvenu...

Drahá sestra, Pán bol veľmi milostivý k tebe i k tvojej rodine. Si zaviazaná svojmu nebeskému Otcovi, aby si na zemi chválila a oslavovala jeho sväté meno. Ak chceš, aby t'a jeho láska sprevádzala aj ďalej, mala by si sa ustavične usilovať o pokornú myseľ, o tichého a krotkého ducha; to si Pán veľmi cení. Tvoja sila v Bohu sa rozhojní, keď mu všetko posvätiš, aby si mohla s istotou povedať: „Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč?...Lebo som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani vysokosť, ani hĺbkosť, ani nijaké iné stvorenstvá nemôžu nás odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.,, [Rimanom 8,35-39](#).

Pravé obrátenie*

Obrátenie je dielo, ktoré mnohí nedoceňujú. Nie je to maličkosť zmeniť prízemnú, hriech milujúcu myseľ a pripraviť ju, aby pochopila Kristovu nevýslovnú lásku, čaro jeho milosti a Božiu jedinečnosť, aby bol človek preniknutý božskou láskou a uchvátený nebeskými tajomstvami. Keď chápe tieto skutočnosti, jeho predošlý život sa mu javí ako ošklivý a odporný. Nenávidí svoj hriech a srdce otvára Bohu; pridŕža sa Krista, v ňom nachádza život a jedinú radosť. Vzdáva sa predošlých záľub, má novú myseľ, nový cit, nový záujem, novú vôľu; jeho žiale, túžby a záľuby sú nové. Žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, ktoré mali kedysi prednosť pred Kristom, patria minulosti. Ozdobou jeho života a korunou jeho radosti je Kristus. Nebesá, ktoré ho kedysi nijako nezaujímali, vidí teraz v ich bohatstve a sláve, obdivuje ich ako svoj budúci domov, kde bude vidieť, milovať a chváliť toho, ktorý ho vykúpil svojou drahou krvou.

Skutky svätosti, ktoré sa mu javili ako únavné, sú mu teraz radosťou. Božiemu slovu, ktoré pokladal za nezaujímavé a nudné, dal prednosť ako svojmu poradcovi. Číta ho ako osobný list od Boha. Svoje myšlienky, slová a skutky porovnáva s týmto pravidlom života. Chveje sa pred príkazmi a napomenutiami Božieho slova, no pevne sa pridŕža jeho prísľubov a povzbudzuje sa nimi. Teraz si volí spoločenstvo zbožných ľudí a medzi svojvolníkmi, kde sa kedysi cítil dobre, už nenachádza záľubu. Teraz kajúcne vyznáva hriechy, nad ktorými sa predtým len usmieval. Vzdáva sa sebeckva a márnosti, žije Bohu a bohatne v dobrých skutkoch. Toto je jediné posvätenie, aké žiada Boh a ktoré prijíma.

Osobná výzva

Brat môj, prosím ťa, svedomito skúmaj svoje srdce a pýtaj sa: „Akou cestou vlastne kráčam a kam ma dovedie?“, Máš dôvod rado-

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 294-296.

vat' sa, že si zostal medzi živými, hoci nemáš nijakú istotu nádeje na večný život. Kiež Pán nedovolí, aby si ďalej zanedbával túto svoju povinnosť a zahynul vo svojich hriechoch. Neutešuj sa klamnými nádejami. Len jednu cestu máš pred sebou, no ty ju pokladáš za takú pokorujúcu, že sa neodhodlávaš prijať ju. Tebe, môj blúdiaci brat, práve tebe posielal Kristus posolstvo milosti: „Pod' te, lebo je už všetko hotové!“, [Lukáš 14,17](#). Boh ťa ochotne prijme a odpustí ti všetky tvoje prestúpenia. Hoci si sa ako márnotravný syn vzdialil od Boha a tak dlho si bez neho žil, on ťa aj teraz ešte prijme. Áno, Majestát neba ťa volá, aby si prišiel k nemu a žil. Kristus ťa ochotne očistí od hriechu, ak neodmietneš podávanú ruku. Aký úžitok máš zo služby hriechu? Aký zisk si spoznal v službe telu a diablovej? Nie je to úbohá odplata, čo dostávaš? Obrát' sa, obrát' sa, prečo máš zahynúť?

[181]

Veľakrát si bol vnútorne usvedčený o svojom poblúdení a často si mal výčitky svedomia. Mal si veľa predsavzatí a toľkokrát si sľuboval, no predsa váhaš a nechceš prísť ku Kristovi, aby ti dal život. Kiež vedomie vážnosti tohto času milosti zasiahne tvoje srdce, aby si sa obrátil teraz a žil! Nepočuješ v tomto posolstve hlas dobrého Pastiera? Ako ho môžeš odmietnuť? Nezahrávaj si s Bohom, aby ťa nenechal ísť tvojimi krivolakými cestami. Pred sebou máš život alebo smrť. Čo si zvolíš? Hrozná je priet' sa s Bohom a odporovať jeho naliehavým výzvam. V tvojom srdci sa môže rozhorieť láska k Bohu tak, ako si to cítil kedysi. Môžeš žiť v spoločenstve s Bohom tak, ako si žil v minulosti. Ak vo svojom živote urobíš medzník, znova môžeš okúsiť z bohatstva jeho milosti a tvoj zjav bude opäť vyžarovať jeho lásku.

Nik od teba nežiada, aby si vyznával pred tými, čo tvoj hriech a tvoje chyby nepoznajú. Nemusíš zverejňovať nejaké vyznanie, nad ktorým by neveriaci len jasali; povedz to tým, ktorých sa vyznanie týka a ktorí tvoje poblúdenie nezneužijú. Vyznaj pod' a Božieho slova, aby sa títo ľudia modlili za teba a Boh prijme tvoje úsilie a uzdraví ťa. Vo vlastnom záujme vykonaj rozhodujúci skutok pre večnosť. Zavrhni pýchu, márnivosť a konaj čestne. Vráť sa k stádu. Dobrý Pastier ťa čaká, chce ťa prijať. Kajaj sa, rob svoje predošlé skutky a vstúp znova do prúdu Božej milosti.

Mravná porušenosť*

Videla som, že žijeme v nebezpečenstvách posledných dní. Pretože sa rozmáha neprávosť, láska mnohých ochladne. Slovo „mnohých,, sa vzťahuje na Kristových nasledovníkov. Zasiahla ich všeobecne rozšírená neprávosť a odpadnutie od Boha, no nie je nutné dať sa tým ovplyvniť. Príčina úpadku spočíva v tom, že mnohí veriaci sa neprávosti nevyhýbajú. Skutočnosť, že ich láska k Bohu chladne, lebo sa rozmáha neprávosť, ukazuje, že v určitom zmysle majú účasť na tejto neprávosti, inak by ich láska k Bohu, horlivosť a nadšenie pre jeho dielo neboli ochromené.

Bol mi ukázaný strašný obraz sveta. Všade sa rozmáha neprávosť. Nezdržanlivosť je zvláštnym hriechom sveta tohto veku. Zločinnosť nebola nikdy taká bezohľadná ako teraz. Ľudia všeobecne akoby boli ochromení, kým čestní a zbožní jednotlivci sú celkom znechutení nad opovážlivosťou, zákernosťou a presilou zla. Táto rozmáhajúca sa neprávosť nie je znamením len ľudí neveriacich a posmievačov. Kiežby to tak bolo, no nie je! Vinu nesie mnoho mužov a žien hlásiacich sa ku Kristovi. Ba niektorí aj z tých, čo očakávajú jeho slávny príchod, nie sú na túto udalosť o nič pripravenejší. Nechcú sa zbaviť každej poškvرنy. Tak dlho otročili svojim záľubám, že je len prirodzené, že ich myšlienky a predstavy sú porušené a hriešne. Usmerniť ich myseľ na čisté a sväté veci je tak nemožné, ako zvrátiť tok a spád vody Niagarských vodopádov.

Mladí ľudia oboch pohlaví sú strhávaní do neresti a neprávosti hodnej opovrhnutia, ktorá ničí telo i dušu. Mnohí kresťania sú podobným zlozvykom natoľko ochromení, že ich mravnú citlivosť nemožno prebudíť, aby pochopili, že ide o hriech, s ktorým ak neskoncujú, telesne i duchovne určite stroškotajú. Človek, najvznešenejšia bytosť na zemi, stvorený na Boží obraz, sa premieňa na zviera. Svojoľne povahovo hrubne a mrzačí sa. Každý kresťan sa musí naučiť ovládať svoje vášne a riadiť sa mravnými zásadami. Inak nie je hoden volať sa kresťanom.

*[Testimonies For The Church, zv. 2, s. 346-353](#)

Poniektorí aj z tých, čo sa vznešene hlásia ku kresťanstvu, nechápu hriešnosť sebaukájania a jeho nevyhnutné následky. Dávny návyk oslepil ich chápacosť. Neuvedomujú si ohavnosť tohto ponížujúceho hriechu, ktorý dráždi celý organizmus a ničí nervovú silu človeka. Mravné vedomie je príliš slabé, ak naráža na ustálený zvyk. Vznesené nebeské posolstvá nemôžu účinne zasiahnuť srdce, ktoré nie je ohradené proti povolenosti tomuto hriechu. Citlivé nervstvo mozgu stratilo zdravú pružnosť pri chorobnom dráždení a ukájaní neprirodzenej túžby po zmyselnom pôžitku. Mozgové nervstvo, ktoré spája celý organizmus, je jediným prostredníkom, ktorým nebesá môžu ovplyvniť a zasiahnuť najvnútornejší život človeka. Čokoľvek narúša nervový systém, ochromuje životné sily a výsledkom je umŕtvenie duševnej citlivosti. Po zvážení týchto skutočností by sa veriaci ľud mal vyhnúť podobným ponížujúcim hriechom a nemal byť nimi poškvrnený.

[183]

Zachvela som sa úzkosťou pri pohľade na úbohý stav Božieho ľudu. Nepravosť sa rozmáha a láska mnohých chladne. Len málo je tých, čo situáciu vidia v správnom svetle a vedia sa ovládať aj vtedy, keď ich všeobecný názor a zvyk neodsudzuje. Ako málo je tých, čo svoje žiadosti krotia, pretože si uvedomujú mravnú povinnosť a na zreteli majú Božiu bázeň! Záluby a porušené žiadosti zotročujú vyššie schopnosti človeka.

Odstup od nepravosti

Niektorí ľudia síce uznávajú hriešnosť pôžitkárstva, pritom sa však ospravedlňujú, že svoje vášne nemôžu premôcť. Toto je strašné doznanie pre každého, kto sa hlási ku Kristovi. „Odstúp od nepravosti každý, kto vyznávaš meno Pánovo.,, [2. Timoteovi 2,19](#). Prečo tá slabosť? Je to preto, že vyššie schopnosti človeka sa dostali do područia nízkych sklonov. Muži a ženy nie sú zásadní. Duchovne odumierajú, pretože tak dlho podliehali svojim prirodzeným túžbam, že stratili takmer všetku vládu nad sebou. Nízke žiadosti sa chopili oprát a to, čo malo byť vládnucou silou, zotročila hriešna náruživosť. Človek zotrúva v najpotupnejšom otroctve. Zmyselnosť ochromila túžbu po svätosti a zmarila duchovný rozvoj. Lútosť mi zvieria srdce nad mládežou, ktorá si má v tejto skazenej dobe formovať charakter. Aj o ich rodičov sa obávam, pretože som videla, ako nechápu svoje

[184]

povinnosti a deti neuvádzajú na správnu cestu života. Berú ohľad na zvyky a módu, čím sa deti príliš skoro nechajú ovládnuť a podliehajú nákaze, pričom ich zhovievaví rodičia sú sami ochromení a nevedia, aké nebezpečenstvo im hrozí. Len veľmi málo mladých ľudí odoláva hriešnym návykom. Vo veľkej miere sa im odpúšťa a telesná námaha z obavy, že sa prepracujú. Určité práce, ktoré by mali vykonať deti, radšej urobia za nich rodičia. Prepracovanosť nie je správna, no viac by sme sa mali obávať lenivosti. Nečinnosť vedie k zlým návykom. Zamestnanie neunaví a nevyčerpá ani päťtinu z toho, čo škodlivý návyk seabukájaní. Ak jednoduchá, primeraná námaha deti vyčerpáva, potom si môžu byť rodičia istí, že okrem práce je to aj niečo iné, čo dráždi ich organizmus a vyvoláva pocit ustavičnej námahy. Dajte svojim deťom telesnú prácu, do ktorej musia zapojiť nervy a svalstvo. Únava z takejto práce zníži náklonnosť k ukájaníu. Lenivosť je kliatba, ktorá podporuje hriešne sklony.

Oboznámila som sa s mnohými prípadmi, a keď som nahliadla do ich vnútorného života, znechutila som sa nad hnilobným stavom srdca mnohých, čo sa hlásia k viere a hovoria o prenesení do nebeských príbytkov. Často som sa pýtala sama seba: Komu môžem dôverovať? V kom nieto neprávosti?

Žiadosť o modlitbu

So svojím manželom som raz navštívila isté zhromaždenie, kde si náš súcit vyžiadal istý brat, ktorý trpel na tuberkulózu. Bol bledý a vychudnutý. Žiadal, aby sa Boží ľud zaňho modlil. Vravel, že má chorú rodinu a že mu zomrelo dieťa. Dojímavou rozprával o svojom utrpení. Poznamenal, že už dlhší čas čakal, aby mohol osobne poznať Whiteovcov. Veril, že ak sa oni zaňho pomodlia, bude uzdravený. Dozvedela som sa, že zbor tejto rodine pomáha, že bratova manželka je chorá a že im zomrelo dieťa. Bratia sa zišli v jeho dome a modlili sa za túto trpiacu rodinu. My sme vtedy mali veľa starostí a počas zhromaždenia nás mnohé znepokojovalo, preto sme sa rozhodli ospravedlniť svoju neprítomnosť pri modlitbe za tohto brata.

Bola som rozhodnutá nemodlieť sa za nikoho, kým to len nebude na priamy pokyn Pánovho Ducha. Bolo mi ukázané, že aj medzi svätiteľmi soboty je toľko neprávostí, že som sa nechcela modliť za ľudí, ktorých život som nepoznala. Vyjadrila som svoj dôvod.

Bratia ma uist' ovali, že podľ a ich vedomia ide o počestného brata. Trochu som sa pozhovárala s týmto bratom, ktorý chcel, aby som sa modlila za jeho uzdravenie, ale cítila som určitú tieseň. Plakal a hovoril, že nás túžobne očakával, a že si je istý, že keby sme sa zaňho pomodlili my, vyzdravel by. Povedali sme mu, že nepoznáme jeho život, a že by sme boli radšej, keby sa zaňho pomodlili tí, čo ho poznajú. Tak vážne nás o to žiadal, že sme sa rozhodli zamyslieť sa nad jeho prípadom a celú záležitosť ešte v noci predložiť Pánovi, a len čo sa nám prípad objasní, vyhovieme jeho žiadosti.

V tú noc sme prosili Pána, aby nám prípad objasnil. Prosili sme o poznanie Božej vôle. Túžili sme osláviť Pána. Bude chcieť Pán, aby sme sa za tohto trpiaceho človeka modlili? Jemu sme prenechali našu starosť a šli sme na odpočinok. Vo sne som videla, o čo u tohto človeka ide. Bol mi ukázaný jeho život od detstva a poznala som, že Boh by nebol vypočul našu modlitbu, pretože chorý tajil v srdci nepravosť. Nasledujúceho dňa nás prišiel tento muž požiadať o modlitebný príhovor. Šli sme s ním stranou a povedali sme mu, že jeho žiadosť musíme s ľútosťou odmietnuť. Vyrozprávala som mu svoj sen, ktorého pravdivosť potvrdil. Od detstva podliehal neresti seabukájania a nezvíťazil nad tým ani v manželskom živote. Povedal nám, že by s tým rád skoncoval.

[185]

Tento človek mal zvíťaziť nad dávnym zlozvykom. Bol v stredných rokoch. Jeho mravné zásady boli také oslabené, že pri nápore tohto hriešneho pokušenia boli premožené. Nízke vášne víťazili nad vyššími záujmami. Spýtala som sa ho na zdravotnú reformu. Povedal, že nemôže podľ a nej žiť. Keby domov doniesol celozrnnú múku, jeho žena by ju vyhodila. Cirkev tejto rodine pomáhala a modlila sa za ňu. Zomrelo im dieťa, žena bola chorá a manžel chcel, aby sme sa zaňho modlili, aby čistý a svätý Boh urobil zázrak a uzdravil ho. Mravná citlivosť tohto muža bola ochromená.

Keď si mládež v útlom veku privykne povolovať hriešnym sklonom, nikdy nezíska silu náležite rozvinúť telesný, duševný a mravný charakter. Tento muž, ktorý sa denne zneuctieval, sa odvažoval prichádzať do Božej prítomnosti a žiadal o väčšiu silu, ktorú hanebne premrhal a ktorú by v hriešnej rozkoši vždy znova utratil. Ako dlho- zhovievajúci je Pán! Keby s človekom zaobchádzal podľ a jeho zvrátených skutkov, kto by zostal nažive? Mohol Pán vypočúť naše prosby a odpovedať na ne, keby sme boli menej obozretní a

prihovárali by sme sa za tohto človeka v jeho neprávosti? „Lebo ty nie si Bohom, ktorý zál'ubu má v bezbožnosti; u teba nemá miesta neš'achetník. Chvastaví nesmú sa ti postaviť pred oči. Ty nenávidíš všetkých, ktorí pášu nepravosť .„, [Žalm 5,5.6.](#) „Keby som nevidel vo svojom srdci nepravosť, Pán by ma nevyslyšal.,“ [Žalm 66,18.](#)

Toto nie je ojedinelý prípad. Ani manželský zväzok nestačil ochrániť tohto človeka pred porušenými zvykmi jeho mladosti. Rada by som bola presvedčená, že takéto prípady, aký som vylíčila, sú zriedkavé, viem však, že sú časté. Deti narodené rodičom, ktorých ovládajú nízke žiadosti, sú úbohé. Čo možno očakávať od takých detí, ak nie to, že zostanú ešte na nižšej úrovni, než sú ich rodičia. Čo možno očakávať od ďalšieho pokolenia? Tisíce žijú bez zásad. Svojim potomkom dávajú do vena vlastné hriešne vášne. Aké to dedičstvo! Mnohí robia hanbu svojim partnerom bez akýchkoľvek zábran a svoje nízke vášne prenášajú na deti. Berú zodpovednosť za to, že im vtlačajú pečať vlastnej povahy.

Vplyv stravy na mravnosť

[186] Vraciam sa ku kresťanom. Keby všetci, čo sa priznávajú k Božiemu zákonu, boli bez neprávosti, ul'avilo by sa mi na duši, ale nie je to tak. Poniektorí aj z tých, čo tvrdia, že zachovávajú všetky Božie prikázania, sa dopúšťajú hriechu cudzoložstva. Čo mám povedať, aby som prebudila ich ochromenú vnímavosť? Prísne uplatňovaná mravná zásadovosť sa stáva jediným bezpečím človeka. Ak niekedy mala byť strava čo najjednoduchšia, potom je to teraz. Svojim deťom by sme nemali dávať mäso. Jeho vplyv dráždi, podnecuje nízke vášne a otupuje mravnú citlivosť. Obilniny a ovocie pripravené čo najprirodzenejšie bez tuku, by mali byť jedlom tých, čo sa pripravujú na premenenie. Čím menej dráždivá strava, tým ľahšie možno ovládať hriešne vášne. Svoju chuť by sme nemali uspokojovať bez ohľadu na telesné, duševné a mravné zdravie.

Povoľovanie nízkym vášňam zatvára mnohým oči pred svetlom, lebo sa boja, že uvidia hriechy, ktoré nechcú opustiť. Ak chcú, môžu vidieť všetci. No ak si radšej zvolia tmu než svetlo, ich hriešnosť sa nijako neumenší. Prečo muži a ženy nečítajú a nepoučajú sa o týchto veciach, ktoré tak hlboko ovplyvňujú ich telesnú, duševnú a mravnú silu? Boh vám zveril príbytok, aby ste si ho zachovali v čo najlepšom

stave pre jeho službu a slávu. Vaše telo nie je vašim vlastníctvom. „Či neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Ved' veľmi draho ste boli kúpení! Oslávte teda Boha svojím telom i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu.,, [1. Korint'anom 6,19-20](#) „Či neviete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás? Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!.,, [1. Korint'anom 3,16.17](#).

Prečo Pán karhá svoj ľud?*

Adventisti siedmeho dňa by mali príkladom zbožnosti, posvätenosti srdca a jazyka predchádzať všetkých ostatných ľudí na svete. V prítomnosti brata (...) som hovorila o tom, že ľud, ktorý si Boh zvolil za svoje zvláštne vlastníctvo, má byť šľachetný, čistý, posvätený; má mať črty Božej povahy a unikať porušenosti, ktorá je na svete pre žiadostivosť. Ak tí, čo majú takéto vznešené vyznanie, hrešia a páchajú nepravosť, ich vina bude veľmi veľká. Pán karhá hriechy jednotlivca, aby iných napomínal a prebúdzať k bázni.

Pán nenapomína a nekarhá blúdiacich medzi adventistami s.d. preto, že by ich život bol horší než príklad vyznávačov iných kresťanských cirkví, ani za to, že by ich správanie a skutky boli horšie ako skutky tých adventistov, ktorí nechcú poslúchať požiadavky Božieho zákona. Boh ich karhá preto, že majú veľké svetlo a svojím vyznaním sa rozhodli byť zvláštnym, vyvoleným Božím ľudom, ktorý má Boží zákon napísaný v srdci. Zachovávaním zákonov jeho vlády prejavujú svoju vernosť Bohu. Sú to Boží vyslanci na zemi. Každý ich hriech ich odlučuje od Boha a veľmi zneuctieva jeho meno tým, že nepriateľom svätého zákona dáva príležitosť tupiť Božie dielo i ľud, ktorý sám nazval „vyvoleným rodom, kráľovským kňazstvom, svätým národom, ľudom jemu vlastným,“ (1. Petra 2,9), aby zvestovali slávne skutky toho, ktorý ich povolal z tmy do svojho predivného svetla.

Tí, čo nenávidia Boží zákon a za zvláštnu cnosť si pokladajú hovoriť, písať a konať čo najposmešnejšie a najohavnejšie veci, aby ukázali svoje opovrhnutie k tomuto zákonu, môžu nadšene vyznávať, že milujú Boha, a mať mnoho náboženskej horlivosti, akú mali židovskí kňazi a starší, a predsa sa v Hospodinov deň o nich povie: „Našli ich pril'ahkými!“, „Zo zákona je poznanie hriechu.“, Rimanom 3,20. Na toto zrkadlo, ktoré by im pomohlo odhaliť povahové nedostatky, sa hnevajú preto, že im ukazuje ich hriechy. Tí vedúci adventisti, ktorí zavrhlí Božie svetlo, sa búria proti svätému

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 451-453: Výzva k cirkvi

Božiemu zákonu tak, ako kedysi židovský národ proti Božiemu Synovi. Veľmi sa klamú, mýlia seba aj iných. Nechcú prísť k svetlu, aby ich skutky neboli pokarhané. Nechcú sa dať poučiť. Pán však napomína a usmerňuje ľud, ktorý vyznáva, že zachováva jeho zákon. Poukazuje na jeho hriechy a odhaľuje jeho nepravosť, pretože ich chce zbaviť každého hriechu a bezbožnosti, aby sa mohli zdokonaľovať vo svätosti, v jeho bázni a byť pripravení buď zomrieť v Pánovi, alebo byť prenesení do neba. Boh ich karhá, vychováva a usmerňuje, aby boli očistení, posvätení, zušľachtení a nakoniec mohli byť povýšení k jeho trónu.

[188]

Výzva na sebaovládanie*

Petrovo napomenutie je veľmi dôležité pre všetkých, čo sa usilujú dosiahnuť nesmrteľnosť. Oslovuje tých, čo majú podobnú vzácnu vieru:

„Šimon Peter, služobník a apoštol Ježiša Krista, tým, čo pre spravodlivosť nášho Boha a Spasiteľa Ježiša Krista dosiahli rovnocennú vieru s nami. Milosť vám a pokoj nech sa rozhojňuje medzi vami poznávaním Boha a Ježiša, nášho Pána! Ako nám jeho božská moc v poznaní toho, ktorý nás povolal svojou slávou a cnosťou, darovala všetko potrebné pre život a zbožnosť, obdarujúc nás vzácnymi a veľkými zaslúbeniami, aby sme nimi mali účasť na božskej prirodzenosti a ušli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť; tak aj vy, podobne vynaložte všetko úsilie a pridávajte k viere cnosť, k cnosti poznávanie, k poznávaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti pobožnosť, k pobožnosti milovanie bratstva a k milovaniu bratstva lásku. Lebo ak sú pri vás všetky tieto vlastnosti a rozmáhajú sa, nebudete nečinní a neplodní ani v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista. Kto nemá tieto vlastnosti, je slepý, lebo v zaslepenosti zabúda, že bol očistený z dávnych hriechov. Preto o to viac, bratia, usilujte sa, upevniť svoje povolanie a vyvolenie, lebo keď to urobíte, nepotknete sa nikdy, a tak skôr budete mať prístup do večného kráľovstva nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.,, [2. Petra 1,1-11](#).

Žijeme na svete, kde je hojnosť svetla a poznania, a predsa mnohí, čo tvrdia, že majú podobnú vzácnu vieru, úmyselne zostávajú v nevedomosti. Všade okolo nich je veľá svetla, a predsa ho neprijímajú. Rodičia necítia potrebu informovať sa a učiť sa, aby získané poznanie prakticky využitovali vo svojom manželskom živote. Keby si všímali apoštolove napomenutia a žili podľa tohto jeho návodu, nezaostávali by v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista. Mnohí však nechápu dielo posvätenia. Podľa všetkého si myslia, že ho už dosiahli, len čo sa naučili prvé zásady tohto biblického

*[Testimonies For The Church](#), zv. 2, s. 471-478: Výzva k cirkvi

sčítovania. Posvätenie je dielo postupné, nezíska sa za hodinu ani za deň a bez zvláštneho úsilia si ho neudržíme.

Mnohí rodičia nezískavajú poznanie, ktoré by mali mať o manželskom živote. Nie sú chránení tak, aby to satan nevyužil a neovládol ich myseľ a život. Nevidia, že Boh od nich žiada, aby svoj manželský život chránili pred každou výstrednosťou. Len veľmi málo z nich si pokladá za náboženskú povinnosť ovládať svoje žiadosti. Do manželstva vstúpili so svojimi vyvolenými, a preto si myslia, že manželstvo posväcuje ukájanie nízkych pudov. Aj veriaci muži a ženy povolia svojim hriechnym žiadostiam, a ani si neuvedomujú, že Boh ich bude brať na zodpovednosť za mrhanie telesnou silou, čo im oslabuje život a vysiluje celé telo.

[190]

Manželstvo zakrýva najčernejšie hriechy. Zdanlivo zbožní muži a ženy potupujú svoje telo povolenosťou zvráteným túžbam, čím sa znižujú pod úroveň zvierat. Zneužívajú sily, ktoré im dal Boh a ktoré mali zachovať v posvätení a cti. Zdravie a život sú obetované na oltár nízkych vášní. Vyššie, ušľachtilejšie schopnosti sa dostávajú do područia zmyselných žiadostí. Tí, čo takto hrešia, nevedia o následkoch svojho konania. Keby všetci mohli vidieť množstvo utrpenia, ktoré si svojím hriechnym počínaním pripravujú, zhrozili by sa, a poniektorí by sa určite vyhli spôsobu života, ktorý privádza také strašné následky. Veľká skupina ľudí takto biedne živorí a častokrát by im smrť bola milšia než život. Mnohí zomierajú predčasne; svoj život obetovali v neslávnom boji nadmerného povolenia zmyselným žiadostiam. Predsa si však myslia, že nehrešia, pretože žijú v manželskom zväzku.

Nesprávne chápanie lásky

Muži a ženy, jedného dňa spoznáte, čo je zmyselnosť a aký je výsledok jej ukájaní. Nízku vášeň môžeme nájsť v manželstve i mimo neho. Apoštol Pavel napomína manželov, aby milovali svoje ženy, „ako aj Kristus miloval cirkev a seba samého vydal za ňu, „Takto sú povinní aj mužovia milovať si ženy ako vlastné telá. Kto si miluje ženu, seba samého miluje. Ved' nikto nikdy nemá v nenávisti svoje telo, ale ho živí a opatruje, ako aj Kristus cirkev.,, [Efezským 5,25.28.29](#). Nie je to čistá láska, ktorá vedie muža k tomu, aby si

svoju ženu podroboval ako predmet vlastnej žiadosti. Sú to zmyselné vášne, ktoré túžia po ukojení.

Ako málo mužov dokazuje svoju lásku podľa apoštolovej rady: „Ako aj Kristus miloval cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil, očistiac ju kúpeľom vody skrze slovo, a postavil si cirkev slávnou, bez poškvrní, bez vrásky a bez čohokol'vek podobného, ale aby bola svätá a bez úhony.,, [Efezským 5,25-27](#). Takúto lásku v manželstve Boh pokladá za svätú. Láska je čistá a svätá zásada; len hriešna vášeň nepripúšťa uzdenie, nedá sa viesť a ovládnuť rozumom. Je slepá k následkom, v príčine nerozoznáva následok. Mnohé ženy sú veľmi slabé a chorľavé, pretože zanedbávali zákonitosti svojho života, pošliapavali prírodne zákony. Muži a ženy mrhajú nervovou energiou uspokojovaním nízkych vášní. Nízka vášeň sa honosne nazýva láskou.

[191]

Mnohí vyznávači kresťanstva, ktorých som videla, akoby žili bez akejkoľvek mravnej zábrany. Ovládal ich viac zvierací než božský život. Naozaj si počínali ako zvieratá. Takíto muži zneuctievajú ženu, ktorej sľúbili starostlivosť a lásku. Stala sa im prostriedkom ukájania nízkych, telesných žiadostí. Mnohé ženy sa stávajú otrokyňami zmyselnej vášne, svoje telá neuchovávajú v posvätení a cti. Žena stráca dôstojnosť a sebaúctu, čo boli jej ozdobou za slobodna. Sväté manželské ustanovenie malo ešte viac rozhojniť jej ženskú úctu a svätú dôstojnosť, ale jej čistá ženskosť zhorela na oltári nízkej vášne. Obetovala ju, aby sa zapáčila svojmu mužovi. Čoskoro však aj ona stráca úctu k svojmu manželovi, ktorý zanedbáva zákony platné aj pre nemú tvár. Manželský život sa stáva mučivým jarmom, pretože láska odumrela a namiesto nej nastúpila nedôvera, žiarlivosť a nenávisť.

Ovocie nemiernosti

Nijaký muž nemôže úprimne milovať svoju ženu, keď sa mu povoľne podriadi a slúži jeho zvráteným chut'kam. Žena svojou trpnou podriadenosťou stráca cenu, ktorú mala uňho kedysi na začiatku. Vidí ju strhnutú na nízku úroveň bez čohokol'vek povznášajúceho a čoskoro ju podozrieva, že inému mužovi sa môže rovnako krotko odovzdať ako jemu. Zapochybuje o jej zásadnosti a čistote, stráca záujem o ňu a vyhl'adáva nové objekty, ktoré by v

ňom prebúdzať a roznečovali nízke vášne. Boží zákon je pošliapaný. Títo muži sú horší ako zvieratá, sú to démoni v ľudskej podobe. Nepoznajú povznášajúce, zušľachtujúce zásady pravej, posvätenej lásky.

Žena začína tiež žiarliť na muža a podozrieva ho, že inej žene môže príležitostne práve tak pohotovo dvoriť ako jej. Vidí, že jej muž sa neriadi ani svedomím, ani Božou bázňou. Zmyselné vášne strhli všetky tieto posvätné hrádze. Všetko, čo je pri mužovi vznešené, stáva sa otrokom nízkej pudovej zmyselnosti.

Svet je plný takých mužov a žien a úhl'adné, vkusné, ba nákladné domy skrývajú v sebe peklo. Ak môžete, predstavte si, aké bude potomstvo takých rodičov. Neupadnú ich deti ešte nižšie? Rodičia dávajú pečať charakteru svojim deťom. Preto deti takýchto rodičov dedia ich porušené a prízemné duševné vlastnosti. Satan podporuje všetko, čo vedie k záhube. Ďalej treba ujasniť toto: Má sa žena cítiť povinná bezpodmienečne vyhovieť žiadostiam svojho muža, keď vidí, že ho ovládajú len nízke pudy a keď ju vlastný rozum i úsudok presvedča, že to ublíži jej telu, ktoré jej Boh prikázal udržiavať v posvätnosti a cti a zachovať ho ako živú obeť?

Keď sa žena rozhodne vyhovieť nízkym sklonom svojho muža na úkor svojho zdravia a života, nejde jej o čistú a svätú lásku. Ak žena má pravú lásku a múdrosť, bude sa snažiť obrátiť mužovu myseľ od ukojenia zmyselných žiadostí k vznešeným duchovným úvahám a bude s ním zotrvať pri povznášajúcich hodnotách. Možnože bude musieť pokorne a láskavo upozorniť muža, hoc i za cenu jeho neľúbosti, že nemôže ponížovať svoje telo povolenosťou sexuálnym výstrednostiam. Mala by mu jemne a láskavo pripomenúť, že predovšetkým Boh má zvrchovaný nárok na celú jej bytosť a že nemôže tento nárok zanedbať, pretože v deň Hospodinov bude musieť vydať počet. „Či neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Veď veľmi draho ste kúpení! Oslávte teda Boha svojím telom i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu.,, [1. Korint'anom 6,19.20.](#) „Veľmi draho ste boli kúpení! Nebuďte otrokmi ľudí.,, [1. Korint'anom 7,23.](#)

[192]

Keď žena povznesie svoje city a v posvätení a cti si zachová ženskú dôstojnosť, môže svojím rozvážnym vplyvom posvätiť svojho muža, a tak splniť svoje vznešené poslanie. Touto dvojistou službou môže zachrániť muža i seba. Táto chúlостivá záležitosť si vyžaduje

veľ a múdrosti a trpezlivosti, ako aj mravnej odvahy a stálosti. Silu a milosť na to môžeme získať modlitbou. Úprimná láska má byť hybnou silou srdca. Jedine láska k Bohu a k manželovi môže byť správnym základom skutočného činu.

Keď si žena myslí, že muž má prednostné právo úplne ovládať jej telo a v každom ohľade usmerňovať jej myseľ podľa seba, podrobuje svoju osobnosť a jej osobitosť sa stráca v mužovej. Je len strojom poháňaným a ovládaným jeho vôľou, nástrojom jeho svojvôle. On myslí za ňu, rozhoduje za ňu i koná za ňu. Žena týmto pasívnym postojom zneuctieva Pána. Je zodpovedná Bohu a jej povinnosť je pamätať na to.

Keď žena odovzdá svoje telo a myseľ mužovmu vedeniu, ak vo všetkom trpne znáša jeho svojvôľu a obetuje aj svoje svedomie, dôstojnosť, ba aj svoju osobitosť, stráca príležitosť uplatniť mocný vplyv dobra, ktorým mohla pôsobiť na povznesenie svojho manžela. Mala by obmäkčiť tvrdú povahu muža a jej posväcujúci vplyv by ho mal tak očistne zasiahnuť, že by sa s celou vážnosťou rozhodol ovládať svoje vášne a duchovnejšie zmýšľať, aby obaja mohli získať črty Božej povahy a unikli porušenosti, ktorá je na svete pre žiadostivosť.

Sebazaprenie a striedmosť

[193] Moc vplyvu môže byť taká veľká, že myseľ odvráti od nízkych zmyselných sklonov, za ktorými sa milosťou neobnovené srdce prirodzene ohliada, a dovedie ich k vznešeným a ušľachtilým úvahám. Ak žena vidí, že sa musí znížiť na mužovu úroveň, aby sa mu zapáčila, hoci dobre vie, že základom jeho lásky je len nízka vášeň, ktorá ovláda jeho konanie, prestáva sa páčiť Bohu, pretože na svojho manžela neuplatňuje posväcujúci vplyv. Svoju povinnosť k mužovi a k Bohu nechápe, ak si myslí, že sa bez slova musí podrobiť mužovým nízkym chut'kam. Sexuálna výstrednosť prakticky ničí lásku k zbožnosti, mozgu uberá to, čo nevyhnutne potrebuje celý organizmus a najúčinnnejšie vyčerpáva životnú silu. Žiadna žena by nemala podporovať svojho muža v tomto samovražednom diele. Ak je poučená a ak ho naozaj miluje, nevykoná to.

Čím viac kto uspokojuje zmyselné túžby, tým sú silnejšie a tým prudšia bude ich náročnosť po ukojení. Nech si bohobjní muži

a ženy uvedomia svoju povinnosť. Mnohí vyznávači kresťanstva majú ochromené nervy a mozog pre svoju nestriednosť v tomto ohľade. Celý organizmus mnohých, čo sú pokladaní za dobrých mužov, ktorí sa modlia a plačú a pritom zastávajú vysoké miesta, je zoslabnutý. Možno povedať, že ich znesvätené telo nikdy neprejde bránami nebeského mesta.

Kiežby som všetkých mohla prebudit', aby si uvedomili svoju povinnosť voči Bohu a zachovali si duševný i telesný organizmus v najlepšom stave, aby mohli čo najdokonalejšie slúžiť svojmu Stvoriteľovi. Kresťanská žena má dbať na to, aby ani slovom či skutkom neprebúdžala nízke vášne svojho muža. Mnohí nemajú dostatok sily, aby ňou mohli takto plytvať. Od svojej mladosti oslabovali mozog a podkopávali si zdravie ukájaním nízkych vášní. Heslom manželského života by malo byť sebazaprenie a striednosť.

Modlitebné zhromaždenia*

Nedávno som dostala list od brata, ktorého si vysoko vážim a ktorý sa pýta, ako by sa mali viesť zhromaždenia. Rád by vedel, či za sebou môže nasledovať viac modlitieb a po chvíli zas niekoľko prosieb.

Podľa svetla, ktoré som o tom dostala, usudzujem, že Boh od nás pri spoločnom bohoslužobnom zhromaždení nežiada, aby chvíle tohto spoločenstva boli nudné a únavné pre dlhý modlitebný postoj a vypočutie viacerých dlhých modlitieb.

Tí, čo majú slabšie zdravie, neznesú takú námahu bez únavy a vyčerpania. Pri dlhom modlitebnom sklone telo slabne, a čo je horšie, myseľ sa zdĺhavou modlitbou tak unaví, že nepocíti nijaké duchovné osvieženie a človek zo zhromaždenia nemá nijaký úžitok. Prítomní sa duševne i telesne unavili a neprijali nijakú duchovnú posilu.

Konferenčné zhromaždenia a modlitby by nemali byť únavné. Pokiaľ možno, všetko má mať stanovený čas. Ak sú nejakí oneskorenci, ktorí meškajú tridsať alebo len pätnásť minút, nemalo by sa na nich čakať. Ak sú prítomní čo len dvaja veriaci, môžu prosieť o Božie prísľuby. Ak je možné, zhromaždenie by sa malo začať v stanovený čas, či je prítomných menej, alebo viac veriacich. Ceremoniálnosť a studená odmeranosť by mali zostať stranou a každý by mal zaujať svoje miesto. Pri obvyklých príležitostiach by spoločná modlitba nemala trvať dlhšie ako desať minút. Ak po zmene polohy a po speve, prípadne preslove – čo uvoľňuje jednotvárnosť – niektorí ešte cítia nutnosť modliť sa, nech sa pomodlia.

Stručné a výstižné modlitby

Všetci by si mali pokladať za kresťanskú povinnosť modliť sa stručne. Povedzte Pánu len to, čo si prajete, bez myšlienkového blúdenia po celom svete. V súkromnej modlitbe má každý možnosť

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 577-582.

a prednosť modliť sa tak dlho, ako chce, a vyjadrovať sa, ako sa mu páči. Môže sa modliť za všetkých svojich známych a priateľov. V modlitebnom súkromí môžu všetci vyrozprávať vlastné ťažkosti, skúšky a pokušenia. Spoločné bohoslužobné zhromaždenie nie je miesto na obširne vykladanie osobných zážitkov.

Čo je cieľom spoločného zhromaždenia? Informovať azda Pána a modlitbou ho poučať o všetkom, čo vieme? Schádzame sa spolu, aby sme jeden druhého povzbudzovali výmenou myšlienok a citov, aby sme načerpali síl, svetla a odvahy z poznania a túžob jeden druhého a svojimi úprimnými srdečnými modlitbami viery boli občerstvení a získali moc a posilu. Tieto zhromaždenia by mali byť najvzácnejšími a najpútavejšími chvíľami pre všetkých, čo sa zaujímajú o duchovné záležitosti.

[195]

Obávam sa, že niektorí neprinášajú Bohu svoje žiale v súkromnej modlitbe, ale si ich nechávajú pre modlitebné zhromaždenia a tam sa naraz vymodlia na niekoľko dní. Týchto veriacich možno nazvať zabijakmi modlitebných a konferenčných zhromaždení. Nevyžarujú nijaké svetlo a nikoho nevzdelávajú. Ich studené až mrazivé modlitby a dlhé, bezduché svedectvá nie sú v takomto spoločenstve na mieste. Všetci sú radi, keď podobné chvíle majú čím skôr za sebou. Býva takmer nemožné zbaviť sa nudy a prázdnoty, ktoré ich modlitby a vyznania vnášajú do zhromaždenia. Podľa svetla, ktoré som dostala, by naše zhromaždenia mali byť duchaplné a družné, nie príliš dlhé. Neúprimnosť, pýcha, márnivosť a strach z ľudí by mali zostať doma. Malicherné rozdiely a predsudky by nás nemali sprevádzať do zhromaždení. Jednoduchosť, pokora, dôvera a láska v srdciach bratov a sestier, ktorí sa schádzajú pre duchovné osvieženie a posilu vzájomným svetlom, by mali byť ako v usporiadanej rodine.

„Vy ste svetlom sveta,,,“ hovorí nebeský Učiteľ. Všetci nemajú vo svojom náboženskom živote tú istú skúsenosť, no rôzne obdarovaní jednotlivci sa schádzajú, aby v jednoduchosti a pokore ducha povedali svoje skúsenosti. Všetci, čo v kresťanskom živote napredujú, majú mať a určite budú mať živú, vždy novú a zaujímavú skúsenosť. Živú skúsenosť tvoria každodenné prekážky, boje a pokušenia, vynaložené úsilie a víťazstvá, ako aj pokoj a radosť, ktorý kresťan dostane od Krista. Jednoduchým vyrozprávaním takých skúseností sa šíri svetlo, sila a poznanie, čo všetko členom pomáha napredovať v živote viery. Bohoslužba by mala byť zaujímavá a

poučná pre všetkých, čo majú nejaký vzťah k Božím a nebeským veciam.

Ježišove zhromaždenia

[196] Ježiš, nebeský Učiteľ, sa nestránil ľuďmi, ved' pre ich blaho zostúpil z neba na zem, teda tam, kde boli, aby čistota a svätosť jeho života zažiarili všetkým a osvecovali im cestu do neba. Vykupiteľ sveta sa snažil svoje naučenia podávať zrozumiteľne a jednoducho, aby im všetci porozumeli. Obyčajne hovorieval na voľnom priestranstve. Údolia nemohli pojať zástupy, ktoré šli za ním. Ježiš mal svoje zvláštne dôvody, prečo sa utáhoval medzi vrchy, na pobrežia a tam oznamoval poučné posolstvo. Krajina mu mohla poskytnúť základný rámec a v nej mohol poukázať na predmety a príbehy známe z jednoduchého života poslucháčov, aby vystihol dôležité pravdy, ktoré im zvestoval. Vo svojej náučnej zvesti upozorňoval na Božie dielo v prírode. Vtáci, ktorí si radostne a voľne vyspevovali, záplava krásnych lúčnych ľalií kvitnúcich vo svojej čistote, košaté stromy, obrobená pôda, zvlnené obilie, ale aj vyschnutá zem, neúrodný strom, odveké horstvá, žblnkajúci prúd či nádhera zapadajúceho slnka – to všetko Ježiš pripomínal, aby Božou pravdou zaujal svojich poslucháčov. Dielo Božej ruky na nebi i na zemi spájalo Slovom života, ktoré chcel vštepiť do srdca, aby si ľudia pri pohľade na Božie obdivuhodné skutky v prírode pripomenuli jeho naučenia.

Kristus dbal vždy o to, aby jeho prejavy boli zaujímavé. Vedel, že unavený, vyhladnutý zástup by nemohol prijať duchovné požehnanie, a preto nezabúdalo ani na ich telesné potreby. Pri istej príležitosti zázračne nasýtil päť tisíc poslucháčov, čo sa zišli počúvať životodarné slová, ktoré vychádzali z jeho úst. Ježiš bral ohľad na okolnosti, keď svoje vzácne pravdy oznamoval zástupom. Prostredie malo upútať oko a v milovníkoch krásy prebúdzat' obdiv. Spasiteľ tu mohol vyvýšiť múdrosť Boha poukazom na jeho tvorivé skutky a svojím učením usmerniť ich mysle cez prírodu k Bohu prírody.

Kraj, stromy, vtáci, kvety, údolia, jazero a nádhera nebeskej klenby sa v ich mysli spájali so svätými pravdami, ktoré im mali posväcovať myseľ pri pohľade na ne aj po Kristovom nanebovstúpení.

Keď Kristus učil zástupy, nemohol venovať čas modlitbe. Nežiadal od nich dlhé, únavné obrady a modlitby, ako to vyžadovali

farizeji. Poučil svojich učeníkov, ako sa majú modliť: „Keď sa modlíte, nebud'te ako pokrytci, ktorí sa radi postojacky modlievajú v synagógach a na rohoch ulíc, aby ich ľudia videli. Veru vám hovorím: Majú svoju odmenu. Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky, zamkni dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe. A keď sa modlíte, nehovorte mnoho ako pohania, ktorí sa domnievajú, že pre svoju mnohovravnosť budú vyslyšaní. Nebud'te im teda podobní! Veď Boh, váš Otec, vie, čo potrebujete, skôr ako ho prosíte. Vy sa teda takto modlite.,, [Matúš 6,5-9](#).

Verejná modlitba

Kristus svojim učeníkom príkladne ukázal, že ich modlitby majú byť krátke, majú vyjadrovať to, čo práve potrebujú, nič viac. Nepriamo tým naznačil rozsah i obsah ich modlitieb a pamätal aj na ich túžby po časných a duchovných požehnaniach spolu s vd'ačnosťou za ne. Aký to zrozumiteľný vzor modlitby! Vyjadruje skutočne potrebu všetkých. Na obvyklú modlitbu stačí jedna či dve minúty. [197] Môžu byť prípady, keď k modlitbe zvláštnym spôsobom nabáda Boží Duch, a prosby vyznievajú v duchu. Roztúžená duša vzdychá po Bohu. Duch človeka zápasí, ako zápasil Jákob, a bez zvláštnych prejavov Božej moci si neodpočinie. To sa zhoduje s Božou vôľou.

Mnohí sa však modlia rečnícky či kazateľsky. Oni sa modlia kvôli ľuďom, nie Bohu. Keby sa modlili k Bohu a naozaj by vedeli, čo robia, zhrozili by sa nad svojou opovážlivosťou, formou modlitby konať Bohu prednášku, akoby Stvoriteľ vesmíru potreboval zvláštne informácie o všeobecných otázkach, týkajúcich sa pozemských vecí. Takéto modlitby sú ako zvučiaci kov a znejúci cimbal. V nebi sú však bezcenné. Unavujú Božích anjelov a nudia aj smrteľníkov, ktorí sú nútení počúvať ich.

Ježiš sa často modlieval, čo neuniklo pozornosti ľudí. Utiel sa do osamelých hájov alebo skalných tiesňav, aby vyrozprával svoje prosby nebeskému Otcovi. Keď sa záležitosti a denné starosti skončili a unavení ľudia hľadali odpočinok, Ježiš trávil tento čas pri modlitbe. Modlitbu by sme nemali znevažovať, pretože je príliš málo bdelého modlitebného úsilia a ešte menej rozvážneho modlenia v duchu. Vrucna a prenikavá modlitba je vždy na mieste a nikdy

neunaví. Taká modlitba zaujme a osvieži všetkých, čo sa usilujú o zbožný život.

Súkromná modlitba sa zanedbáva a toto je príčina mnohých dlhých, únavných a bezduchých modlitieb v bohoslužobných zhromaždeniach. Mnohí zahrňujú do svojich modlitieb zanedbané povinnosti celého týždňa, modlia sa stále dookola, akoby chceli ponaprávať svoju nedbalosť a utíšiť svoje nespokojné svedomie, ktoré ich stále znepokojuje. Myslia si, že takouto modlitbou si získajú Božiu priazeň. Tieto modlitby sa končievajú tak, že strhávajú aj iných na nízku úroveň a do duchovnej tmy. Keby si kresťania vzali k srdcu Kristovo napomenutie o bdení a modlitbe, boli by vo svojej bohoslužbe oveľa rozvážnejší.

* * * * *

Musíme sa zhromaždiť okolo kríža. Kristus ukrižovaný musí byť predmetom úcty, rozhovoru a nášho najradostnejšieho zážitku. Mali by sme mať takéto zvláštne chvíle, aby sme si vo svojich myšlienkach obcerstviли všetko, čo prijímame od Boha a vyjadrili svoju vd'ačnosť za jeho veľkú lásku, prejavili ochotu s dôverou vložiť všetko do rúk, ktoré boli za nás pribité na kríž. Tu by sme sa mali učiť hovoriť jazykom sľúbenej krajiny a spievať piesne Siona. V tajomstve a sláve kríža môžeme postihnúť cenu človeka a vtedy uvidíme a pocítíme dôležitosť záchranného úsilia pre našich spolublížnych, aby aj oni mohli byť povýšení k Božiemu trónu. ([Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 462)

Boh je milosrdný. Jeho požiadavky sú múdre a v súlade s dobrotou a láskavosťou Božej povahy. Hlavným účelom soboty bolo blaho človeka. Človek totiž nebol stvorený kvôli sobote, pretože sobota prišla po stvorení človeka ako jedna z jeho potrieb. Pán Boh si po šesť dňovom stvorení sveta odpočinul a požehnal deň svojho odpočinku. Oddelil ho aj na oddych človeka, aby si pri pohľade na nebo alebo zem uvedomil, že Boh to všetko stvoril za šesť dní a v siedmy deň si odpočinul. Pohľad človeka na hmatateľné dôkazy Božej nekonečnej múdrosti mu mal naplňať srdce láskou a úctou k Stvoriteľovi.

Ak máme posvätné zachovať sobotný deň, nemusíme zostávať ďaleko od krás prírody, medzi stenami bez čerstvého, osviežujúceho vzduchu. Nijako by sme však nemali dovoliť, aby nám v Boží svätosobotný deň rozptyľovali myseľ starosti o každodenné povinnosti a obchodné záležitosti. V tento deň by sme nemali uvažovať o obvyklých svetských záujmoch. Mysieť sa nám však neosvieži, nepovzbudí a nepovznesie, ak budeme celú sobotu tráviť medzi stenami, počúvať dlhé kázne a únavné, bezobsažné modlitby. Ak sobotu trávime takto, potom ju vlastne zneužívame. Nesplňa totiž pôvodný Boží zámer. Sobota bola predsa ustanovená ako požehnanie ľuďom; mala odvádzať ich myseľ od každodennej práce a viesť ju k úvahám o Božej добрote a sláve. Veriaci sa majú schádzať a rozprávať o Bohu, vymieňať si myšlienky a názory o pravdách jeho Slova a určitý čas venovať náležitej modlitbe. To všetko by práve v sobotu nemalo byť únavné, príliš zdĺhavé či nezaujímavé.

Kniha prírody

Istú časť sobotného dňa by mal každý z nás prežiť mimo domova. Ako môžu deti lepšie poznávať Boha a získať viac krásnych dojmov, než keď určité chvíle svojho času trávia v prírode? Majú to

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 582-585.

[199] byť chvíle prežité v spoločnosti rodičov, nie pri obvyklých hrách. Ich mladá myseľ sa má povzniesť k Bohu v prostredí krásnej prírodnej scenérie, kde detskú myseľ prostredníctvom stvorenstva oslovia stopy Božej lásky k človekovi. To deti uchvátí a zaujme. Tam ich nenapadne stotožňovať Božiu povahu s tvrdou a prísnou skutočnosťou života. Pri pohľade na krásu toho, čo bolo stvorené pre šťastie človeka, začnú v Tvorcovi poznávať láskyplného, milujúceho Otca. Ujasnia si, že jeho príkazy a zákazy nie sú prejavom bezohľadnej moci a prísnosti, ale že mu v nich ide o šťastie jeho detí. Keď Božia povaha dostáva podobu lásky, dobrotivosti, krásy a príťažlivosti, deti ju začnú milovať. V prírode ich môžete upozorniť na spevavé vtáctvo, ktoré svojimi pôvabnými melódiami naplní ovzdušie, na bohatstvo v ríši rastlín a pestrofarebných, voňavých kvetov. To všetko hovorí o láske a múdrosti nebeského Umelca a zjavuje Božiu slávu.

Rodičia, prečo nečerpáte prevzácne Božie naučenia z knihy prírody, aby deti dostali správnu predstavu o Božej povahe? Tí, čo jednoduchosť vymenia za vyumelkovanosť a dobrovoľne sa odvracajú od prírodných krás, nezmyšľajú duchovne. Pretože nechápu Božiu moc a umenie zjavené v tom, čo Boh stvoril, ich srdcia neprekypujú novou láskou a neplnia sa bázňou a úctou pri poznávaní Božích stôp v prírode.

Tí, čo milujú Boha, mali by sa všemožne snažiť o to, aby sobota bola radostným, svätým a slávnym dňom. To nedosiahnu, ak budú radosť hľadať v hriešnych zábavách. Pre posvätenie soboty môžu však veľa vykonať vo vlastných rodinách, aby sa tento deň odpočinku stal najzaujímavejším dňom týždňa. Určitý čas treba venovať prebúdzaniu záujmu u detí. Určitá zmena ich blahodarne ovplyvní. S deťmi možno chodiť do voľnej prírody. Môžeme si s nimi posediť v lese či na výslni a dovoliť, aby prelietavá myseľ detí mala o čom rozmýšľať. Mali by sme im rozprávať o skutkoch Stvoriteľa, aby sa nadchli Božou láskou a s úctou obracali svoju pozornosť na krásy stvorenej prírody.

Sobota má byť pre naše rodiny taká zaujímavá, že jej návrat budeme stále znova radostne vítať. Nijako lepšie nemôžu rodičia zdôrazniť sobotu, ako keď sa vo svojej rodine vynasnažia nachádzať nové možnosti poučenia, prebúdzania záujmu o duchovné veci, získavania správnych predstáv o Božej povahe, o Božích požiadavkách týkajúcich sa zdokonalovania nášho kresťanského charakteru

v záujme večného života. Rodičia, dbajte o to, aby sobota bola dňom radosti, aby ju deti túžobne očakávali a srdečne vítali.

Premýšľala som o tom, aký rozdiel môže byť medzi naším dnešným zhromaždením a obvyklými zhromaždeniami neveriacich ľudí. Namiesto modlitby, úvah o Kristovi a o duchovných veciach by sme vo svetských zhromaždeniach najskôr počuli všedné reči, nerozvážne žartovanie a hlučný smiech. Šlo by najmä o to, aby účastníci mali od začiatku čo najviac voľného času na prázdné a nezávažné rozhovory. My sa naproti tomu snažíme v našich zhromaždeniach správať tak, aby sme sa domov vrátili s vedomím, že sme nikomu z účastníkov neublížili a nešírili sme škodlivý vplyv.

V tomto ohľade sa mnohí neosvedčujú a neuvedomujú si svoju zodpovednosť za vplyv svojho každodenného správania. Zabúdajú, že z dojmov, ktoré zanechávajú v mysli iných pri každom spoločenskom styku, budú musieť Pánovi vydat' počet. Ak svojím vplyvom odvádzajú myseľ prítomných od Boha a ich pozornosť obracajú k márnostiam, k neuváženým krokom a k záujmu o svetské záľuby, raz sa za to budú musieť zodpovedať. Ak ide o ľudí vplyvných, zastávajúcich zodpovedné miesto, ktorých nesprávny príklad môže strhnúť iných, potom na nich spočíva väčšia zodpovednosť za to, že nežili v súlade s Božím slovom.

Príležitosť, z ktorej sa dnes tešíme, zodpovedá mojim predstavám o rekreácii. Snažila som sa podať o tom svoje názory. Tie sa však dajú skôr ilustrovať, než vyrozprávať. Asi pred rokom som tu bola na podobnom zhromaždení. Takmer všetko prebiehalo vtedy dôstojne, no niečo predsa len nebolo, ako byť malo. Niektorí z prítomných začali príliš žartovať. Nie všetci zúčastnení boli členmi našej cirkvi a vplyv na nich nebol práve najlepší.

Veríme však, že aj keď sme si sem prišli občerstviť ducha a osviežiť telo, Pán od nás očakáva, že výsledok vynaložených snáh bude čo najlepší. Môžeme sa spoločne schádzať tak ako dnes a všetko robiť na Božiu slávu. Naše rekreačné stretnutia môžeme a máme viesť tak, aby sme vedeli lepšie plniť svoje povinnosti a aby

*Testimonies For The Church, zv. 2, s. 585-587

aj vplyv na našich spoločníkov bol bezúhonný. Tak by to malo byť najmä v takýchto prípadoch, aby sme sa všetci cítili dobre. Potom sa budeme domov vracat' duševne i telesne občerstvení a znova sa s ešte väčšou nádejou a odvážnejšie pustíme do práce. [201]

Veríme, že na zemi máme prednosť každodenne oslavovať Boha. Veríme, že na svete nežijeme len pre zábavu a uspokojenie vlastných záľub. Sme tu nato, aby sme slúžili ľuďom a spoločnosti boli požehnaním. Keby sme mysleli iba na to, ako sa zabaviť a rozptýliť, ako to robia mnohí svetsky zmýšľajúci ľudia, nemohli by sme práve im byť užitoční a v spoločnosti by sme nemohli šíriť požehnaný vplyv. Nemôžeme sa teda oddávať nijakým takým zábavám, ktoré by nás vyčerpávali a bránili nám splňať každodenné povinnosti.

Chceme hľadať to, čo je vznešené a krásne. Mysleť chceme odpútať od vecí viditeľných, málo dôležitých a pomínelých. Túžime po tom, aby sme na takýchto stretnutiach načerpali nové sily. Zo všetkých rekreačných zhromaždení a radostných podujatí máme získať potrebnú silu byť lepšími ľuďmi. Z každého spoločného zdroja chceme čerpať novú odvahu, nové povzbudenie a posilu, aby náš život smeroval k čistote a svätosti, nie k nízkej úrovni okolia...

(Príhovor k asi 200 rekreantom v Goguac Lake pri Battle Creeku v máji 1870.)

Po Kristovom príchode nebude času milosti*

Keď Ježiš vyjde zo svätyne svätých, odloží svoje veľkňazské rúcho sprostredkovateľ a a namiesto neho si oblečie rúcho sudcu, vtedy sa skončí jeho príhovorné dielo za hriešnikov. Na túto chvíľu sa vzťahujú slová: „Kto pácha nepravosť, nech ju pácha ďalej...! Ale kto koná spravodlivosť, nech ju koná ďalej! A kto je svätý, nech sa posväcuje ďalej. Ajhľ'a, prídem skoro a moja odplata je so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov.,, [Zjavenie Jána 22,11.12](#). Boh dal svoje písané Slovo na to, aby ho všetci skúmali a poznali cestu života. Nikto nemusí zablúdiť, ak sa chce podriadiť spásnym podmienkam uvedeným v Božom slove. Čas milosti je pre všetkých, aby všetci mohli stvárniť svoju povahu pre večný život. Každý bude mať príležitosť rozhodnúť sa, či chce večne žiť, alebo večne zahynúť. Ľudia budú spasení podľa toho, koľko svetla dostali. Kto nedostal nijaké svetlo, nebude zodpovedný za temnotu svojho života. Nemá hriech, že neprijal, čo mu nebolo ponúknuté. Každý prejde skúškou, skôr ako Ježiš vyjde z nebeskej svätyne svätých. Čas milosti sa skončí, keď Kristus prestane prosiť za hriešnikov a oblečie si rúcho sudcu.

Mnohí sa utešujú myšlienkou, že čas milosti potrvá ešte aj po tom, čo Kristus skončí svoju príhovornú službu vo svätyni svätých. Toto je satanská špekulácia. Boh skúša svet svetlom, ktoré milostivo dal pred Kristovým príchodom. Povahu si každý chystá buď pre večný život, alebo pre večnú smrť. No pre tých, čo si zvolili hriešny život a o ponúkanú spásu nestáli, sa čas milosti skončí vtedy, keď sa skončí Kristova príhovorná služba, teda práve pred jeho zjavením sa na nebeských oblakoch.

Tí, čo milujú svet, zmýšľajú telesne a zotrávajú v nepriateľstve voči Bohu, sa budú utešovať, že čas milosti bude trvať aj vtedy, keď sa zjaví Kristus. Telesné, neposlušné a nepodriadené srdce sa dá zviest' týmto klamným názorom. Mnohí zostanú v hriešnom ubezpečení, budú sa ďalej protiviť Bohu a spoliehať sa, že ešte

* [Testimonies For The Church](#), zv. 2, s. 691-695.

bude čas oľutovať hriechy, príležitosť prijať dnes takú nepopulárnu pravdu a premôcť prirodzené sklony a túžby. Pretože nemusia nič opustiť, nemajú čo stratiť; aj keď sa nerozhodli pre Krista a pravdu, myslia si, že ešte vždy majú príležitosť zabezpečiť si spásu. [203]

V Písme sú určité ťažko zrozumiteľné výroky, ktoré podľa Petra neučení a neutvrdení prekrúcajú na vlastnú záhubu. V tomto živote nebudeme môcť vysvetliť význam každého biblického textu, no neexistuje nijaký bod praktickej pravdy, ktorý by zahalovalo tajomstvo. Keď príde Bohom určený čas, aby svet podstúpil skúšku, ako sa zachoval k pravde prítomnej doby, Duch Svätý prebudí ľuď, aby pôstom a modlitbou skúmali Písmo, kým nebude preskúmané ohnivko za ohnivkom a nepospájajú sa v dokonalú reťaz. Všetko, čo sa bezprostredne dotýka spásy ľuď, bude také jasné, že nikto nebude blúdiť a chodiť v tme.

Zodpovednosť za svetlo

Pri študovaní prorockej reťaze sme jasne poznali a vysvetlili si pravdu zjavenú pre náš čas. Sme zodpovední za prednosti, z ktorých sa tešíme, i za svetlo, ktoré nám osvecuje cestu. Minulé generácie boli zodpovedné za svetlo pravdy, ktoré osvecovalo ich. Oni premýšľali o rôznych otázkach Písma, ktoré im boli skúšobným kameňom. Nepochopili však pravdu, ktorú máme my. Neboli zodpovední za svetlo, ktoré nemali. Písmo mali ako ho máme my, ale čas na pochopenie zvláštnej pravdy, ktorá sa týka záverečných udalostí svetových dejín, je časom posledných generácií, ktoré budú žiť na zemi.

Každej z existujúcich generácií sa týkali určité zvláštne pravdy. Prítomná pravda, ktorá je skúšobným kameňom dneška, nebola ním pre generácie minulé. Keby boli minulé pokolenia dostali svetlo, ktoré nám dnes osvecuje otázku soboty podľa štvrtého prikázania, zodpovedali by zaň Bohu.

Keď sa v nebi otvoril Boží chrám, Ján vo svätom videní pozoroval ľuď, ktorý pozorne a úctivo hľadel na truhlu s Božím zákonom. Tento zvláštny skúšobný bod, akým je štvrté prikázanie, nasledoval len vtedy, keď sa v nebi otvoril Boží chrám.

Tí, čo zomreli skôr, než toto svetlo ožiarilo Boží zákon a zdôraznilo záväznosť štvrtého prikázania, neboli vinní za hriechy porušovania siedmeho dňa – soboty. Nevyspytateľná je Božia múdrosť a

milosť, dávajúca svetlo a poznanie v pravý čas a podľa potreby ľudu. Skôr než Boh príde spravodlivo súdiť svet, poslať varovné posolstvo, ktoré má zobudiť ľudí a vyzvať ich, aby precitli z nedbalosti a uvedomili si záväznosť štvrtého prikázania, aby boli osvietení, kajali sa z prestupovania Božieho zákona a osvedčili vernosť všemohúcemu Zákonodarcovi. On sa postaral, aby všetci, čo chcú, mohli byť svätí a šťastní. Naša generácia dostala dosť svetla, aby sme poznali svoje povinnosti a prednosti, a aby sme sa tešili z jednoduchosti a moci vzácnych a dôležitých právd.

[204]

Sme zodpovední len za to svetlo, ktoré nás osvecuje. Skúšobným kameňom sú nám Božie prikázania a Ježišovo svedectvo. Ak sme verní a poslušní, Boh bude mať z nás radosť a požehná nás ako svoj vyvolený a zvláštny ľud. Keď sa pravá viera, dokonalá láska a poslušnosť zmocnia srdca každého Kristovho nasledovníka, veriaci dostanú potrebnú moc. Bude z nich vyžarovať svetlo, ktoré rozptýli tmu okolia, očistí a zušľachtí všetkých, čo prídu pod jeho vplyv a privedie k poznaniu pravdy tých, čo chcú byť osvietení a chcú ísť pokorne cestou poslušnosti.

Zanedbávanie právd

Ľudia s telesným zmýšľaním nemôžu pochopiť svätú moc živej pravdy, od ktorej závisí ich spása, pretože v srdci pestujú pýchu, lásku k svetu a pohodliu, sebeckosť, ziskuchtivosť, závisť, žiarlivosť, vášeň, nenávisť a každé zlo. Keby boli chceli nad tým zvíťaziť, mohli získať črty Božej prirodzenosti. Mnohí opúšťajú jasné pravdy Božieho slova a pohrdajú svetlom, ktoré im jasne osvecuje cestu. Chcú sa zmocniť neúplne odhalených tajomstiev a dohadujú sa, debatujú a vadia o otázkach, ktorým rozumieť nikto od nich nežiada, pretože nemajú nijaký zvláštny vzťah k ich spáse. Satan už takto oklamal tisíce. Zanedbali prítomnú vieru i prítomnú povinnosť, jasnú a pochopiteľnú všetkým, ktorí majú dostatok rozumovej sily. Zaviazli v pochybných teóriách a textoch, ktoré nemohli pochopiť, poblúdili vo viere; sú zmätení.

Boh chcel, aby všetci žili podľa jasného učenia jeho Slova, týkajúceho sa spásy človeka. Ak sú uskutočňovateľmi slova, ktoré je vo svojej jednoduchosti jasné a mocné, nezabudnú budovať svoj kresťanský charakter. Pravda ich posväťí a cestou pokornej poslušnosti

podľa pravdy dôjdu k večnému životu. Boh chce mať oddaných služobníkov, verných nielen v reči, ale aj v skutkoch. Ich ovocie potvrdí pravosť ich viery.

Brat O., ak sa neprestaneš zaoberať svojimi pochybnými názormi, satan ťa bude pokúšať. Tvoja viera bude zmesou všeličoho a budeš v pokušení myliť aj iných. Boh žiada, aby jeho ľud bol jednotný. Tvoje zvláštne názory ochromia tvoj vplyv, a ak budeš aj naďalej lipnúť na nich a šíriť ich, nakoniec ťa odlúčia od bratov. Ak Boh má svetlo potrebné pre spásu svojho ľudu, dá mu ho, ako dal aj iné dôležité pravdy. To by ti malo stačiť. Dovoľ, aby Boh na dosahovaní svojich cieľov pracoval svojím spôsobom v svoj čas a tak, ako chce. Kiež ti Boh pomôže kráčať vo svetle, ako je aj on vo svetle.

Posvätnosť soboty*

Na začiatku soboty by sme mali dať pozor na svoje správanie a slová, aby sme neukracovali Boha a pre vlastné záujmy nepoužívali čas, ktorý si prísne vyhradil pre seba. Ani my, ani naše deti by sme nemali konať nijakú vlastnú prácu kvôli živobytiu, a nič také, čo sa dá urobiť za šesť pracovných dní.

Piatok je prípravný deň. Vtedy sa môžeme náležite prichystať na sobotu, premýšľať a hovoriť o nej. Nemali by sme vysloviť ani vykonať nič, čo by Pán mohol pokladať za prestúpenie svätej soboty, keby sme o tom hovorili alebo uvažovali v sobotu. Boh žiada nielen to, aby sme v sobotu nepracovali telesne, ale aby si naša myseľ zvykla premýšľať o tom, čo je sväté. Štvrté prikázanie sa vlastne prestupuje aj rozhovormi o svetských záležitostiach, ako aj prázdny, nerozvážnym rozprávaním. Rozhovor o niečom alebo všeličom, čo nás napadne, je naším slovným prejavom. Každá odchýlka od správnych zásad nás môže zotročovať a privolať Boží rozsudok.

Brat P., mal by si sa cvičiť, aby si rozpoznal svätosť soboty podľa štvrtého prikázania. Mal by si sa snažiť pozdvihnúť úroveň svojej rodiny všade tam, kde si ju svojím príkladom medzi Božím ľudom ponížil. Mal by si sa rozhodnúť skončiť so svojím bývalým zvykom a zmeniť svoje slová a skutky. Často si nedbal, že máš „pamätať na sobotný deň a zasvätiť ho,, často si sa pozabudol a v Boží svätý deň si sa do chuti vyrozprával. Nebdel si a v sobotu si sa púšťal do rozhovorov o každodenných záležitostiach, ako sú zisky, straty, dobytok, úroda a zásoby. Takýmto konaním poškodzuješ svoj vplyv. Mal by si sa snažiť o nápravu.

Tí, čo nie sú na strane pravdy, často premýšľajú o svetských záležitostiach. V sobotu síce telesne nepracujú, ale predsa hovoria o tom, čím sa v mysli zaoberajú. Preto je toľko reči o majetku, stratách či ziskoch. Tým všetkým sa prestupuje príkaz o sobote. Ak

*[Testimonies For The Church, zv. 2, s. 702-705](#): Zodpovednosť za svetlo

sa myseľ zaoberá svetskými záležitosťami, jazyk to prejaví, pretože ústa hovoria, čím je preplnené srdce.

Zodpovednosť kazateľov

V tomto ohľade by mali byť príkladne zásadoví najmä kazatelia. V sobotu by sa mali vedome obmedziť na rozhovory o duchovných veciach, ako je prítomná pravda, prítomná povinnosť, nádej kresťana, jeho obavy, boje a utrpenia, víťazstvo a odplata. Ježišovi služobníci by mali byť výčitkou tým, čo zabúdajú na posväcovanie soboty. Láska a vážne by mali napomínať tých, čo sa v sobotu púšťajú do svetských rozhovorov a pritom si myslia, že sobotu zachovávajú. Mali by iných povzbudzovať k odovzdanosti Bohu v jeho svätý deň. [206]

Spánok v sobotu

Nikto by si nemal dovoliť nevhodne tráviť posvätný čas. Nie je podľa Božej vôle, ak sa svätitelia soboty v tento deň oddávajú spánku. Tým zneuctievajú svojho Stvoriteľa a svojím príkladom naznačujú, že šesť dní im je príliš vzácny čas, než aby si dovolili odpočívať. Musia predsa zarábať, aj keby to bolo na úkor spánku. A tak sa snažia zameškané vynahradiť tým, že si svoje odspia v posvätnom čase. Pohotovo sa obhajujú: „Sobota je dňom odpočinku. Kvôli zhromaždeniu sa predsa nepripravím o potrebný oddych.“, Títo ľudia zneužívajú posvätný deň. Mali by najmä v tento deň viesť svoje rodiny k zachovávaniu soboty a podľa okolností ísť do domu modlitby, či sa už v ňom zídne menej, alebo viac členov. Svoj čas a schopnosti by mali venovať duchovným úvahám, aby ich po celý týždeň sprevádzal vplyv Božieho sobotného požehnania. Žiaden iný deň týždňa nie je pre náboženský život taký priaznivý ako sobota.

V duchu som videla, ako celé nebesá hľadia a pozorujú tých, čo uznávajú požiadavky štvrtého prikázania a zachovávajú sobotu. Anjeli pozorovali ich záujem a úctu k tomuto Božiemu príkazu. Tí, čo v srdci uctievali Boha úprimnou, zbožnou myseľou a snažili sa využiť tieto posvätné chvíle podľa svojich najlepších schopností a sobotu pokladali za duchovnú rozkoš, tých anjeli mimoriadne žehnali svetlom, zdravím a zvláštnou duchovnou silou. Od tých, čo

si nevážili svätosť Božieho dňa, sa svetlo vzd'alo a oni slabli. Často som ich videla zamračených, smutných a zúfalých. Necítili prítomnosť Božieho Ducha.

Pán Boh zveril každému z nás sväté dary, za ktoré sme mu zodpovední. Podľa Božieho úmyslu by sme mali svoje rozumové sily vzdelávať tak, aby sme prijaté hrivny mohli čo najlepšie zvelebiť a odzrkadľovať Božiu slávu. Za všetky duševné dary sme vďačnosťou zaviazaní len Bohu. Rozumové schopnosti možno tak rozvíjať, usmerňovať a ovládať, že dôkladne splnia svoj účel. O svoj duševný život sme povinní dbať tak, aby sme mohli uplatniť všetky duševné sily a rozvinúť každú schopnosť. Súčinnosťou všetkých schopností rozum tak zosilnie, že splníme úlohy, na ktoré sme boli vybavení.

Mnohí nekonajú, čo by konať mali, pretože svoju myseľ zameriavajú len jednostranne a neberú ohľad na to, čo sa im javí ako nedosiahnuteľné. Tým niektoré menej vyvinuté schopnosti ochabujú, pretože práca, ktorá by im poskytla potrebný cvik a upevnila ich, sa im nepozdáva. Mali by sme cvičiť a vzdelávať všetky duševné sily a schopnosti. Vnímavosť, súdnosť, pamäť a ostatné rozumové zložky by sa mali rovnako rozvíjať, aby duševný život bol správne vyvážený.

Ak používame len niektoré z Božích darov a zanedbávame iné, neplníme pôvodný Boží úmysel, pretože všetko, čo sme od Boha dostali, navzájom súvisí a veľkou mierou sa všetko vzájomne dopĺňa. Ak sa má zachovať rovnovážny stav, potom jednu schopnosť nemožno náležite rozvíjať bez spolupôsobenia ostatných. Ak všetku pozornosť venujeme len jednej z Božích hrivien, kým ďalšie zostávajú zakopané, potom prílišný rozvoj jednej môže zájsť do krajnosti, pretože ostatné boli zanedbávané. Myseľ mnohých sa náležite nerozvinula a nie je vyrovnaná. Každá myseľ je iná, niektorá vyniká v jednom smere, kým v inom je slabá. Tieto zjavné nedostatky nemusia a nemali by existovať. Keby sa tí, ktorých myseľ má určité nedostatky, snažili cvikom a vzdelávaním posilňovať nerozvinuté stránky svojej povahy, mohli by duševne zmohutnieť.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 32-36.

[208]

Cvičiť tie schopnosti, ktoré sú prirodzene najsilnejšie, a pritom zanedbávať slabšie, ktoré treba posilniť, môže byť síce príjemné, no nie najlepšie. O najslabšie schopnosti by sme sa mali starať najviac, aby všetky rozumové sily boli zosúladené a všetky sa zúčastnili na aktívnom živote, ako to býva pri správne zostavenom stroji. Všetky naše schopnosti závisia od Boha. Kresťania sú povinní cvičiť si myseľ tak, aby všetky jej schopnosti zmohutneli a čo najzdravšie sa rozvinuli. Ak toto podceníme, potom nikdy nespĺnia účel svojho poslania. Nemáme nijaké právo zanedbávať ktorýkoľvek z Božích darov. Všade nájdeme ľudí sústredených len na jediný záujem. Častokrát sú zameraní len jednostranne. Príčinou tohto javu je skutočnosť, že títo ľudia cvičili iba jednu z duchovných schopností na úkor ostatných. Prepínaním jednej duševnej zložky sa z človeka stáva mrzák. Takto jednostranným životom nemožno náležite uctievať Boha. Keby človek primerane cvičil všetky svoje orgány, všetky by sa rozvíjali zdravo a správne. Námaha by totiž nespočívala len na jednom a netrpel by žiaden z nich.

Kazatelia by mali dávať pozor, aby vlastnými plánmi nemarili Božie úmysly. Môže sa stať, že dielo zúžia a svoju činnosť obmedzia na určité úseky a nebudú sa zaujímať o Božie dielo vo všetkých jeho rozmanitých odvetviach. Niektorí sústredia myseľ na jeden predmet a o všetko ostatné, možno rovnako dôležité, stratia záujem. Sú príliš jednostranní. Všetko svoje životné úsilie zameriavajú na to, čím sa ich myseľ určitý čas zaoberala. Všetko ostatné strácajú zo zreteľa. Predmetom ich úvah a rozhovorov býva len jediný obľúbený záujem. O všetko, čo s tým nejako súvisí, sa zaujímajú veľmi živo a zostávajú pri tom tak dlho, že ak ich má človek sledovať, unaví sa.

Často sa drahocenný čas stráca vysvetľovaním toho, čo nie je podstatne dôležité a čo sa pokladá za samozrejmé. Jasne a presvedčivo vysvetlené by mali byť rečou a dôkazmi životne dôležité skutočnosti. Sústrediť myseľ na jeden predmet a odpútať ju od všetkého ostatného môže byť síce do určitej miery správne, no stále jednostranné prepínanie určitej schopnosti oslabuje orgány určené konať túto činnosť. Prívet' práce ich pret'ážuje a ochromuje. Zat'ážené bývajú len určité orgány, kým ostatné sú nečinné. V takom prípade sa myseľ nemôže zdravo uplatniť, čím si človek nakoniec skracuje život.

Každá schopnosť sa má v niečom uplatniť, spolupracovať s ostatnými a navzájom sa vyvažovať. Tí, čo všetku svoju myšlienkovú silu sústredujú len na jediný predmet, bývajú slabí v inom ohľade, pretože svoje schopnosti nerozvíjali rovnomerne. Niektorá otázka púta ich pozornosť natoľko, že do nej vnikajú stále hlbšie. Keď sa takto celým svojim záujmom vnárajú do problému, iste získajú určité poznanie a rozhl'ad. Je však len veľmi málo tých, čo by ich mohli pozorne sledovať, iba ak by sa o predmet zaujímali s rovnakým myšlienkovým vypätím. Hrozí im nebezpečenstvo, že semeno pravdy zaorávajú tak hlboko, že útle, vzácne steblo sa nikdy nedostane na povrch.

[209]

Často sa vykoná mnoho takej práce, o ktorú ani nešlo, a záujem o ňu nikdy nebude. Ak niektorí ľudia pestujú svoju koncentračnú spôsobilosť na úkor ostatných schopností, ich duševný život nemôže byť vyrovnaný. Podobajú sa stroju, v ktorom sa hýbe len určité súkolie. Zatiaľ čo niektoré kolesá od nečinnosti hrdzavejú, iné sa ustavičným chodom opotrebovávajú. Tí, čo pestujú jednu alebo dve schopnosti a ostatné primerane necvičia, nemôžu vykonať ani polovicu toho, čo im urobiť na svete určil Boh. Sú to ľudia jednostranní, ktorí zužitkovávajú len časť sily, ktorú im dal Pán, kým druhá časť zostáva nepoužívaná.

Keď majú duševní pracovníci pred sebou dielo vyžadujúce nadmerné sústredenie, nemali by naň vynakladať priveľa námahy na úkor ostatných povinností. Aj keď sa sústredujú na jednu úlohu, predsa by si mali nájsť čas aj na iné úseky diela. Bolo by to lepšie nielen pre nich, ale aj pre dielo všeobecne. Jednému odvetviu diela by sme nemali venovať toľko pozornosti, že zanedbávame iné.

Pri tvorivom spisovateľskom úsilí by niektorí autori mali dbať o to, aby príliš nezáživným a nezaujímavým dokazovaním nezatemnili to, čo je jasné. Ak sa zoširoka rozpisujú o tom, čo čitateľovi môže byť samozrejmé, ich snaha je takmer márna. Záujem čitateľa nevydrží do konca. Upozorňovaním na každú nepodstatnú podrobnosť možno pravdu zatemiť. Rozsiahle dielo sa dá napísať, ale výsledok toľkej námahy určite nenájde ozvenu všeobecne pozorného záujmu.

Dnes, keď tón udáva a myseľ zamestnáva ľahké zábavné čítanie, lepšie je podávať pravdu zrozumiteľne, na základe niekoľkých závažných dôvodov, než ju sprevádzať spústou namáhavo vyhl'adávaných dôkazov. Hrozí totiž nebezpečenstvo, že základný bod

pravdy sa v mysli mnohých ľudí samotnými dôkazmi a námietkami len zatemnii. U mnohých ľudí zavážia viac stručné a jasné výroky než rozsiahle dokazovanie. Mnohé z napísaného berú za samozrejmé a nepotrebujú nijaké dôkazy.

Drahá sestra O.! Myslím, že nie si št'astná. V túžbe konať nejaké veľké dielo zabúdaš na prítomné povinnosti, ktoré sú ti priam v ceste. Nie si št'astná, pretože zanedbávaš malé, každodenné povinnosti života pre nejaké väčšie a vznešenejšie dielo, ktoré by si chcela vykonať. Si nestála, nesvoja a nespokojná. Radšej rozkazuješ, než sama urobíš. Radšej iných poučáš, čo by mali robiť, než aby si sa pohotovo a radostne pustila do práce a potrebné vykonala sama.

Keby si sa bola zaoberala vlastnými záujmami a viac sa starala o št'astie iných, mohla si domov svojho otca urobiť št'astnejším. Svoje obyčajné, každodenné povinnosti života nevykonávaš celým srdcom. Myslíu zabiehaš k nejakej príjemnejšej, vznešenejšej alebo úctyhodnejšej práci. Nieкто však musí vykonať aj to, čo sa tebe nepáči a čím pohrdaš. Keby si tieto jednoduché domáce povinnosti konala ochotne a verne, získala by si pri tom také ponaučenie, ktoré práve nevyhnutne potrebuješ, aby sa v tebe prebudila láska k domácim povinnostiam. Ide tu o skúsenosť pre teba podstatne dôležitú; ty však o ňu nedbáš. Vzdycháš nad svojím údelom a okolie robíš nešt'astným, čím si len škodíš. Možno sa nikdy nedostaneš k dielu, ktorým by si prenikla na verejnosť. Všetko, čo treba nutne vykonať, má svoju mravnú závažnosť, či už ide o umývanie riadu, prípravu stola, starostlivosť o chorých, varenie alebo pranie. Kým tieto povinnosti nebudeš plniť radostne a spokojne, nie si spôsobilá splniť väčšie a vznešenejšie. Nieкто musí konať aj bežné povinnosti života, a tí, čo ich splňajú, mali by si uvedomiť, že robia potrebnú a čestnú prácu. Vo svojom poslaní, nech je akokoľvek nepatrné, konajú Božie dielo práve tak, ako ho konal Gabriel, keď ho Pán poslal k prorokom. Každý má pracovať na svojom mieste, v tom či onom odbore. V domácnosti pri splňaní nepatrných povinností, ktoré treba vykonať, žena môže prejavíť vernosť a lásku práve tak, ako anjeli vo svojom poslaní. Súhlas s Božou vôľou povznáša každú užitočnú prácu na čestné miesto.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 79-81.

[211] Potrebuješ lásku a záujem. Svoju povahu musíš stvárňovať. Prekonávaj nestálosť a namiesto nej pestuj ušľachtilosť a lásku. Zapieraj sa! Neboli sme stvorení ako anjeli, ale nižší od nich; no aj tak je naša práca dôležitá. Nie sme na nebi, ale na zemi. Keď budeme v nebi, iste budeme spôsobilí vykonať tam veľa povznášajúcich povinností. Na tomto svete sa však musíme osvedčiť v skúške. Mali by sme byť vyzbrojení na zdolávanie prekážok a povinností.

Najväčšia povinnosť čaká mladých ľudí v domácnosti, lebo tam majú byť svojou láskou a úprimným záujmom požehnaním otcovi, matke, bratom a sestrám. Tam, pri starostlivosti o iných a v práci pre nich môžu prejaviť sebazaprenie i zabúdanie na seba. Táto práca nezneuctieva ženu. Je to najsvätejšie a najvznešenejšie poslanie, ktoré môže plniť. Akým požehnaným vplyvom môže tu sestra pôsobiť na bratov! Svojím správnym postojom môže rozhodnúť o povahe svojich súrodencov. Jej modlitby, neha a láska môžu mať v domácnosti požehnaný vplyv. Milá sestra, tieto vznešené vlastnosti sa nikdy neprenesú na iných, kým ich sama nebudeš vlastniť. Duševná spokojnosť, láska, nežnosť, povahová vyjasnenosť – vlastnosti, ktoré vedia osloviť každé srdce, vrátia sa ti tou istou mierou, akou ich tvoje srdce meria iným. Ak v srdci nevládne Kristus, ovládne ho nespokojnosť a mravný rozvrat. Naše sebestvo vyžaduje od iných to, čo nie sme ochotní dať im sami. Ak v srdci nie je Kristus, povaha nebude príjemná.

Nie vždy len veľké dielo či tvrdé boje skúšajú človeka a vyžadujú odvahu. Každodenný život prináša trápenie, skúšky a sklamania. Častokrát práve nenápadné dielo vyžaduje trepezlivosť a rozhodnosť. Odolávať rôznym prekážkam a premôcť ich môžeme len rozhodným úsilím. Snaž sa, aby Pán bol s tebou na každom mieste, a bol ti potešením a posilou. Potrebuješ veľa pokory a tichosti, bez nich však nebudeš šťastná. Milá sestra, kiež ti Pán pomôže v úsilí o pokoru a spravodlivosť. Potrebuješ Božieho ducha. Ak si jednoznačne rozhodnutá byť niečím, Boh ti pomôže, posilní ťa a požehná. Ak však zanedbáš malé povinnosti, nikdy ti nebudú zverené väčšie.

Všetky vaše skutky, nech sú podľ a vás akokol'vek utajené, sú zjavné vášmu nebeskému Otcovi. Nič nie je skryté, nič tajné. Všetky vaše činy i pohnútky, ktoré k nim vedú, sú mu zjavné. On pozná všetky vaše slová i myšlienky. Ste povinní bdieť nad svojimi myšlienkami. Možno sa nazdávate, že premýšľať môžete, o čom chcete a že to predsa nemôže byť hriech. To však nie je pravda. Bohu ste zodpovední za svoje prázdne, neužitočné myšlienky, pretože hriechy sú výsledkom bezcenného zmýšľania, skutočným výsledkom toho, čo sa premieta v mysli. Ovládnite svoje myšlienky a potom oveľ a ľahšie ovládnete aj skutky. Vaše myšlienky majú byť posvätené. Apoštol Pavel píše Korint'anom: „Boríme mudrlantstvo a každú namýšľavosť, čo sa dvíha proti poznaniu Boha, každú myšlienku podrobujeme v poslušnosť Kristovu.,, [2. Korint'anom 10,5](#). Keď k tomu dospejete, obaja lepšie pochopíte dielo posvätenia. Vaše myšlienky budú čisté, ušľachtilé a vznešené; vaše skutky rýdze a bezhriešne. Svoje telo si zachováte v posvätení a cti, aby ste ho mohli vydať ako „živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu.,, [Rimanom 12,1](#). Požaduje sa od vás, by ste zapreli seba, či už ide o veci malé, alebo veľké. Mali by ste sa úplne podriaďovať Bohu, pretože s vašim terajším stavom Boh nemôže byť spokojný...

Ak máte splniť veľké životné poslanie, nesmiete ísť za príkladom tých, čo svojvoľne vyhl'adávajú iba vlastné potešenie v zábovách a Boha sa neboja. Pán aj pre vás pripravil veľké možnosti. Ak splníte podmienky obsiahnuté v jeho Slove a oddelíte sa od sveta, môžete od neho dostať silu, ktorou premôžete každý ponižujúci vplyv a rozviniete to, čo zušľachtuje, čo je dobré a povznášajúce. Kristus vám bude „prameňom vody, prúdiacej k večnému životu.,, [Ján 4,14](#). Ak zbožnosť ovládne vôľu, rozum a cit, potom sa môže zmeniť aj charakter.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 82-84; Časť svedectva adresovaného dvom mladíkom)

Ohľaduplnosť k blúdiacim*

Ak niekto vykonal všetko podľa svojho najlepšieho vedomia a niekto iný si myslí, že to mohol urobiť lepšie, mal by svojmu bratovi láskavo a trpezlivo poslúžiť svojou najlepšou radou. Nemal by ho však odsudzovať alebo podozrievať úprimnosť jeho úmyslu, a to tým menej, že sám nechce, aby ho ľudia podobne podozrievali či nespravodlivo odsudzovali. Ak brat, ktorému Božie dielo leží vážne na srdci, vidí, že vo svojom úprimnom úsilí urobil chybu, zarmúti sa nad tým, pretože si prestane dôverovať a stratí istotu, že môže vykonať niečo dobré. Nič tak neoslabí jeho odvahu a vedomie Božieho poslania, ako pocit vlastných omylov v diele, ktoré mu zveril Pán a ktoré miluje viac než vlastný život. Aké je to teda nespravodlivé, keď mu bratia, ktorí odhaľujú jeho chyby, vtlačajú trň stále hlbšie do srdca, aby ho to čo najviac bolelo. Touto ranou podlamujú jeho vieru, odvahu a dôveru, že vie a môže pracovať úspešne pri výstavbe Božieho diela.

Neraz však treba tým, ktorí sa dopustili chyby, jasne poukázať na pravdu a určité skutočnosti, aby poznali svoj omyl, uvedomili si ho a usilovali sa o nápravu. Toto by sa však malo diať súciteľne, nežne, a nie s unáhlenou prísnosťou. Každý si má uvedomiť svoju slabosť, aby neupadol do pokušenia. Ak ten, kto sa dopustil chyby, uzná a spozná svoj omyl, nemáme ho zarmucovať a ešte hlbšie ranit', ale podať mu pomocnú ruku. Kristus v Reči na vrchu povedal: „Nesúďte, aby ste neboli súdení, lebo akým súdom súdite vy, takým budete súdení a akou mierou meriate vy, takou bude vám namerané.,, [Matúš 7,1.2.](#) Spasiteľ karhal unáhlené vynášanie súdov. „Prečo bratovi vidíš v oku smietku..., keď ty máš v oku brvno.,, [Matúš 7,3.4.](#) Často sa stáva, že niektorý člen nedočkavo odhaľuje chyby svojich bratov, kým on sám sa dopúšťa väčších a pritom ich nevidí.

Ako Kristovi nasledovníci by sme sa mali medzi sebou správať tak, ako chceme, aby Pán zaobchádzal s naším poblúdením a chybami, pretože všetci sme omylní a potrebujeme jeho zmilovanie a

* [Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 92-94: Dielo v Battle Creeku

odpustenie. Ježiš cítil potrebu vziať na seba ľudskú prirodzenosť, aby mohol poznať, ako sa zmilovávať a ako prosiť nebeského Otca za hriešnych, blúdiacich smrteľníkov. Dobrovoľne sa rozhodol stať sa obhajcom človeka. Ponižil sa preto, aby sa oboznámil s pokušeniami, ktoré ohrozujú človeka, aby mohol pomáhať pokúšaným a byť ich súcitným a verným Veľkňazom. [214]

Často treba jasne odsúdiť hriech a vytknúť zlo. No kazatelia, ktorí pracujú pri záchrane svojich blízkych, by nemali byť bezohľadní k chybám iných a zdôrazňovať ich nedostatky. Nemali by ich slabosti zverejňovať „na obdiv“, či sudcovsky pretriasať. Mali by si položiť otázku, či by súhlasili s tým, aby niekto takto postupoval voči nim, či by to prinieslo žiaduci účinok, upevnilo lásku a dôveru k tomu, kto zveličil ich chyby. Najmä nedostatky kazateľov, ktorí sú v Božom diele, by sa mali preberať v čo najužšom kruhu, pretože je mnoho slabých jednotlivcov, ktorí sa chytia príležitosti, keď sa dozvedia, že služobníci Slova majú tie isté slabosti ako iní ľudia. Najkrutejšie je to, keď sa prípadné chyby kazateľov dostávajú pred neveriacich, hoci kazateľ je hoden aj nad'alej pracovať v záujme záchranu ľudí. Okrem škody to neprinesie nič dobré. Pán neschvaľuje takéto správanie, pretože podkopáva dôveru ľudu v tých, čo vzali na seba bremeno jeho diela.

Charakter každého spolupracovníka by mali bratia kazatelia žiarlivo strážiť. Hospodin hovorí: „Nedotýkajte sa mojich pomazaných! Neublížujte mojim prorokom!“, [1. Paralipomenon 16,22](#); [Žalm 105,15](#). Treba pestovať lásku a dôveru. Ak niektorému kazateľovi chýba láska a dôvera k inému spolupracovníkovi, nijako nebude šťastnejší, lebo ak robí nešťastným svojho brata, sám je nešťastný. Láska si nájde cestu aj cez prekážky, kým vynášanie súdov znemožňuje prístup k ľuďom.

Podobenstvá o stratenom a nájdenom*

Stratená ovca

Bola som upozornená na podobenstvo o stratenej ovci. Deväťdesiatdeväť oviec zostalo v pustom kraji a pastier hľadal jedinú, čo zablúdila. Keď ju našiel, vzal ju do náručia a radostne sa vrátil. Nereptal a nevyčítal úbohej ovečke, že ho vystrašila, ale radostne ju doniesol k stádu.

V podobenstve ide však ešte o väčší prejav radosti. Pastier pozval priateľov a susedov, aby sa prišli radovať s ním, „lebo si našiel stratenú ovcu,“. Z nálezu sa radovali všetci. O poblúdení sa nehovorilo, pretože radosť z nájdenia prevážila smútok zo straty, starosť, zmätok a nebezpečenstvo, spojené s hľadaním stratenej ovečky, i návrat do bezpečia. „Hovorím vám: Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú,“, [Lukáš 15,6.7.](#)

Stratený peniaz

Stratený peniaz symbolizuje blúdiaceho hriešnika. Ženina snaha nájsť peniaz má poučiť Kristových nasledovníkov o ich povinnostiach k zblúdilým a odkláňajúcim sa od cesty pravdy. Žena zapálila sviecu, aby lepšie videla, potom povymetala dom a usilovne hľadala, kým peniaz nenašla.

Tu je jasne naznačená povinnosť kresťanov voči tým, čo potrebujú pomoc, pretože opustili Boha. Blúdiacich nemáme nechávať v tme a omyle, ale všetky prostriedky treba použiť na ich návrat k svetlu. Svieca horí a kresťania musia teraz úprimne prosiť o nebeské svetlo na cestu tým, čo hynú v tme a nevere. Musia skúmať Božie slovo kvôli jasným bodom pravdy, aby mohli byť posilnení dôkazmi Božieho slova, oslovení jeho súdmi, napomenutím a povzbudením, aby ich posolstvo mohlo blúdiacich účinne oslovit'. Boží hnev bude stíhať každú ľahostajnosť a nedbalosť.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 99-104: Dielo v Battle Creeku

Keď žena našla peniaz, pozvala k sebe priateľov, susedov a povedala im: „Radujte sa so mnou, lebo som našla groš, ktorý som stratila. Hovorím vám: taká radosť býva pred anjelmi Božími nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie.,, [Lukáš 15,9.10](#). Ak sa nebeskí anjeli tešia nad zblúdivým jednotlivcom, ktorý si uvedomuje svoje chyby, vyznáva ich a vracia sa do spoločenstva svojich bratov, o čo väčšiu radosť by mali cítiť Kristovi nasledovníci – sami všelijako blúdiaci a každodenne potrebujúci odpustenie od Boha i od svojich blízkych – nad návratom svojich bratov a sestier, ktorých ľstivosť satana doviedla k hriešnemu rozhodnutiu a v dôsledku toho i k bolestným následkom.

[216]

Bratia by mali hľadať zblúdivých, no nemali by sa k nim správať odmerane. Namiesto vyhľadávania ich chýb a temných skutkov by mali rozsvietiť vlastnú lampu tým, aby sami boli plní Božej milosti a lepšie poznávali Písmo. Týmto svetlom budú môcť rozháňať temnotu blúdiacich. Ak v tom majú úspech a hriešnici spoznávajú svoj omyl a rozhodnú sa ísť za svetlom, mali by ich prijať radostne a nie im vyčítavo dávať najavo, že ich hriešnosť si vyžiadala nejaké mimoriadne úsilie, starostlivosť a námahu. Ak sa svätí Boží anjeli radujú z takejto udalosti, o koľko viac by sa mali radovať ich bratia, ktorí sami potrebovali súcitnú lásku a pomoc, keď blúdili a nevedeli si poradiť v tme vlastného života.

Stratený syn

Bola som upozornená na podobenstvo o stratenom synovi, ktorý si vyžiadal od Otca svoj diel majetku. Vlastný záujem chcel oddeliť od otcovho a zariadiť sa po svojom. Jeho otec ho prosil a napomínal; no syn svojvoľne opustil otca, akoby ho neznepokojovali jeho rady a výčitky.

Syn si myslel, že bude šťastný, keď bude môcť zužitkovať svoj podiel, ako sa mu bude páčiť, bez ohľadu na rady a napomínanie kohokoľvek. Nechcel sa znepokojovať vzájomnou záväznosťou. Na spoločnom hospodárstve s otcom mal otec naňho určité nároky. On si však nevedomoval nijakú povinnosť voči svojmu veľkodušnému otcovi. Vo svojom sebecke a nerozvážnom odboji podľa ahol myšlienke, že časť otcovho vlastníctva patrí jemu. Požadoval teda svoj podiel, hoci na nič nemal právo a nič nemal ani dostať.

Len čo mu nezaslúžený poklad omámil sebecké srdce, syn odišiel svojou cestou preč z domu, aby aj zabudol, že otca vôbec mal. Sprotivil sa mu otcov dohl'ad a bol rozhodnutý za každú cenu dosiahnuť vytúženú radosť. Keď svojím hriešnym životom premárnil všetko, čo od otca dostal, v krajine nastal hlad a on sa ocitol v strašnej núdzi. Začal ľutovať svoj hriešny zhon po výstredných radoostiach. Prišiel o všetko a zúfalo mu chýbali peniaze, ktoré nerozvážne premárnil. Bol nútený zostúpiť z výšin svojho hriešneho hýrenia k válovom ošípaných. Keď zašiel, ako len najďalej mohol, spomenul si na láskavosť a dobrotu svojho otca a cítil, že ho potrebuje. Uvedomil si svoju opustenosť a biedu. Jeho neposlušnosť a hriech vyústili do [217] odluky od otca. Zvažoval prednosti a hojnosť, v akej žijú otcovi sluhovia, kým on, vlastnou vinou odcudzený otcovskému domu, hynie hladom. Pokorený nešťastím sa rozhodol, že sa kajúcne vráti k svojmu otcovi. Bol ako žobrák zbavený nielen slušného, ale aj toho najnutnejšieho oblečenia. Nedostatok ho zbedačil a hlad vysílil.

Otcova láska

Syn bol ešte ďaleko od domu, keď Otec zahliadol tuláka a predstava prvého okamihu sa týkala jeho odbojného syna, ktorý ho pred rokmi opustil a odišiel cestou nespútanej hriešnosti. Znova sa ozval otcovský cit. Napriek všetkým znakom synovej spustlosti otec rozpoznal svoj obraz. Nečakal, kým k nemu príde syn, ale ponáhl' al sa mu v ústrety. Otec mu nič nevyčítal, ale s hlbokým súcitom a ľútosťou nad tým, že si svojím hriešnym životom pripravil toľko utrpenia, šiel mu prejavovať svoju lásku a podať dôkaz svojho odpustenia.

Ani zúbožený zjav syna či zhýralý výzor ako svedectvo premárneného života, ba ani žobrácke oblečenie a bosé nohy nebránili otcovi, aby prejavil hlboký súcit, keď mu syn kajúcne padol k nohám. Otec netrval na svojej dôstojnosti, nič od syna nevyžadoval. Nevracal sa do hriešnej minulosti syna, aby mu dal pocítiť, ako nízko padol. Zdvihol ho a pobožkal. Svoje nevďačné diet'a privinul na hrud' a jeho takmer nahé telo priodial drahým rúchom. Tak vrelo a súcitne ho objímal, že keby syn bol aj niekedy pochyboval o добрote a láske svojho otca, teraz už nemohol. Aj keď pri rozhodovaní o návrate do otcovského domu cítil svoju hriešnosť, po tomto prijatí si ešte bolestnejšie uvedomoval nevďačnosť svojho správania. Jeho

srdce, predtým pokorené, bolo teraz skormútené, pretože hlboko zranil otcovu lásku.

Kajúcný a vyľakaný syn, ktorý sa obával, že bude odmietnutý, nebol pripravený na také prijatie. Dobre vedel, že si to nezaslúži, a preto svoj hriech vzbury voči otcovi doznal takto: „Otec, zhrešil som proti nebu a proti tebe a nie som viac hoden menovať sa tvojím synom.,, [Lukáš 15,21](#). Prosil len o možnosť zostať mu sluhom. Otec však nariadil sluhom, aby sa k jeho synovi správali úctivo a aby ho zaodiali, ako by mu vždy bol len poslušným synom.

Žiarlivý brat

Z návratu syna urobil otec príležitosť zvláštnej radosti. Starší syn na poli nevedel, že sa mu vrátil brat. Keď zovšadial počul prejavy radosti, spýtal sa sluhov, o čo ide. Od nich sa dozvedel, že brat, ktorého pokladali za mŕtveho, prišiel domov a otec mu dal na privítanie zabiť tučné teľa, lebo syn sa mu vrátil akoby z hrobu.

Vtedy sa starší brat rozhneval a svojho brata nechcel vidieť ani prijať. Nenávisť v ňom vrela, keď si pomyslel, že by jeho neverný brat, ktorý opustil otca a na svojho staršieho brata uvalil bremeno ťažkej zodpovednosti plnenia každodenných povinností, o čo sa predtým delili obaja, mal byť teraz tak slávnostne vítaný. Mladší brat šiel cestou bezuzdného hýrenia a utrácania toho, čo dostal od otca, až kým neprišiel na mizinu. Jeho starší brat si zatiaľ doma verne plnil synovské povinnosti. Teraz sa tento márnotratiník vráti domov, otec ho tak úctivo a oslavne prijíma, že to presahuje všetko, čo starší brat kedy zažil. Otec napomenul staršieho syna, aby šiel privítať svojho brata radostne, pretože tento sa stratil a znova našiel, bol mŕtvy v hriechu a neprávosti, no zase je živý; pretože hriešny spôsob života sa mu sprotivil. Starší syn namietal: „Pozri, koľko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvojho rozkazu, ale nikdy si mi nedal ani kozliatko, aby som sa poveselil s priateľmi; keď však prišiel tento tvoj syn, ktorý ti prehýril majetok s neviestkami, zabil si mu vykŕmené teľa.,, [Lukáš 15,29-32](#).

[218]

Otec uistil svojho syna, že predsa bol vždy pri otcovi a všetko patrilo aj jemu; no teraz je čas tešiť sa, pretože „tvoj brat bol mŕtvy, a ožil; bol stratený a našiel sa.,, Skutočnosť, že stratený sa našiel, mŕtvy ožil, prekonala všetky otcove d'alšie úvahy.

Kristus týmto podobenstvom vystihuje spôsob, ako náš nebeský Otec prijíma zblúdilých a kajúcnych hriešnikov. Hriech je namierený len proti Otcovi, a práve on, plný súcitu a odpustenia, ide v ústrety mánotratnému synovi a prejavuje mu svoju veľkú radosť, že ten, o ktorom si myslel, že v sebe umŕtвил všetky synovské city, spoznal svoj veľký hriech nerozvážnosti a vrátil sa k svojmu otcovi, oceňuje jeho lásku a uznáva jeho nároky. Vie, že syn, ktorý šiel cestou hriechu a teraz kajúcne ľutuje, potrebuje jeho súcitu a lásku. Tento syn trpel, cítil svoju úbohosť a prichádza k otcovi, ktorý ju jediný môže zmeniť.

Návrat strateného syna bol zdrojom najväčšej radosti. Odpor staršieho brata bol prirodzený, no nie správny. V živote sa príliš často podobne správa brat k bratovi. Tí, čo stratili cestu, potrebujú zľutovanie, pomoc a súcitu. Prežívajú bolesť a často sú zmalomyselní a skormútení. Nadovšetko potrebujú veľkorysé odpustenie.

V jednom podobenstve, ktoré Ježiš povedal svojim učeníkom, pripodobnil nebeské kráľovstvo poľu, kde človek zasial dobré semeno. Kým však spal, nepriateľ mu tam nasial kúkol’. Hospodár dostal otázku: „Pane, či si ty nezasial dobré semeno na svojom poli? Kde sa teda vzal kúkol’?“, [Matúš 13,27-30](#). Keby vernosť a bdelosť neochabovali, keby nikto duchovne nespál a nezanedbával strážnu povinnosť, nemal by nepriateľ takú jedinečnú príležitosť rozsievat’ kúkol’ medzi pšenicu. Satan nikdy nespí. Bdelo využíva každú príležitosť a posíela svojich služobníkov šíriť blud, ktorý má v mnohých neposvätených srdciach dobrú pôdu.

Mnohí úprimní veriaci zosmutneli, ich skúšky a bolesti sa znásobene rozrástli zo semien, ktoré obť ažujú, znechucujú a ochromujú každé ich úsilie. Svojim služobníkom chcel však Pán dať dôležité naučenie na každý prípad: „Nechajte, nech oboje rastie spolu.,“ Násilne nevytrhávajú kúkol’, aby sa pritom nepoškodilo ani jediné pšeničné steblo. Ako kazatelia, tak aj členovia by mali dávať pozor a nehorliť len povrchno. Sme v nebezpečenstve, že sa vynasnažíme liečiť mnohé cirkevné rany, ktoré by sa zahojili aj samy. Predčasne sa usilovať riešiť nejaké záležitosti v ktoromkoľvek zbore je nesprávne. Mali by sme veľa mi pozorne, trpezlivo a zdržanlivo znášať tieto ťažkosti a nepúšťať sa do riešenia v prirodzenom zápale, ktorý chce všetko urovnať.

V malom zbore v (...) tiež takto predčasne triedili a rozdel’ovali. Keby Boží služobníci boli postrehli dôraz naučenia nášho Spasiteľa, ktoré plynie z podobenstva o pšenici a kúkoli, boli by si počínali inak. Prv než sa rozhodneme vylúčiť z cirkvi hoc aj tých najnehodnejších, mali by sme každý prípad čo najdôkladnejšie a s modlitbou preskúmať, aby sme im nedali ani najmenšiu príležitosť na sťažnosť, že boli z cirkvi vylúčení.

Rozhodovanie v (...) vytvorilo opozičnú stranu. Niektorí boli okrajovými poslucháčmi, druhí kamennými a ešte iní prijímali

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 113-116: Práca v zboroch.

[220]

pravdu do srdca s trňovým porastom, ktorý udúšal dobré semeno. Tí všetci by neboli nikdy dosiahli kresťanský charakter. Bolo tam však niekoľko jednotlivcov, ktorým bolo treba venovať pozornosť, povzbudiť ich a boli by sa utvrdili v pravde. No rozhodovanie bratov R. a S. vyvolalo predčasnú krízu, takže v celej záležitosti sa prejavil nedostatok rozvahy a súdnosti.

Ak treba niektorých vylúčiť z cirkvi, ako bol aj satan vylúčený z neba, nájdú si zástancov. Existuje pohotovú skupinu tých, ktorých viac ovplyvňujú jednotlivci než Boží Duch a zdravé zásady, a títo vo svojej neposvätenosti sú vždy hotoví zastat' sa neprávosti, ľutovať a spolucítiť s tými, čo si to najmenej zaslужujú. Títo obhajcovia naliehavo ovplyvňujú iných, zrazu sa všetko javí inak, vzniká veľká škoda a mnoho ľudí je duchovne otrávených. Satan svojím odbojom strhol tretinu anjelov. Tí sa odvrátili od Otca a jeho Syna a pridali sa k odbojníkovi. Keď na to pomyslíme, tým opatrnejšie by sme sa mali rozhodovať. Čo iné okrem ťažkostí a zmätkov môžeme očakávať v práci s ľudmi myšlienkovito natoľko rozdielnymi? Toto musíme znášať a nesnažiť sa vytrhávať kúkol', aby sa nevytrhla aj pšenica.

Požehnanie skúšok

Kristus hovorí: „Na svete budete mať súženie,, pri mne však pokoj. Kresťanov trápi zármutok, protivensť a potupa, to je Božia vejačka na oddel'ovanie pliev od pšenice. Musíme zvíťaziť nad pýchou, sebeckom, zlými žiadosťami a svetskými záľubami. Preto nám Pán posielala skúšobné utrpenie, aby sa ukázalo, aké zlo nám znetvoruje povahu. Musíme víťaziť v jeho sile a milosti, aby sme mohli získať črty Božej povahy a ušli porušeniu, ktoré je na svete pre žiadostivosť. „Lebo toto terajšie ľahké bremeno súženia získa nám prenesmiernu hojnosť večnej slávy, keď neľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné. Viditeľné je totiž dočasné, ale neviditeľné je večné.,, [2. Korint'anom 4,17.18](#). Súženie, kríž, pokušenie, nepriateľstvo a naše rozmanité skúšky sú Božími nástrojmi, aby sme boli prečistení, posvätení a pripravení pre nebeské kráľovstvo.

Škoda spôsobená na diele unáhlenými zásahmi sa nedá nikdy dokonale odčiniť. Božie dielo v (...) nepokročilo ako malo a mohlo, a nebude už v takom priaznivom svetle pred ľudmi ako predtým.

Vždy máme medzi sebou aj takých, ktorých život sa javí ako nula na pravej strane. Zdá sa, že ich život neprináša úžitok, keď sa však pustia do útoku a boja, stávajú sa horlivými spolupracovníkmi satana. Toto dielo lepšie vyhovuje prirodzenému srdcu. Potrebujeme viac sebaskúmania a skrytých modlitieb. Boh sl' úbil, že dá múdrosť tým, ktorí ho o ňu prosia. Do misijnej práce idú často aj ľudia nepripravení na toto dielo. Navonok sú horliví, ale zanedbávajú modlitbu v súkromí. V takom prípade sa narobí veľa škody, pretože títo pracovníci sa snažia ovládnuť svedomie iných. Musíme viac ovládať samých seba. Unáhlené slová vyvolávajú hádky. Bratovi S. hrozí nebezpečenstvo prehnanej kritickosti, ktorá kazateľom spravodlivosti nesluší. [221]

Brat S., máš sa mnoho čo učiť. Mal si sklon prenášať vlastné chyby a nespokojnosť na brata W. Dôkladný prieskum tvojich pohnutí a správania by ukázal v tebe samom ďalšie príčiny, ktoré zdôvodňujú túto nespokojnosť. Otrocky nasleduješ svoje prirodzené srdce. Prísnosť a karhanie, ktorým občas podliehaš, ochromujú tvoj vplyv. Brat, vo vlastnom záujme musíš vykonať to, čo pre teba nemôže urobiť nikto iný. Bohu musí vydat' počet každý za seba. Dal nám svoj zákon ako zrkadlo, kam sa môžeme zaďívať a odhaliť chyby svojej povahy. Nemáme ním objavovať chyby blížnych, pátrať, či zodpovedajú jeho požiadavkám, ale poznávať svoje slabé stránky a naprávať ich. Poznanie nie je našou najväčšou potrebou, musíme ísť za svetlom. Nemôžeme sa rozhodovať, ako chceme, poslúchať to, čo sa nám páči a neposlúchať, keď nám lepšie vyhovuje neposlušnosť. Poslušnosť je viac ako obeť.

Správna výchova*

Najkrajšia činnosť, akú ľudia smú konať, je vzdelávanie mladých ľudí. Pracovným metódam výchovy mládeže by sme mali venovať najväčšiu starostlivosť, ak v nej chceme rozvíjať veľké a šľachetné duševné schopnosti. Ak sa rodičia a učitelia nenaučili ovládať sami seba, ak nie sú trpezliví, vytrvalí, nežní a láskaví, celkom iste sa nehodia na výchovu detí. Len málo je tých, čo si uvedomujú najzákladnejšie duševné potreby a spôsoby, ako usmerňovať rozvoj charakteru, myšlienkový vzrast a city mladých.

Výchova detí má svoj čas a výchova mládeže tiež. Dôležité je, aby bola celá výchova skĺbená čo najlepšie. Deti možno vychovať pre službu hriechu alebo pre službu spravodlivosti. Včasná výchova formuje povahy mladých pre svetský i náboženský život. Šalamún hovorí: „Vychovávaj chlapca na počiatku jeho cesty, tak sa ani v starobe neodchýli z nej.“, [Príslovia 22,6](#). Toto je jasné. Šalamún radí vychovávať, usmerňovať a rozvíjať. Ak to chcú rodičia a učitelia docieľiť, musia sa s porozumením zamýšľať nad možnou cestou dieťaťa. To vyžaduje viac než len knižné znalosti. Ide predsa o výchovu k dobru, poctivosti, spravodlivosti a svätosti. Ide o striedmosť, zbožnosť, bratskú lásku, lásku k Bohu a ľuďom. Ak nám ide o tento cieľ, potom musíme venovať pozornosť telesnej, rozumovej, mravnej a náboženskej výchove.

Výchova detí v škole sa nemá podobať výcviku zvierat, pretože deti majú rozumovú vôľu, ktorá má ovládať všetky ich sily. Nemé zvieratá treba cvičiť, pretože nemajú rozum. Ľudskú myseľ treba vychovávať k disciplíne. Treba ju vzdelávať, aby usmerňovala celú bytosť, kým zvieratá krotiteľ ovláda a podrobuje si ich. On je myseľou, rozumom i vôľou svojho zvieratá. Aj deti sa dajú vychovávať, akoby nemali žiadnu vôľu. Ich osobnosť sa môže dostať pod dohľad nejakého dozorca, no vtedy každý zámer a prejav vôle láme vôľu učiteľa.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 131-135.

Takto vychovávaným deťom bude vždy chýbať mravná zdatnosť a osobná zodpovednosť. Nik ich nenaučil konať uvážlivo a zásadne, ich vôľu usmerňoval niekto iný a neprebúdzať v nich rozumové schopnosti, aby sa cvikom rozvinuli a zmohutneli. Neboli usmerňovaní v sebazapieraní podľa vnútorných možností a schopností, aby v prípade potreby prejavili primeranú rozumovú zdatnosť. Učitelia by sa tu nemali vzdávať, mali by výchove slabších žiakov venovať potrebnú starostlivosť, aby boli v činnosti všetky ich schopnosti a nadobúdali stále väčší a väčší rozsah, aby sa myseľ náležite rozvíjala.

[223]

Výchova k samostatnosti

Zdá sa, že v mnohých rodinách zanechala určitá výchovná metóda svoj vplyv na deťoch. Keď sa však tento systém láme, deti akoby nevedeli samostatne myslieť, konať a rozhodovať. Tak dlho boli pod tvrdým dohľadom, ktorý nepripúšťal samostatné uvažovanie a konanie ani tam, kde je to nevyhnutné, že deti sa ani len neodvážia samostatne sa rozhodovať. Keď potom opúšťajú rodičov a majú byť samostatní, ľahko ich zvädzajú názory a úsudky iných. Nemajú ustálenú povahu. Neprebúdzať sa v nich vlastný úsudok ani len v rámci praktických potrieb, a preto sa ich myseľ nerozvinula a nezosilnela. Rodičia ich viedli tak dlho, že deti sa vo všetkom spoľahli na nich; ich rozumom a úsudkom sú rodičia.

Na druhej strane treba dbať o to, aby deti nemysleli a nekonali celkom nezávisle od rodičov a učiteľov. Deti treba vychovávať, aby rešpektovali overené mienky a dali si od rodičov a učiteľov poradiť. Výchova by ich mala tak usmerniť, aby uznali, že zmýšľanie rodičov a učiteľov je pre nich užitočné. Keď potom od rodičov a učiteľov odchádzajú, ich charakter nebude ako vetrom ohýbaná trstina.

Prísna výchova mladých bez primeraného zamerania na samostatné myslenie a konanie, kde by sa v rámci daných možností rozvinula sebaúcta a dôvera vo vlastné tvorivé schopnosti, vždy vychová ľuďmi rozumovo a mravne oslabených. Keď sa neskôr majú osvedčiť ako samostatní jednotlivci, ukáže sa, že boli krotení ako zvieratka, a nie vychovávaní. Prísna rodičovská a učiteľská disciplína vôľu neusmerňovala, ale si ju len násilne podriadovala.

[224]

Rodičia a učitelia sa vychvaľujú tým, že dokonale ovládli myseľ a vôľu svojich detí; no prestali by sa chváliť, keby mohli sledovať životné osudy svojich detí, ktoré priam despoticky ovládli. Takto vychovávané deti vôbec nie sú pripravené obstáť v tvrdých situáciách života. Ak sú potom prinútené uvažovať a konať samostatne, bez rodičovského alebo učiteľského dohľadu, je takmer isté, že sa rozhodnú nesprávne a podľa hnú moci pokušenia. V bežnom živote sa im nedarí a podobné nedostatky vykazuje aj ich náboženský život. Keby vychovávateľa detí a mládeže mohli vidieť budúce následky svojich pomýlených metód, zmenili by svoj výchovný postup. Učitelia, ktorí sa tešia, že takmer úplne ovládajú vôľu svojich žiakov, nie sú najlepšimi pedagógmi, aj keď im to zatiaľ môže lichotiť.

Boh neurčil, aby jeden človek myšlienkovito ovládal druhého. Tí, čo sa snažia myseľ, svedomie a vôľu svojich žiakov odlievať vo forme vlastnej osobnosti, berú na seba veľkú zodpovednosť. Takíto žiaci sa môžu pri určitých príležitostiach osvedčiť ako dobre vycvičení vojaci. Len čo sa však dozor stratí, prejaví sa u nich nedostatok samostatného zásadového správania. Najúžitečnejší a trvale úspešní učitelia sú tí, čo svojich žiakov vedú k tomu, aby si uvedomili, že na nich samých záleží, či z fondu vlastných síl dorastú na spoľahlivých ľudí, ktorí obstoja v každej životnej situácii. Ich dielo sa povrchným pozorovateľom nemusí javiť ako najlepšia metóda a ich snahy nemusia byť také docenené ako snahy učiteľov bezvýhradne ovládajúcich myseľ a vôľu svojich žiakov. No ich ďalší život prinesie ovocie lepšej výchovnej metódy.

Rodičom a učiteľom, ktorí priveľa mentorujú, hrozí nebezpečenstvo nie práve priateľského vzťahu k deťom a žiakom. Často sú príliš neprístupní a správajú sa odmerane, a tým si detské srdcia nezískajú. Lepším vzťahom k žiakom, úprimným záujmom o všetky ich snahy a záujmy, vrátane športu, ochotou byť občas medzi nimi ako deti, by ich aj obšťastnili, aj získali ich lásku a dôveru. Deti by potom čoskoro ochotne rešpektovali autoritu rodičov a učiteľov. Dobré zvyky a zásady učiteľa by sa mali pokladať za dôležitejšie predpoklady než jeho knižné vzdelanie. Ak je úprimným kresťanom, iste pocíti potrebu primerane obrátiť pozornosť svojich žiakov na telesnú, rozumovú, mravnú a duchovnú výchovu. V snahe o správny vplyv by sa učiteľ mal dôkladne ovládať a jeho srdce by malo oplývať kresťanskou láskou k žiakom, čo sa prejaví aj v jeho celkovom

správaní, v slovách i skutkoch. Učiteľ má mať pevný charakter, len tak môže formovať myseľ svojich žiakov a uvádzať ich do vedných poznatkov. Včasná výchova mladých všeobecne usmerňuje ich povahu pre život. Tí, čo sa zaoberajú výchovou mládeže, mali by veľmi starostlivo prebúdzat' rozumové schopnosti svojich zverencov, aby ich mohli v živote čo zžiťtkovať najlepšie.

Zdravotná reforma*

10. decembra 1871 mi bolo ukázané, že zdravotná reforma je odvetvím veľkého diela, ktoré má pripraviť ľudí na Pánov príchod. S tretím anjelským posolstvom súvisí ako ruka s telom. Ľudia všeobecne znevážili Desatoro. Pán však nechcel potrestať priestupníkov zákona skôr, ako im pošle posolstvo napomenutia. Toto posolstvo zvestuje tretí anjel. Keby ľudia poslušne prijímali zákon Desatora a vo svojom živote uplatňovali zásady týchto príkazov, kliatba chorôb, ktoré zaplavujú svet, by nebola.

Nestriednosťou a hriechnymi pôžitkami ľudia prestupujú nielen zákon prírody, ale súčasne aj mravný zákon. Preto Boh dovolil, aby nás osvietilo svetlo zdravotnej reformy. V ňom spoznáme, že hrešíme proti zákonom, ktoré sú v nás. Všetka naša radosť i utrpenie sa dajú odvodiť z poslušnosti alebo neposlušnosti voči prírodným zákonom. Naš nebeský Otec vidí žalostný stav ľudí; poniektorí z nich totiž vedome, ale mnohí nevedome prestupujú zákony, ktoré určil. On však vo svojej láske a milosti k ľudstvu posiela svetlo zdravotnej reformy. Zjavuje svoj zákon, a súčasne aj trest ako následok za prestúpenie tohto zákona, aby sa všetci poučili a starostlivo žili podľa prírodného zákona. Svoj zákon zvestuje tak zjavne, že vyniká ako mesto postavené na vrchu. Ak chcú, môžu ho pochopiť všetky rozumové bytosti. Duševne chorí ľudia nebudú zodpovední. Objasňovať tento zákon prírody a vyzývať k poslušnosti je dielo, ktoré sprevádza posolstvo tretieho anjela. Toto dielo má pripraviť ľudí na stretnutie s Pánom.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 161.

Videla som, že by sme mali byť veľmi opatrní aj vtedy, keď treba pomôcť dvíhať bremená, ktoré ľudia tlačia. Pri tom by sa nemali spoliehať na vlastnú múdrosť, ale jedine na Boha. Nie je bezpečné vychvalovať niekoho alebo velebiť schopnosti niektorého Kristovho služobníka. V deň Hospodinov nebeská váha ukáže, že mnohí ľudia mi vychvalovaní jednotlivci sa neosvedčili. Chcela by som varovať bratov a sestry, aby nikdy nelichotili ľuďom pre ich schopnosti, pretože im to kriví charakter. Vlastné ja sa ľahko vyvyšuje a ľudia potom strácajú rovnováhu.

Znova zdôrazňujem bratom a sestrám: Ak chcete byť čisti od krvi všetkých ľudí, nikdy nelichot' te, nikdy nepreceňujte úsilie úbohých smrteľníkov, lebo to ich môže priviesť do záhuby. Nie je bezpečné ani slovami, ani činmi vyvyšovať niektorého brata či sestru, nech by ich prejavená pokora bola akákoľvek. Ak skutočne majú pokorného a poníženého ducha, čo si Boh tak vysoko cení, pomôžte im ho udržať. Toto, pravda, nedosiahnete odmietaním alebo nesprávnym ocenením ich skutočnej hodnoty. Len málo je však takých, čo pochvalu vedia zniesť bez úhony.

Niektorí z kazateľov prítomnej pravdy majú radi, keď ich ľudia chvália. Pochvala ich podnecuje tak, ako pohár vína povzbudzuje pijana. Postavte týchto kazateľov do nejakého malého zhromaždenia, kde sa nepredpokladá nijaké zvláštne nadšenie a nijaký rozhodný odpor, a uvidíte, že stratia svoj záujem a horlivosť, a v diele budú takí mdlí, ako keď pijan nedostane svoju „dávku,“. Kým sa títo ľudia nenaučia pracovať bez dráždidla pochvaly, nebudú skutočne užitočnými pracovníkmi.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 185.186.

Pomoc blúdiacim*

Kristus sa stotožnil s potrebami tých, ktorých prišiel vykúpiť. Privlastnil si ich potreby a utrpenia. Povedal: „Hladný som bol a dali ste mi jesť; bol som smädný, a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a prijali ste ma, bol som nahý, a zaodeli ste ma; bol som nemocný, a navštívili ste ma; bol som vo väzení, a prišli ste ku mne.“, [Matúš 25,35.36](#). Boží služobníci by mali mať srdce plné nežného súcitu a úprimnej lásky ku všetkým Kristovým nasledovníkom. Mali by prejavovať taký záujem, aký ukázal Kristus v starostlivosti o stratenú ovcu; mali by nasledovať Kristov príklad a byť súcitní, nežní, láskaví a milosrdní, ako je Kristus k nám.

Viera, láska a nádej sú veľké zdroje mravnej sily v srdci človeka. Ak tie nie sú činné, kazateľ môže prejavovať i to najväčšie odhodlanie a horlivosť, Boh neprijme jeho dielo a on nebude cirkvi užitočný. Kristov služobník, ktorý nesie Božie slávne posolstvo ľuďom, by mal konať spravodlivo, mal by byť milosrdný a žiť pokorne pred Bohom. Kristov duch v srdci prebudí každú jeho duševnú schopnosť, aby mohol sýtiť a ochraňovať ovcu jeho pastvy ako spolačlivý a svedomitý pastier. Láska je ako zlatá reťaz, ktorá spája veriace srdcia do zväzku priateľstva, nehy, vernej stálosti a každého osobitne s Bohom.

Medzi bratmi je nedostatok lásky, súcitu a nehy. Kristovi služobníci sú niekedy príliš chladní a neláskaví. Ich srdcia vôbec nie sú preteplené nežným súcitom a opravdivou láskou. Najčistejšia a najvznešenejšia oddanosť Bohu je tá, ktorá sa prejavuje v najväznejších túžbach a snahách získať ľudí pre Krista. Dôvod, prečo kazatelia zvestujúci prítomnú pravdu nemajú viac úspechu, spočíva v tom, že im veľmi chýba viera, nádej a láska. V srdci sú prekážky a boje, sebazaprenia a skryté nepokoje, ktoré nás všetkých tiesnia, ktoré musíme znášať. Ešte si zaplačeme a zavzdycháme nad svojimi hriechmi. Budeme mať stále boje a budeme musieť bdieť; budú nás zvierat výčitky svedomia i hanba pre naše nedostatky.

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 186-188.

Služobníci kríža nášho drahého Spasiteľ'a by nemali zabúdať na svoju skúsenosť s týmito zážitkami, ale vždy by mali pamätať, že sú len omylnými ľuďmi s podobnými slabosťami, aké trápia ich spolubratov. Ak im chcú pomáhať, musia vytrvať vo svojom úsilí robiť im dobre a srdce musia mať plné súcitu a lásky. Musia sa priblížiť k srdcu svojich spolutrpiteľ'ov a pomôcť im, v čom pomoc najviac potrebujú. Služobníci Slova by mali premôcť svoje tvrdé, pyšné, neveriace srdce, ak chcú to isté vidieť pri svojich bratoch a sestrách.

[228]

Kristus vykonal pre nás všetko, pretože sme boli bezmocní; púťali nás reťaze temna, hriechu a zúfalstva, a preto sme si nemohli pomôcť. Len aktívnou vierou, nádejou, a láskou budeme stále viac smerovať k výšinám dokonalej svätosti. Naši bratia pocit'ujú tú istú potrebu pomoci, akú sme cítili aj my. Nemali by sme ich znepokojovať zbytočným posudzovaním, ale dovoliť, aby v nás Kristova láska prebúdza veľkodušný a nežný súcit, aby sme vedeli úprimne plakať nad tými, čo blúdia a odvracajú sa od Boha. Cena človeka je nekonečná. Možno ju hodnotiť len cenou výkupného. Len Golgota, Golgota nám ukazuje cenu človeka.

* * * * *

Mierne zaobchádzanie, láskavé odpovede a príjemné slová sú vhodnejšie na dosiahnutie zmeny a záchrany, než prísnosť a neľútosť. Nedostatkom láskavosti môžete odpudiť ľudí od seba, zatiaľ čo zmierlivosťou by ste si ich mohli k sebe pripútať a neskôr ich uviesť na správnu cestu. Potrebný je aj prejav ochoty odpúšťať a s dôverou pristupovať ku každému dobrému úmyslu a činu svojich spolublížnych. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 65.](#))

Láska a povinnosť*

Láska má sestru, tou je povinnosť. Láska a povinnosť patria vždy k sebe. Prejavovaná láska a zanedbávaná povinnosť voči deťom vychová z nich tvrdohlavcov a svojvoľníkov, ľudí zvrátených, sebeckých a neposlušných. Ak sa však uplatňuje len povinnosť bez lásky, výsledky budú podobné. Ak deti majú byť správne vychované, lásku musí sprevádzať povinnosť. Kedysi kňazi dostali príkaz: „Budú učiť ľud rozlišovať medzi svätým a nesväтым a rozoznávať medzi nečistým a čistým. V sporných prípadoch majú súdiť; podľa mojich právnych nariadení majú súdiť. Musia zachovávať moje zákony i moje nariadenia na všetky moje sviatky, moje dni sviatočného odpočinku (soboty) majú pokladať za sväté.,, [Ezechiel 44,23.24.](#) „Ak poviem bezbožnému: Bezbožný, určite zomrieš! Ale ty nepovieš nič, aby si varoval bezbožného pred jeho spôsobom života, ten bezbožný zomrie pre svoju vinu, ale jeho krv budem vyhladávať z tvojej ruky. No ak budeš bezbožného varovať pred jeho spôsobom života, aby sa odvrátil od neho, ale neodvráti sa od svojho spôsobu života, on zomrie pre svoju vinu, ale ty si si zachránil život.,, [Ezechiel 33,8.9.](#)

Povinnosti Božích služobníkov sú tu jasne vyznačené. Nič ich nemôže zbaviť zodpovednosti, keby verne nesplnili svoju povinnosť a nekarhali hriechy a nepravosti medzi Božím ľudom, aj keď to môže byť nepríjemná úloha a vinník ju nemusí prijať. Vo väčšine prípadov by však ten, čo sa previnil, uznal napomenutie a vzal by si ho k srdcu, keby mu iní nestáli v ceste. Prichádzajú k nemu súcitní a milosrdní členovia a myslia si, že ho musia obhajovať. Nevidia, že hriešnik nežije podľa Božej vôle a že Pánovo dielo utrpelo, pretože bolo potupené Božie meno.

Ľudia sa odvrátili od pravdy a stroskotali vo viere pre nepatričné správanie priestupníka. Boží služobník, ktorého súdnosť je však pod vplyvom nesprávnych mienok rozkolísaná, čoskoro zaujme stanovisko vinníka, ktorého vplyv dielo poškodil, namiesto toho,

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 195.196.

aby sa zastal tých, čo zlo a hriech karhajú. V tomto prípade vlastne hriešnikovi hovorí: „Netráp sa, nebuď smutný, máš predsa pravdu. Nakoniec to s tebou dobre dopadne.,,

Boh žiada, aby jeho služobníci žili vo svetle a nezakrývali si oči [230] pred pôsobením satana. Mali by zodpovedne varovať a napomínať tých, ktorým hrozí nebezpečenstvo, že nepriateľ ich oklame. Satan pracuje na všetky strany, aby získal čím viac ľudí. On je vytrvalý; neodpočíva. Vo svojom odboji proti pravde a záujmom Božieho kráľovstva pohotovo a ľstivo ťaží z každej príležitosti. Žiaľ, že Boží služobníci nie sú proti satanským nástrahám ani spolovice takí bdelí, ako by mali byť. Namiesto toho, aby sa mu vzopreli, aby od nich ušli, mnohí sú ochotní paktovať s mocnosťami temnosti.

Cirkev Laodicejská*

Posolstvo laodicejskému cirkevnému zboru je hroznou obžalobou, ktorá sa vzťahuje na Boží ľud v prítomnosti.

„Anjelovi cirkevného zboru laodicejského napíše: Toto hovorí Amen, verný a pravdivý Svedok, Počiatok Božieho stvorenia: Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, vypl'ujem ťa z úst. Lebo hovoríš: Som bohatý, zbohatol som, nič nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý a nahý.,, [Zjavenie Jána 3,14-17](#).

Pán nám tu ukazuje, že posolstvo, ktoré majú jeho povolání služobníci varovne oznámiť Božiemu ľudu, nie je nijakým posolstvom o pokoji a bezpečnosti. Toto posolstvo nie je totiž len teória, ale každé jeho slovo má praktický význam. Podľa posolstva laodicejskému zboru Boží ľud je v stave hriechnej sebaistoty. Veriaci sú spokojní v nádeji, že sú na vysokom stupni duchovného poznania. „Hovoríš: som bohatý, zbohatol som, ničoho nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, aj úbohý, aj chudobný, aj slepý, aj nahý.,,

Môže azda existovať väčší sebaklam ako predstava, že s nami je všetko v poriadku, napriek tomu, že všetci konáme prevrátene? Posolstvo verného Svedka zastihuje Boží ľud v takomto žalostnom sebaklame a cirkev si to ani neuvedomuje. Veriaci nevedia, že pred Bohom sú veľmi úbohí. Zatiaľ čo si myslia, že sú duchovne vysoko, posolstvo verného Svedka láme ich sebaistotu hrozným odhalením ich pravého stavu duchovnej slepoty, chudoby a nahoty. Také prenikavé a prísne svedectvo nemôže byť nijaký omyl, pretože ho oznamuje verný Svedok a jeho svedectvo musí byť správne.

Nie je ľahké, aby tí, čo sú ubezpečení v predstave, že v duchovnom poznaní sú bohatí, prijali posolstvo, ktoré im oznamuje, že žijú v sebaklame a potrebujú vlastne všetko. Neposvätené srdce je „najľstivejšie zo všetkého a je neduživé na smrť“,, [Jeremiáš 17,9](#). Bolo mi ukázané, ako si mnohí navrávajú, že sú dobrými kresťanmi,

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 252-258.

no nemajú ani jediný lúč Ježišovho svetla. Nemajú nijakú živú skúsenosť v živote s Bohom. Potrebujú hlbokú a dôkladnú pokoru pred Bohom, prv než pociťtia, že sa musia vážne a vytrvalo usilovať o to, aby zo vzácných darov Ducha zbohatli.

Boh vedie svoj ľud krok za krokom. Život kresťana je ustavičný zápas a pochod vpred. V tomto boji nieto prestávky. Len ustavičným, vytrvalým úsilím môžeme dosiahnuť víťazstvo nad satanskými pokušeniami. Ako ľud víťazíme jasnosťou a mocou pravdy. V našich stanoviskách nás plne podporujú mnohé jasné svedectvá Písma. Veľmi nám však chýba biblická pokora, trpezlivosť, viera, láska a sebazaprenie, bdelosť a obetavosť. Potrebujeme pestovať biblickú svätosť. Medzi Božím ľudom prevláda hriech. Jasné posolstvo napomenutia laodicejskému zboru sa neprijíma. Mnohí pochybujú a lipnú na obľúbených hriechoch, no pritom žijú vo veľkom sebaklame. Majú totiž dojem a hovoria, že nič nepotrebujú. Nazdávajú sa, že svedectvo Božieho Ducha sa ich netýka a nevzťahuje sa na nich. Práve títo ľudia najviac potrebujú Božiu milosť a duchovný zrak, aby si uvedomili svoje duchovné nedostatky. Chýbajú im takmer všetky nevyhnutné predpoklady na zdokonalenie kresťanskej povahy. Nemajú praktickú znalosť biblickej pravdy, ktorá vedie k pokore života a k podriadeniu vlastnej vôle vôli Kristovej. Neposlúchajú všetky Božie požiadavky.

Nestačí len vyznávať, že veríme pravde. Všetci bojovníci Kristovho kríža sa zaviazali, že budú bojovať proti nepriateľovi ľudi, odsúdia zlo a budú podporovať spravodlivosť. Posolstvo verného Svedka však odhaľuje, že náš ľud žije vo veľkom sebaklame, a preto treba veriacich napomínať, aby premáhali duchovný spánok, zobudili sa a aktívne duchovne žili.

V poslednom videní mi bolo ukázané, že ani toto rozhodné posolstvo verného Svedka nespĺnilo Boží zámer. Ľud spí vo svojich hriechoch. Členovia neprestávajú tvrdiť, že sú bohatí a že nič nepotrebujú. Mnohí sa pýtajú: Načo sú všetky tie výstrahy? Prečo nás SVEDECTVÁ ustavične obviňujú z nevery a z ťažkých hriechov? Pravdu milujeme, darí sa nám. Tieto svedectvá, napomenutia a výstrahy nepotrebujeme. Nech sa však každý z tých, čo reptajú, pozrie do vlastného srdca a porovná svoj život s praktickým učením Písma. Nech sa každý pokorí pred Bohom, aby Božia milosť presvietila ich temnotu a aby im z očí spadli šupiny a mohli spoznať svoju sku-

točnú úbohosť a chatrnosť. Pocítia nutnosť kúpiť si zlato, čo je čistá viera a láska, biele rúcho nepoškvreného charakteru, očisteného krvou drahého Vykupiteľa, i očnú masť, ktorou je Božia milosť, umožňujúca rozpoznávať duchovné veci a odhaľovať hriech. Tieto dary sú vzácnejšie než „ofírske zlato,,.

Príčina duchovnej slepoty

[233] Bolo mi ukázané, že hlavná príčina, prečo sa dnes Boží ľud nachádza v stave duchovnej slepoty, spočíva v tom, že nechce prijať napomenutie. Mnohí pohrdli pokarhaním a napomenutím, ktoré dostali. Verný Svedok odsudzuje vlašnosť Božieho ľudu, ktorá pomáha satanovi, aby ho v tomto období očakávania ovládol. Na sebeckých, pyšných a hriech milujúcich ľuďoch vždy útočia pochybnosti. Satan ich vie vnuknúť aj s námietkami proti dôraznému svedectvu, ktoré posielal Boh, no mnohí si pokladajú za cnosť a znak svojej vzdelanosti neveriť, pochybovať a ľstivo uhýbať. Tí, čo chcú pochybovať, môžu. Boh nehodlá odstrániť každú príležitosť k nevere. On dáva dôkazy, ktoré treba dôkladne, pokorne a učerlivo skúmať, a každý by sa mal rozhodovať pod váhou zrejmých skutočností. Večný život má nekonečnú cenu a bude nás stáť všetko, čo máme. Bolo mi ukázané, že náležite nedoceňujeme večné hodnoty. Čokoľvek má aj tu na svete nejakú hodnotu, získava sa námahou a niekedy za cenu veľkých obetí. To všetko sa však vynakladá za pominuteľný poklad. Budeme azda menej ochotní vytrvalo zápasiť a namáhať sa a nevynaložíme veľké úsilie, ba aj najväčšie obete, aby sme získali poklad nekonečnej ceny a večný život? Povieme azda, že nebo žiada od nás príliš mnoho?

Viera a láska sú vzácne poklady, ktorými Boží ľud príliš neoplýva. Bolo mi ukázané, že nevera vo svedecké napomenutia, pozbudenia a pokarhania uháša svetlo Božiemu ľudu. Nevera mu tak oslepuje oči, že si svoj duchovný stav vôbec neuvedomuje. Verný Svedok o tejto slepote hovorí: „Nevieš, že si biedny, aj úbohý, aj chudobný, aj slepý, aj nahý.,, [Zjavenie Jána 3,17](#).

Viere v Kristov skorý príchod ubúda. Mnohí nielen srdcom, ale i slovami a najzreteľnejšie skutkami vyjadrujú: „Môj Pán ešte nepríde!., V tomto čakateľskom období nerozvážnosť ochromuje zmysly Božieho ľudu, takže nerozpoznáva znamenia doby. Strašná,

stále sa rozmáhajúca neprávosť volá po väčšom úsilí a po živom svedectve, ak sa má zabrániť prenikaniu hriechu do cirkvi. Viera nebezpečne slabla a len každodenným úsilím môže zosilnieť.

V začiatkoch šírenia tretieho anjelského posolstva museli tí, čo sa rozhodli pracovať v Božom diele, niečo aj riskovať a prinášať obeť. Dielo šíрили v chudobe a vedeli preň znášať aj pohanenie a veľké sebazaprenie. Narážali na prudký odpor, ktorý ich v úzkostiach pudil k Bohu, a to im zachovalo živú vieru. Náš terajší poriadok systematickej podpory diela* starostlivo pamätá na našich kazateľov, a ich viera nie je tu nijako podrobovaná skúške týkajúcej sa životných potrieb. Tí, čo sa teraz rozhodujú zvestovať pravdu, nemusia sa na to odvažovať v neistote. Nemusia nič riskovať, ani prinášať zvláštne obeť. Systém pravdy dostávajú do rúk hotový v literatúre, ktorá pravde otvára dvere.

* – Poznámka red.: Prvá úprava o systematických príspevkoch, či už týždenných, alebo percentuálne určených podľa príjmu každého člena, bola známa pod názvom „poriadok systematickej podpory„. Tento spôsob bol predchodcom dnes všetkým adventistom s. d. dobre známeho desiatkového systému.

[234]

Poniekorí mladí ľudia sa púšťajú do práce bez toho, aby si skutočne uvedomili vznešenú povahu diela. Nemusia sa zvlášť zapierať, prekonávať ťažkosti alebo odpor. To všetko si však vyžaduje neochvejnú vieru, skutočné sebazaprenie a obetavosť. Niektorých ovláda pýcha tak, že necítia nijakú zodpovednosť za zverené dielo. Verný Svedok týmto kazateľom hovorí: „Rozhorli sa teda a kajaj sa„. Poniekorí sú pýchou natoľko povznesení, že sú skutočnou prekážkou a kliatbou Božiemu dielu. Ich úsilie nie je požehnaním. Títo ľudia sa musia najprv dôkladne obrátiť k Bohu a dať sa posvätiť pravdou, ktorú zvestujú iným.

Ostré svedectvá v cirkvi

Premnohí sú netrpezliví a podozrievaví, pretože sú často znepokojení napomenutiami a pokarhaním, ktoré ich upozorňujú na ich hriechy. Verný Svedok hovorí: „Poznám tvoje skutky„. Pohnútky, úmysly, neveru, podozrievavosť a závisť možno síce pred ľudmi skryť, no pred Kristom ich nemožno utajiť. Verný Svedok prichádza ako radca: „Radím ti: Kúp si odo mňa zlato prepálené ohňom,

aby si zbohatol i biele rúcho, aby si sa zaodel a aby sa neukazovala hanba tvojej nahoty; kúp si i masť na pomazanie očí, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, napomínam a prísne vychovávam. Bud' teda horlivý a kajaj sa! Hľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas, a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou. Ten, ktorý zvíťazí, bude sedieť so mnou na mojom tróne tak, ako aj ja, keď som zvíťazil, zasadol som so svojím Otcom na jeho trón., [Zjavenie Jána 3,18-21](#).

Tí, ktorých napomína Boží Duch, by sa nemali stavať proti skromnému nástroju. Prostredníctvom neho ich oslovil sám Boh, nehovoril omylný smrteľník, aby ich zachránil pred zahynutím. Tí, čo pohrdajú napomenutím, zostanú zaslepení v sebaklame. Tí však, čo si ho vezmú k srdcu a horlivo sa pousilujú o očistenie života od hriechu, aby dosiahli potrebné dary milosti, otvoria dvere svojho srdca, aby drahý Spasiteľ mohol k nim prísť a bývať s nimi. Týchto ľudí vždy nájdete v dokonalom súlade so svedectvom Božieho Ducha. Kazatelia zvestujúci prítomnú pravdu by nemali zanedbávať slávnostné poslanstvo Laodicejčanom. Svedectvo verného Svedka nie je nijako príjemné. Pán nehovorí: Ste na dobrej ceste, nezaslúžene ste znášali karhanie a trestanie, prísnosť vás len zbytočne znechucovala, [235] nie ste vinní za hriechy a neprávosti, za ktoré ste boli pokarhaní.

Verný Svedok objasňuje, že práve vtedy potrebujeme všetko, keď si myslíme, že nám už nič nechýba. Nestačí, aby kazatelia priňali len teoretické poznatky, mali by zvestovať aj praktické pravdy. Potrebujú skúmať praktické naučenia, ktoré Kristus dal svojim učeníkom. O ich uplatnenie musia vo svojom živote úzkostlivo dbať a podávať ich ľudu. Pretože Kristus posielal toto karhavé svedectvo, budeme sa azda domnievať, že svoj ľud nemiluje? Ó, nie! Ten, ktorý zomrel, aby človeka vykúpil zo smrti, miluje neskonalou láskou, a ktorých miluje, tých karhá. „Ja všetkých, ktorýchkoľvek milujem, napomínam a prísne vychovávam., [Zjavenie Jána 3,19](#). Mnohí však neprijímajú poslanstvo, ktorým ich Boh milostivo oslovuje. Nemôžu zničiť, aby hovorilo o ich zanedbaných povinnostiach, o priestupkoch, sebecke, pýche a láske k svetu.

Nebezpečenstvá posledných dní

Žijeme v najslávnejšom a najväznejšom období pozemských dejín. Obkľúčujú nás nebezpečenstvá posledných dní. Dôležité a strašné udalosti sú pred nami. Ako je dôležité, aby sa tí, čo sa boja Pána a milujú jeho zákon, pokorili pred ním a kajúcne vyznávali hriechy, ktoré odlučujú Boží ľud od Boha. To, že necítíme a nechápeme svoj stav duchovného úpadku a pritom spokojne chceme zostať takí, akí sme, by nás malo znepokojiť. Mali by sme sa utiekať k Božiemu slovu a každý z nás by mal modlitebne a čo najvrúcnejšie hľadať Pána, aby sme ho našli. Toto by malo byť našou prvoradou záležitosťou. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 53](#))

Povinnosť karhať hriech*

Videla som, že Boh tu ukazuje, ako hľadá na hriechy tých, čo vyznávajú, že sú ľuďom zachovávajúcim jeho prikázania. Na tých, ktorých mimoriadne poctil svedectvom obdivuhodného prejavu svojej moci, ako kedysi Izraelcov, a ktorí sa aj napriek tomu odvažujú nedbať o jeho výslovné príkazy, doľahne jeho hnev. Pán chcel poučiť svoj ľud, že neposlušnosť a hriech veľmi nenávidí a že to nemožno ľahkovážne prehliadnuť. Ukazuje nám, že keď jeho deti upadajú do hriechu, mali by sa hneď rozhodnúť urobiť opatrenia a tento hriech odstrániť, aby Boží hnev nespočinul na všetkých.

Keď si však strážcovia nevšímajú hriechy medzi Božím ľuďom, Pánov hnev ich neminie a za tieto neprávosti bude zodpovedný Boží ľud ako celok. Svojím minulým zaobchádzaním s vyvoleným ľuďom Pán ukazuje potrebu očistenia cirkvi od neprávostí. Jeden hriešnik môže rozšíriť duchovnú temnotu, ktorá vypudí Božie svetlo z celého zhromaždenia. Keď si ľud uvedomuje, že naň dolieha duchovná temnota a nevie o príčine tohto stavu, mal by so všetkou vážnosťou, v opravdivej pokore a ponížení prosiť Boha, až kým sa nenájdu a neodstránia neprávosti, ktoré zarmucujú jeho Ducha.

Predsudky, ktoré povstali proti nám, pretože sme podľa Božieho príkazu karhali pretrvávajúce neprávosti, a pokrik, ktorý sa strhol proti údajnej tvrdosti a prísnosti, nie sú oprávnené. Boh nám kázal hovoriť, preto nebudeme mlčať. Keď sú Boží služobníci ľahostajní a zjavné neprávosti medzi Božím ľuďom si nevšímajú, čím hriešnika len podporujú a ospravedlňujú, rovnako sú vinní a celkom určite doľahne na nich Božia neľúbosť, pretože sa budú musieť zodpovedať za hriechy vinníka. Vo videní som bola upozornená na mnoho príkladov, kde sa prejavila Božia neľúbosť, pretože Boží služobníci sa dôsledne nepostavili proti neprávostiam a hriechom medzi veriacimi. Tých, čo ospravedlňovali tieto neprávosti, ľud pokladal za veľmi milých a láskavých, a to len preto, že sa zdráhali splniť

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 265-269: Cirkev laodicejská.

si zrejmu povinnosť podľa Písma. Táto úloha sa priečila ich citom, preto sa jej vyhli.

Nenávisť, ktorá ovládla mnohých medzi Božím ľuďom, pretože boli pokarhané neprávosti, oslepila a nebezpečne zviedla ich samých, znemožnila im rozpoznať, čo je správne a čo nie. Zbavili sa vlastného duchovného postrehu. Môžu byť svedkom neprávostí, no necítia to, čo cítil Józua, a nekoria sa z vedomého pocitu zodpovednosti za tých, čo sú okolo nich v nebezpečenstve.

[237]

Verný Boží ľud, ktorému leží na srdci Pánovo dielo a spása, bude vždy vidieť hriech v jeho skutočnej hriešnej povahe. Božie deti budú vždy na strane verného a jasného postoja k hriechom, ktoré ľahko obkľúčujú Boží ľud. Najmä v tomto záverečnom diele cirkvi, v čase zapečatovania stoštyridsiaticich štyroch tisícov, ktorí majú obstáť bez úhony pred Božím trónom, budú si títo hlboko uvedomovať neprávosti Božieho ľudu. Toto je výrazne vystihnuté prorockou ilustráciou záverečného diela. Predstavujú ho muži, z ktorých má každý v ruke meč. Jeden spomedzi nich má ľanové rúcho a na boku pisársky kalamár. „Hospodin mu riekol: Prejdi mestom, stredom Jeruzalema, a naznač znakmi čelá mužov, ktorí vzdychajú a stenú pre všetky ohavnosti, ktoré sa pášu v ňom.,, [Ezechiel 9,4](#).

Kto sa v tomto čase správa podľa Božej rady? Sú to tí, čo ospravedlňujú nepravosť medzi Božím ľuďom a ktorí repcú – ak nie otvorene, tak v srdci – proti tým, ktorí by chceli karhať hriech? Sú to tí, čo sympatizujú s páchatelmi neprávosti? Iste nie! Ak sa nebudú kajať a neprestanú so satanskou snahou umlčať tých, čo nesú bremeno diela a neprestanú podopierať hriešnikov na Sione, nikdy nedostanú znamenie Božieho súhlasu. Zahynú vo všeobecnom zničení bezbožných, ktoré je v Písme zobrazené dielom piatich ozbrojených mužov. Starostlivo si povšimnite tento bod: Tí, čo z moci Ducha Svätého prijímajú znak pravdy, predstavený znamením, ktoré dáva muž v ľanovom rúchu, sú tí, „ktorí vzdychajú a stenú pre všetky ohavnosti, ktoré sa pášu.,, v cirkvi. Taká je ich láska k čistote, cti a Božej sláve a tak jasne rozoznávajú vrcholnú hriešnosť hriechu, že sú predstavení, akoby v smrteľnom zápase vzdychali a stenali. Prečítajte si 9. kapitolu proroka Ezechiela.

Všeobecné vyhubenie všetkých tých, čo nevidia rozdiel medzi hriechom a spravodlivosťou a neuvedomujú si ho tak ako tí, čo stoja v Božej rade a dostávajú znamenie, sa v rozkaze k piatim

ozbrojeným mužom líči takto: „Prejdite mestom za ním a bite! Nech sa nezmiluje vaše oko, a nemajte súcitu! Vražдите starca, mládenca i pannu, dieťa i ženu, kým ich nevyhubíte. Avšak nepriblížite sa k nijakému mužovi, na ktorom je znak. Začnite od mojej svätyne!„, [Ezechiel 9,5.6.](#)

Prípado Achána

[238] V prípade Achánovho hriechu Boh povedal Józuovi: „Nebudem už viac s vami, ak nevykynožíte zo svojho stredu, čo je kliatbou„, [Józua 7,12.](#) Ako sa tento príklad zrovnáva s konaním tých, čo sa nechcú ozvať proti hriechu a nepravosti, ktorí však vždy sympatizujú s tými, čo znepokojujú tábor Izraela svojimi hriechmi? Józuovi Boh povedal: „Nemôžeš obstáť pred nepriateľmi, kým neodstránite zo svojho stredu to, čo je pod kliatbou„, [Józua 7,13.](#) Boh vyriekol trest, ktorý mal nasledovať za prestúpenie jeho zmluvy. Józua vtedy začal pozorne hľadať vinníka. Izraelcov bral po pokoleniach, po rodinách a konečne jednotlivo. Ako vinník bol odhalený Achán. Aby však záležitosť bola jasná celému Izraelu, aby nebolo nijakého dôvodu, pre ktorý by ľud mohol reptáť a povedať, že trpel nevinný, Józua konal uvážlivo. Vedel, že vinníkom je Achán a že svoj hriech zatajil, ako aj to, prečo sa Boh rozhneval na svoj ľud. Józua taktne doviedol Achána k vyznaniu hriechu, aby pred Izraelom bola obhájená Božia česť a spravodlivosť. „Józua povedal Achánovi: Syn môj, vzdaj česť Hospodinovi, Bohu Izraela, vzdaj mu chválu, a povedz mi, čo si urobil. Nezatajuj nič predo mnou.

Achán odpovedal Józuovi: Skutočne, ja som sa prehrešil proti Hospodinovi, Bohu Izraela; toto a toto som urobil. Videl som medzi korisťou pekný babylonský plášť a dvesto šekelov striebra a jeden zlatý prút, vážiaci päťdesiat šekelov; zažiadalo sa mi to a vzal som si to. Hľa, je to skryté v zemi v mojom stane a striebro je naspodku. Józua poslal poslov, ktorí sa ponáhľali do stanu, a hľa, bolo to skryté v jeho stane a striebro bolo naspodku. Vzali to zo stanu, doniesli Józuovi a všetkým Izraelcom a vysypali pred Hospodinom. Nato Józua a celý Izrael s ním chytili Achána, syna Zerachovho, i striebro a plášť a zlatý prút, aj jeho synov, dcéry, dobytok, osly a ovce, stan a všetko čo mal, a vyviedli ich hore do údolia Achór. Józua povedal:

Prečo si nás uvrhol do nešťastia? Nech Hospodin uvrhne dnes teba do nešťastia! Celý Izrael ho zahádzal kamením.,, [Józua 7,19-25](#).

Pán povedal Józuovi, že Achán nielenže si privlastnil veci, z ktorých brat' bolo jasne zakázané, ak niekoho nemalo stihnúť zlorečnosť, ale že kradol a navyše konal pokrytecky. Pán povedal, že Jericho a všetko, čo je v ňom, má byť zničené, okrem zlata a striebra, ktoré sa malo oddeliť ako Pánov poklad. Víťazné dobytie Jericha nebolo výsledkom výboja alebo křiku ľudu. Vodca Hospodinových zástupov viedol nebeské vojská. Boj bol Hospodinov. On v ňom bojoval. Izraelci nedali ani úder. Víťazstvo i sláva boli Pánove a korisť bola tiež jeho. On rozkázal zničiť všetko okrem zlata a striebra, ktoré mu malo byť pokladom. Achán dobre vedel o Božom príkaze, ako aj to, že zlato a striebro, ktoré vzal, patrí Pánovi. Z Božieho pokladu ukradol na vlastný úžitok.

Vyznávanie alebo zapieranie Krista*

V našich každodenných rodinných a spoločenských stykoch, ako aj v rozličných životných situáciách, obmedzených alebo voľných, je veľa spôsobov, ako možno Pána vyznať, a mnoho príležitostí, ako ho zaprieť. Môžeme ho zaprieť svojimi slovami, ohováraním iných, nerozumnými rozhovormi, žartovaním, prázdnyimi a neláskavými slovami, prekrúcaním pravdy alebo odporom k nej. Svojou rečou môžeme vyznať, že Kristus prebýva v nás. Svojou povahou ho môžeme zaprieť, ak milujeme pohodlie, ak si neplníme povinnosti a uhýbame spod ťažkostí života, ktoré niekto predsa musí niesť, ak ich odmietame. Môžeme ho tiež zapierať milovaním hriešnych zábav. Krista môžeme zapierať aj svojím zovňajškom alebo neslušným správaním. Môžeme ho zapierať samol'úbosťou, samospravodlivosťou a sebavyvyšovaním. Môžeme ho tiež zapierať chorobnou precitlivosťou a premýšľaním nad svojím zdanlivo ťažkým osudom a skúškami.

Nikto nemôže vyznávať Krista pred svetom pravdivo, kým nie je v ňom Kristovo zmýšľanie a kým nemá Kristovho ducha. Nemôžeme rozdávať, čo nemáme. Rozhovory a správanie by mali byť skutočným a viditeľným výrazom pravdy v nás. Ak je srdce posvätené, poddajné a pokorné, ovocie života bude zrejmé a bude najúčinnjším vyznaním Krista. Len ústne vyznanie nestačí. Milá sestra, musíš mať niečo viac. Sama seba klameš. Tvoj duch, tvoja povaha, tvoja práca nesvedčia o pokornom duchu, sebazaprení a pravej láske. Slová a vyznávanie môžu, pravda, vyjadriť mnoho pokory a lásky, ale ak spôsob tvojho každodenného života neusmerní Božia milosť, nemáš účasť na nebeskom dare. Nevzdala si sa všetkého pre Krista, nepodriadila si mu svoju vôľu a neprejavila si radosť stať sa jeho učeníkom.

Dopúšť sa hriechu a zapieraš svojho Spasiteľa, keď premýšľáš o pochmúrnych stránkach života, keď si hromadiš ťažkosti a nešťastie, keď problémy zajtrajška prenášaš na dnešok. Strpčuješ

* [Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 331-335: Denné snívanie.

si život, unavuješ a zarmucuješ svojich blížnych a pôsobíš nepríjemnosti. Vzácný čas milosti, čo máš od Boha na to, aby si bola požehnaním a bohatla v dobrých skutkoch, užívaš veľmi nerozumne premietaním škodlivých myšlienok a snívaním o vzdušných zámkoch. Púšť' aš svoju predstavivosť, aby blúdila po tom, čo ti neprináša nijakú útechu ani št'astie. Tvoje denné snívanie ti priam prekáža získať zdravú, rozumnú skúsenosť v Božích veciach a mravnú prípravu na lepší život. [240]

Božia pravda prijatá do srdca ťa môže pripraviť na spásu. Vierou a poslušnosťou pravde získaš milosť, aby si mohla znášať každodenné ťažkosti a povinnosti. Zajtrajšiu milosť nepotrebuješ. Mala by si si uvedomiť, že ide len o dnešok. Vít'azit' máš dnes! Okolnosti, každodenné udalosti a prenikavé napísané Božie slovo nás dostatočne poučajú o našich povinnostiach, ako aj o tom, čo by sme mali každý deň robiť. Tak namiesto márneho premýšľania o tom, čo neprináša nijaký úžitok, by si mala denne skúmať Písmo, plniť tie povinnosti každodenného života, ktoré ti môžu byť nepríjemné a mrzuté, ktoré však niekto musí vykonať.

Naučenie z prírody

Krása prírody neprestajne oslovuje naše zmysly. Otvorené srdce môže byť zasiahnuté Božou láskou a slávou zjavenou v diele Tvorcových rúk. Pozorné ucho môže počuť a rozumieť posolstvu z divov prírody. V slnečnom lúči i v ostatných javoch stvorenia, ktoré Boh rozprestrel pred náš zrak, máme poučenie. Zelené lúky, mohutné stromy, puky kvetov, let oblakov, tichý dážď, žblnkavý potok, slnko, mesiac a hviezdy – to všetko prebúdza pozornosť a vnímavosť; pozýva nás, aby sme premýšľali a poznávali Boha, ktorý to všetko stvoril. Poučenie z týchto rozličných javov prírodného sveta je toto: všetko poslúcha vôľu svojho Stvoriteľ'a, nikdy nepopiera Boha, nikdy mu neodoprie poslušnosť v ktoromkoľvek náznaku jeho vôle. Len padlé bytosti odmietajú bezvýhradne poslúchať svojho Stvoriteľ'a. Ich slová a skutky odporujú Bohu a zásadám jeho vlády...

Tí kresťania, ktorí ustavične len nariekajú, a št'astie a radostnú náladu akoby pokladali za hriech, nemajú pravé náboženstvo. Tí, ktorí na krásnu scenériu prírody hľadajú len ako na mŕtvy obraz, a radšej obdivujú spadnuté lístie, než aby zbierali nádherné živé

kvety, tí, čo nachádzajú radosť len v tienistých stránkach prírodného sveta, čo nevidia nijakú velebu v údoliach živej zelene a mohutných horských výšavách odiatych krásou leta, tí, čo si zmysly zatvárajú pred radostným hlasom prírody, ktorý sa v úchvatných melódiách nesie k naslúchajúcemu uchu – tí nie sú v Kristovi. Nežijú vo svetle, ale hromadia temné mraky, hoci by sa mohli tešiť z jasu a požehnania Slnka spravodlivosti, ktoré vychádza v ich srdciach a má uzdravenie na svojich krídlach.

O tých, čo pohrdajú napomenutím*

[241]

Apoštol Pavel píše jasne, že skúsenosť putovania Izraelcov bola zaznamenaná na úžitok tých, čo žijú v tomto veku, ktorých zastihuje koniec sveta. Nemyslíme si, že naše nebezpečenstvá sú azda menšie, než aké doliehali na vtedajší Boží ľuď, práve naopak. Ako nás poučajú dejiny Izraela, aj my budeme v pokušení podozrievania, reptania, ba aj odbojného postoja. Vždy sa vyskytne duch, ktorý bude odporovať potrebe karhať hriechy a neprávosti. Má však azda preto zmĺknúť varovný hlas? Ak áno, potom nebudeme o nič v lepšej situácii, ako sú rozličné denominácie okolo nás, ktoré sa hrozia dotknúť sa chýb a existujúcich hriechov.

Na tých, ktorých Boh oddelil za kazateľov spravodlivosti, spočíva vážna zodpovednosť za karhanie hriechov ľudu. Pavel kázal Títovi: „To hovor a napomínaj a karhaj s celým právom rozkazovať. Nech nikto tebou nepohrdá.,, [Títovi 2,15](#). Vždy sa nájdú tí, čo budú nenávidieť toho, kto sa odvažuje poukázať na hriech. Je však čas, keď treba karhať. Pavel napomína Títa, aby ostro karhal určitú skupinu, aby ozdravela vo viere. Muži a ženy, ktorí sa pri svojom rozličnom povahovom založení spoločne schádzajú v cirkvi, majú rôzne chyby a svojské spôsoby. Ich rozvoj si časom vyžiada napomenutie. Keby zodpovední predstavitelia v cirkvi nikdy nič nekarhali a nikoho nenapomínali, čoskoro by nastal všeobecný úpadok mravov, čo by veľmi zneuctilo Boha. Ako však karhať? Apoštol odpovedá: „So všetkou trpezlivosťou a poučaním.,, [2. Timoteovi 4,2](#). Táto zásada by sa mala uplatniť pri každom, kto pokarhanie potrebuje. Nikdy by však neprávosti Božieho ľudu nemali zostať nepovšimnuté. Vždy sa nájdú tí, čo budú opovrhovať napomenutím a ich vnútro sa vždy bude proti nemu búriť. Nie je to nič príjemné, keď sa hovorí o našich neprávostiach. Takmer v každom prípade nutného pokarhania sa nájdú tí, čo úplne prehliadnu to, že Boží Duch bol zarmútený a jeho dielo bolo potupené. Takí budú ľutovať tých, čo boli zaslúžene pokarhaní. Pokarhanie sa ich osobne dotklo.

*[Testimonies For The Church, zv. 3, s. 358-362](#): Veľký odboj.

[242]

Všetok tento neposvätený súcít vytvára zo sympatizujúcich vlastne spoluvinníkov pokarhaného. V deviatich prípadoch z desiatich by sa dalo priestupníkom pomôcť, aby kajúcne poznali vlastné neprávosti a dali sa usmerniť k náprave. Všeteční, neposvätení ľudia hodnotia pohnútky pokarhaného celkom inak. Skresľujú ráz napomenutia a svojim súcitom s pokarhaným jednotlivcom prebúdzajú v ňom pocit, že sa mu naozaj krivdilo. On sa vo svojich pocitoch búri proti tomu, kto si plní iba svoju povinnosť. Tých, čo verne spĺňajú svoje nepríjemné povinnosti vo vedomí zodpovednosti pred Bohom, Pán požehná. Boh od svojich služobníkov žiada, aby jeho vôľu konali vždy s celou vážnosťou. Pavel napomína Timoteja, aby „kázal slovo Božie, bol pohotový vhod-nevhod presviedčať, karhať, napomínať so všetkou trpezlivosťou a poučením,, 2. Timoteovi 4,2.

Židia neboli ochotní prijať Pánove rady a obmedzenia. Chceli ísť svojou cestou, podľa vlastného rozumu a úsudku. Keby ich bol Mojžiš nechal ísť podľa ich predstáv, neboli by sa naňho sťažovali: bol to však ľud reptajúci a bezuzdný.

Jednota činu a úsudku

Pán chcel, aby jeho ľud bol poslušný a konal jednotne, aby sa každý mohol každému smelo pozrieť do očí. Mali by sa zjednotiť v zmýšľaní a úsudku. To si však vyžaduje nemalé úsilie. Hriechne telesné srdce sa musí pokoriť a zmeniť. Podľa Božej vôle má v cirkvi stále zniet živé svedectvo. Bude treba karhať a napomínať a niektoré prípady aj ostro odsúdiť. Počujeme vzdych: „Som precitlively a neznášam ani najmenšie napomenutie.,, Pri správnom úsudku o vlastnom stave by títo ľudia mali povedať: „Som taký svojvoľný, sebestačný a pyšný, že si nedám od nikoho rozkazovať a nikto ma nemusí karhať. Mám právo na vlastný úsudok, môžem veriť a hovoriť, ako chcem.,, Pán nechce, aby sme sa zriekli svojej osobnosti. Kto však zodpovedne rozhodne, kam až smie zájsť takáto osobná nezávislosť? Peter napomína svojich bratov: „Podobne, mladší, poddaní buď te starším. A všetci spoločne opášte sa pokorou, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.,, 1. Petra 5,5. Aj apoštol Pavel vyzýva filipských bratov k jednote a pokore: „Ak je teda nejaké napomenutie v Kristu, ak je nejaké potešenie lásky, ak je nejaké spoločenstvo Ducha, ak je nejaký súcít a milo-

srdenstvo, naplňte moju radosť: zmýšľajte rovnako, mať rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ, nič nerobte zo straníckosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehl'adajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných. Zmýšľajte tak, ako zmýšľal Ježiš Kristus.,, [Filipským 2,1-5](#). Ďalej tento apoštol napomína svojich bratov: „Láska nech je bez pokrytectva! Zošklivujte si zlé, pridržajte sa dobrého! Naklonení v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti.,, [Rimanom 12,9.10](#).

Dejiny Izraelcov nás upozorňujú na veľké nebezpečenstvo zvodu. Mnohí nemajú nijakú predstavu o svojej hriešnej prirodzenosti, ani o milosti odpustenia. Žijú v duchovnej temnote ako obeť rôznych pokušení a veľkého zvodu. Sú ďaleko od Boha, ktorému sa ich život oškliví, ale oni sú s ním celkom spokojní. Títo ľudia budú vždy odporovať Božiemu Duchu, najmä jeho karhaniu. Nechcú byť znepokojovaní. Občas sa v nich rozochvie sebecká obava, vzplanú aj dobré úmysly či úzkostlivé myšlienky a presvedčenie, no chýba im hlboká skúsenosť, pretože nie sú zameraní na Skalu vekov. Takíto ľudia nikdy nevidia nevyhnutnosť jasného svedectva. Hriech sa im nejaví natoľko hriešny už preto, že nežijú vo svetle, v ktorom prebýva Kristus.

[243]

Existuje aj iná skupina ľudí, ktorú osvietilo Božie svetlo, zvláštne presvedčenie a pravá skúsenosť z pôsobenia Božieho Ducha, ale premohli ich satanove mnohonásobné pokušenia. Nedoceňujú svetlo, ktoré dostali od Boha. Nedbajú na napomenutie a pokarhanie Božieho Ducha. Sú odsúdení. Nebudú nikdy súhlasiť s priamym svedectvom, lebo ich odsudzuje. Boh chce zjednotiť svoj ľud, viesť členov cirkvi k vzájomnej úprimnosti a k zhodnému úsudku. Bez jasného, určitého, živého svedectva sa to však v cirkvi nestane. Kristus sa modlil, aby jeho učeníci boli jedno, ako aj on bol zajedno so svojím Otcom. „Nielen za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa, aby všetci jedno boli, ako ty, Otče, si vo mne a ja som v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako my jedno sme. Ja v nich a ty vo mne, aby boli dokonale jedno, aby svet poznal, že si ma ty poslal a miloval si ich, ako si mňa miloval.,, [Ján 17,20-23](#).

Napomenutie mládeži*

Drahá mládež! Pán mi dával z času na čas varovné svedectvá pre vás. V nich vás povzbudzoval, aby ste mu zasvätili tie najlepšie city svojho srdca. Keď mi tieto napomenutia zreteľne ožívajú v mysli, uvedomujem si vaše nebezpečenstvo a som si istá, že vy naň nemyslíte. Škola v Battle Creeku združuje mnoho mladých ľudí s rozličným duševným založením. Ak sa títo mladí ľudia neposvätia Bohu a nebudú poslušní jeho vôli a nebudú pokorne žiť podľa jeho prikázaní, škola v Battle Creeku veľmi znechutí cirkev. Táto škola môže byť požehnaním, alebo kliatbou. Vás, ktorí sa voláte kresťanmi, prosím, aby ste sa zriekli každej neprávosti a vzdelávali povahu, s ktorou Boh môže súhlasiť.

Pýtam sa vás: Veríte, že svedecké napomenutia, ktoré vám boli adresované, sú od Boha? Ak skutočne veríte, že vás oslovil Boží hlas a ukázal vám nebezpečenstvá, ako dbáte na tieto rady? Zachováвате si tieto svedecké rady v živej pamäti, čítate ich často s modlitebným srdcom? Milé deti a mládež, Pán vás oslovil, ale vy ste tieto napomenutia stále zanedbávali. Aj keby sa vaše srdcia neboli odbojne búrili proti videniam, ktorými vám Pán objasnil vašu povahu a nebezpečenstvá, a keby ste neboli ani reptali proti vyznačenej ceste, Pán aj tak pozná, kto z vás nerozvážne zavrhol, čo sa od vás požadovalo, aby ste mohli získať duchovnú silu a byť požehnaním pre školu, cirkev a pre tých, s ktorými sa stretávate.

Mladí priatelia, Bohu ste zodpovední za svetlo, ktoré vám dal. Ak o toto svetlo a napomenutie nebudete dbať, všetky tieto svedectvá budú na súde proti vám. Jasne ste boli upozornení na hroziace nebezpečenstvá. Zo všetkých strán ste boli varovne napomínaní a Pán vás svojím svedectvom ohradil ako živým plotom. V Božom dome ste z úst Božích služobníkov a za prítomnosti Ducha Svätého počúvali vznešené, naliehavé pravdy. Ako na vás zapôsobili tieto slávnostné výzvy? Ako ovplyvnili vašu povahu? Za každú z týchto

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 362-371.

výziev a výstrah sa budete musieť zodpovedať. Na súde sa ozvú proti tým, čo žijú márnivo, ľahkovážne a pyšne.

Drahí mladí priatelia, čo rozsievate, to zožnete. Teraz prežívate čas sejby. Aká bude žatva? Čo rozsievate? Každé vaše slovo i každý čin je semienkom, ktoré prinesie ovocie dobré, alebo zlé, a každý z vás bude mať radosť, alebo žiaľ. Aké semeno sa rozsieva, taká bude žatva. Boh vám dal jasné svetlo a mnoho predností. Pretože ste toto svetlo dostali a na nebezpečenstvá číhajúce na vás ste boli dôrazne upozornení, za všetko to ste zodpovední. Spôsob, ako naložíte so svetlom, ktoré ste od Boha dostali, určuje mieru vášho šťastia, alebo utrpenia. Svoju budúcnosť máte vo svojich rukách.

[245]

Myseľ a povahu iných môžete všetci usmerniť na dobro, alebo na zlo. Vplyv, ktorý šírite, sa zaznamenáva v nebeských knihách. Boží anjel stojí pri každom z vás a zaznamenáva vaše slová a skutky. Keď ráno vstávate, pocítujete svoju bezmocnosť a potrebu Božej sily? Pokorne a úprimne predkladáte svoje potreby nebeskému Otcovi? Ak áno, anjeli zaznamenávajú vaše prosby. Ak tieto modlitby nevyšli z pokryteckých úst, potom v prípade nebezpečenstva, že nevedomým konaním zla budete šíriť vplyv, ktorý by zavádzal do zlého iných, bude vás strážny anjel nabádať k lepšiemu rozhodnutiu, vnukne vám správne slová a ovplyvní vaše skutky. Ak nepocítujete nijaké nebezpečenstvo a ak neprosíte o pomoc a silu proti pokušeniam, určite zablúdite. Každá zanedbaná povinnosť bude zaznamenaná v Božej knihe a v súdny deň sa pri zvážení zistí, že ste nedostatoční.

Poniekto z vás boli doma nábožensky usmernení, iných zas rodičia vychovávali rozmaznane a lichôtkami viedli k samol'úbosti, až kým sa z nich nestali ľudia celkom nespôsobilí pre praktický život. Hovorím o tých, ktorých poznám. Ich povaha bola rozmaznávaním, lichotením a lenivosťou tak narušená, že pre tento život sú neužitoční. Ak niekto v tomto živote neprináša nijaký úžitok, čo možno od neho očakávať tam, kde je všetko čisté a sväté a kde všetci majú požadovanú vyrovnanú povahu.

Modlila som sa za týchto ľudí, osobne som sa na nich obrátila. Pozorovala som, ako svojím vplyvom usmerňujú iných k márnivosti, k svetským záľubám a k zanedbávaniu večných záujmov. Jedinou ich nádejou je bdelo si počínať, pokoriť pyšné a márnivé srdce pred Bohom, vyznať hriechy a obrátiť sa.

Túžba po lesku a zábavách

[246] Márnivosť v odievaní a v svetských záľubách je veľkým pokušením mládeže. Boh má na nás sväté požiadavky. Chce, aby sme mu odovzdali celé srdce so všetkými jeho záľubami. Na toto ne jeden z vás odpovie: „Ved' ja nehovorím, že som kresťan!„ A čo, ak ním aj nie si? Či Boh od teba nepožaduje to isté, čo od tých, ktorí vyznávajú, že sú jeho deťmi? Nazdávaš sa, že tvoju hriešnu nedbalosť a odboj Pán prehliadne, pretože v odvážnom sebavedomí pohrdaš tým, čo je sväté? Každý deň nevšimavého obchádzania Božích požiadaviek, každá príležitosť ponúknuť milosti, ktorou si pohrdol, sa ti pripočítava na účet a rozmnožuje zoznam hriechov proti tebe v deň, keď sa budú preverovať účty každého človeka. Obraciam sa na vás, mladí priatelia, či už veríte, alebo nie: Boh požaduje od vás lásku, radostnú poslušnosť a odovzdanosť jemu. Máte krátky čas skúšky a túto príležitosť môžete využiť, aby ste sa bezpodmienečne odovzdali Bohu.

Poslušnosť a podriadenosť Božím požiadavkám sú podmienky, ktoré vyznačil apoštol vedený Božím Duchom. Keď tieto podmienky splníme, stávame sa Božími deťmi, členmi kráľovskej rodiny. Každé dieťa, každého mladého človeka, muža či ženu, vytrhol Ježiš svojou krvou z priepasti zatratenia, do ktorej nás vohnal satan. Ak hriešnici neprijmú spasenie, ktoré im je štedro a zadarmo ponúknuté, nemajú už azda nijaké povinnosti? Ich rozhodnutie zotrvať v hriechu a v odvážnom prestupovaní Božích príkazov nijako nezmenší ich vinu. Ježiš za nich zaplatil a oni patria jemu. Sú jeho vlastníctvom a ak nebudú poslúchať toho, kto za nich dal život, a svoj čas, silu a schopnosti venujú satanovej službe, dostanú svoju odplatu – večnú smrť.

Večná sláva a večný život je odplata, ktorú náš Vykupiteľ ponúka tým, čo ho budú poslúchať. Pre česť svojho svätého mena im dal moc zdokonaľiť si kresťanskú povahu a zvíťaziť z vlastného rozhodnutia, ako on zvíťazil pre nich. Za príklad im dal svoj život a ukázal im, ako môžu aj oni zvíťaziť. „Odplata za hriech je smrť, ale Božím darom milosti je večný život v Kristu Ježišovi, Pánovi našom.,, [Rimanom 6,23](#).

Božie požiadavky platia rovnako pre všetkých. Každý, kto o toto slávne, voľne ponúknuté spasenie nedbá, slúži len sebe a zostáva ne-

priateľom Boha i sebaobetovaného Vykupiteľa, dostane zaslúženú odplatu. Podľa Písma rozsieva telu a zožne jeho porušenie.

Tí, čo krstom prijali Krista, ukázali, že sa oddelili od sveta a zmluvne sa zaviazali žiť novým životom, by si v srdci nemali vytvárať modly. Ak tí, čo sa raz zjavne tešili z odpustenia hriechov a okúsili lásku Spasiteľa, znova prechádzajú na stranu Kristových nepriateľov, zavrhnú dokonalú spravodlivosť, ktorú im Ježiš ponúka, a volia si cestu, ktorú on odsúdil, budú prísnejšie súdení než pohania, ktorí nikdy nemali svetlo a nepoznali Boha ani jeho zákon. Tí, čo nechcú žiť vo svetle, ktoré im dal Boh, a radšej sa venujú márnym svetským záľubám, nerozumným zábavám a svoj život nechcú prispôbiť spravodlivým a svätým požiadavkám Božieho zákona, sú pred Bohom vinní z najt'ážších hriechov. Ich vina, a teda aj odplata, budú úmerné svetlu a prednostiam, ktoré dostali.

Vidíme, ako svet ide za svojimi záľubami. Veľká väčšina ľudí, najmä žien, venuje všetku svoju pozornosť skrášľovaniu zovňajška. Zájem o módu a zábavy marí šťastie tisícov a niektorí z tých, čo vyznávajú, že Božie prikázania milujú a zachovávajú, ich všemožne napodobňujú, aj keď sa stále pokladajú za kresťanov. Niektorí z mladých ľudí tak dychtia po vonkajšom lesku, že sú ochotní vzdať sa aj tohto mena, len aby mohli uspokojiť svoju túžbu po módnom oblečení a sledovať aj iné záľuby. [247]

Sebazapieranie v tomto ohľade patrí k našim kresťanským povinnostiam. Našmu vyznaniu viery zodpovedá slušné oblečenie bez vonkajšieho lesku, nosenia akýchkoľvek ozdôb a drahokamov. Patríme naozaj medzi tých, čo rozoznávajú nerozvážnosť neveriacich, ktorých zotročuje móda a svetské zábavy? Ak áno, mali by sme sa spoločne vyhýbať všetkému, čo umožňuje vplyv tohto ducha, ktorý ovláda myseľ i srdce tých, čo žijú len pre tento svet, no nemyslia na ten budúci, a teda oň ani nestoja.

Mladí kresťanskí priatelia, u niektorých z vás som pozorovala veľkú záľubu v odievaní a ozdobovaní zovňajška, čo ma veľmi zabolelo. U niektorých z tých, čo boli dobre poučení, lebo už v detstve dostali kresťanskú výchovu a krstom obliekli Krista na základe vyznania, že zomreli svetu, som pozorovala márnomyseľnosť práve v odievaní, ako aj určitú ľahkovážnosť v spôsobe života. To všetko zarmucuje drahého Spasiteľa a je urážkou Božieho diela. Bolestne som pozorovala úpadok vašej zbožnosti a veľkú záľubu zdožiť si

a skrášľovať svoj vzhl'ad. Poniektorí, na neš'astie, dostali zlaté retiazky a ihlice, prípadne i oboje a nosením týchto ozdôb prejavili svoj zvrátený vkus, pretože na tieto ozdoby chceli obrátiť pozornosť. Povahu týchto ľudí môžem prirovnať len k pávovi, ktorý ukazuje na obdiv svoje skvostné perá. Obracať pozornosť na seba je vlastne všetko, čo tento úbohý vták vie, pretože jeho zovňajšok i hlas skôr odpudzujú než vábia.

Ozdoba pokorného a tichého ducha

Mladí ľudia by sa mali snažiť o to, aby vynikli v hľadaní ozdôb pokorného a tichého ducha, teda drahokamov nekonečnej ceny, ktoré možno získať z Božej milosti. Tieto ozdoby privábia mnohých zo sveta, ohodnotia ich aj anjeli, no nadovšetko ich ocení náš nebeský Otec. Tým, čo tieto ozdoby nosia, dá moc stať sa obyvateľmi nebeských príbytkov.

[248] Správne použité schopnosti môžu mladých ľudí pripraviť na to, aby mohli zastávať zodpovedné postavenie. Keby si za svoj výchovný cieľ boli predsavzali cvičiť a rozvíjať Bohom im dané schopnosti tak, aby mohli byť na úžitok a požehnanie iným, ich myseľ by nemusela zostať na takej nízkej úrovni. Prejavili by myšlienkovú hĺbku, neochvejnú zásadovosť a šírili by kresťanský vplyv a úctu. Požehnane by mohli pôsobiť na iných, čím by im pomohli pochopiť a uznať moc rozumného kresťanského života. Tí, čo sa viac starajú o ozdobovanie zovňajšku než o vzdelanie mysle a čo najužitočnejšie uplatnenie svojich schopností na Božiu slávu, si nevedomujú zodpovednosť pred Bohom. Vo všetkom podnikaní budú povrchní, málo užitoční a ich myseľ bude oslabená.

Veľkú bolesť cítim pri pomyslení na otcov a matky týchto mladých ľudí a keď premýšľam o deťoch. Pri výchove týchto detí bolo veľa nedostatkov, za ktoré sa niekto musí zodpovedať. Rodičia rozmazaných detí, ktorí nevedeli svojich miláčikov rozumne usmerniť a zásadovo viesť, môžu vidieť povahy, aké vypestovali. Aká bola výchova, taký charakter sa vyvinul.

Verný Abrahám

Uvažujem nad príkladom verného Abraháma, ako z poslušnosti k Božiemu príkazu v nočnom videní v Beer-Šebe putuje s Izákom. Pred sebou vidí vrch, ktorý určil Boh za obetné miesto, berie drevo z pleca svojho sluhu a ukladá ho na Izáka, ktorého mal obetovať. Vykročil s pevným, hoci smrteľne zápasiacim rozhodnutím vykonať to, čo od neho žiada Boh. So zlomeným srdcom a rozochvenou rukou pripravuje oheň, pričom sa Izák pýta: Otče, tu je oheň a drevo, ale kde je obeť? Abrahám mu to však teraz nemôže povedať!

Otec a syn postavili oltár a pre Abraháma nadchádza strašná chvíľ a oznámiť Izákovi to, čo mu celou cestou zvieralo srdce, že totiž obeťou je sám Izák. Izák už nie je chlapec, je to mladík, ktorý, ak bude chcieť, môže odoprieť podvoliť sa rozhodnutiu a vôli svojho otca. On však neobviňuje svojho otca z pomätenosti, ani sa nesnaží zmeniť jeho úmysel. Podrobuje sa, dôveruje láske svojho otca, a je si istý, že by neprinesol túto strašnú obeť svojho jediného syna, keby to od neho nežiadal sám Boh. Na Boží rozkaz Izáka zväzujú trasúce sa, láskavé ruky súciteľného otca. Syn sa podrobuje, že bude obeťou, pretože verí v rýdzosť svojho otca. Keď je však všetko hotové, keď otcova viera a synova podriadenosť prešli skúškou, Boží anjel pridržá Abrahámovu vystretú ruku, ktorou má zabiť syna, a vraví mu, že to stačí. „Teraz už viem, že sa bojíš Boha a neodoprel si mi ani svojho syna, toho svojho jediného.,, [1. Mojžišova 22,12.](#)

Z tohto Abrahámovho skutku viery máme mať úžitok aj my. Tento čin nás učí, ako máme dôverovať Božím požiadavkám, nech sú akokoľvek ťažké a bolestné, a deti učí dokonalej podriadenosti rodičom a Bohu. Abraháмова poslušnosť nás pouča, že nič nám nemá byť také vzácne, aby sme to nemohli odovzdať Bohu.

Naučenie z predobrazu

[249]

Izák bol predobrazom Božieho Syna obetovaného za hriechy sveta. Boh chcel Abrahámovi trvalým dojmom oznámiť evanjelium záchrany ako radostnú zvesť o spasení človeka. Aby mu túto pravdu sprístupnil živou skutočnosťou a vyskúšal jeho vieru, žiadal od neho, aby obetoval svojho milovaného syna Izáka. Všetkým týmto zármutkom a smrteľným zápasom strašnej skúšky musel Abrahám

prejsť preto, aby mu Boh pomohol prenikavejšie vryť do pamäti svoj plán vykúpenia padlého človeka. Skúsenostne mal pochopiť, aké nevysloviteľné je sebazaprenie večného Boha, keď dá svojho vlastného Syna na smrť, aby zachránil človeka od večnej záhuby. Žiadna z duševných múk Abraháma sa nedala porovnať s tým, čo vytrpel, keď sa rozhodol poslúchnuť Boží príkaz, aby obetoval svojho syna.

Boh vydal svojho Syna pokore, sebazapreniu, chudobe, únave, obvineniu a strašnej smrti na kríži. Nijaký anjel sa však nenašiel, ktorý by k nemu prišiel s radostným posolstvom: „Môj milý syn, dost si vytrpel, nemusíš zomrieť!“, Zástupy anjelov zarmútene, no predsa nádejne očakávali, že ako v prípade Izáka Boh nakoniec zabráni potupnej smrti svojho Syna. Anjeli mu však nesmeli priniesť nijaké posolstvo. Pokorenie v súdnej sieni pokračovalo, vysmievali ho, potupili a opl'ovali. Znášal posmech, urážky a nadávky od tých, čo ho nenávideli, až kým na kríži nesklonil hlavu a nezomrel.

Mohol nám Boh dať nejaký väčší dôkaz svojej lásky, než bol súhlas, aby jeho Syn prešiel týmto utrpením? Pretože Boží dar človekovi bol dar dobrovoľný a jeho láska nekonečná, podobne to má byť aj s našou dôverou, poslušnosťou a so všetkými túžbami nášho srdca. Boh žiada všetko, čo človek môže dať. Podriadenosť z našej strany musí byť úmerná Božiemu daru, má byť úplná, nie iba čiastočná. Všetci sme dlžníkmi Bohu. On má voči nám svoje požiadavky, ktoré nesplníme, ak sa neodovzdáme ako úplná a dobrovoľná obeť. Požaduje od nás pohotovú a ochotnú poslušnosť, nič menej ako to neprijme. Teraz máme príležitosť prijať dar Božej lásky a priazne. Tento rok môže byť posledným rokom v živote niektorých, čo toto čítajú. Sú medzi mladými čitateľmi tejto výzvy takí, ktorí by si radšej vyvolili svetské radosti než pokoj, ktorý Kristus dáva úprimne hľadajúcemu, radostnému vykonávateľovi jeho vôle?

Skúška charakteru

Boh zvažuje našu povahu, život i pohnútky na váhach svätyne. Bude to strašné, keď náš Vykupiteľ, ktorý zomrel na kríži, aby získal naše srdcia, nad niektorým človekom vyriekne, že mu chýba láska a poslušnosť. Boh nám dal veľké a vzácne dary. Obdaril nás svetlom a poznáním svojej vôle, takže nemusíme blúdiť a tápať v tme. Byť

zvážený na váhe a v deň posledného súdu a odplaty zistiť, že sme ľahkí, bude strašným poznaním omylu, ktorý už nemožno nikdy napraviť. Mladí priatelia, budú sa vaše mená nadarmo hl'adat' v Božej knihe?

Boh vám určil prácu, ktorú máte preňho vykonať, aby ste sa mohli stať jeho spolupracovníkmi. Všade okolo vás sú ľudia, ktorých treba zachrániť. Sú takí, ktorých môžete svojím vážnym úsilím povzbudiť a byť im na požehnanie. Môžete odvrátiť ľudí od hriechu k spravodlivosti. Ak si uvedomíte svoju zodpovednosť pred Bohom, pocítite potrebu úprimne sa modliť a stále bdieť, aby ste sa nestali obeťou satanských pokušení. Ak ste skutočnými kresťanmi, budete skôr cítiť zármutok nad mravnou skazenosťou vo svete, než ľahkovážne dbať o to, ako sa čo najmódnejšie obliecť. Budete medzi tými, čo vzdychajú a stonajú nad ohavnosťami, ktoré sa páchajú na zemi. Odoláte satanským pokušeniam márnivosti, ozdobovania a prikrášľovania zovňajška. Srdce i rozum, ktoré nachádzajú záľubu v ničomných veciach a pritom zanedbávajú svoje veľké povinnosti, chradnú a slabnú.

Ak dnešní mladí ľudia chcú, môžu spolupracovať s Kristom. V tejto spolupráci sa posilní ich viera a utvrdí poznanie Božej vôle. Každé opravdivé predsavzatie a každý správny čin bude zaznamenaný v knihe života. Kiežby som mohla prebudiť mládež, aby pocítila a uvedomila si hriešnosť života zameraného len na uspokojovanie vlastných záľub a poznala škodlivý vplyv márných ničotných vecí tohto života na rozvoj duševných schopností. Kiežby povzniesli svoje myšlienky a slová z prízemných vecí tohto sveta a rozhodli sa osláviť Boha! Získali by jeho pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum.

Moc modlitby v pokušení*

Ako milostivo a láskavo zachádza náš nebeský Otec so svojimi deťmi! Chráni ich pred tisícerými nebezpečenstvami, ktoré samy nevidia, a stráži ich, aby ich nezničilo satanské chytráctvo. Pretože náš otupený pohľad nepostrehne Božiu ochranu v anjelskej službe človek nepremýšľa a nedoceňuje stály a bdely záujem nášho dobrotvitého Tvorca a Kráľa a o dielo svojich rúk, a nevieme byť vdáční za množstvo milosti, ktorou nás denne obdarúva.

Mladí ľudia nevedia o mnohých nebezpečenstvách, ktorým sú denne vystavení. Nikdy ich všetky plne nepochopia. Ak však budú bdieť a modliť sa, Boh im zachová citlivé svedomie a jasnú vnímavosť, aby vedeli rozpoznať skutky nepriateľa a mohli obstáť pred jeho útokmi. Mnohí z mládeže sa však dali tak dlho viesť svojimi záľubami, že slovo povinnosť im už nič nehovorí. Neuvedomujú si vznešené a sväté povinnosti, ktoré môžu splniť pre dobro ostatných a na Božiu slávu, a preto ich úplne zanedbávajú.

Keby sa mládež zobudila a hlbšie si uvedomila, že potrebuje silu od Boha, aby mohla odolávať satanským pokušeniam, dosiahla by vzácne víťazstvá a získala by potrebnú skúsenosť v kresťanskom boji. Ako málo mladých ľudí premýšľa o napomenutí apoštola Petra: „Bud'te striezliví, bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev, hľadájúc, koho by zožral, vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že také isté utrpenia sú údelom vášho bratstva po celom svete!„ [1. Petra 5,8.9](#). Ján vo videní pozoroval satanovu moc nad ľuďmi a zvolal: „Beda zemi a moru, lebo diabol zostúpil k vám rozzúrený, vediac, že má málo času.„ [Zjavenie Jána 12,12](#).

Jedinou istotou mladých ľudí je ustavičná bdelosť a pokorná modlitba. Nech si nenavrávajú, že kresťanmi môžu byť aj bez toho. Satan skrýva svoje pokušenia a zvody pod plášťom svetla, ako keď pristúpil ku Kristovi na púšti. Vtedy mal podobu nebeského anjela. Protivník našich duší prichádza k nám ako nebeský hosť, a preto nám apoštol odporúča striedmosť a bdelosť ako jediné bezpečie. Mlá-

*[Testimonies For The Church, zv. 3, s. 373-378](#): Napomenutie mládeži

dež, ktorá žije nedbalo a ľahkovážne a ktorá zanedbáva kresťanské povinnosti, neprestajne podlieha útokom nepriateľských pokušení, namiesto toho, aby ich premáhala, ako ich aj Kristus premohol. [252]

Kristova služba nie je nijakým otroctvom pre úplne posväteného človeka. Poslušnosť voči nášmu Spasiteľovi nám nič neuberá zo šťastia a pravej radosti v tomto živote, ale očistne a posväcujúco ovplyvňuje našu povahu. Denné štúdium prevzácných slov života v Písme posilňuje myseľ a pomáha poznávať Božie veľké a slávne skutky v prírode. Študovaním Písma môžeme správne pochopiť, ako máme žiť, aby sme sa tešili z čo najväčšieho pravého šťastia. Biblický skúmatel' čerpá z Písma aj dôkazy, ktorými môže čeliť pochybám neveriacich a presvietiť ich jasným svetlom pravdy. Tí, čo skúmajú Písmo, môžu byť vždy vyzbrojení proti satanským pokušeniam. Môžu pohotovo konať dobré skutky a byť pripravení vydať počet každému, kto sa spýta na dôvod ich nádeje...

Drahí mladí priatelia, keď sa modlíte, aby ste sa nedostali do pokušenia, pamätajte, že vaša práca sa modlitbou nekončí. Sami musíte odpovedať na svoju modlitbu odolávaním pokušeniu, nakoľko je to len možné, a to, čo nemôžete vykonať sami, zverte Ježišovi, aby vykonal za vás. Nemožno vás dostatočne varovať, aby ste bdeli nad tým, čo hovoríte, ako sa správate, a nedávali príležitosť nepriateľovi, aby vás pokúšal. Mnohí z našej mládeže svojou neobalnosťou a ľahostajnosťou voči napomenutiam a pokarhaniu, ktoré dostali, doširoka otvárajú dvere satanovi. S Božím slovom, ako sprievodcom, a s Ježišom, naším nebeským Učiteľom, nemusíme zostať v nevedomosti o tom, čo Boh od nás žiada, a nemusíme podľahnúť jeho zvodom a pokušeniam. Nebude to nepríjemná úloha poslušne plniť Božiu vôľu, keď sa úplne oddáme vedeniu Duchom Svätým.

Desiatky a obeť*

Kristova cirkev má na zemi zachraňovať hynúcich hriešnikov. Má im zvestovať Božiu lásku a nakoniec ich pôsobením tejto lásky získať pre Krista. Prítomná pravda musí presvietiť aj najtmavšie kúty sveta a toto dielo sa môže začať už doma. Kristovi nasledovníci by nemali žiť sebecky, ale, preniknutí Kristovým duchom, mali by s ním spolupracovať.

Dnešné ochladnutie a nevera majú svoje príčiny. Milovanie sveta a ustarostenosť o život odlučujú človeka od Boha. Voda života musí byť v nás, musí vytekať z nás a prúdiť k večnému životu. Musíme pôsobiť tam, kde pôsobí Boh. Ak sa kresťan chce tešiť zo svetla života, musí usilovnejšie privádzať iných k poznaniu pravdy. Jeho život sa musí vyznačovať úsilím a obetavosťou, konaním dobra iným, a potom nebude nijakých vzdychov nad nedostatkom radosti. Anjeli ustavične pracujú pre blaho iných. V tom je ich radosť. Služba úbohým a spoločensky či inak poníženým, ktorú by sebecké srdcia pokladali za ponížujúcu činnosť, zamestnáva bezhriešnych, svätých anjelov v nebeskom kráľovstve. Kristov duch sebaobetavej lásky preniká nebesá a je podstatou nebeskej blaženosti.

Tí, čo v snahe byť požehnaním iným nepocitujú nijakú radosť, čo nevidia zmysel svojho života v službe, dobročinnosti, ba ani v obeti, nemôžu mať Kristovho ducha ani ducha nebies, pretože nemajú nijaký vzťah k práci nebeských anjelov a nemôžu mať účasť na blaženosti, ktorá im dodáva vznešenejšiu radosť.

Kristus povedal: „Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú.,, [Lukáš 15,7](#). Ak radosť anjelov spočíva v tom, že vidia hriešnikov kajat' sa, nemali by sa azda aj Kristovou krvou zachránení hriešnici tešiť, keď vidia iných kajúcne prichádzať ku Kristovi, pričom smeli sami byť požehnanými pomocníkmi? V spolupráci s Kristom a svätými anjelmi zažijeme radosť, ktorú okrem tejto činnosti neokúsime nikde inde.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 381-408.

Kristov kríž zaväzuje všetkých veriacich, aby žili sebazapieravo, aby prinášali svetlo iným a hmotne podporovali šírenie tohto svetla. Ak sú v spojení s nebom, budú spolupracovať s anjelmi.

[254]

Na svete platí zásada získať z pozemských hodnôt tohto života, čo sa len dá. Život neveriacich usmerňuje sebecká láska k zisku. Čistú radosť nemožno nájsť v bohatstve ani v uspokojovaní žiadostí, ale tam, kde vládne spokojnosť a kde je hlavnou zásadou sebaobetavá láska. Tisíce ľudí trávi svoj život v pôžitku, ale ich srdcia napĺňa nespokojnosť. Sú obeťou sebecka, sú nespokojní v márnom úsilí uspokojiť myseľ pôžitkami. Výrazom celého ich zjavu je len nešťastie a okolo nich je púšť, pretože na svojej životnej ceste neprinesli nijaké ovocie dobrých skutkov.

Keď nám Kristova láska naplní srdce a ovládne život, zmenší sa žiadostivosť, sebecko a láska po pohodlí; budeme radostne plniť Kristovu vôľu, pretože sa hlásime za jeho služobníkov. Naše šťastie bude potom primerané našim nesebeckým skutkom, preniknutým Kristovou láskou.

Božia múdrosť aj v pláne spasenia uplatňuje určitý zákon akcie a reakcie, podľa ktorého dielo dobročinnosti v každom smere správa dvojnásobné požehnanie. Kto dáva chudobnému, obšťastňuje iných a sám býva hojne požehnaný. Cieľ spásy hriešnikov mohol Boh dosiahnuť aj bez ľudí; vedel však, že človek nebude šťastný, ak sa aktívne nezapojí do veľkého diela dobročinnosti spojeného s určitým sebazaprením.

Aby sa človek nepripravil o požehnanie plynúce z dobročinnosti, náš Záchranca pripravil plán, v ktorom s ním počíta ako s Božím spolupracovníkom. V mnohých príležitostiach, v ktorých sa môže prejavíť jeho ľudská láska, má človek najlepšie možnosti pestovať dobročinnosť, zvyknúť si pomáhať trpiacim a podporovať Božie dielo. Chudobných ľudí posielala Kristus ako svojich zástupcov. Hynúci svet vyžaduje od nás hmotné prostriedky a spoluúčasť pri napĺňaní potrieb týchto ubiedených, pričom je možnosť zoznámiť ľudí s pravdou, ktorú tak veľmi potrebujú. Keď sa s porozumením snažíme skutkami dobročinnosti odpovedať na tieto výzvy, potom sme pripodobnení tomu, ktorý pre nás schudobnel. Rozdávaním obšťastňujeme iných, čím získavame skutočný poklad.

Svetské záujmy a nebeské poklady

[255] V cirkvi je veľký nedostatok kresťanskej dobročinnosti. Tí, čo mali najväčšie možnosti podporiť Božie dielo, vykonali len málo. Boh vo svojej milosti doviedol istú skupinu k poznaniu pravdy, aby mohla pochopiť cenu nebeského pokladu a porovnať ju s pozemskými statkami. Pán týmto ľuďom povedal: „Pod' te za mnou.,, Skúša ich pozvaním na večeru, ktorú pripravil. Pozoruje, ako rozvinú svoju povahu, či im budú sebecké záujmy vzácnejšie než hodnoty večné. Mnohí z našich drahých bratov podobne ospravedľujú svoje rozhodnutie ako tí, čo boli v nasledujúcom podobenstve pozvaní na večeru: „Jeden človek pripravil veľkú večeru a mnohých pozval. Keď prišiel čas večere, poslal svojho sluhu, aby oznámil pozvaným. Pod' te, už je všetko pripravené. No všetci sa jednomysel'ne začali vyhovárať. Prvý mu povedal: Kúpil som pole a musím si ho ísť obzrieť. Prosím ťa, ospravedľ ma! Druhý povedal: Kúpil som pár volov a idem ich vyskúšať. Prosím ťa, ospravedľ ma! Ďalší zas povedal: Oženil som sa, a preto nemôžem prísť. Keď sa sluha vrátil, oznámil to svojmu pánovi. Vtedy sa pán domu rozhneval a povedal svojmu sluhovi: Vyjdi rýchlo na cesty a do ulíc mesta, a prived' sem chudobných a mrzákov, slepých a chromých!., [Lukáš 14,16-21](#).

Toto podobenstvo dobre vystihuje stav mnohých vyznávačov prítomnej pravdy. Pán ich pozýval na večeru, ktorú im pripravil za veľkú cenu. Svetské záujmy im však boli oveľa dôležitejšie než nebeský poklad. Boli pozvaní, aby mali účasť na večných hodnotách, ale ich pozemky, dobytok a domáce záujmy mali pre nich zrejme väčší význam, než aby prijali nebeské pozvanie. Preto nakoniec pohrdli každým nebeským darom a svojimi pozemskými záujmami ospravedľovali svoju neposlušnosť voči nebeskému príkazu: „Pod' te, lebo už je všetko pripravené.,, Títo bratia idú slepo za príkladom ľuďí z tohto podobenstva. Ohliadajú sa na svoj pozemský majetok a hovoria: „Nie, Pane, nemôžem ísť za tebou. Ospravedľ ma!.,,

Práve tie požehnanie pozemského života, ktoré Boh zveril týmto ľuďom na skúšku, či dajú Bohu, čo je Božie, použili ako výhovorku, prečo nemôžu poslúchnuť a splniť výzvu pravdy. Pozemský majetok ich natoľko upútal, že hovoria: „O toto sa musím postarať, nemôžem predsa zanedbávať to, od čoho závisí môj život.,, Srdce týchto ľuďí

stvrdo a je ako ušliapaná cesta. Zatvárajú dvere svojho srdca pred nebeským poslom, ktorý vraví: „Pod’te, lebo už je všetko hotové!„. Dokorán ich otvárajú starostiam o svetské záležitosti a Ježiš nadarmo klope, aby mohol vstúpiť.

Mučivé jarmo sebeckva

Mnohí majú srdce natoľko preťažené starosťami o tento život, že pre nebeské záujmy nieto v ňom miesta. Ježiš pozýva unavených a obťažených a sľubuje im odpočinok, keď prídu k nemu. Volá ich, aby ťaživé jarmo sebeckva a žiadostivosti, ktoré ich mamonársky zotročuje, zamenili za jeho príjemné jarmo a ľahké bremeno. Hovorí: „Moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké!„, [Matúš 11,30](#). Chce, aby odložili ťažké bremeno svetských starostí a zmätku a vzali jeho jarmo, jarmo sebazaprenia a obetí kvôli blíznym. Toto bremeno bude iste ľahké. Kto odmieta prijať túto Kristovu pomoc a ďalej znáša [256] mučivé jarmo sebeckva, kto sa všemožne snaží hromadiť prostriedky na sebecké uspokojenie, ten ešte neokúsil pokoj a odpočinok, ktorý možno zažiť pri nesení Kristovho jarma, pri znášaní sebazaprenia a pri konaní nezištnej dobročinnosti, čo preňho znášal Kristus. Keď láska k svetu ovládne srdce a stane sa rozhodujúcou mocou, nieto v ňom už miesta na oslavu Boha, pretože všetky duševné schopnosti sú zotročené službou mamone. Taký človek už nemôže uvažovať o Bohu a dbať o nebeské hodnoty. Mysel’ stráca predošlé vedomie o Bohu a zameriava sa na hromadenie peňazí.

Títo ľudia vzhľadom na ich sebeckvo a svetské záujmy prehliadli pre tieto posledné veci to veľké a dôležité dielo. Necvičili sa v službe Bohu. Nemajú v nej nijaké skúsenosti. Majetok upútal všetky ich myšlienky a zatemnil im veľkoleposť plánu spasenia. Čím viac sa šíri ich svetský vplyv, tým menšiu potrebu rozmachu Božieho diela vidia. Svoje prostriedky investujú do pozemských vecí, a nie do večných. Ich srdce túži po stále väčšom majetku. Boh chcel mať z nich strážcov svojho zákona, aby iným ľuďom osvecovali cestu, tak ako im Pán milostivo posvietil v temnotách. Nijako sa nestarali a netrápili pre to, že nemajú čas venovať sa iným, pohovoriť si so svojimi susedmi, pomodliť sa s nimi a za nich a oboznamovať ich s pravdou.

Títo ľudia sú zodpovední za dobro, ktoré mohli vykonať. Vyhovávajú sa však na svetské starosti a bremená, ktoré zat'ážujú ich myseľ a vyžadujú všetok záujem. Svojím osobným úsilím a posvätným príkladom mohli zachraňovať ľudí, za ktorých Kristus zomrel. Vzácní ľudia hynú, hoci Boh poslal svetlo, aby ich osvietilo. Toto vzácne svetlo však mnohí skryli pod nádobu, takže neosvecuje tých, čo sú v dome.

Podobenstvo o hrivnách

Každý človek je Božím hospodárom. Pán dal každému nejakú hrivnu, no ne jeden ju pokladá za svoju. Kristus hovorí: „Obchoduj s nimi, kým neprídem.“, [Lukáš 19,13](#). Prichádza čas, keď Kristus požiada to, čo komu zveril i s úrokmi. Každému zo sluhov povie: „Vydaj počet zo šafárenia!“, [Lukáš 16,2](#). Kto hrivnu zakopal do zeme a nedal ju peňažníkom a kto peniaze rozhádzal na zbytočnosti a neinvestoval ich do Božieho diela, toho Pán určite nepochváli, ale odsúdi. Neužitočný sluha z podobenstva doniesol Pánovi hrivnu späť a povedal: „Pane, vedel som, že si tvrdý človek. Žneš, kde si nesial, a zbieraš, kde si nerozsýpal. Preto som so strachom odišiel a tvoj talent som skryl v zemi. Pozri, tu máš, čo je tvoje! Pán mu odpovedal: Zlý a lenivý sluha! Vedel si, že žnem, kde som nesial, a zbieram, kde som nerozsýpal. Mal si teda dať moje peniaze peňažníkom a ja by som si bol po návrate vzal svoj majetok s úrokom.“, [Matúš 25,24-27](#).

[257]

Tento neužitočný sluha dobre vedel o Božích plánoch, pevne sa však rozhodol mariť Boží úmysel. Boha obviňuje z nespravodlivosti a nepoctivosti, keď zo zverených hrivien požaduje úroky. Tak podobne repcú aj mnohí zámožní veriaci. Boja sa, ako neverný sluha, že prostriedky, ktoré im zveril Boh, by mali venovať na šírenie pravdy. Preto ich radšej investujú do pozemského majetku. Zakopávajú ich teda vo svete, takže im nezostáva takmer nič, čím by podporili Božie dielo. Hrivnu zakopali v obave, že Boh niečo požiada z ich istiny alebo prírastku. Keď na Pánovu žiadosť priňášajú, čo dostali, všelijako sa ospravedlňujú, prečo nedali peniaze peňazomencom, totiž neinvestovali ich na pokrok Božieho diela.

Kto spreneverí Boží dar, nepríde len o hrivnu, ale stratí aj večný život. O takom čítame: „Onoho neužitočného sluhu vyhod' te von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami.“, [Matúš 25,30](#). Verný

sluha, ktorý investuje svoje peniaze do Božieho diela na záchranu hynúcich, užíva prostriedky na Božiu slávu a Pán mu povie: „Vojdi do radosti svojho Pána!“, [Matúš 25,21](#). O akú radosť nášho Pána ide? Bude to radosť vidieť spasených v kráľovstve slávy. „On miesto radosti, ktorá sa mu ponúkala, pretrpel na sebe kríž, pohrdol potupou a teraz sedí po pravici Božieho trónu.“, [Židom 12,2](#).

Všetok Boží ľud by mal prakticky poznať dosah tohto poučenia o hospodárení. Podobenstvo o hrivnách, správne pochopené, odstráni žiadostivosť, ktorú Boh nazýva modloslužbou. Praktická dobročinnosť prinesie duchovný život tisícom povrchných vyznávačov pravdy, ktorí teraz repcú na svoju temnotu. Sebeckých a hrabivých mamonárov zmení na verných, oddaných Kristových spolupracovníkov pri záchrane hriešnikov.

Sebazaprenie a obet'

Základom plánu spasenia je OBEŤ. Ježiš opustil kráľovské paláce, schudobnel, aby sme jeho chudobou mohli zbohatnúť. Všetci účastníci tejto slávy, ktorá im bola nadobudnutá za takú veľkú obet' Božieho Syna, pôjdu za týmto dokonalým vzorom. Kristus je ten uholný kameň, a my musíme budovať na tomto základe. Všetci potrebujeme sebazapieravého a sebaobetavého ducha. Kristov pozemský život bol nesebecký, vyznačoval sa poníženosťou a obeťavosťou. Nebudú azda zachránení nasledovať svojho Pána aj v jeho sebazapieraní a obeťavosti? Kristus hovorí: „Ja som vinič a vy ratolesti.“, [Ján 15,15](#). „Otec každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia.“, [Ján 15,2](#). Životodarná miazga prúdiaca vo viniči je hlavným zdrojom výživy vetiev, aby zakvitli a priniesli ovocie. Je azda služobník väčší než jeho Pán? Pán sa bude zapierať, obeťuje sa za nás, a údy Kristovho tela budú vyhľadávať svetské pôžitky? Sebazaprenie je podstatou učeníctva.

[258]

Vtedy povedal Ježiš svojim učeníkom: „Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma! [Matúš 16,24](#). Ja som šiel prvý cestou sebazaprenia. Nič od vás nežiadam, moji nasledovníci, len to, čo som vám ako Pán ukázal vlastným životom. Spasiteľ sveta porazil satana pri pokúšaní na púšti. Zvíťazil preto, aby človekovi ukázal, ako aj on môže zvíťaziť.“, V nazaretskej

synagóge oznámil: „Duch Pánov je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúšených srdcom. Poslal ma oznámiť zajatým prepustenie, slepým vrátiť zrak, utláčacích prepustiť a vyhlásiť milostivý rok Pánov.,, [Lukáš 4,18.19](#).

V slávnom diele, ku ktorému sa Ježiš hlásil, mali na zemi z jeho poverenia pokračovať jeho nasledovníci. V tomto veľkom spásnom diele vedie Kristus, ako naša Hlava. Nasledovať ho nás zaväzuje jeho príklad. Dal nám svetové poslanstvo. Túto pravdu treba rozšíriť medzi všetky národy, jazyky a ľudí. Satanova moc mala byť porazená. Kristus a jeho učeníci nepriateľ a premohli. Proti mocnostiam tmy treba vytrvalo bojovať. Na úspech tohto diela boli potrebné prostriedky. Pán Boh ich nepošle priamo z neba, ale dáva ich do rúk svojich nasledovníkov, aby ich použili a pokračovali v tomto boji.

Desiatkový systém

Pán dal svojmu ľudu plán, ako môže z vlastných zdrojov podporovať toto dielo. Boží plán v desiatkovom systéme je skvelý vo svojej jednoduchosti a rovnosti. Vo viere a odvahe sa na ňom môžu zúčastniť všetci, pretože má Boží pôvod. Jednoduchosť sa tu snúbi s užitočnosťou a nepotrebujeme na to nijakú hlbokú učenosť, aby sme to pochopili a podľa toho aj žili. Každý si pritom uvedomuje, že sa aktívne zúčastňuje na šírení spásneho diela. Každý – muž, žena, mladík či deva – môže byť Božím hospodárom a nástrojom, keď ide o potreby tejto pokladnice. Apoštol hovorí: „Nech si každý z vás prvý deň po sobote odloží, čo by mohol usporiť.,, [1. Korint'anom 16,2](#).

Takýmto systémom sa dá vykonať veľké dielo. Keby ho všetci prijali, každý by sa stal bdelým a verným Božím šafárom a na podporu rozsiahleho diela zvestovania posledného varovného poslanstva tomuto svetu by nikdy nechýbali prostriedky. Ak tento spôsob prijmú všetci, pokladnica bude plná a prispievatelia nebudú o nič chudobnejší. Každým darom im bude dielo prítomnej pravdy bližšie. Takto si budú „zhromažďovať“ dobrý základ do budúcnosti, aby dosiahli skutočný život.,, [1. Timoteovi 6,19](#).

[259]

Keď vytrvalí, stáli pracovníci vidia, že z ich podporného, dobročinného úsilia sa rozhojňuje láska k Bohu a k blíždym a že sa svojím

osobným pričinením stávajú užitočnejšími, pociťia, akým požehnaním je spolupracovať s Kristom. Vo všeobecnej kresťanskej cirkvi je zvykom almužnícky prispievať na boj proti mravnej temnote, ktorá zaplavuje svet. Božie dielo nikdy nepokročí, ako má, kým Kristovi nasledovníci nebudú aktívnymi, horlivými pracovníkmi.

Každý jednotlivec v cirkvi by si mal byť vedomý, že pravda, ktorú vyznáva, je skutočnosť a že všetci majú pracovať nezištne. Niektorí boháči neraz repcú, keď sa Božie dielo vzmáha a vyžaduje viac prostriedkov. Hovoria, že výzvam k obetavosti nie je konca. Každá vyžaduje podporu. Takým ľuďom pripomíname, že veríme v taký rozmach Božieho diela, že bude ešte väčšia príležitosť a pokladnicu na podporu diela budú zaťažovať ešte častejšie, naliehavejšie výzvy a požiadavky.

Keby každý prijal tento plán sústavného prispievania, prostriedky by sa pri plnom rozvoji ustavične dopĺňali. Príjem by plynul ako mocný prúd a stále by ho dopĺňali hojné prítoky štedrej obetavosti. Dávanie darov patrí k evanjelijnému náboženstvu. Nemá nás azda pomyslenie na nezmernú cenu za naše vykúpenie podnietiť k vzneseným finančným záväzkom a doviest' k tomu, aby sme svoje sily bezvýhradne venovali Pánovmu dielu?

Veľ a neurovnaných dlhov zostane, keď nám Pán náhle povie: „Vydaj počet zo šafárenia.,, [Lukáš 16,2](#). Ak sa ľudia snažia obísť Božie požiadavky a sebecky prilipnú na všetkom, čo im Pán dáva, on ich môže žehnať aj ďalej a často prejaví svoju dobrotu prehojným požehnaním, takže títo jednotlivci budú požívať úctu medzi ľuďmi a neobmedzene aj v cirkvi. Majster im však nečakane povie: „Vydaj počet zo šafárenia.,, Kristus hovorí: „Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste neurobili!.,, [Matúš 25,45](#). „Či neviete, že nepatríte sebe?... Boli ste draho vykúpení.,, Oslavujte teda Boha svojimi prostriedkami, telom i duchom, čo všetko náleží jemu. „Boli ste vykúpení nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou nevinného a nepoškvrneného Baránka, Krista.,, [1. Petra 1,18.19](#). On požaduje vydat' počet z darov, ktoré nám zveril na záchranu hynúcich. On obetoval svoju krv, od nás žiada prostriedky. Jeho chudobou sme zbohatli. Odmietneme mu azda vrátiť jeho vlastné dary?

Boží spolupracovníci

[260] Božie dielo nie je odkázané na ľudskú podporu. Prostriedky na to by Boh mohol zoslať priamo z neba, keby to bol vo svojej prozreteľnosti uznal za najlepšie pre človeka. Mohol sa rozhodnúť pre taký spôsob, ktorým by anjeli šíрили pravdu vo svete bez ľudskej účasti. Pravdu mohol napísať na nebesá a svoje požiadavky oznámiť živým písmom. Boh nezávisí od striebra či zlata kohokoľvek. Hovorí: „Ved' moja je všetka lesná zver a na vrchoch dobytka na tisíce... Ak by som bol hladný, nepovedal by som to tebe, ved' môj je svet so všetkým, čo je na ňom.,, [Žalm 50,10.12](#). Čokoľvek potrebujeme na úspešné šírenie Božieho diela, to všetko Boh účelne zariadil pre naše dobro. Poctil nás tým, že nás povolal za svojich spolupracovníkov. Rozhodol sa spolupracovať s ľuďmi a chce, aby boli stále štedrý.

Boh vo svojej prezieravosti má medzi nami vždy nejakých chudobných ľudí, aby sme sa v rôznom nedostatku a utrpení na svete osvedčili a mali možnosť rozvinúť kresťanský charakter. Postavil nám do cesty trpiacich, aby v nás prebúdzať kresťanský súcit a lásku.

Hriešnici, ktorí hynú pre svoju nevedomosť, zostávajú v tme, kým im niekto neprinesie svetlo pravdy. Boh nepošle anjelov vykonať to, čo zveril ľuďom. Všetkým, čo kázal ľuďom konať, im chce zjavne ukázať ich skutočný charakter. Kristus nám posielal chudobných ako svojich zástupcov. Hovorí: „Lebo som bol hladný a nedali ste mi jesť, bol som smädný a nedali ste mi piť.,, [Matúš 25,42](#). Sám sa stotožňuje s trpiacim ľudstvom v ubiedených jednotlivcoch. Privlastňuje si ich nedostatky a berie na seba ich utrpenie. Mravná temnota hynúceho sveta vyzýva kresťanov k osobnému obetavému úsiliu; majú totiž prispieť svojimi prostriedkami a vplyvom, aby sa mohli podobat' tomu, ktorý, hoci bohatý, pre nás schudobnel. Duch Boží nemôže bývať v srdci tých, ktorým síce zjavil svoju pravdu, ktorých však treba ustavične nabádať, aby si uvedomili potrebu zodpovedne spolupracovať s Kristom. Apoštol zdôrazňuje povinnosť dávať z vyšších pohnútok než len z prebudeného súcitu. Dôrazne nám pripomína zásadu nezištného, úprimného snaženia, ktoré oslávi Boha.

Písmo vyzýva kresťanov, aby sa zapojili do plánu aktívnej dobročinnosti stálym záujmom o záchranu blížnych. Mravný zákon prikazoval svätenie soboty, čo nie je žiadnym bremenom, iba ak pre

priestupníkov, na ktorých doliehajú následky prestúpenia. Desiatkový systém nie je nijakým bremenom pre tých, čo sa podľa neho správajú. Pôvodca, ktorý tento poriadok dal Židom, ho ešte neodvolal ani nezmenil. Nielenže nezrušil jeho záväznosť, ale čím viac by sa bolo v kresťanskom veku šíriло svetlo o spasení v Kristovi, tým plnšie sa mal tento systém uplatniť a rozvinúť.

Ježiš povedal zákonníkovi, že podmienkou večného života je plnenie zvláštnych požiadaviek zákona, podľa ktorých treba milovať Boha celým srdcom, dušou, myslou a silou a svojho blížneho ako seba. Keď Kristova smrť urobila koniec predobrazným obetiam, pôvodný zákon, vytesaný na kamenných doskách, zostal nezmenený a navždy záväzný pre každého človeka. V kresťanskej dobe sa povinnosti človeka nezúžili, ale vyjasnili a zvýraznili.

[261]

Rozmach evanjelizačného úsilia vyžadoval po Kristovej smrti väčšiu podporu, preto príkaz ochotnej obetavosti bol ešte naliehavejšou potrebou než v židovskej ekonómii. Boh teraz nepožaduje menšie, ale väčšie dary než kedykoľvek v dejinách sveta. Podľa Kristovej zásady veľkosť darov a obetí by sa mala riadiť mierou prijatého svetla a požehnania. Kristus povedal: „Od každého, ktorý mnoho dostal, bude sa mnoho požadovať“, [Lukáš 12,48](#).

V ranom kresťanskom období odpovedali Kristovi nasledovníci na požehnanie skutkami obetavosti a milosrdenstva. Duch Svätý, ktorý prišiel po Kristovom nanebovstúpení, viedol veriacich k sebazapreniu a obetavosti pre záchranu iných. Keď núdza doľahla na chudobných v Jeruzaleme, Pavel písomne upozornil kresťanov z pohanov na dobročinnosť takto: „Tak ako vo všetkom oplývate hojnosťou: vo viere i v slove, poznaní i vo všetkej horlivosti a v láske, ktorú máte z nás, tak vyniknite aj v tomto diele lásky“, [2. Korint'anom 8,7](#). Dobročinnosť tu apoštol uviedol popri viere, láske a kresťanskom snažení. Ak si niekto myslí, že ako kresťan si môže zapchať uši a zavrieť srdce, aby nepočul Božiu výzvu k štedrosti, strašne sa klame. Mnohí majú plné ústa vyznávania o láske a pravde, no pre jej rozmach donášajú len obeť slovného vyznania, ale pre jej pokrok nerobia nič. Viera takých vyznávačov je mŕtva, nepotvrdená skutkami. Pán sa nikdy tak nezmylil, aby niekoho priviedol k obráteniu a nechal ho v zajatí lakomstva.

Od Adama...

Stopy desiatkového systému nás vedú do predmojžišovského obdobia. Skôr ako Mojžiš dostal pokyny o desiatkoch, ľudia už od čias Adama prinášali Bohu obetné dary na náboženské účely. Súhlasom s obetnými požiadavkami Boha mali prejavovať vd'ačnosť za jeho milosť a požehnanie, ktoré im preukazoval. Takto to šlo generačne až k Abrahámovi, ktorý odovzdal desiatky Melchisedekovi, kňazovi najvyššieho Boha. Táto zásada platila aj za čias Jóba. Keď bol Jákob v Bételi ako chudobný pútnik bez domova, osamelo si v smútku líha na kameň a sľubuje Pánovi: „Zo všetkého, čo mi dáš, budem ti presne odvádzať desiatky.,, 1. Mojžišova 28,22. Boh nikoho nenúti dávať. Všetko, čo kto dá, má byť dobrovoľné. Nechce mať pokladnicu preplnenú darmi z neochoty.

[262] Pán chce byť v úzkom spoločenstve s človekom a praje si, aby aj človek žil s blížnymi súciteľne a s láskou. Preto mu prikázal zodpovedne konať skutky, ktoré prekonajú sebeckosť a umocnia lásku k Bohu a k ľuďom. Boh určil tento plán poriadku dobrovoľnej podpory pre dobro človeka, ktorý je náchylný na sebeckosť a srdce si zatvára pred šľachetnými činmi. Pán požaduje, aby ľudia prinášali dary na určitý čas. Týmto ustanovením sa má dávanie stať dobrým zvykom a štedrosť si má každý pokladať za svoju kresťanskú povinnosť. Srdce otvorené jedným darom nemá čas sebecky vychladnúť a zavrieť sa skôr, než sa naskytnie druhá možnosť dobrovoľného daru. Príliv má byť nepretržitý, lebo skutky štedrej obetavosti udržiavajú voľný prietok.

Desatina príjmu

Čo do množstva, Boh určil desatinu príjmu. Toto sa ponecháva svedomiu a štedrej ochote ľudí, ktorých súdnosť sa má v tomto desiatkovom systéme slobodne prejavovať. Hoci sa tu svedomie rozhoduje slobodne, predsa bol stanovený určitý plán, ktorý je všetkým dostatočne jasný. Netreba tu nijaké vynuovenie.

Boh vyzýval ľudí za čias Mojžiša, aby dali desatinu zo všetkého svojho príjmu. V dôvere im zveril veci tohto života, aby šafáril s hrievami a zúročené mu ich vrátili. Žiadal desatinu ako tú najmenšiu časť, ktorú mu má človek vrátiť. Hovorí: Vám ponechávam deväť

desatín, pre seba žiadam jednu desatinu, tá bude moja. Ak si ľudia aj túto časť nechávajú pre seba, olupujú Boha. Ľud mal okrem desatiny z príjmu prinášať aj obete za hriech, obete pokojné a ďakovné.

Čokoľvek si človek ponecháva z Božieho desiatku, o tom sa v nebeských knihách vedie záznam proti nevernému šafárovi ako o lúpeži. Takí ľudia okrádajú svojho Stvoriteľa. Keď sú na túto hriechu nedbalosť upozornení a ak zmenia svoje konanie a začnú sa správať podľa zásad, to ešte nestačí. Tým sa neopraví číselný záznam v nebi o sprenevere im zvereného vlastníctva, ktoré treba Veriteľovi vrátiť. Treba sa kajateľ z nevernosti a nevďačnosti voči Bohu.

„Či smie podvádzať človek Boha, keď vy podvádzate mňa? Vy sa však spytujete: Ako ťa podvádzame? Desiatkami a pozdvihovateľnými obetami. Zasiachnutí ste kliatbou, a predsa ma podvádzate – vy, celý národ! Prinášajte celé desiatky do pokladnice a v mojom dome bude poživeň; vyskúšajte ma týmto – vraví Hospodin mocnosť: Či vám neotvorím okná nebies a nevylejem na vás až nadbytok požehnaní!., [Malachiáš 3,8-10](#). Tu je prísľub, že ak sa všetky desiatky dostanú do Božej pokladnice, Božie požehnanie pocítia poslušní. „Pohrozím pre vás kobyľkám, takže vám neskazia plodiny zeme, a vinič vám nebude neplodný na poli – vraví Hospodin mocnosť. Blahoslaviť vás budú všetky národy, lebo budete obľúbenou krajinou – vraví Hospodin mocnosť!., [Malachiáš 3,11.12](#).

Ak všetci vyznávači pravdy splnia Božie požiadavky o desiatkoch, ktoré patria Bohu, pokladnica sa naplní prostriedkami, ktoré umožnia pokrok rozsiahleho diela, ktoré sa koná na záchranu človeka.

[263]

Boh dáva človekovi deväť desatín, kým jednu desatinu žiada na sväté účely. Podobne určil šesť dní na prácu a pre seba si vyhradil a oddelil siedmy deň. Sobota a desatina z príjmu sú teda sväté. Boh oboje určil pre seba. Svoje dielo na zemi chce šíriť prostriedkami, ktoré zveril človekovi.

Boh za starodávna žiadal, aby sa jeho ľud trikrát v roku zhromaždil. „Tri razy do roka nech sa každý muž objaví pred Hospodinom, svojím Bohom, na mieste, ktoré si vyvolí: na slávnosť nekvasečných chlebov, na slávnosť týždňov a na slávnosť stánkov. Nech sa pred Hospodinom neukáže s prázdnyimi rukami; každý nech dá, čo bude môcť, podľa požehnaní Hospodina, tvojho Boha, ktoré ti

udelil.,, 5. Mojžišova 16,16.17. Na náboženské účely bola venovaná a posvätená nie menej ako tretina ich príjmu.

Keď Boží ľud v ktoromkoľvek dejinnom období radostne a ochotne plnil Boží plán pravidelnej podpory diela a prinášal svoje dary a obete, vždy pocíťoval ten večne platný prísľub, že zdar vo všetkom podnikaní je úmerný plneniu Božích príkazov. Keď ľud uznal Božie požiadavky a spĺňal Pánove príkazy, ctil si ho aj svojimi prostriedkami, vždy mal plné stodoly. Keď však olupoval Boha v desiatkoch a obetiach, musel pocíťiť, že neokráda len Boha, ale sám seba, pretože Boh obmedzil svoje požehnanie podľa toho, ako ľud zmenšoval svoje obete Bohu.

Nijaké ťažké bremeno

Poniekto si povedia, že desiatkový systém musel byť jedným z najtvrdších zákonov, ktoré doliehali na Židov. Toto však nebolo nijakým ťažkým bremenom pre tých, čo milovali Boha. Stávalo sa ním len vtedy, keď ľud povol'oval sebeckým sklonom vlastnej prirodzenosti a z lakomstva zadržoval to, čo patrilo Bohu. Vtedy stratil zo zreteľa večné hodnoty a pozemské poklady si cenil viac ako vlastnú dušu. Na Boží ľud v týchto posledných dňoch sa kladú ešte väčšie požiadavky než na vtedajších Izraelcov. Vo veľmi krátkom čase treba vykonať rozsiahle a dôležité dielo. Boh nikdy nechcel, aby zákon desiatkového systému stratil svoj význam medzi jeho ľuďmi; naopak, chcel, aby obetavosť prenikla všetko a aby sme boli pripravení na záverečné dielo.

Z pravidelnej podpory diela sa nemalo stať pravidelné donucovanie. Boh prijíma len dobrovoľné obete. Láska ku Kristovi nemôže existovať bez primeranej lásky k tým, ktorých prišiel vykúpiť. Láska ku Kristovi musí byť vládnuou zásadou veriaceho človeka. [264] Musí ovládnuť všetky pohnútky a usmerňovať všetky schopnosti. Výkupná láska by mala prebudiť všetky duševné pohnútky a sebaobetavú odovzdanosť, akej je srdce človeka len schopné. Keď sa to stane skutočnosťou, nebudú potrebné nijaké naliehavé výzvy, ktoré by presviedčali ľudské sebestvo, prebúdzali spiaci súcit a volali po dobrovoľných obetiach na rozšírenie diela prevzácnej pravdy.

Ježiš nás vykúpil za nekonečnú cenu. Všetky naše schopnosti i všetok náš vplyv patria skutočne jemu a mali by byť zasvätené jeho

službe. Ak sa pre to rozhodneme, prejavíme mu svoju vd'áčnosť za to, že nás svojou drahou krvou vykúpil z otroctva. Všetko úsilie nášho Spasiteľa je v našom záujme. Vstúpil na nebesá, kde prosí za tých, ktorých vykúpil svojou krvou. Pred Otcom sa odvoláva na svoj smrteľný zápas na kríži. Dvíha svoje prebodnuté ruky a prosí za svoju cirkev, aby jej členovia boli zachránení pred pádom do pokušenia.

Keby sme mohli pochopiť vznešenosť Spasiteľovho vykupiteľského diela, naše srdcia by sa zapálili vrúcnou a opravdivou láskou. Vtedy by sme sa zhrozili nad svojou bezcitnosťou a chladnou ľahostajnosťou. Úplná odovzdanosť a štedrosť, prebudená vd'áčnou láskou, dodá i tej najmenej dobrovoľnej obeť príjemnú vôňu a urobí z nej nekonečne cenný dar. Aj keby sme svojmu Vykupiteľovi odovzdali všetko aj s tým, čo nám je najdrahšie, každá obeť sa nám bude javiť ako nedostatočná a ničotná pri pomyslení na svoj dlh vd'áčnosti voči Bohu v celom jeho rozsahu. Anjeli však prijímajú tieto z nášho pohľadu len chatrné dary a prinášajú ich ako príjemnú obeť k nebeskému trónu, a Pán ich prijíma.

Ako Kristovi nasledovníci si neuvedomujeme svoje skutočné postavenie. Nemáme správnu predstavu o svojej zodpovednosti Kristových služobníkov. Svojím životom plným utrpenia a obetovanou krvou nám Kristus dal vopred odplatu, aby si nás pripútal ochotnou službou. Všetko dobré, čo máme, nám prepožičal náš Spasiteľ. Urobil nás správcami vo svojom diele. Naše najmenšie obeť a najchatrnejšie služby, vykonané vo viere a láske, môžu byť obetnými darmi na získanie ľudí pre Pánovu službu a na rozšírenie jeho slávy. Záujem a prospech Kristovho kráľovstva by sme mali mať na prvom mieste, pred všetkým ostatným. Komu sú vlastné záľuby a svetské záujmy stredobodom života, nie je verným správcom. Tí, čo sa zapierajú, aby mohli dobre robiť iným a pre Kristovu službu sa obetujú so všetkým, čo majú, zažijú šťastie, ktoré sebecký človek nevie oceniť. Naš Spasiteľ hovorí: „Tak nikto z vás nemôže byť mojim učeníkom, ak sa nezriekne všetkého, čo má.,, [Lukáš 14,33](#). Láska nehľadá len vlastné záujmy. Toto bolo ovocím nesebeckej lásky a ochotnej obetavosti, čím sa vyznačoval celý Kristov život. Boží zákon v našom srdci podriadi naše osobné záľuby vznešeným a večným záujmom.

Pozemský poklad

Kristus nás dôrazne napomína, aby sme hľadali predovšetkým Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť. Toto je naša prvá a najväčšia povinnosť. Náš Pán výslovne varoval svojich učeníkov, aby si na zemi nehromadili poklady, pretože by im srdcia mohli prirásť skôr k pozemským veciam než k nebeským. Práve v tomto ohľade stroskotala viera mnohých. Šli priam proti výslovnému príkazu nášho Pána a dovolili, aby sa im peniaze stali rozhodujúcou vášňou v ich živote. Vo svojom úsilí získať finančné prostriedky nemajú mieru. Ich chorobná túžba po bohatstve ich tak omámila, ako alkohol opája pijana.

Kresťania zabúdajú, že slúžia Pánovi, že mu bezvýhradne patria svojím časom i všetkým, čo majú. Mnohí sú pokúšaní a väčšinu z nich satan zvedol našepkávaním, aby svoje peniaze vložili do toho, čo sľubuje najväčší peňažný zisk. Len málokto sa zamýšľá nad tým, čo od nich požaduje Boh, aby si za svoju prvoradú povinnosť pokladali dbať o potreby jeho diela. Len málo je tých, čo primerane, podľa svojich hmotných možností, investujú do Božieho diela. Mnohí vložili svoje peniaze do majetku, ktorý by museli najprv predať, aby prostriedkami z predaja mohli podporiť Božie dielo, ak má byť z toho nejaký praktický úžitok. Týmto ospravedlňujú svoj úbohý podiel v diele Vykupiteľa. Tak dôkladne zakopali svoje peniaze do zeme, ako muž v podobenstve. Olupujú Boha o desiatok, o ktorom povedal, že patrí jemu, a tým, že jeho okrádajú, sami sa pripravujú o nebeský poklad.

Na úžitok človeka

Plán systematickej podpory diela nezačína žiadneho človeka. „So zbierkou pre svätých urobte aj vy tak, ako som prikázal cirkevným zborom v Galácii. Nech si každý z vás každú nedeľu odloží, čo mohol usporiť, aby sa zbierky nekonali práve vtedy, keď prídem.,, [1. Korint'anom 16,1.2](#). Chudobní ľudia nie sú vylúčení z možnosti obetovať. V tomto diele môžu mať podiel chudobní i bohatí. Kristovo naučenie o vdovskom groši nám ukazuje, že aj tie najmenšie dary chudobných, prinesené srdcom preniknutým láskou, Boh prijíma tak, ako najväčšie dary bohatých.

Dary chudobných, obetované z lásky ku Kristovi, nie sú na váhach svätyne hodnotené podľa množstva, ale podľa lásky, ktorá prináša obeť. Chudobný, ale zo svojho mála ochotne obetujúci darca, pocíti Ježišove zasľúbenia takisto ako bohatý človek, ktorý dáva z hojnosti. Chudobný človek obetuje zo svojho mála a túto obeť naozaj pocíti. Musí sa skutočne zaprieť, prípadne zriecť niečoho, čo pre svoj život potrebuje, zatiaľ čo bohatý dáva z hojnosti, necíti nijaký nedostatok a nič si nemusí odoprieť, čo skutočne potrebuje. Obeť chudobného človeka sprevádza určitá posvätenosť, ktorá sa z daru bohatého stráca, pretože boháč dáva zo svojho nadbytku. Božia prozreteľnosť ustanovila plán systematickej obete na úžitok človeka, a táto prozreteľnosť neustále bdie. Ak sa Boží služobníci budú pridržať jeho ustanovení, všetci budú aktívnymi pracovníkmi. [266]

Tí, čo uberajú z Božej pokladnice a prostriedky hromadia pre svoje deti, tým len ohrozujú ich duchovný záujem. Svoje vlastníctvo, ktoré im je skúšobným kameňom, kladú do cesty svojim deťom, aby sa na ňom potkli a zahynuli. Mnohí veľmi pomýlene nakladajú s vecami tohto života. Šetria, seba aj iných oberajú o to, čo by mohli mať, keby správne využívali prostriedky, ktoré im zveril Boh. Stávajú sa z nich sebci a lakomci. Zanedbávajú svoje duchovné záujmy a ich duchovný vzrast chradne; to všetko len preto, aby si nahromadili bohatstvo, ktoré nemôžu užiť. Svoj majetok prenechávajú deťom a v deviatich prípadoch z desiatich je toto dedičstvo ich deťom väčšou kliatbou, než bolo im samým. Deťom spoliehajúcim sa na majetok svojich rodičov sa často nepodarí zvládnuť tento život, kým život budúci zvyčajne zanedbávajú úplne.

Najlepším odkazom, aký môžu rodičia svojim deťom zanechať, je zručnosť v užitočnej práci a príklad života, ktorý sa vyznačuje nezištnou štedrosťou. Taký život vyjaví pravú hodnotu peňazí, že si ich totiž máme vážiť len potiaľ, pokiaľ splňajú naše náležité potreby, slúžia potrebám iných a podporujú pokrok Božieho diela.

Zodpovednosť chudobných

Poniektorí sú ochotní dať podľa toho, čo majú, a myslia si, že Boh už od nich nič viac nežiada, pretože nemajú nijaké veľké majetky. Ich príjem pri plnení rodinných povinností im nedovoľuje niečo ušetriť. Nejednen z týchto ľudí by sa však mohol spýtať sám

seba: Dávam podľa toho, čo by som mohol mať? Boh chce, aby sa uplatnili všetky telesné a duševné schopnosti človeka. Poniektorí zanedbávajú zdokonalenie svojich schopností, ktoré majú od Boha. Údelom človeka je práca. Len hriech spôsobil, že prácu správa kľatba. Telesné, duševné a mravné blaho človeka nevyhnutne vyžaduje, aby trávil život v užitočnej práci. „Bud'te neúnavní v horlivosti!„ – napomína apoštol Pavel.

[267] Lenivým životom nemôže Boha osláviť ani boháč, ani leňoch. Všetok kapitál, ktorý mnohí chudobní ľudia majú, je čas a telesná sila, a toto sa často premárni v obľúbenom pohodlí a nezodpovednom leňošení, takže nemajú čo priniesť Pánovi v desiatkoch a obetiach. Ak kresťanom chýba múdrosť, ako treba čo najlepšie pracovať a najrozumnejšie zužitkovať svoje duševné a telesné schopnosti, mali by mať toľko pokory a poradiť sa so svojimi bratmi; ich lepší úsudok by mohol nahradiť ich nedostatky. Mnohí chudobní ľudia, ktorí sa teraz uspokojia s tým, že pre blaho svojich blízkych a pre pokrok Božieho diela nerobia nič, mohli by vykonať veľa, keby chceli. Za fond svojej fyzickej sily sú Bohu tak zodpovední, ako boháč za svoj finančný kapitál.

Niektorí z tých, čo by svoje prostriedky mali vložiť do Božej pokladnice, budú z nej ešte prijímať. Mnohí z teraz chudobných by však mohli zlepšiť svoje postavenie, a to rozumným zužitkovaním svojho času. Nemali by sa nechať vtiahnuť do patentových podnikov a mali by ovládať svoje sklony k špekulatívnemu podnikaniu a snažiť sa prostriedky nadobudnúť trpezlivou, vytrvalou námahou. Keby sa úspešní ľudia dali ochotne poučiť, mohli by si zvyknúť na sebazaprenie či prísnu sporivosť a boli by spokojní, že dary môžu dávať, nie brať. Je mnoho lenivých služobníkov. Keby chceli konať podľa svojich síl, zakúsili by také veľké požehnanie v službe iným, a skúsenostne by poznali, že „blahoslavenejšie je dávať než prijímať „.

Správne usmernená obetavosť ovplyvňuje duševné a mravné sily ľudí a podnecuje ich k najzdravšej činnosti: pomáhať trpiacim a podporovať pokrok Božieho diela. Keby si tí, čo majú prostriedky, uvedomili, že za každý utratený peniaz sú Bohu zodpovední, ich domnelé potreby boli by oveľa menšie. Keby sme mali citlivejšie svedomie, videli by sme mnoho zbytočne vydaných peňazí na uspokojenie chůt'ok, pýchy, márnivosti a na zábavy a zaznamenali by sme nezodpovedné mrhanie Pánovými prostriedkami, ktoré sa mali

venovať jeho dielu. Tí, čo márnia majetok svojho Pána, budú mu neskôr musieť vydať počet zo správcovstva.

Varovanie bohatým

Keby kresťania menej vydávali zo svojho bohatstva na ozdobu svojho tela či okrasu vlastných domov a menej strácali vo výstrednej, zdraviu škodlivej hojnosti na svojich stoloch, mohli by do Božej pokladnice priniesť väčšie dary. Tým by šli v šíľapajach svojho Vykupiteľa, ktorý opustil nebesá, bohatstvo a slávu a pre nás schudobnel, aby sme my večne zbohatli. Ak sme príliš chudobní, aby sme verne odovzdávali Bohu desiatky a obete, ktoré od nás žiada, určite sme príliš chudobní aj na to, aby sme sa draho obliekali a bohato stolovali, pretože takto utrácame peniaze svojho Pána škodlivou povolenosťou samolúbosti a vlastnej sláve. Naozaj by sme sa mali spýtať sami seba: Aký poklad sme si odložili v Božom kráľovstve? Sme bohatí v Bohu?

Svojich učeníkov poučil Ježiš o lakomstve. „Nato im povedal toto podobenstvo: Bohatému človeku prinieslo pole hojnú úrodu. Premýšľal teda a povedal si: Čo urobím? Lebo nemám si kde zhromaždiť úrodu. A povedal: Toto urobím: zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromaždím všetko obilie a všetko, čo mám. Potom si povedal duši: Duša, máš dost' všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel sa! Ale Boh mu riekol: Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si pripravil, komu to zostane? Tak bude s tým, kto si zhromažďuje poklady, a nie je bohatý v Bohu., [Lukáš 12,16-21](#).

[268]

Dĺžka a šťastie života nespočívajú v množstve pozemského majetku. Tento nerozumný vrcholne sebecký boháč si nahromadil poklady, ktoré nemohol zužitkovať. Žil len pre seba. Klamal v podnikaní a robil špekulatívne obchody, no d'akovať Bohu a milovať ho nevedel. Olupoval sirotu a vdovy. Okrádal svojich blížnych, len aby mohol hromadiť časný majetok. Mohol si odložiť poklad v nebi, ktorý sa nekazí, ale pre svoje lakomstvo stratil svet tento i budúci. Tí, čo pokorne a na oslavu Boha užívajú prostriedky, ktoré im zveril on, dostanú neskôr svoj poklad z rúk Pána s požehnaním: „Správne dobrý a verný sluha... Vojdi do radosti svojho Pána!., [Matúš 25,23](#).

Keď sa zamýšľame nad nekonečnou obeťou prinesenou pre spásu ľudí, premáha nás úžas. Keď v ľudských srdciach víťazí sebeckosť a sú v pokušení ponechať si svoj podporný príspevok v ktoromkoľvek šťastnom diele, mali by sa utvrdiť v pravde myšlienkou na to, že Pán, bohatý na neoceniteľné nebeské poklady, sa odvrátil od všetkého toho a schudobnel. Nemal, kde by si hlavu položil. Všetku túto obeť priniesol pre nás, aby sme my mohli dostať večné bohatstvo.

Kristus šiel cestou sebazaprenia a obete; touto cestou musia ísť aj všetci jeho učeníci, ak chcú byť nakoniec v jeho sláve. Vlastné srdce si zažil všetkým tým, čo trápi človeka. Svetsky zmýšľajúci ľudia sú otupení. Vidia iba pozemské veci, ktoré sú len tieňom slávy a hodnoty nebeských vecí. Za pozemským ziskom vedia obísť zem i more. Vedia sa zaprieť a trpieť, len aby dosiahli čo chcú, a predsa sa odvracajú od nebeských pokladov a nestoja o večné hodnoty. Božie dielo zvyčajne najviac podporujú ľudia pomerne chudobní. Zo svojho mála vedia byť veľkodušní. Svoju obetavosť si vypestovali štedrosťou. Keď sa ich výdaje začali vyrovnávať s príjmom, túžba po pozemskom bohatstve sa nemohla uplatniť a rozrástť.

[269] Mnohých však počiatočný úspech pri získavaní pozemského majetku núti stále počítať, ako dlho bude trvať, kým si nadobudnú určitú sumu. Pre svoju ustarostenosť o získanie čo možno najväčšieho bohatstva nemôžu bohatnúť v Bohu. Ich štedrá obetavosť neudrží krok s ich hromadením. Ako rastie túžba po bohatstve, tým viac sa k pokladu pripútava ich srdce. Každý prírastok majetku umocňuje nenásytnú túžbu mať ešte viac. Vtedy poniektorí začnú uvažovať, že Pánov desiatok je predsa len prísny a nespravodlivý nárok. Písmo však hovorí: „Ak pribúda majetku, neupínajte k nemu srdce.,, [Žalm 62,11](#). Mnohí povedali: Keby som bol bohatý, ako ten či onen, mohol by som dať viac do Božej pokladnice. Svoje bohatstvo by som použil len na pokrok Božieho diela.,, Pán skúšal takýchto ľudí, dal im bohatstvo, ale s bohatstvom prišlo veľké pokušenie a ich obetavosť bola oveľa menšia než v čase chudoby. Silná túžba po väčšom bohatstve im tak ovládla myseľ i srdce, že upadli do modloslužby.

Nerozdelená vernosť

Ten, ktorý dáva ľuďom všetko bohatstvo a večný život v blaženosti svojho kráľovstva ako odplatu za vernú poslušnosť, neprijíma rozdelené srdce. Žijeme uprostred nebezpečenstiev posledných dní, kde všetko rozptyľuje myseľ a všetok záujem odvracia od Boha. Svoju povinnosť rozpoznáme a doceníme, keď nám ju osvieti svetlo Kristovho života. Ako slnko od východu putuje k západu a osvecuje celý svet, tak aj pravý nasledovník Krista bude svetlom svetu. Pôjde týmto svetom ako jasné a žiarivé svetlo, aby tých, čo sú v tme, osvietilo a zohrialo lúčmi, ktoré vyžarujú z neho. O svojich učeníkoch Kristus hovorí: „Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, sa nedá ukryť“, **Matúš 5,14**.

Ak náš nebeský Vzor žil sebazapieravo, môže byť azda život jeho nasledovníkov taký odlišný od jeho života? Spasiteľ dal všetko na záchranu hynúceho sveta, neušetril ani seba. Božia cirkev spí, jej členov ochromila nečinnosť. Zo všetkých strán sveta možno počuť: „Príď a pomôž nám!“, Odpovedať sa však nijako neponáhľame. Tu a tam sa koná len nepatrné dielo. Poniectorí prejavujú záujem o spoluprácu s Pánom, ale tí sa často namáhajú len sami. Máme iba jediného svojho misionára (1) v celom tom rozsiahlom poli cudzích krajín.

(1) Pozn. red.: Tento údaj je z r. 1875, krátko po tom, čo brat J. N. Andrews prišiel do Európy, teda, než sa misijné úsilie stalo hlavným cieľom každého člena.

Pravda je mocná, ale neuvádza sa do života. Nestačí položiť peniaze na oltár. Boh vyzýva dobrovoľníkov na hlásanie pravdy medzi iné národy, jazyky a ľud. Nie sú to naše štatistiky, ani naše bohatstvo, čo prinesie rozhodujúce víťazstvo, ale odovzdanosť dielu, mravná odvaha, vrúcna láska k ľuďom, neúnavná a neochabujúca horlivosť.

Požehnanie štedrosti

Mnohí s ľútosťou hľadeli na židovský národ, pretože musel podporovať svoje náboženstvo. Boh však, ktorý stvoril človeka a všestranne ho požehnával, vedel, čo jeho deťom najviac poslúži na dobré. Svojím požehnaním rozhojnil ich deväť desiatín oveľa

viac, než by boli všetky ich príjmy bez jeho požehnania. Ak niektorí zo sebeckva olupovali Boha, alebo mu donášali nedokonalé obete, stíhali ich pohromy a straty. Boh číta pohnútky srdca. Pozná ľudské úmysly a vo svojom čase im odplatí podľa zásluhy.

Desiatkový systém spočíva na takej trvalej zásade ako Boží zákon. Tento poriadok bol požehnaním pre Židov, inak by im ho Boh nebol dal. Rovnako bude požehnaním pre tých, čo ho prijímajú na konci času. Náš nebeský Otec nám nedal tento plán pravidelného dobrovoľného prispievania, aby sám zbohatol, ale aby bol veľkým požehnaním pre nás. Videl, že človek potrebuje práve tento systém dobročinnosti.

Zbory, ktoré pravidelne a štedro podporujú Božie dielo, sú duchovne najzdarnejšie. Pravá štedrosť stotožňuje záujem Kristovho nasledovníka so záujmom jeho Pána. Boh požaduje od svojho ľudu pravidelnú ochotnú podporu svojho diela úmernú príjmu. Plán spasenia sa splnil v dare nekonečnej obete Božieho Syna. Svetlo evanjelia, ktoré žiari z Kristovho kríža, zahanbuje a súdi ľudské sebeckvo, prebúdza štedrosť a dobročinnosť. Nemáme nariekat' nad tým, že sme stále viac vyzývaní dávať. Boh vo svojej prozreteľnosti zve svoj ľud, aby prekročil ohrady svojej obmedzenej činnosti a pustil sa do rozsiahlejších podujatí. V tomto čase mravnej temnoty, ktorá prikrýva svet, sa vyžaduje zvýšené úsilie. Svetáctvo a žiadostivosť stravujú životné sily Božieho ľudu, ktorý by mal pochopiť, že len Božia milosť si môže uplatniť svoj nárok na väčšiu obetavosť. Boží anjel priradí uje dobročinné skutky k modlitbe. Korneliovi povedal: „Tvoje modlitby a tvoje almužny vystúpili pred Boha a on sa na teba rozpamätal.“, [Skutky apoštolov 10,4](#).

Kristus nám pripomína: „Ak ste neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo?“, [Lukáš 16,11](#). Duchovné zdravie a úspech v cirkvi veľkou mierou závisia od pravidelnej a ochotnej podpory diela. Je to ako krv, ktorá musí pretekať celou bytosťou a oživovať každú časť tela. Rozhojňuje lásku k spolublížnym, pretože sebazaprením a obetavosťou sa dostávame od užšieho vzťahu s Kristom, ktorý pre nás schudobnel. Čím viac vložíme do Božieho diela, aby sme pomohli pri záchrane hynúcich, tým bližšie nám budú pripútaní k srdcu. Keby našich členov bolo o polovicu viac a všetci by boli posvätenými pracovníkmi, mali by sme duchovnú moc, ktorá by pohla svetom. Aktívnym spolupracovníkom

Kristus hovorí: „Ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.,, [Matúš 28,20](#).

Do celého sveta

[271]

Určite narazíme na odpor, ktorý pochádza zo sebeckých pohnútok, obmedzenosti a predsudkov, no predsa by sme mali neohrozene, odvážne a živou vierou „rozsievať pri všetkých vodách.,, Satanove nástroje sú strašné, stretneme sa s nimi a musíme ich porážať. Svoje úsilie nesmieme obmedziť len na našu vlasť. Pole je celý svet, žnivo dozrelo. Kristus pred svojím nanebovstúpením prikázal učeníkom: „Chodte do celého sveta a zvestujte evanjelium všetkému stvoreniu.,, [Marek 16,15](#).

Veľmi nás bolí, keď vidíme, ako sa niektorí z našich kazateľov potulujú po zboroch, zdanlivo niečo konajú, no zo všetkej tej činnosti sa nemôžu ničím preukázať. Pole je svet. Mali by vyjsť medzi neveriacich a privádzať ich k pravde. Svojich bratov a sestry odkazujeme na Abrahámov príklad, keď na Boží rozkaz šiel na vrch Mórija obetovať svojho syna. Tu šlo o poslušnosť a obeť. Mojžiš bol na kráľovskom dvore a pred sebou mal budúcnosť. On sa však odvrátil od zvodného pokušenia a „odoprel volať sa synom faraónovej dcéry. Radšej si zvolil trpieť s Božím ľuďom, než mať chvíľkový pôžitok z hriechu. Kristovo pohanenie pokladal za väčšie bohatstvo ako poklady Egypta.,, [Židom 11,24-26](#).

Apoštolovia nepokladali ani vlastný život za príliš drahý, ale radovali sa, že boli počítaní za hodných trpieť pohanenie pre Kristovo meno. Pavel a Sílás prišli o všetko. Nechali sa bičovať, dali sa hrubo zraziť na chladnú zem žalára a svoje nohy nechali bolestne spútať. Obťažovali azda vtedy svojimi sťažnosťami žalárnik? Určite nie! Len spev radosti a chvály Bohu zaznievali z väzenia a rušil polnočné ticho. Týchto učeníkov obšťastňovala vrúcna a opravdivá láska k dielu svojho Vykupiteľa, pre ktorého trpeli.

Keď nám Božia pravda naplní srdce, upúta pozornosť a ovládne náš život, utrpenie pre pravdu si budeme tiež pokladať za radosť. Vtedy nás nevystraší nijaké väzenie a žiadne mučidlo nám nebude prekážať v tom veľkom diele. „Ó duša, pod' na Golgotu.,, Zamysli sa nad pokojným životom Božieho Syna. Bol to „muž bolestí, ktorý poznal útrapy.,, [Izaiáš 53,3](#). Hľad' na jeho potupenie. Trpíme azda

nedostatok? Aj Kristus trpel. Hoci bol majestátom neba, pre nás schudobnel. Patríme medzi bohatých? Aj on patrilo. Pre nás sa však stal chudobným, aby nás svojou chudobou obohatil. V Kristovi nachádzame príklad sebazaprenia. Jeho obet' nespočíva len v tom, že opustil nebeskú slávu, ani v tom, že ho bezbožní ľudia trápili ako zločinca a odsúdili ako vinníka, ba ani v tom nie, že ho vydali na smrť ako záškodníka, ale v tom, že na seba vzal bremeno hriechov sveta. Kristov život napomína našu chladnú ľahostajnosť. Blížime sa ku koncu času; vtedy prichádza satan, veľmi rozhnevaný, lebo [272] vie, že má krátky čas. Pôsobí každým zvodom neprávosti v tých, čo hynú. Kristus nás poveril statočne napredovať v boji. My však nerobíme ani dvadsatinu z toho, čo by sme mohli robiť, keby sme sa duchovne prebudili. Dielo zaostáva pre pohodlie a pre nedostatok sebazapierania. Náš Spasiteľ nám dal svojím životom žiarivý príklad.

Kristus potrebuje takých spolupracovníkov, čo cítia potrebu znásobiť svoje úsilie. Činnosť našich tlačiarň netreba obmedzovať, ale rozšíriť. Na rôznych miestach treba založiť školy, kde by sa pripravili mladí ľudia ochotní šíriť pravdu. Premárnili sme už veľa času a Boží anjeli zaznamenávajú našu nedbalosť. Pre svoju ospalosť a neposvätenosť sme už stratili mnoho vzácnych príležitostí, ktoré nám poskytol Boh tým, že medzi nás poslal kvalifikovaných ľudí, ochotných pomôcť nám v dnešnej tiesni. Ako veľmi by sme teraz potrebovali našu Hannu Moreovú¹, aby nám pomohla šíriť zvesť medzi inými národmi. Jej rozsiahla znalosť misijných polí by nám umožnila prístup k ľuďom iných jazykov, ku ktorým sa teraz nemôžeme dostať. Boh nám dal tento dar, aby nám pomohol v prítomnej tiesni. Tento dar sme si však nevážili a Pán nám ho vzal. Ona už odpočíva, ale jej sebaobetavé skutky svedčia o nej. Bolo by žalostné, keby našu misijnú činnosť mala zdržovať neznalosť prístupu k rôznym národom a miestam v rozsiahlom misijnom poli.

Je nám úzko, keď strácame niektoré dary, ktoré sme pri väčšej bdelosti mohli mať. Pracovníci boli zdržovaní od práce v dozrievajúcich poliach. Ako Boží ľud musíme v najhlbšej pokore srdca prosiť Pána, aby nám odpustil našu bezcitnosť i sebeckú ľahostajnosť a vymazal náš zahanbujúci záznam o zanedbaných povinnostiach a nevyužitých príležitostiach. Úprimného kresťana pri pohľade na golgotský kríž opustí myšlienka šetriť na obetiach, určených na dielo

tak, že by už nemal čo priniesť. Akoby počul hlas trúby: „Chod', pracuj na mojej vinici, práce je veľa, robotníkov málo!,,

Skôr než Ježiš vstúpil na nebesá, upozornil svojich učeníkov na dozrievajúce polia a povedal im: „Chod'te do celého sveta a zvestujte evanjelium všetkému stvoreniu.,, [Marek 16,15](#). „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.,, [Matúš 10,8](#). Zaprieme sa, aby sa žnivo rozsiahlych polí mohlo zhromaždiť?

Boh nás vyzýva, aby sme uplatnili hrivny vplyvu i hrivny svojich prostriedkov. Odmietneme azda poslúchnuť ho? Náš nebeský Otec nám dáva všetky dary, späť žiada len istú časť, aby nás vyskúšal, či nás môže uznať za hodných prijať dar večného života.

* * * * *

Bohu sú príjemné a milé aj dary malých detí. Obetné dary Pán hodnotí podľa ducha, v akom kto obeť prináša. Chudobní ľudia, ktorí sa riadia apoštolovou radou a každý týždeň odkladajú určité prostriedky, pomôžu doplniť pokladnicu a Boh ich dary prijíma, pretože prinášajú rovnako veľké, ak nie aj väčšie obete, ako ich bohatší bratia. Plán pravidelnej podpory diela sa osvedčí v každej rodine ako ochrana a proti pokušeniam utratíť prostriedky na neužitočné veci. Požehnaním bude zvlášť aj pre bohatých, pretože im zabráni oddávať sa rôznym výstrednostiam. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 412](#))

[273]

Autorita cirkvi*

Spasiteľ sveta dal svojej cirkvi veľkú moc. Určil, ako má riešiť problémy členov vo vzťahu k cirkvi. Keď dal jasné pokyny, ako by mala postupovať, povedal: „Amen, hovorím vám: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi., [Matúš 18,18](#). Aj nebo teda schvaľuje disciplinárnu starostlivosť cirkvi o členov, ak postupuje podľa biblických pravidiel.

Božie slovo nepripúšťa, aby úsudok jednotlivca bol v rozpore s úsudkom cirkvi, a nedovoľuje presadzovať vlastné názory proti názorom cirkvi. Keby nebolo nijakej cirkevnej disciplíny a správy, cirkev by sa rozpadla, ako pospolitosť by sa nemohla udržať. Vždy sa vyskytovali nezávisle zmýšľajúci jednotlivci, ktorí tvrdili, že majú pravdu, že Boh ich mimoriadne poučil, pôsobil na nich a viedol ich. Každý z nich má svoju teóriu, osobitné nápady a každý tvrdí, že jeho názory sa zhodujú s Božím slovom. Hoci každý z nich má iné názory a vieru, predsa všetci tvrdia, že od Boha majú zvláštne svetlo. Títo jednotlivci sa odtrhujú od celku a každý z nich si vytvára svoju vlastnú, oddelenú cirkev. Všetci nemôžu mať pravdu, a predsa každý nástojčivo tvrdí, že ho vedie Boh. Božie slovo nie je áno a nie, ale áno a amen v Ježišovi Kristovi.

Náš Spasiteľ zakončuje svoje naučenie prísľubom, že ak by sa dvaja alebo traja rozhodli prosieť o niečo Boha, dostali by to. Kristus tu ukazuje, že sa treba s inými zjednotiť už aj vtedy, ak chceme dostať, po čom túžime. Veľká dôležitosť sa pripisuje jednotnému predsavzatiu a jednotnej modlitbe. Boh vypočúva modlitby jednotlivcov, ale Ježiš uviedol zvláštne a dôležité naučenia, ktoré majú mať mimoriadny význam pre jeho práve zorganizovanú cirkev na zemi. Jej členovia sa musia zhodnúť, čo chcú a o čo budú prosieť. Nemalo tu ísť o nápady a úsilie omylného jednotlivca, ale o prosbu, ktorá mala byť zvláštnym vyjadrením viacerých veriacich sústredených na jedno jediné.

*[Testimonies For The Church, zv. 3, s. 428-433](#): Osobná nezávislosť

V obrátení Pavla pozorujeme Božiu zázračnú moc. Obklopoval ho jas prekonávajúci slávu poludňajšieho slnka. Ježiš, ktorého meno nadovšetko nenávidel a pohrdal ním, sa Pavlovi zjavil sám, zastavil jeho šialenú, pritom však priamu a rýchlu jazdu, aby mohol z tohto najnesľubnejšieho nástroja pripraviť vyvolenú nádobu na zvestovanie evanjelia pohanom. Pavel sa vedome protivil menu Ježiša Nazaretského. Pre svoju horlivosť bol vytrvalým, obávaným prenasledovateľom Kristovej cirkvi. Hlboko a pevne bol presvedčený, že musí vyhubiť všade sa šíriace strašné učenie o tom, že Ježiš je Pánom života.

[275]

Pavel naozaj veril, že viera v Ježiša znehodnocuje Boží zákon, obetnú bohoslužbu a obriezku, ktorú predsa po celé veky schvaľoval sám Boh. Zázračné zjavenie Krista však presvietilo temnotu jeho zmýšľania. Ježiš Nazaretský, proti ktorému bojoval, je skutočne Spasiteľom sveta.

K cirkvi po radu

Pavel spoznáva svoju pomýlenú horlivosť a volá: „Čo chceš Pane, aby som činil?“, [Skutky apoštolov 9,6](#). Ježiš mu hneď a na mieste neodpovedal, aké dielo mu určil, hoci mohol. Pavel musel prejsť školou kresťanskej viery a konať rozvážne. Kristus ho posielal učiť sa od tých učeníkov, ktorých tak prudko prenasledoval. Jas nebeského svetla Pavla oslepil, no Ježiš, ten veľký Lekár slepých, ho nezbavil slepoty. Na Pavlovu otázku odpovedá: „Vstaň a chod' do mesta a povedia ti, čo máš robiť.“, Ježiš nielenže mohol Pavla vyliečiť zo slepoty, mohol mu odpustiť jeho hriechy, povedať mu, čo má robiť, a vyznačiť program jeho ďalšieho života. Od Krista mala vychádzať všetka moc a milosť. Kristus však nedal Pavlovi pri obrátení k pravde skúsenosť nezávisle od svojej pozemskej, nedávno zorganizovanej cirkvi.

Zázračné svetlo, ktoré Pavla pri stretnutí s Kristom osvietilo, ho ohromilo a zmiatlo. Bol úplne ochromený. Túto časť práce nemohol pre Pavla vykonať žiaden človek, ale ešte stále bolo treba vykonať niečo, čo mohli uskutočniť Kristovi služobníci. Ježiš posielal Pavla k svojim do cirkvi, aby sa dozvedel, čo má robiť. Takto dáva moc a právo svojej organizovanej cirkvi. Kristus sa Pavlovi zjavil a presvedčil ho; Pavel sa teraz mal učiť od tých, ktorých Boh

poveril hlásať pravdu. Kristus posielal Pavla k svojim vyvoleným služobníkom. Tým ho uvádza do svojej cirkvi.

Tých istých ľudí, ktorých Pavel hodlal vyhubiť, dostal za učiteľov, v tom náboženskom spoločenstve, ktoré nenávidel a prenasledoval. Tri dni nejedol a nevidel, kým sa nedostal k tým, ktorých chcel zničiť vo svojej slepej horlivosti. Ježiš tu zoznamuje Pavla so svojimi pozemskými zástupcami. Pán vo videní kázal Ananiášovi, aby šiel do istého domu v Damasku a vyhládal Saula Tarzenského, „lebo, hľa, modlí sa!,,

[276] Saula do Damasku sprevádzali muži, ktorí mu mali pomôcť doviest' do Jeruzalema spútaných apoštolov, aby tam boli mučení a usmrtení. V Damasku zostal Saul s Júdom, postil sa a modlil. Saulova viera tu prechádzala skúškou. Pre zatemnenosť mysle tri dni nevedel, čo sa s ním deje, a tri dni nevidel. Mal ísť do Damasku, lebo tam mu mali povedať, čo má robiť. Pavel je v neistote a vrúcne volá k Bohu.

K Ananiášovi prišiel anjel a poslal ho do toho domu, kde sa Saul modlil a kde ho mal poučiť, čo má robiť ďalej. Saulova pýcha opadla. Len krátko predtým ešte prekypoval sebaistotou v predstave, že koná dobré dielo, za ktoré smie očakávať pochvalnú odmenu, ale teraz sa všetko zmenilo. Kajúcne a zahanbene, v hlbokej pokore vrúcne prosil o odpustenie. Pán prostredníctvom svojho anjela oslovuje Ananiáša: „Hľa, modlí sa., Anjel oznámil Božiemu služobníkovi, že Saulovi zjavil vo videní, ako k nemu prichádza Ananiáš a kladie naňho ruky, aby zase videl. Ananiáš sotva môže veriť anjelovým slovám a opakuje, čo počul o Saulovom krutom prenasledovaní svätých v Jeruzaleme. Rozkaz je však naliehavý: „Chod', lebo on je mojou vyvolenou nádobou, aby zanesol moje meno pohanom, aj kráľom i synom Izraela.,, [Skutky apoštolov 9,15](#).

Ananiáš poslúchol príkaz anjela. Položil ruky na muža, ktorého prednedávnom hnala najhlbšia nenávisť a sršal hrozbou proti všetkým, čo verili v Kristovo meno. Ananiáš povedal Saulovi: „Brat Saul, poslal ma Pán Ježiš, ktorý sa ti ukázal na ceste, ktorou si prišiel, aby si znova videl a bol naplnený Duchom Svätým. Vtom mu spadli z očí akoby šupiny, zase videl, vstal a dal sa pokrstiť.,, [Skutky apoštolov 9,17.18](#).

Toto všetko mohol vykonať Ježiš s Pavlom aj sám. To však nezamýšľal. Pavel musel najprv vyznať svoje konanie tým, ktorých

hodlal zničiť, a Boh tu mal ustanovených ľudí, ktorí mali v jeho mene vykonať zodpovedné dielo. Pavel musel urobiť isté nevyhnutné kroky na ceste obrátenia. Mal sa pripojiť k tým ľuďom, ktorých prenasledoval pre ich vieru. Kristus tu dáva celému svojmu ľudu príklad, ako sám postupoval pri záchrane hynúcich. Sám Boží Syn sa stotožnil s úradom a autoritou svojej organizovanej cirkvi. Tým spojil človeka s potrubím, ktorým preteká jeho požehnanie. Pavlova prísna svedomitosť v prenasledovaní svätých ho nezbavila viny, keď ho Boží Duch upovedomil o jeho krutom diele. Musí sa stať žiakom učeníkov.

Pavel sa učí, že Ježiš, ktorého vo svojej slepote pokladal za podvodníka, je naozaj pôvodcom a základom celého náboženstva vyvoleného ľudu od Adama, že je aj dokonávateľom viery, teraz tak zrejmej jeho vyjasnenému pohľadu. Kristus bol pokladaný za odporcu Božieho zákona. Keď sa však jeho duchovného zraku dotkol Boží prst, naučil sa od učeníkov, že Kristus bol pôvodcom celého židovského obetného systému, že v Kristovej smrti sa predobraz stretáva so skutočnosťou a že Kristus prišiel na svet práve preto, aby obhájil zákon svojho Otca.

Nezávislosť sa neschvaľuje

[277]

Vo svetle zákona sa Pavel poznáva ako hriešnik. Spoznal, že prestupuje ten istý zákon, o ktorom si myslel, že ho tak horlivo plní. Kajá sa a zomiera hriechu. Poslušne sa podrobuje požiadavkám Božieho zákona a verí v Krista ako svojho Stvoriteľa. Je pokrstený a odteraz zvestuje Ježiša tak nadšene a horlivo, ako ho predtým nenávidel. V Pavlovom obrátení sme dostali dôležité poučenie, na ktoré by sme mali stále pamätať. Vykupiteľ sveta neschvaľuje v náboženských záležitostiach skúsenosť a nezávislé konanie od jeho organizovanej a uznávanej cirkvi tam, kde nejaký cirkevný zbor má.

Mnohí si myslia, že za svoje svetlo a skúsenosť sú zodpovední len Kristovi, bez ohľadu na jeho povolanych nasledovníkov na svete. Ježiš to však odsúdil svojím učením, príkladom a skutočnosťami, ktoré nám dal. Tu je Pavel, ktorého Kristus chcel vyzbrojiť pre najdôležitejšie dielo a ktorý mal byť jeho vyvolenou nádobou. Dotkla sa ho Kristova bezprostredná prítomnosť, a predsa ho Pán nevyučuje pravde sám. Zastavuje ho na ceste a presviedča, a na otázku:

„Čo chceš, Pane, aby som činil?“, Spasiteľ mu neodpovedá priamo, ale uvádza ho do svojej cirkvi. Jej členovia mu povedia, čo bude robiť. Ježiš je priateľ hriešnikov. Jeho srdce je vždy otvorené, vždy cíti ľudskú úbohosť. On má všetku moc na nebi i na zemi, váži si však prostriedky, ktoré si vyvolil, aby ľud viedli k svetlu a spáse. Pavla privádza do cirkvi, čím ukazuje moc, ktorú jej sám dal, aby na svete šírila svetlo. Ide o Kristov organizovaný celok na zemi a jeho nariadenia treba rešpektovať. V Saulovom prípade Ananiáš zastupuje nielen Krista, ale aj Kristových nasledovníkov na zemi, ktorí sú určení konať za Krista.

* * * * *

Kristus zmocňuje hlas cirkvi. „Amen, hovorím vám: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi.,, [Matúš 18,18](#). Nenadŕža žiadnemu jednotlivcovi, ktorý koná na vlastnú zodpovednosť a obhajuje vlastné názory bez ohľadu na úsudok cirkvi. Boh dal svojej cirkvi všetku moc pod nebom. Boží hlas v jeho zjednotenom ľude v cirkevnom spoločenstve si treba vážiť.

Boh dal svojej cirkvi skúsených mužov, ktorí v pôste, v slzách, neraz celú noc prosili Pána, aby im pomáhal porozumieť Písmu. Títo ľudia pokorne odovzdali svetu zo svojej zrelej skúsenosti to najlepšie. Je toto svetlo nebies, alebo nápad ľudí? Má nejakú cenu, alebo nemá nijakú hodnotu? ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 450.451](#))

Bol mi ukázaný stav sveta, ktorý si rýchlo dopĺňa kalich nepravostí. Svet je naplnený bezprávím a zločinmi. Satan sa všemožne usiluje o to, aby sa zločinnosť a hanebnosť rozšírili. Mládež častokrát vidí na uliciach plagáty s upozornením na zločiny a hriechy, ktoré sú témou niektorých románov. Mladá myseľ sa má takto oboznámiť s hriechom. V novinách často čítajú o zlých a skazených ľuďoch. Vo vzrušujúcich a napínavých príbehoch dostávajú to, čo môže podráždiť ich zvedavosť a nízke vášne.

Literárna tvorba niektorých porušených mozgov otravuje myseľ tisícov ľudí dnešného sveta. Hriech sa už nejaví príliš hriešne. O zločinoch a hriešnosti počúvajú a čítajú dovtedy, kým sa ich kedysi citlivé a s hrôzou sa od podobných tém odvracajúce svedomie otupí natoľko, že s veľkým záujmom dokážu sledovať nízke a hriešne reči a skutky.

„Ako bolo za dní Nóachových, tak bude aj za dní Syna človeka.,, [Lukáš 17,26](#). Boh bude mať svoj ľud horlivý v dobrých skutkoch, ktorý bude pevne stáť uprostred skazenosti tohto porušeného veku. Bude tu ľud, ktorý sa tak pevne chopí Božej moci, že bude bezpečný pred každým pokušením. Zlé správy môžu potom ohnivým písmom útočiť na ich vnímavosť a zväzdať ich myseľ, veriaci budú s Bohom a jeho anjelmi tak spojení, že budú voči nim hluchí a slepí. Musia pokračovať v diele, ktoré za nich nikto nemôže vykonať; musia bojovať dobrý boj viery a dosiahnuť večný život. Nebudú sa spoliehať na seba a nebudú sebastační. Vedia o svojich slabostiach, a preto spoja svoju nevedomosť s Kristovou múdrosťou a svoju slabosť s jeho silou.

Príklad čistoty

Mládež môže získať také pevné zásady, že ani najmocnejšie satanove pokušenia nezvrátia jej vernosť. Samuel prežíval svoje det-

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 471-474.

[279] stvo v najskazenejšom prostredí. Čo videl a počul, ho zarmucovalo. Éliho synov, ktorý vykonávali svätú službu, ovládal satan. Títo muži poškvŕňovali celé svoje okolie. Hriech a neprávosti denne zvädzali ľuď, no Samuel žil čisto. Jeho charakter zostal bez poškvŕny. Na hriechoch, o ktorých sa v Izraeli šírili strašné správy, nemal nijakú účasť, ani záľubu. Samuel miloval Boha a s nebom bol tak úzko spojený, že Pán poslal k nemu anjela, ktorý mu oznámil hriechy Éliho synov, ktoré kazili Izrael.

Zvrátená chuť a vášeň ovládajú tisíce Kristových nasledovníkov. Tak sa spriatelili s hriechom, že ich myseľ je už otupená a hriech ich skôr láka, než by sa im ošklivil. Koniec všetkého sa blíži. Boh už dlho nebude znášať ľudské zločiny a neprávosti. Ich zločiny už naozaj siahajú do neba a Boh na ne čoskoro odpovie strašnými ranami. Budú musieť vypiť kalich Božieho hnevu nezmiešaného s milosťou.

Videla som hroziace nebezpečenstvo, že aj vyznávačov Božej pravdy zasiahne hriešna porušenosť. Samopašnosť zotročuje mužov i ženy. Zdá sa, že sú ako omámení a bezmocní, keď majú premáhať chuť a telesné žiadosti. V Bohu je moc, v ňom je sila. Keď sa chopia tejto sily, potom životodarná moc Ježiša Krista povzbudí každého, kto vzýva jeho moc. Obklúčujú nás nebezpečenstvá a bezpeční sme len vtedy, keď si uvedomujeme svoju slabosť a vierou sa primkneme k svojmu Vysloboditeľovi. Žijeme v strašnej dobe. Ani na okamih nemôžeme poľaviť v bdelosti a modlitbe a vo svojej bezmocnosti sa musíme spoľahnúť na Ježiša, nášho súciteľného Vykupiteľa.

Čas bdieť

Bol mi ukázaný rozsah a dôležitosť diela, ktoré je pred nami. Len málo je však tých, čo si uvedomujú skutočný stav sveta. Všetci, ktorí duchovne spia a nevedia si uvedomiť, že musia precitnúť a bdieť, budú porazení. V Božom diele začínajú pracovať mladí ľudia, z ktorých mnohí nemajú ani potuchy o svätosti tohto diela a zodpovednosti zaň. Majú len málo skúseností v živote viery a nevedia, čo je opravdivá túžba duše po Božom Duchu. Táto túžba prináša vždy duchovný zisk. Niektorí schopní ľudia, ktorí by mohli zastávať veľmi dôležité postavenie, nevedia vlastne, komu slúžia. Tak ľahko sklznú do príliš veselej a uvoľnenej nálady, ako keď voda

z kopca stečie do údolia. Hovoria nezmysly, bavia sa s dievčatami, hoci takmer denne počúvajú veľmi vážne pravdy, ktoré prebúdajú dušu. Títo ľudia majú náboženstvo v hlave, no posvätené pravdy neoslovili ich srdce. Takí ľudia nikdy nemôžu priviesť iných k zdroju živej vody, kým sa z neho sami nenapijú.

Nieto času na ľahkovážne, neužitočné reči a žartovanie. Scény pozemských dejín sa čoskoro skončia. Uvoľnené zmýšľanie žiada zmenu. Apoštol Peter hovorí: „Preto si opášte bedrá svojej mysle, buďte triezvi, bezvýhradne dúfajte v milosť, ktorá vám bude daná pri zjavení Ježiša Krista. Ako poslušné deti nedajte sa ovládať niekdajšími žiadosťami z časov svojej nevedomosti; avšak rovnako ako je svätý ten, ktorý vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní. Lebo je napísané: Buďte svätí, lebo i ja som svätý!., [1. Petra 1,13-16](#).

[280]

Rozutekané myšlienky musíme zdisciplinovať a upriamiť k Bohu. Musia sa podriaďovať Božej vôli. Nevychvalujme a nečakajme chválu. To utvrdzuje skôr sebadôveru než pokoru; vedie skôr do skazy než k očisteniu. Skutočne schopní ľudia, ktorí cítia, že by mali pracovať v Božom diele, sa budú pod váhou svätosti diela skláňať ako snopmi naložený voz. Teraz je čas vynaložiť všetko úsilie na prekonanie prirodzených pocitov telesného srdca.

1 poznámka: Keď sa Hannah Moreová, skúsená misionárka v Afrike, stala adventistkou s.d. počas svojej misijnej služby, misijná spoločnosť, ktorá ju vyslala, ju prestala podporovať. Vrátila sa teda do Spojených štátov. V Battle Creeku videla, že jej schopnosti a dary neboli plne ocenené a zužitkované.

Stav cirkvi*

V Božom ľude je potrebná dôkladná reformácia. Terajší stav cirkvi vyvoláva otázku: Je toto skutočné predstavenie toho, ktorý za nás obetoval svoj život? Sú toto Kristovi nasledovníci a bratia tých, čo si svoj život nepokladali za príliš drahý? Tých, čo dosahujú biblickú úroveň, o ktorej hovorí Písmo, keď spomína Kristových nasledovníkov, bude naozaj veľmi málo. Pretože opustili Boha, Prameň živej vody, vykopali si cisterny, „cisterny deravé, ktoré nedržia vodu,“. Anjel povedal: „Nedostatky vo viere a láske sú práve tie najväčšie hriechy, ktorými sa teraz Boží ľud prehrešuje. Nedostatok viery vedie k nedbalosti, sebecku a k svetským záľubám. Tí, čo opúšťajú Boha, upadajú do veľkého pokušenia, oddávajú sa necnostiam, pretože telesné srdce ich vedie do veľkej bezbožnosti. Takýto stav možno pozorovať u mnohých medzi Božím ľudom. Aj keď vyznávajú, že slúžia Bohu, predsa sa v každom ohľade odvracajú od neho. Mnohí uspokojujú svoju nestriedmu chuť a vášne napriek tomu, že ich jasné svetlo pravdy varovne upozorňuje na nebezpečenstvo. „Stráž sa, ovládni sa, zapieraj sa!“, „Odplata za hriech je smrť“, [Rimanom 6,23](#). Hoci príklad tých, čo vo viere stroskotali, má byť výstrahou, aby iní nešli tou istou cestou, predsa sa mnohí odhodlávajú ísť po nej. Satan usmerňuje ich myseľ a zdá sa, že má moc ovládať aj telo.

Mnohí sa lichotivo utešujú, že sú dobrí a spravodliví, zatiaľ čo Božie neomylné svetlo odhaluje skutočnosť, že v celom svojom živote žili, ako sa im páčilo. Všetko ich počínanie sa Bohu oškliví. Koľkí žijú bez zákona! Vo svojej veľkej zaslepenosti sú spokojní so sebou. Keby im však Boží zákon osvietil svedomie, ako sa to stalo Pavlovi, spoznali by, že sú otrokmi hriechu a ich hriešne žiadosti musia odumrieť. Hriešne ja musí zomrieť.

Akých smutných a strašných omylov sa dopúšťajú mnohí! Stavajú na piesku, a predsa si lichotia, že stavajú na Skale vekov. Mnohí z veriacich sú tak bezstarostne nedbalí, že si hroziace nebezpe-

*[Testimonies For The Church, zv. 3, s. 474-477](#)).

čenstvo vôbec neuvedomujú, akoby nemal byť nijaký budúci súd. Očakáva ich strašná odplata, a predsa podliehajú pudom a nízkym vášňam. Svojím životom vyplňajú žalostný záznam pre deň súdu. Varovne vyzývam všetkých, čo vyznávajú Kristovo meno, aby opustili každú nepravosť. Očistite sa poslušnosťou pravde! Očistite sa od všetkých poškvŕn tela i ducha, zdokonaľujte sa v svätosti a v bázni pred Bohom. Vy, ktorých sa to týka, viete, čo myslím. Aj vy, ktorí ste pred Pánom žili svojvoľne a podieľali ste sa na rozmáhajúcej sa bezbožnosti, takže ste si dušu poškvŕnili hriechom. Ježiš vás ešte stále volá, aby ste opustili hriešnu cestu, prijali jeho pomoc a v ňom našli pokoj, silu a milosť, čo vám bezpečne pomôže zvíťaziť v jeho mene.

[282]

Porušenosť tohto úpadkového veku zasiahla mnohých, čo zdanlivo slúžili Bohu. No napriek tomu ešte nie je neskoro napraviť chyby a dovoliť, aby vám krv ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Spasiteľa mohla pomôcť, ak sa chcete kajateľne a ak cítite potrebu odpustenia. Teraz musíme bdieť a modliť sa ako nikdy predtým, aby sme nepodľahli pokušeniu a nezanechali príklad stroskotaného života. Ako ľud nesmieme byť bezstarostní a ľahostajní k hriechu. Tábor musí byť očistený. Všetci, čo vyznávajú Krista, musia bdieť, modliť sa a pozorne sledovať cestu svojho života, pretože satan sa ich snaží zviest' a zničiť, ak sa mu na to naskytne čo i len malá príležitosť.

Žite vo svetle

Moji bratia a sestry, Boh vás vyzýva, aby ste ako jeho nasledovníci žili vo svetle. Musíte sa zobudiť z duchovného spánku. Medzi nami je hriech a nám sa ani nejaví ako vrcholne hriešny. Mnohú myseľ zatemňuje povolovanie pôžitkom a priateľstvo s hriechom. Musíme sa viac priblížiť k nebu. Môžeme rásť v milosti a v poznávaní pravdy. Život vo svetle a poslušnosti voči Božím prikázaniám nás predsa nevedie k mylnej predstave, že môžeme stáť a nič nerobiť. Musíme napredovať. Sebecká láska, povýšenecké a pyšné správanie je prejavom veľkej slabosti; v pokore je však úžasná sila. Skutočnú dôstojnosť si nezachováme tým, že si budeme o sebe mnoho myslieť, ale tým, že Boh bude stredobodom všetkých našich myšlienok a naše srdce bude horieť bezvýhradnou láskou k nášmu

Vykupiteľovi a k našim blízkym. Jednoduchosť pravdy a pokora srdca obšťastňujú; domýšľavosť plodí nespokojnosť, nariekanie a ustavičné sklamanie. Nebeskú silu získame len vtedy, keď sa budeme učiť čím menej si o sebe myslieť a viac uvažovať o tom, ako urobiť šťastnými iných.

Vo svojej odlúčenosti od Boha, v pýche a slepote sa ustavične snažíme vyvýšiť sa a zabúdame, že moc spočíva v pokore srdca. Moc nášho Spasiteľa netkvela v množstve ostrých slov, ktoré ranili dušu; ľudské srdcia si získaval svojou šľachetnosťou a nenáročným správaním. Pýcha a predstava vlastnej dôležitosti sú v porovnaní s pokorou a skromnosťou naozaj slabosťou. Kristus nás vyzýva, aby sme sa učili od neho, tichého a pokorného srdcom; vtedy okúsime odpočinok a pokoj.

Pokúšenie, ktorým satan zaútočil na nášho Spasiteľa a na „veľmi vysokom vrchu,, je jedným z najzákernejších pokúšení, s akým sa človek stretáva. Satan ponúkol Kristovi svetskú kráľovstvá v celej ich sláve ako dar pod podmienkou, že mu vzdá česť, ktorá patrí niekomu vyššiemu. Náš Pán spoznal zákernosť tohto pokúšenia, a rázne ho odmietol a zvíťazil nad ním pre našu spásu. Kristus by nebol pokúšaný v tomto ohľade, keby človeka nemalo postihnúť rovnaké pokúšenie. Svojím odmietnutím nám dal príklad, ako sa máme správať, keby satan prišiel aj k nám a chcel nás zviest', aby sme prestali čestne bojovať boj viery.

Nikto nemôže byť Kristovým nasledovníkom a pritom milovať veci tohto sveta. Ján vo svojom prvom liste píše: „Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska.,, [1. Jána 2,15](#). Náš Vykupiteľ, ktorý odolal tomuto satanovmu pokúšeniu v jeho najprudšom útoku, dobre pozná, aké nebezpečenstvo sa skrýva v povolení pokúšeniu a v hriechnej láske k svetu.

Kristus sa stotožnil s ľudstvom tým, že vzal na seba toto pokúšenie a zvíťazil za človeka. Svojimi varovnými napomenutiami nás ohradil proti tým útokom, ktorými by satan pri človeku najlepšie uplatnil svoje pokúšenia. Vedel, že satan zvíťazí nad ľuďmi, ak neovládnu najmä svoju chuť a ak nepremôžu túžbu po svetskom bohatstve a sláve. Povedal: „Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza mole, a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera ani hrdza, ani mole a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Veď kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoj srdce. Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo k jednému bude lipnúť a druhým pohrdat'. Nemôžete slúžiť Bohu i mamone.,, [Matúš 6,19-21.24](#). Kristus nám tu predstavuje dvoch pánov – Boha a svet. Jasne ukázal, že obom nemožno naraz slúžiť. Ak prevláda záujem o tento svet a láska k nemu, nebudeme si cenit' veci, ktoré vyžadujú

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 477-482.

[284]

našu sústredenú pozornosť. Láska k svetu vylučuje lásku k Bohu a naše prvoradá záujmy podriadiť uje svetským záľubám. Ak veciam tohto sveta venujeme bezvýhradnú pozornosť, potom nemôžeme bezvýhradne uprednostniť Božie záujmy. Naše skutky ukážu, do akej miery slúžime pozemským hodnotám. Najväčšiu starostlivosť, úzkosť a úsilie pohlcujú svetské záujmy, kým večné hodnoty sú len na druhom mieste. Satan vtedy dostáva tú poctu, ktorú žiadal od Krista a ktorú od neho nedostal. Práve sebecké milovanie sveta narúša vieru Kristových nasledovníkov a oslabuje ich mravnú silu. Čím viac milujú svoje pozemské statky, tým viac sa vzdávajú od Boha a strácajú podiel na Božej prirodzenosti, ktorá by im v pravom svetle ukázala porušenosť svetských vplyvov, ako aj nebezpečenstvá, ktoré ich ohrozujú.

Cieľom satanských pokušení je predstaviť svet veľmi pôvabne. Láskou k bohatstvu a k svetskej sláve nadobúda satan podmanivú moc, ktorou si získava náklonnosť aj medzi vyznávačmi kresťanstva. Mnohí kresťania obetujú všetko, aby získali bohatstvo, a čím lepšie sa im to darí, tým menej lásky majú k vzácnej pravde a menej záujmu o jej šírenie. Strácajú lásku k Bohu a správajú sa nerozvážne. Čím lepšie sa im hmotne darí, tým chudobnejšími sa cítia a ľutujú, že nemajú ešte viac, no tým menej podporujú Božie dielo.

Skutky tých, čo takouto chorobnou láskou lipnú na pozemských statkoch, ukazujú, že nemožno slúžiť dvom pánom – Bohu a mamone. Ich bohom sú peniaze. Moci peňazí vzdávajú česť. Všetmožne slúžia svetu. Svetskému zisku obetujú aj vlastnú česť, ktorá je ich rodným právom. Táto podmanivá moc im ovláda myseľ natoľko, že sa nerozpakujú prestupovať aj Boží zákon, len aby slúžili osobným záujmom a rozmnožili svoj pozemský poklad.

Služobníci mamony

Mnohí sa môžu priznávať ku Kristovmu náboženstvu, hoci nemajú lásky a nezachovávajú ani literu zo zásad Kristovho učenia. Svoje najlepšie sily venujú svetským záujmom a oddane slúžia mamone. Je hroznou skutočnosťou, že satan odviedol toľkých a oslepil im zmysly výhľadom skvelých úspechov v získavaní bohatstva. Oslnil ich zábleskom dokonalého šťastia, len čo dosiahnu svoj cieľ a získajú slávu i bohatstvo tohto sveta. Satan ich pokúša lákavým

úplatkom: „Toto všetko ti dám!„, všetku túto moc, všetko toto bohatstvo, ktorým budeš môcť vykonať mnoho dobrého. Keď však dosiahli cieľ, za ktorým sa hnali, nemajú ono spojenie so sebazapieravým Vykupiteľom, ktoré by im pomohlo mať podiel na Božej prirodzenosti. Lipnú na svojich pozemských pokladoch a opovrhujú sebazaprením a sebaobetavosťou, čo požaduje Kristus. Nijako netúžia rozísť sa s milovanými pozemskými pokladmi, ku ktorým im prirástlo srdce. Vymenili si pánov, namiesto Krista prijali mamonu. Ich bohom je mamona a oni jej slúžia.

Títo zvedení ľudia svojou láskou k bohatstvu uctievali satana. Vďaka satanovej zákernej moci nastala zmena nepozorovane. Oklamaní ľudia sa prispôbili svetu a nevšimli si, že opustili Krista a prestali byť jeho služobníkmi, alebo sú nimi len menom. Satan zaobchádza s ľuďmi opatrnejšie odvtedy, ako pokúšal Krista na púšti, pretože sa poučil z porážky. Satan je porazený nepriateľ. K človekovi neprichádza priamo a nežiada nijakú zjavnú úctu. Chce iba to, aby si ľudia obľúbili veci tohto sveta. Ak sa mu podarí upútať pozornosť a získať ich náklonnosť, nebeské veci zostanú zatienené. Chce docieľiť len to, aby človek podľa zvodnej moci jeho pokušení, zamiloval si svet, nadchol sa pre spoločenské zaradenie a postavenie, prilipol k peniazom a celý svoj záujem sústredil na pozemské hodnoty. Ak satan dosiahne toto, potom získava všetko, čo chcel dostať od Krista.

[285]

Kristus vyslobodzuje

Kristov príklad nám ukazuje, že jedinou našou nádejou na víťazstvo je ustavičné odrážanie satanových útokov. Ten, ktorý v zrážke s pokušením zvíťazil nad nepriateľom, pozná satanovu moc, ktorá ovláda ľudstvo, a za nás nad ňou zvíťazil. Z jeho víťazstva máme úžitok; vo svojej snahe odporovať satanským pokušeniam môžeme svoju slabosť oprieť o jeho silu, svoju nehodnosť ohradiť jeho zásluhami, a zaštitení jeho trvalou mocou v prudkých pokušeníach odolávať v jeho všemocnom mene a zvíťaziť, ako on zvíťazil.

Náš Vykupiteľ nám svojím nevýslovným utrpením na dosah sprístupnil vykúpenie. Na tomto svete nezožíval úctu a bol takmer neznámy, aby svojím obdivuhodným ponížením a pokorením mohol povýšiť ľudí a umožnil im prijať nebeskú poctu a nesmrteľnú

radosť v jeho kráľovstve. Bude azda padlý človek reptat' za to, že do neba možno vojsť len cez tvrdé boje, poníženie a častú námahu?

Nejedno pyšné srdce sa spýta: „Načo sa potrebujem pokoriť a kajat' skôr, ako smiem mať istotu, že ma Boh prijal a než dosiahnem nesmrteľnú odmenu? Prečo cesta k nebu nie je bez ťažkostí, príjemnejšia a pôvabnejšia? Všetkých týchto pochybujúcich a reptajúcich jednotlivcov odkazujeme na náš veľký Vzor, ako trpí pod bremenom ľudskej viny a ako znáša najprudšie útoky hladu. Bol bez hriechu, a čo viac, bol Pánom neba, no pre človeka sa stal hriechom. „On bol prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše neprávosti. On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.,, [Izaiáš 53,5](#).

[286]

Kristus obetoval všetko pre človeka, len aby ho zachránil pre nebo. Teraz má padlý človek ukázať, čo obetuje pre Krista, aby mohol získať nesmrteľnú slávu. Tí, čo majú len trochu správnu predstavu o veľkosti spásy a o jej cene, nikdy nebudú reptat', že musia rozsievať v slzách a že údelom kresťana v tomto živote je boj a sebazaprenie. Podmienky spásy určil človeku Boh. Cez poníženie a znášanie kríža má kajúcny hriešnik nájsť útechu a pokoj. Myšlienka, že Ježiš sa podrobil takému poníženiu, aké človek nikdy nepodstúpi, a priniesol obeť, akú človek nikdy neprinesie, by mala umlčať každý reptajúci hlas. Človek prežíva vrcholnú radosť, keď pred Bohom úprimne ľutuje, že prestupoval jeho zákon a keď verí v Krista ako Vykupiteľa a Obhajcu hriešnika.

Ľudia sa snažia opatrit' si majetok v tomto živote za veľkú cenu. Namáhajú sa, znášajú ťažkosti, sebazaprenie, len aby získali nejaké svetské hodnoty. Prečo by hriešnik mal byť menej ochotný niečo zniesť, vytrpieť a obetovať, len aby si opatril nehynúci poklad: večný život a nevädnucci veniec slávy? Nekonečné poklady neba, dedičstvo, ktoré svojou hodnotou presahuje každú predstavu a k tomu večnú hojnosť slávy; toto musíme získať za každú cenu. Nemali by sme reptat', keď sa nám treba zapriet', pretože Pán života a slávy to vytrpel pred nami. Utrpeniu a nedostatku by sme sa nemali vyhýbať, pretože Majestát neba to prijal za hriešnikov. Obetovanie pohodlia by v nás nemalo vyvolať ani jedinú myšlienku nespokojnosti, pretože Spasiteľ to všetko ochotne znášal kvôli nám. Keď spočítame všetko svoje odriekanie, sebazaprenie a obeť, v každom ohľade nás to stojí oveľa menej, než to stálo Pána života. Každá

obet', ktorú môžeme priniest', stráca význam v porovnaní s tým, čo pre nás vykonal Kristus.

Trúfalosť*

Sú ľudia, ktorí vlastnú bezohľadnosť nazývajú odvahou a statočnosťou. Zbytočne sa vystavujú rôznym nebezpečenstvám a pokušeniam, z akých by ich mohol vytrhnúť len Boží zázrak, ak by mali uniknúť bez pohromy a poškvrní. Spasiteľ sveta čo najrozhodnejšie odmietol satanské pokušenie skočiť z chrámovej veže. Satan uvádzal Božie prísľuby ako poistku, na ktorú sa Kristus môže spoľahnúť. Kristus odolal tomuto pokušeniu slovami Písma: „Tiež je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.,, [Matúš 4,7](#). Len Božím slovom možno najbezpečnejšie odraziť nepriateľa. Satan vháňa ľudí ta, kam Boh nikomu neradí ísť, a na ospravedlnenie svojich zvodov sa odvoláva na Písmo.

Boh svoje vzácne prísľuby nedal na to, aby podnietil ľudskú trúfalosť, a človek sa na ne spoliehal aj vtedy, keď sa zbytočne vystavuje nebezpečenstvu. Pán žiada, aby sme vo svojom počínaní boli pokorne závislí od jeho prozreteľnosti. „Človek nemá v moci svoju cestu.,, [Jeremiáš 10,23](#). V Božích rukách je náš úspech i náš život. Nič nemožno úspešne vykonať bez Božieho súhlasu a požehnania. Svojou rukou nás môže požehnať, no môže ju tiež obrátiť proti nám. „Zver svoju cestu Hospodinovi, dôveruj mu a on sa o všetko postará.,, [Žalm 37,5](#). Pán od nás žiada, aby sme si ako Božie deti zachovali dôslednosť a pevný charakter. Mali by sme konať rozvážne, opatrne a pokorne, a k iným ľuďom pristupovať obozretné. V nijakom prípade však nemáme opustiť zásadu.

Len vtedy sme v bezpečí, keď nedávame nijaké miesto diablu, pretože jeho našepkávanie a úmysly nám len škodia a bránia spoliehať sa na Boha. Nepriateľ sa mení aj na anjela čistoty, len aby sme jeho zákernosť nepostrehli. Čím viac povolíme, tým mocnejšie dol'ahnú na nás jeho zvody. Je nebezpečné púšťať sa s ním do hádok alebo rozhovorov, pretože každou príležitosťou, ktorú nepriateľovi poskytujeme, sa jeho nároky zväčšujú. Naším jediným bezpečím je rozhodne zavrhnúť prvé trúfale pokušenie. V

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 482-485.

Kristových zásluhách nám dal Boh z milosti dostatočnú možnosť odporovať satanovi a zvíťaziť nad ním. Úspech je v odolaní. „Vzoprite sa diablove, a ujde od vás.,, [Jakoba 4,7](#). Odpor musí byť pevný a vytrvalý. Všetko stratíme, čo sme dnes vytrvalým odporom získali, ak zajtra povolíme.

[288]

Dôležitosť práce ženy

Hriech tohoto sveta spočíva v znevážení zrejmých Božích príkazov. Moc zlého vplyvu je veľmi silná. Eva mala všetko, čo chcela. Nič jej k št'astiu nechýbalo, ale nezdržanlivá chuť túžila po ovocí z toho stromu, z ktorého im Boh jest' zakázal. Nepotrebovala ovocie zo stromu poznania, dovolila však, aby chuť a zvedavosť ovládli jej rozum. Bola dokonale št'astná vo svojom rajskom domove po boku svojho muža, no ako mnohé dnešné všetečné Evy, si myslela, že uspokojením zvedavosti dosiahne nejaký vyšší stupeň, než jej určil Boh. V snahe dostať sa vyššie, nad svoje pôvodné postavenie, padla však oveľa nižšie. K podobnému výsledku dôjdu celkom určite aj dnešné Evy, ak nebudú ochotne znášať každodenné povinnosti života podľa Božieho zámeru.

Ženy sú povolané splniť dôležitejšie a vznešenejšie poslanie, ako sú povinnosti kráľov. Majú formovať myseľ svojich detí a stvárňovať ich charakter tak, aby mohli byť užitočné na tomto svete a smeli sa volať Božími synmi a dcérami. Svoj čas by mali považovať za príliš drahý, než aby ho utrácali v zábave alebo zbytočnej práci. Na tomto svete bied a utrpenia je dosť potrebnejšej a dôležitejšej práce, než aby sme drahocenné chvíle márnili v samol'úbych starostiach o zovňajšok. Dcéry nebeského kráľa, členky kráľovskej rodiny, pociťujú potrebu dosiahnuť vyššiu úroveň života, a užšie spojenie s nebom, aby mohli spolupracovať s Vykupiteľom sveta. Ženy, ktoré takto pracujú, sa neuspokoja sledovaním módy či nerozvážnymi nápadmi, ktoré pútajú myseľ a záľuby žien v týchto posledných dňoch. Ak sú naozaj Božími dcérami, budú sledovať Božiu povahu. Bude ich viesť hlboký súcit, aký viedol aj ich Vykupiteľ a pri pohľade na zhubné vplyvy v spoločnosti. Budú spolucítiť s Kristom a podľa svojich schopností a príležitostí pracovať vo svojom okolí pri záchrane hynúcich ľuďí, ako pracoval Kristus vo svojom prostredí pre blaho človeka.

Rovnosť muža a ženy

[289] Svojím nezájmom o Boží stvoriteľský zámer a úsilím o významné postavenie, ktoré nie je schopná zastať, sa žena zrieka miesta, ktoré mohla náležite vyplniť. Tým, že toto miesto opúšťa, stráca svoju ženskú dôstojnosť a vznešenosť. Keď Boh stvoril Evu, určil, že nebude ani menšia, ani väčšia ako muž, ale vo všetkom mu bude roveň. Svätý pár nemal mať nijaký záujem o nezávislosť jedného od druhého, no predsa mal každý z nich mať svoju osobitosť a samostatnosť myslenia a konania. Po Evinom hriechu – pretože bola prvá v prestúpení – Pán povedal, že Adam bude nad ňou panovať. Mala byť podriadená svojmu mužovi, a toto bola časť zlorečenia. Týmto zlorečenstvom sa údel ženy v mnohých prípadoch stal veľmi bolestným a život bremenom. Nadradenosť, ktorú Boh prisúdil mužovi, bola v mnohom ohľadom svojvoľnou muža veľmi zneužitá. Božia nekonečná múdrosť pripravila plán vykúpenia; ním sa ľudstvo dostáva do druhej skúšky, v ktorej má získať novú skúsenosť.

Napomenutie kazateľom

Satan používa ľudí ako svoje nástroje a zvádza k trúfalosti tých, čo milujú Boha. To platí najmä o ľuďoch zvedených špiritizmom. Špiritisti všeobecne neprijímali Krista ako Božieho Syna a svojou neverou zvádzajú mnohých k odvážnym hriechom. Dovoľávajú sa určitej nadradenosti nad Kristom, ako to urobil satan v boji s Kniežat'om života. Špiritisti, ktorí si svoje vnútro poškrvnili odbojnými hriechmi a ktorých svedomie je otupené, odvažujú sa brať meno nepoškrvneneho Božieho Syna do svojich hriešnych úst a rúhavo spájať jeho vyvýšené meno s podlosťou ich povahy.

Ľudia, ktorí iných privádzajú do odsúdeniahodných bludov, odvážia sa zat'ahovať aj učiteľov Božieho slova do sporných diskusií. Poniectorí zvestovatelia pravdy nemali odvahu odraziť výzvu týchto ľudí, ktorí majú podľa Božieho slova „žeravo“, poznamenané svedomie.

Niektorí z našich kazateľov sa neodvážili povedať týmto ľuďom: „Boh nás vo svojom Slove varoval pred vami. Verne nám opísal vašu povahu, ako aj bludy, ktoré zastávate.“, Niektorí z našich

kazateľov, aby im neposkytli príležitosť triumfovať a neboli obvičení zo zbabelosti, sa pustili s týmito ľuďmi do otvorených diskusií. V diskusií so špiritistami sa však nestretávame len s ľuďmi, ale so samým satanom a jeho anjelmi. Špiritisti sa spájajú s mocnosťami temnosti a podnecujú padlých anjelov okolo seba.

Špiritisti sa snažia zverejniť svoje bludy a kazatelia, ktorí obhajujú biblickú pravdu, im v tom pomáhajú, keď sa s nimi púšťajú do diskusií. Využívajú príležitosť, aby mohli ľuďom oznámiť svoje bludné učenie. V každej takej diskusií býva niekto zvedený. Pre nás je najbezpečnejšie vyhnúť sa im.

* * * * *

Trúfalosť je časté pokušenie. Ak ním satan ovládne ľudí, má deväť desiatín víťazstva. Tí, čo vyznávajú, že sú Kristovými nasledovníkmi a ich viera svedčí, že bojujú proti každému zlu, často sa netušene vnárajú do pokušení, z ktorých by ich bez ujmy mohol vytrhnúť len zázrak. Duchovné uvažovanie a modlitba by ich mohli zachrániť a vyviesť z tejto kritickej a nebezpečnej situácie, do ktorej sa dostali tým, že satanovi poskytli príležitosť, aby ich ovládal. Nemôžeme sa ľahkovážne odvolávať na Božie sľuby, ak sa dobrovoľne vrháme do nebezpečenstva bez ohľadu na prirodzené zákony, opatrnosť a rozvážnosť, ktorými nás Boh obdaril. Toto je najkrikľavejšia trúfalosť. ([Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 44.45)

[290]

Jedným z najmocnejších pokušení, s ktorým musí človek bojovať, je chuť. Medzi mysl'ou a telom existuje skrytý a obdivuhodný súvis. Navzájom sa ovplyvňujú. Najdôležitejšou úlohou nášho života by mala byť snaha zachovať si také zdravé telo, aby mohlo rozvinúť všetky svoje sily a aby všetky časti tohto živého stroja mohli harmonicky spolupracovať. Nedbať o telo znamená zanedbávať aj myseľ. Chorobné telo a nerozvinutá myseľ Božích detí nemôžu plne oslavovať Pána. Povoľovať chuti na úkor zdravia je zločinné zneužívanie zmyslov. Kto je akokoľvek nestriedmy, či už v jedení, alebo pití, mrhá svojimi telesnými silami a oslabuje si mravnú odolnosť. Nevyhne sa odplate, ktorá nasleduje po prestúpení prírodného zákona.

Vykupiteľ sveta vedel, že neovládaním chuti sa oslabí telesná sila a myseľ sa otupí natoľko, že sväté a večné veci zostanú bez povšimnutia. Kristus vedel, že svet sa oddal nestriedmosti v jedení a pití a že to rozvracia mravnú silu. Ak uprednostňovanie chuti natoľko ovládlo človeka, že prelomiť jej moc si vyžiadalo takmer šesťtýždňový pôst Božieho Syna v záujme človeka, – aké úsilie tu čaká kresťana, ak má zvíťaziť, ako zvíťazil Kristus! Silu pokušenia uspokojiť zvrátenú chuť možno merať len Kristovou nevýslovnou úzkosťou pri pôste na púšti.

Kristus vedel, že ak sa má plán spasenia splniť, dielo vykúpenia človeka treba začať tam, kde sa začal jeho pád. Adam padol práve v tejto oblasti. Svoje vykupiteľské dielo začal Kristus reformou telesných zvyklostí človeka, aby do ľudskej pamäti tým hlbšie vštepil záväznosť poslúchať Boží zákon. Vinu na úbytku a degenerácii ľudstva možno prisúdiť predovšetkým ukájaniam zvrátenej chuti.

Na všetkých, najmä však na kazateľoch, ktorí zvestujú pravdu, spočíva veľká zodpovednosť, aby zvíťazili nad svojou chuťou. Mohli by byť oveľa užitočnejší, keby ovládli svoju chuť a žiadosti. Ich rozumové a morálne sily by sa rozhojnili, keby svoje fyzické

*Testimonies For The Church, zv. 3, s. 485-492.

úsilie dopĺňali cvičením mysle. Prísnou striednosťou a primeranou duševnou a telesnou činnosťou by vykonali oveľa viac a zachovali by si myšlienkovú jasnosť. Ich myšlienky a slová by plynuli voľnejšie, ich práca v cirkvi by bola zjavnejšia a vplyv na poslucháčov bol účinnejší.

[292]

Nestriednosť v jedení

Nestriednosť v jedení, aj keď ide o správnu kvalitu pokrmu, škodlivo ovplyvní telo a otupí jemnejšie a posvätnejšie city srdca. Prísna striednosť v jedení a pití je veľmi dôležitá, ak si človek má zachovať zdravie a ak sa činnosť jeho orgánov nemá narušiť. Prísna striednosť, umocnená telesnou a myšlienkovou aktivitou, zachová telesnú zdatnosť. Kazateľom, literárnym a ostatným pracovníkom so sedavým zamestnaním dodá vytrvalosti. Napriek tomu, že sme ľud s určitým poslaním, a vyznávame zásady zdravotnej reformy, jeme príliš mnoho. Povolnosť chuti je najhlavnejšou príčinou duševnej a telesnej ochabnutosti a základom slabosti, ktorá je zjavná takmer všade.

Nestriednosť sa začína pri našom stole vtedy, keď jeme nezdravé jedlo. Po určitom čase pri neuváženom podliehaní chuti tráviace orgány zoslabnú natoľko, že jedlo neuspokojí chuť. Vytvára sa základ nezdravých podmienok a vzniká žiadosť po ostrejších jedlách. Čínsky čaj, zrnková káva a mäso pôsobia ako dráždidlá okamžite. Pod vplyvom týchto jedov býva nervový systém podráždený. V niektorých prípadoch je myseľ na chvíľu povzbudená a predstavivosť živšia. Pretože tieto dráždidlá načas vyvolajú príjemné pocity, mnohí si myslia, že ich skutočne potrebujú a neprestávajú ich užívať. Ide však len o určitú reakciu. Nervový systém, ktorý bol podráždený, vypožičal si silu na okamžitú aktivitu z energetických zdrojov určených pre budúcnosť. Po každom takomto povzbudení tela nasleduje depresia. Podľa povzbudivého účinku týchto dráždidiel na telo nastáva aj pomerný pokles síl predráždených orgánov, len čo dráždidlo prestane pôsobiť. Chuť si zvyká na stále silnejší pokrm, ktorý by vyvolal príjemné podráždenie, až sa podliehanie chuti stane zvykom s trvalou túžbou po vždy silnejších dráždidlách, akými sú tabak, víno a iné liehové nápoje. Čím viac sme závislí od chuti, tým budú jej požiadavky častejšie, a tým ťažšie im odoláme. Čím viac sa

telo oslabuje a čím viac je odkázané na neprirodzené dráždidlá, tým väčšia je túžba po týchto škodlivinách, až kým vôľ a nie je celkom ochromená. Nakoniec sa zdá, že vzopriet' sa neprirodzenej túžbe po škodlivých látkach už nieto síl.

Jediná istota

[293]

Bezpeční budeme, len keď sa dráždidlám, ako sú káva, čaj, tabak, ópium a alkohol vyhneme, neokúsime ich a po nich nesiahneme. Oproti minulým generáciám sa dnes ľudia dvojnásobne potrebujú oprieť o silnú vôľu umocnenú Božou milosťou, ak chcú obstáť v satanských pokušeniach a odolať aj tej najslabšej žiadosti zvrátenej chuti. Dnešné pokolenie má menej sily ovládať sa než ľudia v minulosti. Po rodičoch, ktorí podľahli týmto dráždidlám, zdedili deti narušenú chuť i vášne a potrebujú oveľa viac mravnej sily, aby odolali nestriednosti vo všetkých jej podobách. Len vtedy budeme bezpeční, keď sa bezvýhradne rozhodneme pre striednosť a neodvážime sa vstúpiť na nebezpečnú cestu.

Kristus svojím dlhým pôstom na púšti sledoval veľký cieľ: naučiť nás potrebe sebazaprenia a striednosti. S týmto by sme mali začať pri svojom stole a touto zásadou by sme mali byť preniknutí po celý život. Vykupiteľ sveta prišiel z neba pomôcť človekovi v jeho slabosti, aby v sile, ktorú mu priniesol, získal moc na ovládanie chuti a vášne a mohol vo všetkom zvíťaziť.

Mnohí rodičia nesprávne usmerňujú chuť svojich detí. Dovoľujú im jesť príliš solené a korenené mäso, piť čínsky čaj a zrnkovú kávu. Ponúkaním mäsa, kávy a čaju mnohí rodičia pripravujú svoje deti na silnejšie dráždidlá, ako je napríklad tabak. Užívanie tabaku podnecuje túžbu po liehovinách. Tabak a liehoviny trvale oslabujú nervovú silu.

Keby kresťania prebudili svoju mravnú citlivosť a vo všetkom sa správali zásadami striednosti, mohli by svojím príkladom už pri stole pomôcť tým, čo sa nevedia ovládať a proti žiadostiam chuti sú takmer bezmocní. Keby sme mohli pochopiť, že návyky tohto života ovplyvňujú naše nasmerovanie, že náš večný život závisí od návykov v prísnej striednosti, potom by sme sa v jedení a pití usilovali o dosiahnutie zásadnej striednosti. Svojím príkladom a osobným úsilím sa môžeme stať nástrojmi záchrany mnohých ľudí z poníže-

nia nestriednosti, zločinu a smrti. Naše sestry môžu veľa vykonať pre záchranu iných, keď na svoj stôl budú dávať zdravý, výživný pokrm. Svoj vzácny čas môžu venovať výchove chuti svojich detí, vytvárať v nich návyk striednosti vo všetkom a povzbudzovať v nich sebazaprenie a dobročinnosť na úžitok blížnych.

Bez ohľadu na príklad, ktorý nám dal Kristus svojim sebazaprením v pôste a víťazstvom nad mocou pokušenia aj v oblasti chuti, mnohé kresťanské matky vlastným príkladom a výchovou priam predurčujú svoje deti na prejedanie a opilstvo. Detom sa často dovoľuje jesť čokoľvek, bez ohľadu na zdravie. Mnohé deti sú od detstva vychovávané labužnícky. Pre nestriednosť trpia už v mladosti tráviacimi poruchami. Nestriednosť v jedení zameranom len na uspokojenie chuti narastá rozvojom ich telesných síl. Rodičovská povolenosť častokrát obetuje duševné i telesné sily detí. Chutí majú len na určité pokrmy, z ktorých nemôžu mať nijaký úžitok a ktoré im len škodia. Keď je organizmus presýtený, celé telo je oslabené.

[294]

Úžitok telesnej činnosti

Kazatelia, učitelia a žiaci dostatočne nedoceňujú a nezdôrazňujú nevyhnutnosť telesného cvičenia na čerstvom vzduchu. Zanedbávajú túto pre zdravie tak podstatne dôležitú vec. Zamestnávajú sa len štúdiom, no jedia toľko, čo telesne pracujúci človek. Za takýchto okolností niektorí nadmerne priberajú na váhe, pretože svoj organizmus presycujú. Iní zas chudnú a slabnú, pretože ich životné sily sa spotrebúvajú pri spracovávaní nadmerného množstva potravy. Pečeň je zaťažená a nemôže sa zbaviť nečistôt v krvi; výsledkom je choroba. Keby sme duševnú aktivitu spájali s telesným pohybom, krv by rýchlejšie prúdila, činnosť srdca by bola dokonalejšia, telo by sa zbavilo nečistôt a nový život i sila by prenikli každú časť tela.

Keď je myseľ kazateľov, učiteľov a žiakov ustavične zaujatá štúdiom a telo zostáva v nečinnosti, mozog je preťažený, kým pohybové nervy zostávajú nečinné. Pre nadmerné duševné preťažovanie organizmu sú prepracovaní a zoslabnutí, a svaly pre nedostatok telesného cvičenia strácajú pružnosť. Nik sa však nesnaží zapojiť svalstvo do nejakej telesnej námahy, pretože cvičenie sa im zdá byť únavné.

Kazatelia majú byť príkladom

Kristovi služobníci hlásiaci sa za jeho nasledovníkov by mali skutočne nasledovať jeho príklad a nadovšetko sa usilovať o najprísnejšiu striedmosť. Kristov život a vzor by mali ľuďom spríkladniť vlastným životom sebazaprenia, sebaobetavosti a účinnej dobročinnosti. Kristus premohol chuť v záujme človeka a kazatelia majú na jeho mieste ukázať iným nasledovaniahodný príklad. Tí, čo necítia potrebu víťaziť nad chuťou, nezáškajú prevzácne víťazstvá, z ktorých sa mohli tešiť; zostanú otrokmi chuti a vášní, ktoré naplňajú kalich nepravosti obyvateľov zeme.

Tí, čo svetu zvestujú posledné varovné posolstvo, ktoré má rozhodnúť o osude ľudí, mali by vo vlastnom živote uplatňovať pravdy, ktoré zvestujú iným. Ľuďom by mali ukázať príklad v jedení, pití, rozhovoroch a v správaní. V dnešnom svete ne jeden predstaviteľ Krista pod plášťom zbožnosti skrýva obžerstvo, nízke vášne a iné hriechy. Mnohí prirodzene nadaní nekonajú ani z polovice to, čo by konat' mohli, keby boli vo všetkom striedmi. Závislosť od chuti a žiadostivosť zatemňujú myseľ, oslabujú telesnú zdatnosť a ochromujú mravnú silu. Myšlienky týchto ľudí nie sú jasné. Ich slová nevyznievajú presvedčivo, nie sú oživené Duchom Svätým, aby mohli osloviť srdcia poslucháčov.

[295] Pretože naši prví rodičia stratili raj pre povolnosť chuti, jediná naša nádej, ako stratený raj získať, spočíva v rozhodnom ovládnutí chuti a žiadostivosti. Zdržanlivosť v jedle a ovládanie vášní môžu ochrániť našu myseľ, dodať oduševnenosť, mravnú silu, aby sme pomocou nich ovládli zlé sklony a vedeli rozlišovať medzi tým, čo je správne a čo nesprávne, čo je sväté a čo nesväté. Všetci, čo chápu pravý zmysel Kristovej obete a uvedomujú si, že svoj nebeský domov opustil, aby prišiel na tento svet a svojím životom ukázal ľuďom, ako majú odolávať pokušeniu, budú sa ochotne zapierať a zvolia si účasť na Kristových utrpeniach.

Vláda osvieteného svedomia

Počiatkom múdrosti je bázeň pred Hospodínom. Tí, čo zvíťazia, ako zvíťazil Kristus, musia ustavične dbať o to, aby nepodľahli satanským pokušeniam. Chuť a telesné žiadosti by mali byť pod do-

hl' adom osvieteného svedomia, aby rozumové sily neboli oslabené a vnímavosť bola jasná, aby človek nepokladal satanove skutky a jeho nástrahy za údel Božej pro- zreteľnosti. Mnohí túžia po konečnej odmene a víťazstve úspešných bojovníkov, ale nie sú ochotní vynaložiť námahu, prosiť o odvahu k zdržanlivosti a zapierať sa, ako to robil ich Spasiteľ. Len trvalou poslušnosťou a ustavičným úsilím zvíťazíme, ako zvíťazil Kristus.

Sila chuti zničí tisíce ľudí, ktorí mohli postupným víťazstvom získať mravnú silu, aby zvíťazili nad satanskými pokušeniami. Kto je otrokom chuti, nedosiahne dokonalý kresťanský charakter. Šesťtisícročné ustavičné prestupovanie Božích príkazov prinieslo strašné ovocie chorôb, utrpenia a smrti. Čím viac sa blíži koniec času, tým budú satanove pokušenia povolovať chuti mocnejšie, a tým ťažšie bude premôcť ho.

* * * * *

Začnime doma. So striednosťou musíme začať vo vlastnej rodine pri stole. Matky musia vynaložiť veľké úsilie, aby svetu mohli predstaviť správne vychované deti, ktoré by sa osvedčili takmer v každom povolaní, ktoré si budú vážiť povinnosti rodinného života a tešiť sa z nich.

Matkina práca je vrcholne dôležitá a posvätná. Svoje deti by už od kolísky mala priučať sebazapreniu a sebaovládaniu. Ak matka svoj čas stráca v svetských záľubách tohto porušeného veku, ak jej starosť o odev a spoločnosť zaberá vzácny čas, potom deti nedostanú výchovu, ktorú by dostať mali, tak podstatne dôležitú, ak majú získať správnu povahu. Kresťanská matka by sa nemala starať len o zovňajšok, ale o to, aby jej deti mali zdravé telo a dobré mravy.

Mnohé matky, ktoré nariekajú nad všeobecne rozšírenou nestriednosťou, nenazrú dost hlboko, aby postihli príčinu. Denne pripravujú najrozmanitejšie jedlá a dráždivé pokrmy, ktoré povzbudzujú chuť a podnecujú prejedanie. Na stoloch nášho amerického ľudu sú obvykle také jedlá, ktoré priam vychovávali ľudí pre závislosť. Chuť je vládnuou zásadou rozsiahleho počtu ľudí. Ktokoľvek bude podliehať chuti príliš častým jedením pokrmov nezdravej kvality, určite si oslabí odolnosť voči žiadostiam chuti a iným sklonom tou mierou, akou k tomu prispel nesprávnymi stravovacími návykmi.

[296]

Matkám treba čo najdôraznejšie pripomínať ich zodpovednosť voči Bohu i ľuďom, ktorá vyplýva z ich povinnosti vychovať pre spoločnosť deti s dobrou povahou. Muži a ženy, ktorí prichádzajú na javisko života s pevnými zásadami, budú môcť čestne obstáť uprostred mravnej skazenosti tohto porušeného veku. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 562.563](#))

* * * * *

Pretože zdravý stav mysle závisí od celkového stavu zdravých životných síl, treba vynaložiť značnú starostlivosť na to, aby ľudia neužívali dráždidlá ani narkotiká.

Tabak je pomaly účinkujúci, ale zákerný jed a následky jeho užívania možno z tela odstrániť ťažšie ako následky pitia liehovín. Akú silu môže mať fajčiar, aby zastavil rozvoj nestriedmosti? V otázke tabaku musí vo svete nastať obrat, skôr než sekera zasiahne koreň stromu. Musíme ísť ešte ďalej. Čínsky čaj a káva podnecujú chuť na silnejšie dráždidlá, ako sú tabak a liehoviny. Takto sa dostávame stále bližšie k denným pokrmom, k stolu kresťanských domácností. Sme striedmi vo všetkom? Uplatňujú sa tu reformy podstatne dôležité pre naše zdravie a šťastie?

Každý skutočne veriaci kresťan ovládne svoju chuť a žiadosť tela. Dokiaľ nie je vyslobodený z pút a otroctva chuti, nemôže byť skutočne poslušným služobníkom Krista. Práve povolenie chuti a žiadostiam tela oslabuje účinok pravdy v ľudskom srdci. Nie je možné, aby pravda mohla svojou mocou posväcovať ducha, dušu i telo človeka, keď ho ovláda chuť a žiadosti tela. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 569-570](#))

* * * * *

Všetci by sme si mali strážiť myseľ, aby satan nad ňou nevíť azil, pretože ona umožňuje prístup k duši. ([Testimonies For The Church, zv. 3, s. 507](#))

* * * * *

Ako cirkev vyznávame, že sme reformátormi, že svetu prinášame svetlo, že sme vernými Božími strážcami, ktorí bdejú nad každým

vchodom, ktorým by satan mohol prísť so svojim pokušením a ovládnuť našu chuť. Hlásanú reformu musíme podporiť svojím príkladom a vplyvom. Musíme premáhať každý návyk, ktorý nám môže otupiť svedomie a povzbudiť pokušenie. Nesmieme umožniť satanovi, aby našou neopatrnosťou mohol ovplyvniť hoci jediného človeka stvoreného na Boží obraz. Keby všetci bdelo a verne strážili tie maličké otvory, ktoré vznikajú miernym užívaním takzvaného neškodného vína a silnejšieho muštu, cesta k opilstvu by bola zatvorená. Každá spoločnosť potrebuje mať pevný cieľ a rozhodnú vôľu nedotknúť sa, neokúsiť a nesiahnuť po týchto škodlivých nápojoch. Len vtedy reforma striedmosti bude účinná, trvalá a dôkladná. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 360](#))

[297]

„A bude sedieť prepaľujúc a prečisťujúc striebro, a tak prečistí synov Léviho a očistí ich ako zlato a ako striebro, a budú Hospodinovi, donášajúc obetný dar obilný v spravodlivosti. Vtedy bude príjemný Hospodinovi obetný dar obilný Júdu a Jeruzalema ako za dní drevného veku a ako za dávnych rokov., [Malachiáš 3,3.4.](#) Tu sa hovorí o prepaľujúcom a prečisťujúcom procese, ktorý vykoná Hospodin zástupov. Toto dielo sa javí človekovi ako veľmi prísne, no len takto možno odstrániť odpadky a nečistotu. Všetky skúšky sú nato, aby nás bližšie pripútali k nášmu nebeskému Otcovi poslušným plnením jeho vôle, aby sme mu mohli prinášať obeť v spravodlivosti.

Každému, koho meno sa tu uvádza, obdaril Boh darmi a schopnosťami, aby nimi slúžil. Všetci potrebujete novú a živú skúsenosť v živote viery, aby ste mohli konať Božiu vôľu. Akékoľvek minulé skúsenosti nám v prítomnosti nepostačia ani nepomôžu odstraňovať prekážky z cesty. Ak máme víťaziť, potrebujeme novú milosť a silu na každý deň. Zriedka sa ocitneme dvakrát v tých istých okolnostiach. Abrahám, Mojžiš, Eliáš a Daniel boli bolestne skúšaní, ale každý inak. Každý má v živote svoje osobité skúšky a ťažkosti, pretože rovnaké skúšky sa opakujú zriedkakedy. Čo do povahy a okolností má každý svoju vlastnú skúsenosť, aby splnil určité dielo.

Boh sleduje určité dielo a istý zámer v živote každého z nás. Aj ten najmenší čin má v našej životnej skúsenosti miesto. Od Boha potrebujeme ustavičný príliv svetla a skúseností. Všetci to potrebujeme a Boh je ochotný nám tieto dary dať, ak ich chceme prijať. Pred vašimi modlitbami nezavrel nebesá, ale boli ste rozhodnutí zaobísť sa bez Božej pomoci, ktorú tak nutne potrebujete.

Ako málo poznáte dosah svojich každodenných činov na život iných ľudí. Môžete si myslieť, že to, čo robíte alebo hovoríte, má slabú, nepatrnú ozvenu, zatiaľ však tie najdôležitejšie následky v dobrom či v zlom sú plody našich slov a činov. Slová a skutky, ktoré

*[Testimonies For The Church](#), zv. 3, s. 541-544: Povinnosti voči blíždym

pokladáme za také nedôležité až bezvýznamné, sú ohnivkami dlhej reťaze konania ľudí. Nepocítili sme potrebu, aby nám Boh prejavil svoju vôľu vo všetkých skutkoch nášho každodenného života. Túžba našich prvých rodičov po jedinom uspokojení chuti otvorila dvere utrpeniu a hriechu, ktoré zaplavili svet. Kiežby ste si to, milé sestry, uvedomili, že každý váš krok môže mať trvalý a rozhodujúci vplyv na váš život i na povahu iných. Ako veľmi potrebujeme Božiu milosť, aby usmernila každý náš krok a ukázala nám, ako zdokonaliť svoju kresťanskú povahu!

[299]

Postupná skúsenosť

Kresťania budú musieť prežiť nové udalosti a prejsť cez nové skúšky, v ktorých s minulosťou skúsenosťou nevystačia. Dnes, viac než kedykoľvek predtým, sa musíme učiť od nášho nebeského Učiteľa. Čím viac skúseností získavame, tým bližšie sa dostávame k jasnému nebeskému svetlu a lepšie rozpoznávame, čo v našom živote treba napraviť. Všetci môžeme požehnané slúžiť ľuďom, ak budeme vyhladávať Božiu radu a napredovať v poslušnej viere. Cesta spravodlivého vedie zo stupňa na stupeň, od sily k sile, od milosti k milosti a od slávy k sláve. Božieho svetla bude pribúdať podľa toho, ako budeme napredovať. Ono nás pripraví na znášanie zodpovedností a splňanie naliehavých potrieb života.

Keď na vás prichádzajú skúšky a vašich myšlienok sa zmocňuje malomyselnosť a temnota nevery, keď sebecko deformuje vaše činy, vtedy nevidíte potrebu Božej pomoci a dôkladného poznania Pánovej vôle. Nepoznáte Božiu vôľu, ani ju nemôžete poznať, kým žijete len pre seba. Spoliehate sa na svoje dobré úmysly i predsavzatia a súhrn vášho života tvoria rozhodnutia uskutočnené a rozhodnutia nesplnené. Vo všetkých nás musí zomrieť sebecko. Musíme prestať lípnúť na sebe a podriaďovať sa Bohu.

Rada by som vás potešila, keby som mohla. Rada by som pochválila vaše dobré vlastnosti, dobré predsavzatia a dobré skutky, ale Pán mi ich nezjavil. Ukázal mi však prekážky, ktoré vám bránia získať šľachtnejší, vznešenejší charakter svätosti, ktorý potrebujete mať, aby ste nestratili nebeský odpočinok a nesmrteľnú slávu, ktorú podľa Pánovej vôle máte dosiahnuť. Odvráťte svoj pohľad od seba a upriamte ho na Ježiša. On je všetko a vo všetkom. Zásluhy krvi

[300]

ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Spasiteľa vás môžu očistiť od malého i od najväčšieho hriechu. V odovzdanej viere zverte svoj život Bohu ako vernému Stvoriteľovi. Nežite v stálom strachu a obave, že Boh vás opustí. Nikdy to neurobí, ak vy sami neodídete od neho. Kristus príde k vám a bude bývať s vami, ak mu otvoríte dvere svojho srdca. Medzi vami a Otcom i jeho Synom môže byť dokonalý súlad, ak zomriete sebe a budete žiť Bohu. Ako si málokto z veriacich uvedomuje, že má svoje obľúbené modly a zamilované hriechy! Boh vidí tieto hriechy, ktoré vy možno nepostihujete, a svojím štepárskym nožom ich odrezáva a zbavuje vás týchto obľúbených nepravostí. Očistný proces by ste si najradšej určili sami. Aké ťažké vám je súhlasiť s ukrižovaním vlastného sebeckva. Keď však toto dielo úplne zveríme Bohu, ktorý pozná našu slabosť a hriešnosť, potom nás povedie tou najlepšou cestou k žiaducemu cieľu.

Enoch chodil s Bohom napriek ustavičným ťažkostiam v jednoduchej viere. Všetci môžeme robiť to isté. Môžeme byť úplne obrátení a premenení a stať sa naozaj Božími deťmi, ktoré sa radujú nielen z poznania jeho vôle, ale svojím príkladom môžu viesť iných cestou pokornej poslušnosti a odovzdanosti. Opravdivá zbožnosť sa rozhojňuje a rozdáva. Žalmista hovorí: „Nenechal som si tvoju spravodlivosť pre seba. Rozprával som o tvojej vernosti a spáse. Neutajil som tvoju milosť a pravdu pred veľkým zhromaždením.“, [Žalm 40,11](#). Kdekoľvek je Božia láska, tam je aj túžba svedčiť o nej.

Kiež vám Pán všetkým pomôže k vážnemu úsiliu získať večný život a viesť aj iných na cestu svätosti.

Nehemiáš povedal: „Ale ja som poslal k nim poslov s odkazom: Musím vykonať veľkú prácu, preto tam nemôžem prísť. Dielo by ihneď zastalo, keby som ho prerušil a zišiel k vám.,, [Nehemiáš 6,3](#).

3. januára 18752 mi bolo ukázané, že Boží ľud by ani na chvíľu nemal ochabovať vo svojej strážnej bdelosti. Satan je nám za päťami. Je rozhodnutý svojimi pokušeniami zničiť tých, čo zachovávajú Božie prikázania. Ak ho nepripustíme k sebe a pevní vo viere odoláme jeho zvodom, budeme mať silu vyhnúť sa každej neprávosti. Tí, čo zachovávajú Božie prikázania, budú v krajine pevnosťou, ak žijú podľ a svetla a predností, ktoré dostali. Môžu byť príkladom zbožnosti, môžu byť posvätení v srdci i v reči. Nikdy nebudeme mať taký pokoj, aby sme mohli poľaviť v bdelosti a prestali sa modliť. Čím viac sa blíži čas Kristovho príchodu, tým pálčivejšie budú satanove pokušenia doliehať na tých, čo zachovávajú Božie prikázania, lebo satan vie, že má krátky čas.

Satanovo dielo budú konať jeho pomocníci. Duchovní, ktorí nenávidia Boží zákon, použijú každý prostriedok, aby veriacich odvedli od vernosti Pánovi. Najprudších nepriateľov nájdeme medzi adventistami prvého dňa. Sú celkom rozhodnutí bojovať proti tým, čo zachovávajú Božie prikázania a majú vieru v Ježiša. Táto skupina si myslí, že je dôležité kázať, písať a vyvinúť čo najzúrivejšiu nenávisť proti nám. Nemusíme od nich očakávať nijaké poctivé a spravodlivé správanie. Mnohých z nich ovládol satan chorobným fanatizmom a usmernil ich proti tým, čo zachovávajú Božie prikázania. Budú nám škodiť a prekrúcať naše stanoviská, všetky naše pohnútky a činy budú falošne posudzovať a budú napádať aj náš charakter. Vo všetkom tom bude zrejmý hnev draka. Videla som však, že by sme nemali byť ani najmenej znechutení. V Ježišovi, našom Obhajcovi, máme svoju silu. Ak pokorne dôverujeme Bohu a pevne sa pridržame jeho sľubov, dá nám milosť a nebeskú múdrosť obstať a zvíťaziť nad všetkými satanskými nástrahami.

*[Testimonies For The Church, zv. 3, s. 570-575.](#)

[302] V poslednom videní som spoznala, že náš vplyv by neporástol, ani by sme u Pána nezískali priazeň, keby sme takýmto ľuďom chceli odplácať či zísť na ich úroveň a vyvracať ich ohováračné výroky. Sú aj takí, ktorým je dobrý každý klam a dobrá aj hrubá lož, len aby dosiahli svoj cieľ, zviadli ľudí a potupili Boží zákon a tých, čo ho poslúchajú. Znova a znova budú opakovať tie najpodlejšie lži, až sami uveria, že je to pravda. Toto sú ich najmocnejšie dôkazy, ktoré môžu použiť proti sobote štvrtého prikázania. Nemali by sme sa dať ovládať náladou a nechať sa vyrušovať pri šírení varovného posolstva svetu.

Nehemiášov príklad

Bola som upozornená na Nehemiáša. Začal stavať jeruzalemské múry a Boží nepriatelia sa rozhodli, že múry vystavené nebudú. „Keď sa Sanballat a Tóbija, ako aj Arabi, Ammónci a Ašdód'ania dopyčuli, že obnova hradieb Jeruzalema postupuje a že sa začali zapchávať trhliny, veľmi sa nazlostili. Všetci spolu sa sprisahali, že pôjdu bojovať proti Jeruzalemu a spôsobia tam zmätok.,, [Nehemiáš 4,1.2.](#)

V tomto prípade duch nenávisti a odboja voči Židom vytvoril zväzok vzájomného porozumenia medzi rozličnými skupinami, ktoré by ináč jedna druhú potierali. Toto je vhodným zobrazením toho, čoho sme svedkami aj dnes, keď vidíme, ako určití ľudia z niektorých cirkevných kruhov vytvárajú spoločné úsilie proti prítomnej pravde, ktorých akoby spájaj iba zúrivý fanatizmus a nenávisť proti ostatkom zachovávajúcim Božie prikázania. Toto vidieť najmä u adventistov „prvého dňa,, alebo „žiadneho dňa,, či „každého dňa,, ktorí sa prejavili svojou nenávisťou a ohováraním, spolu s usilovným prekrúcaním, urážaním a tupením adventistov siedmeho dňa.

„Modlili sme sa k svojmu Bohu a postavili sme proti nim vo dne i v noci stráž na obranu pred nimi.,, [Nehemiáš 4,3.](#) Sme v ustavičnom nebezpečenstve, že sa budeme spoliehať na vlastnú múdrosť a nebudeme očakávať silu od Boha. Satana nič tak nemýli, ako to, že jeho úmysly sú nám známe. Keď si uvedomíme nebezpečenstvá, ktoré nás ohrozujú, mali by sme pocítiť aj potrebu modlitby, ako ju cítil aj Nehemiáš. Potom ako on získame aj my v nebezpečenstve istotu ochrany. Ak sme bezstarostní a ľahostajní, potom nás satan

svojimi zvodmi určite premôže. Musíme bdieť. Ak sa so všetkými svojimi starosťami a ťažkosťami modlitebne utiekame k Bohu ako Nehemiáš, nemali by sme si myslieť, že sme tým urobili všetko. Musíme bdieť a modliť sa. Mali by sme si pozorne všímať, čo robia naši protivníci, aby nezískali prevahu vo zvädzaní ľudí. V Kristovej múdrosti by sme sa mali snažiť zmariť ich úmysly, ale nedat' sa odvieť od veľkého diela. Pravda je mocnejšia ako blud. Spravodlivosť zvíťazí nad nepravosťou.

Protivenstvá prídu

[303]

Boží ľud sa snaží preklenúť trhlínu, ktorú urobil nepriateľ v Božom zákone. „A pošlú z teba vystavia miesta, pusté od veku, vyzdvihnú základy pokolenia a pokolenia, a budú ťa volať opraviteľom trhlín, napraviteľom ciest, aby sa mohlo bývať. Ak odvrátiš svoju nohu od soboty, aby si nečinil toho, čo sa tebe ľúbi, v deň mojej svätosti, ale nazveš sobotu rozkošou, svätú Hospodinovu ctenou, a keď ju budeš ctiť tak, že nebudeš konať svoje cesty a prevádzať to, čo sa tebe ľúbi, ani hovoriť daromné slovo, vtedy budeš mať rozkoš v Hospodinovi, a dám ťa vozit' po vysokých miestach zeme a budem ťa kŕmiť dedičstvom Jáкова, tvojho otca, lebo ústa Hospodinove prehovorili.“, [Izaiáš 58,12-14](#).

Toto myšlienky nepriateľov nášho vyznania, preto sa všemožne snažia prekážať nám v práci. A predsa, zbúraný múr sa stále dvíha. Varujeme svet a mnohí prestávajú znesväcovať Hospodinovu sobotu. Boh vedie toto dielo a človek ho nemôže zastaviť. Boží anjeli spolupracujú s vernými služobníkmi a dielo stále napreduje. Stretneme sa s najrozmanitejším odporom podobne ako stavitelia jeruzalemských múrov. Keď však bdieme, modlíme sa a pracujeme ako oni, Boh bude bojovať za nás a dá nám skvelé víťazstvá.

Nehemiáš „sa pevne držal Hospodina, neuhnul od neho, aby ho nebol nasledoval, a ostríhal jeho prikázania, ktoré prikázal Hospodin Mojžišovi. A Hospodin bol s ním všade, kamkoľvek išiel, a čokoľvek konal, rozumne konal a sprotivil sa asýrskemu kráľovi a neslúžil mu.“, [2. Kráľov 18,6](#). Poslovia prichádzali vždy znova a naliehavo žiadali stretnúť sa s Nehemiášom. On však odmietol zísť sa s nimi. Opopáždливо sa mu vyhrážali svojimi zločinnými úmyslami. Posielali poslov, aby rozprávali s ľuďom, ktorý pracoval na stavbe. Poslovia

dobiedzali s lichotivými ponukami a budovateľom sľubovali väčšiu voľnosť i všemožné úľavy, keby svoj záujem spojili s nimi a prestali s budovateľským úsilím.

L'ud však dostal rozkaz nepúšťať sa do sporu so svojimi nepriateľmi a neodporovať im, aby ani z ich slov nemohli záškodníci ťažiť. Nepriatelia sa teda uchýlili k hrozbám a výsmechu. Vraveli: „Aj keď budujú, líška im zrúti kamennú hradbu, ak na ňu vyskočí.“, [Nehemiáš 3,35](#). Sanballat sa rozpálil hnevom, veľmi sa rozzúrila a posmieval sa Židom. Nehemiáš sa modlil: „Čuj, Bože náš, lebo sme padli do opovrhnutia. Vráť im ich potupovanie na ich hlavy.“, [Nehemiáš 3,36](#). „Ale ja som poslal k nim poslov s odkazom: Musím vykonať veľkú prácu, preto tam nemôžeme prísť. Dielo by ihneď zastalo, keby som ho prerušil a zišiel k vám. Potom ku mne poslali podobným spôsobom štyri razy, ale ja som im podobne odpovedal. [304] Potom ešte Sanballat poslal ku mne podobne po piaty raz svojho sluhu. Ten mal v ruke otvorený list.“, [Nehemiáš 6,5](#).

S najprudším protivenstvom sa stretáme od tých adventistov, ktorí odporujú Božiemu zákonu. Tak ako stavitelia jeruzalemských múrov, ani my by sme sa nemali rozptyľovať ani dovoliť, aby nám prekážali v práci správami, poslami, ktorí chcú debatovať, hádať sa a umlčovať hrozbami, zjavnými lžami o nás, ani výmyslami, ktoré satan môže proti nám podnietiť. Mali by sme odpovedať: „Konáme veľké dielo, preto nemôžeme odísť.“, Niekedy budeme v rozpakoch a nebudeme vedieť, čo si počať, aby sme zachovali Pánovu česť a obhájili jeho pravdu.

Dôvera v Boha

Nehemiášovo správanie by nám malo byť návodom, ako čeliť podobným odporcom. Všetko toto by sme mali modlitebne predložiť Pánovi, ako keď Nehemiáš v pokore srdca volal a prosil Boha. Lipol na ňom neochvejnou vierou. Podobne by sme si mali počínať aj my. Čas je príliš vzácny, než aby Boží služobníci obhajovali svoju povahu, ktorú očerňujú tí, čo nenávidia Hospodinovu sobotu. Mali by sme napredovať s neochvejnou dôverou a vierou, že Boh dá pravde veľké a vzácne víťazstvá. V poníženosti, pokore a čistote života, v spoľahnutí na Ježiša by sme mali byť neochvejne presvedčení, že máme pravdu.

Nerozumieme – hoci by sme mohli –, akú vieru a dôveru by sme mali mať v Boha a nechápeme ani tie veľké požehnanie, ktoré nám poskytuje viera. Dôležité dielo je pred nami. Pre nebesá musíme byť mravne pripravení. Naše slová a náš príklad majú oslovovať svet. Boží anjeli aktívne slúžia úprimne veriacim. Vzácné sľuby sa splnia pod podmienkou poslušného plnenia Božích požiadaviek. Nebesá sú plné hojných požehnaní – to všetko čaká na nás. Keď pocítíme vlastnú nedostatočnosť a prichádzame k Bohu úprimne s opravdivou vierou, dostaneme sa do úzkeho spojenia s nebom a budeme sprostredkovateľmi svetla tomuto svetu.

Často treba pripomínať toto napomenutie: „Bud’te triezvi, bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.“, [1. Petra 5,8](#).

Biblické životopisy*

Biblické životopisy sú pravdivé životné príbehy skutočných jednotlivcov. Od Adama po pokoleniach až do apoštolskej doby máme jasnú, neprizdobenú správu o tom, čo sa skutočne udialo, i prežité skúsenosti konkrétnych osobností. Mnohí sa tomu divia, že by sa inšpirované dejiny pri životopisoch zbožných mužov mohli zmieňovať aj o takých skutočnostiach, ktoré sú škvrnami ich mravnej povahy. Neveriaci s veľkým uspokojením poukazujú na tieto hriechy a páchatel'om sa vysmieávajú. Inšpirovaní pisatelia nie sú falošnými svedkami, a preto nezamlčujú tie stránky posvätných dejín, ktoré výrazne presahujú záznam o ľudskej krehkosti a porušenosti. Boží pisatelia zaznamenávali to, o čom rozhodol Duch Svätý; oni sami nemali nijaký vplyv na obsah. Zaznamenávali celú pravdu. Dôvody na zaznamenanie takých závažných a odstrašujúcich skutočností naša obmedzená myseľ nemôže pochopiť.

Jeden z najlepších dôkazov pravosti Písma spočíva v tom, že pravda sa tu neprikráši'uje a hriechy jej hlavných postáv nezamlčujú. Mnohí môžu pripomenúť, že sa veľmi ľahko píše o tom, čo sa udialo v nejakom obyčajnom, priemernom živote. Je však známou pravdou, že ľudsky nie je možné podať nestrannú správu o niektorom súčasníkovi a veľmi ťažko sa zaznamenávajú príbehy niektorej známej osoby či ľudu bez toho, aby sme neodbočili od presnej pravdy. Ľudská myseľ je natoľko zat'ažená predsudkami, že jej je takmer nemožné posúdiť niečo nestranne. Chyby opisovanej osoby buď vynikajú v krikl'avých farbách, alebo jej cnosti oslňujú nestlmeným leskom podľa toho, či spisovateľ je za, alebo proti nej. Nech je historik akokoľ'vek rozhodnutý zostať nestranným pozorovateľom, kritika je zajedno v tom, že je veľmi ťažké byť skutočne nestranným.

Božie pomazanie, povznesené nad ľudskú slabosť, však hovorí čistú, neprikrášenú pravdu. Koľko životopisov sa napísalo o bezchybných kresťanoch, ktorí v obyčajnom domácom i cirkevnom

* [Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 9-15.

živote žiarili ako príklady svätej zbožnosti. Nijaká škvrna nerušila krásu ich svätosti, nie je zaznamenaný nijaký poklesok, ktorý by nám pripomínal, že aj oni boli len obyčajnou hlinou a terčom obvyklých ľudských pokušení. A predsa, keby ich životopis zaznamenalo inšpirované pero, ako inak by sme ich poznali. Na povrch by vyplávala nejedna ľudská slabosť, boje so sebecktvom, úzkoprsosť a pýcha, azda skryté hriechy a ustavičný zápas ducha s telom.

[306]

Ani stránky súkromných denníkov neodhaľujú hriechne skutky ich pisateľov. Občas sú zachytené zápasy so zlom, no zvyčajne len vtedy, keď zvíťazila pravda. Môže v nich byť aj nejaká verná správa o chvályhodných skutkoch a šľachetných úsiliach, – a to vtedy, ak pisateľ zamýšľal poctivo si viesť verný denník o svojom živote. Ľudskej povahe je len prirodzené, že neuvádza chyby, ktoré by tam prípadne mohli nájsť naši priatelia.

Keby Bibliu písali neinšpirovaní ľudia, mala by celkom odlišný ráz a zostala by znechucujúcim čítaním pre blúdiacich smrteľníkov, zápasiacich s prirodzenou krehkosťou a pokušeniami zákerného nepriateľa. V Písme máme však spoľahlivý záznam o náboženských skúsenostiach význačných postáv biblických dejín. Boží muži, ktorým Pán zveril veľké zodpovednosti, častokrát podliehali pokušeniam a dopúšťali sa hriechov práve tak, ako my v prítomnosti zaváhame a častokrát sa dopúšťame chýb. Pre naše malomyselné srdcia je však povzbudivé vedieť, že z Božej milosti získali silu, aby sa mohli povzniesť nad svoju porušenú prirodzenosť. Keď na toto pamätáme, sami sme pripravení znova sa pustiť do zápasu.

Skúsenosť Izraela varuje

Reptanie starých Izraelcov, ich odbojná nespokojnosť, mocné zázraky, vykonané pre nich, a inokedy zase trest za modloslužbu a nevdáčnosť – to všetko je zaznamenané na náš úžitok. Príklad starého Izraela sa uvádza ako napomenutie pre Boží ľud, aby nepodľahol nevere a unikol Božiemu hnevu. Keby sväté Písmo spomínalo len príkladné činy Židov a neuvádzalo aj ich nepravosti, dejiny tohto ľudu by nás prestali poučať o tom, o čom nás práve poučajú.

Neverci a hriešnici ospravedlňujú svoje skutky poukazovaním na bezbožnosť mužov, ktorým za starodávna Boh zveril určitú moc. Poznávajú, že ak títo svätí muži podliehali pokušeniam a do-

púšť ali sa hriechov, niet sa čo diviť, že aj oni dnes hrešia a padajú. Nezabudnú dodať, že nie sú ani takí zlí, ako tie skvelé príklady neprávosti uvedené v Písme.

[307] Zásada spravodlivosti si vyžadovala verné opísanie skutkov na úžitok všetkých, čo budú čítať Písmo. Tu postihujeme dôkazy Božej múdrosti. Od nás sa žiada poslušné zachovávanie Božieho zákona. Písmo nás poučča nielen o odplate za neposlušnosť, ale na svoj úžitok a napomenutie sa dozvedáme aj o živote Adama a Evy v raji, ako aj o smutných následkoch ich prestúpenia Božích prikázaní. Správa je úplná a jasná.

Príkaz, ktorý dostal človek v raji, Písmo zaznamenáva aj s odplatou, ktorá ho stihne v prípade neposlušnosti. Nasleduje správa o pokušení, páde a potrestaní našich prvých rodičov. Ich príklad je opísaný ako výstraha, má nás varovať pred neposlušnosťou a uistiť nás, že odplata za hriech je smrť, že Božia spravodlivosť je neomylná a že Boh od svojich tvorov požaduje dôsledné zachovávanie svojich prikázaní. Keď bol na Sínaji vyhlásený zákon, celkom určite bola pripojená aj odplata za prestúpenie tohto zákona. Ako jasne sú zaznamenané prípady aj tejto hroznej skutočnosti!

Inšpirované pero verne opisuje hriechy, ktoré premáhali Nóača, Lóta, Mojžiša, Abraháma, Dávida a Šalamúna. Uvádza, že v ťažkej skúške podľahol pokušeniu aj Eliášov silný duch. Písmo verne zaznamenáva Jonášovu neposlušnosť a modloslužbu Izraelcov. Duch Svätý, ktorý odhrňa oponu ľudskeho srdca, v celej nahote líči Petrovu zradu Krista, prudkú hádku Pavla s Barnabášom, pády a slabosti prorokov i apoštolov. Máme teda pred sebou životy veriacich so všetkými ich chybami ako ponaučenie pre všetky budúce generácie. Keby títo ľudia nemali slabé stránky, boli by niečím viac než len ľuďmi a naša hriešna prirodzenosť by si zúfala pri úsilí dosiahnuť podobný stupeň dokonalosti. Keď však vidíme, kde bojovali a padali, kde opätovne povstávali a z Božej milosti znova víťazili, sme povzbudení a ženie nás snaha zdolať prekážky, ktoré nám porušená prirodzenosť kladie do cesty.

Boh vždy dôsledne trestal zlo. Svojich prorokov posielal, aby varovali priestupníkov, odhalovali ich hriechy a súdili ich. Tí, čo sa pýtajú, prečo Božie slovo tak nešetrne odhaluje hriechy Božieho ľudu, aby sa neveriaci mohli posmievať a svätí plakať, mali by uvážiť, že to všetko bolo napísané na ich poučenie, aby sa mohli

vyhnúť zaznamenanému zlu a nasledovať len spravodlivosť tých, čo slúžili Bohu.

Potrebujeme práve tie ponaučenia, ktoré nám dáva Biblia, pretože pri odhalení hriechu uvádza aj odplatu, ktorá ho stíha. L'útosť a pokánie nad hriechom nám znejú ako svedectvo z minulosti, že človek vtedy, ako i dnes, potrebuje Božiu odpúšťajúcu milosť. Biblia nás učí, že Boh trestá hriech, no súčasne sa zľ'utováva nad hriešnikom a odpúšťa mu.

Pán vo svojej prozreteľnosti uznal za dobré poučiť a napomenúť svoj ľud rôznym spôsobom. Svoju vôľu mu oznamoval priamym príkazom, posvätnými spismi a duchom proroctva. Vo svojom diele som mala otvorene hovoriť o chybách a omyloch Božieho ľudu. Ak sa hriechy určitých jednotlivcov dostali na svetlo, to ešte nie je dôkaz, že pred Bohom sú títo ľudia horší než mnohí iní, ktorých priestupky nie sú zaznamenané. Bolo mi ukázané, že nie je mojou vecou voliť si, čo mám robiť, ale pokorne plniť Božiu vôľu. Chyby a neprávosti v živote tých, čo sa pokladajú za kresťanov, sú zaznamenané na poučenie tým, ktorí sú náchylní upadať do tých istých pokušení. Skúsenosť jedného slúži ako svetlo majáka na výstrahu iným, aby nenarazili na nebezpečné úskalia.

[308]

Takto sú odhalené nielen satanove nástrahy a úmysly, ale aj dôležitosť budovania kresťanského charakteru a prostriedky, ako možno tento cieľ dosiahnuť. Boh takým spôsobom naznačuje, čo kto potrebuje, ak chce dostať jeho požehnanie. Mnohí začínajú odbojne zmýšľať, len čo ich niekto upozorní na ich hriechy. Ducha tohto pokolenia vystihujú slová: „Hovorte nám príjemné preludy.,, [Izaiáš 30,10](#). Duch proroctva však hovorí len pravdu. Nepravosť sa množí a láska mnohých Kristových nasledovníkov chladne. Sú slepí a nevidia hriešnosť vlastného srdca; neuvedomujú si svoj úbohý a bezmocný stav. Boh milostivo odhrňa závoj a ukazuje im, že existuje oko, ktoré pozoruje ich skrytú nepravosť a pohnútky ich činov.

Hriechy veľkých cirkví sa zakrývajú. Mnohí členovia pášu tie najohavnejšie hriechy a sú presiaknutí nepravosťou. Padol Babylon a stal sa príbytkom každého nečistého a ohavného vtáka! Najodvážnejšie hriechy veku sa neraz skrývajú pod plášťom kresťanstva. Mnohí volajú, že Boží zákon bol zrušený, a ich život sa naozaj zhoduje s ich vierou. Ak nieta zákona, nieta ani prestúpenia, a teda ani hriechu, pretože hriech je prestúpenie zákona.

Telesná myseľ je Božím nepriateľom a búri sa proti jeho vôli. Keď sa raz vymaní z jarma poslušnosti, nevedome padá do bezzákonnosti zločinu. Nepravosť sa rozmáha medzi tými, čo veľkolepo hovoria o čistej a dokonalej náboženskej slobode. Ich konanie sa Pánovi oškliví, sú totiž spolupracovníkmi nepriateľa. Strácajú zo zreteľa svetlo zjavenej pravdy a krása svätosti im pripadá len ako tieň.

Je ochromujúce vidieť, na akých chatrných základoch premnohí stavajú svoju nádej na večný život! Vyzývavo sa rúhajú zákonu večného Boha a jeho Slovo pokladajú za prázdnu reč. Ani satan pri svojej znalosti Božieho zákona by sa neodvážil prednášať to, čo zo svojich kazateľníc šíria niektorí duchovní, ktorí nenávidia zákon, a pritom sa utešujú vo svojom rúhaní.

Bolo mi ukázané, čo je človek bez poznania Božej vôle. Zločiny a nepravosť vyplňajú mieru jeho života. Aká zmena však nastane v jeho srdci, keď mu Boží Duch zjaví plný význam zákona. Ako Balsazár zrozumiteľne číta nápis Všemohúceho a jeho dušu zvieria usvedčenie. Hrmenie Božieho slova ho zastihuje v jeho ľahostajnosti a on volá o milosť v Ježišovom mene. Takúto pokornú prosbu Boh vždy ochotne vypočúva. Žiaden kajúcny hriešnik neodchádza od neho bez potešenia.

[309] Pán uznal za dobré dať mi videnie o potrebách a omyloch svojho ľudu. Aj keď mi to bolo ťažké, verne som upozorňovala hriešnikov na ich chyby, ale aj na spôsoby nápravy, ako mi to diktoval Boží Duch. Toto v mnohých prípadoch podráždilo jazyk osočovateľov a podnietilo proti mne tých, pre ktorých dobro som sa nielen snažila, ale aj trpela. Napriek tomu som sa neodvrátila od tejto cesty. Boh mi zveril určité dielo a v jeho sile som splnila tieto bolestné povinnosti, ktoré mi určil. Takto Boží Duch vyriekol napomenutia a súdy, ako aj prevzácne zasľúbenia milosti. Keby Boží ľud uznal Pánovu starostlivosť a prijal jeho naučenia, našiel by priamu cestu; v temnote a malomyselnosti by ho viedlo svetlo. Dávid sa naučil múdrosti z Božieho zaobchádzania s ním a pokorne sa skláňal, keď ho karhal Najvyšší. Verný obraz skutočného stavu, ako ho vystihol prorok, umožnil Dávidovi spoznať vlastné hriechy a pomohol mu vzdať sa ich. Prijal radu v ponížení a pokoril sa pred Bohom. Preto povedal: „Hospodinov zákon je dokonalý, občerstvuje dušu.“, [Žalm 19,8](#).

Nezúfat'

Kajúcní hriešnici nemajú dôvod zúfat' si, ak sa im pripomínajú ich hriechy a sú varovaní pred ich nebezpečenstvom. Už toto samo im ukazuje, ako ich Boh miluje a ako túži zachrániť ich. Zostáva im len nasledovať jeho radu a konať jeho vôľu, aby zdedili večný život. Svoju blúdiacemu ľudu Boh poukazuje na hriechy, aby ich videl v celej ohavnosti a vo svetle Božej pravdy. Potom je jeho povinnosťou navždy sa ich vzdáť.

Boh má takú moc na záchranu ľudí od hriechu dnes, akú mal v dobe patriarchov, za čias Dávida či prorokov a apoštolov. Množstvo prípadov, ktoré zaznamenávajú sväté dejiny, kde Boh vyslobodzoval svoj ľud z hriechu, by malo povzbudiť kresťanov, aby prijali Božie napomenutie a rozhorlili sa v úsilí získať taký charakter, ktorý obstojí pri súde.

Biblické dejiny podopierajú ustrašené srdce nádejou Božej milosti. Nemusíme si zúfat', keď vidíme, že iní premáhali malomyselnosť, aká dolieha na nás, upadali do pokušení podobne, ako aj my, a predsa sa dostali na pevnú pôdu a Boh ich požehnal. Inšpirované slová potešujú a obveseľujú blúdiacu dušu. Aj keď každý z patriarchov a apoštolov bol svojím spôsobom krehkým človekom, vierou však predsa dosiahli uznanie. Svoj boj vybojovali v Božej sile a v Ježišom mene slávne zvíťazili. Ľudia sú ľuďmi na celom svete, od Adama až k nám, a Božia láska je cez všetky veky nezmerná.

Zodpovednosť členov v cirkvi*

Drahí bratia! Ako rozličné časti ľudského organizmu tvoria jednotu tela a každá poslušne vykonáva určitú funkciu na podnet inteligencie, ktorá usmerňuje celok, tak by aj členovia Kristovej cirkvi mali byť harmonicky spojení ako jeho telo, ktoré je podriadené jemu – Svätej Hlave.

Brzdou pokroku cirkvi je nesprávne konanie jej členov. Hoci prístup k cirkvi je dôležitým a nutným krokom, sám osebe však nikomu nezaručuje, že je kresťanom, a nikomu nezabezpečí spásu. Zápis nášho mena v zborovej knihe nám nezabezpečí vstup do neba, ak naše srdce bude ďaleko od Krista. Mali by sme byť jeho vernými predstaviteľmi na zemi a jednomyselne s ním spolupracovať. „Milovaní, teraz sme Božími deťmi.,, 1. Jána 3,2. Stále by sme mali pamätať na tento svätý vzťah a nekonať nič, čo by mohlo zneuctiť Otcovo dielo. Máme vznešené vyznanie. Ako adventisti siedmeho dňa vyznávame, že zachovávame všetky Božie prikázania a očakávame príchod nášho Vykupiteľa. Najslávnejšie poslanstvo napomenutia bolo zverené malému počtu verných Božích nasledovníkov. Svojimi slovami a skutkami by sme mali osvedčiť, že prijímame tú veľkú zodpovednosť, ktorá nám bola zverená. Naše svetlo by malo žiariť tak jasne, aby aj iní videli, že Otca oslavujeme vo svojom každodennom živote, že sme spojení s nebom, sme spoludedičmi s Ježišom Kristom; keď sa teda zjaví v moci a veľkej sláve, budeme mu podobní.

Všetci by sme si mali uvedomovať svoju osobnú zodpovednosť, že sme členmi viditeľnej cirkvi a pracujeme na Pánovej vinici. Nemali by sme čakať na svojich bratov, ktorí sú takí slabí, ako my sami, aby nám oni pomáhali, pretože náš drahý Spasiteľ nás pozval, aby sme sa pripojili k nemu a aby sme svoju slabosť spojili s jeho silou, svoju nevedomosť s jeho múdrosťou, svoju nehodnosť s jeho zásluhami. Nikto z nás nemôže zaujať nejaké neutrálne stanovisko; náš vplyv bude hovoriť za Krista, alebo proti nemu. Sme Kristovými

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 16-20: Jednota cirkvi.

spolupracovníkmi, alebo pomocníkmi nepriateľ a. Bud' s Ježišom zhromažďujeme, alebo rozptyľujeme. Pravé obrátenie znamená radikálnu zmenu. Celý smer nášho zmýšľania i sklony srdca by mali byť zmenené a celý život by sa mal obnoviť v Kristovi. [311]

Boh zhromažďuje ľud

Boh zhromažďuje ľud, aby stál dokonale zjednotený na základe večnej pravdy. Kristus dal svetu sám seba, aby si „očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky,.. [Títovi 2,14](#). Tento očisťujúci proces je na to, aby očistil cirkev od všetkých nepravostí, nezhôd a hádavosti, aby jej členovia mohli budovať, nie búrať, a aby svoje sily sústredili na to veľké dielo, ktoré majú vykonať. Boh chce, aby sa celý jeho ľud zjednotil vo viere. Kristus sa pred svojím ukrižovaním modlil, aby jeho učeníci boli jedno, ako aj on je jedno so svojím Otcom, aby svet mohol uveriť, že ho poslal Otec. Táto obdivuhodná a najdojímavejšia modlitba bola po celé veky výzvou veriacim. Dolieha až k nám, pretože Kristus povedal: „Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa,.. [Ján 17,20](#).

S akou vážnosťou by sa mali Kristovi nasledovníci svojím životom usilovať dať odpoveď na túto modlitbu. Mnohí si svätosť cirkevného spoločenstva neuvedomujú a nie sú ochotní podriaďiť sa a ovládnuť sa. Svojím správaním naznačujú, že vlastný názor vyvyšujú nad mienku jednotnej cirkvi a nedbajú o to, aby sa ovládali a nepodnecovali ducha opozície. Tí, čo v cirkvi zastávajú zodpovedné miesta, môžu mať tie isté chyby, aké majú aj iní ľudia, a vo svojom rozhodovaní sa môžu myliť, ale Kristova pozemská cirkev ich poverila, a to nemožno zľahčovať. Kristus po svojom zmŕtvychvstání zveril moc svojej cirkvi, keď povedal: „Tým, ktorým odpustíte hriechy, sú im odpustené, tým, ktorým zadržíte, sú zadržané,.. [Ján 20,23](#).

Príslušnosť k cirkvi by sa nemala ľahkovážne rušiť. Keď sa však skríži cesta niektorých Kristových vyznávačov, alebo keď ich hlas nedosiahne rozhodujúci vplyv, aký by si podľa ich názoru zaslúžil, začnú sa vyhrážať, že opustia cirkev. Keby ju však opustili, sami by to najviac pocítili, pretože útekem spod vplyvu cirkvi by sa dostali pod priamy vplyv svetských pokušení.

Ochotní podporovatelia diela

[312] Každý veriaci by mal k cirkvi prilipnúť celým srdcom. Predovšetkým by mal mať na zreteli jej úspech. Ak necíti svätú povinnosť svojím prístupom k nej blahodarne pôsobiť na prospech celku, bez ohľadu na vlastný záujem, potom bude oveľa lepšie, keď sa cirkev zaobíde bez neho. Každý sám rozhoduje o tom, čo vykoná pre Božie dielo. Sú takí, čo utrácajú veľké sumy na zbytočný prepych, na uspokojovanie svojej pôžitkárskej chuti, ale príspevok na podporu cirkvi sa im vidí príliš veľký. Ochotne prijímajú úžitok z jej predností, účty však ochotne nechávajú platiť iným.

Tí, čo majú hlboký záujem o pokrok diela, nebudú váhať svojimi prostriedkami pomôcť cirkvi investovať kedykoľvek a kdekoľvek to potrebuje. Za svoju vznešenú povinnosť by si mali pokladať snahu predstaviť Kristovo učenie vzájomným spokojným nažívaním členov cirkvi a jej harmonickým pôsobením ako nerozdielneho celku. Vlastný názor by mali podriadiť spoločnému úsudku cirkvi. Mnohí žijú v cirkvi len pre seba. So svojím životom sú spokojní v predstave, že sú bez chyby. Pre Pána však nerobia nič a ich život odporuje jeho Slovu. Zachovávanie vonkajších foriem nikdy neuspokojí potrebu ľudskej duše. Ústne vyznanie Krista nikomu nepostačí, aby obstál v deň súdu. Dokonale by sme mali dôverovať Bohu, detinsky by sme mali závisieť od jeho sľubov a úplne sa posvätiť jeho vôli.

Boh vždy skúšal svoj ľud v peci súženia, aby sa prejavila jeho vernosť a stálosť a aby ho zbavil každej neprávosti. Keď Abrahám a jeho syn obstáli v najprísnejšej skúške, akou len mohli prejsť, Boh prostredníctvom svojho anjela Abrahámovi povedal: „Teraz som spoznal, že sa bojíš Boha, a neodoprel si mi ani svojho syna, svojho jediného syna.,, [1. Mojžišova 22,12](#). Tento veľký skutok viery dodáva svetlému Abrahámovmu charakteru mimoriadny lesk. Presvedčivo ilustruje jeho dokonalú dôveru v Pána, ktorému nič neodoprel, ani svojho zaslúbeného syna.

Nič nám nemá byť také vzácne, aby sme to nemohli dať Ježišovi. Ak mu vrátime hrivnu hmotných prostriedkov, s ktorou nám prikázal šafáriť, sám ju v našich rukách rozhojní. Každé úsilie, ktoré pre Krista vynaložíme, odplatí on sám, a každá povinnosť, ktorú v jeho mene splňame, nás obšťastní. Boh dovolil, aby jeho milovaný Syn prešiel smrteľným zápasom ukrižovania, aby všetci, čo veria v neho,

boli v Kristovom mene zjednotení. Keď Kristus priniesol takú veľkú obeť na spásu ľudí a navzájom ich zjednotil, ako on bol jedno s Otcom, aká obeť v záujme zachovania tejto jednoty by mohla byť zo strany jeho učeníkov príliš veľká?

Svedectvo jednotnej cirkvi

Keď svet uvidí dokonalú jednotu v Božej cirkvi, bude to mocný dôkaz v prospech kresťanstva. Nejednotnosť, nešťastné spory a malicherné zborové nepríjemnosti zneuctievajú nášho Vykupiteľa. Tomu všetkému sa možno vyhnúť, ak sa vlastné ja podriadí uje Bohu a Ježišovi učeníci poslúchajú hlas cirkvi. Nevera nám našepkáva, že osobná nezávislosť zvyšuje našu dôležitosť, a že svoju slabosť prejavíme tým, keď svoje názory o tom, čo uznávame za správne a vhodné, podriadime rozhodnutiu cirkvi. Ak by sme však takéto [313] pocity a názory pripustili, nebolo by to bezpečné a zaviedlo by nás to do anarchie a zmätku. Kristus videl, že jednota v kresťanskom spoločenstve je potrebná pre Božie dielo, preto ju svojim učeníkom dôrazne prikázal zachovávať. Odvtedy až dodnes dejiny kresťanstva presvedčivo dokazujú, že len v jednote je sila. Úsudok jednotlivca sa má podriaďovať autorite cirkvi.

Apoštolí pocíťovali nutnosť dôslednej jednoty a s celou vážnosťou pracovali na dosiahnutí tohto cieľa. Pavel napomínal svojich bratov takto: „Napomínam váš však, bratia, menom nášho Pána Ježiša Krista, aby ste hovorili jednomyselne a aby neboli medzi vami roztržky, ale aby ste boli zjednotení v tom istom zmýšľaní i úsudku.,, [1. Korint'anom 1,10](#).

Svojim bratom vo Filipách napísal: „Ak teda jestvuje nejaké napomenutie v Kristu, ak jestvuje nejaká útecha lásky, ak jestvuje nejaké spoločenstvo Ducha, ak jestvuje nejaký súcit a milosrdenstvo, dovíste moju radosť: Zmýšľajte rovnako, rovnako milujte, buďte jedna duša a jedna myseľ! Nič nerobte z hašterivosti, ani pre márnú slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nehľadajte iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých. Tak zmýšľajte medzi sebou ako Kristus Ježiš.,, [Filipským 2,1-5](#).

Veriacim v Ríme poslal toto napomenutie: „Ale Boh trpezlivosti a potešenia nech vám dá medzi sebou rovnako zmýšľajúť podľa Krista Ježiša, aby ste jednomyselne, jednými ústami oslavovali Boha a

Otca nášho Pána Ježiša Krista. Preto sa navzájom prijímajte, ako vás aj Kristus prijal na slávu Božiu., [Rimanom 15,5-7](#). „Bud’te navzájom jednej mysle. Nebud’te namyslení, ale majte porozumenie pre nízko postavených. Nebud’te múdri sami pre seba., [Rimanom 12,16](#).

Rozptýleným zborom apoštol Peter pripomína: „Napokon všetci bud’te jednomysel’ní, súcitní, milujúci bratstvo, milosrdní, pokorní mysl’ou. Neodplácajte sa zlým za zlé, ani zlorečením za zlorečenie, ale naopak: žehnajte, lebo na to ste boli povolani, aby ste zdedili požehnanie., [1. Petra 3,8.9](#).

Pavel v liste Korint’anom hovorí: „Napokon, bratia, radujte sa, zdokonal’ujúc sa, napomínajte sa, rovnako zmýšľajte, nažívajte v pokoji, a Boh lásky a pokoja bude s vami., [2. Korint’anom 13,11](#).

* * * * *

Nakoľko je len možné, mali by ste sa zhodnúť so svojimi bratmi a sestrami. Mali by ste sa podriaďovať Bohu a prestať s akoukoľvek tvrdosťou a sklonom pátrať po chybách. Váš duch má ustúpiť a namiesto neho treba prijať ducha nášho Spasiteľa. Uchopte jeho ruku, aby vás tento dotyk rozhorlil a naplnil tými vzácnymi vlastnosťami jeho nepoškvrnenej povahy. Svoje srdce môžete otvoriť jeho láske, jeho moc nech vás premení a jeho milosť nech vás posilňuje.

[314] Potom budete môcť vykonať mnoho dobra. Vaša mravná sila znesie aj tú najprísnejšiu skúšku charakteru. Vaša poctivosť bude čistá a posvätená. Vtedy vaše svetlo zažiarí ako ranná zora. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 63](#))

* * * * *

Kristovo náboženstvo od nás nežiada, aby sme obetovali svoju povahovú osobitosť, ale aby sme sa do určitej miery prispôbobili cíteniu a zmýšľaniu iných. V jednote viery sa môže zísť mnoho ľudí, ktorých názory, zvyky a vkus v pozemských veciach sa nezhodujú. Ak je však v nich Kristova láska, a hľadajú do spoločného neba, ako do svojho večného príbytku, môžu medzi sebou vytvoriť to najmilšie a najrozumnejšie spoločenstvo a najobdivuhodnejšiu jednotu. Sotva by sme našli dvoch ľudí, ktorých skúsenosti sú do

všetkých podrobností zhodné. Skúšky jedného nemusia byť skúškami pre druhého, a naše srdcia by mali byť vždy plné láskavého súcitu a úplne preniknuté láskou, ktorú má Ježiš k všetkým svojim bratom. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 65.66](#))

Postupujte dopredu!*

Dejiny Izraelcov sú napísané na poučenie a napomenutie všetkých kresťanov. Keď Izraelcov zvierali nebezpečenstvá a ťažkosti a cesta sa im zdala byť zatarasená, strácali vieru a začali reptáť proti vodcovi, ktorého im určil Boh. Vytýkali mu, že ich uviedol do nebezpečenstva, kým on len poslúchal Boží hlas.

Boží príkaz znel: „Postupujte dopredu!“, Nemali teda čakať, kým sa im cesta urovná a do všetkých podrobností pochopia plán svojho vyslobodenia. Božie dielo napreduje a Pán pripraví cestu svojmu ľudu. Váhať a reptáť znamená nedôverovať Svätému v Izraeli. Boh prozreteľne priviedol Židov k horským pevnostiam, kde mali pred sebou Červené more, aby ich mohol vyslobodiť a navždy zbaviť nepriateľov. Mohol ich zachrániť aj inak, ale rozhodol sa pre tento spôsob, aby vyskúšal ich vieru a posilnil ich dôveru v neho samého.

Nemôžeme obviňovať Mojžiša, že príčinou reptania ľudu proti jeho vedeniu si bol sám. Boli to ich odbojné, nepoddajné srdcia, ktoré ich zviadli ku kritike človeka, ktorého poslal Boh, aby ich vyslobodil. Kým Mojžiš v bázni pred Hospodinom a podľa jeho rady napredoval v plnej dôvere v jeho zasľúbenia, tí, čo ho mali podopierať, malomyselne a videli pred sebou len nešťastie, porážku a smrť.

Pán má teraz na zreteli svoj ľud, ktorý verí prítomnej pravde. Chce dosiahnuť dôležité výsledky, a kým vo svojej prozreteľnosti k tomu smeruje, svojmu ľudu hovorí: „Postupujte dopredu!“,

Je pravda, cesta nie je ešte otvorená, keď však veriaci v sile viery odvážne vykročia, Boh im cestu vyjasní. Vždy budú takí, čo budú nariekať, ako starý Izrael, a ťažkosti svojho položenia zvalovať na iných, ktorých Boh povolal nato, aby v jeho diele napredovali. Nepoznávajú, že Boh ich skúša tým, že ich privádza na miesta úzkostí, z ktorých ich nich okrem jeho ruky nemôže vyslobodiť.

Sú chvíle, keď sa kresťanský život zdá byť v zovretí nebezpečenstiev a povinnosť akoby sa nedala splniť. Predstava veští náhlu

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 25-28.

skazu vpredu, otroctvo alebo smrť vzadu, ale Boží hlas ponad všetku malomyselnosť hovorí predsa jasne: „Postupujte dopredu!„ Tento príkaz by sme mali poslúchnuť, nech by výsledok bol akýkoľvek, aj keby náš zrak nemohol preniknúť tmu a nohy sa nám už ponárali do studených vôd.

[316]

Vierou vpred!

Židia boli unavení a prestrašení, ale keby sa zdržali, keď im Mojžiš rozkázal napredovať, a odmietli by priblížiť sa k Červenému moru, Boh by im nikdy nepripravil cestu. Svojím vykročením do vody prejavili, že uverili Božiemu slovu, ako im ho oznámil Mojžiš. Vykonal všetko, čo mohli a potom Všemocný v Izraeli konal svoje: rozdelil vody a pripravil im cestu.

Mraky, ktoré nám zahalujú cestu, nikdy nezmiznú pred váhavým, pochybujúcim duchom. Nevera vraví: „Tieto prekážky nikdy neprekonáme; vyčkajme kým sa pominú a potom sa nám cesta vyjasní„. Viera sa však odvažuje vykročiť, stále dúfa, všetkému verí. Poslušnosť Bohu iste prinesie víťazstvo. Len vierou môžeme nakoniec dosiahnuť nebesá.

Medzi rozvojom adventného hnutia a dejinami Izraela existuje veľká podobnosť. Boh vyviedol svoj ľud z Egypta na púšť, kde mohol zachovávať jeho zákon a poslúchať jeho hlas. Egyptania, ktorí neverili v Hospodina, sa utáborili blízko nich. A predsa, čo osvecovalo celý tábor Izraela ako mocné svetlo a čo mu vyjasňovalo cestu vpred, to pre faraónove zástupy bolo oblačným múrom, ktorý ešte viac stemňoval nočnú tmú.

Podobne je tu aj dnes ľud, ktorému Boh zveril svoj zákon. Božie príkazy sú pre poslušných ako ohnivý stĺp, ktorý osvecuje cestu a vedie k večnej spáse. Pre neposlušných je to však len nočný mrak: „Počiatok múdrosti je bázeň pred Hospodinom„, [Žalm 111,10](#). Poznanie Božieho slova prevyšuje každú inú vedomosť. Zachovávanie Božích prikázaní sprevádza veľká odplata a nijaká pozemská pohnútky by nemala kresťana ani na chvíľu odvieť od vernosti. Bohatstvo, česť a svetská sláva sú len troskami, ktoré miznú pred ohňom Božieho hnevu. Hlas Hospodinov, ktorý veriacim prikazuje „ísť dopredu„, často do krajnosti skúša ich vieru. Keby však mali odkladať s poslušnosťou dotiaľ, kým každý mrak neistoty z ich

porozumenia nezmizne a nezostane nijaké riziko pádu či porážky, nikdy by nevykročili vpred. Tí, čo si myslia, že im nie je možné podriadit' sa Božej vôli a veriť jeho zasl'úbeniam, kým sa pred nimi všetko nevyjasní a neurovná, nikdy sa nerozhodnú. Viera nie je istota poznania. „Viera je podstatou toho, v čo dúfame a zdôvodnením toho, čo nevidíme.,, [Židom 11,1](#). Poslušnosť Božím prikázaniam je jedinou cestou, ako môže mať Pán v nás záľubu. Heslom kresťana by malo byť: „Postupuj dopredu!,,

Bol to veľmi významný čas pre..., kým trvalo stanové zhromaždenie i po ňom v r. 1874. Keby tam bývala vhodná priestranejšia modlitebňa, viac než dvakrát toľko ľudí sa mohlo rozhodnúť prijať pravdu, než sa ich rozhodlo. Boh koná svoje dielo a používa na to aj naše úsilie. Nedbalosťou a sebecstvom môžeme zatvárať cestu hriešnikom. Mali by sme sa viac usilovať o záchranu tých, čo sa síce o pravdu zaujímajú, no dosiaľ žijú v blude. V Kristovej službe treba práve tak múdre vedenie ako v armáde, ktorá chráni život a slobodu ľudu. Každý nevie uvážlivo pracovať pri záchrane ľudí. Musíme sa nad tým viac zamýšľať. Do Pánovho diela sa nemôžeme pustiť nerozvážne a očakávať úspech. Pán potrebuje ľudí uvážlivých a rozumných. Ježiš túži mať opravdivých spolupracovníkoch, nie ľudí bez úsudku. Boh chce správne zmýšľajúcich a rozumných ľudí, schopných vykonať to, čo treba pre záchranu hynúcich.

Remeselníci, právnici, obchodníci, ľudia každého povolania a zamestnania sa usilovne vzdelávajú, aby sa vo svojom povolaní stali odborníkmi. Mali by byť azda Kristovi nasledovníci menej vzdelaní? Nemali by si v jeho službe všímať všetko, čo možno úspešne použiť? Úsilie o získanie večného života presahuje všetky ľudské úvahy. Na to, aby bolo možné priviesť ľudí k Ježišovi, treba poznať ľudskú prirodzenosť a študovať ľudskú dušu. Treba mnoho starostlivého premýšľania a vrúcnych modlitieb, aby sme poznali spôsob, ako ľudom priblížiť pravdu.

Keď niektorí unáhlení a nedočkaví jednotlivci pri všetkej svojej úprimnosti dostanú nejakú biblickú hodinu a snažia sa ju podať iným, robia to tak nesúvisle, že pravda, ktorú im máme priniesť, sa im protiví. „Lebo synovia tohto sveta sú voči sebe navzájom opatrnejší, než synovia svetla.,, [Lukáš 16,8](#). Obchodníci a politici študujú zásady spoločenského správania. Ich slušnosť má z nich urobiť ľudí čo najviac prít'azlivých. Snažia sa správať tak, aby mali čo najväčší vplyv na tých, s ktorými prichádzajú do styku.

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 67-73.

Všetky svoje vedomosti a schopnosti zameriavajú na dosiahnutie tohto cieľa.

[318] Mnohí vyznávači Krista naznašajú do popredia mnoho všelijakého haraburdia, ktoré tarasí cestu ku krížu. Niektorí sú však napriek všetkému tak hlboko presvedčení, že pôjdu aj cez znechucujúce prekážky v snahe poznať pravdu. Keby však veriaci dbali o očistu mysle poslušným zachovávaním pravdy a uvedomili si, akú dôležitosť pre Kristovo dielo má poznanie a náležité spoločenské správanie, potom by mohlo byť zachránených dvadsať ľudí tam, kde je dnes len jeden človek.

Povzbudenie nových členov

Keď sa záujemcovia rozhodli prijať pravdu, stále ich treba starostlivo podporovať. Horlivosť mnohých kazateľov akoby ochabovala, len čo sa im do určitej miery ich úsilie darí. Neuvedomujú si, že títo novoobrátení jednotlivci potrebujú opateru, bdelú pozornosť, pomoc a povzbudenie. Nemali by byť ponechaní osamote, aby sa nestali korisťou najmocnejších satanských pokušení. Treba ich poučiť o povinnostiach, láskavo s nimi zaobchádzať, viesť ich, navštevovať a modliť sa s nimi. Títo ľudia potrebujú primeraný pokrm v príhodný čas. Nieto sa čo diviť, že niektorí z nich malomyselne, otáľajú a zostávajú vlkom za korisť. Satan im je všetkým v pätách. Posiela svojich služobníkov, aby priviedli späť do jeho radov tých, ktorých stratil. Malo by byť viac takých otcov a matiek, čo by sa týchto nemluvniat pravdy srdečne ujali a povzbudzovali ich, modlili sa za nich, aby ich viera nezhylna. Kázanie je len nepatrná časť toho, čo treba vykonať pre záchranu ľudí. Boží Duch presvedča hriešnikov o pravde a privádza ich do cirkvi. Kazatelia môžu konať svoje dielo, no nikdy nemôžu vykonať to, čo má vykonať cirkev. Boh si praje, aby členovia jeho cirkvi duchovne prikrmovali tých, čo sú vo viere, a aby ich navštevovali mladí ľudia v skúsenostiach, ale nie preto, aby si s nimi poklebetili, ale aby sa s nimi modlili a povedali im to, čo Písmo prirovnáva k „zlatým jablkám na strieborných misách,,.

Všetci potrebujeme skúmať rozmanitosť ľudskej povahy, ako aj spoločenské spôsoby, aby sme sa vedeli vhodne správať a zohrávať s rôznymi ľuďmi a mohli čo najlepšie uplatniť svoje úsilie

pomôcť im k správne mu pochopeniu Božieho slova a k pravému kresťanskému životu. Mali by sme s nimi čítať Písmo a ich myseľ odvracať od pozemských vecí k večným hodnotám. Je povinnosťou Božích detí, aby boli jeho misionármi a oboznamovali sa s tými, ktorí potrebujú pomoc. Ak je niekto terčom pokušenia, jeho prípad by sa mal starostlivo a rozvážne prehodnotiť. Pretože ide o večný záujem jednotlivca, slová a skutky tých, čo mu chcú pomôcť, môžu byť vôňou života na život, alebo vôňou smrti na smrť.

Správne rozriešenie určitého prípadu si vyžaduje predovšetkým vážne modlitby. Dotyčnému treba ukázať na jeho pravú povahu, pochopiť jeho vrodené a povahové sklony a rozpoznať jeho slabosti. Malo by sa s ním zaobchádzať rozvážne. Ak ho možno osloviť, ak sa jeho srdca možno dotknúť múdрым a trpezlivým úsilím, môže sa natrvalo rozhodnúť pre Krista a dôverovať Bohu. Na takéto dielo hľadia všetky nebeské zástupy s potešením, pretože vzácny človek bol vyslobodený zo satanovho osídla a zachránený pred večnou smrťou. Či sa neoplatí rozvážne pracovať pre záchranu hynúcich? Kristus za nich zaplatil cenu svojho života a jeho nasledovníci sa majú azda pýtať: „Či som ja strážcom svojho brata?“, Či budeme jednomyseľne pracovať s Pánom? Či si nebudeme vážiť cenu ľudí, za ktorých náš Spasiteľ zomrel?

[319]

Záujem o deti

Určité úsilie sa síce vynaložilo, aby sa deti zaujímali o dielo, ale to nestačí. Naše sobotné školy majú byť zaujímavejšie. Verejné školy v posledných rokoch veľmi zlepšili vyučovacie metódy. Názorné vyučovanie, obrazy a tabule slúžia na to, aby sa mládeži objasnili ťažšie úlohy. Práve tak možno znázorniť aj prítomnú pravdu, čím sa pre mladú myseľ stane zaujímavejšou.

K rodičom, ku ktorým prístup nie je takmer možný, sa neraz možno priblížiť cez ich deti. Učitelia sobotnej školy môžu poučiť deti o pravde a tie ju prinesú domov. Zdá sa však, že len málo učiteľov si uvedomuje dôležitosť tohto odvetvia v Božom diele. Vyučovacie metódy úspešne uplatnené vo verejných školách by sa mohli s podobnými výsledkami použiť aj v sobotných školách, aby sa stali nástrojom privádzania detí k Ježišovi, a pri ich výchove podľa zásad biblickej pravdy. Výsledkom bude väčší úžitok než

z náboženského nadšenia citového rázu, ktoré zhaslo skôr, než sa stihlo rozhorieť.

Mali by sme pestovať Kristovu lásku. V diele, ktoré sa podľa nášho chápania má dokončiť pred Kristovým príchodom, treba viac viery. Malo by byť viac správne usmerneného sebazapieravého a sebaobetavého úsilia. Potrebujeme sústredene a modlitebne skúmať, ako pracovať čo najúsbornejšie. Mali by sa pripraviť rozvážne plány. Máme medzi sebou vynachádzavých i praktických ľudí, ktorých treba pozvať a zapojiť do diela. Pri správnom a rozvážne zameranom úsilí by sa dali dosiahnuť veľké výsledky.

Živé modlitebné zhromaždenia

Modlitebné zhromaždenia by mali byť pre všetkých čo najzaujímavejšie, často sú však slabo pripravené. Mnohí navštevujú kázanie, ale zanedbávajú modlitebné zhromaždenia. Aj tu treba uvažovať. U Boha by sme mali hľadať múdrosť a potom obsah i priebeh týchto zhromaždení napláňovať tak, aby boli zaujímavé a pútavé. [320] Ľudia majú hlad po chlebe života. Ak ho nájdú v modlitebnom zhromaždení, budú si preň chodiť sem.

Zdlhové a nesúvislé reči a modlitby nepatria nikam a najmä nie do spoločného zhromaždenia. Tí, čo sedia vpredu a vždy pohotovo hovoria, vytláčajú svedectvo skromných a utiahnutých. Tí najpovrchnejší sa zvyčajne najčastejšie hlásia o slovo. Ich modlitby bývajú dlhé a obsahovo prázdne. Unavujú anjelov i ľudí, ktorí ich počúvajú. Naše modlitby by mali byť krátke a vecné. Dlhé a únavné prosby majú zostať doma pre vlastnú potrebu toho, kto cíti nevyhnutnosť vyjadriť ich. Kiež Boží Duch prenikne naše srdcia a odstráni každý bezduchý prejav.

Moc dobrej hudby

Hudba môže byť mocným zdrojom požehnania, a predsa z tejto časti bohoslužieb nečerpáme, čo by sme mohli. Zvyčajne spievame podľa nálady alebo pri zvláštnych príležitostiach. Inokedy bývajú prednesy také nedokonalé, že na myseľ poslucháčov nepôsobia trvalým dojmom. Hudba má mať svoju krásu, majestátnosť a moc osloviť nás. Nech znejú hlasy v úprimných chválospevoch a odda-

nosti! Ak je možné, zapojte inštrumentálnu hudbu a nech sa oslavná harmónia vznáša k Bohu ako príjemná obeť.

Niekedy je však ťažšie udržať disciplínu medzi spevákmi než zlepšiť zvyky modlenia a napomínania. Mnohí by najradšej robili všetko po svojom. Majú námietky proti užitočným radám a viest' sa dávajú len neochotne. V Božej službe sú potrebné dobre vypracované plány. Vzácnym darom v bohoslužbe je zdravý rozum. Rozumové schopnosti by mali byť zasvätené Kristovi a malo by sa pouvažovať, akým spôsobom a akými prostriedkami mu slúžiť čo najlepšie. Božia cirkev, ktorá sa snaží konať dobro tým, že žije podľa pravdy a usiluje sa zachraňovať ľudí, môže byť mocou vo svete, ak sa jej členovia dajú viesť Božím Duchom. Nesmú si myslieť, že pre večnosť stačí pracovať aj povrchno.

Súcitnosť a družnosť

Ako ľud strácame mnoho pre nedostatok súcitu a vzájomnej družnosti. Kto hovorí, že nemusí od nikoho závisieť a uzaviera sa do seba, nevyplňa miesto, ktoré mu určil Boh. Sme Božie deti. Ak máme byť št'astní, potom jeden bude závislý od druhého. Máme určité povinnosti voči Bohu i ľudom. V tomto živote musíme všetci vyplniť svoje miesto. Je potrebná výchova v oblasti spoločenských vzťahov, aby uviedla našu prirodzenosť do súcitného pomeru k našim bratom a priniesla nám radosť v úsilí byť požehnaním pre iných. Šťastie nebies bude spočívať v čistom spoločenstve svätých bytostí, v harmonickom spolunažívaní so svätými anjelmi a s vykúpenými, ktorí obmyli svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baránka. Nemôžeme byť št'astní, kým sme zahľadení do vlastných, sebeckých záujmov. Na tomto svete by sme mali žiť preto, aby sme získavali ľud pre Spasiteľa. Ak škodíme iným, poškodujeme aj seba. Ak obšťastňujeme iných, aj sami budeme mať radosť, pretože vplyv každého dobrého skutku necháva ozvenu v našom vlastnom srdci.

[321]

Sme povinní navzájom si pomáhať. Nie vždy prichádzame do styku s družnými, milými a priateľskými kresťanmi. Mnohí nedostali správnu výchovu a ich povahy sú pokrivené. Sú tvrdí a drsní, takže sa zdá, akoby boli v každom ohľade znetvorení. Keď takýmto ľudom pomáhame rozpoznať ich chyby a naprávať ich, musíme dbať, aby sme neboli netrpezliví a podráždení nad pokleskami svo-

jich blížnych. Sú aj nepríjemní jednotlivci, ktorí vyznávajú Krista, ale ušľachtilosť kresťanskej milosti ich pretvorí, ak sa budú snažiť o získanie jemnosti a šľachetnosti toho, ktorého nasledujú, a ak nezabudnú, že „nikto z nás nežije seba,“. Smieme byť Kristovými spolupracovníkmi. Aké to vznešené postavenie!

Kde možno nájsť tých sebaobetavých misionárov vo veľkých mestách? Hospodín potrebuje pracovníkov na svoju vinicu. Mali by sme sa báť olupovať ho o čas, ktorý od nás požaduje, a nemali by sme ho tráviť v leňošení, v zbytočných starostiach o módu a v márnení drahocenných hodín, ktoré nám dal na modlitbu a rozhovor s Bibliou, ako aj na prácu pre blaho našich blížnych, čím by sme pripravili nielen seba, ale aj ich pre veľké dielo, ktoré nám je zverené.

Matky vynakladajú zbytočnú námahu na skrášlenie zovňajšku svojho i svojich detí. Mali by sme sa obliekať jednoducho a dbať o čistotu šiat svojich detí bez zbytočných ozdôb, výšiviek či iných módných výstredností. Musíme dbať o to, aby sme v nich nepestovali márnivú záľubu v odievaní, čo by im v živote mohlo len uškodiť. Radšej by sme sa mali usilovať o to, aby sme v nich vypestovali cnosti. Nikto z nás sa nemôže zbaviť svojich zodpovedností a v žiadnom prípade neobstojíme pred Božím trónom bez viny, kým nevykonáme dielo, ktoré nám Pán zveril.

Boh potrebuje poslov, verných mužov a ženy, ktorí sa nebudú vyhýbať zodpovednosti. Rozvážnym úsilím možno dosiahnuť dobré výsledky. Treba vykonať skutočné dielo. Pravdu by mali medzi ľuďmi starostlivo šíriť tí, čo vedia spojiť múdrosť s pokorou. Nemali by sme stáť ďaleko od svojich blížnych, ale priblížiť sa k nim, pretože Boh si týchto ľudí váži rovnako ako nás. Môžeme prinášať svetlo do ich domácnosti, vľúdny a pokorným duchom ich prosiť, aby sa priblížili k tomu ponúkanému, vznešenému daru milosti, môžeme sa s nimi vo vhodnej chvíli modliť a ukázať im, že existujú vznešenejšie ciele, ktoré môžu dosiahnuť, a potom im pozvoľna hovoriť o svätých pravdách pre tieto posledné dni.

[322]

Viac sa zhromažďujeme na cvičenie spevu než na modlitby. Aj spevácke zhromaždenia možno však usmerniť tak úctivo a radostne, že budú šíriť požehnaný vplyv. Býva tu však mnoho žartovania, prázdnych rečí a klebetenia, než aby sa tieto vhodné chvíle trávil užitočne na povznesenie myšlienok a zušľachtenie mravov.

V (...) bol záujem veľmi rozdelený. Keď sa objaví nejaký nový náboženský prúd, nájdu sa poniektorí, čo sa svojím vplyvom prikláňajú na falošnú stranu. Keď sa šíria zvody vyrátané nato, aby ľudia odvedli od pravdy, každý by mal bdieť. Vždy sa nájdu tí, čo sa ochotne idú podívať na niečo nové, neznáme a vypočuť si to. Nepriateľ ľudia má vo veľkých mestách dost príležitostí rozniecovať zvedavosť a natrvalo odvádzať myseľ od slávnych a posvätných právd pre tieto posledné dni.

Ak každé chvíľkové náboženské nadšenie povedie niektorých k tomu, že svojou prítomnosťou a vplyvom nechcú plne podporiť menšinu, ktorá verí nepopulárnej pravde, cirkev veľmi oslabne, zatiaľ čo by mohla mať dost sily. Satan používa rozličné prostriedky, ako dosiahnuť svoj cieľ, a ak pod rúškom populárneho náboženstva môže kolísavých a neopatrných jednotlivcov odvieť od cesty pravdy, mnoho docieli už tým, že rozdelil silu Božieho ľudu. Toto nestále náboženské nadšenie, ktoré prichádza a odchádza ako príliv a odliv, svojím zvodným zovňajškom zvádza mnohých úprimných k domnienke, že tu naozaj ide o prejav Božieho Ducha. Takto pribúda „obrátenejších“. Ľudia nestáli, slabí a povolní sa zhromažďujú pod jeho zástavu, no len čo vlny nadšenia opadnú, nájdu sa na plytčine. Nedajte sa zviest' falošnými učiteľmi, ani prázdnyimi slovami! Nepriateľ ľudia si je istý, že má dost nádob plných príjemných bájok, aby ukojil a nasýtil každého.

Blikavé meteory lietajú stále, ale chvost svetla, ktorý vlečú za sebou, okamžite zaniká v tme, ktorá sa potom zdá byť ešte hustejšia než predtým. Všetky tieto senzačné náboženské vzruchy vyvolané šírením bájok a predvádzaním rôznych výstredností, sú len povrchným dielom. Kto sa z našich veriacich dá očariť a zaslepiť týmto oslnivým leskom, nikdy nebude budovať Božie dielo. Títo ľudia pri najmenej príležitosti hneď ochabujú a zvádzajú iných k návštevám takých zhromaždení, kde počujú to, čo oslabuje dušu a myseľ uvá-

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 73-76: Kristovi spolupracovníci.

[324] dza do zmätku. A takéto ochabnutie záujmu o Božie dielo spôsobuje, že Božia vec zomdlieva. Vo viere musíme byť pevní, nie rozkolísaní. Pred sebou máme dielo, ktoré spočíva v tom, aby svetlo pravdy, ako je zjavené v Božom zákone, osvecovalo iných a vyvádzalo ich z temnosti. Toto dielo vyžaduje rozhodnú, vytrvalú energiu a pevný úmysel dosiahnuť úspech.

Potreba zásadovosti

Niektorí v cirkvi sa potrebujú primknúť k pilierom našej viery, aby si odpočinuli, našli skalný základ, neboli unášaní vlnami vzrušenia a zmietaní náladami. V cirkvi sú niektorí jednotlivci duchovne chorí. Svoju chorobu si zavinili sami. Duchovne zoslabli následkom svojej rozkolísanosti. Zmietajú ich vetry rozličného učenia a strhávajú do neistoty, pretože konajú len podľa pocitov. Sú to kresťania, ktorí vždy túžia po nejakých senzáciách, po niečom novom a odlišnom. Cudzie náuky mäťú ich vieru. Ich služba pravde nemá cenu.

Boh vyzýva ľudí stálych s pevným úmyslom, na ktorých sa možno spoľahnúť v čase nebezpečenstva a skúšok, ktorí sú tak pevne zakorenení a založení na pravde ako vrchy, ktorými nemožno kymácať zboka nabok, ľudí, ktorí napredujú a vždy sú na správnej strane. Poniektorých zasa možno v čase náboženského ohrozenia vždy nájsť v radoch nepriateľa. Ak aj majú nejaký vplyv, potom je to na nesprávnej strane. Necítia mravnú povinnosť venovať všetky svoje sily pravde, ktorú vyznávajú. Takí dostanú odplatu podľa svojich skutkov. Tí, čo konajú málo pre Spasiteľa a pri záchrane ľudí a málo sa snažia, aby sami obstáli pred Bohom, budú mať len slabé duchovné svalstvo. Ustavične musíme používať silu, ktorú máme, aby sa rozvinula a upevnila. Ako je choroba výsledkom prestupovania prírodných zákonov, tak je aj duchovná úchylka následkom trvalého prestupovania Božieho zákona. Pritom však títo priestupníci môžu vyznávať, že zachovávajú všetky Božie prikázania.

Musíme sa priblížiť k Bohu, dostať sa do užšieho spojenia s nebom a uplatňovať zásady Božieho zákona v najnepatrnejších činoch svojho každodenného života, aby sme boli duchovne celiství. Bol dal svojim služobníkom schopnosť používať hrivny, ktoré majú, na jeho slávu; nesmú ich nechať nevyužitú, ani ich premárniť. Dal

im svetlo a poznanie svojej vôle, aby ju oznámili iným a boli živými nositeľmi tohto svetla. Ak necvičíme svoju duchovnú silu, slabneme, ako zoslabnú aj údy chorého, keď dlho zostáva nečinný. Cvikom pribúda síl.

Služba iným

Nič nám nedodá toľko duchovnej sily, ničím tak neporastie opravdivosť a nezvrúcnie cit ako navštevovaním chorých, službou zmalomysel'ným a pomocou, aby trpiaci videli svetlo a svoju vieru upreli na Ježiša. Sú aj nepríjemné povinnosti, ktoré niekto predsa len musí splniť, ináč ľudia zahynú. Kresťania nájdú požehnanie pri vykonávaní týchto povinností, nech by už boli akokoľvek nepríjemné. Sám Kristus mal nepríjemné poslanie, ale vzal ho na seba a z príbytkov čistoty a nevystihnuteľnej slávy prišiel bývať ako človek medzi ľuďmi na svet zatvrdnutý a zatemnený zločinom, násilím a nepravosťou. Urobil to, aby zachránil hynúcich ľudí. Budú azda tí, ktorých tak neskonalo miloval a ku ktorým sa s toľkou láskou sklonil, ospravedlňovať svoj život a sebecké pohodlie? Budú dbať len o svoje záľuby a radosť, kým ľudia nechajú hynúť v tme, pretože sa sklamali a boli odmietnutí pri snahe zachrániť ich? Kristus zaplatil nekonečnú cenu za vykúpenie človeka a ten by mu mal odpovedať: „Pane, nechcem pracovať na tvojej vinici, prosím ťa, ospravedlň ma,“?

[325]

Boh pozýva tých, čo sú ochotní na Sione strážiť bdieť a pracovať. Nebudú dbať na Pánov hlas? Boh potrebuje verných modliacich sa pracovníkov, ktorí budú rozsievať popri všetkých vodách. Tí, čo takto pracujú, s prekvapením zistia, ako ťažkosti, znášané v Ježišom mene a v jeho sile, upevňujú vieru a obnovujú odvahu. Na ceste jeho pokornej poslušnosti je bezpečie, sila, útecha i nádej. Odplatu však nakoniec stratia tí, čo pre Ježiša nerobia nič. Slabé ruky nebudú schopné pridržať sa Všemohúceho, slabé kolena nevydržia v deň úzkosti. Opravdiví skúmatelia Písma a kresťanskí pracovníci získajú slávnú odmenu a budú počuť: „Správne, dobrý a verný sluha... Vojdi do radosti svojho Pána.,, [Matúš 25,21](#).

Božie požehnanie spočinie na tých, čo sa v (...) celým srdcom starajú o Kristovo dielo. Dobrovoľné obeť našich bratov a sestier, odovzdané vo viere a z lásky k ukrižovanému Vykupiteľovi, prinesú darcom požehnanie, pretože Boh zaznamenáva každý skutok štedrej obetavosti svojich svätých a nezabúda naň. Výstavba Božieho domu vyžaduje veľkú odvahu viery a dôvery v Boha. Kto sa v obchodných záležitostiach ničoho neodvažuje, len slabo napreduje. Prečo by sme nemali mať vieru aj v podnikaní pre Pána a neinvestovali do jeho diela?

Z poniektorých chudobných členov, čo zo svojho mála vedeli štedro obetovať, sa s prírastkom majetku stávajú lakomci. Ich viera je preto taká malá, že nedržia krok s rozmachom svojho blahobytu a na Božie dielo nedávajú to, čo by sami pocítili ako skutočnú obeť.

Izraelský systém vyžadoval, aby sa štedrá obetavosť prejavila predovšetkým voči Pánovi. Pri žatve a vinobraní mu mali byť obetne posvätené prvotiny poľ'a – obilie, víno a olej. Zostatky a nárožné časti poľí boli vyhradené chudobným. Náš láskavý nebeský Otec neprehliada potreby chudobných. Prvá vlna z ostrihaných oviec a prvé obilie po vymlátení obilia sa mali obetovať Pánovi. Podľa príkazu mali Izraelci k svojim hostinám prizvať chudobných, vdovy, siroty a cudzincov. Na sklonku každého roka sa žiadalo, aby všetci slávnostne prisahali, či podľa tohto Božieho príkazu konali, alebo nie.

Týmto ustanovením chcel Boh naučiť svoj ľud, že v každej záležitosti má byť na prvom mieste on. Týmto systémom štedrej obetavosti mali pamätať, že ich milosrdný Pán je skutočným vlastníkom ich poľí, stád oviec a dobytky, že Boh nebies im poslal slnečný jas i dážď na čas sejby a žatvy a že všetko, čo majú, je z jeho požehnaní. Všetko patrí Pánovi a on ich urobil šafármí svojho vlastníctva.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 76-83: Kristovi spolupracovníci.

Obetavosť Židov pri stavbe svätostánku a chrámu svedčí o štedrosti, akou sa kresťania v žiadnom z neskorších období nemôžu vykázať. Len čo boli Židia vyslobodení z dlhého egyptského otroctva a putovali púšťou, len čo unikli egyptskej armáde, Hospodin oslovil Mojžiša: „Povedz Izraelcom, aby vybrali pre mňa pozdvihovalé dávky. Pozdvihovalé dávky vyberte pre mňa od každého, kto chce dobrovoľne dať ., [2. Mojžišova 25,2](#). Izraelci mali málo majetku a nijaký výhľad, že by si ho mohli rozhojniť. Pred sebou mali však jediný cieľ: Hospodinovi vybudovať svätostánok. Hospodin povedal a oni musia poslúchať jeho hlas. Nič neodopreli. Všetci dávali štedro, nie nejakú časť príjmu, ale veľký diel svojho vlastníctva. Obetovali mu to radostne, zo srdca a Hospodinovi sa to páčilo. Či to všetko nebolo jeho? Či im to, čo mali, nedal sám? A ak to požadoval, neboli azda povinní vrátiť Veriteľovi, čo je jeho?

[327]

Nikoho tu nebolo treba nútiť. Ľud priniesol viac, než bolo treba, preto dostal príkaz prestať donášať obete. Všetkého bolo viac, ako sa mohlo použiť. Pri stavbe chrámu výzva obetovať prostriedky dostala srdečnú a štedrú odpoveď. Ľud dával štedro. Všetci sa tešili, že pre službu Bohu sa buduje príbytok, a na tento účel obetovali viac, než bolo treba. Dávid žehnal ľud pred celým zhromaždením a povedal: „Ved' ani ja, ani môj ľud by sme neboli schopní priniesť toľké milodary. Ved' od Teba je všetko, takže z tvojej ruky sme ti dali., [1. Paralipomenon 29,14](#). Kráľ vo svojej modlitbe d'akoval takto: „Hospodine, Bože náš, všetka táto hojnosť, ktorú sme pripravili, aby sme postavili dom tvojmu svätému menu, je z tvojej ruky, a tvoje je všetko., [1. Paralipomenon 29,16](#).

Dávid dobre vedel, od koho pochádzajú všetky tieto dary. Kiežby si tí, čo sa dnes tešia zo Spasiteľovej lásky, mohli uvedomiť, že ich striebro a zlato patrí Pánovi a má sa použiť na rozšírenie jeho slávy; nemá sa teda odložiť na vlastné obohatenie a uspokojenie. Boh má nepopierateľné právo na všetko, čo zveril svojmu stvoreniu. Všetko, čo ľudia vlastnia, patrí jemu.

Existujú vznešené a posvätné ciele, ktoré si vyžadujú značné prostriedky, a takto investované peniaze spôsobia darcovi ušľachtilejšiu a trvalejšiu radosť, než keby sa minuli na osobné uspokojenie alebo sebecky sa hromadili pre zisk. Keď Boh má záujem o náš poklad, nech by to bolo akékoľvek množstvo, štedrá odpoveď posväcuje obeť a ukladá darcovi poklad v nebi, ktorému neuškodí ani

mol', nespáli ho oheň a ani zlodeji ho nemôžu odcudziť. Tento vklad je bezpečný. Takéto peniaze nejdú do deravého vreca, sú v bezpečí.

Či môžu kresťania, ktorí sa chvália, že majú väčšie svetlo ako Židia, obetovať menej než oni? Môžu azda kresťania, žijúci na konci času, byť spokojní so svojimi obeťami, hoci nie sú ani z polovice také veľké, ako boli obeť Židov? Kým ich štedrá obetavosť mala na zreteli len blaho ich vlastného národa, záchranné dielo v týchto posledných dňoch preniká do celého sveta. Posolstvo pravdy sa má dostať k všetkým národom, jazykom a ľudu. Publikácie o ňom, vytlačené v mnohých jazykoch, treba roznieť ako lístie na jeseň.

[328]

Kríž zjavuje podstatu obeť

Napísané je: „Keď teda Kristus prešiel utrpením v tele, aj vy sa vyzbrojte tým istým zmýšľaním.,, 1. Petra 4,1. A na inom mieste čítame: „Kto hovorí, že zostáva v ňom, má aj sám žiť tak, ako žil on.,, 1. Jána 2,6. Spýtajme sa: Čo by bol konal náš Spasiteľ v našej situácii? Čo by urobil pre záchranu ľudí? Kristov príklad dáva odpoveď na tieto otázky. On opustil svoje kráľovstvo, odložil slávu, obetoval svoje bohatstvo a svoje božstvo priodial človečenstvom, aby človekovi pomohol tam, kde sa nachádzal. Jeho príklad ukazuje, že svoj život položil za hriešnikov. Satan povedal Eve, že môže dosiahnuť vyšší stav blaženosti, ak ukojí bezmedznú chuť, ale Boží príslub človekovi platí pod podmienkou sebazaprenia. Keď Kristus na poputnom kríži v smrteľnom zápase trpel, aby človeka vykúpil, vtedy bola ľudská prirodzenosť vyvýšená. Len kríž môže ľudskú rodinu pozdvihnúť a spojiť s nebom. Sebazaprenie a kríž nás stretávajú na každom kroku našej cesty k nebu.

Duch štedrosti je duch neba, duch sebeckva je duch satana. Kristova sebaobetavá láska sa zjavila na kríži. Spasiteľ dal všetko, čo mal, a nakoniec obetoval aj seba, len aby človek mohol byť zachránený. Kristov kríž vyzýva k štedrej obetavosti každého nasledovníka drahého Spasiteľa. Je tu vyjadrená zásada: dávať, stále dávať. Prerajvy skutočne štedrej obetavosti a dobrých skutkov sú ovocím kresťanského života. Zásada svetsky zmýšľajúcich ľudí je: brať, stále brať. Takto si chcú zabezpečiť šťastie, no dôsledné uplatňovanie tejto zásady rozmnožuje biedu a smrť.

Poslaním Kristových učeníkov je prinášať pravdu obyvateľom zeme a zachraňovať z hriechu ľahostajnosti. Ľudia musia pravdu prijať, aby ich mohla posvätiť, a my sme nositeľmi Božieho svetla. Naše hrivny, prostriedky a poznanie nemáme len na svoj úžitok; to všetko máme použiť na záchranu ľudí. Máme ich dvíhať z ich hriešneho spôsobu života a cez Krista priviesť k Bohu.

V tomto diele by sme mali byť horlivými pracovníkmi, ktorí sa všemožne snažia viesť kajúcnych veriacich hriešnikov k Vykupiteľovi a uchvátiť ich vrcholným pochopením Božej lásky k človekovi. „Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik nezahynul, ale aby večný život mal každý, kto verí v neho.,, [Ján 3,16](#). Aká to nevystihnuteľná láska! Téma najsústredenejšieho uvažovania! Úchvatná láska Boha k svetu, ktorý ho nemiloval! Táto myšlienka podmanivo pôsobí na dušu a myseľ podriadiť uje Božej vôli. Ľudia šialene rozbehnutí za ziskom, sklamaní a nešťastní v honbe za napĺňaním svetských túžob, potrebujú poznať túto pravdu, aby trvalý hlad a smäd ich duše bol uspokojený.

Kliatba sebeckva

[329]

Vo svojich veľkých mestách potrebujete Božích poslov, ktorí by prinášali svetlo tým, čo bývajú v tóni smrti. Potrebné sú skúsené ruky, ktoré by v pokornej múdrosti a sile viery dvíhali znavených do náručia súciteľného Vykupiteľa. Ľudské sebeckva, aká to kliatba! Ono nám bráni bezvýhradne sa zapojiť do Božej služby. Bráni nám počuť hlas povinnosti, ktorý by mal v srdci každého z nás podnietiť pravú horlivosť. Všetky svoje sily by sme mali venovať Kristovi. Rozdeliť svoj záujem medzi zvodcov znamená pomáhať na nesprávnej strane a dávať príležitosť nepriateľom. Božia pravda nepozná nijaký kompromis s hriechom, nemá nijaké spojenie s chytráctvom a nijaké spoločenstvo s prestupovaním. Potrebuje takých bojovníkov, ktorí vždy pohotovo odpovedia na hlas povinnosti a budú pripravení bezodkladne pracovať. Nepotrebuje tých, čo v tiesni pomáhajú nepriateľovi.

Bolo nám zverené veľké dielo. Predsa však mnohých, čo tvrdia, že veria týmto svätým pravdám, tak ochromilo satanské chytráctvo, že pre Božie dielo nekonajú nič, skôr mu prekážajú. Kedy už budú konať ako tí, čo očakávajú svojho Pána! Kedy prejavia horlivosť

odpovedajúcu svojej viere? Mnoho ľudí sebecky lipne na svojich prostriedkoch a uspokojuje si svedomie akýmsi úmyslom svojimi prostriedkami vykonať po smrti niečo veľké pre Božie dielo. V poslednej vôli odkazujú cirkvi a jej rôznym potrebám veľkú sumu. Potom sa uspokojia vo vedomí, že vykonali všetko, čo sa od nich žiadalo. Kde je v takomto konaní ich sebazaprenie? Tu ukázali pravú tvár sebeckva. Keď už peniaze nemôžu nijako potrebovať, rozhodnú sa dať ich Bohu. Držia ich však, kým len môžu, kým im ich z rúk nevyrazí neodvratný posol smrti.

Takáto posledná vôľa býva často dôkazom skutočného lakomstva. Boh nás všetkých pokladá za správcov a v nijakom prípade nám nedovoľuje zanedbávať svoju povinnosť alebo prenechávať ju iným. Výzva obetovať prostriedky na šírenie posolstva nevykoná nikdy viac dobra než v prítomnosti. Každý zameškaný deň na správne použitie prostriedkov nám ukracuje čas, v ktorom peniaze môžu poslúžiť na dobro a záchranu hynúcich. Ak iným nechávame konať to, čo Boh prikázal vykonať nám, poškodujeme seba i toho, ktorý nám dal všetko, čo máme. Ako môžu iní vykonať dielo štedrej obetavosti lepšie, než ho môžeme vykonať sami? Boh chce, aby sa každý človek vo svojom živote v tomto ohľade rozhodoval sám. Protivenstvo, nehoda alebo chytráctvo môžu vždy prekaziť zamýšľané skutky dobročinnosti, keď ten, kto istú sumu nahromadil, už na ňu sám siahnuť nemôže. Je smutné, že tak mnohí zanedbávajú prítomnú zlatú príležitosť vykonať dobro a čakajú, kým nie sú zo šafárstva odvolaní, skôr ako mohli vrátiť Pánovi prostriedky, ktoré im zveril, aby ich použili na jeho slávu.

[330]

„Varujte sa lakomstva,,

V Kristovom učení je mnoho výrokov vyjadrujúcich vážnosť, s akou karhal hriech lakomstva a poukazoval na nebezpečenstvo hromadenia svetského zisku a nepatričnej lásky k nemu. V príbytkoch bohatých, v chráme a na uliciach varoval tých, čo túžili po spasení: „Dajte pozor a varujte sa akejkoľvek chamtivosti.,, [Lukáš 12,15](#). „Nemôžete slúžiť Bohu i mamone.,, [Matúš 6,24](#); [Lukáš 16,13](#).

Práve tento rastúci zhon po peniazoch, toto sebeckvo plodí túžbu po zisku, zbavuje cirkev Božej priazne a umŕtvuje jej duchovný život. Keď sú ruky i hlava ustavične zamestnané plánovaním a

snahou nahromadiť bohatstvo, Božie požiadavky i potreby blížnych zostávajú zabudnuté. Ak nás Boh požehnal na majetku, nie je to preto, aby sme svoj čas a pozornosť odvracali od neho a sústred'ovali na to, čo nám zapožičal. Darca je väčší než dar. Nie sme sami svoji, boli sme kúpení za veľkú cenu. Zabudli sme azda na to, že za naše vykúpenie bola zaplatená nekonečná cena? Vymrela už v srdci vd'ačnosť? Či Kristov kríž nezahanbuje náš sebecký, pohodlný a pôžitkársky život?

Čo by sa stalo, keby sa bol Kristus dal znechutiť nevd'ačnosťou a tupením, s ktorým sa stretal na každom kroku, a nebol by dokončil svoje dielo? Čo by sa bolo stalo, keby nikdy nebola nadišla chvíľ'a, keď povedal: „Dokonané je!„? Čo by sa bolo stalo, keby sa bol vrátil do neba znechutený ľ'udským prijatím? Čo, konečne, by sa bolo stalo, keby sa nikdy nebol rozhodol podstúpiť smrteľ'ný duševný zápas v Getsemane, keď tiekol z neho krvavý pot?

Krista k jeho úsiliu zachrániť ľ'udstvo dovedla bezpríkladná láska a odovzdanosť do Otcovej vôle. Celý svoj život strávil v chudobe a sebazaprení pre padlého hriešnika. Vo vlastnom svete nemal miesta, kde by hlavu sklonil. Žneme ovocie toho bezmedzného sebaobetovania, a predsa, keď treba niečo vykonať, keď ide o to, aby naše peniaze pomohli v diele Vykupiteľa na záchranu ľ'udí, uhýbame od povinností a prosíme, aby sme boli ospravedlnení. Bezočivá lenivosť, bezstarostná ľ'ahostajnosť a hriešne sebestvo nám otupujú zmysly pre Božie požiadavky.

Či Kristus, Majestát neba, Kráľ slávy, musel niest' t'ažký kríž i trňovú korunu a z kalicha piť trpký nápoj na to, aby sme my spokojne odpočívali, slúžili vlastnému ja a zabúdali na tých, za ktorých vykúpenie zomrel? Nie, dávajme, kým môžeme! Konajme, kým máme na to silu! Pracujme, kým je deň! Svoj čas a prostriedky venujme Božej službe, aby mohol byť s nami spokojný a mohli sme prijať jeho odmenu.

V nebi sa teraz koná prieskum nášho života. Každý deň tam podávame správy. Každý dostane odplatu podľa svojich skutkov. Boh v dávnej dobe neprijal zápalné a iné obete, ak neboli prinesené v pravom duchu. Samuel povedal: „Či azda má Hospodin takú záľubu v zápalných a v iných obetiach bitných, ako by niekto poslúchal na hlas Hospodinov? Poslušnosť je lepšia ako obeť a počúvanie lepšie ako tuk baranov.,, [1. Samuelova 15,22](#). Všetky peniaze sveta nemôžu zaplatiť za Božie požehnanie a nezaručia vám ani jediné víťazstvo.

Mnohí by priniesli akúkoľvek obeť, okrem tej, ktorú doniesť majú, totiž úplne sa odovzdať a svoju vôľu podriaďiť Bohu. Ježiš povedal svojim učeníkom: „Amen, hovorím vám, že ak sa neobrátime a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského.,, [Matúš 18,3](#). Tu je naučenie o pokore. Všetci musíme byť pokorní ako deti, ak chceme zdediť nebeské kráľovstvo.

Náš nebeský Otec vidí ľudské srdcia a pozná ich stav lepšie, než ich poznajú sami ľudia. Vidí, že poniektorí majú schopnosti aj dost sily, čo by pri správnom usmernení mohli použiť na jeho slávu a pomôcť pri šírení jeho diela. Týchto ľudí podrobuje skúške a vo svojej božskej prozreteľnosti ich uvádza na rôzne miesta a do rozličných situácií, aby sa v týchto skúškach ukázalo, čo majú v srdci, a aby sa ukázali slabé stránky povahy, o ktorých sami nevedeli. Dáva im príležitosť zvíťaziť nad týmito slabosťami, obrusuje hrubé hrany povahy a uspôsobuje ich pre svoju službu, aby sa na výzvu pohotovo pustili do práce tak, aby nebeskí anjeli mohli svoje úsilie spojiť s ich snahami v diele, ktoré treba na zemi vykonať.

Tým, ktorých Boh chce pripraviť na zodpovedné miesta, zjavuje ich skryté nedostatky, aby mohli vidieť pod povrch a kriticky preskúmať spleť pohnútky a zámery vlastného srdca, aby odhalili každú prevrátenosť, správne usmernili svoje sklony a zušľachtili svoje správanie. Pán vo svojej prozreteľnosti uvádza ľudí do takých situácií, kde môže vyskúšať ich mravné sily a vyjaviť pohnútky ich

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 84-94.

konania, aby sa mohli utvrdiť v tom, čo je správne, a opustiť, čo je zlé. Pán chce, aby každý z jeho služobníkov spoznal mravnú stránku svojho srdca. Preto na nich často dopúšťa oheň súženia, aby boli očistení. „Kto znesie deň jeho príchodu, kto obstojí, keď sa zjaví? Ved’ on je ako tavičov oheň a ako práčov lúh! Posadí sa ako tavič a čistič striebra, a prečistí levítov; trbiť ich bude ako zlato a striebro a budú správne prinášať Hospodinovi obete.,, [Malachiáš 3,2.3](#). Boží ľud nemôže byť očistený bez utrpenia. Boh dopúšťa oheň súženia, aby zhorela troska, aby sa cenné oddelilo od bezcenného a aby čistý kov jasne zažiaril. Pán nás vedie z jedného ohňa do druhého, aby bola vyskúšaná naša skutočná hodnota. Ak nemôžeme zničiť tieto utrpenia, čo bude s nami v čase súženia? Ak priazeň či protivenstvo odhalí v našom srdci neúprimnosť, pýchu alebo sebeckosť, čo potom, keď Boh ohňom bude skúšať každé ľudské dielo a obnaží tajnosti všetkých srdiec?

[332]

Pravá šľachetnosť je ochotná podstúpiť skúšku; ak nie sme ochotní prejsť Božou skúškou, potom je náš stav naozaj vážny. Boh prečistí uje a zušľachtí uje ľudí, v žiari vyhne natrvalo oddeľuje trosku od pravého striebra a zlata kresťanskej povahy. Ježiš dohliada na túto skúšku. Vie, čo treba na prečistenie vzácneho kovu, aby mohol odzrkadľovať jas Božej lásky.

Ježiš vedie

Boh privádza svojich k sebe dôkladným skúšobným utrpením a ukazuje im ich slabosť a neschopnosť. Učí ich spoliehať sa len na neho, ako na jediného Pomocníka a Ochrancu. Vtedy dosiahol svoj zámer. Takto sú pripravení v čase naliehavej potreby zastať dôležité miesto a splniť významné poslanie, na ktoré dostali silu. Boh skúša ľudí rôznym spôsobom: učí ich, vzdeláva a vychováva. Ježiš, náš Vykupiteľ, Zástupca a Hlava ľudstva, sám musel prejsť takouto skúškou. Trpel viac, než by sme vedeli vytrpieť my. Znášal naše slabosti a vo všetkom bol pokúšaný podobne ako my. To všetko netrpel kvôli sebe, ale pre naše hriechy. Keď sa teda spoľahneme na zásluhy nášho Vít’aza, v jeho mene môžeme aj my zvíťaziť.

Očistný a zušľachtovací proces v cirkvi musí trvať dotiaľ, kým Boží služobníci nebudú takí pokorní a sebeckosť v nich také umŕtvené, že v prípade výzvy do aktívnej služby Bohu budú mať na zreteli len

jeho slávu. On potom prijme ich úsilie, nebudú konať nerozvážne či náladovo, nebudú svojou unáhlenosťou poškodzovať jeho dielo ako otroci rôznych pokušení a vášní, ktorí idú na podnet satana za svojím telesným zmýšľaním. Božiemu dielu veľa mi škodí ľudská zvrátená vôľa a nepoddajná povaha. Koľko utrpení si človek privádza na seba tým, že ide za svojimi neovládanými vášňami! Boh necháva ľudí znova a znova prechádzať tými istými okolnosťami, pričom zát'až silnie, až kým ich dokonalá pokora a zmena povahy neprivedie do súladu s Kristom a duchom nebies, a oni zvíťazia nad sebou.

[333]

Boh povolal ľudí z rôzneho postavenia. Preskúmal ich a vyskúšal, aby sa ukázalo, aký charakter rozvinú a či im môže zveriť záležitosti v (...) Chcel sa tiež presvedčiť, či budú môcť odstrániť chyby tých, ktorí tam už pôsobia, a či pri pohľade na tieto nedostatky nepôjdu za príkladom tých, ktorí nie sú spôsobilí pracovať v Božom diele. Ustavične varoval mužov v (...), napomínal ich, karhal a radil im. Mocným svetlom osvecoval tamojších pracovníkov v jeho diele, aby mali pred sebou jasnú cestu. Ak sa však riadia vlastnou múdrosťou a svetlom pohrdajú ako Saul, celkom určite nedosiahnu cieľ a dielo privedú do ťažkostí. Mali možnosť ísť za svetlom, alebo zostať v tme, príliš často sa však rozhodli pre tmu.

Posolstvo v Laodicei

Posolstvo laodicejskému cirkevnému zboru sa vzťahuje na Boží ľud, ktorý sa hlási k prítomnej pravde. Väčšia časť tohto ľudu sú vlažní vyznávači, ktorí majú meno, ale nie sú horliví. Boh oznámil, že na vedúcich miestach diela chce mať ľudí, ktorí napravia terajší stav a ktorí budú bdelo zastávať svoje zodpovedné miesto. V každom ohľade im dal svetlo, poučal ich, povzbudzoval a utvrdzoval podľa toho, ako si to prípad vyžadoval. No napriek tomu tí, čo mali byť svedomitými, vernými, kresťanskými horlivými a v živote láskavými ľuďmi, ktorí dobre poznajú a milujú Ježiša – práve tí pomáhajú nepriateľovi oslabovať a znechucovať ľudí, ktorých Boh používa pri výstavbe diela. Výraz „vlažní“, je pre túto triedu príznačný. Vyznávajú, že pravdu milujú, a preda nie sú kresťanskými horlivými a odovzdanými. Nemajú odvahu celkom sa vzdať viery a vystaviť sa nebezpečenstvám nevery, nie sú ani ochotní umŕtvíť svoje sebestvo a dôsledne žiť podľa zásad svojej viery.

Jediná nádej pre laodicejských kresťanov spočíva v jasnom poznaní svojho stavu pred Bohom a uvedomení si vážnosti svojej choroby. Nie sú ani studení, ani horúci, zaujímajú neutrálne postavenie a pritom sa utešujú, že nič nepotrebujú. Verný Svedok nenávidí túto vlačnosť. Nepáči sa mu ľahostajnosť týchto ľudí. Hovorí: „Kiežby si bol studený, alebo horúci!“, [Zjavenie Jána 3,15](#). Sú mu znechutení ako vlačná voda. Nie sú ani celkom ľahostajní, ani tvrdošijne sebeckí. Do Božieho diela sa nezapojili úplne a celým srdcom, aby sa stotožnili s jeho záujmami. Držia sa opodiaľ a sú ochotní opustiť svoje miesto, ak to ich osobné a svetské záujmy budú vyžadovať. V ich srdci nepôsobí Božia milosť. O nich je napísané: „Hovoríš: Som bohatý, zbohatol som, nič nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý a nahý.“, [Zjavenie Jána 3,17](#).

Boží liek

[334]

Viera a láska sú tým pravým bohatstvom, čistým zlatom, ktoré si na radu Verného Svedka majú vlační členovia cirkvi kúpiť. Nech sme majetkovo akokoľvek bohatí, nič z toho im neumožní kúpiť si prevzácne lieky, ktoré liečia chorobu duše, nazývanú vlačnosť. Múdrosť či pozemské bohatstvo nemohli odstrániť nedostatky členov laodicejského zboru ani vyliečiť ich žalostný stav. Boli slepí, a predsa si mysleli, že im nič nechýba. Boží Duch neosvecoval ich myseľ a oni nevideli svoju hriešnosť, preto si ani neuvedomovali potrebu pomoci.

Je naozaj smutné žiť bez pomoci Božieho Ducha. No oveľa horšie je žiť bez Krista, súčasne sa snažiť obhájiť vlastné konanie, a tým, čo sú o nás ustarostení, povedať, že ich strach a súcít nepotrebujeme. Strašná je moc sebaklamy, ktorý ovláda ľudskú myseľ. Aká to slepota pokladať svetlo za tmu a tmu za svetlo! Verný Svedok nám radí, aby sme si od neho kúpili zlato prečistené v ohni, biele rúcho a očnú masť.

Tu ponúkané zlato vyskúšané v ohni je viera a láska. Ono obohacuje srdce. Bolo prepaľované, kým sa neobjavila jeho rýdzosť, a čím viac prechádza ohňom, tým žiarivejši je jeho lesk. Biele rúcho znamená čistotu charakteru, Kristovu spravodlivosť pripočítanú hriešnikovi. Toto je skutočne tkanivo z nebeských krosien, kúpiť si ho možno jedine u Krista za život ochotnej poslušnosti. Očná

masť je milosť a múdrosť, ktorá nám pomáha odlíšiť dobro od zla a odhaliť hriech pod každou maskou. Boh dal svojej cirkvi oči a žiada, aby si ich pomazala múdrosťou, aby jej členovia mohli jasne vidieť. Mnohí by však radi vylúpili oči cirkvi, keby mohli, lebo nechcú, aby ich skutky vyšli na svetlo, aby neboli pokarhaní. Božia masť pomáha lepšie vnímať. Kristus je vlastníkom všetkej milosti. On hovorí: „Kúp si odo mňa.,,

Niektorí budú preosiati

Nieкто môže namietat', že zdôrazňujeme vlastné zásluhy, keď za svoje dobré skutky očakávame Božiu milosť. Pravda je taká, že ani jedno víťazstvo si nemôžeme opatrit' za svoje dobré skutky, a predsa nemôžeme byť víťazmi bez nich. Kúpa, ktorú nám Kristus odporúča, je jediný spôsob, čo vyhovuje podmienkam, ktoré nám dal. Pravú milosť, ktorá má nekonečnú cenu, a ktorá znesie skúšku súženia a prenasledovania, možno získať len cez vieru a pokornú modlitebnú poslušnosť. Cnosti, ktoré sa v skúškach utrpenia a prenasledovania osvedčili ako nefalšované a rýdze, sú zlatom, čo v ohni ukázalo svoju pravosť. Kristus ponúka tento vzácny poklad človekovi. „Kúp si odo mňa zlato prepálené ohňom.,, [Zjavenie Jána 3,18](#). Mŕtvym, bezduchým plnením povinností sa nestaneme kresťanmi. [335] Musíme sa vymaniť z vlašného stavu a zažiť pravé obrátenie, inak sa nedostaneme do neba.

Bola som upozornená na Božiu prozreteľnosť medzi Božím ľuďom a bolo mi ukázané, že pri každej skúške v prepaľujúcom a očisťujúcom procese sú niektorí z kresťanov ako troska. Krásne zlato sa vždy neobjaví. V každej skúške viery niektorí podľa hnujú pukušeniu. Pri Božom tríbení mnohí odletia ako suché lístie. Úspech obyčajne rozmnohuje počet vyznávačov. Prenasledovanie ich odvieva z cirkvi. To sú tí, čo nie sú s Bohom nerozlučne spojení. Odchádzajú od nás, lebo nie sú z nás, pretože keď prichádzajú protiventvá pre Slovo, mnohí sa pohoršujú.

Kiežby sa títo ľudia pozreli len o niekoľko mesiacov späť, keď sa sami pozastavovali nad prípadmi iných v podobnej situácii. Nech sa len rozpomenú, ako zmýšľali o tých, čo vtedy boli v pokušení. Keby im bol vtedy nieкто povedal, že napriek všetkej ich horlivosti a úsiliu napomínať iných sa nakoniec sami ocitnú v podobnej temnote,

povedali by, ako kedysi Chazael prorokovi: „Či je tvoj služobník pes, že by sa dopustil takých veľkých vecí?“, **2. Kráľov 8,13**.

Klamú sami seba. Akú stálosť prejavujú, akými odvážnymi námorníkmi sa robia v čase pokoja! Keď sa však strhnú búrky súženia a skúšok, duchovne stroskotávajú. Ľudia môžu mať skvelé dary, jedinečné schopnosti, skvelú prípravu, no jediný nedostatok alebo obľúbený hriech môže pre charakter znamenať to, čo červami rozožratá doska pre čln – nešťastie a záhubu.

Potreba ustavičného napredovania

Ľudia na zodpovedných miestach by sa mali ustavične zdokonaľovať. Nemali by ustrnúť na nejakej starej skúsenosti a myslieť si, že nemusia vedecky pracovať. Hoci je človek pri príchode na svet najbezbrannejším zo všetkých Božích tvorov a vo svojej prirodzenosti najprevrátenejší, napriek tomu je schopný ustavične sa duševne rozvíjať. Osvietiť ho môže veda, zušľachtiť cnosť a môže sa rozvíjať duševne i mravne, až dosiahne určitú rozumovú dokonalosť a čistotu anjelov. Ani zmerať nemôžeme, čo by z ľudí mohlo byť a aké veľké úlohy by mohli splniť, keby prijali svetlo pravdy, ktoré osvecuje ľudského ducha, a keby ich srdce ovládala Božia láska.

Viem, že ľudské srdce je slepé a nevníma svoj stav, ale nemôžem vás nechať bez toho, aby som sa nesnažila pomôcť vám. Milujeme vás a radi by sme vás videli, ako sa ženiete za víťazstvom. Ježiš vás miluje. Zomrel za vás a chce, aby ste boli spasení. Nemáme nijaký pokyn, že máte zostať v (...), ale chceme, aby ste vo vlastnom záujme vykonali dôkladné dielo, napravili každú nepravosť a vynaložili všetko úsilie na ovládnutie samých seba, aby ste neprišli o nebo. Z vlastných síl to nedosiahnete. Pre Krista sa vzoprite diablovej a utečie od vás.

[336]

* * * * *

Orezávanie a čistenie, ktoré vás má pripraviť pre nebo, je veľké dielo a bude stáť mnoho utrpenia a súženia, pretože naša vôľa nie je podriadená vôli Kristovej. V peci musíme zostať dotiaľ, kým oheň nespáli trosku a neočistí nás, aby sme mohli odzrkadľovať Boží obraz. Tí, čo nasledujú vlastné sklony a nechajú sa viesť vonkajším

zdaním, nemôžu správne posúdiť Božie dielo. Títo ľudia sú plní nespokojnosti. Pád vidia tam, kde je skutočné víťazstvo, veľkú stratu tam, kde je zisk, a sú ako Jákob pripravení zvolat': „To všetko dolieha na mňa,, (1. Mojžišova 42,36), kým všetko, na čo nariekajú, pracuje len pre ich dobro.

Nijaký kríž, nijaká koruna. Ako môže niekto byť v Pánovi silný bez súženia? Ak chceme mať silu, musíme posilňovať. Ak chceme mať silnú vieru, musíme sa dostať do skúšok, kde sa naša viera prejaví. Apoštol Pavel práve pred svojou mučeníckou smrťou napomínal Timoteja: „Spolu so mnou znášaj utrpenie pre evanjelium v moci Božej,, 2. Timoteovi 1,8. Len cez mnohé súženia vojdeme do Božieho kráľovstva. Náš Spasiteľ bol všemožne skúšaný, a predsa v Bohu ustavične víťazil. Je našou prednosťou, že v Božej moci môžeme byť silní za každých okolností a že sa smieme chváliť Kristovým krížom. (*Testimonies For The Church*, zv. 3, s. 67)

Za starodávna dostali Izraelci príkaz obetovať za celú obec, aby bol každý očistený od obradného poškvrnenia. Bolo treba obetovať červenú jalovicu. Symbolizovala tú najdokonalejšiu obeť, ktorá vykúpi ľudstvo z hriechu. Šlo o príležitostnú obeť na očistenie všetkých, ktorí sa nevyhnutne alebo náhodne dotkli mŕtvolou. Každý, kto prišiel akokoľvek do styku s mŕtvym telom, bol pokladaný za obradne nečistého. Židom to malo čo najzreteľnejšie pripomenúť, že smrť je následok hriechu a že mŕtvoľa symbolizuje hriech. Jedna jalovica, jedna archa a jeden medený had, výrazne ukazovali na jedinú obeť – obeť Kristovu.

Táto jalovica musela byť červená, čo bol symbol krvi. Musela byť bez poškvŕny a chyby, dovedy nesmeli byť na ňu položené nijaké jarmo. Aj v tom bol opäť predstavený Kristus. Boží Syn prišiel dobrovoľne vykonať výkupné dielo. Nijaké jarmo povinností ho k tomu nenútilo, pretože prevyšoval každý zákon. Boží anjeli, ako rozumní služobníci, podliehajú určitým požiadavkám. Žiadna obeť by nemohla padlého človeka vykúpiť z viny. Jediné Kristus nepodlieha požiadavkám zákona a mohol sa ujať vykúpenia hriešneho ľudstva. Mal moc položiť život a zase ho vziať. „On, hoci mal Božiu podobu a svoju rovnosť s Bohom nepovažoval za ulúpenú.,, [Filipským 2,6](#). A predsa táto slávna bytosť, Boží Syn, miloval úbohého hriešnika a vzal na seba podobu služobníka, aby mohol trpieť a zomrieť za človeka. Ježiš mohol zostať pri svojom Otcovi, nosiť svoje kráľovské rúcho a korunu. Rozhodol sa však zameniť všetko bohatstvo, česť a slávu neba za chudobu človeka, svoje prednostné postavenie za úzkosti v Getsemanskej záhrade, za poníženie a utrpenie na Golgote. Stal sa mužom bolesti a útrap, aby svojím utrpením a krvou mohol očistiť a vykúpiť hriešny svet. „Hľa, prišiel som.,, – radostne súhlasil – „rád plním tvoju vôľu, môj Bože.,, [Žalm 40,8.9](#).

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 120-123: Rozdelený záujem.

[338] Obetnú jalovicu vyviedli za tábor a tam ju obradne zabili. Kristus trpel za bránami Jeruzalema, pretože Golgota bola za mestskými múrmi. Symbolizuje to význam Kristovej smrti nielen pre Židov, ale pre celé ľudstvo. Zvestuje padlému svetu, že prišiel ako Vykupiteľ všetkých a vyzýva ich, aby prijali ponúkanú záchranu. Keď bola jalovica čo naj dôstojnejšie zabitá, kňaz v bielom rúchu vzal z vytekajúcej krvi do rúk a kropil ňou sedemkrát smerom k stanu. „Keď máme veľkňaza nad Božím domom, pristúpme s úprimným srdcom v dokonalej istote viery, so srdcom očisteným od zlého svedomia a s telom obmytým čistou vodou.,, [Židom 10,21.22.](#)

Potom telo jalovice zhorelo na popol, čo predstavovalo celú a úplnú obeť. Popol z nej pozbieral ten, kto sa nepoškvrnil dotykom s mŕtvolou, a dal ho do nádoby s vodou z tečúceho prúdu. Čistý a nepoškvrnený človek vzal potom cédrovú palicu so šarlátovou látkou a zväzkom yzopu a vykropil všetok obsah nádoby na stan a zhromaždený ľud. Tento obrad sa opakoval viackrát na dôkladné očistenie od hriechov.

Tak aj Kristus, keď ako bezhriešny a spravodlivý preliat svoju drahocennú krv, vošiel do svätyne svätých, aby očistil svätostánok. Červený prúd jeho krvi vykonal službu zmierenia Boha s človekom. Celý príbeh s jalovicou sa niekomu môže zdať bezvýznamnou udalosťou, no dialo sa to na Boží rozkaz a má to svoj hlboký význam, ktorý nestratil dôležitosť dodnes. Kňaz používal céder a yzop. Máčal ich do očisťujúcej vody a kropil nečistých. Toto bolo predobrazom Kristovej krvi, vyliatej na naše očistenie od mravných nečistôt. Opakované kropenie naznačuje dôkladnosť diela, potrebného pre kajúcneho hriešnika. Všetko, čo človek má, musí byť posvätené. Nielenže má mať dušu umytú, očistenú a bez poškvrny, ale má sa snažiť, aby celá jeho rodina, domácnosť, majetok a všetko, čo mu patrí, bolo posvätené Bohu.

Keď bol stan pokropený yzopom, nado dvermi očistených bol nápis: Nie som svoj, Pane, ale Tvoj. Takto by to malo byť aj s tými, čo vyznávajú, že ich očistila Kristova krv. Boh pracuje dnes práve tak ako za starodávna. Žalmista sa v modlitbe náznakovo dotýka tohto symbolického obradu, keď hovorí: „Zbav ma hriechu yzopom a budem čistý, umy ma a budem belší ako sneh!.,, „Stvor mi čisté srdce, Bože, obnov vo mne pevného ducha!.,, „Vráť mi radosť z tvojej spásy a podopri ma duchom poslušnosti.,, [Žalm 51,9.12.14.](#)

Kristova krv je účinná, len ju treba ustavične užívať. Boh nielen žiada, aby jeho služobníci použili prostriedky, ktoré im pripravil pre svoju slávu, ale chce, aby sa sami obetovali jeho dielu. Ak ste sa, moji bratia, stali sebeckejšími a nedali ste Pánovi, čo ste mali radostne vložiť do jeho služby, potom sa potrebujete dať dôkladne pokropiť touto krvou, aby ste sa mohli odovzdať Bohu aj s tým, čo máte.

Ochotná poslušnosť*

Abrahám bol už starec, keď dostal nečakaný príkaz od Boha, aby obetoval svojho syna Izáka. Abraháma pokladali aj jeho súkmeňovci za starého muža. Zápal jeho mladosti pohasol. Už tak ľahko neznášal ťažkosti a neodvažoval sa púšťať do rôznych nebezpečenstiev. V sile mladosti človek môže vzdorovať víchrici v spoľahnúť sa na vlastné sily a povzniesť sa nad ťažkosti, ktoré by mu určite podlomili srdce v neskoršom veku, keď už kroky smerujú k hrobu.

Boh však vo svojej prozreteľnosti rezervoval poslednú, tú najťažšiu skúšku pre Abraháma, keď už naň značne doliehala tiaž rokov a túžil po odpočinku od útrap a ťažkých bremien života. Hospodin ho oslovil: „Vezmi svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, ... a obetuj ho tam.,, [1. Mojžišova 22,2](#). Starcove srdce sa zachvelo hrôzou. Keby mu syna mala vyrvať choroba, od žiaľu by pukalo jeho otcovské srdce a zármutok by bol naklonil jeho bielu hlavu. Teraz však dostal rozkaz, aby vlastnou rukou vylial drahú krv svojho syna. Pripadalo mu to celkom nemožné.

Boh však prehovoril a jeho slovo treba poslúchnuť. Abrahám zostarol. Toto ho však nijako nemohlo zbaviť povinnosti. Vzal pochodeň viery a v tichu duševných múk chytil ruku svojho krásneho dieťaťa, prekypujúceho mladíckym zdravím, a poslušne vyšiel na Boží rozkaz. Tento starý patriarcha bol tiež len človek, mal podobné sklony a city, aké formujú nás, miloval svojho syna, ktorý bol útechou jeho staroby a ktorý dostal Boží prísľub.

Abrahám sa však nezačal pochybovačne vyzvedat', ako sa splnia Božie sľuby, keď bude Izák zabitý. Nezačal sa vyhovárať na svoje rozžialené srdce, ale doslova splnil príkaz, až potiaľ, ako sa zdvihnutý nôž mal vnoriť do chvejúceho sa tela dieťaťa, až kým nepočul: „Nevystieraj ruku na chlapca..., lebo teraz som spoznal, že sa bojíš Boha, a neodoprel si mi ani svojho syna, svojho jediného.,, [1. Mojžišova 22,12](#).

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 144-148.

Tento veľký skutok viery zaznamenávajú stránky posvätných dejín, aby na svete až do konca času žiaril ako skvelý príklad poslušnej viery. Abrahám nevyjednával, aby pre starobu nemusel poslúchnuť Boha. Nepovedal: „Som šedivý, mužná sila ma opustila, kto poteší môj hasnúci život, keď už nebude Izáka? Ako môže zostarnutý otec preliať krv svojho jediného syna?„, Nie, Boh povedal a človek má poslúchať bez otázok, bez reptania a bez úľav. [340]

V našich dnešných zboroch potrebujeme abrahámovskú vieru, aby do tmy, ktorá ich obkľučuje a brzdí duchovný vzrast, prenikli milostivé lúče svetla Božej lásky. Vek nikdy neospravedlní našu nechť poslúchať Boha. Naša viera by mala prinášať dobré skutky, pretože viera bez skutkov je mŕtva. Každá povinnosť a každá obeť splnená v Ježišovom mene prináša hojnú odmenu. Boh už v samom skutku povinnosti vyslovuje a dáva svoje požehnanie. On však od nás žiada, aby sme mu úplne a bezvýhradne podriadili svoje schopnosti. Musíme mu odovzdať myseľ i srdce, celú svoju bytosť, inak nebudeme pravými kresťanmi.

Boh nič neodoprel človekovi z toho, čím by mohol zbohatnúť z hľadiska večnosti. Zem odial krásou a pripravil ju na úžitok i pohodu ľudskeho pozemského života. Svojho Syna vydal na smrť, aby vykúpil svet, ktorý padol pre hriech a nerozvážnosť. Taká čistá láska, taká nekonečná obeť žiadajú našu najochotnejšiu poslušnosť, našu najsvätejšiu lásku, našu neobmedzenú vieru. A predsa, ani najplnšia miera prejavu všetkých týchto cností sa nikdy nemôže porovnávať s tou veľkou obeťou, ktorá bola prinesená pre nás.

Bezpodmienečná poslušnosť

Boh žiada, aby ľudia bezpodmienečne poslúchali jeho zákon. Ľudí však omamujú a ochromujú zvody satana. On im našepkáva výhovorky a námietky, prebúdza v nich pochybnosti, ako keď Eve povedal v záhrade: „Vôbec nezomriete.“, [1. Mojžišova 3,4](#). Ne-poslušnosť nielen zatvrdzuje srdce a svedomie vinníka, ale rušivo ovplyvňuje vieru iných. To, čo sa im najprv javilo ako veľmi zlé sa postupne javí inak tým, že to majú stále pred očami, takže si nakoniec kladú otázku, či je to naozaj hriech a podvedome upadajú do toho istého hriechu.

Boh prostredníctvom proroka Samuela rozkázal Saulovi, aby vyhubil Amálekovcov a zničil všetko, čo majú. Saul však splnil tento príkaz len čiastočne, zničil iba to najpodradnejšie. To najlepšie ušetril a pri živote nechal aj bezbožného kráľa. Nasledujúci deň stretol proroka Samuela a lichotivo a sebaaprajne mu povedal: „Ty požehnaný Hospodinov, splnil som príkaz Hospodinov., Prorok však ihneď odpovedal: „Čo je to za blákot oviec, ktorý mi dolieha do uší, a ručanie dobytká, ktoré počujem?., [1. Samuelova 15,13.14.](#)

[341] Samuel bol zmätený a snažil sa vyhnúť zodpovednosti odpovedou: „Od Amálekovcov ich prihnali, lebo ňu ušetril, čo bolo z oviec a dobytká lepšie, aby to obetoval Hospodinovi, tvojmu Bohu, ale na ostatku sme vykonali kliatbu.,, [1. Samuelova 15,15.](#) Samuel vtedy pokarhal kráľa a pripomenul mu zrejmý Boží rozkaz, podľa ktorého mal zničiť všetko, čo náležalo Amálekovi. Poukázal mu na jeho prestúpenie a vyhlásil, že neposlúchol Hospodina. Saul však odmietol uznať, že konal nesprávne, znova ospravedlňoval svoj hriech poukazom, že zachoval najlepší dobytok na obetovanie Hospodinovi.

Samuel bol vrcholne rozhnevaný nad tvrdošijnosťou, s akou kráľ odmietol vidieť a vyznať svoj hriech. Zarmútené sa spýtal: „Má vari Hospodin takú záľubu v zápaloch a zábitkoch ako v poslušnosti? Hľa, poslušnosť je lepšia ako obet a počúvanie lepšie ako tuk baranov. Ved' vzburá je hriechom ako čarodejníctvo a kúzlo teráfov sa rovná odbojnosti. Lebo si zavrhol slovo Hospodina, on zavrhol teba, aby si nebol kráľom.,, [1. Samuelova 15,22.23.](#)

Nebezpečenstvo váhavosti

Nemali by sme váhať splniť požiadavky povinnosti, keď sa s ňou stretáme zoči-voči. Váhanie poskytuje čas pochybnostiam, podnecuje neveru, rozvracia súdnosť a zatemňuje chápanosť. Nakoniec už ani napomenutia Božieho Ducha nepôsobia na srdce zvedeného človeka, ktorý si v zaslepenosti myslí, že napomenutie nemôže patriť jemu a nevzťahuje sa na jeho prípad.

Vzácný čas skúšky sa mína a len málo veriacich si uvedomuje, že ho dostali na prípravu na večnosť. Vzácne hodiny sa utrácajú v svetských záujmoch, zábavách a výslovnom hriechu. Boží zákon sa podceňuje a zabúda sa naň. Tým však žiaden z jeho príkazov neustráca nič zo svojej záväznosti. Každé prestúpenie privolá trest.

Láska k svetskému zisku vedie k znesväcovaniu soboty, no tým neboli nároky tohto posvätného dňa zrušené či oslabené. Božie prikázanie je v tomto ohľade jasné a nepopierateľné. Boh nám čo najdôraznejšie zakázal pracovať v siedmy deň. Oddelil ho ako deň, ktorý posvätil sám sebe.

Na ceste tých, čo by chceli poslúchať Božie prikázania, je mnoho prekážok. Silné i slabé vplyvy ich pútajú, aby zostali na cestách sveta, ale Božia moc môže tieto putá popretrhávať. Pán odstránil každú prekážku spod nôh svojich verných a dá im silu a odvahu ju premôcť, ak ho opravdivo budú žiadať o pomoc. Všetky prekážky zmiznú pred vážnou túžbou a vytrvalým úsilím konať Božiu vôľu za každú cenu, aj keby malo ísť o život. Nebeské svetlo bude osvecovať temnotu tých, čo v úzkosti a zmätku idú vpred a hl'adia na Ježiša ako na Pôvodcu a Dokonávateľa ich viery.

Boh v starých časoch oslovoval ľuďi cez prorokov a apoštolov. V týchto dňoch ich oslovuje *S v e d e c t v a m* i svojho Ducha. Boh nikdy predtým vážnejšie nepoučal svoj ľud, ako ho o svojej vôli a o spôsobe života poučá teraz. Budú však tieto jeho rady na úžitok? Prijmú jeho pokarhanie a budú dbať na jeho napomenutia? Boh neprijme nijakú čiastočnú poslušnosť, neschváli nijaký kompromis s ľudským sebestvom.

[342]

Kritizovanie predstaviteľov cirkvi*

Cirkev trpí nedostatkom nesebeckých kresťanských pracovníkov. Keby zostali bokom zborového života v (...) všetci, čo nie sú schopní odolávať pokušeniu a sú príliš slabí, aby sami obstáli, bolo by tam oveľa čistejšie duchovné ovzdušie. Tí, čo sa živia šupinami pokleskov a nedokonalostí iných a dýchajú nezdravé ovzdušie povrchnosti či nedostatkov svojich blížnych a robia zo seba zborových smetiari, nie sú nijakým požehnaním pre spoločnosť, ktorej sú členmi, ale skutočným bremenom spoločenstva, na ktoré sa lepia.

Cirkev nepotrebuje bremená, ale vážnych pracovníkov, nie vyhl'adávačov chýb, ale budovateľov Siona. Ústredie diela skutočne potrebuje misionárov, mužov, ktorí budú strážiť a svedomito dbať o česť tých, ktorých Boh postavil na vedúce miesta vo svojej cirkvi a ktorí vykonávajú, čo len môžu, aby ho podporili vo všetkých jeho odvetviach aj za cenu vlastných záujmov, ba v prípade potreby aj za cenu svojho života. Bolo mi ukázané, že je len málo tých, ktorým pravda prenikla do srdca a ktorí v Božej skúške môžu obstáť. Mnohí sa zmocnili pravdy, ale pravda sa ich nezmocnila natoľko, aby im premenila srdce a očistila ich od všetkého sebeckta. Sú tu takí, čo prišli do (...), aby pomohli v diele, ako aj mnohí zo starších členov, ktorým bude veľa mi ťažko vydávať počet z toho, že svojím sebeckým a neposväteným životom dielu len prekážali.

Náboženstvo nemá nijaký spásny význam, ak sa povaha jeho vyznávačov nezhoduje s vyznaním. Boh vo svojej milosti dal svojmu ľudu v (...) veľké svetlo, ale satan sa snaží uskutočniť svoje zámery a sústredí svoje sily proti vedúcim strediskám diela. Zmocňuje sa sebeckých, neposvätených mužov i žien a robí z nich dozorcov, ktorí majú pozorovať verných služobníkov, zvažovať ich slová, činy a pohnútky, vynachádzať chyby a reptať proti ich karhavému a varovnému posolstvu. Pomocou nich vytvára ovzdušie nedôvery a podozrievavosti a snaží sa oslabiť odvahu verných, zaľúbiť sa neverným a mariť úsilie Božích služobníkov.

* [Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 193-196: Potreba svedomitého napomenutia.

Ovocie kritiky

[344]

Satan získal veľkú moc nad rodičmi cez ich nevychované deti. Hriech rodičovskej nedbalosti je zaznamenaný proti mnohým rodičom zachovávajúcim sobotu. Šírenie klebiet a ohováranie je jedným zo zvláštnych spôsobov rozosievania nezhôd a hádok, rozdeľovania priateľov a podkopávania viery mnohých vo vierohodnosť nášho učenia. Bratia a sestry sú príliš pohotoví rozprávať o chybách a omyloch, ktorých sa, podľa ich mienky, dopúšťajú iní, najmä tí, ktorí smelo prinášali karhavé a varovné posolstvá, ktoré dostali od Boha.

Deti žalobcov pozorne načúvajú a vdychujú jed nespokojnosti. Zaslepení rodičia zatvárajú prístup, ktorým sa dalo preniknúť k srdcu detí a osloviť ich. Koľko rodín korení svoje každodenné jedlá pochybnosťami a všelijakým obviňovaním! Rozpítvávajú povahy svojich priateľov a šíria to ako nejakú lahôdku. Nepatrné ohováranie, ktoré prejde okolo stola, opoznámkujú nielen dospelí, ale aj deti. Toto zneuctieva Boha. Ježiš povedal: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili..“, [Matúš 25,40](#). Kto teda ohovára jeho služobníkov, uráža Krista.

O Božích vyvolených služobníkoch hovorili neúctivo a v niektorých prípadoch celkom opovržlivo aj tí, ktorých povinnosťou bolo obhájiť ich. Detskému sluchu neunikli neúctivé poznámky rodičov, keď šlo o vážne výčitky a napomenutia zo strany Božích služobníkov. Pochopili posmešné narážky a tupenie, ktoré občas počuli a ktorých cieľom bolo v detskej mysli ponížiť to, čo je sväté a večné, na úroveň každodenných záležitostí. Aké dielo konajú títo rodičia, ktorí už od malička vychovávajú zo svojich detí nevercov? Takto vedú deti k neúcte a vzdoru proti nebeskému karhaniu hriechov.

Kdekoľvek sa takéto zlo vyskytne, tam môže byť len duchovný úpadok. Nepriateľom oslepení rodičia sa sami divia, prečo sa ich deti nakláňajú k nevere a prečo pochybujú o pravdách Písma. Divia sa, že sa im nedarí mravne a nábožensky ich ovplyvniť. Pri duchovnej prezieravosti by okamžite postrehli, že tento žalostný stav je výsledkom vplyvu ich vlastného domova a výhonkom ich žiarlivosti a nedôvery. Mnoho nevercov odchovalo teda rodinné prostredie zdanlivo zbožných kresťanov.

[345]

Sú mnohí, ktorí sa mimoriadne radi zaoberajú či už skutočnými, alebo zdanlivými chybami tých, čo nesú ťažkú zodpovednosť za rôzne úseky Božieho diela. Prehliadajú všetko dobré, čo sa vykonalo, ako aj úžitok, ktorý si vyžiadal vytrvalé úsilie a neochvejnú oddanosť dielu. Pozornosť upínajú na nejaký zdanlivo chybný počin, ktorého dôsledkom sa podľa ich predstáv dalo vyhnúť, a oni by boli dosiahli lepšie výsledky. Pravda je však iná. Keby mali sami splniť určitú úlohu, buď by boli za takých znechucujúcich okolností odmietli niečo podniknúť, alebo by boli konali oveľa nerozvážnejšie než tí, čo dielo uskutočnili podľa svetla Božej prozreteľnosti.

Títo nezodpovední kritici upínajú svoju pozornosť na tie nepríjemnejšie stránky diela, podobne, ako sa lišajník lepí na drsný povrch skál. Takíto ľudia duchovne krpatejú ustavičným zotrúvaním na pádoch a chybách iných. Mravne nie sú schopní vidieť dobré a šľachetné skutky, nesebecké snahy, pravé hrdinstvo a sebaobetavosť. Nezušľachtujú sa a nerastú vo svojom živote a v nádeji. Vo svojich myšlienkach a plánoch nie sú šľachetnejší a veľkorysejší. Nepesutujú tú lásku, ktorou sa má vyznačovať život kresťana. Duchovne upadajú každý deň a vo svojich predsudkoch a náhladoch sú čím ďalej, tým úzkoprsejší. Živia sa malichernosťami, a ovzdušie, ktoré ich obklopuje, otravuje pokoj a šťastie.

* * * * *

Kresťania by mali starostlivo dbať o to, čo hovoria. Nikdy by nemali šíriť nepriaznivé správy o niekom zo svojich nepriateľov svojmu ďalšiemu priateľovi, najmä vtedy nie, ak vedia, že medzi nimi nie je úplný súlad. Sú to bezcitné narážky a náznaky, ako keby ste poznali o svojom priateľovi oveľa viac z toho, čo možno iní nevedia. Také narážky idú ďalej a vytvárajú ešte nepriaznivejšie dojmy, než keby sa bez nadsádzky vyrozprávali otvorene. Koľko škody utrpela cirkev podobným konaním. Nevhodné a neopatrné konanie jej členov ju oslabilo! Členovia toho istého zboru sami prezradili dôverné správy a vinníci sa vôbec nesnažili o nápravu. Nedostatok múdrosti pri voľbe tém rozhovoru napáchal už mnoho zla.

Rozprávať by sme mali o veciach duchovných a Božích; no skutočnosť je iná. Ak sa schádzame s kresťanskými priateľmi najmä

preto, aby sme vzdelávali myseľ a srdce, potom nebudeme musieť nič ľutovať a spomienka na rozhovor nás príjemne uspokojí. Ak však hodiny strávime v ľahkovážnom, zbytočnom rozprávaní a vzácny čas utrácame pitvaním života a charakteru iných, potom priateľský pohovor môže byť zdrojom zla a náš vplyv bude vôňou smrti na smrť. ([Testimonies For The Church, zv. 2, s. 186.187](#))

* * * * *

Nesmieme pripustiť, aby nám správy o nedostatkoch a chybách prenikli do srdca, aby nás trápili a znepokojovali. Nehádajme sa, nezmysľajme a nehovorme zle, aby sme neurážali Boha. Milý brat, ak svoje srdce otváraš závidosti a podozrievavosti, Duch Svätý nemôže v tebe prebývať. Usiluj sa o plnosť, ktorá je v Kristovi! Pracuj ako on! Nech ho zjavuje každá tvoja myšlienka, slovo a skutok. Potrebuješ denný krst lásky, ktorý v apoštolskej dobe všetkých zjednotil. Táto láska uzdraví telo, dušu i ducha. Dýchaj len také ovzdušie, ktoré [346] posilní duchovný život! Pestuj vieru, nádej, odvahu a lásku. Nech v tvojom srdci vládne Boží pokoj. ([Testimonies For The Church, zv. 8, s. 191](#))

* * * * *

Pán žije a kraluje. Čoskoro povstane a mocne zatrasie zemou. Teraz treba hlásať zvláštne posolstvo, zvesť, ktorá prerazí duchovnú temnotu, presvedčí a obráti ľudí. Tým, čo žijú v hriechu, treba povedať: „Ponáhľaj sa a zachráň si život!„

Mali by sme pracovať s celou vážnosťou. Nemáme ani chvíľu času, aby sme ho utrácali kritikou a obviňovaním. Nech tí, čo takto konali v minulosti, padnú na kolena, nech sa modlia a dávajú pozor, aby svoje slová a plány neuvádzali namiesto Božích slov a plánov. ([Testimonies For The Church, zv. 8, s. 36](#))

Svätosť Božích prikázaní*

Vážený brat K., v januári 1875 mi bolo ukázané, že na ceste duchovného rozvoja cirkvi sú prekážky. Boží Duch je zarmútený, pretože mnohí nie sú úprimní ani v srdci, ani v živote, ich vyznávaná viera sa nezhoduje s ich skutkami. Posvätný deň Božieho odpočinku sa nezachováva, ako by sa mal. Každý týždeň je Boh ukracovaný porušovaním časovej hranice jeho svätého dňa, a hodiny, ktoré by mali byť posvätené modlitbe a úvahám, zaberajú svetské záujmy.

Boh nám dal svoje prikázania nielen nato, aby sme im verili, ale aby sme podľahli ním poslušne žili. Keď Všemohúci tvoril zem, celý svet odial krásou a naplnil ho užitočnými vecami pre človeka. Keď stvoril všetky divy zeme a mora, ustanovil sobotu a posvätil ju, požehnal a posvätil siedmy deň, pretože v ňom si odpočinul od všetkého svojho obdivuhodného stvoriteľského diela. Boh ustanovil sobotu pre človeka a chcel, aby si aj človek v tento deň odpočinul od svojich námah, podobne ako to urobil sám Tvorca po šiestich dňoch stvoriteľskej práce.

Tí, čo si vážia Boží zákon, budú po prijatí svetla o štvrtom prikázaní Desatora tento príkaz poslúchať bez pochybovania o možnosti alebo nevyhnutnosti takejto poslušnosti. Boh stvoril človeka na svoj obraz a potom mu dal príklad zachovávanía siedmeho dňa, ktorý posvätil. Boh určil, aby ho človek v tento deň uctil najmä tým, že sa nebude púšťať do nijakej všednej práce. Nikto z priestupníkov štvrtého prikázania po poznaní príkazu svätiť sobotu nemôže byť pred Bohom bez viny.

Brat K., ty uznávaš Božiu požiadavku zachovávať sobotu, ale tvoje skutky sa nezhodujú s tvojou vierou. Svojím vplyvom si na strane neveriacich, pretože prestupuješ Boží zákon. Ak si to tvoje pozemské záujmy vyžadujú, prestupuješ štvrté Božie prikázanie bez výčitky svedomia. Zachovávanie Božieho zákona pokladáš za záležitosť vhodnosti; poslúchaš alebo neposlúchaš podľah toho, či ti to tvoj obchod, alebo záujem dovoľia. Toto nie je zachovávanie so-

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 247-254.

boty ako svätého ustanovenia. Týmto svojim bezohľadným konaním zarmucuješ Božieho Ducha a zneuctievaš svojho Stvoriteľa.

Čiastočná poslušnosť nestačí

[348]

Čiastočné svätenie sobotného prikázania Pán neprijíma a má na hriešnikov horší vplyv, ako keby si sa k sväteniu soboty vôbec nepriznával. Pozorujú, že tvoj život odporuje tvojmu vyznaniu a prestávajú veriť kresťanstvu. Pán mieni, čo hovorí, a človek nemôže beztrešne obchádzať jeho prikázania. Príklad Adama a Evy v raji by nás mal dostatočne varovať pred akoukoľvek neposlušnosťou voči Božiemu zákonu. Hriešna odvaha našich prvých rodičov poslúchnuť zdanlivo príjemné pokušenie nepriateľa priniesla na svet vinu a zármutok. To nakoniec viedlo k príchodu Božieho Syna, ktorý opustil kráľovstvo nebies a prišiel do pozemského poníženia. Tu ho urážali, zavrhli a ukrižovali tí, ktorých prišiel zachrániť. Akú nekonečnú cenu si vyžiadala zdanlivo malá neposlušnosť v raji! Majestát neba sa obetoval, aby zachránil človeka pred odplatou za ľudskú vinu.

Boh ani dnes neprehliada prestúpenie Božieho zákona, ako ho neprehliadal, keď nad Adamom vyslovil svoj súd. Spasiteľ sveta odporoval tým, čo bezstarostne a ľahkovážne hľadajú na Božie prikázanie. „Kto by teda zrušil čo len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, bude označený za najmenšieho v nebeskom kráľovstve.,, [Matúš 5,19](#). Príklad nášho života svedčí buď úplne za pravdu, alebo proti nej. Ak sa zdá, že tvoje skutky ospravedľujú priestupníka v jeho hriechu, ak tvoj vplyv zľahčuje prestupovanie Božích prikázaní, potom si zodpovedný nielen za seba, ale do istej miery nesieš zodpovednosť aj za následné priestupky iných.

Hneď na začiatku štvrtého prikázania Boh povedal: „Pamätaj!,, lebo vedel, že človek v záplave starostí a v zmätku života bude v pokušení ospravedľňovať sa, že nedbá na zákon, alebo že pod tlakom svetských záležitostí môže zabudnúť na jeho svätú dôležitosť. „Šesť dní budeš pracovať a robiť akékoľvek svoje dielo.,, ([2. Mojžišova 20,9](#)), teda každodenné povinnosti života na svetský úžitok alebo vlastné potešenie. Tieto slová sú veľmi jasné, tu sa nemožno myliť.

Brat K., ako to, že si sa odvážil prestupovať také dôležité prikázanie? Pán ťa azda výnimočne zbavil povinnosti zachovávať tento

zákon, ktorý dal svetu? Či tvoje prestúpenia nebudú zaznamenané v nebeskej knihe? Súhlasil azda Pán, že tvoju neposlušnosť ospravedlní, keď budú pred jeho súdom stáť národy? Ani na chvíľu sa neklam, že tvoj hriech neprinesie zaslúžený trest. Pán navštívi tvoje prestúpenia, pretože si mal svetlo, a predsa si konal priam proti nemu. „Ten sluha, ktorý poznal vôľu svojho pána, no nepripravil sa a neplnil jeho vôľu, bude veľmi bitý.,, [Lukáš 12,47](#).

[349] Boh dal človekovi šesť dní, aby mohol konať svoje dielo a postarať sa o každodenné záležitosti života, ale vyhradil si jeden deň, ktorý oddelil a posvätil. Dáva ho ako deň odpočinku od práce, aby sa človek sústredil na službu Bohu a na obživenie jeho duchovného stavu. Aká to nízka urážka, keď človek kradne posvätný deň a zužitkováva ho na sebecké ciele!

Je to najbezočivejšia trúfalosť, keď sa smrteľný človek odvažuje od Všemohúceho žiadať si povolenie len preto, aby sa mohol postarať o vlastné a malicherné časné záujmy. Prestúpenie zákona pre príležitostné zužitkovanie soboty na svetské záležitosti je rovnako bezohľadné, ako jej úplné zavrnutie, pretože Pánove príkazy sa stávajú záležitosťou osobného úsudku. „Lebo ja Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý., – zahrnelo na Sínaji. Nijakú čiastočnú poslušnosť, nijaký rozdelený záujem nemôže prijať ten, ktorý oznamuje, že nepravosti otcov navštívi na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia pri tých, čo ho nenávidia, a že sa zmiluje nad tisícami tých, čo ho milujú a zachovávajú jeho prikázania. Nie je to nijaká maličkosť olupovať blížneho. Kto takto koná, bude veľmi zahanbený. A predsa, ten, komu sa oškľiví okrádať svojho blížneho, chce nehanebne okrádať svojho nebeského Otca o čas, ktorý on sám požehnal a oddelil na zvláštny účel.

Drahý brat, tvoje skutky sa nezhodujú s твоjím vyznaním a твоjím jediným ospravedlnením je chabá výhovorka osobnej ľubovôle. Boží služobníci v dávnej dobe museli položiť život, aby obhájili svoju vieru. Tvoje počínanie sa nezhoduje s postojom týchto kresťanských mučeníkov, ktorí radšej vytrpeli hlad a smäd, mučenie i smrť, než by sa vzdali svojho presvedčenia a ustúpili zo zásad pravdy.

Viera a poslušnosť

Napísané je: „Čo osoží, bratia moji, ak niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Či ho taká viera spasí?„ [Jakoba 2,14](#). Kedykoľvek sa púšťáš do nejakej práce v sobotu, popieraš vlastne svoju vieru. Písmo nás učí, že viera bez skutkov je mŕtva a že život človeka vydáva svetu svedectvo, či je svojmu vyznaniu verný, alebo nie. Tvoje konanie znižuje Boží zákon v očiach tvojich svetských priateľov. Hovorí im: „Božie prikázania môžete, alebo nemusíte zachovávať. Verím, že Boží zákon v určitom zmysle zaväzuje ľudí, ale nakoniec, Boh nelipne na nejakom prísnom zachovávaní svojich príkazov a nejaký príležitostný priestupok prísne netrestá..“

Mnohí ospravedľujú prestupovanie soboty poukazom na tvoj príklad. Tvrdia, že ak taký dobrý človek, ktorý verí, že siedmy deň je Pánova sobota, môže v ten deň uskutočňovať svoje svetské záujmy, keď si to okolnosti zdanlivo vyžadujú, určite to potom môžu beztrešne konať aj oni. Mnohí sa postavia proti tebe v súdny deň, a budú sa odvolávať na vplyv tvojho príkladu, ktorý ich zvedol k neposlušnosti voči Božiemu zákonu. Aj keď to nijako neospravedľní ich hriech, predsa to bude hrozným svedectvom proti tebe.

Boh povedal a chce, aby človek poslúchol. Nepýta sa, či to človekovi vyhovuje. Pán života a večnej slávy nedbal o to, či sa mu páči, alebo mu vyhovuje opustiť svoje prednostné postavenie a stať sa Mužom bolesti a zármutku, keď prijme pohanenie a smrť, len aby človeka vyslobodil od následkov neposlušnosti. Ježiš nezomrel preto, aby človeka zachránil v jeho hriechoch, ale z jeho hriechov. Človek má opustiť svoju hriechnu cestu, nasledovať Kristov príklad, vziať na seba svoj kríž, ísť za ním v sebazaprení a poslúchať Boha za každú cenu.

Ježiš povedal: „Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Bud' jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo k jednému bude lipnúť a druhým pohrdáť. Nemôžete slúžiť Bohu i mamone..“ [Matúš 6,24](#). Ak sme skutočne Božími služobníkmi, ani by nás nemala napadnúť otázka, či chceme poslúchať jeho prikázania, alebo brať ohľad na svoje pozemské záujmy. Ak veriacich neudrží viera v týchto pomerach pokojných časoch, čo ich udrží, keď príde tá veľká skúška a vyjde nariadenie proti všetkým, čo nebudú chcieť uctievať obraz šelmy a neprijmú jej znamenie na čelo a ruku? Tento vážny čas nie

je ďaleko. Namiesto toho, aby sme slabli a stávali sa nerozhodnými, Boží ľud by mal nadobúdať silu a odvahu na tento čas skúšky. Ježiš, náš veľký Vzor, nám svojím životom a smrťou ukazuje najdôležitejšiu poslušnosť. Zomrel, spravodlivý za nespravodlivých, nevinný za hriešnych, aby česť Božieho zákona zostala nedotknutá a aby človek nemusel zahynúť. Hriech je prestúpenie zákona. Ak Adamov hriech splodil takú nevýslovnú biedu, ktorá si vyžiadala obeť drahého Syna Božieho, ako budú potrestaní tí, čo pri svetle pravdy znevažujú štvrté Božie prikázanie?

Okolnosti neospravedlňujú

Okolnosti neospravedlňujú nikoho, kto v sobotu pracuje pre finančný úžitok. Keby Boh ospravedlnil jedného, mohol by ospravedlniť všetkých. Prečo chudobný brat L. nemôže pracovať v sobotu, aby získal prostriedky na živobytie, ved' sobotným zárobkom by predsa mohol lepšie zaopatríť svoju rodinu? Prečo by nemohli iní bratia alebo my všetci zachovávať sobotu len vtedy, keď nám to vyhovuje? Zo Sínaja znie odpoveď: „Šesť dní budeš pracovať a robiť akékoľvek svoje dielo, ale siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha.,, [2. Mojžišova 20,9.10.](#)

[351] Nepravosti tých, čo sa priznávajú k pravde, veľmi oslabujú cirkev. Sú kameňom úrazu na ceste hriešnikom a bránia im prísť k svetlu. Brat, Boh ťa vyzýva, aby si úplne prešiel na jeho stranu a svojimi skutkami ukázal, že dbáš na jeho príkazy a náležite zachovávaš sobotu. Vyzýva ťa, aby si sa zobudil, spoznal svoju povinnosť a bol verný v zodpovednostiach, ktoré ti boli zverené. Tieto vážne slová platia tebe: „Ak odvrátiš svoju nohu od soboty, aby si nerobil to, čo sa tebe ľúbi v deň mojej svätosti, ale nazveš sobotu rozkošou, svätú Hospodinovi ctenou a keď ju budeš ctíť tak, že nebudeš konať svoje cesty a robiť to, čo sa tebe ľúbi, ani hovoriť daromné slovo, vtedy budeš mať rozkoš v Hospodinovi, a dám ťa vozit' po vysokých miestach zeme a budem ťa kŕmiť dedičstvom Jáкова, tvojho otca, lebo ústa Hospodinove hovorili.,, [Izaiáš 58,13.14.](#)

Ako viacerí z našich bratov, aj ty sa spriahaš s priestupníkmi Božieho zákona, dívaš sa na vec z ich stanoviska a upadáš do ich chýb. Boh svojimi súdmi navštívi tých, čo ho síce vyznávajú, ale v skutočnosti slúžia mamone. Tí, čo pre svoje osobné výhody za-

nedbávajú jasný Boží príkaz, privolávajú na seba budúcu kliatbu. Členovia zboru v (...) by si mali dôkladne spytovať svedomie, či z Hospodinovho chrámu nespravili trhovisko ako kedysi Židia. Kristus povedal: „Je napísané: Môj dom sa bude volať domom modlitby, ale vy z neho robíte pelech lotrov.,, [Matúš 21,13](#).

Či mnohí z nášho ľudu hriešne neobetujú svoju vieru za pozemský zisk? Zachovávajú si síce formu zbožnosti, ale celou mysl'ou slúžia pozemským záujmom. Predovšetkým treba mať na zreteli Boží zákon a zachovávať ho duchovne i doslovne. Ak sa Božie slovo, oznámené zo svätého vrchu v hroznej vážnosti, berie ľahkovážne, ako sa prijmú S v e d e c t v á jeho Ducha? Mysle, ktoré sú také zatemnené, že nemôžu rozpoznať autoritu Božích prikázaní, odovzdaných priamo človekovi, môžu získať len málo požehnaní od slabého nástroja, ktorý si Boh vyvolil, aby ním napomínal a poučal svoj ľud.

Ani vek neospravedľuje

Tvoj vek neospravedlní tvoju neposlušnosť voči Božím prikázaniam. Abrahám bol bolestne skúšaný vo svojej starobe. Pánove slová pripadali tomuto ťažko postihnutému starcovi ako kruté a nesplniteľné, a predsa nikdy nepochyboval o ich spravodlivosti a neváhal poslúchnuť. Mohol sa vyhovárať, že je starý a slabý a že nemôže obetovať syna, ktorý bol útechou jeho života. Mohol Pánovi pripomenúť, že tento príkaz odporuje jeho sľubom, ktoré mu o tomto synovi dal. Abrahám však bez reptania a výčitiek poslúchol. Neochvejne dôveroval Bohu. Abraháмова viera by nám mala byť príkladom. Ako málo je však tých, čo trpezlivo znášajú obyčajné pokarhanie za hriech, ktorý ohrozuje ich večné blaho. Ako málo je tých, čo disciplínu prijímajú a majú z nej úžitok. Keď Boh žiada od nás vieru, službu a lásku, mal by dostať radostnú odpoveď. Nekonečne mnoho dlhujeme Pánovi, a preto by sme mali spĺňať aj tie najmenšie z jeho prikázav. Aby sa niekto stal priestupníkom Božieho zákona, nemusí prestúpiť každý príkaz mravného zákona. Ak zanedbávame jedno prikázanie, prestupujeme celý svätý zákon. Keby sme však chceli byť skutočnými zachovávateľmi prikázaní, mali by sme dôsledne spĺňať každú požiadavku, ktorú nám Boh prikázal zachovávať.

Božia ustavičná starostlivosť

Boh smrťou svojho Syna odpovedal na prestúpenie zákona. Ako teda naložiť s tými, ktorí tvárou v tvár tejto zrejmej skutočnosti odvážne zotrávajú v neposlušnosti aj po prijatí svetla pravdy? Keď ide o Boží zákon, človek nemá právo brať do úvahy svoju mienku či pranie. O všetko sa stará Boh. Ten, ktorý pri potoku sýtil Eliáša a za posla použil krkavca, nedopustí, aby jeho verní trpeli hlad.

Spasiteľ sa pýtal svojich učeníkov, ktorých tiesnila chudoba a nedostatok, prečo sa znepokojujú nad tým, čo budú jesť a čím sa priodejú. Povedal: „Pozrite sa na nebeských vtákov: nesejú, nežnú, nezhrmažd'ujú obilie do sýpok, a váš nebeský Otec ich živí. Či vy nie ste oveľa viac ako oni?„ [Matúš 6,26](#). Upozornil ich na krásne kvety, ktoré stvorila i vyzdobila Božia ruka, a povedal im: „Prečo ste takí ustarostení o oblečenie? Pozorujte poľné ľalie, ako rastú: nenamáhajú sa a nepradú. No hovorím vám: Ani Šalamún sa v celej svojej sláve neoblekal tak, ako hociktorá z nich. Keď teda Boh takto oblieka trávu na poli, ktorá je dnes a zajtra ju hodia do pece, či neoblečie oveľa skôr vás, vy maloverní?„ [Matúš 6,28-30](#).

Kde je viera Božieho ľudu? Prečo neveríme a nedôverujeme tomu, ktorý sa stará o naše potreby a svojou mocou nás udržuje? Pán vyskúša vieru svojho ľudu, pošle napomenutia a ak na ne cirkev nebude dbať, prídu utrpenia. Pán urobí za každú cenu koniec tej osudnej ľahostajnosti voči hriechu u tých, čo mu prestali byť verní a prebudí v nich pocit zodpovednosti.

Brat, duchovne musíš ožiť a tvoja viera sa musí prehĺbiť. Prídlho si ospravedlňoval svoju neposlušnosť tou či onou výhovorkou, až kým tvoje svedomie nezaspalo a prestalo ti pripomínať tvoje chyby. Tak dlho si sa pri zachovávaní soboty riadil ľubovôľou, že ti v neposlušnosti otupela myseľ. Tým sa tvoja zodpovednosť nijako nezmenšila, pretože tento stav si si pripravil sám. Začni bezodkladne poslúchať Božie prikázania a spoliehať sa na Boha. Nevyvolávaj jeho hnev, aby ťa nenavštívil nejakým hrozným trestom. Navráť sa k nemu, prv než bude navždy neskoro, a nájdeš odpustenie svojich hriechov. Boh je bohatý a hojný v milosrdenstve, dá ti svoj pokoj, prijme ťa, ak v pokore viery prídeš k nemu.

dectva, adresovaného rôznym jednotlivcom a rodinám. Preto tu nachádzame určité odkazy týkajúce sa adresátov.

2 Poznámka: S radosťou tu svedčíme o prejave moci Ducha Svätého pri E. G. Whiteovej krátko pred 3. januárom 1875. Sestra Whiteová mala silnú chrípku, pre ktorú bola celý týždeň upútaná na lôžko. Lekári zo Zdravotného ústavu boli o ňu ustarostení. V takomto položení sa riadila pokynmi 5. kapitoly Jakubovho listu a po rozhodnom prejave viery (k akému sa odvážil aj muž z evanjelia, keď vystrel svoju odumretú ruku) bola vyslobodená z tejto choroby a dostala videnie, ktoré trvalo 10 minút. Potom sa pripravila a odišla do zhromaždenia, kde dvadsať minút kázala k veľkému počtu zhromaždených, a po skončení sa vrátila domov. Od toho času veľa písala a prednášala. Teraz sa pripravuje na dlhú cestu k Pacifiku. – Jakub White

Príprava na Kristov príchod*

V poslednom videní, ktoré som dostala v Battle Creeku počas nášho stanového zhromaždenia, mi bolo ukázané nebezpečenstvo, ktoré nám ako cirkvi hrozí a ktoré spočíva v tom, že sa podobáme skôr svetu, než Kristovi. Dnes žijeme na samých hraniciach večného sveta, ale nepriateľ nás chce doviest' k tomu, aby sme koniec času odkladali do ďalekej budúcnosti. Satan sa bude všemožne snažiť napadať tých, čo vyznávajú, že zachovávajú Božie prikázania a očakávajú druhý príchod Spasiteľa na nebeských oblakoch v moci a veľkej sláve. Zvedie toľkých, koľkých len bude môcť, aby ten deň odkladali, duchovne sa prispôsobili svetu a napodobňovali ho. Bola som znepokojená, keď som videla, že duch sveta ovláda srdce i myseľ mnohých, čo sa zjavne hlásia k pravde. Oddali sa sebecktu, žijú sebeckým záujmom a o rýdzu poctivosť nestoja.

Boží anjel poukázal na tých, ktorí vyznávajú pravdu a slávnostne opakoval slová: „Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neot' aželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás ten deň neprekvapil ako osídlo; príde totiž na všetkých, ktorí bývajú na povrchu celej zeme. Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému, čo má prísť a postaviť sa pred Synom človeka.,, [Lukáš 21,34-36](#).

Keď uvážime krátkosť času, mali by sme, ako cirkev, bdieť a modliť sa, a ničím sa nedať odvracať od vznešenej prípravy na tú veľkú udalosť, ktorá je pred nami. Pretože ten deň zdanlivo mešká, mnohí svojimi slovami a činmi prejavujú bezstarostnosť a ľahostajnosť. Neuvedomujú si nebezpečenstvo, nevidia a nechápu Božiu milosť, že čas skúšky im Boh odd'al'uje, aby mali príležitosť sformovať svoj charakter pre budúci, večný život. Každá chvíľ'a má nesmiernu cenu. Čas nedostali nato, aby ho trávili premýšľaním o tom, ako si tu zabezpečiť pohodlný pozemský pobyt, ale aby ho použili v práci, v premáhaní každého povahového nedostatku a aby príkladom i osobným úsilím pomáhali iným tým, že im ukážu krásu

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 306-313.

svätosti. Boh má na zemi svoj ľud, ktorý vo viere a v svätej nádeji vzhliada na rýchlo sa uskutočňujúce proroctvá a usiluje sa o čistotu srdca poslušnosťou pravde, aby pri zjavení Krista nikto z nich nebol bez svadobného rúcha.

Vplyv určovania času

[355]

Mnohí, čo sa nazývali adventistami, určovali čas Kristovho príchodu, udávali jeden dátum za druhým, no dosiaľ sa ani jeden predpovedaný údaj nesplnil. Presný čas príchodu nášho Pána nebol podľa Písma dosiaľ žiadnemu smrteľníkovi zjavený. O tom dni a hodine nevedia ani anjeli, služobníci tých, čo majú byť spasení. „O tom dni však a o tej hodine nevie nik, ani nebeskí anjeli, ani Syn, iba sám Otec.,, [Matúš 24,36](#). Pretože svojvoľne určené dátumy dosiaľ vždy sklamali, svet ešte rozhodnejšie než predtým nedôveruje Kristovmu príchodu a s nechutnosťou hľadá na sklamanie určovateľov času. Následkom toho sa ľudia odvracajú aj od tej pravdy, ktorú opodstatňuje Božie slovo, že sa totiž všetkému príde koniec.

Sebavedomí určovatelia času svojím počínaním pomáhajú nepriateľovi ľuďí, pretože skôr podporujú neveru než vieru. Odvolávajú sa na Písma a falošným výkladom uvádzajú reťaz dôkazov, ktoré zdanlivo obhajujú ich stanovisko. No opätovné sklamania ich jasne usvedčujú, že sú falošnými prorokmi, ktorí Písmo vykladajú nesprávne. Božie slovo je pravda a skutočnosť, ale ľudia zmenili jeho význam. Takéto bludy podnietili nedôveru voči Božej pravde pre tieto posledné dni. Kazatelia takmer všetkých denominácií adventistov vysmieávajú. Boží služobníci však nesmú odpočívať. V proroctve predpovedané znamenia sa okolo nás rýchlo plnia. Toto by malo prebudiť každého verného nasledovníka Krista k horlivej činnosti.

Tí, čo si myslia, že musia hlásať nejaký dátum, aby ovplyvnili ľud, nekonajú správne.¹ Môžu tým povzbudiť ľudí a prebudiť ich obavy, no nekonajú podľa zásady. Vzruch možno vyvolať, ale po uplynutí času, ako sa to už niekoľkokrát stalo, tí, čo konali podľa určeného času, schladli, upadli do temnoty a hriechu a je takmer nemožné prebudiť ich svedomie bez nejakého veľkého vzrušenia.

Za dní Nóacha sa obyvatelia starého sveta pohrdavo vysmievali z toho, čo nazývali prehnanými obavami a predpovedami tohto ka-

[356]

zateľ a spravodlivosti. Hanobili ho ako vizionára, fanatika a toho, kto šíri zbytočný poplach. „Ako bolo za dní Nóachových, tak bude aj za dní Syna človeka.,, [Lukáš 17,26](#). Ľudia dnes zavrhnú vznešené posolstvo napomenutia, tak ako v dobe Nóachovej. Poukážu na falošných učiteľov, ktorí zvestujú určitú udalosť na určitý čas, a povedia, že nášmu varovnému posolstvu takisto neveria ako posolstvu tých prvých. Toto je postoj dnešného sveta. Šíri sa nevera a posolstvo o druhom príchode Krista je terčom výsmechu a tupeňia. Toto všetko by malo ešte viac posilniť tých, čo veria prítomnej pravde, aby svoju vieru osvedčili skutkami. Mala by ich posvätiť pravda, ktorej veria, pretože je pre ľudí vôňou života na život, alebo vôňou smrti na smrť.

Nóach kázal ľuďom svojej doby, že Boh im dá stodvadsať rokov na pokánie z ich hriechov a zachráni ich v korábe. Oni však toto milostivé pozvanie odmietli. Dostali dost času, aby sa zriekli hriechov, zvíťazili nad zlými zvykmi a rozvíjali svoj charakter. No náklonnosť k hriechu, aj keď u mnohých spočiatku malá, ale posilňovaná opätovnou povolenosťou, vohnala ich do neodvolateľnej záhuby. Božie milostivé varovanie bolo posmešne a pohrdavo odmietnuté, a oni zostali napospas temnote, ktorú si zvolilo ich hriešne srdce. Ich nevera však neodvrátila predpovedanú udalosť. Tá prišla a veľký Boží hnev bol zrejmý vo všeobecnej záhube.

Kristove slová by mali preniknúť do srdca všetkých vyznávačov prítomnej pravdy. „Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotžželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás ten deň neprekvapil ako osídlo.,, [Lukáš 21,34](#)) Na toto nebezpečenstvo nás upozorňuje sám Kristus. Dobre poznal úskalia, na ktoré denne narážame v týchto posledných dňoch, a chcel, aby sme boli na ne pripravení! „Ako bolo za dní Nóachových, tak bude aj za dní Syna človeka.,, [Lukáš 17,26](#). Jedli, pili, sadili a stavali, ženili sa a vydávali a nevedeli o dni, keď Nóach vošiel do korábu. Vtedy prišla potopa a zachvátila všetkých.

Deň Hospodinov zastihne ľudí podobne: pri práci a svetských zábavách, pri hodovaní a obžerstve, pri uspokojovaní zvrátenej chuti, pití alkoholu a fajčení omamného tabaku. Takýto je stav dnešného sveta a niečo z toho sa nachádza aj medzi veriacim Božím ľuďom; poniektorí medzi nami totiž už žijú podľa jeho spôsobov a podielajú sa na jeho hriechoch. Právnicki, technici, hospodári, obchodníci, ba aj

duchovní volajú: „Pokoj a bezpečnosť“, „zatiaľ čo na nich prichádza náhla záhuba.

Viera a usilovnosť

Viera v blízky príchod Syna človeka na nebeských oblakoch nevedie pravého kresťana k nedbalosti a bezstarostnosti o obyčajné životné záležitosti. Kto očakáva skorý Kristov príchod nebude lenivý, ale usilovný vo svojich povinnostiach. Svoju prácu nebude konať ľadabolo a nečestne, ale verne, spoľahlivo a dôkladne. Veľmi sa klamú tí, čo sa nazdávajú, že bezstarostná nevšímavosť k záležitostiam tohto života patrí k znakom ich duchovnosti a oddelenia od sveta. Ich pravosť, vernosť a poctivosť sa skúša a dokazuje v bežných záležitostiach. Ak sú verní v mále, budú verní aj v mnohom.

Bolo mi ukázané, že práve v tejto skúške mnohí neobstoja. Svoj skutočný charakter prejavia v spravovaní časných záležitostí. V styku s blíznymi sa ukáže ich nevernosť, neúprimnosť a nepoctivosť. Nevedomujú si, že ide o budúcnosť, že večný život závisí od toho, ako sa správajú v každodenných situáciách tohto života a zabúdajú, že tvorba správneho charakteru si vyžaduje veľmi dôslednú poctivosť. V našich radoch je veľa nepoctivosti, čo je príčinou vlašnosti mnohých. Pretože nie sú spojení s Kristom, sami sa klamú. Musím povedať, že medzi svätiteľmi soboty je zarážajúci nedostatok čestnosti.

[357]

Poznáme po ovoci

Bola som upozornená na Kristovu Reč na vrchu. Tu máme príkaz veľkého Učiteľa: „Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte im aj vy. V tom je celý zákon i proroci., [Matúš 7,12](#). Tento Kristov príkaz je výsostne dôležitý a mali by sme ho prísne zachovávať. Vyniká ako „zlaté jablká na strieborných miskách,“. Kolík prežívajú túto Kristovu zásadu a s inými zaobchádzajú tak, ako si prajú, aby sa v podobných situáciách zaobchádzalo s nimi? Milý čitateľ, prosím ťa, odpovedz!

Podľa Kristovej miery je poctivým človekom ten, kto sa vo svojom živote správa za každých okolností poctivo. Falošné záväžia a falošné váhy, ktorými mnohí chcú na svete dosiahnuť svoje záujmy,

sú Hospodinovi ohavnosťou. No mnohí z tých, čo vyznávajú, že zachovávajú Božie prikázania, majú takéto falošné záväžia a nesprávne váhy. Keď je človek skutočne spojený s Bohom a úprimne zachováva jeho zákon, potom to bude zjavovať aj jeho život, pretože všetky jeho skutky sa budú zhodovať s Kristovým učením. Svoju česť nepredá za žiaden zisk. Jeho zásady stoja na pevnom základe a jeho konanie vo svetských záležitostiach je len odzrkadlením týchto zásad. Neoblomná poctivosť žiari ako zlato medzi troskami a odpadkami sveta. Podvod, faloš a nepoctivosť možno ukryť pred ľuďmi, no pred Bohom nie. Boží anjeli, ktorí bdejú nad rozvojom charakteru a zvažujú jeho mravnú hodnotu, zaznamenávajú v nebeských knihách aj drobné udalosti, ktoré svedčia o charaktere. Ak niektorý pracovník v každodennom povolání nie je spoľahlivý a svoju prácu podceňuje, svet sa nebude mýliť v úsudku, ak podľa vykonanej práce bude posudzovať aj jeho náboženstvo.

„Kto je verný v malom, je verný aj vo veľkom, a kto je nespravodlivý v malom, je nespravodlivý aj vo veľkom., [Lukáš 6,10](#). Poctivosť alebo nepoctivosť sa teda posudzujú podľa množstva zverených hodnôt. Ako človek zaobchádza so svojimi spolublíznymi, tak sa bude správať aj k Bohu. Kto je neverný v nespravodlivej mamone, tomu nikto nezverí skutočné poklady. Božie deti by nemali zabúdať, že vo všetkých životných záležitostiach sú na váhach a v skúške.

[358] Kristus povedal: „Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom rodiť dobré ovocie... Teda po ich ovocí ich poznáte., [Matúš 7,18.20](#). Skutky ľudského života sú ovocím, ktoré prináša. Ak je neverný a nepoctivý v časných záležitostiach, zrodí len trnie a bodľacie; neverný bude aj v náboženskom živote a bude okrádať Boha v desiatkoch a obetiach.

Biblia čo najdôraznejšie odsudzuje každú faloš, neúprimné konanie a nepoctivosť. Medzi dobrom a zlom je jasný rozdiel. Bolo mi ukázané, že Božie deti šli dobrovoľne na pôdu nepriateľa, povolovali jeho pokušeniam a šli za jeho zvodmi, až im svedomie celkom otupelo. Nepatrná odchýlka od pravdy a Božích požiadaviek sa nemusí nakoniec javiť až taká hriešna, kde môže ísť o zisk alebo stratu. Hriech je však hriech, či ho pácha milionár, alebo žobrák. Tí, čo si získavajú majetok falošným spôsobom, zvolávajú na seba

súd. Všetko, čo je nadobudnuté podvodom a nepoctivosťou, bude majiteľovi len kliatbou.

Adam a Eva vytrpeli hrozné následky zato, že neposlúchli jasný Boží príkaz. Možno sa nazdávali, že ide len o veľmi nepatrný hriešik a nikto im ho nebude vyčítať. Boh to však pokladal za veľké zlo a kliatba tohto ich priestupku bude navždy citeľná. V našej dobe sa oveľa väčších hriechov dopúšťajú často tí, čo vyznávajú, že sú Božími deťmi. V obchodných záležitostiach sa Boží ľud neraz dopúšťa nepoctivosti, ktorá privádza Pánov hnev na cirkev a je urážkou jeho diela. Najmenší odklon od vernosti a poznania je prestúpením Božieho zákona. Ustavičným povolením hriechu človek privykne robiť zle, ale strašnú povahu hriechu nezmení. Boh oznámil pevné zásady, ktoré nemôže zmeniť, kým trvá on sám. Keby všetci vyznávači pravdy verne skúmali Božie slovo, neboli by v duchovnom živote trpaslíkmi. Tí, čo obchádzajú požiadavky Boha v tomto živote, nerešpektovali by jeho autoritu ani v nebi.

Písmo je neomylným vodcom

Božie slovo jasne vyznačuje každú nemravnosť a dozvieme sa aj o jej následku. Povolovanie nízkym vášňam je zobrazené vo svojej najodbojnejšej povahe. Nik teda nemusí blúdiť, nech je už jeho chápanosť akokoľvek slabá. Bolo mi ukázané, že mnohí z tých, čo tvrdia, že zachovávajú všetky Pánove prikázania, sa dopúšťajú tohto hriechu. Kristus povedal: „Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o mne.,, [Ján 5,39](#). Písmo je neomylným vodcom, vyžaduje dokonalú čistotu myšlienky, slova a skutku. Len cnostné a nepoškvrnené charaktery vstúpia do prítomnosti čistého a svätého Boha. Keď ľudia skúmajú a poslúchajú Božie slovo, vedie ich ako Izraelcov viedol ohnivý stĺp v noci a oblačný stĺp cez deň. Písmo je prejavom Božej vôle s človekom. Ono je jediným dokonalým meradlom charakteru a jasne ukazuje povinnosť človeka v každej životnej situácii. V tomto živote spočíva na nás mnoho zodpovedností, ktorých zanedbanie privádza utrpenie nielen nám samým, ale aj škodu iným.

Mnohí milovníci Písma, ktorí vyznávajú, že si vážia Božie slovo a jeho učenie, zabúdajú na jeho mnohé požiadavky. Pri výchove svojich detí sa správajú nerozvážne, konajú skôr podľa seba než

podľa zjavenej Božej vôle. Pre zanedbanie tejto povinnosti zahynú tisíce ľudí. Biblia obsahuje pravidlá správnej výchovy detí. Keby rodičia dbali na tieto Božie požiadavky, videli by sme dnes celkom inú mládež prichádzať na scénu života. Rodičia, ktorí vyznávajú, že Písmo nielen čítajú, ale podľa neho aj žijú, konajú však priam proti jeho radám. Počujeme krik zármutku a úzkosti otcov a matiek, ktorí plačú nad počínaním svojich detí, ale málo si uvedomujú, že tento smútok a starosti si pripravujú sami a že svojou pomýlenou láskou kazia svoje deti. Nemyslia na zodpovednosť, ktorú im dal Boh: vychovávať deti už od útleho veku.

Rodičia, za svoje deti nesiete veľkú zodpovednosť. Mnohí zanedbávajú svoje povinnosti už v prvých rokoch života svojich detí v predstave, že počas vývoja detí budú veľmi starostlivo potláčať zlo a vychovávať ich k dobru. No najvhodnejší čas na túto výchovu je vtedy, keď sú deti ešte ako dojčiatka v ich náručí. Nie je správne, aby rodičia povolovali vrtochom svojich detí, a ani ponižovať ich. Pevné, rozhodné, priame správanie vedie k najlepším výsledkom.

Kristus povedal svojim učeníkom: „Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia.,, [Ján 15,1.2](#). Kto je spojený s Kristom a z Kmeňa čerpá výživu, bude konat' Kristove skutky. V takom človekovi musí byť Kristova láska, inak nemôže byť v Kmeni. Boha milovať nadovšetko a bližneho ako samého seba je základom pravého náboženstva.

Kristus sa pýta každého vyznávača: „Miluješ ma?,, Keď milujete Ježiša, budete milovať aj tých, za ktorých zomrel. Nieкто nemusí mať najpríjemnejší zovňajšok, môže mať mnoho nedostatkov, ale keď má dobrú povest' pre svoju priamočiaru poctivosť, získa si dôveru iných. Láska k pravde, spoľahlivosť a dôvera, ktorú mu ľudia môžu prejavíť, odstráni a prekoná vytýkané črty jeho povahy. Dôveryhodnosť na vašom mieste a v povolání, ochota zaprieť sa pre blaho iných, naplnia myseľ pokojom a Božou priazňou.

Tí, čo pôjdu v šľapajach svojho sebazapieravého, sebaobetavého Spasiteľa, budú vo svojom srdci odzrkadľovať Kristovo zmýšľanie. Kristova čistota a láska budú vyžarovať z ich každodenného života a charakteru, pokora a pravda ich povedú. Každá užitočná vetva sa orezáva, aby mohla priniesť viac ovocia. Aj užitočné vetvy môžu priniesť mnoho lístia a prejavíť, čím v skutočnosti nie sú. Kristovi nasledovníci môžu konat' nejaké dielo pre Majstra, a predsa to nemusí byť ani polovica toho, čo by mohli vykonať. Orezáva ich teda, pretože v ich živote pučí svetáctvo, samol'úbosť a pýcha. Vinohradník zúrodňuje vinič aj vtedy, keď z neho odrezáva prebytočné a prízemne sa plaziace ratolesti. Tieto prekážky treba odstrániť a škodlivé výhonky odstrániť, aby bolo dost' miesta pre liečivé lúče Slnka spravodlivosti.

Boh rozhodol, že v Kristovi poskytne padlému človekovi novú možnosť. Mnohí nepochopili, prečo sú stvorení. Ide tu skôr o Božiu slávu a požehnanie ľudstva než o nejakú sebeckú radosť a osláve-

*[Testimonies For The Church, zv. 4, s. 353-355.](#)

[361] nie seba. Boh ustavične orezáva svoj ľud a odstraňuje prebytočné výhonky, aby jeho deti nedonášali len lístie, ale rodili ovocie na jeho slávu. Boh nás orezáva zármutkom, ťažkosťami a utrpením, aby vzrast hrubých, pokrivených povahových črt bol oslabený a lepšie vlastnosti mali príležitosť rozvoja. Modiel sa treba vzdať. Svedomie sa musí zjemniť, myšlienky zduchovníť a celá povaha dostať do súladu. Tí, čo chcú oslavovať Boha, budú vd'ačiť za odhalenie každej modly a každého hriechu, aby mohli spoznať toto zlo a zavrhnúť ho, ale rozdelené srdce sa bude skôr usilovať o povolnosť než o odriekanie.

Zdanlivo suchá ratolesť sa stáva časťou živého viniča. K viniču sa pojí vlákno k vláknu, žilka k žilke, kým nedostanú život a výživu z kmeňa. Zaštepovaný prút pučí, kvitne a prináša ovocie. Človek mŕtvy vo vinách a hriechoch musí okúsiť podobný proces, ak má byť zmierený s Bohom a žiť z Kristovho života a radosti. Ako prút dostáva život, keď je spojený s kmeňom, tak aj hriešnik prijíma Božiu povahu, keď je spojený s Kristom. Smrteľný človek je spojený s večným Bohom! Takýmto spojením z o s t á v a j ú Kristove slová v nás a potom nás už neovládajú chvíľkové nálady, ale živá, pevná zásada. Nad Kristovými slovami musíme premýšľať, radostne ich zachovávať v srdci. Nemali by sme ich bezmyšlienkovito opakovať, akoby nenašli miesta v mysli a nemali nijaký vplyv na srdce a život.

Ako vetva musí zostávať na viniči, ak chce mať životodarnú šťavu, z ktorej kvitne, tak aj tí, čo milujú Boha a zachovávajú všetky jeho slová, musia zostávať v jeho láske. Bez Krista nemôžeme premôcť ani ten najmenší hriech a neobstojíme ani pred tým najmenším pokušením. Mnohí potrebujú, aby Kristov duch svojou mocou osvietil ich chápavosť, ako keď slepý Bartimeus potreboval prirodzený zrak. „Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne.,, [Ján 15,4](#). Všetci, čo sú skutočne v Kristovi, okúsia požehnanie tohto spojenia. Nebeský Otec ich prijíma vo svojom milovanom Synovi. Výsledkom spojenia s Kristom je očistenie srdca, bdely život a nepoškvrnený charakter. Kresťanský strom rodí ovocie „lásky, radosti, pokoja, zhovievavosti, láskavosti, dobrotivosti, vernosti, miernosti, sebaovládania.,, [Galat'anom 5,22.23](#).

Pán Ježiš, náš drahý Spasiteľ, dal všetkým príklad pokory, no najmä služobníkom evanjelia. Vo svojom ponížení, krátko pred zavŕšením svojho pozemského diela, a keď sa mal v moci a sláve vrátiť k svojmu Otcovi, odkiaľ prišiel, hovoril svojim učeníkom v jednom zo svojich posledných naučení o dôležitosti pokory. Kým sa učenici dohadovali, kto bude v Božom kráľovstve väčší, sám sa opásal ako sluha a umyl nohy tým, ktorí ho nazývali Pánom a Majstrom.

Jeho služba sa pomaly končila a on im mal dať už len niekoľko pripomienok. Aby však nikdy nezabudli na pokoru Božieho nepoškrvneného Baránka, veľkú a účinnú obeť za človeka, sám sa znížil a svojim učeníkom umyl nohy. Bude dobre, ak najmä naši kazatelia budú často premýšľať o záverečných udalostiach života nášho Spasiteľa. Z pokušenia, akým prešiel aj on, sa môžeme všetci naučiť to, čo je pre nás mimoriadne dôležité.

Aké užitočné by bolo každý deň stráviť aspoň hodinu sústredeného uvažovania nad Kristovým životom od jasiel po Golgotu. Mali by sme ho študovať bod za bodom a svojou predstavivosťou sa živo vnárať do každej udalosti, najmä do záverečných scén jeho pozemského života. Takýmto sústredeným premýšľaním o jeho učení, utrpení a nekonečnej obeti, ktorú priniesol na vykúpenie ľudstva, smieme posilniť svoju vieru, povzbudiť svoju lásku a dať sa viac preniknúť duchom nášho Spasiteľa.

Ak máme byť vôbec spasení, musíme sa všetci pod krížom učiť chápať pokánie a vieru. Kristus zniesol poníženie, aby nás zachránil od večnej záhuby. Zvolil si opovrhnutie, posmech a potupu, aby nás zaštitil. Naše prestúpenie tvorilo tú oponu temnoty, ktorá obklopovala jeho dušu a vyrvala mu výkrik, akoby bol Bohom zbitý a zabudnutý. Na seba vzal náš zármutok, Boží hnev dol'ahol naňho za naše hriechy. Stal sa obeťou za hriech, aby sme my mohli byť cez neho ospravedlnení pred Bohom. Všetko, čo v človekovi môže byť ešte šľachetné, sa musí pohnúť pri pohľade na Ukrižovaného.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 373-375: Posvätenie služobníkov.

[363] Túžim vidieť našich kazateľov viac sa opierať o Kristov kríž, aby ich srdce obmäkčila a premohla Spasiteľova čistá láska, ktorá ho pudila priniesť tú nekonečnú obeť. Keby sa naši kazatelia viac usilovali o spojenie teórie s praktickou zbožnosťou a hovorili zo srdca preniknutého duchom pravdy, videli by sme oveľa viac ľudí hrnúť sa pod zástavu tejto pravdy. Ich srdcia by boli oslovené rečou Kristovho kríža, nekonečnou ochotou a súcitom, vyjadreným v Ježišom utrpení pre človeka. Tieto hlavné body spojené s učením našej cirkvi, by priniesli ľudu mnoho úžitku. Srdce učiteľ a musí byť preniknuté skúsenostným poznaním Kristovej lásky.

Mocný argument kríža presvedča o hriechu. Láska nebeského Otca, prejavená v dare Božieho Syna, v jeho potupení a smrti, aby hriešnici mohli získať večný život, tvorí celoživotné štúdium. Prosím vás, študujte znova Kristov kríž. Keby všetci pyšní a tí, ktorých srdce dychtí po ľudskej pochvale, alebo túžia vyniknúť nad svojich spolublížnych, vedeli správne posúdiť pozemskú slávu a porovnať ju s cenou Božieho Syna vtedy, keď ho zavrhli, znevážili, opl'úvali tí, ktorých prišiel vykúpiť, ako bezvýznamná by sa im javila všetka sláva, ktorá pochádza od smrteľníkov.

* * * * *

Ak Boží ľud bude plniť jemu dané povinnosti vyznačené v Božom slove, zostane pokorný, oddelený od sveta a neupadne ako formálne cirkvi. Častejšie by sme mali sláviť umývanie nôh a Večeru Pánovu. Ježiš nám dal príklad a povedal, aby sme konali ako on. Videla som, že by sme tento jeho príklad mali nasledovať tak dôsledne, ako je to len možné. Bratia a sestry však nekonali vždy tak rozvážne, ako by pri umývaní nôh mali, a preto nastal zmätok. Na nových miestach by sa mal tento obrad zavádzať veľa mi opatrne a rozvážne najmä tam, kde ľudia nepoznajú tento príklad a učenie nášho Pána a kde sú voči tomu predsudky. Mnoho úprimných ľudí pod vplyvom svojich bývalých učiteľov, ktorým dôverovali, má veľa predsudkov proti tejto jasnej povinnosti. Správnym spôsobom a v náležitý čas by mali byť o tom poučení.² ([Early Writings, s. 116.117](#))

23. októbra 1879 asi o druhej hodine po polnoci spočinul na mne Boží Duch a videla som udalosti prichádzajúceho súdu. Nenachádzam vhodné slová, aby som opísala to, čo som smela vidieť a ako to na mňa zapôsobilo.

Videla som, že nadišiel veľký deň Božieho súdu. Desaťtisíckrát desaťtisíc ľudí sa zhromaždilo okolo veľkého trónu, na ktorom sedel Majestát vznešeného zovňajška. Otvorili sa pred ním rôzne knihy a na každej z nich bolo napísané zlatými, akoby ohnivými písmenami „Hlavná kniha nebies,“. Potom bola otvorená kniha, v ktorej boli mená tých, čo vyznávali, že veria pravde. Hneď sa mi stratili z očí tie nespočetné zástupy ľudí, čo stáli okolo trónu, a moju pozornosť upútali iba tí, ktorí vyznávali, že sú synmi svetla a pravdy. Keď sa pri čítaní ich mien jedno za druhým spomínali aj ich dobré skutky, ich tváre žiarili svätou radosťou, ktorá sa šírila na všetky strany. Zdalo sa mi však, že toto nepôsobí na mňa tým najmocnejším dojmom.

Potom bola otvorená iná kniha, kde boli zaznamenané hriechy vyznávačov pravdy. Pod všeobecným nadpisom „sebecko,“ boli uvedené všetky ostatné hriechy. V každom stĺpci boli pod nadpisom oproti každému menu vyznačené príslušné menšie hriechy.

Pod nadpisom „lakomstvo,“ bola falosť, krádež, lúpež, podvod a hrabivosť. Pod „ctižiadnosťou,“ bola pýcha a márnivosť a pod „žiarlivosťou,“ hnev, závisť a nenávisť. Pod „nestriednosťou,“ bol dlhý zoznam ťažkých prečinov, ako zmyselnosť, cudzoložstvo, povolnosť nízkym vášňam atď. Pri pohľade na to sa ma zmocnila veľká bolesť a musela som zvolieť: „Kto bude zachránený? Kto bude ospravedlnený pred Bohom? Kto má odev bez poškvرنy? Kto obstojí bez úhony pred čistým a svätým Bohom?,“

Keď Svätý Majestát na tróne pomaly listoval v denníku a jeho zrak spočinul na chvíľu na niektorých, zdalo sa, že jeho pohľad prepal uje vnútro, a vtedy im prišlo na um každé slovo a každý skutok

* (Testimonies For The Church, zv. 4, s. 384-387.)

[365]

ich života tak jasne, akoby všetko bolo zachytené ohnivým písmom. Zmocnilo sa ich chvenie a ich tváre zbledli. Keď som ich videla prvý raz pred trónom, vtedy mali tváre ľahostajne bezstarostné. Ako sa však teraz zmenil ich výzor! Zmizol pocit sebaistoty a namiesto neho sa ich zmocnila neopísateľná hrôza. Každého zvierala obava, aby nebol medzi nevernými. Každé oko hľadelo na toho, ktorý sedel na tróne. Keď uprel svoj pátravý pohľad na zhromaždených, zachvelo sa ich srdce, pretože sa sami odsúdili aj bez jediného slova. V duševnej úzkosti každý vyznával vlastnú vinu a v mučivom sebazaprení videl, že svojou hriešnosťou odmietol večný život.

Prekážka na zemi

Jedna trieda ľudí bola označená ako prekážka alebo bremeno zeme. Keď na nich spočinul prenikavý pohľad Sudcu, jasne sa ukázali hriechy ich nedbalosti. Vyblednutými chvejúcimi sa ústami priznali, že boli nevernými šafármi. Dostali varovanie a mali príležitosť, no zanedbali ich a nevyužili. Teraz mohli poznať, že príliš opovážlivo sa spoliehali na Božie milosrdenstvo. Je pravda, že nemuseli vyznávať také hriechy ako iní, obťaženie závažnými vinami boli však zlorečení ako figovník, pretože neprinesli ovocie a nezužitkovali zverenú hrivnu.

Táto trieda myslela najprv na seba a na vlastné záujmy. Neboli to ľudia bohatí v Bohu a neplnili, čo on od nich požadoval. Hoci vyznávali, že sú Kristovými služobníkmi, nezískali preňho nijakých hriešnikov. Keby Božie dielo záviselo od ich úsilia, určite by bolo zaniklo, pretože zadržovali nielen prostriedky, ktoré im Boh zveril, ale nespĺnili ani svoje povinnosti. Teraz však mohli vidieť a cítiť, že svojím nezodpovedným postojom k Božiemu dielu sa postavili po jeho ľavici. Mali príležitosť, ale nechceli vykonať, čo mohli a mali.

Boli uvedené mená všetkých, čo vyznávajú pravdu. Poniektorí boli pokarhaní za svoju neveru, iní zato, že boli lenivými služobníkmi. Iných nechali konať dielo na Pánovej vinici a znášať najťažšiu zodpovednosť, zatiaľ čo sami slúžili svojim sebeckým záujmom. Keby boli zveládili tie schopnosti, ktoré dostali od Boha, mohli spoľahlivo znášať bremená a pracovať pre svojho Pána. Sudca povedal: „Všetci budú ospravedlnení podľa svojej viery a súdení podľa svojich skutkov.,, Aká zrejماً bola vtedy ich nedbalosť, aké múdre bolo

Božie rozhodnutie, že každému človekovi dal možnosť šíriť jeho dielo a pomáhať pri záchrane svojich blížnych. Každý mal zjavovať živú vieru vo svojej rodine a vo svojom okolí tým, že by sa láskavo skláňal k chudobným, mal súciť s trpiacimi, horlil v misijnej práci a svojimi prostriedkami podporoval Pánovo dielo. Božie zlorečenie však spočína na nich, ako na Meróze, lebo nevykonali, čo vykonať mali. Najradšej robili to, čo im v živote najviac vynášalo, no v nebeskom denníku oproti ich menu na mieste vyhradenom pre dobré skutky bola len žalostná prázdnota.

„Zistilo sa, že ste ľahkí,

[366]

Počula som tieto závažné slová: „Boli ste odvážení na váhe a zistilo sa, že ste ľahkí. Zanedbali ste duchovné povinnosti pre prílišnú aktivitu vo svojich časných záležitostiach, kým samo vaše poverenie vyžadovalo, aby ste získali viac než len obvyklú ľudskú múdrosť a nadobudli väčšiu než iba priemernú súdnosť“. Toto ste potrebovali už pre tú mechanickú časť svojej práce. Keď ste však zo svojich záležitostí vylúčili Boha a jeho slávu, odvrátili ste sa od jeho požehnania.,,

Potom dostali otázku: „Prečo ste si neoprali rúcho svojej povahy a nezbielili ho v Baránkovej krvi? Boh poslal svojho Syna na svet nie preto, aby bol svet odsúdený, ale aby jeho prostredníctvom bol svet zachránený. Miloval som vás obetavejšou láskou, než je láska matky. Aby som mohol vymazať váš čierny záznam neprávosti a priložiť k vašim ústam kalich spasenia, vytrpel som smrť na kríži a vzal na seba zlorečenie vašej viny. Zniesol som útrapy smrti a hrôzu hrobovej temnoty, aby som zvíťazil a mal moc nad smrťou. Prelomil som bránu žalára a otvoril vám bránu života. Podstúpil som hanbu a smrteľný zápas, pretože som vás miloval nekonečnou láskou. Chcel som vás ako zablúdilú ovцу v náručí doniesť do Božieho raja a k stromu života. Život blaženosti, ktorý som vám za ťažkú cenu zabezpečil, ste si nevážili. Hanbe, potupe a poníženiu, aké za vás niesol váš Pán, ste sa vyhli. Výsad jeho smrti, ktoré vám pripravil, ste si nevážili. Nechceli ste byť ani účastníkmi jeho utrpenia, a preto teraz nemôžete byť účastníkmi jeho slávy.,, Potom zazneli tieto vážne slová: „Kto pácha nepravosť, nech ju ešte pácha, špinavý nech sa špiní ďalej; spravodlivý nech ďalej koná spravodlivosť a

svätý nech sa ďalej posväčuje., [Zjavenie Jána 22,11](#) Kniha sa potom zatvorila a z toho, ktorý sedel, spadol plášť a odhalil strašnú slávu Božieho Syna.

Výjav potom zmizol a ja som zistila, že som dosiaľ na zemi. Bola som nevýslovne vd'ačná, že deň Božieho súdu ešte neprišiel a že je nám poskytnutý prevzácny čas skúšky na prípravu pre večnosť.

* * * * *

Každá hodina práce plynie pod Božím dohl'adom a zaznamenáva našu vernosť alebo nevernosť. So záznamom o premárnených chvíľach a nevyužitých príležitostiach sa budeme musieť stretnúť, keď zasadne súd a otvoria sa knihy a keď každý bude súdený podľa toho, čo je napísané v knihách. Sebeckosť, závisť, pýcha, žiarlivosť, lenivosť alebo ktorýkoľvek iný obľúbený hriech vylúči človeka z nebeskej blaženosti. „Ak sa niekomu oddávate za poslušných otrokov, ste otrokmi toho, koho poslúchate., [Rimanom 6,16](#). [Testimonies For The Church, zv. 4, s. 453](#)

Kristovi vyslanci majú vážne a dôležité dielo, ktoré poniektorí berú príliš ľahkovážne. Kristus slúži v nebeskej svätyni, no zároveň prostredníctvom svojich poslov aj pozemskej cirkvi. Ľudí oslovuje cez vyvolené nástroje a nimi vedie dielo vpred, ako keď v čase svojho poníženia viditeľne chodil po zemi. Hoci prešli stáročia, tento časový úsek nezmenil jeho sľub, ktorý pri lúčení dal svojim učeníkom: „Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.“, [Matúš 28,20](#). Od Kristovho výstupu na nebesá až dodnes bývali učiteľmi viery vždy tí, ktorých Boh povolal a zmocnil. Kristus, ten pravý Pastier, dohliada na svoje dielo službou týchto povolaných pastierov. Tým postavenie Božích poslov nadobúda veľký význam. Na Kristovom mieste prosia ľudia, aby sa zmierili s Bohom.

Boží ľud by nemal pokladať svojich kazateľov len za verejných rečníkov a prednášateľov, ale za Kristových vyslancov, ktorí svoju múdrosť a moc prijímajú od Hlavy cirkvi. Podceňovať a nevnímať si slovo Kristovho posla neznamená len neúctu k človekovi, ale aj k Majstrovi, ktorý ho poslal. On stojí na Kristovom mieste a Spasiteľov hlas sa má počuť z úst jeho posla.

Kážte Krista

Mnohí z našich kazateľov sa dopustili veľkej chyby, keď celý svoj prejav založili len na dokazovaní. Sú ľudia, ktorí počujú teóriu pravdy a uvedené dôkazy ich dojímajú. Ak potom časť posolstva predstaví Krista ako Spasiteľa sveta, rozsiate semeno môže vyklíčiť a priniesť ovocie na Božiu slávu. V mnohých preslovoch však ľudom nežiari Kristov kríž. Možno poniektorí počujú poslednú kázeň vo svojom živote a iní nebudú mať príležitosť vypočuť si od nás celú reťaz pravdy a odvodiť z nej praktické dôsledky pre svoj život. Keď sa stratí zlatá príležitosť, stratená je navždy. Keby teóriu

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 393-403.

pravdy bola osvietila zvest' o Kristovi a prehriala ju jeho spásna láska, možno by ich to bolo naklonilo na jeho stranu.

[368] Viac ľudí, ako si myslíme túži poznať prístup ku Kristovi. Mnohí počúvajú populárne kázne a o nič lepšie než predtým nevedia, ako sa stretnúť s Ježišom a nájsť pokoj a odpočinok, po ktorom túži ich duša. Kazatelia posledného posolstva milosti svetu by mali pamätať, že Krista musia predstaviť ako jediné útočisko hriešnika. Mnohí z nich si myslia, že srdcom úplne preniknutým Božou láskou nemusia kázať o pokání a viere. Pokladajú za samozrejmé, že ich poslucháči dôkladne poznajú evanjelium a ak si chcú udržať ich pozornosť, musia kázať o rôznych témach. Záujem svojich poslucháčov pokladajú za dôkaz úspechu. Ľud však vie menej o pláne spasenia, a preto potrebuje o tomto najdôležitejšom predmete viac poučenia než o čomkoľvek inom.

Všetci, čo sa schádzajú, aby počuli pravdu, mali by sa schádzať ako Kornélius a jeho priatelia v očakávaní, že budú mať z toho duchovný úžitok: „Teraz sme tu všetci pred Bohom, aby sme si vypočuli, čo ti prikázal Pán.,, [Skutky apoštolov 10,33](#).

Teoretické prednášky sú dôležité, aby každý mohol poznať stavbu učenia a vidieť, ako sa jeden článok pravdy spája s druhým a vzniká dokonalý celok. Nijaká prednáška by však nemala odznieť, ak by jej základom nebola evanjelijná zvest' o ukrižovanom Kristovi. Zvestované pravdy by mali byť prakticky usmernené, aby ľudia odchádzali s pevným presvedčením, že učenie o Kristovi nie je áno i nie, ale áno a amen v Ježišovi Kristovi.

Po teoretickom výklade pravdy prichádza najt' ažšia úloha. Ľudí nemožno nechať bez poučenia o praktickom dosahu právd na ich každodenný život. Musia poznať a cítiť, že sú hriešnikmi a že sa musia obrátiť k Bohu. Čo najnázornejšie by mali byť poučení o tom, čo Kristus hovoril, čo robil a čo učil.

Práca kazateľa sa začína vtedy, keď sa vnímavosť ľudí otvorila pravde. Kristus je náš sprostredkovateľ a veľkňaz, ktorý v prítomnosti Otca koná svoju službu. Ján ho videl ako zabitého Baránka, akoby práve tiekla jeho krv za hriešnika. Keď hriešnika upozorňujeme na Boží zákon a pripomínáme mu priehľbeň jeho hriechov, mali by sme mu ukázať na Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta. Mali by sme ho poučiť, že sa musí pred Bohom kajáť a veriť

v nášho Pána Ježiša Krista. Vtedy bude úsilie Kristovho vyslanca v súlade s Vykupiteľovým dielom v nebeskej svätyni.

Poučajte o praktickej zbožnosti

Kazatelia by oslovili oveľa širší okruh ľudí, keby viac zdôrazňovali praktickú zbožnosť. Často sa stáva, že pri zvestovaní právd v nových oblastiach kazateľ hlása takmer výlučne teoretické poznatky. Ľudia sa nevedia rozhodnúť. Poznávajú moc pravdy a túžia po nejakom pevnom základe. Keď sa ukáže, že sú prístupní, vtedy je zrejme čas oboznámiť ich s Kristovým náboženstvom. Príliš často sa však celá séria prednášok skončí bez toho, aby sa pre ľudí vykonalo to, čo práve potrebujú. Takáto námaha sa veľmi podobá Kainovej obeti. Nie je v nej obetná krv, aby ju Boh mohol prijať. Kain dobre robil, že obetoval, ale vynechal v obeti to jediné, čo by ju bolo zhodnotilo – výkupnú krv.

[369]

Je smutnou skutočnosťou, že mnohí kladú väčší dôraz na teoretickú než praktickú zbožnosť len preto, že vo svojom srdci nemajú Krista. Nie sú v živom spojení s Bohom. Mnohí sa rozhodujú prijať pravdu pre jej dôkazy bez toho, aby boli obrátení. Okrem poučných úvah neodznali žiadne iné, ktoré by upozorňovali na praktickú zbožnosť, aby poslucháči postrehli krásnu reťaz pravdy, aby si obľúbili jej Pôvodcu a aby boli posvätení poslušnosťou. Kazateľova práca sa neskončila, kým svojim poslucháčom nezdôraznil nutnosť zmeny ich povahy podľa čistých zásad pravdy, ktorú prijali.

Formálneho náboženstva by sme sa mali hroziť, pretože v ňom nie je Spasiteľ. Kristus kázal jasne, záväzne, prenikavo a prakticky. Jeho poslovia by ho mali napodobniť každým svojím prejavom. Kristus so svojím Otcom boli jedno. Boží Syn sa radostne stotožnil so všetkými požiadavkami svojho Otca. Zmýšľal ako Boh. Vykupiteľ bol ten dokonalý Vzor. V ňom sa zjavil sám Hospodin. Nebesia boli odiate ľudskou prirodzenosťou a táto bola v náručí nekonečnej lásky.

Keby kazatelia boli ochotní sedieť pri Ježišových nohách, čoskoro by správne postihli Božiu povahu a boli by schopní poučiť o tom aj iných ľudí. Poniektorí vstupujú do kazateľskej služby bez hlbokkej lásky k Bohu a blíznym. V živote týchto kazateľov sa prejavia sebecko a vlastné záujmy. Kým títo neposvätení, neverní strážcovia

slúžia sebe namiesto toho, aby sýtili stádo a plnili si pastoračné povinnosti, ľud hynie pre nedostatok dôkladného poučenia.

Prebúdajte ľudí

V každej prednáške by mali kazatelia dôrazne vyzývať ľudí, aby opustili svoje hriechy a obrátili sa ku Kristovi. Mali by odsúdiť všeobecne rozšírenú hriešnosť a pôžitkárstvo dneška a zdôrazniť praktickú zbožnosť. Kazateľ by mal s celou vážnosťou dbať o seba, a to, čo zvestuje, by malo vychádzať z precíteného srdca. Mal by rozniecovať svoj záujem o záchranu ľudí, za ktorých Kristus zomrel. O Majstrovi čítame: „Horlenie za tvoj dom ma strávilo., [Žalm 69,10](#). Podobná opravdivosť by mala oduševňovať i jeho služobníkov.

[370] Záchrana človeka stála nesmiernu obeť, no bola prinesená márne pre každého, kto spásu neprijme. Ako je teda dôležité, aby ten, kto šíri pravdu, zvestoval ju v plnom vedomí zodpovednosti, aká na ňom spočíva! Kazateľ by sa mal pri každej príležitosti správať k ľuďom súcitne a zdvorilo, pretože sám Vykupiteľ sveta ukázal, že si človeka tak vysoko cení. Kristus sa pýta: „Kto je teda verný a múdry sluha, ktorého ustanovil Pán nad svojou čeľad'ou?., [Matúš 24,45](#). Jeho otázka znie: Kto? – a každý kazateľ evanjelia by mal túto otázku položiť sám sebe. Keď mu pri úvahách o tých slávnych pravdách vyniká v mysli obraz verného a múdreho hospodára, malo by mu to rozochvieť tie najskrytejšie záhyby duše.

Konatelia slova

Každý človek dostal určitú prácu. Ani jeden nebol vynechaný. Každý podľa svojich schopností musí vykonať svoj diel a to zvestovateľ a pravdy zaväzuje, aby starostlivo a s modlitbou vyučoval všetkých, čo pravdu prijímajú, poučal ich, krok za krokom ich viedol a nechal im niest' ich bremeno zodpovednosti, aby aj oni konali dielo, ktoré má Boh pre nich pripravené. Stále znova by sa im malo zdôrazňovať, že nikto nebude môcť odolať pokušeniu, ak nesplní Boží úmysel a nebude žiť ako pravý kresťan, kým nevykoná svoje dielo, či už veľké alebo malé, a kým ho nesplní svedomito a verne. Okrem účasti v zhromaždení a počúvaní Božieho slova má každý člen splniť určitú úlohu. Pravdu, ktorú prijali, musia premeniť na

skutky a jej zásady uvádzať do každodenného života. Ustavične musia pracovať pre Krista z nesebeckých pohnútok, ale úprimne, na slávu toho, ktorý všetko obetoval, aby ich zachránil zo záhuby.

Tým, čo pravdu prijali, by kazatelia mali vštepiť do pamäti, že v ich domácnosti musí prebývať Kristus, že od neho potrebujú milosť a múdrosť pri výchove a usmerňovaní svojich detí. Práve toto je časť diela, ktorú im Boh zveril, vychovávať a učiť deti bezpodmienečnej poslušnosti. Vzt'ah kazateľ a k deťom má zdobiť láskavosť a neha. Vždy by mal pamätať, že sú to skutoční muži a ženy v malom a mladší členovia Božej rodiny. Deti môžu byť Pánovmu srdcu veľmi blízke a drahé, a ak sú správne vychovávané a usmernené, môžu mu slúžiť aj vo svojej mladosti. Krista zarmucuje každé hrubé, prísne a nerozvážne slovo povedané deťom. Ich práva nie sú vždy rešpektované. Častokrát sa s nimi zaobchádza, akoby každé z nich nemalo osobitnú povahu, ktorú treba náležite rozvinúť, aby sa nepokrivila a aby Boží úmysel s ňou nebol zmarený.

Timotej poznal Písmo už od detstva a toto poznanie ho chránilo pred zlými vplyvmi prostredia, v ktorom žil a pred pokušením dať prednosť zábavám a sebeckým záľubám namiesto povinností. Takúto ochranu potrebujú všetky naše deti, a časť diela rodičov i Kristových služobníkov by mala spočívať v tom, aby sa snažili deti primerane oboznámiť s Božím slovom.

Dokonalosť v Kristovi

[371]

Keď kazateľ chce, aby Pán súhlasil s tým, čo robí, musí verne pracovať, aby „každého človeka predstavil ako dokonalého v Kristovi,“. Spôsobom práce by nemal budiť dojem, že na tom málo záleží, či ľudia pravdu prijímajú, alebo neprijímajú a či naozaj zbožne žijú. V jeho živote by sa mala prejavovať taká vernosť a sebaobetavosť, aby presvedčila hriešnika, že ide o večné záujmy a že jeho život bude ohrozený, ak si nebude vážiť úsilie o jeho záchranu. V živote tých, čo boli vyvedení z bludu a temnoty k pravde a svetlu, musia nastať veľké zmeny. Ak sa nezdôrazní nevyhnutnosť dôkladnej reformy, budú sa podobat' človekovi, ktorý sa pozrel do zrkadla Božieho zákona, a keď zistil mravné nedostatky svojej povahy, odišiel preč a zabudol, ako vyzeral. Vo veriacom človeku treba ustavične zobúdzat'

zmysel pre zodpovednosť, inak upadne ešte do väčšej ľahostajnosti, než bola pred jeho prebudením.

Dielo Kristových poslov je oveľa a rozsiahlejšie a zodpovednejšie, ako si mnohí z nich myslia. Za žiadnych okolností by sa nemali uspokojiť s úspechom, kým svojím opravdivým úsilím a s Božím požehnaním nemôžu Bohu predstaviť k službe hotových kresťanov s pravým zmyslom pre zodpovednosť, ktorí budú konať im určené dielo. Samotná práca a usmerňovanie vyústia v tom, že takíto ľudia budú privedení k spolupráci; ich povaha je stála, a tak sú presvedčení, že nič sebecké im nemôže prekážať v práci, ani oslabovať ich vieru alebo zdržiavať ich od povinnosti.

Ak kazateľ náležite poučil tých, čo mu boli zverení, potom sa ani po jeho odchode do nového pracovného pôsobiska nerozsype to, čo postavil, pretože budoval zodpovedne a dielo obstojí. Len vtedy, keď tí, čo pravdu prijali, sú skutočne obrátení a celkom zmenili svoj život a povahu, môže sa duša zachytiť na Večnej skale. Inak sa práca vytráca, novota bledne, keď sa úsilie kazateľa skončilo. Pravda pre nich stratila pôvab. Títo ľudia sa už nestarajú o nijaký posväcujúci vplyv a napriek svojmu vyznaniu nie sú lepší než iní.

Divím sa, že pri toľkých svetlých príkladoch o tom, čo človek môže byť a čo môže vykonať, nie sme horlivejší v úsilí o dobré skutky spravodlivosti. Všetci nemôžu byť na popredných miestach, všetci však môžu vyplniť nejaké dôležité a zodpovedné miesto a svojou vytrvalou vernosťou môžu vykonať oveľa viac dobra, než si vedia predstaviť. Tí, čo prijímajú pravdu, by sa mali usilovať o jasné pochopenie Písma a o skúsenostné poznanie živého Spasiteľa. Rozum by sa mal vzdelávať a pamäť cvičiť. Každá duchovná lenivosť je hriech a duchovný spánok znamená smrť.

[372]

Uprite myseľ na Ježiša

Kiežby som vedela dať svojim slovám taký dôraz, aby to na mojich spolupracovníkov v diele evanjelia zapôsobilo, ako si prajem. Moji bratia, ide o Slovo života, formujete duchovný život ľudí, ktorý je pri správnom usmernení schopný najvyššieho rozvoja. Vo vašom úsilí zvestovať evanjelium príliš presvitá vlastné ja. Kristus ukrižovaný, Kristus vzatý do neba, Kristus znova prichádzajúci by mal tak zjemniť, potešiť a naplniť myseľ kazateľa evanjelia, že tieto

pravdy bude podávať ľudu v láske a opravdivej vážnosti. Vtedy sa kazateľ stratí z dohľadu a vyvýšený bude Ježiš. Tieto témy zatienia všetko a ľuďi zaujmú natoľko, že budú o nich hovoriť, nadchýnať sa nimi, a nie kazateľom, ktorý je len nástrojom. Keď však ľudia, sústredení na kazateľa, prejavujú malý záujem o kázané slovo, mali by si uvedomiť, že pravda neposväcuje ich srdce. Vtedy kazateľ nehovorí svojim poslucháčom tak, aby bol uctený Ježiš a vyvýšená jeho láska.

Kristus povedal: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!„ [Matúš 5,16](#). Vaše svetlo má svietiť tak, aby ľudia vzdávali chválu Bohu, nie vám. Ak vás chvália, mali by ste sa chvieť a hanbiť, pretože hlavný cieľ bol zmarený; oslávený nebol Boh, ale sluha. Nech vaše svetlo tak s v i e t i ! Kristov kazateľ, dávaj pozor, ako svieti tvoje svetlo! Ak žiara svetla smeruje k nebu a zjavuje Kristovu vznešenosť, vtedy svieti správne. Ak osvecuje teba, ak ťa vyvyšuje, ak pútaš ľudský obdiv, potom by bolo lepšie zmlknúť, pretože tvoje svetlo svieti nesprávne.

Živí predstavitelia Krista

Kristovi kazatelia, môžete byť spojení s Bohom, ak budete bdieť a modliť sa. Nech sú vaše slová ochutené soľou, potom celé vaše správanie bude preniknuté kresťanskou zdvorilosťou a pravou dôstojnosťou. Ak vo vašom vnútri vládne Boží pokoj, jeho moc nielen posilní, ale aj zušľachtí vaše srdce a vy budete živými predstaviteľmi Krista. Ľud, ktorý vyznáva pravdu, odpadá od Boha. Ježiš čoskoro príde a veriaci nie sú pripravení. Kazateľ musí sám dosiahnuť vyššiu úroveň, musí sa usilovať o vieru umocnenú väčšou rozhodnosťou, musí nadobudnúť živú a sviežu skúsenosť namiesto skúsenosti mdlej a všednej, akou sa vyznačujú len formálni vyznávači.

Božie slovo vám ukladá veľkú úlohu. Chcete pôstnym a modlitebným úsilím dosiahnuť dokonalejší a zásadnejší kresťanský charakter? Mali by ste dbať o to, aby „vaše nohy kráčali po priamych chodníkoch, aby sa to, čo je chromé nevyklánilo, ale skôr uzdravilo„ [Židom 12,13](#). Úzke spojenie s Kristom dodá vašej práci životodarnú

moc, ktorá prebúdza svedomie, presvedča hriešnika o hriechu a napomáha mu zvolat': „Čo mám robiť, aby som bol spasený?„

Kristus pred svojím nanebovstúpením poveril svojich učeníkov: „Chod'te teda a získavajte učeníkov vo všetkých národoch, krstiac ich v meno Otca i Syna i Svätého Ducha a učiac ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.,, [Matúš 28,19.20.](#) „Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa.,, [Ján 17,20.](#) Toto poverenie sa týka teda aj tých, čo uveria jeho slovu od jeho učeníkov. Všetci, ktorých Boh povolal za svojich vyslancov, by sa mali z Kristovho života učiť praktickej zbožnosti, dosvedčenej v jeho Slove, a poučat' o nej aj iných.

Keď Kristus svojim učeníkom otváral Písmo, začal od Mojžiša cez prorokov a poučal ich o všetkom, čo sa vzťahovalo naňho, pričom im vysvetľoval aj proroctvá. Apoštoli sa vo svojom kázaní vracali až k Adamovi a cez prorocké dejiny viedli svojich poslucháčov až k ukrižovanému Kristovi. Hriešnikom kázali kajat' sa, zrieknuť sa hriechov, a obrátiť sa k Bohu. Dnešní Kristovi zástupcovia by mali kráčať v jeho šľapajach a v každodennom prejave zvelebiť vyvýšeného Krista, ktorý je všetko vo všetkom.

Obrátení kazatelia

Formálnosť sa zmocňuje nielen všeobecných cirkví, ale znepokojivo sa rozrastá aj medzi tými, čo vyznávajú, že zachovávajú Božie prikázania a očakávajú, že čoskoro príde Kristus na nebeských oblakoch. Mali by sme skoncovat' s obmedzenými náhľadmi a neobmedzovat' sa ani v dobročinnosti. Keď však zväčšujeme svoj vplyv a zveľadujeme svoje plány, ako nám Pán otvára cestu, mali by sme sa čo najväčšie snažiť, aby sme nepadli do modloslužby sveta. Keď vynakladáme veľké úsilie o rozšírenie svojho vplyvu, musíme vynaložiť aj primeranú snahu, aby sme získali múdrosť od Boha a mohli rozvinúť všetky odvetvia diela podľa jeho poriadku, a nie z pohľadu sveta. Nemali by sme napodobňovat' zvyky sveta, ale využiť čo najviac príležitostí, ktoré nám Boh poskytol, aby sme ľuďom priniesli pravdu.

Ak sa naše skutky – ako cirkvi – budú zhodovat' s naším vyznaním, uvidíme oveľa väčšie výsledky než dosiaľ. Keby sme mali mužov takých oddaných Bohu, ako bol Eliáš s neochvejnou vierou,

videli by sme, že by sa nám zjavil sám Hospodin, ako sa kedysi zjavoval svätým mužom. Keby sme mali mužov, ktorí by vo vedomí vlastných nedostatkov zápasili s celou vážnosťou viery ako Jákob, videli by sme tie isté výsledky. Božiu moc dostane človek ako odpoveď na modlitbu viery. [374]

Na svete je len málo viery. Len málo je tých, čo žijú v Božej blízkosti. Ako môžeme očakávať viac sily a Božie zjavenie ľuďom, keď zanedbávame jeho Slovo a srdcia nemáme posvätené pravdou? Iným kážu častokrát tí, čo nie sú ani spolovice obrátení, dôverujú len sebe a sú sebestační. Boh však s nimi nepracuje, pretože nemajú posvätené srdce ani život. Nechodia pokorne s Bohom. Potrebujeme obrátených kazateľov – vtedy budeme vidieť Božie svetlo a vo všetkom svojom úsilí budeme pozorovať jeho pomoc.

Za starodávna mali strážcovia na hradbách Siona a v iných mestách najzodpovednejšie postavenie. Od ich vernosti závisela bezpečnosť všetkých obyvateľov mesta. Keď spozorovali nebezpečenstvo, nesmeli mlčať ani vo dne, ani v noci. Každú chvíľu museli volať jeden na druhého a presvedčať sa, či nikto nezaspal a či sa nikomu nič nestalo. Hliadky boli na vyvýšenine, kvôli dohľadu nad dôležitými miestami, odkiaľ mal zaznieť varovný hlas alebo radostná zvesť. Správa šla od jedného k druhému, každý opakoval, čo počul a zvesť obišla celé mesto.

Títo strážcovia predstavujú kazateľov, od vernosti ktorých závisí záchrana ľudí. Šafári Božieho tajomstva by mali strážne bdieť na múroch Siona a ak zbadajú blížitiť sa meč, mali by varovne volať. Ak sú však len ospalými strážcami a ak sú ich duchovné zmysly tak zatemnené, že nevidia a neuvedomujú si žiadne nebezpečenstvo, Boh bude v prípade záhuby obyvateľov požadovať krv ľudu z ich rúk.

Svätá zodpovednosť strážcu

„Človeče, teba som ustanovil za strážcu pre dom Izraela. Ak počuješ slovo z mojich úst, varuj ich v mojom mene.“, [Ezechiel 33,7](#). Strážcovia musia žiť v Božej blízkosti, aby počuli jeho slovo a cítili pôsobenie jeho Ducha, aby sa ľud nespoliehal na nich nadarmo. „Ak poviem bezbožnému: Bezbožný, určite zomrieš! ale ty nepovieš nič, aby si varoval bezbožného pred jeho spôsobom života, ten bezbožný

zomrie pre svoju vinu, ale jeho krv budem vyhl'adávať z tvojej ruky. No ak budeš bezbožného varovať pred jeho spôsobom života, aby sa odvrátil od neho, ale neodvráti sa od svojho spôsobu života, on zomrie pre svoju vinu, ale ty si si zachránil život.,, [Ezechiel 33,8.9](#). Kristovi vyslanci by mali dbať o to, aby svojou nevernosťou nezhynuli sami a nepripravili záhubu tým, čo ich počúvajú.

[375] Boli mi ukázané zbory v rozličných štátoch, ktoré vyznávajú Božie prikázania a očakávajú Kristov druhý príchod. Je v nich veľa ľahostajnosti, pýchy, lásky k svetu a chladnej formálnosti. Títo ľudia sa svojím nedostatkom zbožnosti podobajú starému Izraelu. Mnohí žijú zdanlivo zbožne, a predsa sa nevedia ovládať. Premáha ich chuť a žiadostivosť. Na prvom mieste je vlastné ja. Mnohí sú svojvoľní, panovační, vystatovační, pyšní a neposvätení. Niektorí z nich sú kazateľmi zvestujúcimi sväté pravdy. Ak sa nebudú kažať, Pán pohne ich svietnikom. Zlorečerstvo, ktoré Kristus vyslovil nad neplodným figovníkom je kázňou pre všetkých formalistov a vystatovačných farizejov, ktorí majú hodne lístia, ale nijaké ovocie. Aká to výčitka tým, čo majú formu zbožnosti, ale svojím nekresťanským životom popierajú jej moc! Ten, ktorý sa zľutoval aj nad najväčším hriešnikom, ten, ktorý nikdy neodmietol pravú pokoru a pokánie, nech by vina bola akákoľvek veľká, zdrvujúcimi výčitkami šľahal tých, čo mali plné ústa vyznania a pobožnosti, ale svoju vieru zapierali skutkami.

Naši bratia a sestry by si mali pokladať za povinnosť podporovať tento ústav, ktorý bol založený podľa Božej vôle. Niektorí študenti sa vracajú domov s reptaním a sťažnosťami a rodičia s určitými členmi cirkvi pozorne načúvajú týmto zveličeným, jednostranným správam. Dobre by urobili, keby si povšimli, že každá správa má dve stránky, no namiesto toho prijímajú takéto prekrútené zvesti, aby na nich budovali priehradu medzi sebou a našou školou. Potom začínajú prejavovať obavy, klásť otázky a podozrievať spôsob vedenia školy. Takýto vplyv je veľmi škodlivý. Slová nespokojnosti sa šíria ako nákazlivá choroba a dojmy sa dajú ťažko vymazať. Správy sa zveličia pri každom opakovaní až do krajnosti, hoci pri skúmaní by sa zistilo, že na vine nie sú učitelia a profesori. Tí konali svoju povinnosť, keď chceli upevniť zásady školy, ktoré treba rešpektovať, ak školu nemá zanešváriť nemravnosť.

Nie vždy si rodičia počínajú rozvážne. Mnohí sa všemožne snažia získať iných pre svoje názory, a keď sa im to nedarí, stávajú sa netrpezlivými a náročnými. Keď však ich deti majú dodržiavať pravidlá školského poriadku a búrria sa proti nevyhnutnej disciplíne, príliš často ich rodičia pohotovo zastanú svojím láskyplným súcitom a Božou bázňou namiesto toho, aby ich sami napomínali a pokarhali ich chyby. Takéto správanie býva často kritickým okamihom vo vývoji povahy ich detí. Pravidlá a poriadok sa prestupujú a disciplína je rozvrátená. Deti nenávidia disciplínu a dovoľujú si neúctivo hovoriť o ústavoch v Battle Creeku. Keby rodičia boli pozorní, videli by zlé následky svojho konania. Bol by to ozaj najväčší zázrak, keby v ústave so štyristo študentmi, ktorých spravujú len krehkí ľudia, mal byť každý pohyb taký dokonalý a presný, že by nebolo treba nijakej kritiky.

Keby sa rodičia vžili do situácie učiteľov a videli, aké ťažké je starať sa a udržiavať poriadok v škole medzi stovkami študentov s najrôznejšími duševnými predpokladmi, všetci by po uvážení

* [Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 428.429: Naša škola

[377]

videli inak. Mali by si uvedomiť, že niektoré deti neboli doma správne vychovávané. Pretože sa im ustavične povol'ovalo a nikto ich nevedol k poslušnosti, veľmi by im pomohlo, keby sa dostali od svojich nerozvážnych rodičov pod prísnu disciplínu a výcvik, akým prechádzajú budúci vojaci v armáde. Ak sa nič nevykoná pre výchovu týchto detí, ktoré neveriaci rodičia tak žalostne zanedbali, Ježiš ich nikdy neprijme; kým ich nejaká donucovacia moc neusmerní, budú bez úžitku v tomto živote a nebudú mať účasť ani na živote budúcom.

V nebi je dokonalý poriadok, dokonalá poslušnosť, dokonalý pokoj a súlad. Kto nerešpektuje poriadok a disciplínu v tomto živote, nerešpektoval by ani poriadok v nebi. Takí ľudia nemôžu vojsť do neba, pretože každý, kto tam príde, bude mať rád poriadok a bude rešpektovať jeho zásady. Povahy vytvorené v tomto živote rozhodnú o budúcom určení. Keď príde Kristus, nezmení charakter žiadneho človeka. Vzácny čas skúšky sme dostali nato, aby sme oprali rúcho svojej povahy a vybielili ho v Baránkovej krvi. Zbavit' sa poškvŕn hriechu vyžaduje celoživotnú námahu. Každý deň musíme vynaložiť nové úsilie, aby sme sa vedeli zriekať a zapierať. Každý deň máme znova zápasit' a získavať nové víťazstvá. Každý deň by mal človek vážne prosit' Boha o mocné víťazstvo kríža. Rodičia by nemali zanedbať žiadnu zo svojich povinností a mali by blahodarne vplývať na svoje deti. Tak by ich mali vychovávať, aby mohli byť požehnaním pre ľudskú spoločnosť tu na zemi a raz mohli zožať úrodu večného života.

Tí študenti, čo vyznávajú, že milujú Boha a poslúchajú pravdu, by sa mali tak ovládať a nábožensky byť takí zásadoví, aby obstáli v pokušení a aby sa v škole, vo svojich ubytovniach a kdekoľvek sa ocitnú, mohli postaviť na Ježišovu stranu. Náboženstvo nemá byť len plášťom do Božieho domu, ale náboženskou zásadovosťou sa musí vyznačovať celý život. Tí, čo pijú z Prameňa života, nebudú túžiť po nejakej zmene a zabavení ako neveriaci. V ich povahe a správaní vynikne vyrovnanosť, pokoj a šťastie, ktoré nachádzajú v Ježišovi, keď mu denne predkladajú svoje ťažkosti a bremená. Dokážu, že na ceste poslušnosti a povinnosti je spokojnosť a radosť. Takíto žiaci budú požehnané pôsobiť na svojich spolužiakov i na celú školu. Tí, čo tvoria túto vernú armádu, potešia a povzbudia učiteľov a profesorov v ich úsilí a odmietnu každú nevernosť, nezhodu a nedisciplinovanosť. Ich vplyv bude záchranný a ich skutky obstoja v onen veľký Boží deň a pôjdu za nimi do budúceho života. Vplyv ich životného svedectva bude tu pôsobiť po celú večnosť. Jediný vážny, svedomitý, verný mladík v škole je nedocenený poklad. Nebeskí anjeli ho pozorujú so záľubou. Drahý Spasiteľ ho miluje a v záznamoch nebies bude zapísaný každý čin spravodlivosti, každé odrazené pokušenie, každé premožené zlo. Taký mladík stavia dobrý základ pre budúcnosť, aby získal večný život...

Do určitej miery záleží na kresťanskej mládeži, či ústavy, ktoré Boh prikázal zriadiť ako prostriedky na pokrok jeho diela, sa udržia do budúca. Na dnešnej mládeži, ktorá sa dostáva k činu, spočíva veľká zodpovednosť. Nebolo obdobia, v ktorom by výsledky tak záviseli od určitej generácie. Ako veľmi je teda dôležité, aby mladí ľudia boli pripravení na veľké dielo, aby ich Pán mohol použiť ako svoje nástroje. Ich Stvoriteľ si robí nárok na nich pre prednosti, ktoré majú pred inými.

Boh im dal život i telesné a duševné schopnosti. Pripravil ich, aby si múdro počínali, aby im mohol zveriť dielo, ktoré pretrvá

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 432-435: Dielo v Iowe.

[379]

večnosť. Za tieto veľké dary od nich požaduje, aby pestovali a cvičili svoje rozumové a mravné schopnosti. Nedal im ich len na zábavu, alebo aby ich užívali proti jeho vôli a jeho rozhodnutiu, ale aby ich použili na šírenie pravdy a svätosti vo svete. Za svoju ustavičnú dobrotu a nekonečnú milosť očakáva od nich vd'ačnosť, úctu a lásku. Pán žiada, aby poslúchali jeho zákon a všetky jeho múdre rady, ktoré ochránia mládež pred satanskými nástrahami a povedú ju na cestu pokoja. Keby žiaci mohli pochopiť, že uznávanie disciplíny v našich ústavoch má na zreteli výchovu ich pováh pre spoločnosť, že zušľachtuje myseľ, rozhojňuje ich sťastie, nebúrili by sa proti stanoveným pravidlám a zdravým požiadavkám, netvorili by si predsudky a nepodozrievali by tieto ústavy. Naša mládež by mala verne a odvážne splniť požiadavky, ktoré sú na ňu kladené, bude to zárukou úspechu. Prudké, nedisciplinované povahy medzi mládežou v tejto dobe pôsobia zármutok. Veľká vina spočíva na ich rodičoch. Bez Božej bázne nik nemôže byť naozaj šťastný.

Krátkym, ale hrozným príbehom Ananiáša a Zafíry poučá Písmo všetkých Kristových nasledovníkov. Toto dôležité naučenie nezapôsobilo celou svojou závažnosťou na mysle našich veriacich. Bude pre všetkých užitočné zamyslieť sa nad podstatou urážky, pre ktorú sa títo vinníci stali výstražným znamením. Celý príbeh je dôkazom Božej spravodlivosti a každého by mal priviesť k bázni a chveniu, aby sa nik neodvážil opakovať hriechy, ktoré privolali taký trest.

Sebeckto bolo tým veľkým hriechom, ktorý pokrivil charakter tejto hriešnej dvojice. Ananiáš, jeho žena Zafíra a iní mali príležitosť počuť apoštolov. Božia moc sprevádzala ich slovo a hlboké presvedčenie sa zmocnilo všetkých prítomných. Jemný vplyv Božej milosti pôsobil na ich srdce, aby prestali sebecky lipnúť na pozemskom majetku. Keď ich Boží Duch takto priamo ovplyvnil, rozhodli sa záväzne dať Pánovi isté pozemky. Len čo sa však tento nebeský vplyv pominul a naliehavosť dojmu sa stlmila, manželia začali revídovať svoj sľub a uchýľovať sa od jeho splnenia. Zdalo sa im, že sa prenáhli, a preto chceli o tom znova pouvažovať. Tým otvorili dvere satanovi, ktorý im ovládol srdce.

Tento príbeh mal byť výstrahou všetkým, aby zabránili prvému prístupu satana. V ich srdci bola predovšetkým skrytá žiadostivosť. Keď boli zahanbení, že bratia vedia o ich sebeckve, pre ktoré odopreli dať Bohu, čo mu slávnostne a záväzne sľúbili, uchýlili sa ku klamstvu. Spoločne prediskutovali celú záležitosť a vedome sa rozhodli ponechať si časť ceny utrženej za pozemok. Keď boli usvedčení z podvodu a falošnosti, stihol ich okamžitý trest. Obaja zomreli. Vedeli, že Pán, ktorého takto chceli oklamať, videl každému z nich do srdca, pretože Peter povedal: „Ananiáš, prečo ti satan naplnil srdce, aby si klamal Duchu Svätému a odložil si si z peňazí za predané pole? Či si si ho nemohol nechať a nepredať ho? A keď si ho už predal, či nebolo tvoje? Nemohol si s peniazmi zaň voľne nakladať?”

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 462-476.

Ako si sa mohol rozhodnúť pre takúto vec? Klamal si nie ľuďom, ale Bohu!., [Skutky apoštolov 5,3.4.](#)

[381] Tento zvláštny príklad mal chrániť mladú cirkev pred znemravením, ktoré jej hrozilo z rýchleho prílivu členov. Všetci vyznávači Krista onej doby a súčasne aj všetci tí, čo po nich budú vyznávať jeho meno, dostali tým výstrahu, že Boh žiada verné plnenie sľubov. Napriek tomuto významnému trestu za klamstvo a podvod v kresťanskej cirkvi sa často opakoval ten istý hriech a v našich časoch je to bežné. Bolo mi ukázané, že Boh dal tento príklad na výstrahu všetkým, ktorí budú v pokušení konať podobne. Sebecké konanie a podvod sú v cirkvi takmer denným javom. Bohu sa zadŕža to, čo si nárokuje. Mnohí ho okrádajú a dostávajú sa do sporu s jeho spôsobom šírenia svetla a pravdy do celého sveta.

Podpora Božieho diela

Boh vo svojich múdrych plánoch zveril pokrok svojho diela osobnému úsiliu a dobrovoľným darom svojho ľudu. Tým, že pozval človeka k spolupráci vo veľkom diele vykúpenia, pozoruhodne ho poctil. Kazateľ nemôže kázať, kým nie je poslaný. Šírenie svetla nespočíva len na kazateľoch. Každý nový člen cirkvi sa zaväzuje, že bude Kristovým poslom už svojím životom podľa vyznávanej pravdy. Kristovi nasledovníci by mali šíriť svetlo, ktoré im zveril Pán pred svojím odchodom do neba.

Ústavy, ako nástroje misijného šírenia diela na zemi, treba podporovať. Treba stavať modlitebne, budovať školy a vydavateľstvá, určené na vykonanie veľkého diela pri šírení pravdy, ktorá sa v písaných prejavoch dostáva do všetkých častí sveta. Budovať tieto ústavy nariadil Pán a mali by sa udržiavať z desiatkov a dobrovoľných obetí. Čím viac sa šíri dielo, tým väčšia je aj potreba prostriedkov na rozmach všetkých odvetví. Tí, čo prijali pravdu a stali sa účastníkmi Božej milosti, môžu spolupracovať s Kristom prinášaním dobrovoľných obetí a ochotných darov. Ak si členovia cirkvi v srdci prajú, aby sa už prestalo s požadovaním prostriedkov, dávajú vlastne najavo, že prijímajú, aby Božie dielo nešlo dopredu.

Jákobova skúsenosť

„Vtedy sľúbil Jákob sľub a povedal: Ak bude Boh so mnou a bude ma chrániť na tejto ceste, ktorou idem, a dá mi chleba jesť a rúcho odiať sa, a navrátim sa v pokoji do domu svojho otca, bude mi Hospodin Bohom. A tento kameň, ktorý som postavil na pamiatku, bude domom Božím. A zo všetkého čo mi dáš, ó Bože, dám ti istotne desatinu.,, [1. Mojžišova 28,20-22](#).

Okolnosti, ktoré priviedli Jákoba k sľubu, sa podobajú tým, za akých sa aj dnes ľudia rozhodujú Bohu niečo sľúbiť. Jákob sa svojím hriešnym skutkom dostal k požehnaniu, o ktorom vedel, že mu ho Boh vo svojom vernom Slove sľúbil. Svojím nerozvážnym správaním prejavil veľký nedostatok dôvery, že Boh môže svoj zámer uskutočniť, nech sa prítomnosť javí akokoľvek znepokojujúca. Namiesto toho, aby zaujal miesto, ktoré závidel, bol nútený zachraňovať si život útekem pred Ézavovým hnevom. Musel putovať tisíce kilometrov pustatinou len s palicou v ruke. Stratil odvahu a srdce mu naplnili výčitky a obavy. Vyhýbal sa ľuďom, aby ho nedostihol rozhnevaný brat. Boží pokoj mu nebol útočiskom, pretože ho prenasledovala myšlienka, že sa pripravil o Božiu ochranu. [382]

Končí sa druhý deň jeho cesty. Jákob je unavený, hladný, bez prístrešia a cíti, že Boh na neho zabudol. Vie, že všetko toto nešťastie si na seba privola sám svojím nesprávnym konaním. Tiesnia ho temné mraky zúfalstva a cíti sa ako vyvrhel'. Srdce mu plní neznáma hrôza, takže sa sotva odvažuje modliť'. Jákob je však natoľko osamelý, že si uvedomuje potrebu Božej ochrany, ako ju predtým nikdy nepocítil. V plači vyznáva svoj hriech Bohu a žiada nejaký dôkaz, že ho Boh celkom neopustil. Jeho obťavené srdce však nenachádza úľavu. Stratil všetku dôveru v seba a bojí sa, že ho Boh jeho otcov zavrhol. Hospodin, Boh milostivý, sa však zľutováva nad opusteným, zarmúteným človekom, ktorý zbiera kamene, robí si z nich podhlavník a prikrývkou mu je len nebeský baldachýn.

V nočnom videní pozoruje tajomný rebrík, ktorý sa jedným koncom opiera o zem a druhým sa dotýka hviezdnych zástupov najvyšších nebies. Anjeli vystupujú a zostupujú po žiarivom rebríku a ukazujú mu cestu, spojenie medzi nebom a zemou. Počuje hlas, ktorý obnovuje sľub milosti, ochrany a budúcich požehnaní. Keď sa Jákob zo sna prebudil, povedal: „Naozaj Hospodin je na tomto

mieste, a ja som o tom nevedel!., 1. Mojžišova 28,16. Podíval sa naokolo, akoby čakal, že uvidí nebeských poslov. Jeho udivene upretý pohľad vnímal už len nejasné obrysy pozemských predmetov a nad sebou nebesá, ožiarené svetelnými klenotmi. Zmizol rebrík, stratili sa jasní poslovia a slávny majestát nad sebou mohol už vidieť len v predstave.

Jákoba sa zmocňoval strach nad hlbokým tichom noci a živým vedomím, že je v Božej prítomnosti. Srdce mal plné vd'ačnosti, že nezahynul. V tú noc už nezaspal. Myslel mal plnú hlbokú a vrúcnu vd'ačnosť, ktorá sa snúbila s posvätnou radosťou.

„Včasráno vzal Jákob kameň, ktorý si položil pod hlavu, vztýčil ho ako posvätný stĺp a zvrchu ho polial olejom., 1. Mojžišova 28,18. Na tomto mieste dal Bohu slávnostný sľub.

Dodržanie sľubu

[383] Jákob dal svoj sľub, keď ho občerstvila rosa milosti a posilnila istota Božej prítomnosti. Len čo Božia sláva poodstúpila, bol v pokušení, v akom bývajú aj dnešní ľudia. On však zostal svojmu sľubu verný a nepomýšľal, že by nemusel splniť, čo sľúbil. Mohol uvažovať, ako sa robieva aj dnes, že toto zjavenie bolo predsa len snom, že svoj sľub vyjadril v návale nadšenia a že ho teda nemusí splniť. Jákob zmýšľal inak.

Prešli dlhé roky, kým sa Jákob odvážil vrátiť sa do svojej krajiny. Keď sa však na to odhodlal, verne splnil Pánovi svoj sľub. Zbohatol a veľké množstvo jeho majetku prešlo do Božej pokladnice.

Mnohí dnes troskotajú tam, kde Jákob víťazil. Ľudia, ktorým Boh dal najväčšie majetky, mávajú aj najväčší sklon zadržať si, čo vlastnia, ak majú odovzdať primeraný obnos. Jákob dal desatinu zo všetkého, čo mal, a potom spočítal použité desiatky a Pánovi dal aj z toho, čo používal sám, kým bol v krajine pohanov a svoj sľub nemohol plniť. Bolo toho mnoho, ale on nezaváhal. To, čo sľúbil Bohu, nepokladal za svoje, ale za Pánovo.

Božie požehnanie

O veľkosti daru do Božej pokladnice rozhoduje množstvo majetku. Komu bolo viac zverené, od toho Boh požaduje väčší dar.

Keď má kresťan desať tisíc či dvadsať tisíc korún, potom Boh od neho žiada nielen dar podľa desiatkového systému, ale aj obeť za hriech a obeť chvály. Levítsky zákon sa vyznačoval najmä dôrazom na posvätnosť majetku.

Keď hovoríme o desiatkoch ako o základe židovského prispievania na náboženské účely, nehovoríme dost' zrozumiteľne. Hospodin stál dôrazne za svojimi požiadavkami, ktoré takmer v každej oblasti života pripomínali Darcu, ktorý požaduje určitú časť pre seba. Od Izraelcov sa žiadalo, aby odvádzali poplatok za svojho prvorodeného syna, za prvotinu stáda a prvotinu žatvy. Nárožné miesta svojich polí mali prenechať chudobným. Čokoľvek im vypadlo z rúk, tiež zostalo nemajetným a raz za sedem rokov mali celé polia zarodiť len pre chudobných. Boli tu obeť dary, obeť za viny, obeť za hriechy a odpustenie všetkých dlžôb každého siedmeho roka. Boli ešte početné výdavky na pohostinstvo a dary pre chudobných, ako aj dane z majetku.

Pre zachovanie platnosti zákona bolo treba v určitých obdobiach vykonať prieskum, či ľud verne plní, čo sľúbil, alebo nie. Svedomí jednotlivci vracali Bohu až tretinu zo všetkého svojho príjmu na náboženské účely a pre chudobných. Tieto požiadavky sa nevzťahovali na zvláštnu triedu ľudí, ale na všetkých, pretože záviseli od množstva majetku. Okrem všetkých týchto systematických a pravidelných darov boli ešte dary zvlášť, tzv. dobrovoľné obeť pri zvláštnych príležitostiach, akou bola stavba svätostánku na púšti a výstavba jeruzalemského chrámu. Tieto ustanovenia určil Boh na dobro svojho ľudu a na podporu svojho diela.

Nezanedbávajte svoje povinnosti

[384]

V tomto ohľade sa musíme prebudiť. Len málo je tých, ktorých trápi svedomie, keď zanedbávajú povinnosť dobročinnosti. Málo ľudí cíti výčitky svedomia, že denne olupujú Boha. Keď kresťan zámerne alebo príležitostne zle vypláca svojho blížneho, alebo nechce vymazať vyrovnaný dlh, potom, ak nemá zatvrdnuté srdce, bude ho obviňovať svedomie. Nemá pokoj, hoci o tom vie len sám. Je mnoho zanedbaných sľubov a nesplnených záväzkov. A predsa, ako málo je tých, čo sa nad tým trápia a znepokojujú. Ako málo je tých, čo si uvedomujú vinu za nesplnenie tejto povinnosti. Musíme sa nad

tým znova a hlbšie zamýšľ' at'. Svedomie treba prebudiť a celej veci venovať vážnu pozornosť, pretože v posledný deň budeme vydávať počet Bohu a jeho veľké požiadavky musia byť splnené.

Zodpovednosti kresťanských podnikateľov, nech je už ich majetok veľký či malý, budú primerané darom, ktoré od Boha dostali. Zvodnosť bohatstva priviedla do zahynutia tisíce a desaťtisíce ľudí. Títo boháči zabúdajú, že sú len správcami a že sa rýchlo blíži deň, keď budú počuť: „Vydaj počet zo svojho šafárenia.,, [Lukáš 16,2](#). Podľa podobenstva o hrivnách je každý človek zodpovedný za to, ako naložil s darmi, ktoré dostal. Úbohý človek z podobenstva cítil najmenšiu zodpovednosť preto, že mal len najmenší dar, a nijako sa nerozhodol zverenú hrivnu zúročiť. Preto bol uvrhnutý do vonkajších temnôt.

Kristus povedal: „Ako ťažko sa dostanú bohatí do kráľovstva Božieho.,, [Marek 10,23](#). A jeho učeníci sa divili tomu, čo učil. Keď kazateľ, ktorý pracoval a úspešne privádzal ľudí ku Kristovi, opúšťa a posvätné dielo a utieka sa k honbe za pozemským ziskom, je nazvaný odpadlíkom a bude sa Bohu zodpovedať za hrivny, ktoré zneužil. Do cirkvi vstupujú podnikatelia, hospodári, mechanici, obchodníci, právnici, ako aj iní, a stávajú sa Kristovými nasledovníkmi. Aj keď každý z nich dostal iné hrivny, ich zodpovednosť za osobné úsilie o pokrok Božieho diela, ako aj za svoje prostriedky na tento pokrok, nie je však o nič menšia než zodpovednosť, ktorá spočíva na kazateľoch. Zlorečenie, ktoré padá na kazateľa, ak bezvýhradne nezvestuje evanjelium, dopadne aj na podnikateľa, ak pri odlišnom obdarovaní nebude spolupracovať s Kristom, aby dosiahol podobne dobré výsledky. Keď si to jednotlivci uvedomia, poniektorí povedia: „To je tvrdá reč.,, no predsa je pravdivá, aj keď ju skutky Kristových nasledovníkov ustavične vyvracajú.

Rovnosť v prispievaní

[385] Boh zázrakom svojej milosti opatril svojmu ľudu na púšti chlieb a mohol by obstaráť všetko potrebné aj pre náboženskú službu. On to však nerobí, pretože vo svojej múdrosti vie, že mravná disciplína jeho ľudu spočíva na takej spolupráci s ním, kde každý niečo koná. Kým sa musí pravda šíriť, Božie požiadavky sa týkajú ľudí a oni sú zaviazaní dávať z toho, čo im na tento účel zveril. Boh, Stvoriteľ

človeka, to svojím plánom pravidelných príspevkov zariadil tak, aby na každého pripadla táto povinnosť podľa jeho schopností. Každý sa má hodnotiť sám a dať podľa svojho úmyslu. Mnohí sú však z rodu Ananiáša a Zafíry. Domnievajú sa, že keď si ponechajú časť toho, čo Boží desiatkový systém od nich žiada, bratia sa to nikdy nedozvedia. Takto zmýšľali aj manželia, ktorých príklad sme dostali za výstrahu. Boh nás v tomto príbehu upozorňuje, že vidí do srdca. Človek pred ním nemôže skryť svoje pohnútky. Pán tu nechal trvalú výstrahu na všetky časy, aby varoval pred hriechom, ku ktorému je ľudské srdce stále naklonené.

Aj keď dnes nijaké viditeľné prejavy Božej neľúbosti nestíhajú hriech Ananiáša a Zafíry, predsa je tento hriech pred Bohom rovnako ohavný a celkom iste sa vypomstí na priestupníkoch v deň súdu. Mnohí však Božie zlorečenie pocítia ešte v tomto živote. Keď sa dielu niečím zaviazesh, potom si sľúbil Bohu a sľub treba sväto splniť. Boh to pokladá za svätokrádež, ak si si k svojmu úžitku privlastnil niečo z toho, čo si sa zaviazal odovzdať na podporu jeho svätého diela.

Svätosť záväzkov

Keď niekto ústne alebo písomne sľúbil v prítomnosti bratov, že istú hodnotu odovzdá, potom sú tu viditeľní svedkovia zmluvy medzi Bohom a sľubujúcim. Nejde o sľub človekovi, ale Bohu, a je to ako dlžobný úpis blížnemu. Nijaký dlžobný úpis nezaväzuje kresťana tak, ako sľub, ktorý dal Bohu.

Kto sa takto zaväzuje blížnemu, obyčajne nepomýšľal a nejako sa striasť svojich záväzkov. Sľub Bohu, Darcovi všetkých darov, je ešte závažnejší. Prečo by sme sa teda chceli vyhýbať splniť sľuby, ktoré sme dali Bohu? Môžeme azda sľuby dané Bohu pokladať za menej záväzné? Či azda preto, že tieto sľuby sa nebudú pretriasať v pozemskej súdnej sieni, majú byť menej platné? Či môže Boha olupovať ten, kto vyznáva, že je spasený krvou nekonečnej obete Ježiša Krista? Či jeho sľuby a činy nepadajú na váhu nebeskej spravodlivosti?

Každý z nás má nejaký prípad, ktorý sa tam zvažuje. Naše konanie zaväži proti nám. Smrteľne vážny bol prípad Ananiáša a Zafíry.

Tým, že si ponechali časť utrženej hodnoty, klamali Duchu Svätému. Vinný je každý, kto koná podobne.

[386]

Keď prítomnosť Božieho Ducha ovplyvní ľudské srdcia, sú potom ochotnejšie zaprieť sa a obetovať na Pánovo dielo. Keď Božie svetlo mocne presvieti myseľ, vtedy premôže aj starého človeka; sebecko stráca svoj vplyv na srdce, prebúdzajú sa túžby napodobiť vzor Ježiša Krista a vedú k sebazapreniu a štedrej obetavosti. Vtedy mäkne povaha prirodzene sebeckého človeka, ktorý sa stáva láskavým a súcitným voči hriešnikom a dáva sľub Pánovi ako kedysi Abrahám a Jákob. Pri takýchto príležitostiach sú prítomní nebeskí anjeli. Láska k Bohu a k ľuďom víťazí nad sebeckom a svetskými záľubami. Deje sa to najmä vtedy, keď Boží služobník pod vplyvom moci Božieho Ducha vysvetľuje Boží plán vykúpenia zavŕšený v Obeti na kríži. V nasledujúcich textoch Písma si môžeme povšimnúť, ako Boh hľadá na sľuby:

„Potom Mojžiš hovoril náčelníkom izraelských kmeňov: Toto prikázal Hospodin: Ak muž dá Hospodinovi sľub alebo prísahu, že berie na seba záväzok, nech nezruší svoje slovo; nech splní všetko tak, ako to vyšlo z jeho úst., [4. Mojžišova 30,2.3.](#) „Nedopusť, aby ťa ústa zviadli na hriech, nehovor pred Božím poslom: Bol to omyl. Prečo sa má Boh hnevať pre tvoju reč a zničiť dielo tvojich rúk?“, [Kazateľ 5,5.](#) „Do tvojho domu vojdem so spaľovanými obetami, splním ti svoje sľuby, ktoré vyriekli moje pery a v súžení vyslovili moje ústa., [Žalm 66,13.14.](#) „Je osídлом pre človeka nerozvážne povedať: Sväté! A len po daných sľuboch rozmýšľať“, [Príslovia 20,25.](#) „Cudzincovi smieš požičať na úrok, ale svojmu bratovi nedávaj na úrok, aby ťa požehnal Hospodin, tvoj Boh, pri každom konaní v krajine, ktorú ideš zabráť. Ak dáš svoj sľub Hospodinovi, svojmu Bohu, nemeškaj ho splniť, lebo ťa Hospodin, tvoj Boh, určite vezme na zodpovednosť a budeš mať hriech. Ak sa zdržíš sľubovania, nebudeš mať hriech., [5. Mojžišova 23,21-23.](#)

„Dávajte sľuby Hospodinovi, svojmu Bohu a splňajte ich! Nech všetci vôkol neho prinášajú dary tomu, ktorý vzbudzuje bázeň., [Žalm 76,12.](#) „Vy ho však znesväcujete tým, že hovoríte: Stôl Pánov je poškvrný, a čo sa naň donáša, je opovrhnutý pokrm! Hovoríte: Hľa, aká námaha! Opovrhujete tým – vraví Hospodin mocností – a prinášate ulúpené, krívajúce a choré ako obetný dar, a ja to mám so záľubou prijať z vašej ruky? – vraví Hospodin. Zlorečený je klamár,

ktorý má v stáde samca, sľúbi ho, a predsa obetuje Pánovi, čo je chybné. Ved' ja som veľký kráľ – vraví Hospodin mocností – a moje meno je hrozné medzi národmi.,, [Malachiáš 1,12-14](#).

„Radšej nesľubuj, akoby si mal sľúbiť a nesplniť. Nedopušť, aby ťa ústa zviadli na hriech.,, [Kazateľ 5,4.5](#).

Boh určil, kde človek môže priložiť ruku k dielu záchrany svojich blížnych. Môže spolupracovať s Kristom a konať skutky milosrdenstva a dobročinnosti, no nemôže ich vykúpiť, pretože nemôže splniť nároky pošliapanej spravodlivosti. Toto môže vykonať len Boží Syn tým, že odkladá česť a slávu, že svoje božstvo odieva človečenstvom a prichádza na zem pokoriť sa a obetovať svoju krv za človeka. [387]

Keď Kristus posielal svojich „do celého sveta,, kázať evanjelium všetkému stvoreniu, určil ľuďom š i r i ť zvest' evanjelia. Kým jedni idú kázať, Boh vyzýva druhých, aby desiatkami a obet'ami podporovali toto šírenie zvesti Slova ústne alebo tlačou v celom svete. Toto sú prostriedky, ktorými Boh povznáša človeka. Práve toto dielo človek potrebuje, pretože ono prebúdza najhlbšie city jeho srdca a mobilizuje k činnosti najvyššie duchovné schopnosti.

Človek ako Boží nástroj

Všetko dobré na zemi stvorila Božia štedrá ruka ako prejav lásky k človekovi. Stará sa o chudobných a dbá o náboženské potreby. On zveril prostriedky ľuďom, aby jeho dary dostali prostredníctvom ľudí tam, kde sa koná dielo záchrany blížnych. Na tomto rozsiahlom poli má každý vykonať určitú časť diela. Nikto by si však nemal myslieť, že Boh závisí od človeka. Ved' Boh by mohol povedať slovo a z každého chudáka by bol boháč. Vo chvíli by mohol vyliečiť ľudstvo zo všetkých chorôb. Úplne by sa mohol obísť bez svojich pozemských služobníkov a mohol by poslať anjelov, aby zvestovali jeho pravdu. Mohol by ju napísať na oblohu alebo ju vytlačiť na lístie stromov a poľné kvety, mohol by ju sám mocne oznámiť z neba. Všemohúci Boh sa však nerozhodol pre žiaden z týchto spôsobov. Dobre vedel, že človek musí niečo robiť, ak má byť život požehnaním. Zlato i striebro je Pánovo, a keby chcel, mohol by to v prúdoch spŕšky zoslať z neba. Namiesto toho však povolal človeka za správcu a zveril mu prostriedky. Človek ich nemal

hromadiť, ale použiť na službu iným, a tým sa stať sprostredkovateľom požehnania na zemi. Boh ustanovil tento systém štedrej obetavosti preto, aby sa človek mohol stať ochotnou, nesebeckou bytosťou, akou je jeho Stvoriteľ, a aby nakoniec mohol byť s ním vo večnej sláve.

Boh pracuje prostredníctvom ľudí a ktokoľvek prebúdza ich svedomie a vyzýva k dobrým skutkom a skutočnému záujmu o pokrok diela a šírenie pravdy, nekoná to sám zo seba, ale z Božieho Ducha, ktorý v ňom pôsobí. Sľuby za týchto okolností majú posvätný charakter a sú ovocím diela Božieho Ducha. Keď niekto tieto sľuby splní, alebo prijíma túto obeť a takýchto ochotných pracovníkov ustanoví v nebi za správcov nad mnohým. Títo kladú dobrý základ pre budúcnosť, aby mohli dôjsť k večnému životu.

[388]

Keď však ľudia prestanú živo cítiť bezprostrednú prítomnosť Božieho Ducha a myseľ sa začne zaujímať o časné životné záujmy, vtedy sú v pokušení zapochybovať o platnosti záväzkov, ktoré ochotne vzali na seba. Takéto povolenie satanskému pokušeniu vedie k úvahám, že v situácii určitého nevyhnutného tlaku sa rozhodovali pod vplyvom chvíľkového nadšenia, že precenili potrebu prostriedkov nutných pre Božie dielo a že boli dovedení k sľubu pod falošnými zámienkami bez toho, že by úplne poznali celú záležitosť, a preto by sa radi zbavili záväznosti sľubu. Či majú kazatelia moc prijať takéto výhovorky a povedať: „Svoj sľub nemusíte splniť, ste voľní od záväzku?“, Keby sa toto odvážili, spolčovali by sa v hriešnom čine s tými, ktorí sľub neplnia...

Cirkev je zodpovedná za sľuby jej jednotlivých členov. Keď vidí, že niektorý brat zanedbáva plniť, čo sľúbil, mala by s ním hovoriť síce láskavo, ale jasne. Ak je v situácii, ktorá mu neumožňuje sľub splniť, a inak je vážnym členom zboru a má ochotné srdce, vtedy mu má cirkev s porozumením a súcitne pomôcť. Členovia zboru tým premestia situáciu a sami budú požehnaní.

Pán chce, aby členovia jeho cirkvi pokladali svoje povinnosti voči nemu za také záväzné, ako pokladajú za nevyhnutné vyrovnáť svoj dlh obchodníkovi. Nech každý preskúma svoj život a uvidí, či zanedbal nejaké nesplnené sľuby a potom nech vynaloží všetko úsilie, aby zaplatil „do posledného haliera,, pretože sa všetci musíme dostaviť k poslednému účtovaniu, kde okrem pravdy a poctivosti nič neobstojí.

„Nezhromažd'ujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a mole a kde sa zlodeji vlamujú a krahnú. Zhromažd'ujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera ani hrdza, ani mole a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú.,, [Matúš 6,19.20](#). Sebeectvo je hriech, ktorý ničí dušu. Patrí k nemu lakomstvo, ktoré je modloslužbou. Všetko náleží Bohu. Všetok úspech, z ktorého sa tešíme, je dôsledkom Božieho požehnania. Boh je veľký a štedrý darca. Ak od nás žiada určitú časť z toho, čo nám dal, nechce z našich darov zbohatnúť, pretože od nás nič nepotrebuje. Dáva nám tým len príležitosť na sebazapieranie, lásku a súciti s blížnymi, a to nás má zušľacht'ovať.

Boh si v každej dobe, od Adama až dodnes, robí nárok na to, čo človek pokladá za svoje vlastníctvo. Hovorí: Ja som ten pravý vlastník vesmíru, a preto mi posväť prvotinu svojich úrod, dones mi daň vernosti, odovzdaj mi, čo je moje, a tak uznaj moju zvrchovanosť. Vtedy budeš mať dostatok, budeš sa tešiť z mojich darov, lebo ja sám ťa požehnám. „Cti Hospodina daromi svojho imania a prvotinami z každého svojho výnosu.,, [Príslovia 3,9](#).

Božie požiadavky sú na prvom mieste. Neplníme jeho vôľu, ak mu obetujeme len to, čo nám z príjmu zostane, keď sme sa už postarali o všetky svoje zdanlivé potreby. Prv než vydáme nejakú časť svojho zárobku, mali by sme mu oddeliť to, čo mu patrí. V starozmluvnej dobe ustavične horela na oltári obet' vd'áčnosti, čím sa prejavovala stála podlžnosť človeka voči Bohu. Aj prospech nášho obyčajného podnikania je prejavom Božieho požehnania. Časť svojho príjmu máme venovať chudobným a väčšia časť sa má použiť na Božie dielo. Ak Bohu odovzdáme, čo žiada, zostatok bude posvätený a požehnaný na naše potreby. Keď však človek okráda Boha a ponecháva si, čo Boh požaduje, na všetkom spočinie Božie zlorečenie.

Podľa Božieho plánu majú byť ľudia sprostredkovateľmi prostriedkov na podporu Pánovho diela, ktoré sa má na svete šíriť z jeho

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 476-485.

[390] vôle. Boh dal ľudom určité vlastníctvo, aby ho rozumne používali. Nemali by sebecky hromadiť, ani utrácať v prepychu a sebeckom pôžitkárstve, v odievaní alebo výzdobe svojich príbytkov. Pán zveril ľudom prostriedky, ktorými majú podporiť snahy jeho služobníkov, kazateľov a misionárov a vydržiavať ústavy, ktoré dal zriadiť.

Tí, čo sa tešia zo vzácneho svetla pravdy, mali by cítiť úprimnú túžbu rozšíriť ho všade. Máme niekoľko verných, ktorí sa nikdy nezľaknú povinností a neutekajú pred zodpovednosťou. Ich srdcia a peňaženky sú vždy otvorené na každú výzvu obetovať prostriedky na podporu Božieho diela. Poniectorí ochotne prekročia mieru svojej povinnosti, akoby z obavy, aby nezmeškali príležitosť odložiť si poklad v nebi.

Iní zas robia čo možno najmenej. Hromadia majetok, alebo nešetrne rozhadzujú prostriedky na sebecké záujmy, no len zdráhavo dávajú malú časť na podporu Božieho diela. Ak Bohu niečo sľúbia, čoskoro to oľutujú a chcú sa vyhnúť splniť to, čo sľúbili. Ak sa to nedá, svoje sľuby plnia aspoň veľmi pomaly. Desiatky umenšujú, ako len môžu v obave, že to, čo Bohu vrátia, je stratené. Naše rozličné ústavy sa môžu zadlžovať pre nedostatok prostriedkov, títo sa však správajú, akoby im to bolo úplne jedno, či ústavy prospievajú, alebo nie. A pritom ide o Božie prostriedky, pomocou ktorých má byť osvietený svet.

Šafárenie starých ľudí

Naše ústavy nedostali ako iné podobné inštitúcie dotácie a dedičstvá. Boh im však pomáhal, žehnal ich a vykonal cez ne mnoho dobrého. Máme medzi sebou starých ľudí, ktorí sa blížia ku koncu svojej životnej púte, ich majetok však prechádza do rúk satanových služobníkov pre nedostatok ostražitých ľudí, ktorí by vedeli tieto prostriedky zabezpečiť pre Božie dielo. Boh im prostriedky zveril nato, aby mu ich vrátili. Keď však títo ľudia odchádzajú z javiska života, v deviatich prípadoch z desiatich naložia s Božím vlastníctvom tak, že ním nemôžu osláviť jeho, pretože ani halier sa z toho nedostane do Pánovej pokladnice. V niektorých prípadoch títo zdanelivo dobrí bratia mali neposvätených poradcov, ktorí im radili zo svojho hľadiska, nie podľa Božieho úmyslu. Majetok často odkázaný deťom a vnukom je dedičom len na škodu. Nemajú nijakú

lásku k Bohu ani k pravde, a tak idú všetky tieto Pánove prostriedky satanovým služobníkom a pod jeho kontrolu. Satan je oveľ a bdeľjší, prezieravejší a obratný pri nachádzaní spôsobov, ako si opatriť prostriedky, než sú naši bratia pri obstarávaní prostriedkov Pánovho vlastníctva pre jeho dielo. Niektoré testamenty sú vyhotovené tak, že neobstoja pred zákonom, čím dielo stráca tisíce dolárov. Naši bratia by si mali uvedomiť, že na nich, ako na verných služobníkoch v Božom diele, spočíva zodpovednosť za to, ako uplatnia svoje schopnosti v týchto záležitostiach a postarajú sa o Pánovo vlastníctvo.

V tomto ohľade mnohí prejavujú zbytočnú precitlivenosť. Zdá sa im, že vstupujú na zakázanú pôdu, keď si so starými alebo chorými majú pohovoriť o ich majetkových záležitostiach, aby sa dozvedeli, ako s nimi hodlajú naložiť. Táto povinnosť je však práve taká posvätná, ako kázanie Slova na záchranu hynúcich. Ved' ide o človeka s Božími peniazmi alebo majetkom, ktorý zakrátko zloží svoje správcovstvo. Odovzdá teraz prostriedky, ktoré mu Boh zveril, aby sa použili v jeho diele, do rúk bezbožných ľuď, len zato, že sú mu príbuzní? Či by kresťania nemali dbať o to – z obavy o budúce blaho tohto človeka, ako aj zo záujmu o Božie dielo – aby správne rozhodol o prostriedkoch svojho Pána ako o hrivnách, ktoré mu boli zverené, aby ich múdro použil? Budú azda jeho bratia stáť a prizerať sa, ako stráca svoj pozemský život a súčasne olupuje Božiu pokladnicu? Bola by to veľká strata pre neho i pre dielo, pretože, keby sa tieto prostriedky dostali do rúk tých, čo o Božiu pravdu nijako nedbajú, konal by prakticky tak, akoby ich zaviazal do šatky a zakopal.

Pán chce, aby jeho nasledovníci rozhodli o svojich prostriedkoch, kým to môžu vykonať ešte sami. Poniektorí sa azda spýtajú: „Máme sa už teraz vzdať toho, čo máme?“, Nemusí sa to od nás požadovať už teraz, ale musíme byť ochotní urobiť to pre Krista. Musíme uznať, že všetko, čo máme, úplne patrí jemu. Uznáme to tak, že z toho slobodne použijeme, kedykoľvek sú potrebné prostriedky na pokrok jeho diela.

Niektorí si zapchávajú uši pred výzvami obetovať prostriedky, ktoré by mali zaslať do cudzích krajín a použiť na vydávanie literatúry o pravde, ktorej má byť na svete ako lístia na jeseň. Takí ľudia ospravedlňujú svoje lakomstvo poukazom, že urobili opatrenia, aby ich dobročinnosť vynikla pri smrti. Pamätali na Božie dielo

[391]

vo svojom testamente. Žijú teda skúpo, okrádajú Boha na desiatkoch a obetiach a vo svojich testamentoch vracajú Bohu len nepatrnú časť toho, čo im zveril, kým väčšinu si privlastňujú príbuzní, ktorí nemajú nijaký záujem o pravdu. Toto je najhorší druh okrádania. Olupujú Boha o to, čo mu patrí nielen po celý život, ale aj pri smrti.

Nerozvážnosť nepripravenosti

Je celkom nerozumné odkladať prípravu na budúci život až na poslednú hodinu tohto života. Veľmi sa mýli aj ten, kto otáľ a s odpoveďou na Božiu výzvu štedro obetovať na jeho dielo dovtedy, kým svoje správcovstvo odovzdá iným. Tí, ktorým odkazujete svoju hrivnu majetku, nemusia s ňou tak dobre naložiť ako vy. Ako sa môžu bohatí ľudia vystavovať takému veľkému nebezpečenstvu! Tí, čo chcú o svojom vlastníctve rozhodnúť v poslednej chvíli pred smrťou, odkazujú ho skôr smrti než životu. Mnohí takto konajú priamo proti Božiemu zámeru, jasne vyznačenému v jeho Slove. Ak chcú robiť dobre, musia uchopiť prítomnú príležitosť a pracovať zo všetkých síl v obave, že vhodnú príležitosť môžu stratiť.

Tých, čo poznanú povinnosť zanedbávajú obchádzaním požiadaviek, ktoré im Boh ukladá v tomto živote, a ktorí si svedomie utišujú rozhodnutím, že odkázanie majetku urobia pred smrťou, Pán nepochváli a nedostanú nijakú odmenu. Nezapierali sa, ale sebecky si ponechávali prostriedky, kým len mohli, a uvoľnili ich, len keď ich už smrť odvolala. Keby títo ľudia boli kresťanmi, urobili by ešte pri plnom vedomí to, o čom chcú rozhodovať až pri smrti. Seba i svoj majetok by posvätili Bohu a poctivým šafárstvom by získali uspokojenie z verného plnenia povinností. Keby sa pre to rozhodli, mohli by splniť sami Božie požiadavky, namiesto toho, aby kládli zodpovednosť na iných.

Mali by sme sa pokladať za správcov Pánovho majetku a Boha považovať za zvrchovaného vlastníka, ktorému musíme vrátiť, čo je jeho, keď nás o to požiadajú. Keď príde Pán, aby si vzal svoje aj s úrokmi, vtedy lakomci uvidia, že namiesto toho, aby zverené hrivny zúročili, privolávali na seba zlorečenstvo vyrieknuté nad neužitočným sluhom.

Pán chce, aby sa smrť jeho služobníkov pokladala za stratu pre ich dobročinnosť a premnohé štedré obeť, ktorými dopĺňali Božiu

pokladnicu. Posmrtné odkazy sú len úbohú náhradou za živú, štedrú obetavosť. Boží služobníci by mali robiť svoje testamenty každý deň v dobrých skutkoch a dobročinných obetiach Bohu. Nemali by dovoliť, aby bola časť určená Bohu neprimerane malá v porovnaní s tým, čo si ponechávajú na vlastný úžitok. Ak „testament,, robia denne, budú pamätať na tie ciele a priateľov, ktorých najviac milujú. Ich najlepším priateľom je Ježiš. Neľutoval pre nich ani obeť svojho života; schudobnel pre nich, aby jeho chudobou zbohatli. Zasluguje si celé srdce, majetok a všetko, čo majú.

Mnohí kresťania však nedbajú na Ježišove požiadavky za života a urážajú ho len úbohú almužnou pri smrti. Títo všetci by mali pamätať, že toto okrádanie Boha nie je len nejaký prenáhlený čin, ale premyslený plán, o čom svedčia už počiatkové slová testamentu: „Pri plnom vedomí..., Keď olupovali Božie dielo za života, nepres-távajú ho olupovať ani po smrti. A to sa deje s plným súhlasom všetkých rozumových schopností. Mnohí si takýto testament radi a s uspokojením berú za podušku smrti. Testament im je časťou prípravy na smrť a je pripravený tak, aby ich vlastníctvo nevyrušovalo v hodine smrti. Môžu títo ľudia s radosťou premýšľať o otázke, ktorú dostanú od Pána, aby totiž vydali počet zo svojho šafárstva?

Všetci musíme byť bohatí v dobrých skutkoch v tomto živote, ak chceme dosiahnuť budúci, večný život. Keď zasadne súd a knihy budú otvorené, každý bude odmenený podľa svojich skutkov. V zborovej knihe je zapísaných veľa mien, pri ktorých v nebeskom denníku je záznam o okrádaní Boha, a ten je proti nim. Ak sa títo ľudia nebudú kajať, nezištne a obetavo pracovať pre Majstra, celkom určite dostanú údel neverného šafára.

[393]

Často sa stáva, že niektorý usilovný podnikateľ je náhle odvo-laný zo života bez predchádzajúceho napomenutia a pri prieskume jeho obchodu sa zistí, že ide o veľmi zamotaný prípad. Právnické výdavky na urovanie tohto stavu pohltia ak nie všetko, tak aspoň veľkú časť vlastníctva majetku, čím sú jeho žena, deti a Kristovo dielo olúpené. Tí, čo verne šafáрили s Pánovými prostriedkami, budú presne vedieť, ako stojí ich podnik, a ako múdri ľudia budú pripravení na každý prípad. Keby sa mal ich život náhle skončiť, nenechali by toľko starostí tým, ktorí majú urovnávať ich záležitosti.

Mnohí nie sú schopní napísať poslednú vôľu, kým sú ešte zdraví. Naši bratia by mali urobiť určité opatrenia. Mali by poznať svoj

majetkový stav a nemali by dovoliť, aby sa ich podnik zaplietol do ťažkostí. Mali by usporiadať svoj majetok tak, aby ho mohli kedykoľvek opustiť.

Testamenty by mali byť zhotovené tak, aby obstáli pred zákonom. Keď sú hotové, môžu ležať aj celé roky a nikomu neuškodia, ak sa pritom pokračuje v dávaní podľa potreby diela. Bratia, smrť nepríde ani o deň skôr preto, že ste urobili testament. Ak vo svojej poslednej vôli odkazujete majetok svojim príbuzným, nezabudnite na Božie dielo. Ste Božími nástrojmi a zaobchádzate s jeho majetkom. O jeho požiadavkách by ste mali uvažovať predovšetkým. Pravda, svoju ženu a deti nemôžete nechať bez pomoci a mali by ste pre nich urobiť určité opatrenie, ak to potrebujú. V testamente však neuvádzajte obvyklý dlhý zoznam príbuzných, ktorí nič nepotrebujú.

Vždy by sa malo pamätať na to, že terajší sebecký systém zaobchádzania s majetkom nie je podľa Božieho plánu, ale je ľudským vynálezom. Kresťania by mali byť reformátormi, zriecť sa doterajších zvyklostí a dať testamentom celkom novú podobu. Vždy pamätajte na to, že tu zaobchádzate s Pánovým vlastníctvom. V tejto záležitosti je Božia vôľa a zákonom. Keby vás niekto poveril byť vykonávateľom jeho poslednej vôle, či by ste pozorne neskúmali jeho vôľu, aby sa ani to najmenšie nedalo zneužiť? Váš nebeský Priateľ vám zveril majetok a svoju vôľu vám dal za meradlo, ako máte s vlastníctvom naložiť. Ak sa táto vôľa skúma nesebecky, potom to, čo patrí Bohu, sa nepoužije nesprávne. Božie dielo bolo [394] hanebne zanedbané, hoci Boh dal ľuďom dost' prostriedkov pre každý prípad, len keby mali vd'áčné, poslušné srdce.

Rozdeľujte rozvážne!

Tí, čo už urobili svoj testament, nemali by si myslieť, že teraz už nemajú nijakú povinnosť. Aj ďalej by mali pracovať, používať hrivny, ktoré im boli zverené na budovanie Pánovho diela. Boh pripravil plán, aby všetci mohli pracovať rozumne pri svojom šafárení s prostriedkami. Boh nehodlá udržiavať svoje dielo zázrakmi. Má verných šafárov, ktorí šetrne hospodária a užívajú svoje prostriedky na pokrok jeho diela. Sebazaprenie a štedrá obetavosť majú byť pravidlom, nie výnimkou. Vzrastajúce potreby Božieho diela si vyžadujú prostriedky. Ľudia z našich i cudzích krajín stále žiadajú

poslov, ktorí im majú priniesť svetlo a pravdu. Toto si vyžaduje viac pracovníkov i viac prostriedkov.

Do Božej pokladnice sa dostáva len malé množstvo prostriedkov, aby sa mohli použiť na záchranu ľudí, a aj to sa získava veľmi ťažko. Keby sa mohli všetkým otvoriť oči, uvideli by, ako prevládajúce lakomstvo brániло pokroku Božieho diela a o koľko viac sa mohlo vykonať. Keby všetci konali podľa Božieho desiatkového a obetného plánu, mnohí by zažili rozhodnú zmenu, pretože by sa už ďalej neodvážili brzdiť pokrok Božieho diela, ako to robili. Cirkev nemá predstavu, aké dielo by mohla vykonať, keby sa pre Krista vzdala všetkého. Pravý duch sebaobetovania by bol dôkazom skutočnosti a moci evanjelia, čo by svet nemohol nepochopiť alebo popierať. Cirkev by zavlažilo hojné požehnanie.

Vyzývam všetkých bratov a sestry, aby prestali okrádať Boha. Niektorí sú v takej situácii, že sú nútení urobiť testament. Pritom by však mali dbať, aby synom a dcéram neodkazovali prostriedky, ktoré by mali prísť do Božej pokladnice. Takéto testamenty sa často stávajú predmetom hádok a sporov. Na chválu Božieho ľudu starej doby je zaznamenané, že Boh sa nehanbil volať sa ich Bohom, a ako dôvod sa uvádza, že namiesto sebeckej honby po pozemskom majetku a vyhľadávania osobného šťastia vo svetských radoostiach, zverili sa bezvýhradne do Božích rúk aj s tým, čo mali. Žili len na jeho slávu a zjavne svedčili, že hľadajú lepšiu vlasť, tú nebeskú. Boh sa za takýto ľud nehanbil. Nezneuctievali ho pred svetom. Kráľ neba sa nehanbil nazvať ich bratmi!

Dávajte štedro!

Mnohí tvrdia, že pre Božie dielo nemôžu vykonať viac, než konajú teraz, ale nedávajú podľa svojich možností. Pán niekedy otvára sebeckým zaslepeným oči jednoducho tým, že im umenší príjem až o toľko, čo sú ochotní obetovať. Zahynie im kôň na poli alebo v stajni, zhorí im dom či stodola, sklame ich úroda. V mnohých prípadoch skúša Boh človeka zvláštnym požehnaním, a keď mu človek neverne vracia desiatky a obete, príliv požehnania sa zastaví. „Kto skúpo seje, skúpo bude aj žať“, [2. Korint'anom 9,6](#). Vás, Kristovi nasledovníci, prosíme pre Kristovo milosrdenstvo i bohatstvo jeho dobroty a pre česť pravdy a viery, aby ste znova obetovali seba i

svoje vlastníctvo Bohu. Hľad'te na Kristovu súcitnú lásku, ktorá ho priviedla z kráľovského prostredia, aby znášal sebazaprenie, poníženie a smrť. Nech si každý položí otázku: „Koľko dlhujem svojmu Pánovi?“, a potom prineste vd'ačné obete podľa toho, ako ste si ocenili ten veľký dar neba, drahého Božieho Syna.

Pri svojom rozhodovaní, čo dať na Božie dielo, dajte radšej nad svoju povinnosť, než by ste mali niečo zanedbať. Uvážte, komu prinášate svoju obeť. Keď na to pomyslíte, opustí vás lakomstvo. Len sa zamyslite nad tou veľkou láskou, ktorou nás Kristus miloval, potom nám aj tie najväčšie obete pripadnú ako nehodné, aby ich prijal. Keď Krista milujú tí, čo prijali jeho odpúšťajúcu lásku, nebudú počítat' cenu alabastrovej nádoby s drahou masťou. Lakomý Judáš to mohol urobiť, ale ten, kto prijíma dar spasenia, bude len ľutovať, že obeť nemá príjemnejšiu vôňu a väčšiu hodnotu. Kresťania sa musia pokladať iba za sprostredkovateľov pritekajúcej milosti a požehnania zo Zdroja všetkého dobra. Pri obrátení svojich blízkych môžu veriaci výrazne osláviť nebesá chválorečením a obet'ami tých, ktorí sa stali spoluúčastníkmi nebeského daru.

Každý, kto sa snaží zvíťaziť, bude musieť premáhať svoje slabosti. Pretože je oveľa ľahšie vidieť slabosti bratov a sestier než svoje vlastné, musíme sami seba oveľa prísnejšie a kritickejšie posudzovať, než iných.

Všetci členovia cirkvi, ak sú synmi a dcérami Božími, musia znášať aj výchovný proces, aby mohli byť svetlom sveta. Boh nepovolá na šírenie svetla takých ľudí, ktorí chodia v tme a spokojne v nej zostávajú a nijako sa neusilujú spojiť sa so Zdrojom svetla. Tí, čo si uvedomujú svoje nedostatky a snažia sa hlbšie uvažovať, opravdivejšie a vytrvalejšie sa modliť a konať, získajú Božiu pomoc. Každý sa musí mnohému odnaučiť z toho, čomu v živote privykol a mnoho sa musí naučiť. Staré zvyky a vášne treba zavrhnúť. Zvíťaziť môžeme len odvážnym bojom proti týmto chybám, úplným prijatím pravdy a z Božej milosti životom zhodným so zásadami tejto pravdy.

Chcela by som použiť také slová, ktoré by vás všetkých presvedčili, že každý z nás má len jedinú nádej, ktorá spočíva v spojení s Bohom. Potrebujeme dosiahnuť čistotu duše, preto si nevyhnutne musíme preskúmať srdce, premôcť mnoho tvrdošijnosti a sebeckej lásky, čo si vyžiada vytrvalé, horlivé modlitby.

Duševný pokoj a sebaovládanie

Ľudia tvrdí a prísni sa častokrát vyhovárajú a snažia sa ospravedlniť nedostatok kresťanskej láskavosti poukazovaním na niektorých reformátorov, ktorí vraj pracovali v podobnom duchu. Tvrdia, že dielo pre tento čas si takého ducha priamo vyžaduje, no nie je to tak. Pokojný a dokonale ovládaný duch sa lepšie osvedčí na každom mieste, ba aj v tej najhrubšej spoločnosti. Hlučná horlivosť na nikoho dobre nepôsobí. Boh si nevybral reformátorov preto, že to boli ľudia panovační a vášniví. Prijal ich takých, akí boli, bez ohľadu

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 485-489.

[397]

na tieto povahové črty; bol by však na nich vložil desaťkrát viac zodpovednosti, keby boli rozumne a pokorne ovládali svojho ducha. Aj keď Kristovi kazatelia musia odhaľovať hriech a bezbožnosť, nečistotu a faloš, aj keď občas musia karhať nepravosť mocných tých, čo prestupujú jeho zákon, nemali by sa správať panovačne a tvrdo. Mali by prejavovať miernosť a lásku, ducha záchrany skôr než záhuby.

Hospodinova dlhohovievavosť ná- zorne učí kazateľov a členov cirkvi, ktorí chcú byť Kristovými spolupracovníkmi, zdržanlivosti a láske. Kristus prijal Judáša i popudlivého Petra nie azda preto, že Judáš bol lakomý a Peter vášnivý, ale preto, aby sa od neho, svojho veľkého Učiteľa, učili a aby boli nesebeckí, nežní a pokorní srdcom, ako bol on. V oboch týchto mužoch videl dobrý materiál. Judáš sa vyznal vo finančných záležitostiach a mohol byť cirkvi na úžitok, keby si bol vzal k srdcu naučenia, keď Kristus karhal každé sebeckvo, podvod a hrabivosť už v malých záležitostiach života. Často sa opakovali takéto naučenia: „Kto je verný v malom, verný je aj vo veľkom, a kto je nespravodlivý v malom, je nespravodlivý aj vo veľkom.,, [Lukáš 16,10](#).

Dôsledná poctivosť

Náš Spasiteľ sa snažil jasne poučiť svojich poslucháčov, že človek, ktorý chce ťažiť z toho, že svojho suseda oklame v nejakej maličkosti, príležitostne ho oklame aj v niečom väčšom. Najmenší odklon od poctivosti búra ohradu a pripravuje srdce pre väčšiu nepravosť. Kristus učil slovom i príkladom, že naše správanie voči blíznym by mala ovládať čo najdôslednejšia poctivosť. „Všetko, čo chcete, aby vám ľudia robili, robte aj vy im.,, [Matúš 7,12](#). Kristus ustavične poukazoval na skazený život farizejov a karhal ich. Vyznávali, že zachovávajú Boží zákon, a predsa svojimi každodennými skutkami páchali nepravosť. Mnoho vdov a sirôt obrali o to málo, čo mali, len aby uspokojili nenásytnú túžbu po zisku.

Judáš sa mohol zo všetkých týchto udalostí poučiť, keby bol chcel mať úprimné srdce, no premohla a ovládla ho láska k peniazom. Judáš nosil mešec s peniazmi, ktoré sa mali použiť na pokrok Kristovho diela, ale občas si z týchto peňazí vzal aj pre svoj úžitok.

Jeho sebecké srdce žiarlilo na Máriin dar alabastrovej nádoby s drahou masťou, a tak jej to vyčítal ako nerozvážnosť. Teda namiesto toho, aby sa učil, chcel byť učiteľom a poučal Pána o jej skutku.

Títo dvaja ľudia mali príležitosť a prednosť ustavične počúvať a sledovať Kristov príklad, aby mohli vykoreniť svoje hriechne povahové sklony. Kým počúvali jeho zdrvivé výčitky a obvinenia proti farizejstvu a korupcii, videli, že práve pre tých, ktorých tak ostro karhal, neúnavne a úzkostlivo sa snažil o nápravu. Spasiteľ plakal nad ich zaslepenosťou a poblúdením. Túžil po nich, v bezmedznom súcite a láske povedal Jeruzalemčanom: „Kolko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste.,, [Lukáš 13,34](#).

[398]

Ježišova zhovievavosť

Peter bol prudký a horlivý do činu, odvážny a nekompromisný. Kristus v ňom videl človeka, ktorý bude mať pre cirkev veľkú cenu. Prijal teda Petra, aby sa všetko dobré a cenné zachovalo a aby svojimi radami a príkladom mohol obmäkčiť, čo v jeho povahe bolo tvrdé, a uhladiť, čo bolo v jeho správaní hrubé. Ak Božia milosť naozaj zmenila srdce, vonkajšia zmena sa prejavila v pravej láskavosti, súcite a zdvorilosti. Ježiš nebol nikdy chladný a neprístupný. Trpiaci ľudia častokrát prerušili jeho samotu, keď potreboval občerstvenie a odpočinok, On však mal láskavý pohľad a povzbudivé slovo pre každého. Kristus bol vzorom pravej zdvorilosti. Peter zaprel svojho Pána, ale potom svoj veľký hriech oľutoval a bol preň hlboko pokorený. Kristus však svojmu učeníkovi, ktorý zlyhal, odpustil, čo ukázal tým, že ho po svojom vzkriesení oslovil menom.

Judáš podľa satanským pokušeniam a zradil svojho najlepšieho Priateľa. Peter sa učil a poučil od Krista, ďalej šíril dielo obnovy, ktoré pripadalo učeníkom po nanebovzatí Pána. Títo dvaja muži predstavujú dve skupiny ľudí, ktoré Kristus prijíma a dáva im príležitosť čerpať z jeho učenia i z príkladu jeho nesebeckého, súcitného života, aby sa mohli od neho učiť.

Čím viac človek hľadá na Ježiša a oboznamuje sa s ním, tým viac sa mu bude podobat' a bude konat' Kristove skutky. Vek, v ktorom žijeme, vyžaduje ľudí rozhodného činu, rýdzo mravných,

pohotových usilovne a vytrvalo pracovať pre záchranu všetkých, čo chcú počuť pozvanie Božieho Ducha.

Láska, ktorá by mala existovať medzi členmi cirkvi, často dáva miesto kritike a odsudzovaniu, a toto sa prejavuje aj v zhromaždeniach, v poznámkach a vážnych osobných útokoch. Ani kazatelia, starší či radoví členovia by to nemali podporovať. Cirkevné bohoslužby majú úprimne slúžiť Božej sláve. Keď sa ľudia so svojimi rozličnými povahovými vlastnosťami schádzajú spolu v jednom zbore a keď Božia pravda nezmäkčí a neodstráni ostré hrany charakteru, cirkev utrpí a jej pokoj a súlad sa stanú obeťou zhovievavosti voči týmto sebeckým a neposväteným povahovým vlastnostiam. Mnohí vo svojom pevnom rozhodnutí odhaľovať chyby svojich bratov zanedbávajú skúmanie vlastného srdca a nedbajú o čistotu svojho života. Toto privoláva Božiu neľúbosť. Každý člen cirkvi by si mal strážiť dušu a kriticky bdieť nad svojimi činmi, aby nevychádzali zo sebeckých pohnútok a neboli príčinou pádu slabších bratov.

[399] Boh prijíma ľudí takých, akí sú, so všetkou ich povahovou porušenosťou, a potom ich pripravuje pre službu, ak sa nechajú viesť, ovládať a učiť sa od neho. Koreň trpkosti, závidosti, nedôvery, žiarlivosti, ba aj nenávidosti, ktorý sa rozrástá v srdciach niektorých členov zboru, je satanovou sejbou. Takíto ľudia škodlivo ovplyvňujú cirkev. „Trocha kvasu nakvasí celé cesto.., [1. Korint'anom 5,6](#). Náboženská horlivosť, ktorá sa prejavuje útokom na bratov, nie je rozumová horlivosť. S takým svedectvom nemá Kristus nič spoločné.

Láska k tebe ma núti napísať ti. Tlačí ma bremeno zodpovednosti. Beriem ho na seba tým, že ti tieto veci oznamujem. Svojím konaním zatváraš sebe i svojim deťom bránu nebies, pretože tvoja terajšia nedokonalá povaha to nedovoľuje, aby si so svojimi deťmi mohla ta vojsť. Milá sestra, hráš smutnú, márnú hru života. Svätí anjeli ťa v zármutku pozorujú, kým zlí duchovia jasavo hľadia, ako rýchlo strácaš cnosti kresťanského charakteru, namiesto ktorých ti satan vštepuje svoje vlastné povahové črty.

So záľubou si čítavala románové príbehy, až kým si sa nakoniec celkom neocitla vo svete neskutočných predstáv. Vplyv takého čítania škodí duchu i telu: oslabuje myseľ a nadmerne vyčerpáva telesnú silu. Málokedy je tvoja myseľ zdravá, pretože si prepínala predstavivosť, ktorá ochorela čítaním výmyslov. Duch by sa mal vzdelávať tak, aby sa všetky jeho sily rozvíjali rovnomerne. Určitý smer výchovy by mohol umocniť niektoré z tvojich schopností, iné by však zatiaľ zostali bez rozvoja a úžitok z nich by bol ochromený. Nesprávne volené čítanie, ktoré vyvádza rozumové schopnosti z rovnováhy, znervózňuje, unavuje mozog a zoslabuje celý organizmus, veľmi škodí pamäti. Ak sa predstavivosť stále presycuje a podnecuje románovým čítaním, čoskoro sa stáva tyraniou, ktorá ovládne všetky duševné schopnosti a otrávi duchovný vkus.

Duchovne si presýtená. Tvoja myseľ sa prepĺňala poznatkami každého odboru – politikou, dejinami, teológiou. Tvoja vyčerpaná pamäť si z toho vie uchovať len časť. Pre dobré ovládanie ducha by malo oveľa väčšiu cenu menej poznania. Výchova tvojej mysle nesmerovala k odvážnej činnosti, preto ťa ovládli záľuby a svojvôľa, stali sa ti pánmi namiesto toho, aby ti boli služobníkmi. Preto si stratila telesnú i duševnú silu.

Po celé roky sa tvoja myseľ podobala bublajúcemu potoku, v ktorom je plno kamenia a blata, takže voda ním nemôže pretekať. Keby tvoju životnú energiu usmerňovali vyššie ciele, nebola by

* (Testimonies For The Church, zv. 4, s. 497-499: Dôležitosť sebaovládania.

[401] si invalidom, akým si teraz. Ty si myslíš, že tvojmu rozmarnému vkusu by sa mala ponechať voľnosť a nemalo by sa ti brániť v nadmernom čítaní. Videla som ti v izbe horieť nočnú lampu. Bola si zabraná do nejakého napínaveho románového príbehu, a takto si podnecovala svoj už aj tak podráždený mozog. Tento spôsob života umenšil tvoje životné sily, oslabil ťa telesne, duchovne i mravne. Nepravidelnosť viedla v tvojom dome k neporiadku a ak v tom budeš pokračovať, celkom ti to ochromí myseľ. Zneužila si Boží čas milosti a premárnila si čas života, ktorý ti dal Boh.

Ovocie neužitočného čítania

Boh nám dáva hrivny, aby sme ich rovnovážne použili, nie zneužili. Výchova je len prípravou telesných, duchovných a mravných síl na najlepšie splnenie všetkých životných povinností. Nesprávne čítanie vychováva ľuďí prevrátene. Vytrvalosť, silu a činnosť mozgu možno oslabiť alebo posilniť podľa toho, ako ich používame. Tvojou úlohou je odpútať sa od čítania nehodnotnej literatúry. Odstráň ju zo svojho domu. Nemaj pred sebou pokušenie, ktoré mrzačí tvoju predstavivosť, vyvádza z rovnováhy tvoj nervový systém a poškodzuje aj tvoje deti. Pre mnohé čítanie nie si schopná plniť nielen povinnosti ženy a matky, ale úplne si zanedbala aj tvoju dobročinnú službu.

Písmo neskúmaš, ako by si mala, preto nie si múdrejšia z Písma a vôbec nie si pripravená vykonať nejaký dobrý skutok. Ľahké čítanie púta myseľ a zbavuje chuti čítať Božie slovo. Snažíš sa vzbudiť dôveru, že poznáš Písmo. To však nie je možné, pretože tvoja myseľ je preplnená nepotrebným odpadom. Písmo si vyžaduje premýšľavé a modlitebné skúmanie. Nestačí len prelietavé a povrchné čítanie. Niektoré state Písma sú veľmi jasné a ľahko zrozumiteľné, iné sú však ťažšie a vyžadujú si pozornejšie a trpezlivejšie štúdium. Ako sa doluje prevzácny kov pod pohorím a návrším, tak treba vyhl'adávať aj drahokamy biblickej pravdy a odkladať ich na budúce použitie. Kiežby všetci svoju myseľ tak vytrvalo zapájali do hľadania tohto nesebeckého zlata, ako keď ide o získanie hynúceho drahého kovu.

Keď skúmaš Písmo s vážnou túžbou poznať pravdu, Boh ti dá svojho Ducha a myseľ ti osvieti svetlom svojho Slova. Biblia sa vysvetľuje sama, jedna stat' objasňuje druhú. Ak budeš porovnávať

jednotlivé časti Písma, vzt' ahujúce sa na ten-ktorý predmet, postihnú krásu a súlad, o čom sa ti nikdy ani neprisnilo. Nieto inej knihy, ktorá by mohla ducha tak posilniť, povzniesť a zušľachtiť, ako to robí Kniha kníh. Jej štúdium dáva nášmu duchu novú energiu, tá nám pomôže riešiť problémy, ktoré si vyžadujú čo najsústredenejšie premýšľanie a pudia nás, aby sme modlitebne žiadali od Boha pochopenie zjavených právd. Ak necháme myseľ voľne sa zaoberať rôznymi záležitosťami a nevedieme ju k ťažkým problémom, dostáva sa na úroveň toho, o čom premieta, a nakoniec stratí svoju pružnosť.

[402]

* * * * *

Bohu sa nepáčia tí, čo príliš bezstarostne a ľahostajne zanedbávajú možnosť stať sa výkonnejšími a informovanejšími pracovníkmi. Kresťan by mal mať viac inteligencie a pohotovjšiu súdnosť než svetskí ľudia. Štúdium Božieho slova ustavične umocňuje myseľ a rozvíja rozum. Nič tak neočistí, nezušľachtí povahu a neposilní každú duševnú schopnosť ako ustavičné myšlienkové úsilie postihnúť a pochopiť tie závažné a dôležité pravdy.

Ľudská myseľ krpacie a slabne, keď sa zaoberá len všednými záležitosťami a nikdy sa nepovznesie nad pominuteľné a zmyslami postihnuteľné veci, aby prenikla do tajov neviditeľna. Vnímavosť sa postupne dostáva na stupeň vecí, ktorými sa ustavične zaoberá. Rozumové sily ochabujú a strácajú pružnosť, ak ich nenútime nadobúdať vždy nové poznatky a ak ich nenapíname, aby postihli zjavenie Božej moci v prírode i v Božom slove. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 545.546](#))

Nebiblické sobáše*

Žijeme v poslednej dobe, v ktorej bude prevládať túžba vydávať sa a ženiť ako jedno zo znamení blízkeho príchodu Pána. V týchto záležitostiach sa ľudia neradia s Bohom. Obetúva sa náboženstvo, životné povinnosti i zásady, len aby sa splnili túžby neposväteného srdca. Pri sobáši by nemali byť veľké výdavky a zábavy. Zo sto takto uzavretých manželstiev ani jediné nevyznie tak št'astne, aby nieslo Božiu pečať a aby manželom pomáhalo lepšie osláviť Boha. Zlé následky úbohých manželstiev bývajú príliš časté. Tieto manželstvá uzatvára len pud. Málokto sa nad tým úprimne zamýšľá a porada so skúsenejšími sa pokladá za nemódnou.

Čistú lásku nahrádza pud a hriešna vášeň. Mnohí ohrozujú svoju dušu a privolávajú na seba Božie zlorečenie, keď vstupujú do manželského zväzku len preto, aby ukojili telesné žiadosti. Boli mi ukázané prípady niektorých, čo sa zjavne hlásia k pravde, ale veľmi sa zmýlili, keď si vzali neveriaceho druha. Utešovali sa, že neveriaca stránka prijme pravdu. Len čo však neveriaci dosiahol, čo chcel, od pravdy je ďalej, než bol predtým. Potom začína to zákerné, ustavičné úsilie nepriateľa odviesť veriaceho od viery.

Vplyv svetských záväzkov

Mnohí teraz strácajú záujem o pravdu a prestávajú jej dôverovať, pretože sa dostali do úzkeho styku s neverou. Dýchajú ovzdušie pochyb, nedôvery a nevery. Vidia a počujú jej prejavy a napokon si ju obľúbia. Poniektorí môžu mať odvahu odolávať týmto vplyvom, no v mnohých prípadoch je ich viera nepozorovateľne podkopávaná a nakoniec zničená. Vtedy satan úspešne uskutočnil svoje plány. Pracoval cez svojich pomocníkov tak nebadane, že zábrany viery a pravdy boli prelomené, skôr než si veriaci jednotlivci mohli uvedomiť, kam boli vohnaní.

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 503-508.

Je nebezpečné vstupovať do manželského zväzku s neveriacim. Satan dobre vie, že v hodine sobáša mladého muža a ženy sa končia dejiny ich náboženskej skúsenosti a užitočnosti. Pre Krista sú stratení. Za čas sa môžu snažiť žiť kresťanský, ale všetko ich úsilie naráža na trvalý vplyv opačného smeru. Kedysi dávali prednosť svojej viere i nádeji a radostne o tom hovorili. Znechutilo sa im však zmieňovať sa o tejto téme, lebo vedia, že ten, s kým zviazali svoj údel, nemá o to nijaký záujem. Výsledkom je, že viera v prevrácenu pravdu zo srdca vymiera a satan zákerne zaťahuje okolo nich sieť pochybností.

[404]

Nemierne užívanie dovoleného dorastá na vážny hriech. Ten, kto vyznáva pravdu, nedbá na Božiu vôľu, ak vstupuje do manželstva s neveriacim. Tým stráca Božiu priazeň a sťažuje si cestu k pokániu. Neveriaci môže mať skvelý mravný charakter, ale to, že nedbá na Božie požiadavky a pohŕda spasením, je dostatočným dôvodom, aby sa s ním takýto zväzok neuzatváral. Neveriaci môže mať podobnú povahu ako onen mladý muž, ktorému Ježiš povedal: „Jedno ti chýba,, a to bolo práve to najpotrebnejšie.

Niekedy sa tvrdí, že neveriaci je náboženstvu priaznivo naklonený a má vlastnosti, aké v manželstve možno len vítať, pravda, okrem jedného: nie je to kresťan. Hoci dôkladnejšie uváženie môže veriacemu naznačovať nenáležitost' doživotného spojenia s neveriacim, predsa v deviatich prípadoch z desiatich víťazí náklonnosť. Duchovný úpadok sa začína vo chvíli sľubu pri oltári. Náboženský zápal hasne a jedno opevnenie padá za druhým, až obaja vedľa seba stoja pod čiernou zástavou satana. Už pri svadobnej hostine víťazí duch sveta nad svedomím, vierou a pravdou. V novom domove sa zanedbáva modlitba. Ženích a nevesta si zvolili jeden druhého a prepustili Ježiša.

Neveriaci nemusí spočiatku prejavovať nijaký odpor v novom zväzku. Keď sa však má stať predmetom úvah a pozornosti otázka biblickej pravdy, zrazu sa prebúdzajú odpor. „Keď si si ma brala, vedela si, kto som. Nechcem byť znepokojený. Ber na vedomie, že rozhovor o твоjich zvláštnych názoroch je zakázaný., Ak by veriaci naliehavo túžil prejavovať svoju vieru, mohlo by sa to zdať ako neláskavosť k tomu, kto nemá nijaký záujem o kresťanskú skúsenosť.

Veriaci uvažuje, že v novom vzťahu musí druhovi, ktorého si vyvolil, niečo povoliť. Trpia sa spoločenské, svetské zábavy. Začína sa to veľkou neochotou, no záujem o pravdu sa pomaly zamieňa za pochybnosť a neveru. Nik by nepomyslel, že kedysi zásadný, uvedomelý veriaci a oddaný nasledovník Krista, by sa niekedy mohol stať takým rozkolísaným pochybujúcim, akým je teraz. Akú to zmenu spôsobil tento nerozvážny sobáš!

Poctivé konanie

[405] Čo by mal každý kresťan robiť, keď sa dostane do ťažkého postavenia, kde sa vyskúša spoľahlivosť jeho náboženských zásad? S rozhodnosťou hodnou nasledovania by mal otvorene povedať: „Som uvedomelý kresťan. Verím, že siedmy deň týždňa je biblická sobota. Rozchádzame sa vo viere a v zásadách. Nemôžeme byť spolu šťastní, pretože ak sa budem usilovať o dokonalejšie poznanie Božej vôle, budem sa čím ďalej, tým menej podobat' svetu, ale viac Kristovi. Ak aj naďalej nenájdeš v Kristovi nijakú záľubu a žiaden pôvab v pravde, budeš milovať svet, ktorý ja milovať nemôžem, a mňa budú tešiť Božie veci, ktoré si ty nemôžeš oblúbiť. Duchovné veci treba chápať duchovne. Bez duchovného rozsudzovania nebudeš môcť postihnúť to, čo Boh o mňa požaduje a uvedomiť si moje povinnosti k Pánovi, ktorému slúžim, preto sa ti bude zdať, že ťa pre náboženské povinnosti zanedbávam. Nebudeš šťastný. Budeš žiarliť na lásku, ktorou milujem Boha a ja budem vo svojej viere osamotená. Ak sa tvoje názory zmenia a ak tvoje srdce prijme Božie požiadavky a naučíš sa milovať môjho Spasiteľa, potom sa náš vzťah môže obnoviť ..,

Veriaci tu prináša obeť pre Krista, ktorú jeho svedomie pokladá za správnu a ktorá ukazuje, že si večný život cení príliš vysoko, než aby zniesol jeho stratu. Cíti, že by bolo lepšie zostať osamote, než sa celoživotne spojiť s človekom, ktorý pred Ježišom dáva prednosť svetu a ktorý by ho odvádza od Kristovho kríža. Mladí ľudia však nevidia nebezpečenstvo náklonnosti k neveriacim. V mladej mysli je sobáš zahalený kúzlom a ťažko ho možno zbaviť závoja, ktorým ho prirodiala predstavivosť, a podnietiť vedomie, aké ťažké zodpovednosti vyplývajú z manželského sľubu. Sľub zväzuje osudy dvoch jednotlivcov zväzkami, ktoré by mala rozdeliť len smrť.

Nemôžu íst' spolu

Či môže ten, kto sa usiluje o slávu, česť, nesmrteľnosť a večný život tvoriť jednotu s tým, kto odmieta zaradiť sa medzi bojovníkov Kristovho kríža? Vy, ktorí vyznávate, že ste si Krista zvolili za svojho Pána a rozhodli sa poslúchať ho vo všetkom, budete spájať svoje záujmy s niekým, koho ovláda knieža temnoty? „Či idú dvaja spoločne, ak sa nedohodli?“, [Ámos 3,3](#). „Amen, opäť vám hovorím: Ak dvaja z vás budú na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je v nebesiach.“, [Matúš 18,19](#). Aký to nezvyklý pohľad! Kým sa jeden z pevnej dvojice modlí, ten druhý je k tomu ľahostajný a bez záujmu. Kým jeden hľadá cestu k večnému životu, druhý je na širokej ceste k smrti. Stovky obetovali Krista a nebesá, keď vstúpili do manželstva s neobrátеныm človekom. Je možné, aby pre nich láska a vzťah s Kristom mali takú malú cenu, že dávajú prednosť spojeniu s úbohým smrteľníkom? Má alebo takú nepatrnú hodnotu, že sa chcú vzdať jeho slávy pre niekoho, kto nemá nijakej lásky k drahému Spasiteľovi?

Šťastie a blaho manželského života závisia od jednomyselnosti manželov. Ako sa môže telesná myseľ zhodnúť s mysl'ou, ktorá sa pripodobňuje Kristovmu duchu? Jeden rozsieva telu, myslí a koná podľa vnuknutia vlastného srdca, druhý rozsieva duchu, snaží sa potlačiť sebeckosť, zdolať svoje prirodzené sklony a žiť v poslušnosti Pánovi, ktorého chce byť služobníkom. Vo svojich záľubách, náklonnostiach a úmysloch sa stále rozchádzajú. Kým veriaci nezíska neveriaceho neochvejnou zásadnosťou, dovedy, ako to všeobecne býva, bude znechutený a obetuje svoje náboženské zásady za úbohé životné sprevádzanie, ktoré nijako nesúvisí s nebom.

Za starodávna Boh prísne zakázal svojmu ľudu vstupovať do manželstva s príslušníkmi iných národov. Teraz sa proti tomu namieta, že tento zákaz platil preto, aby ochránil Židov od sobáša s modloslužobníkmi a príbuzenstva s pohanskými rodinami. Vtedajší pohania boli však v oveľa lepšom postavení, než sú neveriaci tohto veku, ktorí majú svetlo pravdy, a predsa zatvrdilo odmietajú prijat' ho. Hriešnik dneška má oveľa väčšiu vinu než pohan, pretože svetlo evanjelia žiari okolo neho jasne. Mrzačí si svedomie a vedome je Božím nepriateľom. Pánom daný dôvod zákazu týchto sobášov znel: „Lebo by tvojich synov odvrátili odo mňa a oni by slúžili iným

[406]

bohom; potom by vzplanul hnev Hospodinov proti vám a čoskoro by vás vyhubil.,, [5. Mojžišova 7,4](#). Tí Izraelci, čo sa odvážili nedbať na tento Boží zákaz, robili to za cenu náboženských zásad. Poučte sa zo Šalamúnovho prípadu! Jeho ženy mu odvrátili srdce od Boha.

Kristov pokoj sa nedá kúpiť za peniaze, skvelé schopnosti si ho nemôžu získať, rozum si ho nevie opatriť, je to Boží dar. Čo mám urobiť, aby som všetkým pomohla pochopiť, čo strácajú, ak premeškajú vnieť do svojho každodenného života sväte zásady Kristovho náboženstva? Kristova pokora je pre kresťana mocou. Toto je naozaj cennejšie než všetko, čo môže vytvoriť ľudská genialita a čo sa dá kúpiť za bohatstvo. Zo všetkého, o čo sa ľudia v živote usilujú, čo milujú a pestujú, nič nemá pred Bohom takú cenu, ako čisté srdce a povaha preniknutá vd'ačnosťou a pokojom.

Keď je v srdci Boží súlad pravdy a lásky, bude vyžarovať zo slov i skutkov. Ani najstarostlivejšie pestovanie vonkajšej korektnosti a zdvorilosti nestačí vylúčiť každú podráždenosť, tvrdý výrok a nevhodnú reč. Duch pravej dobrotivosti musí prebývať v srdci. Láska prepožičiava tomu, kto ju vlastní, vl'údnosť, slušnosť a príjemné správanie. Vyjasňuje tvár, ovláda hlas, očisťuje a povznáša celého človeka. Privádza ho do súladu s Bohom, pretože je nebeského pôvodu.

Mnohí sa nebezpečne nazdávajú, že v starostiach o prácu, písanie, lekárske výkony alebo spĺňaním povinností v rozličných odboroch môžu ospravedlniť svoj nezaujem o modlitebný život, zľahčovanie soboty a zanedbávanie bohoslužby. Takto sa sväte veci stávajú záležitosťou ľubovôle, a povinnosti, sebazaprenie a kríž zostávajú nepovšimnuté. Ani lekári, ani ich pomocníci by nemali vykonávať prácu bez modlitby. Boh pomôže všetkým, čo vyznávajú, že ho milujú, ak prídu k nemu vo viere a vo vedomí vlastnej slabosti ho žiadajú o pomoc. Ak opúšťajú Boha, ich múdrosť sa stane bláznovstvom. Ak sú sami pred sebou nepatrní a opierajú sa o Boha, on bude zdrojom ich sily a ich snahy budú úspešné. No ak dovoľia, aby sa ich myseľ odvracala od Boha, vtedy príde satan, ovládne myšlienky a zvráti súdnosť.

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 559-561.

[408]

Nikto nie je vo väčšom nebezpečenstve než ten, kto si myslí, že stojí pevne. Práve vtedy sa mu začnú nohy kĺzať. Jedno pokušenie príde za druhým, a tak nebadane ovplyvní jeho život a charakter, že ak ho nebude držať Božia moc, ovplyvní ho duch sveta a on nesplní Boží úmysel. Všetko, čo človek má, dostal od Boha, a ten, kto svoje schopnosti vzdeláva na Božiu slávu, bude nástrojom dobra. Bez ustavičnej modlitby a plnenia náboženských povinností však nemôžeme žiť práve tak, ako nemôžeme mať ani telesnú silu, ak neprijímame hmotný pokrm. Denne si musíme sadieť k Božiemu stolu. Ak máme dostať výživu, musíme prijímať silu zo živého Viniča.

Cesta, akú si niektorí vybrali – dosiahnuť svoje ciele svet-skými spôsobmi – sa nezhoduje s Božou vôľou. Dobré vidia zlo, ktoré treba napraviť, no nechcú utržiť nijaké obvinenie. Namiesto toho, aby sa s tým odvážne vysporiadali, prehadzujú bremeno zodpovednosti na niekoho iného a nechávajú ho trápiť sa s ťažkosťami, ktorým sa sami vyhli. V premnohých prípadoch označia za najväčšieho vinníka toho, kto sa odvážil niečo otvorene povedať.

Bratia, prosím vás, aby ste pri všetkom dbali na Božiu slávu. Jeho moc nech je vašim útočiskom, jeho milosť nech je vašou silou. Skúmaním Písma a opravdivou modlitbou sa snažte dosiahnuť jasné pochopenie svojej povinnosti a potom ju verne splňte. Je zvlášť dôležité, aby ste boli verní v maličkostiach, a keď to budete robiť, navyknete si poctivo splniť i väčšie zodpovednosti. Malé záležitosti každodenného života nám unikajú nepovšimnuté, a práve tie formujú náš charakter. Každá životná záležitosť má veľký význam buď pre dobro, alebo pre zlo. Ducha treba vychovávať v každodenných skúškach, aby zosilnel a obstál v každom ťažkom postavení. V čase úzkostí a nebezpečenstva budete potrebovať posilu, aby ste sa rozhodne postavili za pravdu, bez ohľadu na akýkoľvek opozičný vplyv.

Boh je ochotný urobiť pre vás mnoho, ak uznáte, že ho potrebujete. Ježiš vás miluje. Vždy sa snažte kráčať vo svetle Božej múdrosti a za nijakých okolností si neodpočinite skôr, kým nepoznate, že vaša vôľa sa zhoduje s vôľou vášho Stvoriteľa. Vierou v neho môžete získať silu, aby ste odolali každému satanovmu pokušeniu a v každej skúške od Boha sa vaša mravná sila môže upevniť.

Môžete sa stať zodpovednými a vplyvnými ľuďmi, ak sa spojení s Božou mocou a silou vážne púšťate do diela. Cvičte svoje duševné schopnosti a nijako nezanedbávajte telesné. Nech vám myšlienková lenivosť nezatvára cestu k väčšiemu poznaniu. Učte sa premýšľať a študovať, aby vaša myseľ zosilnela, upevnila sa a rozvinula. Nikdy si nemyslite, že ste sa dosť naučili a že teraz už môžete vo svojich snahách poľaviť. Vzdelaný duch svedčí o vyspelosti človeka. Mali by ste sa vzdelávať po celý život, každý deň by ste sa mali učiť a získané vedomosti prakticky uplatniť.

Do zmätku pochybností*

Nieto ospravedlnenia pre pochybovačov a skeptikov. Boh sa postaral, aby utvrdil vieru všetkých ľudí, ak sa pod váhou dôkazov chcú rozhodnúť. Ak však čakajú, kým budú mať vyjasnenú každú námietku, aby mohli uveriť, nikdy nebudú vyrovnaní, zakorenení a utvrdení v pravde. Boh nám nikdy neodstráni všetky zdanlivé ťažkosti z cesty. Tí, čo chcú pochybovať, príležitosť si nájdu; tí, čo chcú veriť, nájdu mnohé, na čom môžu založiť svoju vieru.

Niektorí ľudia si svoj postoj nevedia vysvetliť ani sami. Zmieňajú sa v hmle neistoty a nemôžu zakotviť. Satan sa čoskoro zmocňuje vesiel a chatrný čln ich unáša, kam chce. Sú hračkou jeho vôle. Keby títo ľudia neboli načúvali satanovi, nebol by ich svojím chytáctvom zvedol; keby boli naklonení na Božiu stranu, nebol by zmätení a pomýlení.

Boh a nebeskí anjeli starostlivo pozorujú rozvoj charakteru a zvažujú jeho mravnú hodnotu. Tí, čo v satanských zvodoch obstoja, vyjdú z ohňa ako vyskúšané zlato. Komu vlny pokušenia odplavili pôdu pod nohami, predstavuje si, podobne ako Eva, že sa stane zázračne múdrom, že prekoná svoju nevedomosť a svoj obmedzený rozhl'ad, ale bude žalostne sklamaný, ako bola ona. Takí ľudia sa hnali za preludmi a zamenili nebeskú múdrosť za chatrný ľudský úsudok. Sú namyslení aj na nepatrné poznanie. Oveľa hlbšie a dôkladnejšie poznanie seba a Boha by im pomohlo, aby sa z nich stali zdraví, citliví ľudia a prevážilo by ich na stranu Boha, anjelov a pravdy.

V posledný veľký deň bude Božie slovo súdiť každého z nás. Mladí ľudia hovoria o vedeckých problémoch a zdajú sa múdrejší než písané Slovo, snažia sa vysvetliť Pánove cesty a jeho dielo tak, akoby na to svojím obmedzeným chápaním stačili. Všetko ich úsilie je však odsúdené na žalostný zmar. Pravá veda a Božie zjavenie sa dokonale zhodnú. Zdanlivá veda je od Boha nezávislá. Táto zvodná moc zaujala a zotročila mysle mnohých, takže si zvolili skôr tmu

* [Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 589-596: Stav a dielo sanatória.

než svetlo. Postavili sa na stranu nevery, akoby pochybovačnosť bola cnosťou a znakom veľkosti ducha; tá je však skôr znamením ducha príliš slabého a obmedzeného na to, aby postihol Boha v jeho stvorených veciach. Títo ľudia nemôžu preniknúť tajomstvo božskej prirodzenosti, hoc by sa o to pokúšali po celý život a zo všetkých síl. Pretože obmedzená ľudská myseľ nemôže vysvetliť Božie skutky, satan sa snaží zaplietť ich do siete nevery. Ak sa títo pochybovači dostanú do užšieho spojenia s Bohom, on im objasní aj svoje zámery.

[410]

Duchovné veci treba posudzovať duchovne. Telesná myseľ nemôže chápať hlboké Božie tajomstvá. Ak mudrlanti a pochybovači trvale idú za veľkým zvodcom, vplyv a presvedčenie Božieho Ducha sa bude umenšovať, satanove podnety budú častejšie, až kým vôľ a celkom nestratí svoju nadvládu. Vtedy to, čo sa týmto zvedeným ľuďom zdá byť bláznovstvom, bude Božou mocou, a to, čo Boh pokladá za bláznovstvo, bude pre nich múdrosťou.

Jedno z veľkých cieľ, ktoré sprevádza snahu po poznaní a vedeckom bádani, spočíva v tom, že bádatelia príliš často strácajú zo zreteľa božskú povahu čistého a nepoškvrneného náboženstva. Múdri tohto sveta sa pokúšali na vedeckých základoch vysvetliť vplyv Božieho Ducha na srdce. Aj najmenší pokrok v tomto smere zavádza človeka do bludiska pochybovačnosti. Biblické náboženstvo obsahuje tajomstvo pobožnosti, ktoré nemôže úplne pochopiť nijaká ľudská myseľ a neznovuzrodenému srdcu je to celkom nezrozumiteľné.

Boží Syn prirovnal pôsobenie Ducha Svätého k vetru, ktorý „veje kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide.,, [Ján 3,8](#). A ďalej v Písme čítame, že Vykupiteľ sveta sa zaradoval v duchu a povedal: „Chválím ťa, Otče, Pane neba a zeme, že si toto skryl pred rozumnými a zjavil si to tým najmenším.,, [Matúš 11,25](#).

Spasiteľ sa potešil nad plánom vykúpenia, lebo v ňom tí, čo sa pokladajú za múdrych a pýšia sa znalosťou svetskej filozofie, nemôžu postihnúť krásu, moc a skryté tajomstvo evanjelia. Ale všetkým, ktorí majú pokorné srdce a učenívú, úprimnú detskú túžbu poznať a konať vôľu svojho nebeského Otca, sa jeho Slovo zjavuje ako Božia moc na spasenie.

Vplyv spoločníkov*

V našich ústavoch, kde mnohí pracujú pohromade, je vplyv spoločnosti veľmi veľký. Je celkom prirodzené hľadať spoločnosť. Každý nájde spoločníkov alebo si niekoho získa. Ako silné bude priateľstvo, taký bude aj vplyv, ktorým priatelia budú pôsobiť jeden na druhého v dobrom či v zlom. Všetci chcú mať spoločníkov, chcú ovplyvňovať i dať sa ovplyvniť.

Tajomné je ohnivko, ktoré púta ľudské srdcia tak, že dvaja jednotlivci vytvárajú úzky vzťah cez náklonnosti, záľuby a zásady. Jeden chápe ducha druhého a napodobňuje jeho spôsob a skutky. Ako si vosk zachová podobu pečate, tak si myseľ zachováva dojem zo vzájomného pôsobenia a spoločenstva. Vplyv môže byť nepozorovaný, predsa je však silný.

Keby sa mládež mohla presvedčiť, že sa má spoločovať s mravne čistými, rozumnými a priateľskými ľuďmi, výsledok by bol lepší. Ak sa priateli s tými, čo majú bázeň pred Hospodinom, vplyv povedie k pravde, zodpovednosti a svätosti. Skutočný kresťanský život je blahodarnou mocou. Kto sa však spolčuje s ľuďmi pochybných mravov, zlých zásad a skutkov, čoskoro pôjde ich cestou. Ľudská prirodzenosť má sklon upadať. Kto sa združuje s neveriacimi, čoskoro sa stane pochybovačom. Chodiť podľa rady bezbožných je prvým krokom, ako sa dostať na cestu hriešnikov a sedieť na stolici posmievačov.

Kiežby si všetci, ktorí chcú získať správny charakter, zvolili za spoločníkov ľudí vážnych, rozumných a nábožensky založených. Tí, čo už urobili potrebný rozpočet a chcú budovať pre večnosť, musia do svojej stavby klásť dobrý materiál. Ak prijímajú podradný, ak sa uspokojia s povahovými nedostatkami, stavba sa zrúti. Nech každý dáva pozor, ako stavia. Prúd pokušenia sa oborí na stavbu a ak nebude pevne a spoľahlivo postavená, nepretrvá skúšku.

Dobrá povest' je vzácnejšia nad zlato. Mládež má sklon združovať sa s priateľmi myšlienkovy a mravne narušenými. Aké šťastie

*Testimonies For The Church, zv. 4, s. 587-591.

môže však mladý človek očakávať, keď sa dobrovoľne spochťuje s ľuďmi chabého zmysľania, podľých sklonov a správania? Poniektorí majú len prízemné záľuby a podradné návyky a kto sa s nimi spoľčí, pôjde za ich príkladom. Žijeme v nebezpečných časoch, a to by nám malo naplniť srdce svätou bážňou. Vidíme, ako sa myseľ mnohých zmieta v zmätku pochybností. Príčinou je nevedomosť, pýcha a porušený charakter. Padlý človek sa ťažko učí pokore. V ľudskom srdci sa niečo búri proti zjavenej pravde hovoriacej o Bohu a hriešnikoch, o prestúpení Božieho zákona a odpustení, ktoré ponúka Kristus.

[412]

Stráž si myseľ

Moji bratia a sestry, starí i mladí, keď máte hodinu voľného času, otvorte si Písmo a zamestnávajte myseľ uvažovaním o vzácnych pravdách. Ak ste v práci, strážte si myseľ, obráťte ju k Bohu, menej hovorte a viac premýšľajte. Pamätajte: „V deň súdu sa ľudia budú zodpovedať za každé prázdne slovo, ktoré vyrieknu.“, [Matúš 12,36](#). Vyberajte slová, to zavrie dvere pred nepriateľom ľudí. Začínajte deň modlitbou, pracujte ako pod dohl'adom Boha. Jeho anjeli sú vždy pri vás, zaznamenávajú vaše slová, správanie i spôsob vášho pracovného výkonu. Ak sa odvraciate od dobrej rady a rozhodujete sa priateľiť s tými, o ktorých tušíte, že náboženstvu nie sú naklonení, hoci sa hlásia ku kresťanstvu, čoskoro sa im budete podobať. Sami vstupujete na cestu pokušenia, na satanovu pôdu, a ak nebudete ustavične obozretní, premôže vás svojimi zvodmi. Mnoho je takých, čo sa určitý čas zaujímali o náboženstvo, ktorí však prakticky žijú bez Boha a bez citlivého svedomia. Zaoberajú sa márnosťami a ich správanie je na nízkej úrovni. Majú plnú hlavu dvorenia, ženenia a vydávania, a vyššie a vznešenejšie myšlienky vylučujú.

Spoločnosť rozhoduje o našom osude

Spoločníci, ktorých si volia pracovníci, rozhodujú o ich osude časnom i večnom. Poniektorí, čo kedysi boli svedomití a verní, sa žalostne zmenili, opustili Boha a satan ich zväbil na svoju stranu. Teraz sú z nich neveriaci a neúctiví ľudia, ktorí ovplyvňujú tých, čo sa dajú ľahkú ohnúť. Zlí spoločníci kazia povahu a podkopávajú

zásady. „Kto chodí s múdrymi, bude múdry, kto však s bláznami drží, tomu sa zle povodí.,, [Príslovia 13,20](#).

[413] Mladí ľudia sú ohrození; pritom sú zaslepení a nevedia rozpoznať smer a koniec svojej cesty. Mnohí z nich nadväzujú nerozvážne známosti. Zdá sa, že sú ako bez rozumu. V týchto sklonoch nie je nič ušľachtilé, dôstojné a sväté, pretože v pozadí je satan, a ide o to, aby sa to páčilo jemu. Napomenutia týmto ľudom vyznievajú nadarmo. Sú tvrdohlaví, svojvoľní a vyzývaví. Myslia si, že napomenutia, rady a výčitky sa na nich nevzťahujú. Ich správanie ich nijako netrápi. Stále sa odvracajú od svetla a Božej lásky. Strácajú schopnosť rozpoznávať sväté a večné záujmy. Ponechávajú si síce určitú formu kresťanských povinností, ale ich srdca sa to nedotýka. Zvedení ľudia príliš neskoro poznajú, že „do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, čo ju nachádzajú.,, [Matúš 7,14](#).

Málokto z týchto ľahkovážnych, povrchno zmýšľajúcich a zatvrdnutých ľudí si uvedomuje prítomnosť Božieho anjela, ktorý zaznamenáva slová, skutky a pohnútky, aj to, ako kto trávi prevzácne chvíle svojho času. Boh privedie na svetlo každé slovo a každý skutok. On je všade. Jeho poslovia, hoci nevidení, navštevujú dielňu a spáľňu. Skryté skutky temnosti vyjdú na svetlo. Myšlienky, úmysly a zámery srdca budú odhalené. Pred Bohom je všetko obnažené a otvorené.

Zušľachtíme svoju prácu

Pracovníci by mali pozvať Ježiša ku každej práci. Čokoľvek sa koná, malo by sa vykonať tak presne a dôkladne, aby to znieslo kritiku. Pri diele má byť aj srdce človeka. Vernosť v bežných povinnostiach života je rovnako dôležitá ako v tých najväčších zodpovednostiach. Niekoho môže napadnúť, že jeho práca nie je nijako ušľachtilá. Každé dielo je však také, aké si ho kto urobí sám. Ľudia majú možnosť znížiť alebo povýšiť svoje zamestnanie. Chceme, aby každý lenivec dospel k rozhodnutiu poctivo sa usilovať o každodenný chlieb, pretože práca je požehnaním, a nie zlorečenstvom. Usilovná práca nás vytrhne z mnohých nástrah satana, ktorý pre lenivé ruky má vždy pripravené nejaké svoje dielo.

Nikto z nás by sa nemal hanbiť za prácu, nech by mu pripadala akokoľvek bezvýznamná a ponižujúca. Práca zušľachtuje. Všetci,

čo pracujú rukami či hlavou, sú robotníkmi. Všetci plnia svoju povinnosť a robia česť svojmu náboženstvu práve tak pri praní či umývaní riadu, ako keď idú do zhromaždenia. Kým ruky vykonávajú tú najobyčajnejšiu prácu, ducha môžu povzniesť a zušľachtit' čisté a sväté myšlienky. Ak niektorí z pracovníkov prejavujú nedostatok úcty k náboženským veciam, treba ich z práce v našom podniku odvolať. Nech si nikto nemyslí, že ten-ktorý ústav je závislý od neho.

Tí, čo boli dlhé roky zamestnaní v našich ústavoch, mali by už byť zodpovednými pracovníkmi, spoľahlivými na každom mieste a vernými v každej povinnosti ako magnetická ihla severnému pólu. Ak správne využili príležitosti, mali by už mať vyrovnanú povahu a hlbokú živú skúsenosť vo svojej viere. Niektorí z týchto pracovníkov sa však zriekli Boha a odišli z cirkvi. Náboženské zásady sa nestali súčasťou ich života, ktorá by ich potešovala, kamkoľvek idú a do akejkoľvek spoločnosti prídu, nestala sa kotvou ich duše. Chcem, aby všetci pracovníci svedomito uvážili, že úspech v tomto živote i úspech pri získavaní večného života veľkou mierou závisí od vernosti v malých veciach. Tí, čo túžia po väčšej zodpovednosti, mali by prejavit' vernosť v plnení povinností tam, kam ich postavil Boh. [414]

Dokonalosť Božieho diela vidieť práve tak jasne pri najmenšom chrobáčikovi ako pri kráľovi vtákov. Malé dieťa, ktoré verí v Krista, je mu také vzácne, ako anjeli okolo jeho trónu. „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.,, [Matúš 5,48](#). Ako je Boh dokonalý vo svojej sfére, tak môže byť človek dokonalý tam, kde pôsobí. Čohokoľvek sa ruka chytá, treba vykonať dôkladne a včas. Vernosť a poctivosť v malých veciach, vybavenie aj tých najbežnejších povinností a láskavé činy, potešia a vyjasnia cestu života, a keď sa naše dielo na zemi skončí, každá malá, verne splnená povinnosť bude pred Bohom ako vzácny drahokam.

Vít'azná cirkev*

Kým sa Kristus nezjaví na oblakoch v sláve a moci, ľudia budú duchovne čím ďalej, tým horší a odvrátia sa od pravdy k všelijakým bájkam. Cirkev ešte neprežíva ťažké časy. Bude prorokovať vo vrecovine. Hoci musí čeliť bludom a prenasledovaniu a bojovať s nevernými a odpadlými, predsa musí s Božou pomocou porážať satana. Hospodin bude mať svoj verný ľud s vierou pevnou ako žula. Oni mu budú nielen svedkami na svete, ale v čase prípravy aj spolupracovníkmi pri konaní zvláštneho slávneho diela.

Posolstvo evanjelia nezíska ani jediného človeka pre Krista a neprenikne ani k jedinému srdcu bez toho, aby tým satan netrpel. Kdekoľvek mu je z náručia vytrhnutý zajatec a oslobodený z jeho útlaku, tyran utrpí porážku. Vydavateľstvá a tlačiarne sú nástroje v Božej ruke, aby do každého národa i jazyka preniklo svetlo pravdy. Svetlo vniká aj do pohanských krajín. Neprestajne útočí na modloslužbu a každý blud. Kazatelia, ktorí horlivo a s celou vážnosťou zvestovali pravdu, môžu odpadnúť a vstúpiť do radu našich nepriateľov. Zmení to azda Božiu pravdu na lož? „Nikdy!“, Apoštol hovorí: „Pevný Boží základ stojí.“, [2. Timoteovi 2,19](#). Viera a nálada ľudí sa môžu meniť, Božia pravda sa však nikdy nemení. Posolstvo troch anjelov sa šíri, nemýli sa.

Nikto nemôže slúžiť Bohu bez toho, aby proti sebe nezjednotil zlých ľudí i zlých anjelov. Zlí duchovia budú v stopách každého, kto sa snaží vstúpiť do Kristovho zástupu, pretože satan chce znova zajať korisť, ktorá mu bola vyrvaná. Zlí ľudia podľahnú mocným zvodom, aby boli odsúdení. V plášti úprimnosti zvedú, ak bude možné, aj vyvolených.

Istota pravdy

Ako žije Boh, tak je isté, že máme pravdu, a satan aj s celým svojím umením a démonickou mocou nemôže pravdu zmeniť na lož.

*[Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 594-596: Vydavateľstvá.

Kým sa veľký nepriateľ bude všemožne pokúšať oslabiť účinok Božieho slova, pravda musí napredovať ako svetlo, ktoré osvecuje ľudí. Hospodin nás vyvolil a urobil predmetom svojej predivnej milosti. Dáme sa očariť chytráctvom odpadlíka satana? Rozhodneme sa postaviť za satana a pridať sa k jeho zástupom? Pripojíme sa k priestupníkom Božieho zákona? Radšej sa modlime: „Pane, polož nepriateľstvo medzi mňa a hada.,, Ak nie sme v nepriateľstve s jeho skutkami temnosti, mocne nás zovrie a jeho žihadlo je vždy pripravené prepichnúť nám srdce. Mali by sme mu odporovať v Kristovom mene. Naše dielo stále napreduje. Musíme bojovať o každú piad' pôdy. Nech sa každý, kto nosí Kristovo meno, oblečie do spravodlivosti.

Jednoduchosť v odievaní*

Kristus vo svojej Reči na vrchu napomínal svojich učeníkov, aby nepremýšľali len o pozemských záležitostiach. Jasne povedal: „Nikto nemôže slúžiť dvom pánom, lebo buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo k jednému bude lipnúť a druhým pohrdáť. Nemôžete slúžiť Bohu i mamone. Preto vám hovorím: Nebuďte ustarostení o svoj život, čo budete jesť a piť, ani o svoje telo, čo si oblečiete. Či nie je život viacej ako jedlo a telo viacej ako odev? A prečo ste takí ustarostení o oblečenie? Pozorujte poľné ľalie, ako rastú: nenamáhajú sa a nepradú. No hovorím vám: Ani Šalamún sa v celej svojej sláve neobliekal tak, ako hociktorá z nich.,, [Matúš 6,24.25.28.29.](#)

Tieto slová nám majú čo povedať. Výstižné boli v Kristových dňoch a vhodné sú aj dnes. Ježiš tu dáva do protikladu prirodzenú jednoduchosť poľných kvetov s umelou ozdobou ošatenia ľudí. Hovorí, že Šalamúnova sláva by sa nemohla porovnať ani s jediným z týchto kvetov v jeho prirodzenej nádhere. Každý, kto chce poznať a konať Božiu vôľu, môže sa z tohto príkladu mnoho naučiť. Ježiš si všímal, akú starostlivosť a pozornosť ľudia venujú odevu, a pripomenul nám, ba prikázal, aby sme o tom príliš nerozmýšľali. Dôležité je, aby sme starostlivo dbali na jeho slová. Šalamún bol natoľko zaujatý uvažovaním o vonkajšom lesku, že zanedbal zušľachťovanie duše stálym spojením s Bohom, zdrojom všetkej múdrosti. V snahe o vonkajšiu krásu zabudol na dokonalosť a krásu charakteru. Zapredal česť a rýdzosť povahy a usiloval sa presláviť pred svetom, takže sa nakoniec stal despotom, ktorého roztopašnosť vydržovali nadmerné dane ľudu. Najprv sa mu porušilo srdce, potom odpadol od Boha a nakoniec uctieval modly.

Znepokojení sme, keď vidíme, ako naše sestry opúšťajú jednoduchý odev a nasledujú svetskú módu. Takýmto počínaním sa odlučujú od Boha a zanedbávajú vnútornú ozdobu. Nemali by si myslieť, že hrivnu času, ktorú im zveril Pán, môžu tráviť ozdobo-

* [Testimonies For The Church, zv. 4, s. 628-648.](#)

vaním šiat. O koľko lepšie by ho mohli zužitkovať na skúmanie Písma, aby sa dôkladne oboznámili s jeho prorockými a Kristovými praktickými naučeniami.

Boh by rád videl naše sestry v jednoduchom, úhl'adnom oblečení, vážne zapojené do Božieho diela: nechýbajú im schopnosti, a keby správne použili hrivny, ktoré dostali, boli by oveľa užitočnejšie. Ak by čas, ktorý teraz trávia na zbytočnosti, venovali skúmaniu Božieho slova a vysvetľovaniu jeho zásad iným, ich myseľ by bola ozdobená drahokamami pravdy, čím by ich úsilie objasňovať zásady našej viery získalo na sile a ušľachtilosti. Keby naše sestry boli uvedomé biblické kresťanky, ktoré sa snažia využiť každú príležitosť na šírenie svetla iným, mohli by sme byť svedkami rozhodnutia mnohých prijať pravdu pod vplyvom ich sebaobetavého úsilia. Milé sestry, keď príde deň zvažovania všetkých skutkov, pocítite radosť pri pohľade na svoj život, alebo si uvedomíte, že ste šli za krásou zvonjška a úplne ste zanedbali vnútornú výzdobu duše?

[418]

Nemajú naše sestry dostatok sily a mravnej odvahy postaviť sa bezvýhradne na základ Písma? Apoštol dal o tom jasné pokyny: „Chcem teda, aby sa muži modlili na každom mieste, pozdvihujú sväté ruky, bez hnevu a sváru. Podobne aj ženy nech sa ozdobujú slušným odevom s cudnosťou a zdržanlivosťou, jednoduchým účesom, bez zlata a perál, bez drahocenných šiat; ale nech sa ozdobujú tým, čo sluší ženám, ktoré sa priznávajú k bohabojnosti, totiž dobrými skutkami.,, **1. Timoteovi 2,8-10**. Pán tu prostredníctvom svojho apoštola jasne hovorí proti noseniu zlata. Skúsenejší by mali dbať o to, aby svojím príkladom v tomto ohľade nezviedli iných. Ten prsteň na vašom prste môže byť veľmi jednoduchý, no je neužitočný a jeho nosenie škodlivo ovplyvňuje iných.

Najmä ženy našich kazateľov by mali dbať o to, aby sa svojím obliekaním neodchýľovali od jasných zásad Písma. Na tieto pripomienky hľadia mnohí ako na príliš staromódne, než aby stáli za povšimnutie. Ten však, kto ich dal svojim učeníkom, dobre vedel o nebezpečenstvách plynúcich z lásky k móde v našej dobe, a preto nám poslal toto varovné napomenutie. Budeme naň dbať a budeme rozvážni? Výstrednosť v odievaní sa ustavične rozmáha. Tomu nieto konca. Móda sa stále mení a naše sestry idú za ňou bez ohľadu na čas či výdavky. Mnoho sa obetuje odievaniu, čo by sa malo vrátiť Bohu, Darcovi všetkého...

[419]

Tí, čo medzi svätiteľmi soboty podliehajú svetskému vplyvu, budú preskúmaní. Žijeme v nebezpečenstvách posledných dní a Boží ľud čaká skúška, ktorú mnohí netušili. Pravosť ich viery sa musí osvedčiť v skúške. Mnohí sa spojili s neveriacimi v pýche, márnivosti a vyhl'adávaní radovánok v lichotivej domnienke, že si to môžu dovoliť a súčasne zostať kresťanmi. Práve tento kompromis ich však oddel'uje od Boha a robí z nich ľudí sveta. Kristus nám nedal taký príklad. Len tí, čo sa zapierajú a žijú skromne, pokorne a posvätené, sú skutočnými Ježišovými nasledovníkmi; oni sa nemôžu tešiť v spoločnosti tých, čo sú zaľúbení do sveta.

Mnohí sa odievajú ako svet, len aby údajne oslovili neveriacich; v tom sa však žalostne mýlia. Keď chcú mať skutočne záchranný vplyv, nech to prejavia vo svojom povolaní, nech osvedčia svoju vieru správnymi skutkami a nech robia jasný rozdiel medzi kresťanstvom a svetáctvom. Slová, odev a skutky by mali svedčiť o Bohu. Vtedy svätý vplyv osloví všetkých naokolo a neveriaci spoznajú, že títo ľudia majú spoločnosť s Ježišom. Ak niekto chce, aby jeho vplyv svedčil o pravde, nech žije podľa svojho vyznania a nech napodobní nebeský Vzor pokory.

Pýcha, nevedomosť a bláznovstvo kráčajú družne spolu. Pánovi sa nepáči pýcha, ktorá sa šíri medzi jeho ľuďom. Zneuctieva ho ich prispôsobovanie sa nezdravej, neslušnej a nákladnej móde tohto úpadkového veku.

Kráľovná módy tyransky ovláda svet a často donucuje svojich nasledovníkov podriaďiť sa aj tým najväčším ťažkostiam a nepokoju. Móda vyberá svoju daň nemilosrdne a nerozvážne. Má čarovnú moc, pohotovo kritizuje a vysmieva sa chudobným, ak s ňou nedržia krok za každú cenu, ba aj za cenu života. Satan jasá, že jeho zvody majú taký úspech a smrť sa usmieva nad týmto zdravie ničiacim bláznovstvom a slepou horlivosťou obdivovateľov módnych výkladov...

Je na hanbu našich sestier, keď natoľko zabúdajú na svoj posvätný charakter a povinnosť voči Bohu, že ponížene napodobňujú módu sveta. Okrem porušenia srdca sa nemôžeme vyhovoriť na nič iné. Takýmto správaním nešírime kresťanský vplyv. Natoľko sa to líši od nášho vyznania viery, že nás to zosmiešňuje aj v očiach sveta.

Mnohí, čo boli presvedčení o pravde, sa rozhodli proti nej, keď pri našich sestrách zbadali toľkú márnivosť a lásku k svetu. Zvest', ktorú počuli, sa zdala byť jasnou a presvedčivou a poslucháči si uvedomovali, že prijatím pravdy berú na seba aj ťažký kríž. Keď však potom videli, ako prepychovo sa obliekajú niektoré naše sestry, povedali si: „Títo ľudia sa odievajú rovnako ako my. Nemôžu teda celkom veriť tomu, čo vyznávajú, určite sú oklamaní. Keby naozaj verili, že Kristus čoskoro príde a o prípade každého bude navždy rozhodnuté buď pre večný život, alebo pre večnú smrť, nemohli by venovať toľko času a peňazí na to, aby sa obliekali podľa najnovšej módy. Ako málo vedia také zdanlivo veriace sestry o svedectve ich odievania!,,

Naše slová, skutky a odev každodenne kážu ako živí kazatelia, buď zhromažďujú s Kristom, alebo rozptyľujú. Nejde o nijakú maličkosť, ktorá by sa dala ľahkovážne obísť. Otázka obliekania si vyžaduje mnoho vážneho zamyslenia a veľa modlitieb. Mnohí neveriaci si uvedomili, že nerobia dobre, keď sa nechávajú zotročovať módou. Keď však vidia tých, čo svoju vieru tak horlivo vyznávajú, svetsky sa obliekať a tešiť sa v svetskej spoločnosti, usúdia, že na tom nemôže byť nič zlé.

[420]

Božím Duchom vedený apoštol hovorí: „Ved' sme sa stali divadlom svetu, aj anjelom i ľuďom.,, [1. Korint'anom 4,9](#). Celé nebo denne pozoruje vplyv, ktorý na svete šíria Kristovi nasledovníci. Moje sestry, naše šaty svedčia buď o Kristovi a svätej pravde, alebo o svete. Ako je to s nami? Pamätajte, že všetci sa budeme zodpovedať za vplyv, ktorý na svete šírimo.

Ani najmenej nechceme podporovať nedbalosť v obliekaní. Odev má byť slušný. Aj keby bol len z lacnej látky, vždy by mal byť čistý a slušný. Ak šaty nie sú skladané, naberané, môže sa ušetriť nielen na tom, že si ich sestra ušije sama, ale aj na tom, že si ich môže sama vyprať a vyžehliť. Rodičia berú na seba veľkú starosť, ak svoje deti obliekajú podľa módy. Aká to strata času! Tí maličkí by boli roztomilejší v nenaberaných a neozdobovaných šatôčkách, ak budú vždy čisté. Také oblečenie sa ľahko perie i žehlí a nepocit'uje sa to ako namáhavá práca.

Prečo chcú naše sestry okrádať Boha o službu, ktorá mu patrí, a honbou za módou pripravovať jeho pokladnicu o peniaze, ktoré by mali venovať jeho dielu? Ak šatám patrí prvoradá starosť, márnivo

sa utráca čas i peniaze. Vzdelávanie ducha a srdca sa zanedbáva. Charakter sa pokladá za menej dôležitý ako odev. Ozdoba tichého a pokorného ducha je veľmi vzácna. Za najväčšiu nerozvážnosť možno pokladať to, ak človek márne príležitosť zaistiť si drahocennú ozdobu charakteru v ľahkovážnych a škodlivých záujmoch.

Sestry, ak chceme, môžeme konať ušľachtilejšie dielo pre Pána. Žena nepozná svoju moc. Boh nechce, aby všetky jej schopnosti pohlcovala otázka: Čo budem jesť, čo piť a čo si oblečiem? Žene bola určená vznešenejšia úloha. Mala by rozvinúť a pestovať svoje schopnosti, aby ju Boh mohol použiť vo veľkom diele záchrany ľudí pred večným zahynutím...

Tým najväčším zlom je však zhubný vplyv módy na deti a mládež. Len čo deti prídu na svet, stávajú sa predmetom módnych záľub: Malé deti počujú viac o šatoch než o svojej spáse. Vidia, ako sa ich matky viac zaoberajú čítaním módnych časopisov než Biblie. Viac chodia ku krajčírke a modistke ako do zboru. Ozdobovanie šiat sa stáva dôležitejším než výzdoba charakteru. Deti sú neraz prísne karhané aj za nepatrné pošpinenie drahých šiat. Takéto ustavičné napomínanie vychováva z detí mrzutých a podráždených ľudí.

[421] Matku viac trápia zašpinené šaty ako pokrivená povaha. Diet'a počuje viac o šatoch ako o kresťanských cnostiach, lebo matka vie viac o móde než o svojom Spasiteľovi. Jej príklad často pôsobí na mládež zhubným vplyvom. Zlozvyky oblečené do moderných šiat sa vkrádajú aj medzi deti.

Z jednoduchých šiat bude mať slušná žena najväčší úžitok. Povahu človeka odhadujeme podľa jeho šiat. Pestré a krikľavé šaty prezrádzajú márnivosť a slabosť. Zbožný človek sa vždy bude obliekať slušne. Jemný vkus a vzdelaná myseľ sa prejaví aj pri výbere jednoduchých a vkusných šiat.

Je len jedna ozdoba, ktorá nikdy nezanikne, ktorá obšťastní všetkých tých, čo nás v tomto živote obklopujú, a ktorá bude žiarit' nezmenšenou krásou aj vo večnosti. Je to ozdoba tichého a pokorného ducha. Boh nás vyzval, aby sme sa duchovne zaodievali čo najskvostnejšie. Každý pohľad do zrkadla by mal upozorňovať otrokov módy na zanedbanú dušu. Každá hodina venovaná šatám by im mala byť pokarhaním, že zanedbávajú svoju myseľ. Potom by aj u nich nastala reformácia, ktorá by povzniesla a zušľachtila všetky snahy a zámery života. Namiesto vyhl'adávaní zlatých ozdôb na

zovňajšok by sa vážne úsilie venovalo získavaniu tej múdrosti, ktorá je vzácnejšia než čisté zlato, ba cennejšia než drahokamy.

Tí, čo obetujú na oltár módy, majú slabý charakter a málo životnej energie. Nežijú pre nijaké vznešené úlohy a ich život nedosahuje žiaden vysoký cieľ. Všade sa stretávame so ženami, ktorých celú myseľ a srdce upútava láska k odevu a prepychu. Duša ženy zakrpatieva a jej myšlienky sa zaoberajú len úbohým, malým „ja„. Keď sa raz istá veľmi moderne oblečená mladá žena stretla na ulici s niekoľkými mužmi, jeden z nich na otázku o nej dostal od svojich spoločníkov odpoveď: „Je krásnou ozdobou domu svojho otca, inak je prázdna„. Žiaľ, že tí, čo sa hlásia za Kristových nasledovníkov, si myslia, že je celkom správne napodobňovať odev a spôsoby takýchto neužitočných ľudí.

Apoštol Peter nám dáva cenné ponaučenie o oblečení kresťanskej ženy. „Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: Nápadne zapletené vlasy, navešané zlato, naobliekané prepychové šaty, ale to, čo je skryté – vnútorný človek srdca, a čo je neporušiteľné – tichý a pokojný duch, vzácny pred Bohom. Tak sa ozdobovali kedysi aj sväté ženy, ktoré dúfali v Boha a boli poddané svojim mužom„, [1. Petra 3,3-5](#). Veľmi zdôrazňujeme poslušnosť voči pokynom Božieho slova. Sme čitateľmi a nasledovníkmi biblického učenia? Budeme poslúchať Boha, alebo sa prispôbíme zvyklostiam tohto sveta? Budeme slúžiť Bohu, alebo mamone? Môžeme očakávať, že nájdeme pokoj duše a získame Boží súhlas, hoci konáme priam proti naučeniam jeho Slova?

Apoštol Pavel napomína kresťanov, aby sa nepripodobňovali svetu, ale premenili sa obnovením mysle, „aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné„, [Rimanom 12,2](#). No mnohí z tých, čo sa pokladajú za Božie deti, sa bezmyšlienkovite prispôbujú svetským obyčajom tým, že nosia zlato, perly a drahocenné veci. Tí, čo kvôli svedomiu nič podobné nenosia, sú považovaní za úzkoprsých a poverčivých, ba až za fanatikov. Je to však Boh, ktorý nám vo svojej láske dáva toto ponaučenie, je to prejav večnej múdrosti, a tí, čo oň nedbajú, robia tak na vlastné nebezpečenstvo. Tí, čo lipnú na ozdobách zakázaných v Božom slove, pestujú vo svojom srdci pýchu a márnivosť. Chcú na seba upútať pozornosť. Ich šaty vravia: „Hľadajte na mňa a obdivujte ma„, Povolnosťou sa stále viac rozmáha v ľudskej povahe vrodená

márnivosť. Ak sa človek rozhodne páčiť sa len Bohu, potom zmiznú všetky zbytočné ozdoby.

Apoštol dáva vonkajšie ozdobovanie do priameho protikladu s tichým a pokorným duchom. O cene pokorného ducha hovorí, že je „pred Bohom veľmi vzácny,.. Je veľký rozdiel medzi láskou k vonkajšiemu ozdobovaniu a medzi pokorným a tichým duchom. Pokoj a radosť môžu v nás prebývať len vtedy, keď sa v každom ohľade podriadime Božej vôli. Zál'uba v móde ohrozuje mravnosť a ženu zbavuje práve toho, čím sa kresťanka vyznačuje – skromnosti a slušnosti...

Kristovi nasledovníci robia svojmu Pánovi hanbu. V čom sa mu vlastne podobáme? Ako sa náš odev prispôsobuje požiadavkám Písma? Nechcem mať hriechy tohto ľudu na svedomí, preto hovorím jasne. Celé roky som o tom prinášala jasné a rozhodné svedectvo tlačou i slovom z kazateľnice. Neodchýlila som sa a zvestovala som celú Božiu radu. Musíme byť čistí od krvi všetkých. Skutočnosť, že svetáckosť a pýcha všeobecne nadobúdajú prevahu, ešte nie je pre kresťana ospravedlnením, aby mohol robiť to, čo robia iní. Boh povedal: „Nechod' za väčšinou páchať zlo.,, [2. Mojžišova 23,2](#).

Milé sestry, prestaňte si zahrávať s vlastnou budúcnosťou a s Bohom. Bolo mi ukázané, že hlavnou príčinou vášho úpadku je vaša zál'uba v odievaní. Táto láska vedie k zanedbávaniu vážnych povinností, a preto vám v srdci zostáva len malá iskra lásky k Bohu. Bez otáľania odstráňte príčinu svojho úpadku, pretože je hriechom proti duši i proti Bohu. Nezatvrdzujte sa zvodnosťou hriechu. Móda narúša rozum a stravuje duchovný život nášho ľudu. Podriaďovanie sa móde preniká do našich adventných zborov a viac než čokoľvek iné odlučuje náš ľud od Boha. Bolo mi ukázané, že naše cirkevné pravidlá majú veľké nedostatky. Každý prejav pýchy pri voľbe odevu, ktorý Božie slovo zakazuje, by mal byť dostatočným dôvodom na cirkevné napomenutie. Ak sa v tomto smere pokračuje napriek varovaniu, napomínaniu i prosbám a veriaci v tom svojvoľne pokračujú, možno to pokladať za dôkaz, že ich srdce sa nijako nepodobá Kristovi. Len vlastné ja je predmetom úcty a stačí jeden taký kresťan, aby od Boha odvedol mnohých.

[423]

Na nás ako na celku spočíva veľká vina, že sme svojim členom v cirkvi dovolili obliekať sa tak, že to nezodpovedá ich viere. Mu-

síme sa rázne ohradiť a zavrieť dvere pred pokušením módy. Ak to zanedbáme, naše zbory znemravnejú.

Obrúčky*

Niektorí sa trápili otázkou nosenia svadobných prsteňov a boli toho názoru, že ženy našich kazateľov by sa mali prispôbiť tomuto zvyku. To všetko je zbytočné. Ženy našich kazateľov majú mať zlatú obrúčku, ktorá ich spája s Kristom, touto obrúčkou je čistý a svätý charakter, pravá láska, pokora a zbožnosť, teda ovocie, ktoré dozrieva na kresťanskom strome; len vtedy bude ich vplyv všade bezpečný. To, že zanedbávanie tohto zvyku je príčinou poznámok, nie je nijakým dôvodom, aby sme ho prijali. Naši občania môžu zdôvodniť svoje stanovisko jasným poukazom na to, že zvyk nosenia obrúčok sa v našej krajine nepokladá za povinnosť. My nemusíme nosiť také znamenie, pretože nie sme neverní svojim manželským sľubom, a nosenie obrúčky by predsa nebolo nijakým dôkazom našej vernosti. Boľstne sa ma dotýka zavádzanie tohto zvyku medzi nami kvôli tradícii a móde. Ani halier by sme nemali vydať na zlaté obrúčky, aby sme dosvedčili, že sme sa vydali alebo oženili. V krajinách, kde je tento zvyk prikázanou nevyhnutnosťou, nemáme dôvod odsudzovať tých, čo svadobný prsteň majú. Nech ho nosia, ak ho s dobrým svedomím môžu nosiť, ale nech si naši kazatelia nemyslia, že nosenie prsteňa aspoň trochu posilní ich vplyv. Ak sú kresťanmi, bude to zjavné v ich povahe podobnej Kristovi, v ich reči, skutkoch, doma i v spoločnosti, dosvedčí to ich trpezlivosť, dlhohovievavosť a láskavosť. Prejavia Pánovho ducha, krásu jeho charakteru, jeho srdečnú ochotu a súcitné srdce.

*Testimonies to Ministers and Gospel Workers, s. 180-181.

Silu charakteru formujú dva prúdy: moc vôle a moc sebaovládania. Mnohí mladí ľudia omylom pokladajú silnú, nespútanú vášeň za silu charakteru. Je však pravda, že ten, s kým si zahrávajú vášne, je človek slabý. Skutočná veľkosť a šľachetnosť človeka sa meria silou tých náklonností, ktoré si podrobuje sám, nie mocou tých sklonov, ktoré si podrobujú jeho. Najmocnejším človekom je ten, kto pri svojej citlivosti na urážky ešte vždy ovládne svoje vášne a odpustí svojim nepriateľom. Takí ľudia sú skutočnými hrdinami.

Mnohí majú len biednu predstavu o tom, čím by sa mohli stať, preto vždy zostanú trpaslíkmi a obmedzenými ľuďmi, hoci znásobením síl, ktoré dostali od Boha, by mohli rozvinúť šľachetný charakter a šíriť vplyv, ktorý by získaval ľudí pre Krista. Poznanie je moc, ale rozumová schopnosť bez dobroty srdca je zdrojom zla.

Boh nám dal rozumové i mravné schopnosti, ale tvorcom svojho charakteru je veľkou mierou každý sám. Budova každým dňom rastie. Božie slovo nás napomína, aby sme dbali, ako budujeme, aby sme videli, či je naša stavba založená na Večnej Skale. Prichádza chvíľa, ktorá preverí spolahlivosť nášho diela. Teraz je čas, aby všetci rozvíjali schopnosti, ktoré im dal Boh, aby mohli formovať charakter užitočný už tu a platný aj pre vyšší život vo večnosti. Každý skutok života, akokoľvek málo dôležitý, ovplyvňuje tvorbu charakteru. Dobrý charakter je vzácnejší než svetské bohatstvo a jeho utváranie je najšľachetnejším dielom, do akého sa človek môže pustiť.

Povahy sformované okolnosťami sú premenlivé, disharmonické a plné protirečenia. Ľudia s takouto povahou nemajú nijaký vyšší cieľ a zmysel v živote. Na iných nepôsobia nijakým zušľachtujúcim vplyvom. Žijú bezcieľne a nemravné.

Krátky časový úsek života, ktorý tu máme, by sme mali využívať múdro. Boh chce, aby jeho cirkev bola živou, odovzdanou a pracovitou cirkvou. Náš ľud, ako organizácia, je však teraz od toho

*[Testimonies For The Church](#), zv. 4, s. 656.657: Zodpovednosť Bohu.

[426] d'aleko. Pán chce mať silných, odvážnych ľudí, činných, živých kresťanov, ktorí nasledujú pravý Vzor a budú pracovať preň a pre pravdu. Pán nám zveril najväžnejšie a najzákladnejšie pravdy ako svätý poklad a my by sme mali dosvedčiť, ako nám ovplyvnili život a povahu.

* * * * *

Pri olympijských hrách, na ktoré nás upozorňuje apoštol Pavel, sa od pretekárov vyžadovala najdôkladnejšia príprava. Celé mesiace ich cvičili majstri v takých výkonoch, ktoré mali vytvoriť telesnú zdatnosť a sviežosť. Živili ich stravou, ktorá mala udržať telo v najlepšom stave; ich odev nemal prekážať žiadnemu orgánu ani svalu.

Ak sa teda tí, čo pretekali o pozemskú slávu, museli podrobiť takej prísnej disciplíne, ak chceli zvíťaziť, o čo viac sa treba pracovníkom v Božom diele starať o dôkladný výcvik a prípravu, ak chcú mať v práci úspech. Ich príprava by mala byť o to dôkladnejšia, ich vážnosť a sebazapieranie o toľko väčšie od snáh uchádzačov o pozemskú slávu, o koľko majú nebeské veci väčšiu hodnotu než veci pozemské. Mysel' i svaly treba cvičiť na náročnejšie a najdôležitejšie úsilie. Cesta k úspechu nie je nijaká pohodlná cesta, na ktorej by sme sa viezli v kráľovskom koči, je to skôr cesta hrboľatá, plná prekážok, ktoré možno zdolať len vytrvalým úsilím. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 552](#))

* * * * *

Ako málo vieme o dosahu svojich skutkov pre budúcnosť nás samých a iných ľudí. Mnohí si myslia, že málo záleží na tom, čo robia. Myslia si, že im nijako neuškodí, keď sem-tam navštívia nejaký koncert, či sa ľubovoľne pobavia. Takto satan usmerňuje ich túžby. Ani si neuvedomujú, že výsledky môžu mať d'alekosiahly význam. Môže to byť ohnivkom reťaze udalostí, ktorá človeka strháva do satanovho osídla a rozhoduje o večnej záhube.

Každý skutok, akokoľvek malý, má svoje miesto vo veľkej dráme života. Uvážte, že túžba po jednoduchom ukojení chuti priviedla na svet hriech so všetkými jeho strašnými následkami. Neposvätené manželstvá Božích synov s ľudskými dcérami mali za

následok odpadnutie, ktoré sa skončilo v potopnej skaze sveta. Zdanlivo bezvýznamný skutok sebeckého uspokojenia sa rozmohol do nezmerných revolučných výbuchov. Takýto je dnešný stav. Opatrných je len veľmi málo. Mnohí, ako kedysi Izraelci, nedávajú pozor na slová napomenutia, ale ženú sa za svojimi sklonmi. Spájajú sa so svetom navštevovaním takých zhromaždení, kde ich spozorujú iní; tým ukazujú cestu a ďalší ich nasledujú. Čo urobili raz, spravia znova, a po nich aj mnohí ďalší. Táto úvaha prisudzuje ľudskému životu úžasný význam. ([Testimonies For The Church, zv. 5, s. 92.93](#))

* * * * *

Pre časnosť i večnosť budeme tým, čo z nás urobia naše zvyky. Životy tých, čo získali správne návyky a verne spĺňajú každú povinnosť, budú ako svetlá, vyžarujúce jasné lúče na cestu iným. Ak si však zvykáme na nevernosť, ak podporujeme ľahkovážnosť, lenivosť a nedbalosť, potom nám temnejší mrak než je polnočná tma zastrie výhľad v tomto živote a navždy nám zabráni vstúpiť do večného života. ([Testimonies For The Church, zv. 4, s. 452](#))

[427]

* * * * *

Celé Písmo je zjavením Božej slávy v Kristovi. Kto túto knihu prijíma, verí jej a poslúcha ju, tomu sa stane mocným pomocníkom pri premene charakteru. Písmo je jediným spoľahlivým prostriedkom rozumového vzdelania. ([Testimonies For The Church, zv. 8, s. 319](#))

* * * * *

Kristovo náboženstvo nikdy neznižuje veriaceho človeka, nikdy ho nerobí hrubým a drsným, nezdvorilým alebo sebadôležitejším, vášnivým či tvrdošijným. Naopak, zjemňuje vkus, posväcuje úsudok, očisťuje, zušľachtuje myšlienky a podriaduje ich Kristovi. Boh má pre svoje deti vznešenejší ideál, ako to môže pochopiť i tá najbystrejšia ľudská myseľ. Vo svojom svätom zákone nám predstavil črty svojej povahy. ([Testimonies For The Church, zv. 8, s. 63](#))

* * * * *

Ideálom kresťanského charakteru je podobnosť Kristovi. Pred nami je otvorená cesta ustavičného pokroku. Máme dôjsť k istému cieľu, dosiahnuť určitú úroveň, v čom je zahrnuté všetko to dobré, čisté, šľachetné a vznešené. Ustavične by sme mali napredovať k dokonalosti charakteru a usilovať sa dosiahnuť ju. ([Testimonies For The Church](#), zv. 8, s. 64)